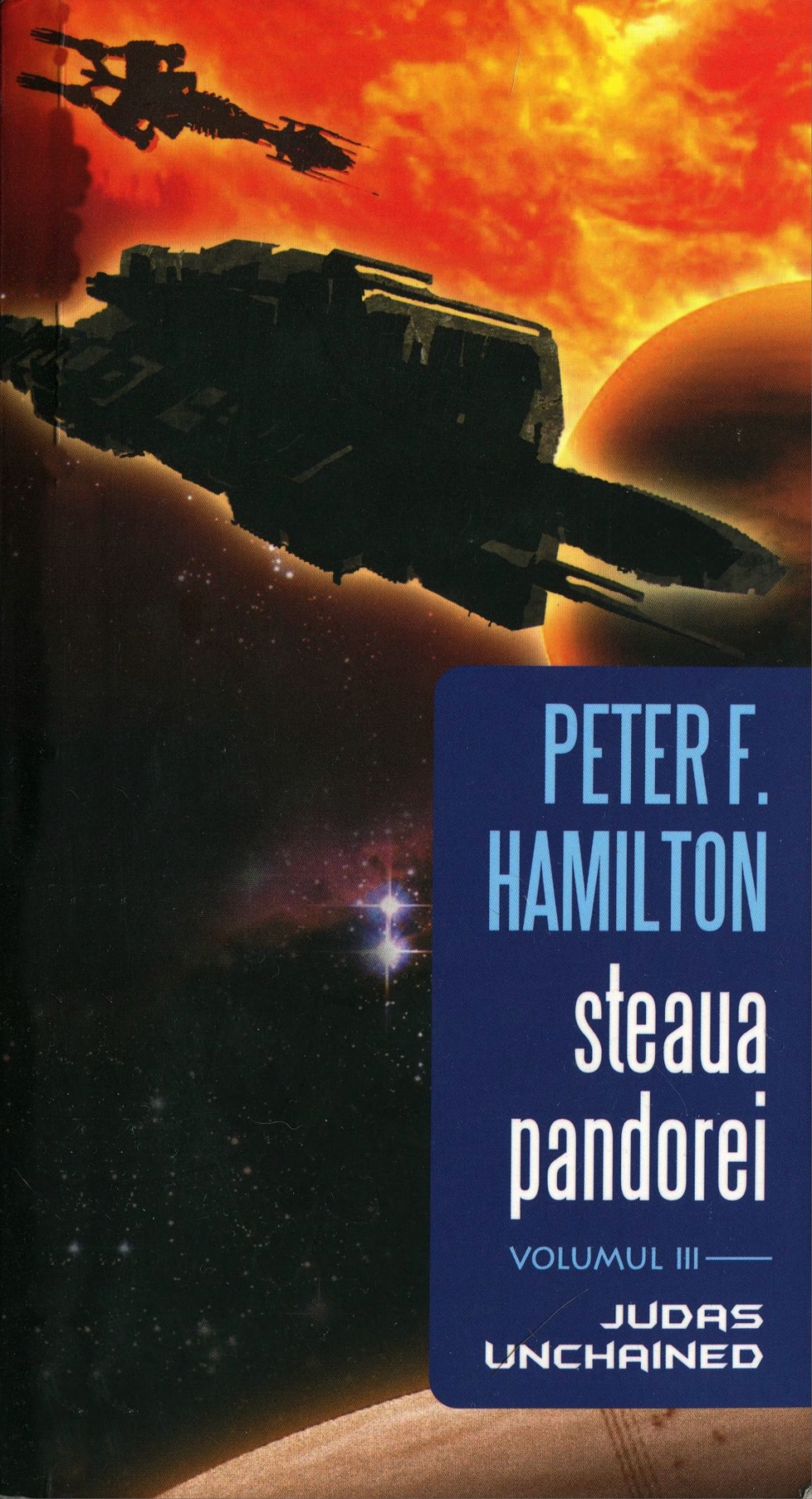

PETER F. HAMILTON

steaua pandorei

VOLUMUL III

JUDAS UNCHAINED

PETER F. HAMILTON

STEAUA PANDOREI

volumul 3

Judas Unchained

Traducerea MIHAI-DAN PAVELESCU

TRITONIC
SCI-FI

Scriitorul britanic **Peter F. Hamilton** s-a născut la Rutland, la 2 martie 1960. A început să scrie în 1987 și a debutat în revista *Fear* în 1988. Primul roman, *Mindstar Rising*, i-a apărut în 1992. Nu are studii universitare, partea științifică a romanelor sale este bazată pe articole pe care le citește frecvent în reviste ca *New Scientist*. Locuiește lîngă Rutland Water, împreună cu soția și cei doi copii.

Bibliografie: seria Greg Mandel (*Mindstar Rising*, 1992; *A Quantum Murder*, 1994; *The Nano Flower*, 1995 – nominalizare la premiul British Science Fiction 1996), seria Night's Dawn (*The Confederation Handbook*, 2000; *The Reality Dysfunction*, 1996; *The Neutronium Alchemist*, 1997; *The Naked God*, 1999), seria Night's Dawn: Neutronium Alchemist (*Consolidation*, 1997; *Conflict*, 1998), seria Night's Dawn: Reality Dysfunction (*Emergence*, 1997; *Expansion*, 1997), seria Night's Dawn: Naked God (*Flight*, 2000; *Faith*, 2000), seria Commonwealth Saga (*Pandora's Star*, 2004; *Judas Unchained*, 2005), *Watching Trees Grow* (2000), *Fallen Dragon* (2001 – nominalizări la premiile Arthur C. Clarke și Campbell Memorial în 2002), *Misspent Youth* (2002)
Premiul British Science Fiction 2001 pentru povestirea „The Suspect Genome"
Site: http://www.peterfhamilton.co.uk

Pentru Sophie Hazel Hamilton
Până n-ai sosit, n-am știut cât de mult mi-ai lipsit

Prolog

Din capul locului, ceva din investigația aceea o deranjase pe locotenenta Renne Kempasa. Prima mică îndoială i se furișase din subconștient când văzuse apartamentul-mansardă al victimei. Renne mai fusese de-o sută de ori în apartamente-mansardă similare. Era genul de cuib metropolitan plușat în care locuia de obicei un grup de personaje neconvenționale din dramoletele IST; celibatari frumoși cu slujbe foarte bine plătite care aveau liber în majoritatea zilei, astfel că se puteau bucura de suprafața locuibilă de vreo 500 de metri pătrați, trândăvind într-un decor extravagant asigurat de designeri de interioare exagerat de scumpi. Genul de scenarii complet rupte de realitate, dar abundând în potențial dramatic sau comic pentru scenariști.

Și iată că, la numai o zi după mesajul shotgun al Păzitorilor care o denunța pe Președinta Elaine Doy ca fiind agent Starflyer, ea era condusă tocmai într-un astfel de apartament, la ultimul etaj al unui bloc uzinal restaurat din Daroca, capitala lui Arevalo. Livingul imens, deschis și pe un singur nivel, avea un balcon larg și însorit cu vedere către râul Caspe ce traversa centrul orașului. Aidoma tuturor capitalelor planetelor de succes din spațiul de fază I, Daroca era un montaj de parcuri bogate, clădiri elegante și artere largi care se întindeau spre orizont. Sub lumina solară arămie a dimineții planetare, totul strălucea cu o nuanță coronală perfect conturată, sporind atractivitatea elegantă a panoramei.

Renne clătină din cap, parcă ușor neîncrezător, către vederea fabuloasă. În ciuda salariului decent asigurat de Marină, ea nu și-ar fi putut îngădui niciodată chiria într-un

asemenea loc. Iar chiria respectivă era plătită aici de trei fete aflată la prima viață, niciuna peste douăzeci și cinci de ani.

Una dintre ele, Catriona Saleeb, îi conduse pe Renne și Tarlo înăuntru; o fată micuță de douăzeci și doi de ani, cu păr negru, lung și cârlionțat, purtând o rochie verde, simplă, cu desene geometrice lila intens... atât doar că Renne știa că rochia era un model Fon, care costa peste o mie de dolari pământeni, iar fata o folosea ca pe un capot de interior. E-majordomul lui Renne îi afișă în vederea virtuală dosarul lui Saleeb: era membru junior al Marii Familii Morishi și lucra într-o bancă din imensul district financiar din Daroca.

Cele două prietene ale ei erau Trisha Marina Halgarth, care plasa produse în Veccdale, o subsidiară Halgarth care proiecta sisteme casnice șic, și Isabella Halgarth, care se angajase într-o galerie de artă contemporană din oraș. Fetele se potriveau perfect profilului; trei celibatare care locuiau împreună și se distrau împreună, așteptând lansarea adevăratelor lor cariere, ori materializarea unor soți de bogăție și statut egal, care să le ducă într-un conac cu fonduri de susținere fuzionate, unde să producă rația de copii stabilită prin contract.

— Este o locuință foarte frumoasă, comentă Tarlo când intrară în living.

Catriona se întoarse și-i aruncă un surâs care nu era doar simplă politețe.

— Mulțumesc. Este a familiei, așa că ne revine mai ieftin.

— Cred că dați o mulțime de petreceri nebune, așa-i?

Zâmbetul ei deveni incitant.

— Poate că da...

Renne îi aruncă o privire exasperată bărbatului. Veniseră aici ca să ancheteze, nu să agațe potențiale martore. Tarlo se mulțumi să-i surâdă, cu dinții albi și perfecți strălucind pe fața bronzată și chipeșă. Ea văzuse în mod direct cât succes putea avea zâmbetul acela prin cluburile și barurile din Paris.

Catriona îi conduse către secțiunea bucătăriei, care era separată de living printr-un bar pentru micul dejun, cu tăblie lată din marmură. Bucătăria era ultramodernă, echipată cu toate gadgeturile posibile, încorporate în module murale ovoidale, albe ca lebedele. Cumva, Renne nu și le putea imagina

ca fiind utilizate în procesul pregătirii mâncării, nici chiar de către boții cu aspect complicat.

Celelalte două fete stăteau pe taburete la bar.

— Trisha Marina Halgarth? întrebă Renne.

— Eu sunt.

Una dintre fete se sculă în picioare. Avea chip triunghiular și piele ușor măslinie, cu COtatuaje în formă de aripi mici de fluturi, verde-închis, care se desprindeau din coada ochilor căprui. Un halat de baie, alb și uriaș, era purtat ca o armură defensivă; fata strângea între degete materialul pufos și-l aduna mai mult în jurul ei. Era desculță și avea inele de argint pe toate degetele de la picioare.

— Suntem de la Contrainformațiile Marinei, anunță Tarlo. Locotenenta Kempasa și cu mine investigăm ce ți s-a întâmplat.

— Vreți să ziceți cât sunt de naivă! izbucni ea.

— Ușor, fetiță, rosti Isabella Halgarth și o cuprinse după umeri. Ei sunt cei buni.

Se sculă și-i privi pe investigatori.

Renne fu nevoită să ridice puțin ochii, fiindcă Isabella era cu câțiva centimetri mai înaltă decât ea, aproape de înălțimea lui Tarlo. Purta blugi foarte mulați, care-i puneau în evidență picioarele frumoase. Își strânsese părul lung și blond într-o singură coadă, care-i ajungea până la șolduri. Era imaginea pură a eleganței relaxate.

Surâsul lui Tarlo se lățise. Lui Renne îi venea să-l izbească de un perete și să-i răcnească un avertisment legat de comportamentul profesional, scuturând și din deget, pentru a fi mai explicită. În loc de așa ceva, se strădui din răsputeri să ignore ritualurile de împerechere ce se derulau în jurul ei și rosti:

— Am investigat câteva cazuri similare, domnișoară Halgarth. Potrivit experienței mele, victima este rareori naivă. De-a lungul anilor, Păzitorii au pus la punct un sistem de operare foarte sofisticat.

— De-a lungul anilor! pufni Catriona. Și încă nu i-ați prins?

Renne își păstră expresia politicoasă.

— Credem că ne apropiem de final.

Cele trei fete schimbară priviri neîncrezătoare. Trisha se așeză, strângând cu putere țesătura halatului între degete.

— Știu că-i neplăcut pentru tine, spuse Tarlo, dar ai putea începe prin a-mi spune numele bărbatului.

Zâmbetul i se îmblânzi într-o încurajare plină de înțelegere. Trisha aprobă fără chef.

— Sigur că da... Howard Liang. Surâse slab: Bănuiesc că nu-i numele lui adevărat, așa-i?

— Nu, nu este, încuviință Tarlo, totuși identitatea respectivă a creat multe date în cibersfera Daroca. Echipele noastre de software judiciar vor găsi multe fișiere asociate ei. Putem verifica informațiile legate de identitatea falsă — unde a fost inserată, poate și cine a fost implicat în falsificarea respectivă. Orice detaliu poate fi util.

— Cum v-ați întâlnit? întrebă Renne.

— La o petrecere. Noi mergem la multe petreceri.

Privi spre prietenele ei, așteptând o susținere.

— Este un oraș minunat, spuse Isabella. Daroca este o planetă bogată, iar cei de aici au bani și timp pentru distracții. Ochii ei licăriră amuzați către Tarlo: Trish și eu suntem din Dinastii, iar Catriona este dintr-o Mare Familie. Ce pot spune? Suntem foarte dorite.

— Howard Liang era bogat? întrebă Renne.

— N-avea un fond de susținere, răspunse Trisha apoi se îmbujoră. Mă rog, așa zicea el... Mai zicea că familia lui venea de pe Velaines și că el avusese prima reîntinerire acum doi ani. Mi-a plăcut...

— Unde lucra?

— În biroul de materii prime de la Ridgeon Financial. Doamne, nici măcar nu știu dacă asta-i real! Cu palma liberă, se frecă apăsat pe frunte: De fapt, nu știu câți ani avea. Nu știu absolut nimic despre el. Asta urăsc cel mai mult la ce s-a-ntâmplat. Nu faptul că mi-a furat certificarea de autor și nici că mi-a șters memoria. Ci faptul că... m-a fraierit în felul ăsta. I-atât de stupid! Biroul de securitate al familiei noastre ne trimite o grămadă de avertizări. Nu crezusem niciodată că mi s-ar putea aplica și mie.

— N-are rost să te învinuiești, interveni Tarlo. Indivizii aceștia sunt adevărați profesioniști. Ce dracu', probabil că m-ar ameți și pe mine! Bun... când l-ai văzut ultima dată?

— Acum trei zile. Am ieșit împreună seara. Eu fusesem invitată la Clubul Bourne — era nu-știu-ce eveniment... cred că lansarea unui nou serial. După aceea am cinat și eu m-am întors acasă. Cred... Matricea menajeră a apartamentului afirmă că aș fi intrat la ora cinci dimineața. Nu-mi amintesc absolut nimic din ce s-a petrecut după cină. Atunci au... operat?

— Posibil, aprobă Renne. Domnul Liang avea vreun coleg de apartament?

— Nu. Locuia singur. Am întâlnit câțiva prieteni de-ai lui; cred că erau de la Ridgeon. Am fost împreună doar vreo două săptămâni. Probabil suficient ca eu să cobor garda... Scutură furios din cap: Urăsc ce s-a-ntâmplat! Acum tot Commonwealthul crede că o bănuiesc pe Președintă că-i extraterestră. N-o să mai pot da ochii cu nimeni de la serviciu. Va trebui să mă-ntorc pe Solidade, să-mi fac o operație estetică și să-mi schimb numele.

— Toate astea pot fi de ajutor, rosti Tarlo cu blândețe. Mai întâi însă trebuie să te supunem unor analize. În recepție așteaptă o echipă de tehnicieni medicali criminaliști. Ei pot lucra într-o clinică sau aici — unde te-ai simți mai confortabil.

— Aici, zise Trisha. Să terminăm odată!

— Sigur că da. Altă echipă va cerceta apartamentul lui Liang.

— Ce v-așteptați să găsiți acolo? întrebă Isabella.

— Îi vom preciza ADN-ul, bineînțeles, explică Renne. Poate că vom descoperi și alte lucruri, mai ales dacă ei au utilizat apartamentul ca bază. După aceea îi vom accesa fișierele din arhiva de personal a lui Ridgeon Financial și te vom ruga să-ți arunci o privire peste ele. Ar fi util să avem o fotografie a lui.

— Nu și-a făcut deja reprofilare? se încruntă Catriona.

— Ba da, însă noi ne vom focaliza ancheta asupra trecutului său. Acolo se găsesc indiciile despre originea lui. Trebuie să înțelegeți că trebuie să deconspirăm întreaga organizație a Păzitorilor — este unicul fel în care-l putem aduce pe Liang în fața tribunalului. Nu-l urmărim exclusiv pe el.

Petrecură alte douăzeci de minute în apartamentul-mansardă, luând declarațiile fetelor, apoi le lăsară pe mâinile echipei

de tehnicieni medicali criminaliști. Renne ieșise pe jumătate pe ușă, când se opri, se întoarse și privi gânditor livingul mare. Trisha tocmai intra în dormitorul ei însoțită de doi tehnicieni.

— Ce-i? o întrebă Tarlo.

— Nimic...

Se mai uită o dată la Catriona și Isabella, apoi ieși.

— Haide, zise bărbatul în liftul care-i cobora spre recepție. Te știu eu. Ceva te frământă.

— Déjà-vu.

— Poftim?

— Am mai văzut scena asta.

— Și eu. De fiecare dată când Păzitorii trimit mesaje shotgun în unisferă, șefa ne trimite pe noi să investigăm.

— Da, evident că ai recunoscut-o și tu. Ți-o mai amintești pe Minilya?

Tarlo se încruntă când ușile se deschiseră. Ieșiră în recepție.

— Nu foarte clar... a fost acum vreo patru ani. Dar ăia erau niște bărbați care împărțeau un apartament.

— Și ce dacă? Ce-i, ești misogin? Este altceva dacă sunt fete?

— Hei!

— A fost exact același scenariu, Tarlo. Iar noi am mai văzut și varianta cu grupul format numai din fete.

— Pe Nzega, April Galar Halgarth. Făcea parte dintr-un grup venit în vacanță.

— Și pe Buwangwa, nu uita!

— Bun... și care-i ideea ta?

— Nu-mi plac repetările. Iar Păzitorii știu că-i vom prinde mult mai ușor, dacă utilizează același șablon.

— Eu nu văd niciun șablon.

— Nu-i tocmai un șablon.

— Atunci, ce-i?

— Nu sunt sigură. O repetare de procedură. Nu-i stilul lor.

Tarlo ieși primul prin ușile rotative ale recepției și-și folosi e-majordomul ca să apeleze un taxi municipal.

— Păzitorii n-au multe alegeri în privința asta. De acord, numărul de tinere Halgarth prostuțe din galaxie este destul de mare, totuși aranjamentele sociale și locuințele lor au un număr limitat de permutări. Nu Păzitorii se repetă, ci Halgarthii.

Renne se încruntă când taxiul opri în fața lor; Tarlo avea desigur dreptate, deși ea nu gândise în direcția respectivă.

— Crezi că securitatea Halgarth rulează o operațiune de prindere în cursă? C-a folosit-o pe Trisha ca momeală?

— Nu, replică el aprins. Nici vorbă. Dacă ar fi fost o cursă, l-ar fi prins pe Liang în prima seară când s-a-ntâlnit cu Trisha. Datele lui de identitate din trecut poate c-ar fi rezistat unei examinări din partea lui Ridgeon Financial, dar unei operațiuni explicite de prindere în cursă organizată de Halgarthi? Nici vorbă!

— Totuși ei trebuie să deruleze astfel de operațiuni. Dacă eu aș fi șeful Halgarthilor, aș fi al naibii de furios că familia mea este țintită în mod constant de Păzitori.

Tarlo se lăsă pe spate pe bancheta din piele a taxiului.

— Să știi că Halgarthii pun destul presiune pe șefa.

— Nu știu ce să-ți spun. Dacă ar fi rulat vreo operațiune de prindere în cursă, ne-ar fi anunțat.

— Oare?

— Bine, bine, poate că nu, n-ar fi anunțat, încuviință femeia. Oricum, este irelevant, fiindcă nu era o operațiune de felul respectiv.

— Asta nu știm.

— Păi, nu ne-au anunțat că l-ar fi prins pe Liang — ceea ce ar fi trebuit să facă în etapa asta.

— Există posibilitatea ca să-l urmărească pe Liang și să nu dorească să-l sperie, anunțându-ne pe noi.

— Nu-i asta, rosti Renne evitând ochii bărbatului. Ceva este pur și simplu *în neregulă*. A fost prea exact.

— „Prea exact"?

Tonul de neîncredere din glasul lui o făcu să tresară.

— Da, știu, știu... Ceva însă mă nemulțumește. Apartamentul ăla... fetele alea... parcă totul anunța în gura mare: *„Atenție, aici sunt puștoaice bogate și proaste — veniți și lăsați-le-n fundu' gol"*.

— Nu mă prind... cine-a greșit aici — Păzitorii sau Halgarthii?

— Păi... Bun, nu cred c-ar fi putut să fie Halgarthii, decât dacă ar fi fost realmente o operațiune de prindere în cursă.

Tarlo rânji larg.

— Ai ajuns ca șefa, când e vorba de conspirații. Data viitoare o să dai vina pe Starflyer.

— S-ar putea, zâmbi ea obosit. O să-i spun totuși că acum mi s-a părut ceva straniu.

— Autodistrugerea carierei.

— Haide! Ce fel de detectiv ești? Noi ar trebui să acționăm pe baza intuițiilor. Nu te uiți la telenovelele pentru polițai?

— Showurile din unisferă sunt pentru cei care n-au viață socială. Eu am treabă seara.

— Mda, făcu ea sarcastic. Îți mai pui uniforma de Marină când dai iama prin cluburi?

— Sunt ofițer de Marină. De ce n-aș face-o?

Renne izbucni în râs.

— Dumnezeule! Chiar are succes?

— Are, dacă poți găsi niște fete ca alea trei.

Ea oftă.

— Uite ce-i, rosti Tarlo, acum vorbesc serios. Ce-i poți spune lui Myo? Ai vreun presentiment? O să-ți frece ridichea în stil mare. Și să nu te-aștepți din partea mea să te susțin. Mie nu mi s-a părut nimic anormal.

— Șefa apreciază felul în care abordăm noi cazurile. Știi că repetă întruna c-ar trebui să le privim mai holist.

— Holist, de acord, dar nu paranormal.

* * *

Tot despre asta discutau și peste patruzeci de minute, când ajunseră la sediul din Paris. Cinci ofițeri în uniforme de Marină erau adunați lângă ușa exterioară a cabinetului Paulei Myo.

— Ce se-ntâmplă? îl întrebă Tarlo pe Alic Hogan.

— Columbia-i înăuntru cu ea, răspunse comandorul care avea un aer extrem de stânjenit.

— Hristoase, murmură Renne. E despre dezastrul din LA. În dimineața asta ar fi trebuit să urmăresc pistele de la operațiunea aia.

— Toți ar fi trebuit s-o facem, comentă Hogan. Își desprinse ochii de la ușa închisă: Ați găsit ceva pe Daroca?

Renne încercă să găsească un răspuns potrivit; Hogan era un individ căruia îi plăcea să lucreze după manual.

— A fost o operațiune standard a Păzitorilor, rosti repede Tarlo privind-o apăsat pe femeie. I-am lăsat pe tehnicieni să investigheze apartamentul.

— Bine. Să mă țineți la curent.

— Da, domnule.

— „Operațiune standard", repetă Renne caustic pe când reveneau spre birourile lor.

— Să știi că tocmai ți-am salvat fundul, îi atrase atenția Tarlo. Chestiile alea cu intuiția ține-le pentru șefa, nu i le spune lui Hogan. Pe puțoiul ăsta nu-l interesează decât avansarea.

— Bine, bine, mormăi ea.

Paula Myo ieși din biroul ei, purtându-și poșeta și micuța plantă rabbakas pe care o ținea pe pervazul ferestrei. Dinapoia ei, roșu la față, venea Rafael Columbia, purtând uniforma de amiral.

Renne n-o văzuse niciodată pe Myo arătând atât de șocată. Simți un fior înghețat pe spinare; nimic n-o tulbura vreodată pe șefa.

— La revedere, se adresă Myo tuturor celor din încăpere. Și vă mulțumesc pentru toată munca grea pe care ați depus-o pentru mine.

— Paula? icni Tarlo.

Femeia clătină încet din cap și el amuți. Renne o privi pe Paula Myo ieșind din birou; era ca și cum ar fi asistat la o procesiune funerară.

— Comandor Hogan, rosti Columbia, aș dori să stăm de vorbă.

Dispăru înapoi în cabinetul lui Myo. Alic Hogan aproape că porni în fugă după el. Ușa se închise.

Renne se lăsă să cadă pe scaun.

— Nu se poate..., bolborosi ea nevenindu-i să creadă. Nu se poate s-o concedieze. Ea este *însuși* Directoratul.

— Noi însă nu suntem Directoratul, observă Tarlo încetișor. Mai exact... nu mai suntem.

1

Sunetele fasciculului pistolului ionic sfârâiră in difuzoare, reverberând prin biroul de securitate din LA Galactic. Fură iute acoperite de urlete. Comandorul Alic Hogan privea ecranele, oripilat și încremenit, văzând cum asasinul părăsea scena uciderii lui Kazimir și alerga prin sala centrală a terminalului Carralvo, trăgând în același timp. Pasagerii îngroziți se aruncau pe jos, ori se ghemuiau îndărătul balustradelor.

— Echipa B este pe nivelul superior, anunță Renne de la consola ei. Are linie clară de vizare.

— Radeți-l! ordonă Hogan.

Se uită la imaginea granulată a unei videocamere, pe care un fascicul ionic tras de lunetistul echipei lovi asasinul. O corona de scântei purpurii înflori pentru o fracțiune de secundă, conturând silueta care fugea.

— La dracu'! șuieră Hogan.

Alte două fascicule ionice făcură contact. Scânteile se revărsau în jerbe prin sală, arzând pereții și panourile publicitare; oamenii țipară când tentacule de electricitate statică li se zvârcoliră peste haine, pârlindu-i. Alarmele de fum se declanșară, adăugându-și urletele la vacarmul general.

— Poartă un costum cu câmp de forță! exclamă Renne. De la distanța asta nu poate fi străpuns.

Hogan își deschise iconul comunicațiilor generale din vederea virtuală.

— Toate echipele să se apropie de țintă. Urmăriți-o până ajunge în loc deschis, apoi trageți. Supraîncărcați-i câmpul de forță.

Pe când privea echipele aplicând noua tactică, ecranele tuturor consolelor începură să pâlpâie. În vederea virtuală, simboluri grafice roșii de avertizare se iviră peste interfața lui cu rețeaua gării.

— Software kaos a fost eliberat în nodurile rețelei locale, îl informă e-majordomul. IR controlatoare încearcă să-l curețe.

— La dracu'!

Hogan izbi cu pumnul în consolă. În capătul opus al încăperii, senatoarea Burnelli se ridica de pe scaunul ei. Părea tulburată; chipul tânăr și frumos îi era contorsionat de o vinovăție insondabilă. Alte imagini transmise de videocamere dispărură de pe ecrane într-un vârtej de paraziți. O singură imagine a asasinului rămase, provenită de la un senzor de pe acoperiș. Hogan îl privi, fugind pe o rampă spre peronul 12A, urmărit la o sută de metri depărtare de doi ofițeri de Marină. Se schimbară salve ionice. Imaginea se pierdu într-o ceață sură. Un geamăt aspru se ridică prin gâtul comandorului. Nu putea să fie adevărat! Era un dezastru absolut. Mai rău încă, se petrecea în fața senatoarei care le oferise prima pistă reală de până acum către Păzitori. O pistă pe care Hogan fusese disperat s-o urmeze.

Mâna lui virtuală goni peste iconuri, trăgând canale audio protejate cu echipele. Cel puțin sistemele dedicate ale Marinei nu fuseseră afectate prea rău de kaos.

— E pe peron, e pe peron!

— Cu tine... vin pe 12A, pe rampa secundară.

— Trag.

— Stai! Nu — civili!

— Vic, unde ești?

— Vine un tren.

— Vic? Pentru Dumnezeu!

— Futu-i! A sărit jos. Repet, ținta e pe șine. E pe șinele care merg spre vest.

— După el! ordonă Hogan. Renne, pe cine-avem afară?

— Echipa H este-n apropiere. Femeia apela planuri locale dintr-o matrice palmară neafectată de kaos. Tarlo, ești acolo — poți intercepta?

— I-am dat drumu'.

Comentariul laconic al bărbatului era însoțit de bufnituri de alergare.

Hogan fu doar vag conștient că senatoarea și bodyguarzii ei părăseau biroul securității. E-majordomul îi afișase în vederea virtuală o hartă 3D translucidă a terminalului Carralvo. Linia care pleca spre vest de la peronul 12A pătrundea într-o zonă largă cu sute de căi rulante ce se încrucișau, un triaj major între terminalul pentru pasageri și o zonă de încărcare, ce se prelungea către stâncile înalte ale porților, la cinci kilometri spre nord.

— N-o să reușească s-ajungă acolo, mormăi Hogan și se răsuci către Tulloch, ofițerul de legătură cu securitatea Transportului Spațial Comprimat. Ai vreo echipă afară?

Bărbatul încuviință scurt.

— Trei echipe. Converg chiar acum. Kaosul ăsta-i păcătos pentru noi, dar ei au comunicații bune. Nu te teme, o să-l izolăm în triajul ăla. Nu mai are unde scăpa.

Hogan privi din nou în jurul biroului de securitate și-și văzu oamenii privindu-și frustrați consolele inutile. Nu puteau face absolut nimic, decât să aștepte până ce IR purja rețeaua gării. Jos, pe teren, echipele își anunțau reciproc coordonatele. Inserturile lui le atribuiau poziții pe hartă. Era un cerc larg înconjura linia vestică plecată de la peronul 12A, un cerc deocamdată larg și cu multe breșe. Renne vorbea întruna, dând ordine și încercând să închidă spărturile.

— Cobor, anunță el.

— Ce-ați spus, domnule?

Renne își opri activitatea tactică și-l privi surprinsă.

— Preia comanda aici, zise Hogan. I-aș putea ajuta acolo.

Zări licărul scurt de îndoială de pe fața ei, înainte de a răspunde:

— Am înțeles, domnule.

Hogan era foarte conștient de dimensiunile la care ajunsese nesiguranța aceea printre ofițerii aflați sub comanda lui. Biroul Paris pe care-l moștenise de la Paula Myo îl considerase întotdeauna simplul om de paie al amiralului Columbia, beneficiarul politic al unui post cu care nu avea nicio treabă. La începutul acestei operațiuni de urmărire, el sperase că s-ar

putea să le câștige finalmente respectul. Acum și speranța aceea părea să dispară o dată cu asasinul.

Kaosul care făcea dezastru electronic în LA Galactic începea să se resimtă la nivel fizic. Pentru a coborî în sala principală, Hogan trebui să folosească scările din capătul sectorului de birouri Carralvo. Sistemele de siguranță ale tuturor ascensoarelor din clădire declanșaseră, oprind lifturile oriunde s-ar fi aflat în puțurile lor. Bărbatul se repezi în jos pe cele patru paliere ce plecau din biroul de securitate și ajunse la parter gâfâind doar ușor. În sala vastă, o maree de oameni panicați zumzăia de jur împrejur, confuză. Înspăimântați de crimă și de urmărire, derutați de colapsul rețelei locale, nu știau încotro să fugă. Nu-i ajuta nici faptul că acum zbierau toate alarmele și că săgețile holografice stacojii ce indicau ieșirile în cazuri de urgență lunecau deasupra lor prin aer în direcții contradictorii.

Hogan se împinse cu brutalitate printre călători, indiferent la înjurăturile ce-i erau adresate. Asculta discuțiile dintre echipe pe canalele protejate de comunicații. Nu sunau deloc bine. Erau prea multe întrebări, prea mulți strigau: „Încotro?". Se bizuiau prea mult pe ofițerii aflați sus, în biroul de securitate, care să coordoneze operațiunea și să-i dispună în șabloane precise de căutare, examinând situația prin senzorii primari ai gării. *Trebuie schimbate procedurile de training*, gândi el absent. Harta lui arăta cercul aproximativ format de ofițerii săi și de echipele TSC care se strângea lent în jurul presupusei poziții a asasinului.

Își scoase pistolul ionic și se repezi în sus pe rampa către peronul 12A. Puținii pasageri rămași acolo se ghemuiseră pe lângă pereți și coloane; tresăriră, când el sprintă și sări pe linie. La marginea peronului, holograme chihlimbarii îl avertizară să nu mai înainteze. Hogan le ignoră și alergă spre capătul terminalului, unde razele soarelui pătrundeau pe lângă acoperișul înalt și curbat. Glasul lui Renne continua să-i răsune calm și egal în urechi, anunțându-i pe oameni unde să cotească și în ce direcție să meargă. Cu toate acestea, latul care se strângea în jurul asasinului avea spărturi mari. Hogan încleștă maxilarele și nu spuse nimic, dar era furios pe desfășurarea aceea neregulată. Abia când ieși în potopul de lumină revărsat de soarele

Californiei, văzu motivul. Triajul reprezentat pe harta virtuală, cu diversele căi de rulare atât de precis conturate, era în realitate un mediu neprietenos de beton și oțel care se lăbărța în toate direcțiile pe mulți kilometri. Pe o latură se aflau antrepozitele masive și macaralele de încărcare a platformelor de cargo, unde mașinile și boții erau în permanentă mișcare. Însă în fața lui, zeci de trenuri șerpuiau prin triaj; de la greoaiele marfare cu lungimea de doi kilometri trase de uriașe locomotive GH9, până la trenuri-buclă transterrane; de la locomotive de manevră ce deplasau câte douăzeci de vagoane cu marfă în interiorul gării, până la aerodinamicele trenuri expres albe ce fulgerau cu viteze înspăimântătoare. Toate umpleau aerul cu scrâșnituri metalice și un zăngănit permanent, un vacarm constant peste care se suprapuneau zornăieli, scârțâituri și bubuituri ce păreau să provină din coliziunea unor nave mici. Era un zgomot pe care nu-l cunoscuse niciodată, pe când călătorise în confortul climatizat al vagoanelor de clasa I pentru pasageri.

Atacul kaos nu avusese niciun impact asupra controlului traficului prin gară. Mereu îngrijorat în privința sabotajelor sau chiar a catastrofelor naturale, TSC utiliza încriptare ultra-consolidată pentru a permanentiza în orice condiții comunicarea totală și controlul trenurilor; acestea prevalaseră chiar și în decursul atacului extratereștrilor asupra celor 23Pierdute.

Hogan aproape că derapă pentru a se opri, când un marfar rapid vui la mai puțin de cincizeci de metri în stânga sa. Îi simți pe față curentul trecerii. Câțiva membri ai echipelor erau vizibili, răspândiți în depărtare în fața lui; toți țineau armele în poziție de tragere și încercau să privească simultan în toate direcțiile.

Comandorul atinse iconul virtual care-l punea în contact direct cu Tulloch.

— Oprește naibii traficu-aici! O să ne facă terci!

— Îmi pare rău, Alic. Am încercat deja; controlul transportului nu-i de acord fără autorizare de nivel executiv.

— Căcat!

Sub ochii lui Hogan, unul dintre oamenii săi sprintă brusc în lateral. Un șarpe lung de două sute de metri de cisterne

remorcate de o locomotivă GH4 trecu pe linia pe care stătuse cu numai câteva secunde în urmă.

— Renne, cere-i amiralului Columbia să detoneze o bombă sub curu' TSC-ului. Vreau s-oprească nenorocitele-astea de trenuri. Imediat!

— Ne străduim, domnule. Kaosul este purjat. În câteva minute ar trebui să revină acoperirea senzorială completă.

— Hristoase! șuieră el, gâfâind.

Oare câte dezastre se pot acumula într-o singură zi? Coborî iute de pe șinele unde stătuse și porni să alerge către linia neregulată de oameni care se întrezărea în față.

— Atenție, toată lumea, să ne-organizăm ceva mai bine! Cine-a fost ultimul care-a văzut realmente ținta?

— Acum două minute era la două sute de metri în fața mea, îndreptându-se spre nord-vest.

Vederea virtuală a lui Hogan îl identifică pe vorbitor ca fiind John King și-i etichetă poziția pe hartă.

— Confirm observarea, domnule. L-am zărit de cealaltă parte a acestei locomotive de manevră cu vagoane deschise, anunță Gwyneth Russell.

Femeia se afla la patru sute de metri depărtare de John.

— Când? întrebă Hogan.

— A sărit dincolo de ea acum vreun minut, domnule.

— Confirmare, interveni Tarlo. Echipa mea-i la nord de Gwyneth. Locomotiva de manevră tocmai a ajuns la noi. Ținta-i de partea cealaltă a ei.

Hogan examină pe hartă direcția în care se desfășurase echipa lui Tarlo. Un tren rapid cu containere cilindrice gonea pe o linie între el și echipă. Prin interstițiile dintre containere, i se păru că vede alt tren deplasându-se dincolo de el; probabil locomotiva de manevră cu vagoane deschise. Era un pâlpâit neclar de mișcare.

Vacarmul de fundal înregistră un reflux scurt și comandorul auzi un zumzet ascuțit dinspre canalul concav din dreapta sa, sunet specific unor cabluri de înaltă tensiune. Coborî ochii într-acolo și se încruntă. Bănuise că ar fi fost un canal de scurgere pentru apele pluviale, din beton sudat enzimatic, lat de trei metri și adânc de un metru și jumătate. Suprafața cenușie unduia ușor și întregul canal din spatele lui se deplasa

peste sol, conectându-se cu alt canal paralel, aflat la douăzeci de metri depărtare.

Cale de rulare pentru maglevuri!

Hogan se aruncă pe jos pe grohotișul de granit dur și-și acoperi capul cu brațele. Un tren expres vâjâi pe lângă el, iar curentul de aer urlă asurzitor. Jacheta uniformei i se zbătu ca o velă în furtună. Pentru o clipă, crezu că presiunea aerului avea să fie îndeajuns de puternică pentru a-l ridica de pe sol. Răcni fără cuvinte în vuietul care-i vibra toate oasele, sub impulsul temerii animalice care-l străbătea. Apoi expresul trecu și doar luminile sale stroboscopice posterioare se mai văzură clipind în depărtare.

Picioarele bărbatului avură nevoie de un minut pentru ca să nu mai tremure atât de tare, încât să-i poată susține greutatea. Se sculă încetișor, privind neliniștit în lungul canalului inocent, căutând orice alte semne ale vreunui expres.

— Nu-i aici, anunță Tarlo. L-am pierdut, domnule.

Harta lui Hogan îi arătă o concentrare masivă de oameni în lungul unei secțiuni de cale rulantă, cu Tarlo în mijloc.

— Nu se poate, insistă Gwyneth. Ce Dumnezeu, l-am văzut dincolo de tren!

— Ei bine, n-a venit pe-aici.

— Atunci pe unde-n pizda mă-sii?

— Îl vede cineva? întrebă Hogan. Oricine?

Îi răspunse un cor:

— Nu-i aici.

— Nu, domnule.

Pe când se îndepărta, clătinându-se, de calea de rulare a maglevului, vederea virtuală îi arătă restabilirea treptată a rețelei gării. Renne obținuse de la controlul traficului un grafic de direcționări prin triaj și-l folosea pentru a-i avertiza pe toți cu privire la trenurile ce se apropiau.

— Menține-i pe toți pe poziții, îi ceru Hogan. Vreau ca triajul să fie perfect izolat. Este imposibil ca asasinul să fi ajuns deja la margine. Vom menține etanșeizarea, până recăpătăm acoperire electronică integrală.

— Am înțeles, domnule, răspunse femeia. Tocmai am căpătat niște ajutoare suplimentare.

Două elicoptere negre cu DPLA scris cu litere albe pe partea ventrală survolau triajul. Hogan le privi încruntat. *Grozav, un fiasco al Marinei! Polițaii o să râdă și cu curu' de noi.*

Imagini senzoriale clare i se materializau treptat într-un caroiaj în vederea virtuală, pe măsură ce kaosul era eliminat. Auzi cum frână primul tren, un scrâșnet care-i vibra dinții și care străbătu întregul triaj. Fu urmat de altul, apoi de altul, până ce toate trenurile încetiniră și opriră.

În cele din urmă triajul rămase tăcut, trenurile nemișcate.

— Gata, oameni buni! anunță Hogan încruntat. Începem să cercetăm zona, bucățică cu bucățică.

* * *

După două ore, Alic fu nevoit să se recunoască înfrânt. Examinaseră fiecare centimetru al triajului, vizual și cu senzori. Asasinul dispăruse pur și simplu. Cercul format de echipele sale și de ale securității TSC nu fusese străpuns, totuși ținta le scăpase într-un mod necunoscut.

Din postul său improvizat pe peronul 12A, Hogan privi echipele obosite și dezamăgite, ce reveneau de pe toată suprafața triajului. Era o lovitură teribilă pentru moralul general. O descifra în expresiile oamenilor, în felul în care îi evitau ochii când treceau pe lângă el.

Tarlo se opri în fața lui, părând mai degrabă furios decât decepționat.

— Nu-nțeleg. Eram exact în spatele lui. Ceilalți erau de jur împrejur. Este imposibil să fi putut trece pe lângă noi, indiferent cu ce ar fi fost wetcablat.

— A avut ajutoare, rosti Hogan. Multe ajutoare. Kaosul în sine o demonstrează.

— Asta așa-i. Te-ntorci la Paris? Unii dintre noi vor să dea o raită prin baruri; o să fie încă deschise. Oricum, cele bune.

În orice alt moment, Hogan ar fi apreciat invitația.

— Mulțumesc, dar nu. Trebuie să-i spun amiralului ce s-a întâmplat.

Tarlo făcu o grimasă de simpatie.

— Brr! Ei bine... de-asta ești plătit barosan.

— Nu-ndeajuns pentru așa ceva, murmură Hogan pe când californianul înalt traversa peronul spre colegii de echipă.

Inspiră adânc și-i ceru e-majordomului să apeleze biroul lui Columbia.

* * *

Senatoarea Justine Burnelli rămase alături de cadavru, în vreme ce lucrătorul de la morga orașului dirija targa-robot spre una dintre numeroasele ieșiri de serviciu din subsolul lui Carralvo. Durase destul până ce LA Galactic își revenise de pe urma atacului kaos, timp în care ea rămăsese nemișcată și privise chipul lui Kazimir de pe pardoseala de marmură albă a terminalului. Cearșaful pe care personalul TSC îl adusese în mod discret nu era suficient de mare pentru a acoperi balta de sânge care se lățea în jurul lui.

Acum iubitul ei fusese sigilat într-un sac negru din plastic și o echipă mică de boți se apucase deja să curețe sângele, râcâind suprafața marmurei și ștergând orice urmă cu substanțe chimice foarte puternice. Peste o săptămână, nimeni n-ar fi avut habar ce se întâmplase în locul acela.

Targa-robot glisă în spatele ambulanței morgii.

— Merg cu el, anunță Justine.

Nimeni n-o contrazise, nici chiar Paula Myo. Justine urcă în vehicul și se așeză pe bancheta îngustă, lângă targă, în timp ce ușile se închiseră. Myo și cei doi bodyguarzi ai Securității Senatului pe care-i alocase lui Justine suiră în mașina care aștepta în spatele ambulanței. Rămasă singură în lumina slabă provenită de la o singură bandă polifoto de pe plafon, Justine se gândi că va izbucni iarăși în lacrimi.

N-o să plâng! Kazimir n-ar fi dorit asta... el și manierele lui demodate.

O unică lacrimă i se prelinse pe obraz, când trase încet fermoarul sacului. Își îngăduia să-l vadă pentru ultima oară înainte ca totul să devină rece și indiferent, pentru identificarea oficială și inevitabila autopsie. Corpul lui tânăr avea să fie examinat și analizat foarte amănunțit; ceea ce însemna că patologii aveau să-l deschidă pentru a suplimenta scanarea profundă. O siluire ce urma să-i îndepărteze trupului orice demnitate i-ar mai fi rămas. După aceea, el n-avea să mai fie Kazimir.

Îl privi, încă surprinsă de expresia pasivă de pe fața lui.

— Iubitul meu, o să-ți susțin eu cauza, promise femeia. O să lupt în locul tău și vom câștiga. O să-l învingem. O să-l distrugem pe Starflyer.

Chipul mort al lui Kazimir privea în gol. Justine se înfioră când coborî ochii la pieptul distrus, la gaura cu margini carbonizate și neregulate pe care fasciculul de ioni o lăsase în jachetă și cămașă. Încetișor, se sili să-și strecoare mâinile în buzunarele lui, căutând orice ar fi putut găsi. El fusese trimis la observatorul din Peru ca să preia ceva și Justine știa că nu se putea încrede în Marină. Nu era sigură nici în privința lui Myo; cât despre Investigatoare era limpede că nu avea încredere în ea.

Buzunarele erau goale. Femeia își coborî palmele mai jos și pipăi țesătura hainelor, străduindu-se să ignore sângele care-i mânjea degetele și palmele. Avu nevoie de ceva timp, totuși în cele din urmă găsi cristalul de memorie din centură. Un surâs scurt și drăgăstos îi flutură pe buze: în misiunea lui, Kazimir folosise o centură cu buzunar secret, ca orice turist care se teme să nu fie jefuit. În clipa aceea, îi urî mai mult ca oricând pe Păzitori pentru că-l folosiseră. Poate că într-adevăr cauza lor era dreaptă, dar asta nu-nsemna că puteau recruta copii.

Justine își ștergea palmele pe niște șervețele, când vehiculul începu să frâneze. Strecură șervețelele în geantă, alături de cristalul de memorie, și trase iute fermoarul sacului negru. Ușile se deschiseră. Justine coborî, temându-se că vinovăția pe care o simțea i se putea citi pe chip.

Se aflau într-un antrepozit mic, pe un peron lângă un tren cu numai două vagoane. Trebuise să-l sune pe Campbell Sheldon pentru a obține atât de repede un tren privat; din fericire, el fusese înțelegător. Deși erau prieteni, Justine știa că, mai târziu, trebuia să plătească. Așa se întâmpla întotdeauna: să susțină o măsură politică, să satisfacă o favoare... Erau regulile jocului. Ei nu-i păsa.

Paula rămase lângă ea, pe când targa intra în compartimentul pentru cargo din al doilea vagon.

— Doamnă senator, îți dai seama că amiralul Columbia nu va aproba acțiunea aceasta?

— Da, încuviință Justine; nu-i păsa nici în privința aceea. Doresc să fiu însă extrem de sigură asupra autopsiei. Securitatea Senatului poate monitoriza procedura, dar vreau ca ea

să se desfășoare în clinica familiei noastre din New York. Este unicul loc în care pot avea certitudinea că nu vor apărea discrepanțe sau probleme.

— Înțeleg.

Trenul avu nevoie de douăzeci de minute pentru a descrie bucla prin Seattle, Edmonton, Tallahassee și a intrat în cele din urmă în gara Newark din New York. O ambulanță fără semne distinctive aștepta cadavrul, împreună cu două limuzine. De data aceasta, Justine nu putu evita să călătorească cu Paula, când micul convoi porni spre clinica exclusivistă din afara orașului.

— Ai încredere în mine? întrebă Paula.

Justine se prefăcu că privește afară, prin geamul fumuriu, către cartierele de la periferie. În ciuda șocului profund al asasinatului și al vârtejului emoțional asociat, era suficient de rațională pentru a analiza implicațiile întrebării. Și știa al naibii de bine că Investigatoarea nu se oprea niciodată.

— Cred că acum împărtășim câteva țeluri comune. Amândouă vrem ca asasinul să fie prins. Amândouă credem că Starflyer există. Amândouă știm cu siguranță că în Marină există trădători.

— Asta va fi suficient pentru început, spuse Paula. Încă mai ai sânge sub unghii, doamnă senator. Bănuiesc c-a ajuns acolo când ai percheziționat trupul.

Justine știa că obrajii aveau să i se învăpăieze. *Pot să-mi iau adio de la manevrele secrete.* O privi lung și calculat pe Investigatoare, apoi căută alt șervețel în poșetă.

— Ai găsit ceva? întrebă Paula.

— Continui să crezi că Starflyer a pus stăpânire pe mine când am fost pe Far Away?

— Nimic nu poate fi sigur în cazul acesta. Starflyer a dispus de foarte mult timp pentru a-și stabili conexiunile în interiorul Commonwealthului, invizibil și fără a întâmpina rezistență. Atribui totuși o probabilitate foarte redusă acestei posibilități.

— Sunt așadar în perioada de testare.

Justine frecă cu marginea șervețelului o pată de sânge de pe arătătorul stâng.

— Ai sintetizat bine situația.

— Trebuie să te simți foarte singură acolo, sus pe vârful Olimpului, de unde ne judeci pe noi, ceilalți.

— Nu mi-am dat seama cât de mult vei fi afectată de moartea lui McFoster. În mod normal, m-aș fi așteptat ca o Burnelli să nu cedeze absolut nimic într-o negociere.

— Negociem ceva?

— Știi bine că da.

— Kazimir și cu mine am fost amanți.

O spuse simplu, ca și cum ar fi fost un raport de bursă, străduindu-se să-și păstreze detașarea. La interior, amorțeala lăsa loc durerii. Știa că după ce corpul va fi dus la clinică, ea trebuia să zboare înapoi la Tulip Mansion, un loc unde putea jeli, așa cum se cuvenea, fără s-o vadă nimeni.

— Asta dedusesem. V-ați cunoscut pe Far Away?

— Da. Pe atunci el avea doar șaptesprezece ani. Nu crezusem că aș mai putea iubi vreodată atât de mult pe cineva. Pe de altă parte însă toți suntem neputincioși în fața adevăratei iubiri, nu?

— Nu.

Paula își feri ochii.

— Tu ai avut vreodată o asemenea iubire? O iubire care să-ți ia realmente mințile?

— De câteva vieți, nu.

— Aș fi putut face față unei pierderi complete a corpului. Am avut parte de așa ceva cu fratele meu. Aș fi putut face față unei pierderi de câteva zile a memoriei lui. Dar asta... asta este *moarte*. Kazimir a pierit pentru totdeauna, iar eu sunt cauza pieririi lui, eu sunt cea care l-a trădat. Nu sunt pregătită pentru așa ceva, în niciun caz din punct de vedere mental. Moartea reală nu-i ceva care să se mai întâmple în ziua de azi. Erorile de dimensiunea asta nu pot fi îngropate.

— Atacul Dysonilor a avut ca rezultat uciderea câtorva zeci de milioane de oameni pe 23Pierdute. Oameni care nu vor mai fi niciodată re-viați. Suferința ta nu este unică. De acum, nu mai este unică.

— Nu-s decât altă javră bogată care și-a pierdut un capriciu. Așa-i?

— Nu, doamnă senator. Suferința ta este incontestabilă, iar pentru asta ai toată simpatia mea. În același timp însă cred că

vei depăși momentul acesta. Ai determinarea și claritatea de gândire care sunt îngăduite numai persoanelor cu vârsta și experiența ta.

Justine pufni.

— Cicatrice emoționale... asta vrei să spui.

— „Reziliență" ar fi un cuvânt mai potrivit. Singura parte bună a acestei zile a fost că ți-a arătat dimensiunea umană. Cel puțin în privința asta poți să fii mulțumită.

Justine sfârși lustruirea unghiilor cu șervețelul. Acum nu mai exista nicio urmă că l-ar fi atins vreodată... și gândul acela era oribil.

— Crezi realmente asta?

— Da. Presupun că de fapt duci corpul la clinica voastră de familie pentru a-l clona, nu?

— Nu. Nu i-aș face așa ceva. E greu de presupus că copierea lui fizică mi-ar anula sentimentul de vinovăție. Un om înseamnă mai mult decât doar trupul său. Îi voi dărui lui Kazimir unicul cadou de care mai sunt în stare. Altceva nu pot face.

— Înțeleg. Atunci îți urez fericire în alegere, doamnă senator.

— Mulțumesc.

— Aș dori totuși să știu dacă ai găsit ceva.

— Un cristal de memorie.

— Pot să-l văd?

— Da, cred că poți. Pentru a-l doborî pe Starflyer, voi avea nevoie de experiența ta. Există însă limite cu privire la cooperarea mea; nu voi da Marinei nimic care o va ajuta să-i oprească pe Păzitori. Nu-mi pasă cât de decisă ești să-l arestezi pe Johansson.

— Înțeleg.

* * *

Adam îi alocase personal lui Kieran McSobel misiunea de susținere pentru curieratul lui Kazimir. Kieran progresase considerabil de când sosise pe Pământ, cu câțiva ani în urmă: deprinsese cu ușurință trucurile meseriei și-și păstra calmul în situații tensionate. Erau calități ce-l etichetau ca foarte potrivit pentru genul de operațiuni pe care le derulau Păzitorii în perioada aceasta. Misiunea respectivă ar fi trebuit să fie floare la ureche pentru el.

Când trenul-buclă al lui Kazimir intră în gară, Kieran își ocupase deja poziția în sala Carralvo, amestecându-se în fluxul permanent de pasageri. Ca orice bun agent operativ, era de nedistins în mulțime, însă gata pentru o sumedenie de urgențe.

Departe, de cealaltă parte a complexului gării, Păzitorii îl monitorizau din birourile companiei Lemule's Max Transit. Adam însuși era rezemat de peretele cel mai îndepărtat al birourilor și-i privea pe rând. Nu intervenea în proceduri — la urma urmelor, aceștia erau elevii săi —, dar dorea ca prezența lui să le aducă un grad de încredere. Rolul unui tată binevoitor. Avea nevoie de mult efort pentru a nu se strâmba iritat de fiecare dată când se gândea la asta. Aceasta era însă o operațiune crucială și trebuia să fie aici pentru a o supraveghea. Bradley Johansson dorea cu disperare datele marțiene. Atacul Dysonilor la marginea spațiului de fază II le dăduse complet peste cap graficul de timp plănuit cu multă grijă.

Marisa McFoster rula scanări electronice prin rețeaua Carralvo, căutând orice semne de activitate de urmărire în jurul lui Kazimir.

— Este curat, anunță ea. (O linie protejată o conecta de Kieran.) Dă-i drumul!

Pe unul dintre ecranele consolei, o hartă prezenta iconul lui Kieran care mergea fără grabă prin sala terminalului spre ieșirea principală. Era la vreo treizeci de metri în spatele lui Kazimir și monitoriza pasagerii, căutând posibili urmăritori.

— S-a oprit, rosti pe neașteptate Kieran.

— Cum adică, „s-a oprit"? întrebă Marisa.

Adam se îndreptă brusc. *Te rog, nu din nou!*

— Strigă la cineva, spuse glasul derutat al lui Kieran. Ce naiba...?

— Comută pe vizual, îi ceru Marisa.

Adam se grăbi să vină îndărătul scaunului ei și se aplecă, privindu-i portalul consolei. Legătura cu inserțiile retinale ale lui Kieran furniza o imagine tremurătoare, slab deslușită prin mulțime. Un puhoi de capete întunecate, nefocalizate, se legănau drept în fața lui. Dincolo de ele fugea o siluetă. Imaginea deveni orbitor de albă, când se descărcă un fascicul ionic.

— Futu-i! urlă Kieran.

Dungi mânjite de întuneric brăzdară revărsarea de lumină, când el scutură brusc din cap. Pentru o secundă se întrezări imaginea alb-negru încețoșată a unui bărbat care zbura cu spatele înainte prin aer, cu brațele și picioarele larg desfăcute. Apoi Kieran focaliză pe cel cu arma, care acum se întorcea ca să fugă.

— Bruce! țipă Marisa.

— Cine dracu-i Bruce? întrebă Adam.

— Bruce McFoster, prietenul lui Kazimir.

— Pe dracu'! Vrei să zici ăla care-a murit?

— Da.

Adam se lovi cu pumnul în frunte.

— Atât doar că n-a murit. Starflyer a mai făcut chestia asta cu prizonieri de la voi. La dracu'!

Ecranul care prezenta fluxul de imagini de la Kieran fulgeră alb.

— Trage din nou, spuse Kieran.

Portalul arăta acum doar o pereche de pantofi, al căror purtător zăcea întins pe pardoseala din marmură albă. Kieran ridică ochii și pantofii coborâră în partea inferioară a portalului, iar dincolo de ei Bruce McFoster alerga prin sala terminalului, cu oamenii ferindu-se și căutând adăpost de o parte și cealaltă a sa, în timp ce continua să tragă. Doi bărbați și o femeie fugeau după el, ținând pistoale în mâini și strigând să se oprească. Purtau haine obișnuite.

— Nu sunt din securitatea TSC, observă Adam încruntat.

O salvă provenită de undeva de sus și dinapoia lui Kieran îl lovi pe Bruce McFoster. Câmpul său de forță sclipi scurt, dar el nu încetini nicio clipă.

— Dumnezeule, câți oameni știau despre Kazimir că era în misiune?

Iconuri roșii porniră să pâlpâie pe consola Marisei.

— Cineva a atacat rețeaua locală cu kaos, anunță ea. O lovitură tare, este software de grad înalt. IR abia poate să restricționeze contaminarea.

— Este ori Bruce, ori cei care-l controlează, zise Adam. Îl va ajuta să scape. Probabil că ei știau că Marina îl urmărea pe Kazimir.

Adică mai mult decât știam noi, gândi el deprimat.

Legătura cu inserțiile lui Kieran se dizolva; se păstra doar canalul lui audio protejat.

— Ce facem? întrebă Marisa.

— Kieran, poți să ajungi la Kazimir? întrebă Adam. Poți recupera cristalul de memorie?

— Nu știu... ah, ia... e cineva... înarmat... lângă... nici vorbă să mă pot... mai mulți oameni... declanșat alarmele...

— Bine, rămâi locului și vezi ce se întâmplă. Vezi unde-l duc.

— Sunt pe... bine.

— Poți vedea unde a dispărut Bruce?

— ...încă trage... fuge... peronul 12A... urmărire... repet, peronul 12A...

Adam nu trebuia să consulte vreo hartă de pe consolă. După douăzeci și cinci de ani de muncă în LA Galactic, el cunoștea detaliile gării uriașe mai bine decât Nigel Sheldon. Se așeză la consolă lângă Marisa și deschise liniile terestre dedicate pe care le instalase cu grijă în ultimii ani, utilizând boți pentru a întinde cabluri optice prin conducte și în lungul țevilor, cuprinzând toată gara masivă în păienjenișul lor invizibil. Toți erau conectați la minisenzori cu tehnologie stealth, care fuseseră amplasați pe pereți, sus deasupra solului, pe stâlpi de felinare, poduri, în toate locurile ce ofereau câmpuri bune de vedere.

Doi dintre ei acopereau zona întinsă de triaj aflată la vest de Carralvo. Imaginile apărură la timp pentru ca Adam să-l vadă pe Bruce sprintând de sub imensul acoperiș curbat din beton care acoperea peronul. Agentul Starflyer coti brusc și începu să sară peste șine. Adam își ținu respirația pentru o clipă, când un tren se năpusti către silueta care alerga. Însă Bruce trecu prin fața trenului, perfect sincronizat. Procedă apoi la fel cu un al doilea tren care mergea mai lent și în direcția opusă. Deruta astfel complet personalul Marinei, care-l urmărea.

Securitatea TSC-ului începuse să apară în imagini, alergând periculos de aproape de trenuri și încercând să privească dincolo de roțile ce fulgerau. Brusc, Adam înțelese că niciunul dintre ei nu mai avea contact cu controlul traficului. Bruce sări peste o cale de rulare pentru maglevuri și-și schimbă din nou direcția. Urmăritorii încetiniseră acum, devenind precauți față de trenurile ce se năpusteau prin triaj, schimbând macazurile fără niciun avertisment. În ciuda prudenței lor, se desfășuraseră

într-un cerc simplu, care se contracta încetișor. Adam știa că trebuiau să aibă acces la un sistem de comunicații.

Comandă unui senzor să focalizeze pe un membru al personalului Marinei. Bineînțeles — emitea o micropulsație electromagnetică slabă, aflată mult în afara spectrului civil al nodului cibersferei. Pentru a se menține în contact, utilizau un sistem dedicat de încriptare de nivel ridicat.

— La dracu', șopti Adam în barbă.

Nu era de mirare că programele de verificare ale echipei sale, infiltrate cu atâta grijă în nodurile rețelei LA Galactic, nu observaseră nicio supraveghere în jurul lui Kazimir. Asta însemna că Contrainformațiile Marinei le suspectau capacitățile de anti-supraveghere; fie asta, fie Alic Hogan era realmente paranoic.

Unul dintre oamenii Marinei se apropia de Bruce prin coridorul îngust format de două trenuri aflate în mișcare. Se aflau doar la vreo două sute de metri depărtare. Bruce părea neatent față de urmăritor.

— ...Paula Myo..., spuse Kieran.

— Repetă, te rog, zise iute Adam.

— O văd... pe Myo... în terminal... reia conducerea... vorbește... senatoarea.

Paula Myo! Totuși nu părăsise cazul. Fir-ar a dracului!

Fusese o distragere minoră, dar suficientă pentru ca Adam să-l piardă din vedere pe Bruce printre linii și trenurile ce goneau.

— Unde dracu' s-a dus?

Urmăritorii păreau la fel de derutați. Un șir de membri ai securității TSC înainta acum în lungul liniei pe care Bruce fusese cu numai câteva momente în urmă, strigând unul la altul și agitând din brațe. De jur împrejurul lor, trenurile se opreau.

Adam avu nevoie de trei rederulări ale înregistrării senzorului înainte de a fi realmente sigur. Privi cu încetinitorul imaginea mărită a lui Bruce: o formă din pixeli gri încețoșați care sări nebunește direct spre un marfar ce gonea pe lângă el. Pe latura unui container de cargo, un pătrat negru înghiți silueta neclară. După câteva secunde, pătratul dispăruse, închizându-se într-un perete obișnuit de metal.

— Nemernicul, mârâi Adam. Avem de-a face cu niște-adevărați meseriași.

— Ce-ați spus, domnule? întrebă Marisa.
— Au venit foarte bine pregătiți.

* * *

Patru secole de experiență și obiectivitate nu contară absolut deloc când *Găsitoarea-potecii* își începu prăbușirea terifiantă; Ozzie începu să urle la fel de puternic ca Orion, amândoi acoperind chiar și vuietul mării care se prăvălea. Jerbe de apă se învolburau cu forță brutală în jurul plutei șubrede, ocultând tot cerul cu o pâclă sură. Ozzie se prinse de catarg, de parcă numai acela l-ar fi putut salva de la moartea certă, în vreme ce cădea, cădea și *cădea* fără să mai ajungă la capăt. Spuma îi îmbibă hainele în câteva secunde, înțepându-i pielea neacoperită.

Trase adânc aer în piept și urlă iarăși. Când nu mai avu aer în plămâni, inspiră din nou, dar acum aerul era pe jumătate format din apă efervescentă. Se înecă și tuși într-un gest reflex care îi copleși impulsul nebunesc de a continua să răcnească. De îndată ce gâtul îi fu eliberat și plămânii umpluți iar cu aer, dădu să deschidă gura pentru zbieretul care avea cu certitudine să se sfârșească într-o teribilă explozie de durere. Undeva în fundul creierului său, începu să se înregistreze un gând derutat, întrebător.

Când trecuseră peste muchia cascadei, el întrezărise lungimea imposibilă a acesteia, faptul că nu se vedea nici urmă de fund. Nu existau stânci ascuțite pe care să se zdrobească. Nu exista un sfârșit abrupt. De fapt... nu exista nimic.

Totu-i artificial, găoază!

Ozzie inspiră încă o dată, expiră prin nările dilatate, apoi se sili să inspire și mai profund. Corpul lui insista că se afla în cădere și că, de altfel, cădea de mai multe secunde. Instinctul animalic știa că se prăbușiseră probabil pe o distanță incredibilă și că viteza lui o depășise deja pe cea fatală. Rutina respirațiilor constante ajuta la încetinirea bătăilor sale sălbatice de inimă.

Gândește! Nu cazi, ci te afli în imponderabilitate. În cădere liberă! Ești în siguranță... cel puțin deocamdată.

Mugetul cascadei care răzbătea dindărătul jerbelor de spumă era la fel de copleșitor. Putea auzi țipetele lui Orion, care deveniseră scâncete sugrumate. Ștergându-și picăturile de apă

din ochi, Ozzie privi în jur. La doi metri mai departe, băiatul se strângea cu disperare de puntea plutei. Teroarea reală de pe chipul lui era oribilă; nimeni n-ar fi trebuit să sufere într-un asemenea hal.

— E-n regulă! urlă Ozzie. Nu cădem; este numai o impresie. Suntem în imponderabilitate, ca astronauții.

Asta ar trebui să-l liniștească pe băiat.

Oroarea lui Orion fu sporită de perplexitate.

— Care nauți?

Pentru Hristos!

— Suntem în siguranță. Ai înțeles? Nu-i pe-atât de rău pe cât pare.

Băiatul încuviință din cap, total neconvins. Continua să se încordeze, în așteptarea inevitabilului impact ucigaș.

Ozzie privi pe îndelete în jur, ștergându-și întruna fața de picăturile ce-l împroșcau. Putea să vadă unde se găsea soarele, o pată luminoasă care crea un vârtej de curcubeie de refracție în jerbele de apă. Prin urmare, putea să spună că direcția aceea însemna *sus*. Jumătate din universul saturat care-i înconjura era în mod evident mai întunecat decât cealaltă jumătate. Aceea trebuia să fie căderea de apă. Ceea ce era imposibil, întrucât dacă se aflau cu adevărat în imponderabilitate, apa nu putea să „cadă" nicăieri. Și totuși el o văzuse. Cu un gest reflex, se strânse mai tare de catarg.

În regulă, ce poate cauza curgerea apei în imponderabilitate? Pizda mă-sii știe. Ce dracului de geometrie are planetoidul ăsta de căcat? Nu poate fi o planetă...

Își aminti punctulețele de apă ce pluteau prin cerul veșnic încețoșat al haloului de gaze. Planetoidul acesta colosal trebuia să fie unul dintre ele. Așa cum se întâmplase de fiecare dată în locul ăsta, scara de mărime îl păcălise.

Așadar, pe o parte este un ocean plat. Cu apa căzând peste margine. Dacă ea curge constant, atunci trebuie înlocuită. Sau mai probabil că este într-un ciclu închis, care se derulează întruna. Partea de dedesubt colectează cumva ceea ce a căzut peste margine și o trimite înapoi pe partea cu oceanul. O nebunie! Pe de altă parte, dacă poți crea gravitație și s-o aplici așa cum dorești, nu-i chiar atât de straniu.

Pornind de la ideea de bază a unei gravitații controlabile, Ozzie încercă să-și imagineze geometria planetoidului. Dacă era într-adevăr precum celelalte punctulețe vizibile pe cer, atunci era complet acoperit cu apă. Proiectoarele de gravitație trăgeau pur și simplu fluidul de jur împrejur în direcții neașteptate. Nu-i plăceau deloc formele pe care le deducea mintea sa. Niciuna dintre ele nu avea o parte inferioară, un „dedesubt" în lungul căruia pluta să fi navigat senină.

Când se uită din nou în jur, i se păru că se apropiau încetișor de cascadă. Jerbele de apă erau considerabil mai rarefiate, totuși întunecimea nu sporise. Probabil că intrau în umbra părții inferioare.

Aici există forță gravitațională, care este perpendiculară pe oceanul din partea superioară. Poate că unghiul este chiar mai mic de nouăzeci de grade, fiindcă apa trebuie să fie dusă peste margine și apoi dedesubt. Ceea ce nu-i bine deloc. Nu ne putem permite să fim prinși în flux.

Deocamdată erau în siguranță, atâta vreme cât gravitația părții inferioare era încă slabă. Curentul oceanului îi expediase orizontal peste marginea planetoidului, ceea ce le conferise o discontinuitate, dar gravitația artificială a părții inferioare avea să-i atragă finalmente spre ea. Deja atrăgea picăturile din jerbe, care reveneau către fluxul apei.

Trebuiau să se îndepărteze cât timp gravitația rămânea slabă. Iar el nu se putea gândi decât la o singură forță de propulsie care le mai rămăsese.

Ozzie verifică dacă frânghia din jurul mijlocului său era legată *foarte* sigur de baza catargului, apoi își desprinse mâinile de pe acesta. Orion chiți șocat; ochii săi holbați urmăreau fiecare mișcare a bărbatului. Trecuse multă vreme de când Ozzie nu mai fusese în imponderabilitate; și nici pe atunci nu se descurcase prea grozav. Se împinse ușor în catarg, amintindu-și regula de bază că niciodată nu trebuie să te miști repede. Prin norul de picături de apă care-l înconjura pluteau fel de fel de obiecte, în general fructele pe care le aduseseră cu ei și care ieșiseră din coșurile împletite. Micuța lui trusă de bărbierit se rostogoli în apropiere și el înjură, iritat în mod irațional de pierderea aceea cu totul banală. Din fericire, matricea palmară rămăsese prinsă de rucsacul care, la rândul său,

era legat ferm de punte. Ozzie luă matricea sclipitoare și se propulsă peste *Găsitoarea-potecii*, până ajunse la Tochee.

Strânsoarea proeminențelor locomotorii ale extraterestrului cel mare era atât de sălbatică, încât puntea de lemn de care se ținea se îndoise în sus. Unele dintre ramurile grosolan fasonate începuseră chiar să crape. Ținându-se de o singură creangă a punții, Ozzie împinse matricea în fața ochiului protuberant al lui Tochee.

— Trebuie să ieșim de-aici! răcni el.

Matricea îi traduse cuvintele în explozii stelare ce dansară violet pe ecranul ei.

— Cădem spre moarte, răspunse Tochee prin intermediul matricei. Regret. Îmi doresc mai multă viață.

— N-am timp de explicații, replică Ozzie; era conștient de reducerea vuietului cascadei, pe măsură ce avalanșa de apă se domolea încetișor. Te rog, ai încredere în mine. Trebuie să ne scoți de aici, zburând.

— Prietene Ozzie, nu pot zbura. Îmi pare rău.

— Ba da, poți! Înoată, Tochee, înoată prin aer. Asta ar trebui să ne-ndepărteze. Nu trebuie să mai atingem apa.

— Nu înțeleg.

— N-avem timp. Ai încredere în mine. Eu o să te țin. Tu înoată. Îndepărtează-te de cascadă. Înoată cât de puternic poți.

Ozzie se târî stângaci în lungul corpului lui Tochee. Mantaua naturală de firișoare colorate ca un penaj a extraterestrului era udă leoarcă și i se lipise de pielea cu aspect tăbăcit. Simțea firele moi sub palmele sale și nu cuteză să tragă prea tare de vreunul, ca nu cumva să-l rupă. În cele din urmă ajunse în spatele lui Tochee și întinse brațele pentru a-i prinde proeminențele locomotorii musculoase. Simți cum țesutul cauciucat îi lunecă sub degete, când muguri crescură peste mâinile sale, formând o priză imposibil de desprins.

Tochee rămase încordat câteva clipe, după care se desprinse brusc de *Găsitoarea-potecii*. Își extinse toate cele patru proeminențe locomotorii în aripioare late, ce începură să unduiască nesigur. Ozzie simți cum frânghia i se strânge în jurul mijlocului. După aceea, pe măsură ce Tochee porni să bată din aripioare prin mișcări mai ample și mai sigure, tensiunea din funie spori. Dacă s-ar fi gândit la masa plutei, poate că

bărbatul ar fi conceput altă metodă prin care Tochee să-i elibereze, pentru că în felul acesta, el era veriga critică a lanțului. În timp ce mișcările viguroase de avansare ale extraterestrului îi îndepărtau de câmpul gravitațional slab al părții inferioare, întreaga plută atârna literalmente de brâul lui Ozzie, care strânse din dinți, când simți cum crește forța la care-i erau supuse brațele. Tochee văzuse de acum efectul pe care-l obținea și entuziasmul îi crescuse. Se putea vorbi chiar despre un vânt umed ce se revărsa spre înapoi din aripioarele sale. Extraterestrul le modifică, subțiindu-și carnea, astfel încât ele căpătară tot mai mult aspect de aripi. Ozzie simțea doar că brațele aveau să-i fie realmente smulse din articulațiile umerilor... în cel mult câteva minute.

Nu știu niciodată exact cât de mult a durat, totuși până la urmă jerbele de stropi se reduseră la nivelul unei cețuri insipide. Apoi se limpezi și aceea. Lăsară în urmă mantia de pâclă a cascadei și ieșiră la lumina soarelui. Cerul albastru senin se materializă în jurul lor și căldura le pătrunse în piele. Vacarmul cascadei devenise un muget de fundal. Nu mai era amenințător.

Tochee se opri din fâlfâit și-și retrase carnea ondulatorie în proeminențele obișnuite din lungul flancurilor. Ozzie simți tremuratul lent care se propagă în lungul trupului uriaș al prietenului său. Când privi în jos, printre picioare, văzu că coborau lin spre plută. Chipul uluit, dar plin de speranțe, al lui Orion era întors în sus, către ei. Funia se detensionase deja și se îndoia în bucle ce șerpuiau prin văzduh. Evitară să fie trași în țeapa catargului și aterizară pe punte. Tochee extinse un tentacul subțire și-i înfășură vârful în jurul unei ramuri.

Carnea proeminențelor locomotorii care înfășurase mâinile lui Ozzie se retrase și bărbatul se prinse de catarg. Inima îi bubuia gata să-i iasă din cutia toracică.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Orion, care nu se clintise de pe puntea pe care fusese legat. De ce n-am murit?

Ozzie deschise gura și râgâi sonor. Acum când avea o clipă de tihnă, stomacul i se răzvrătea împotriva senzației de perpetuă cădere. Pe lângă disconfortul acela, își simțea sinusurile extrem de înfundate ca și cum s-ar fi îmbolnăvit brusc de gripă.

— Nu cădem în sensul normal al cuvântului, răspunse el fără grabă; îl percepu pe Tochee aliniindu-și ochiul spre matri-

cea palmară, pe care extraterestrul citea grăbit șabloanele purpurii neregulate ce înfloreau pe ecran. Iar asta n-a fost o planetă normală.

Indică nesigur cascada gigantică dinapoia lor, care forma o perdea colosală de mișcare sclipitoare la babordul plutei, extinzându-se în trei direcții până dincolo de limita vizuală. Doar muchia planetoidului oferea o limită clar conturată, însă și ea părea că se îndepărtează încetișor.

Găsitoarea-potecii coborâse de acum câțiva kilometri sub nivelul oceanului. Acolo apa spumega și bolborosea sălbatic, revărsându-se peste marginea cascadei; în același timp însă îndărătul lor era considerabil mai calmă, iar cataractele gigantice care năvăleau înspumate se contopeau într-un singur torent unduitor ce se prăbușea în lungul stâncii care forma latura planetoidului artificial. Urmând cu privirea cursul apei, Ozzie nu putea să vadă încotro se îndrepta, nici chiar la transfocarea maximă a inserțiilor retinale. La limita rezoluției acestora, stânca părea să se curbeze dedesubt. Dacă avea dreptate în privința aceasta, atunci planetoidul era emisferic.

Direct deasupra lor, muchia planetoidului era evident curbată, deși cu o rază foarte mică. Inserțiile lui rulară câteva calcule; dacă partea superioară era într-adevăr circulară, atunci trebuia să aibă un diametru ceva mai mare de o mie cinci sute de kilometri. Fluieră apreciativ.

— Cred c-o să vomit, anunță Orion cu jale.

— Ascultă-mă, nenică, făcu Ozzie. Știu că-i o senzație cu totul stranie și eu însumi consider că-i de-a dreptul neplăcută, totuși omul poate trăi în condițiile astea. Pe când eram de vârsta ta, astronauții pluteau luni de zile prin spațiu.

— Eu nu știu niciun astronaut, se tângui Orion posac. N-am auzit de extratereștrii ăștia.

Bărbatului îi veni să-și lase capul să-i cadă în palme, dar pentru așa ceva ar fi fost nevoie de gravitație.

— Nu sunt sigur că trupul meu poate supraviețui, vorbi Tochee prin intermediul matricei. Simt disconfort considerabil. Nu înțeleg de cred că mă aflu în cădere. Pot să văd că nu cad, totuși simțurile mă anunță altceva.

— Știu că la-nceput e dificil, rosti Ozzie, dar credeți-mă pe cuvânt: în scurt timp, corpurile vi se vor acomoda. Dacă vă ajută

cu ceva relatarea experiențelor mele, s-ar putea s-ajungă chiar să vă placă.

Se opri când Orion icni, apoi băiatul începu să vomite fără putere.

— Aș dori să te cred, prietene Ozzie, spuse Tochee. Nu consider însă că-mi înțelegi suficient de bine fiziologia pentru a face asemenea afirmații.

Orion se șterse cu mâna la gură, după care privi dezgustat globulele galbene și scârboase ce oscilau lent în aer, imediat în fața chipului său.

— Nu putem rămâne aici! exclamă el disperat. Tochee, nu ne poți remorca înapoi pe insulă?

— Ar trebui s-o pot face.

— Stați așa, gagiii! interveni Ozzie. Să nu ne pripim într-o asemenea acțiune. Dacă vom zbura peste oceanul ăla și vom reveni în câmpul gravitațional, vom cădea realmente.

— Oricum nu poate să fie mai rău ca acum, smiorcăi băiatul.

Obrajii i se umflară din nou și icni.

Ozzie privi îndărăt spre planetoid. În mod clar se îndepărtau de el, cu viteză mică, dar constantă.

— În haloul de gaze există și alte corpuri cerești. Mai țineți minte ce mi-a zis Bradley Johansson? El a sfârșit pe un soi de recif arboricol care există acolo sus, pe orbită. Și în mod categoric recifele acelea trebuie să aibă poteci de ieșire de-aici. Altfel cum credeți că s-a putut întoarce în Commonwealth?

— Sunt departe? gemu Orion.

— Nu știu, răspunse Ozzie răbdător. Va trebui s-așteptăm și să vedem ce găsim în continuare. Ridică brațul cu palma în sus: Se simte o briză, ceea ce-nseamnă că ne mișcăm.

Observă că pluta se răsucise, astfel că acum planetoidul luneca pe sub punte.

— Urăsc realmente chestia asta, mormăi Orion.

— Știu. Acum haideți să fixăm totul pe cât de sigur se poate. Nu putem risca să mai pierdem și alte provizii. Sau... pe vreunul din noi.

* * *

Designerii lui Tulip Mansion intenționaseră ca sala în stil conservator să servească pentru micul dejun. Se extindea ca un

blister octogonal din latura estică a aripii nordice: un acoperiș tradițional, înalt, din sticlă, susținut de piloni din fier forjat, și pereți din panouri lin curbate ce coborau până la nivelul solului. Pardoseala era din lespezi clasice de marmură, albe și negre, cu un bar central circular mare, unde proprietarii răsfățați aveau să mănânce dimineața printre razele pestrițe ale soarelui puternic. Vițe-de-vie și fucsia cățărătoare creșteau din ghivece mari din lut nesmălțuit la baza fiecărui pilon, iar verdeața lor stufoasă asigura o umbră discretă. Precum în toate încăperile pline de plante ce erau udate constant, aerul avea un iz dulceag de pământ, suplimentat în timpul zilei de parfumul delicat al florilor cu viață scurtă care îmboboceau tot anul.

Deoarece familia Burnelli prefera să-și înceapă ziua în sala de mese mai puțin expusă din aripa de vest, Justine preluase încăperea aceasta ca pe un fel de birou neoficial. Evacuase scaunele rigide, înlocuindu-le cu sofale mari din piele și chiar câteva perne umplute cu gel. În prezent pe tejgheaua barului stătea doar un uriaș acvariu în formă de semilună ce conținea o multitudine de pești tereștri și de pe alte planete, care se examinau suspicioși. Pe restul suprafeței rămăsese loc destul pentru cei doi tehnicieni ca să instaleze noua matrice.

Justine stătu în prag și-i privi în timp ce-și terminară verificările, apoi își strânseră instrumentele. Era îmbrăcată în negru, bineînțeles, o fustă lungă, simplă, și bluză asortată; nimic prea modern, dar nici lugubru — doar o declarație simplă, pe care o considera ca fiind cea mai adecvată. Se gândi că majoritatea celor din cercul ei social nici nu i-ar fi recunoscut semnificația, întrucât nu mai avuseseră de-a face cu conceptul de moarte.

— Este instalată și funcționează, doamnă, rosti tehnicianul-șef.

— Mulțumesc, încuviință Justine distant.

Tehnicienii o salutară politicos și plecară. Erau de la Dislan, compania de dispozitive electronice a familiei, care producea și livra echipamente exclusiv pentru ei.

Justine se apropie de cilindrul argintiu-cenușiu auster și masiv de pe placa din granit lustruit a barului. Pe muchia superioară, ardea o luminiță roșu-stacojie.

Paula Myo intră în cameră și închise în urma ei ușile duble înalte.

— Este un loc sigur, doamnă senator? întrebă ea.

Tonul îi suna ușor sceptic, când privi afară prin ferestrele largi. Dincolo de grădina de trandafiri, munții scunzi din districtul Rye formau un peisaj neregulat de păduri de pini, întrerupte de fâșii verde-închis de tufișuri de rododendroni care-și încheiaseră de mult înfloritul.

Justine adresă o instrucțiune e-majordomului ei. Pereții și acoperișul se dizolvară într-o perdea granulată de lumină gri, aidoma unui proiector de holograme care arată un cer cenușiu de toamnă. Nu rămăsese niciun indiciu al lumii exterioare și efectul producea o senzație apropiată de claustrofobie.

— Acum este sigur, rosti Justine. Iar matricea este complet independentă; nu are nici măcar un nod, astfel că nimeni nu se poate infiltra. Suntem pe cât de izolate este posibil în lumea modernă.

Luă cristalul de memorie dintr-o cutie plată de metal și se opri în fața matricei. Luminița se transformă din stacojiu în smarald când își apăsă mâna pe ea.

— Vreau să scanezi cristalul acesta și să-mi spui ce date conține.

— Da, doamnă senator, răspunse IR.

În partea superioară a cilindrului se dilată un cerculeț și Justine lăsă cristalul de memorie să cadă înăuntru.

— Este un scanner cuantic, îi zise ea Paulei, așa că ar trebui să poată localiza orice capcană hardcablată în structura moleculară.

Cele două femei se așezară pe o sofa. Pielea maronie a acesteia era atât de scorojită de lumina puternică a soarelui, încât începuse să se crape. Justinei îi plăcea aspectul acela, la fel de mult ca și moliciunea pe care i-o conferea vechimea. O piesă de mobilier degradată într-o locuință imaculată de trilionar făcea de asemenea încăperea mai atractivă în ochii ei, ca o pecete de identitate personală.

— Ce s-a întâmplat la autopsie? întrebă ea.

— Totul a fost banal, spuse Paula. S-a confirmat absența oricărei inserții de memocelule. Restul inserțiilor lui erau relativ comune. Contrainformațiile Marinei vor da de urma producă-

torului și de acolo ar trebui să descoperim și clinica unde a fost echipat Kazimir. Mă aștept ca operația să fi fost plătită fie cu bani-gheață, fie dintr-un cont de unică folosință. Adam Elvin nu face erori elementare, dar este posibil să avem și noroc.

— Asta-i tot?

Justine nu era sigură la ce anume se așteptase, la ceva care să-l scoată măcar pe Kazimir în relief, un aspect care să demonstreze cât era de excepțional.

— În esență, da. Cauza morții a fost confirmată — fasciculul ionic. Nu consuma narcotice, deși s-au găsit urme de tratamente masive cu steroizi și hormoni vechi de doi ani, ceea ce este de înțeles pentru cineva care s-a născut pe o planetă cu gravitație redusă. Ar trebui să știi că nu suferise nicio reprofilare celulară.

Justine se încruntă întrebător.

— Adică era cu adevărat el, explică Paula. N-au încercat să te păcălească cu altcineva.

— Aha... (Lucrul acesta i l-ar fi putut spune chiar ea. Era Kazimir, nimeni altul nu l-ar fi putut imita.) Și-n camera de hotel? Nicio pistă?

— Se pare că nu. Primesc rapoartele direct de la Contrainformațiile Marinei, pe măsură ce sunt introduse în baza lor de date. Bineînțeles, dacă nu introduc o informație și o păstrează doar pentru ei, atunci avem o problemă.

— Este probabil așa ceva?

— Este o posibilitate îndepărtată. Din punct de vedere legal, Contrainformațiile trebuie să fișeze totul și astfel Securitatea Senatului are acces complet, întrucât noi suntem mai sus pe lanțul trofic al serviciilor de securitate. Știm însă amândouă că în Marina s-au infiltrat trădători. Este posibil ca unul dintre agenții lui Starflyer să rețină anumite informații.

— Presupunând că n-ar fi cazul, camera de hotel ne va spune multe?

— Nu prea. Păzitorii par să fie la fel de meticuloși cu ceea ce fac în locuințele lor ca și pe teren. Unicul raport care mă interesează realmente va fi cel al situației financiare a lui Kazimir. Ar trebui să ne ofere o detaliere bună a mișcărilor sale înainte ca tu să fi alertat Marina.

Un val brusc de vinovăție cauzat de amintirea aceea o făcu pe Justine să încordeze maxilarele.

— Când va fi gata?

— Peste două zile. Biroul Contrainformațiilor Marinei din Paris va corela datele. Eu le voi vedea după aceea.

— Paris... acela este vechiul tău birou, nu?

— Da, doamnă senator.

— Crezi că acolo se află agentul lui Starflyer?

— Da, există o probabilitate foarte însemnată ca unul dintre ei să fie acolo. Înainte să fi fost demisă, eu derulam câteva operațiuni de deconspirare.

— Iar eu m-am dus și le-am povestit despre Kazimir..., rosti cu amărăciune Justine.

Paula Myo privi drept înainte, spre cilindrul care conținea matricea.

— Îl voi demasca pe Starflyer, doamnă senator. Pentru asta luptă Păzitorii, unicul lucru în care Kazimir McFoster a crezut mai presus ca în orice.

— Da, încuviință Justine.

— Analiza cristalului de memorie s-a încheiat, anunță IR. Conține trei sute șaptezeci și două de fișiere de date încriptate. Există protecții software împotriva accesului neautorizat, dar pot fi depășite cu ușurință.

— Bine, spuse Justine. (Ținând seama de capacitatea matricei, ar fi fost foarte surprinsă dacă n-ar fi putut obține acces la datele stocate pe cristal.) Poți decripta fișierele?

— Sunt încriptate în geometrie cu o mie două sute optzeci de dimensiuni. Nu am capacitatea de procesare necesară decriptării la nivelul respectiv.

— Sictir, mormăi Justine.

Pentru o clipă, speranțele îi crescuseră realmente; se așteptase la ceva mai mult ajutor de la un hardware care tocmai o costase peste cinci milioane de dolari pământeni.

— Cine o are?

— IC, zise Paula. Și Păzitorii, bineînțeles.

Justine puse o întrebare care i se părea foarte dificilă.

— Tu ai încredere în IC?

— Prin ajutorul pe care ni-l oferă în a-i înfrânge pe extratereștrii Dysoni, cred că este un aliat de încredere.

— Ăsta-i un răspuns foarte prudent.

— Nu cred că oamenii pot înțelege motivațiile complete ale IC. Noi nu știm nici măcar intenția sa reală față de noi ca specie. Afirmă că este benignă și că n-a acționat niciodată altfel de noi. Totuși...

— Da?

— În decursul investigațiilor mele, am avut parte de momente care sugerează că IC ne observă cu considerabil mai multă atenție decât ar recunoaște.

— Culegerea de informații a fost ocupația guvernelor încă de când troienii au căpătat o surpriză realmente neplăcută de la cadoul acela micuț pe care-l lăsaseră grecii în urmă. Nu mă-ndoiesc nici măcar o secundă că IC nu ne-ar monitoriza.

— Dar în ce scop? Există câteva teorii și majoritatea aparțin domeniilor mai nebunești ale paranoiei conspirațiilor. Toate sunt îngrijorate de incipienta ascensiune a IC spre divinitate.

— Și tu ce crezi?

— Bănuiesc că ne privește aproape la fel cum am privi noi un vecin turbulent. Ne monitorizează pentru că nu dorește niciun fel de surprize, mai ales una care ar putea amenința întreaga regiune în care coexistăm.

— Și asta-i cu adevărat relevant?

— Probabil că nu, dacă nu cumva alege să se alăture Dysonilor.

— Să dea naiba, da' știu că ești suspicioasă!

— Prefer să mă gândesc la asta ca la o problemă de șah, spuse investigatoarea.

— Poftim?

— Încerc să văd toate viitoarele mișcări posibile ce-mi pot fi opuse, pe cât de departe reușesc. Sunt însă de acord că posibilitatea ca IC să fie un inamic este foarte îndepărtată. La nivel personal, am stabilit cu ea o relație de lucru utilă și, desigur, IC conține o mulțime de personalități omenești descărcate care ar trebui să acționeze în favoarea noastră.

— Acum nu știu realmente ce naiba să mai cred.

— Îmi pare rău, n-am vrut să te supun unor temeri suplimentare. Nu m-am gândit să țin seama de starea ta curentă.

— În clipa de față, unicul beneficiu al vârstei mele este că știu când sunt prea tulburată ca să iau genul acela de decizie.

Așa că, dacă nu deranjează, voi lăsa chestiunea asta în seama ta. Vrei să-i ceri lui IC să ne decripteze cristalul?

— Unica alternativă ar fi să-i contactez pe Păzitori și să le-o cer lor în mod direct.

— Știi cum să faci asta? întrebă Justine.

— Nu. Dacă aș fi avut un asemenea acces la Păzitori, i-aș fi desființat cu decenii în urmă.

— Înțeleg.

Iconul albastru-cenușiu pentru codul pe care i-l trimisese Kazimir plutea în colțul vederii virtuale a Justinei, inert, dar ispititor. Înțelese din nou că nu gândea suficient de clar pentru a face opțiunea respectivă. Nu știa nici măcar dacă să-i spună investigatoarei că-l avea. Iar contactarea unui grup politic clasificat ca terorist de către un senator al Commonwealthului era o acțiune importantă. În mod instinctiv, detesta să riște să încarce codul acela inofensiv în unisferă. Dacă orice fel de asemenea asociere devenea publică înainte ca Starflyer să fie deconspirat, ea ar fi fost complet discreditată. Nici chiar familia n-ar fi putut s-o protejeze. Iar Starflyer ar fi obținut altă victorie.

— Poate că nu va fi necesar să apelăm la ajutorul altcuiva pentru a ne ajuta cu cristalul de memorie, vorbi Paula. Marina investighează observatorul din Peru și ar trebui să poată afla natura datelor, chiar dacă fișierele acestea rămân blocate.

— Bine, atunci, aprobă Justine ușurată. Vom aștepta până ce Marina anunță raportul.

Scoase cristalul de memorie din matrice și anulă ecranarea încăperii. Soarele cald al după-amiezii se revărsă iarăși prin fereastra mare, făcând-o să clipească repede.

Majordomul reședinței aștepta lângă ușă.

— Amiralul Columbia dorește să vă vadă, doamnă, spuse el.

— Este aici? se încruntă Justine surprinsă.

— Da, doamnă. L-am condus în salonul de recepții din aripa vestică și l-am rugat să aștepte.

— A spus ce dorește?

— Din păcate, nu, doamnă.

— Rămâi aici, vorbi Justine către Paula. O să mă ocup eu.

Porni prin coridorul central al aripii nordice, îndreptându-și umerii pe când mergea. Era tipic pentru Columbia să încerce

obținerea unei poziții avantajoase printr-o vizită surpriză pe terenul ei. Se înșela însă amarnic dacă credea că genul acela de tactici grosolane ar fi putut avea succes până și cu cei mai tineri Burnelli.

Decorațiunile din salonul de recepții din aripa vestică făceau aluzie la perioada cea mai opulentă a monarhiei franceze. Justine detestase dintotdeauna abundența de rame poleite și frunze aurite, iar scaunele de epocă, deși minunat împodobite, erau de fapt inconfortabile pentru a sta prea mult timp pe ele.

Amiralul Rafael Columbia aștepta în fața șemineului uriaș, cu un picior ridicat ușor pe vatra din marmură. În uniforma sa imaculată, nu-i lipsea decât o șubă îmblănită ca să completeze imaginea unui țar străvechi. Părea să studieze pendula din onix care domina polița de deasupra șemineului.

— Bună ziua, doamnă senator. Se înclină scurt, când femeia intră, deschizând ambele uși și pășind energic înăuntru. Admiram ceasul. Este original?

Ușile se închiseră automat în urma Justinei.

— Cred că da. Tata este un colecționar agresiv.

— Într-adevăr.

Justine indică o masă cu tăblia din sticlă gravată cu blazonul Burnelli și se așezară de o parte și cealaltă a ei, în scaune cu spătare înalte.

— Cu ce te pot ajuta, amirale?

— Doamnă senator, mă tem că trebuie să te întreb de ce ai intervenit într-o operațiune a Contrainformațiilor Marinei? Mai explicit — de ce ai îndepărtat corpul unui terorist suspect de la scena unei crime?

— Nu am îndepărtat nimic, amirale. Am însoțit corpul.

— Ai dispus să fie transportat la o clinică neoficială.

— Da, la facilitatea biotehnologică a familiei noastre. Autopsia s-a desfășurat acolo sub completă supraveghere oficială.

— De ce, doamnă senator?

Justine îi surâse înghețat.

— Fiindcă nu am încredere în Contrainformațiile Marinei. Tocmai fusesem martoră la eșecul catastrofic al operațiunii de supraveghere. N-am mai dorit alte eșecuri. Corpul lui Kazimir ar fi trebuit să ofere personalului Contrainformațiilor o mulțime de piste. Din ce am văzut până acum, departamentul tău s-a

dovedit remarcabil de incompetent. Amirale, în cazul acesta nu mai doresc alte greșeli. Nu voi accepta niciun fel de scuze.

— Doamnă senator, te pot întreba de unde îl cunoșteai pe Kazimir McFoster?

— Ne-am întâlnit în timpul vacanței mele pe Far Away. Am avut o scurtă relație. După aceea el a apărut aici, la Tulip Mansion imediat după atacul Dysonilor. În mod firesc, când mi-a spus că lucra pentru Păzitori, l-am informat imediat pe comandorul Hogan. Totul este consemnat în fișiere.

— Ce dorea?

— Mai multe lucruri. Să mă convingă că Starflyer este real. Să înlătur inspecțiile vamale ale tuturor cargourilor cu destinația Far Away. Am refuzat.

— Prin urmare, nu erați apropiați?

— Nu.

— Am înțeles că ai fost foarte tulburată de moartea lui.

— Am fost de-a dreptul șocată. Nu sunt obișnuită să asist la morți totale. Indiferent care i-ar fi opiniile și activitățile, nicio persoană atât de tânără nu ar trebui să moară.

— Ideea supravegherii autopsiei ți-a aparținut, doamnă senator?

— Da.

— Înțeleg că Paula Myo a însoțit și ea corpul.

— Am toată încrederea în Investigatoarea Myo.

Expresia lui Rafael se încordă.

— Mă tem că nu împărtășesc aceeași încredere, doamnă senator. Investigatoarea este un factor important în cazul Păzitorilor cu care se confruntă Contrainformațiile Marinei. Am fost surprins și chiar tulburat când au auzit că familia ta i-a consolidat numirea în Securitatea Senatului.

— Iar noi am fost surprinși că ai concediat-o din Contrainformațiile Marinei.

— Mi s-a părut cuvenit, după o sută treizeci de ani fără rezultate.

— Toți din Commonwealth știu numele Investigatoarei, tocmai pentru că ea produce rezultate.

— Să fiu sincer, doamnă senator, a început să-și piardă autocontrolul. Și-a acuzat propriii ofițeri de neloialitate. Rula operațiuni externe fără autorizare. A început de asemenea să

manifeste tendințe de simpatie față de teroriștii pe care ar fi trebuit să-i urmărească.

— „Simpatie"? În ce mod?

— Spunea că credea în existența extraterestrului Starflyer.

— Și tu nu crezi?

— Evident că nu.

— Amirale, cine mi-a ucis fratele?

— Nu înțeleg. Știi bine că a fost aceeași persoană care l-a omorât pe McFoster.

— Exact. Iar McFoster era un Păzitor. Necunoscuții pentru care lucrează asasinul sunt atât împotriva Commonwealthului, cât și împotriva Păzitorilor. Cred că în felul acesta ți se îngustează spectaculos cercul suspecților, nu?

— Păzitorii au fost de foarte mult timp implicați în traficul de armament de pe piața neagră. Ca grup, traficanții de arme tind să-și rezolve diferendurile prin folosirea forței extreme. Noi credem că asasinul acesta lucrează pentru unul dintre dealerii implicați.

— Și fratele meu a nimerit pur și simplu la mijloc?

— Dacă a fost blocată o livrare de armament, atunci sunt în joc foarte mulți bani.

— E ridicol! Senatorii Commonwealthului nu sunt uciși în vendete primitive.

— Dar nici de extratereștri invizibili.

Justine se lăsă pe spate în scaun și-l fulgeră cu privirea.

— Oricât de neplăcut ar fi de admis, doamnă senator, zise Rafael, în Commonwealth există o largă fraternitate de infractori. De aceea a fost înființat inițial Directoratul Intersolar Delicte Grave. Dacă nu mă crezi, o poți întreba pe Investigatoarea Myo. Sau te-ai putea întreba de ce există Securitatea Senatului? Avem destule probleme cu amenințări autentice la adresa Commonwealthului. Realmente nu este nevoie să inventăm altele noi.

— Amirale, mă avertizezi să nu mă bag în chestia asta?

— Îți atrag atenția că acțiunile tale curente nu sunt adevate cu momentele dificile prin care trecem. În clipa de față, trebuie să ne unim forțele și să ne luptăm cu inamicul nostru mult mai real.

— Marina se bucură de întregul meu sprijin și va continua să-l primească.

— Mulțumesc, doamnă senator. Un ultim lucru. Teroristul McFoster se găsea într-o misiune de curierat. Noi nu am găsit ce anume transporta.

Ea își înclină capul pe un umăr și surâse.

— Nu-i ceva neobișnuit?

— Foarte neobișnuit, doamnă senator. Mă întrebam dacă ai văzut ceva în timp ce l-ai însoțit?

— Nu.

— Ești sigură, doamnă senator?

— Nu am văzut nicio clipă ce anume transporta el. Dacă transporta ceva...

— Am înțeles. Privirea lui Columbia nu se abătu nicio clipă de la fața Justinei. Să știi că în cele din urmă vom găsi materialele respective.

— Deocamdată n-ați găsit nici măcar asasinul, nu?

Era o înțepătură copilărească, însă Justine fu oricum încântată de ea și mai ales de felul în care gâtul lui Columbia se înroși ușor deasupra gulerului uniformei.

* * *

Când Justine reveni în salonul ei, Gore Burnelli și Paula Myo discutau, așezați pe sofaua din piele uzată. Fața aurie a tatălui ei reflecta petele de lumină ce sclipeau pe piloni și podea, deplasându-se curgător la fiecare mișcare cât de infimă a sa. După ce intră, Justine activă protecția, oprind pătrunderea luminii zilei.

— Puștiul ăla de McFoster te-a-nmuiat și te-a făcut sentimentală, rosti Gore imediat după aceea. Ar fi trebuit să-i dai un șut în cur lui Columbia de să-l trimiți pe orbită-n pizda mă-sii! Pe timpuri, l-ai fi halit la micul dejun. Nu-mi vine să cred că o fată de-a mea s-a transformat într-o căcăcioasă de miorlăită liberală.

— Astea-s timpuri noi, tată, replică Justine calm. Eu nu sunt în niciun caz ruptă de actualitate.

La interior însă clocotea din cauza cuvintelor acelea, mai cu seamă pentru că fuseseră spuse în fața Investigatoarei. Până

și Paula Myo, care de obicei era inexpresivă, părea tulburată de explozia lui Gore.

— Nu fac altceva decât să-ți spun care-i treaba, fato. Dacă prietenul tău care-a murit îți afectează în halul ăsta emoțiile, atunci ar trebui să-ți ștergi amintirile lui din creier. Nu-mi pot permite să fii slabă — în niciun caz acum.

— Să fii sigur că-mi voi elimina din viață orice mi se va părea nepotrivit.

Uneori se întreba dacă Gore mai era încă într-atât de uman, încât să-și amintească și să înțeleagă un conceput ca iubirea, după nenumăratele adaptări pe care le făcuse corpului său.

— Așa mai vii de-acasă, chicoti el. Știi că Columbia o să te-atace din toate pozițiile după ce-a belit-o în LA Galactic? Vrea s-o scoată definitiv pe Paula din scenă și dacă tot s-a apucat de-o treabă, ar vrea ca și Senatul să se transforme într-un parlamențel sovietic, care să voteze în unanimitate pentru el de fiecare dată.

— Nu Columbia trebuie să vă îngrijoreze, rosti Paula.

Justine și Gore își opriră schimbul de replici și o priviră pe Investigatoare.

— Cred că știu motivul adevărat pentru care a fost asasinat Thompson.

— Și nu mi-ai spus în pula mea? izbucni Gore.

— Aproape tot timpul cât am fost în Directorat, am făcut lobby ca toate mărfurile expediate spre Far Away să fie examinate de către inspectori, cu rigoarea poliției. De fiecare dată, executivul a blocat propunerea, până ce Thompson a impus-o cu forța pentru mine.

— Și pentru asta a fost ucis de Starflyer, completă Gore. O știam.

— Thompson m-a sunat chiar înainte de a fi asasinat. Mi-a spus că aflase cine-mi blocase cererile. Nigel Sheldon.

— Nu se poate, răspunse Justine în mod reflex. Întregul Commonwealth există grație lui Sheldon. N-o să-ncerce tocmai el să-l submineze.

— Nu în mod voluntar, comentă Gore. (În ciuda faptului că pielea lui aurie făcea imposibilă descifrarea oricărei expresii faciale, era evident că ideea îl tulbura.) Dar, după cum am

înțeles eu, Bradley Johansson a susținut dintotdeauna c-a fost înrobit de un extraterestru.

— Am rederulat de mai multe ori înregistrarea ultimului minut al lui Kazimir în terminalul Carralvo, spuse Paula. Se pare că el îl cunoștea pe asasin. A fost chiar încântat că-l vede. Era aproape ca și cum ar fi fost prieteni vechi.

— Nu, scuturâ Justine din cap respingând complet posibilitatea aceea. Îmi este imposibil să cred că cineva ar putea ajunge la Sheldon. Securitatea pe care familia noastră o desfășoară în jurul nostru și a facilităților noastre de reîntinerire este fenomenală. Cea a lui Sheldon ar trebui să fie și mai puternică.

— Păzitorii susțineau că Președinta Doy lucrează pentru Starflyer, zise Paula.

— Alt căcat, mârâi Gore. Dacă nenorocitu' ăsta de Starflyer ar putea intra ca-n brânză prin Securitatea Senatului și protecțiile lui Sheldon, atunci n-ar mai trebui să se furișeze prin umbre; ar fi deja Führerul nostru.

— Atunci de ce a fost ucis fiul tău? întrebă Paula. Numai pentru că a implementat inspecția transporturilor? Sau pentru că a descoperit conexiunea?

— Bine, aprobă Gore fără chef. Să zicem că Thompson ar fi descoperit niște informații care l-au determinat să creadă asta. A spus de la cine a aflat numele lui Sheldon?

— Nu. A zis doar că toată problema era foarte neclară și că era politică la cel mai înalt nivel.

— Politica n-are niveluri diferite, murmură Gore și se răsuci spre Justine. Asta-i pentru tine. Trebuie să aflăm de unde și-a obținut Thompson informațiile.

— Tată, eu n-am nici pe departe contactele lui în Senat.

— Hristoase, termină cu subestimările, fato! Dacă vreau s-aud miorlăieli jalnice, o să vizitez un avocat pentru drepturile omului de pe Orleans.

— Bine, ridică ea brațele exasperată, o să-ncep să merg de colo-colo, strigând întrebări cu glas tare, ca să văd dacă cineva o să-nceapă să tragă-n mine.

— Așa mai da, zise Gore și buzele metalice îi zvâcniră în aproximația unui surâs.

— În ce scop? întrebă Paula.

— Cum adică „în ce scop", în pula mea?

— Ce vei face dacă doamna senator va confirma că Sheldon mi-a blocat solicitările?

— Dacă-i adevărat, va trebui să mergem la membrii seniori ai familiei lui și să le-arătăm ce s-a-ntâmplat. Mă aștept ca ei să-l re-vieze și actualizeze dintr-o stocare de siguranță a memoriei anterioară coruperii lui... indiferent când ar fi fost asta.

— Crezi că familia Sheldon te va susține?

— Nu se poate ca toți să fie agenți Starflyer.

— Este adevărat, dar cum vom ști care sunt agenții?

— Mi se pare prematur să discutăm despre asta, interveni Justine. Mai întâi să încercăm să stabilim veridicitatea lucrurilor pe care le suspectăm. După aceea ar trebui să avem o imagine mai clară despre ce ar trebui să facem.

— Simultan, spuse Gore, trebuie să creăm niște alianțe solide. Un fel de rețea de rezistență politică, care să contracareze influența lui Starflyer. O să m-ocup eu de asta.

— Fii atent la Columbia, zise Paula. El știe acum că ești sponsorul meu și-o să vâneze și familia voastră. Iar influența lui politică este în creștere. În timpul războaielor, societățile recurg la multe scurtături; ca amiral răspunzător de defensivă, el va putea emite ordine care n-ar putea fi aprobate în perioade de pace.

— Nu te teme-n privința asta. Mai degrabă îngheață iadul decât să fie mai șmecher ca mine vreun păcălici de Halgarth.

* * *

Micul avion Boeing 44044 cu decolare verticală coborî pe platforma observatorului în mijlocul vârtejului de aer al jeturilor sale electrice, care stârniră o furtună de sol nisipos ocru și granule murdare de gheață. Acestea se depuseră însă repede, pe măsură ce palele încetiniră și stewardesa deschise trapa. Renne simți cum i se înfundă urechile, când presiunea scăzu brusc. Se aflau la peste cinci mii de metri altitudine pe versantul vestic al Anzilor, imediat la nord de Sandia, cu munții zimțați formând de jur împrejur un magnific peisaj încununat de nea. Renne simți aproape imediat că-și pierde respirația și inspiră cât putu de adânc. Nu simți absolut nicio diferență. Se sculă de pe scaun și avansă încet, încheind fermoarul hainei peste

puloverul gros. Lumina de afară era suficient de puternică pentru a o face să se oprească în capul scării și să-și pună ochelarii de soare. În aerul periculos de rarefiat, răsuflarea i se vedea sub forma unor dâre mici și albe.

Pe sol o așteptau doi ofițeri de la biroul Lima al Contrainformațiilor Marinei, purtând jachete verde-închis care semănau mai degrabă cu costume spațiale decât cu haine pentru climat extrem. Femeia coborî cele cinci trepte de aluminiu și gâfâi disperată după oxigen.

Un bărbat înaintă și întinse brațul.

— Bun-sosit la stația Antina, locotenent Kempasa. Sunt Phil Mandia și am făcut parte din echipa care l-a încadrat pe McFoster pe drumul încoace.

— Grozav, șuieră ea.

Abia îi putea distinge chipul îndărătul unei măști protectoare cu tentă chihlimbarie, care avea ochelari integrați. Inima îi bubuia incredibil de puternic în piept. Trebuiră să meargă foarte încet spre clădirile observatorului — un șir de cuburi scunde din plastic închis la culoare, cu ferestre ca niște hublouri. Numai într-o clădire se vedeau lumini la interior. Cele trei antene principale de radiotelescop se găseau pe platoul stâncos dinapoia lor, niște farfurii albe uriașe, ce se balansau pe turle metalice improbabil de subțiri. Pe când Renne se uita, o antenă se mișcă foarte puțin, urmărind sectorul nordic al cerului.

— Cum se comportă prizonierul meu? întrebă femeia.

— Cufflin? Susține că nu știe aproape nimic; că acționa în baza unui contract primit de la un agent anonim. În măsura în care este posibil, îl cred.

— Vom ști mai sigur după ce-l voi lua înapoi la Paris.

— Ce intenționezi să faci — să-i citești memoria?

— Da.

Deși avea fața acoperită de mască, strâmbătura dezaprobatoare a lui Phil Mandia era destul de evidentă.

Tălpile lui Renne începură să scrâșnească pe chiciura ce acoperea solul. Nicăieri nu se vedeau plante, nici măcar smocuri de iarbă. Femeia trebuia să fie atentă pe unde să calce, fiindcă terenul era brăzdat de făgașe adânci ce înghețaseră bocnă. Vehiculele care le lăsaseră, și pe care se scorojea

vopseaua galbenă, erau parcate în jurul clădirilor, semănând cu niște încrucișări scandaloase între tractoare și pluguri de zăpadă. Două berline Honda 4x4 maro, noi, erau oprite lângă ele, cu flancurile stropite de noroi gros, cafeniu.

— Cu ele ați venit? întrebă Renne.

— Da. Phil Mandia indică din cap spre unicul drum mohorât, care șerpuia de la observator. A fost o călătorie criminală.

— Cum dracu-ați reușit să evitați să fiți zăriți de McFoster?

— Greu.

Renne nu era sigură dacă bărbatul glumise sau nu.

Ajunseră la clădirea principală și pătrunseră înăuntru, unde lumea redeveni caldă. Căldura nu însemna însă absolut nimic pentru inima lui Renne, care continua să galopeze. Fu nevoită să se așeze imediat în primul birou în care intrară. Îi fu aproape imposibil să se mai poată scula, așa că trebui să-și scoată haina din poziția aceea, o acțiune simplă care o stoarse de vlagă. Nu știa cum avea să se întoarcă la avion; poate că ceilalți urmau s-o poarte pe brațe.

— Altitudinea nu te deranjează? îl întrebă pe Phil Mandia.

— Mi-a luat o vreme să mă adaptez, recunoscu el.

Renne începu să-și dea seama cât de mult o urau echipele locale. O șmecheră de la centru trimisă să verifice de ce eșuase operațiunea, care căuta să arunce vina pe o echipă de teren. *Nu-i deloc așa*, ar fi dorit ea să spună, dar asta ar fi făcut-o să apară slabă în ochii lor. Ea putea face față fără dificultate intrigilor din birou.

— Bun, vreau să-ncep cu directoarea, spuse Renne.

Jennifer Seitz ieșise de numai cinci ani din reîntinerire și era o femeie micuță, cochetă, cu ochi verzi atrăgători și piele foarte închisă la culoare. Purta un pulovăr castaniu cu câteva numere mai larg, care era îndeajuns de lung pentru a putea fi considerat fustă; își suflecase mânecile, totuși nici asta nu le împiedica să fluture în jurul brațelor subțiri. Renne decise că îl împrumutase probabil de la cineva cu vreo jumătate de metru mai înalt. Directoarea părea mai degrabă iritată, decât intimidată sau îngrijorată de invazia Marinei în observatorul ei. Atitudinea ei în forță era înmuiată la exterior de surâsul tineresc, înșelător, pe care-l afișa. Phil Mandia se alese cu o privire exasperată când o conduse politicos pe Renne în biroul

ei; chiar și privirea aceea însă aducea mai degrabă cu o simplă bosumflare, decât cu o dezaprobare autentică.

Renne indică fereastra rotundă a camerei și cele trei antene mari de afară.

— Care dintre ele..., se opri și trase adânc aer în piept, ... este orientată către Marte?

— Niciuna, răspunse Jennifer Seitz. Antenele principale sunt pentru radioastronomia de spațiu cosmic îndepărtat. Pentru semnalul de la Marte, folosim unul dintre receptoarele auxiliare.

— Și suntem siguri că Cufflin i-a înmânat lui McFoster datele marțiene? privi Renne spre Phil Mandia pentru confirmare.

— În memoria rețelei observatorului n-a mai rămas nici urmă de ele, răspunse bărbatul. Imediat după ce McFoster a luat copia, Cufflin a încărcat un program-vierme de urmărire, pentru a elimina orice înregistrare a transmisiunilor.

— Trebuie să existe și alte cópii, se încruntă Renne. De cât timp primiți datele acestea?

Colțul gurii lui Jennifer Seitz zvâcni într-un tic.

— De douăzeci de ani.

— Douăzeci! Ce dracu-ați făcut cu ele?

— Le colectăm pentru o organizație de cercetări științifice. Pentru noi este un contract realmente minor: sub unu la sută din bugetul nostru total. Nici măcar nu necesită supraveghere din partea oamenilor; IR a noastră poate să se ocupe de tot procesul. Le receptăm și le stocăm pentru organizație. Durata proiectului lor este estimată la treizeci de ani.

Jennifer Seitz observă surprinderea din ochii lui Renne și chicoti:

— Ți se pare mult? Aici rulăm observări a căror completare va dura o sută de ani... dacă avem noroc.

— Bine, spuse Renne, să dăm nițel înapoi și s-o luăm încetișor. Nici măcar nu știam că Commonwealthul ar avea ceva pe Marte. De unde exact provin semnalele astea?

— De la stația științifică automată de pe Arabia Terra.

— Și ce fel de cercetări se desfășoară acolo?

— Păi domeniul total de cercetări științifice planetare de la distanță: meteorologie, geologie — ar trebui să spun areologie — fizică solară, radiații... Este o listă lungă; practic poți spune

orice subiect și o să-i găsești instrumentele specifice acolo, în plină funcțiune. Sunt pe tot Marte și-și transmit datele spre Arabia Terra, care la rândul ei le expediază la noi. Și sateliților. În prezent, pe orbita polară sunt patru sateliți, deși toți ar trebui înlocuiți.

— Nu știusem că cineva ar mai fi interesat de Marte.

— Foarte puțini sunt, răspunse sardonic Jennifer Seitz. La urma urmelor, aici vorbim despre astronomie. Chiar și după Dudley Bose, nu este cea mai populară profesiune din Commonwealth. În plus, în universul acesta există planete mult mai interesante decât Marte. Pe de altă parte, un set relativ mic de senzori care operează mult timp poate să producă tot atâtea date cât și un studiu scurt, dar mai intens. De fapt, datele sunt mai relevante, mai reprezentative, când sunt colectate pe o durată lungă. Avem stații automate tocmai de cealaltă parte a sistemului solar, care colectează datele, puțin câte puțin, apoi le transmit către noi și celelalte observatoare, ca un pârâiaș subțire, totuși constant. Majoritatea fundațiilor sau universităților de pe Pământ au departamente mici pentru toate corpurile cosmice din sistemul solar. Toate se chinuiesc cu resurse minime, catalogându-și și analizându-și informațiile. Însă instrumentele pe care le utilizează nu sunt costisitoare după criteriile actuale; toate sunt stare-solidă și alimentate fie solar, fie geotermic; rezistă decenii. Ele singure oferă suficiente informații pentru a le da de lucru puținilor planetologi care au mai rămas pe Pământ.

— Aș dori o listă a lor, te rog.

— Fundația care finanțează stația marțiană își are sediul în Londra. Mi se pare că se numește Asociația Interplanetară Lambeth. Dumnezeu știe de unde fac rost de burse! Ce naiba, planetologie pură în epoca noastră? Trebuie să fii un adevărat filantrop al științelor pentru ca s-o susții.

— Și care, exact, este proiectul pentru care plătește Asociația Interplanetară Lambeth?

— Habar n-am.

— Nu știi?

Renne exclamă atât de puternic, încât fu nevoită să inspire repede ca să-și reumple plămânii, iar asta o făcu să izbucnească

în tuse. Simțea cum o durere de cap începea să-i cuprindă tâmplele.

— Nu-i domeniul meu, răspunse Jennifer Seitz. Strict vorbind, eu sunt radioastronom și lucrez cu antenele principale, care fac parte din rețeaua Solwide. Linia noastră de bază este orbita lui Pluto, ceea ce ne oferă o capacitate de recepție excelentă. Este de altfel și motivul pentru care avem aici atâtea receptoare auxiliare — pentru a menține legătura cu unitățile Solwide care sunt foarte îndepărtate. De aceea nu mă interesează absolut deloc praful de pe Marte, șabloanele fracturilor provocate de maree în gheața de pe Europa, ori curenții superconductori din scoarța lui Charon. Dacă însă vrei să afli despre evenimente realmente interesante, ca ricoșeurile emisiilor Big Bang sau țipetele mag-quasarilor, atunci te-aș putea desfăta zile întregi despre subiectele astea.

— Aici nu există niciun planetolog?

— Nu. Personalul este compus din doi radioastronomi, eu și partenera mea Carrie, și patru tehnicieni care au grijă ca echipamentele să meargă perfect. Mă rog... pe cât de perfect pot fi menținute de ceva atât de lipsit de fonduri ca Solwide. Iar pentru ca să ne adauge fiori noi vieții, după atacul Dysonilor, Agenția Științifică NFU a început să vorbească despre închiderea observatorului pe durata conflictului. Trebuie să vin cu propuneri pentru punerea la naftalină. Ar fi trebuit s-arunc naibii pasiunea asta pentru astronomie într-o stocare de siguranță a memoriei la ultima reîntinerire și să m-ocup de ceva care să mă facă dezgustător de bogată. Cine dracu' să fie interesat de susținerea unor persoane care și-au dedicat în mod discret câteva vieți pentru a ajuta la extinderea bazei generale de cunoștințe a rasei umane? În niciun caz rahatul nostru de guvern, asta-i sigur! Acum vă mai am și pe voi pe cap, ca să vă băgați nasurile peste tot.

— Îmi pare rău de observator, replică sec Renne, dar realitatea este că suntem în război și Commonwealthul trebuie să stabilească niște priorități.

— Da, cum să nu!

— Asociația Interplanetară Lambeth a văzut ceva din datele pe care le-ați receptat pentru ea?

— Nu. Marte reprezintă cam jumătate din proiectele de monitorizare automată din sistemul solar. Duratele și graficele lor sunt măsurabile în ani. De acord, treizeci de ani este destul de mult pentru știința planetară, totuși nu ceva excepțional.

— Ce fel de senzori trimiteau pe Marte? Exact?

Jennifer Seitz strânse din umeri.

— Când s-a iscat scandalul, am verificat bineînțeles contractul. Nu ne spune mare lucru. Instrumentele de înregistrări ofereau pur și simplu o imagine generală a mediului marțian.

— Este posibil să fi primit și semnale încriptate alături de restul datelor?

— Sigur că da. Nu știu însă de la care instrument anume.

— Aveți măcar o listă a instrumentelor de pe Marte?

— Da, însă trebuie să-nțelegi că nu noi le-am instalat pe planetă. Unele erau deja acolo, lăsate de la proiecte mai vechi; restul fusese depozitat de-a lungul anilor de navele automate ale Agenției Științifice NFU. Noi nu avem niciun control asupra lor, niciun rol de supervizare. Nu-ți pot oferi o garanție absolută a ceea ce sunt de fapt unele dintre ele. Dacă ni s-a spus că un anume canal din fluxul de date transmite rezultatele provenite de la un scaner seismic nu înseamnă că acela este și adevărul. Ar putea la fel de bine să fie informații despre liniile defensive ale Pământului trimise către o flotă de invazie extraterestră. Practic nu există niciun mod de a ști cu certitudine... decât să mergi acolo și să verifici personal originea transmisiei. Noi nu suntem decât un minunat nod-releu de retransmisie.

Lui Renne nu-i plăcea să fie distrasă, dar...

— În sistemul solar acționează nave spațiale automate?

— Nu știai?

— Nu, recunoscu ea.

— Păi... altfel nu se poate. Uite cum stă treaba, locotenente: niciunul dintre noi, din această lume ametitoare a astronomiei sau științei planetare solare nu-și poate permite să închirieze o gaură-de-vierme TSC pentru a coborî un termometru în atmosfera lui Saturn. În loc de așa ceva, ne călcăm pe mândrie și ne grupăm laolaltă, pentru a ne coordona bugetele în vederea producerii de loturi de instrumente. Când un lot este gata, încărcăm unul dintre cele trei cargoboturi automate ale Agenției Științifice cu prețioșii noștri sateliți și senzori și-l

trimitem într-un turneu de opt ani prin sistemul solar. Iar după aceea, ne rugăm plini de egoism ca vechitura naibii să nu se strice înainte de a apuca să lanseze tocmai modulul nostru cu instrumente. Îți vând un pont, locotenente — când te afli în tovărășia unor astronomi de pe Pământ, nu menționa niciodată misiunea de plasare din 2320. Mulți colegi au abandonat profesiunea după catastrofa aceea minoră. În medie, sunt necesari cincisprezece ani de cereri, propuneri, reexaminare a procedurilor, cerșit pe față și renunțare la primul tău născut pentru a obține aprobarea unui proiect cu senzori, după care nu-ți mai rămâne de făcut decât să găsești fondurile pentru a-l proiecta și construi. În calele alea de cargo se află al naibii de multe investiții sentimentale și profesionale.

— Da, încuviință sec Renne.

Migrena îi pulsa de acum dureros în țeastă. Era sigură că-și adusese un pachet de tifi. Se găsea probabil în buzunarul jachetei, atârnată la câțiva metri mai încolo... mult prea departe pentru ea.

— Mulțumesc, am înțeles tabloul general. Ocupația asta nu-i una de succes și exagerat de bine plătită.

— Nu, cu excepția cazului în care te numești Bose.

— Pentru a concluziona — nu ai nicio idee despre ce anume ai primit de pe Marte timp de douăzeci de ani?

Jennifer Seitz îi oferi un surâs de scuză.

— Cam așa ceva. Deși aș dori să se consemneze oficial că am fost director aici timp de șapte ani, iar doi ani am absentat din cauza reîntineririi. Nu eu am acceptat contractul acela și niciunul dintre noi n-a fost implicat cu el. Totul este condus de două subrutine din IR.

— Cine a început contractul?

— Când Asociația Lambeth a demarat proiectul, director era Rowell. Cred că s-a mutat pe Berkak, unde i s-a oferit postul de decan la o universitate nouă.

— Mulțumesc, o să-l chestionăm.

Renne inspiră și mai mult aer rarefiat; lipsa oxigenului o amețea. Nu era o senzație neplăcută, dar gândea mult mai lent.

— Spune-mi ceva... După părerea ta, ce anume de pe Marte ar putea să intereseze un grup de teroriști ca Păzitorii?

— Asta-i chestia cea mai stranie: nimic. Și nu am prejudicii pentru că sunt radioastronom. Planeta aia este complet sterilă, un deșert înghețat și lipsit de atmosferă. Ce naiba, hai să fim serioși! Întreaga chestiune este ridicolă; n-are secrete, n-are valoare, n-are relevanță pentru nimeni. Continui să fiu pe jumătate convinsă că oamenii voștri au făcut o greșeală.

— Spune-mi atunci despre Cufflin.

Jennifer Seitz își schimonosi chipul frumușel.

— Doamne, nu știu! Nu era decât un asistent tehnic; un tehnician banal care lucra într-o slujbă de rahat a Agenției Științifice pentru ca să-și achite pensia. Până ieri aș fi jurat că ți-aș fi putut reproduce mai bine decât el toate poveștile vieții lui. Nu mai spun cât de incredibil de plictisitoare puteau fi! Lucrăm aici trei săptămâni la rând, înghesuiți toți laolaltă, după care primim o binecuvântată săptămână liberă. El fusese repartizat la observator cu trei ani și jumătate în urmă. Nici nu vreau să mă gândesc cât timp înseamnă c-am petrecut de atunci trăind, dormind și mâncând exact în clădirea asta. Acum se dovedește că ar fi parte dintr-un complot terorist de subminare a Commonwealthului. Iisuse! Este Dan Cufflin! Mai are șapte ani până la reîntinerire și e disperat s-ajungă acolo. Îi place curry, detestă mâncarea chinezească, accesează exagerat de multe dramolete IST softporno, a avut o soție în viața asta, dar n-a mers, își vizitează nepotul o dată pe an, de Paști, îi miros picioarele, este un programator de mâna a doua, un mecanic de nivel mediu și ne-nnebunește pur și simplu exersând stepul... prost. Ce dracu' de teroriști sunt ăia cărora le place stepul?

— Teroriști răi, rosti sec Renne.

— Nu pot să cred c-a făcut asta.

— În mod clar pare c-ar fi vinovat. Desigur, vom confirma asta pentru noi înșine. Mă aștept să fii chemată martoră la proces.

— Îl luați cu voi?

— Bineînțeles.

* * *

Cumva, Renne izbuti să se târască înapoi la avion, fără ca vlăguirea să-i fie prea evidentă, totuși rezemându-se de Phil Mandia. Doi ofițeri de Marină îl escortară pe Dan Cufflin în

urma ei și-l așezară într-un scaun de cealaltă parte a culoarului. Limitatoare de metmal i se revărsară peste încheieturile mâinilor și peste gambe, fixându-le. Jennifer Seitz avusese dreptate în această privință. În mod foarte vizibil, Cufflin se apropia de momentul în care avea nevoie de o reîntinerire; era un bărbat înalt, care izbutise să evite să devină supraponderal. Grijile și un aer de înfrângere făceau ca obrajii și orbitele să-i pară excesiv de adâncite, cu pielea la fel de palidă ca a lui Renne. Salopeta bleumarin uzată pe care o purta îi completa imaginea de câine bătut.

Când decolară, Cufflin privi pe ferestruică și pe chip i se citi o expresie uluită față de dispariția bruscă a observatorului sub ei.

Durerea de cap a lui Renne începuse să se diminueze imediat ce trapa fusese închisă și jeturile porniseră să presurizeze cabina micuță. Femeia deschise duza de deasupra fotoliului și surâse mulțumită când aerul filtrat îi lovi fața. Cafeaua primită de la stewardesă îi alungă ultimele rămășițe de disconfort, fără a mai fi nevoie de un tub tifi.

— Zborul ar trebui să dureze cincizeci de minute, rosti ea și întoarse capul către Cufflin. Mergem la Rio, apoi luăm un tren-buclă spre Paris.

El nu comentă nimic și rămase cu ochii ațintiți la un punct de afară, pe măsură ce suiră abrupt în stratosferă.

— Știi ce se va-ntâmpla când ajungem acolo? întrebă Renne pe un ton nepăsător.

— Mă treceți în fugă prin fața juraților mituiți și-apoi mă împușcați.

— Nu, Dan. Te vom duce la o facilitate biomedicală a Marinei, unde îți vom citi memoria. Conform tuturor relatărilor, nu-i o experiență plăcută. Îți pierzi controlul propriei minți... alți oameni îți invadează craniul și examinează orice părticică doresc din viața ta. Nimic nu mai este privat... sentimentele tale, visurile... Ți le smulgem pe toate.

— Grozav! Dintotdeauna am avut o genă de exhibiționist în mine.

— Nu-i adevărat, suspină ea pe un ton înțelegător. Ți-am accesat dosarul și am stat de vorbă cu colegii tăi de muncă. Cum naiba te-ai amestecat în prostia asta?

Bărbatul întoarse capul spre Renne.

— Tehnica ta de interogare e de căcat, știai?

— Nu sunt un spion experimentat ca tine, Dan.

— Foarte amuzant. Nu sunt spion. Nu sunt terorist. Nu sunt trădător. Nu sunt nimic dintre astea.

— Atunci ce ești?

— Mi-ai citit dosarul.

— Reamintește-mi.

— De ce?

— Perfect — ideea finală este următoarea: cooperează, varsă-mi tot — dar cinstit! — și aș putea recomanda să nu ne mai deranjăm cu o citire de memorie. Ar fi însă bine ca povestea ta să fie a naibii de credibilă.

— Și procesul?

— Eu nu-ți ofer o scăpare, Dan; lucrurile nu se desfășoară așa. Indiferent ce s-ar întâmpla, vei fi judecat. Dar dacă ne-ajuți, sunt sigură că judecătorul va ține seama de asta.

El rămase tăcut un minut, însă în cele din urmă încuviință încet.

— Am un nepot, Jacob. Are opt ani...

— Da?

— Ca să-l pot vedea, a trebuit să m-adresez tribunalului. La dracu', el e tot ce mi-a rămas din viața asta futută... oricum singurul lucru bun. Aș muri, dacă nu l-aș mai putea vedea. Ai copii, locotenente?

— Câțiva, da. Nu și în viața asta... încă. Ei însă au toți copii la rândul lor. Am devenit deja stră-străbunică.

— Și-i vezi pe toți? Îți vezi familia?

— Când am timp. Slujba asta... mă-nțelegi... Nu-i tocmai un program de opt ore după care să pleci acasă.

— Dar apuci să-i vezi, asta-i cea ce contează. Fiică-mea s-a dat de partea maică-sii. Iar noi suntem toți pământeni nativi, asta-i problema. Pe planeta asta, trebuie să fii milionar doar ca să-ți fixezi întâlnire cu un avocat. Iar eu nu-s milionar.

— Așadar, cineva ți-a oferit bani? Îndeajuns pentru ca un avocat să-ți câștige dreptul de a-l vedea?

— Da.

— Cine?

— Nu-i cunosc numele, nu l-am întâlnit niciodată, nu-i decât un cod de adresă în unisferă. Este agent pentru cei care lucrează în domeniul securității personale. Un prieten mi-a povestit despre el. Mi-a zis c-ar putea să m-ajute.

— Bun, cum îl cheamă?

— Robin Beard.

— Deci agentul ăsta te-a recrutat?

— Da.

— Ca să faci... ce anume?

— După cum a prezentat el lucrurile, practic nimic. Mă temusem că va trebui să omor pe cineva... probabil c-aș fi fost în stare și de așa ceva. Însă tot ce dorea de la mine era să mă prezint pentru postul de tehnician de întreținere la observatorul Agenției Științifice NFU. Trebuia să monitorizez datele marțiene pe care le receptau și să mă asigur că nu erau probleme. Mi-a spus că într-o zi va veni cineva și va lua o copie a datelor, iar după aceea trebuia să șterg datele originale. Asta era tot — tot ce trebuia să fac. Iar pentru asta am căpătat dreptul de a-l vedea din nou pe micul Jacob, o dată pe an, de Paști. Nu era cine știe ce delict, așa c-am fost de-acord.

— În regulă, Dan, acum vine întrebarea realmente importantă: tu știi la ce se refereau datele?

— Nu. (Își umezi buzele și clătină din cap.) Nu, mă jur! De vreo două ori, am încercat să mă uit la ele. În mod evident erau foarte valoroase pentru agent, totuși mie mi s-au părut pur și simplu niște date banale de stație științifică.

— Nu ți-ai făcut și pentru tine o copie, Dan... poate ca să-i ai cu ceva la mână ulterior?

— Nu. Am ajuns să-l văd pe Jacob, așa cum îmi promiseseră, așa c-am jucat și eu cinstit. Nu mi se păreau genul de oameni pe care să încerci să-i tragi pe sfoară. Cred c-am avut dreptate în privința asta; ziceai că sunt teroriști.

Răspunsul o derută pe Renne; avea sentimentul neplăcut că bărbatul spunea adevărul. Dan Cufflin nu era un delincvent autentic, gata să încerce o mică estorcare din proprie inițiativă, ci doar un om slab și disperat, lesne de exploatat dacă știai pe ce butoane să apeși. Și cine naiba avea să caute vreodată o „cârtiță" într-un observator radioastronomic în mijlocul Anzilor?

Indiferent ce anume făcuseră Păzitorii pe Marte, își acoperiseră perfect urmele. *Până când cineva l-a ucis pe Kazimir McFoster...*

* * *

După o zi, Renne încă se întreba în ce fel asasinatul acela se potrivea într-o operațiune altfel perfectă. Biroul Paris investiga cazul douăzeci și patru de ore pe zi, șapte zile pe săptămână, având susținerea de prioritate maximă a Marinei; absolut nimeni nu avea să pună întrebări despre buget sau programul de lucru.

Spre sfârșitul dimineții, se pomeni căscând, în vreme ce ecranele consolei îi afișau altă serie de informații despre iluzoria Asociație Interplanetară Lambeth. Peste un anumit nivel, cănile de cafea nu mai puteau contracara toxinele de oboseală ce i se acumulau în sânge. Afară era altă zi de primăvară pariziană cenușie, cu ploaia șiroind pe ferestre. Înăuntru, colegii ei deveneau iritabili din cauza nesomnului și a frustrării cauzate de pierderea asasinului în LA Galactic. În dimineața aceea, peste mese se schimbaseră destule replici încordate. Și nervii nu le fuseseră domoliți de un reportaj despre organizația lor care apela masiv la extrase din emisiunea Alessandrei Baron. Frumoasa prezentatoare fusese malițios de încântată să prezinte cum își doborâse asasinul victima, în timp ce aceasta era înconjurată de ofițeri de la Contrainformațiile Marinei, după care dispăruse fără urmă. Ea sugerase că ucigașul din LA Galactic era dorit și în asociere cu asasinarea lui Burnelli.

— De unde capătă informațiile astea? mârâise Tarlo. Asta-i secretă.

— Probabil de la familia Burnelli, răspunsese Renne. Nu cred că-n clipa de față ne iubește prea mult. La urma urmelor, a fost ucisă jucăria Justinei. Probabil că ea trage sforile să predăm cazul Securității Senatului.

Tarlo coborâse glasul și privise în jur cu un aer vinovat, în caz că-l auzea cineva.

— Pe când erai în America de Sud, am aflat că șefa primește toate datele noastre imediat ce le fișăm. Încetul cu-ncetul, Hogan o să-nnebunească, știind că ea vede totul peste umărul nostru.

— În sfârșit, o veste bună, murmurase femeia. Te-a contactat?

— Încă nu. Pe tine?

— Nu.

— Dac-o face, să-i spui c-o s-o ajut în orice fel pot.

— Bine.

Se despărțiseră ca un cuplu care avea o idilă secretă la birou, amândoi încercând să nu zâmbească.

* * *

Comandorul Alic Hogan ajunse la biroul Paris imediat după prânz. Știa că era în toane proaste și mai știa că toanele proaste nu erau bune pentru un mediu de calitate în birou. Ca să fie sincer, pe el îl durea exact în cot. Tocmai revenise de la Kerensk, unde petrecuse o oră în cabinetul amiralului Columbia, încercând să explice *belirea* — așa cum o descrisese amiralul — din LA Galactic. Nu vedea niciun motiv pentru care n-ar fi trebuit să-și împrăștie nemulțumirea.

Când intră în biroul mare și deschis, toți ridicară capetele de la displayuri. Zări câteva surâsuri compătimitoare, care fură iute înăbușite.

— Ofițerii seniori — peste zece minute, ședință în sala trei, anunță Hogan și traversă apăsat încăperea, spre propriul său cabinet.

În spatele lui se auziră comentarii murmurate, pe care le ignoră.

Alic se așeză în scaunul dindărătul biroului, genul de mobilier banal capitonat cu piele neagră pe care l-ar fi avut orice secretară. Rămăsese din timpul mandatului Paulei Myo și încă n-apucase să-l înlocuiască. Ca pe nimic altceva din birou. *Inclusiv pe oameni.*

Profită de singurătate ca să-și lase capul în mâini, străduindu-se să se descotorosească de bagajele emoționale și să se concentreze. Preluarea biroului Paris fusese o oportunitate uriașă. Marina creștea cu o viteză fenomenală, iar el se găsea pe culoarul cel mai bun și suia iute. Atașarea de Columbia fusese ideea cea mai inteligentă pe care-o avusese în zilele de existență a Directoratului. Îl ajutase serios pe directorul Columbia, completând rapoarte pentru toate diviziile. După

plecarea lui Rees, el fusese ales în mod firesc pentru a fi cu ochii pe Paula Myo. Acum putea să înțeleagă, în cele din urmă, cu ce se confruntase femeia în atâtea decenii.

Hristoase, asta a simțit Myo timp de o sută treizeci de ani? Modul în care asasinul le scăpase în LA Galactic nu era atât uluitor, cât de-a dreptul insultător. Și judecând după modul impecabil în care-i fusese planificată ruta de evadare, știuse în mod sigur că Marina îl observa pe McFoster. Ceea ce sugera că într-adevăr exista undeva o scurgere de informații. Era unicul lucru pe care Alic nu-l putea spune amiralului, decât după ce avea dovezi absolute... și preferabil o mărturisire completă. Mai exista de asemenea problema necunoscuților pentru care lucra asasinul. Concluzia evidentă, cea la care ajunsese Myo, era imposibilă din punct de vedere politic. El n-ar fi putut s-o pomenească niciodată, nimănui. Ar fi însemnat să-și autodistrugă cariera.

Pur și simplu trebuia să aducă sub control situația Păzitorilor și să-i raporteze amiralului un progres real. Dacă nu existau rezultate — și rapid —, avea s-o urmeze pe Myo afară pe ușă. Și era aproape sigur că nimeni n-avea să-i ofere o slujbă comodă în Securitatea Senatului.

Ca aspect pozitiv, consecințele episodului LA Galactic produseseră o sumedenie de piste către diversele operațiuni și oameni ai Păzitorilor. Ofițerii lui din Paris erau buni, în ciuda amărăciunii ce dăinuia după plecarea silită a lui Myo. Trebuia doar să se asigure că ei aveau resursele necesare pentru a-și încheia investigațiile și să coordoneze o strategie decentă pentru cazul de ansamblu. Aveau să urmeze rezultate care să sfârtece organizația Păzitorilor. *Trebuiau să urmeze.*

Alic dădu peste cap un pahar plin cu apă minerală, sperând că-l va calma și-i va conferi starea mentală corespunzătoare pentru conducerea ședinței. Poate că era doar deshidratat; ultimele douăzeci și patru de ore fuseseră extrem de agitate. Când se simți pregătit, porni spre sala de ședințe. Renne Kempasa era în fața lui, ducând o cană înaltă, plină cu cafea.

Tarlo și John King așteptau deja înăuntru. John fusese investigator în vechiul Directorat și sosise din departamentul de tehnicieni criminaliști cu două luni înainte de începerea schimbărilor administrative. Momentul mișcării respective

însemna că el nu era chiar așa de rece față de Alic precum ceilalți doi locotenenți seniori.

— Prea multă cafeină, rosti Tarlo cu glas tare, când Renne se așeză. A câta-i — a opta din dimineața asta?

Ea îl fulgeră din priviri.

— Fie o beau pe-asta, fie m-apuc de fumat. Alege tu.

John râse înaintea expresiei șocate de pe chipul lui Tarlo.

Alic Hogan intră și se așeză în capul mesei albe.

— Amiralul nu-i deloc încântat de noi, le spuse. Mi-a subliniat-o foarte clar, așa cum sunt sigur că vă puteți da seama. De aceea... vă rog să-mi spuneți că avem în sfârșit un nume pentru asasin.

— Îmi pare rău, șefu', zise John King. Fața lui nu figurează în nicio bază de date din Commonwealth. Evident, a fost reprofilată. Probabil că l-am fi găsit sub vechea identitate, dar actualele trăsături sunt complet necunoscute.

— Nu-i chiar așa, făcu Renne. McFoster îl știa. Ba chiar a fost bucuros să-l vadă. Mai precis, a fost foarte fericit. Aș pune prinsoare c-asasinul nostru este de pe Far Away.

— Cine de pe Far Away ar trimite un asasin în Commonwealth? întrebă John.

Ea strânse din umeri.

— Nu știu, dar cel puțin ar trebui să verificăm arhivele TSC, ca să vedem dacă el a trecut prin gara Boongate în ultimii doi ani.

— Bine, spuse John, o să-mi pun oamenii să se ocupe de asta. Foster Cortese îmi rulează programele de recognițiune vizuală și poate adăuga baza de date Boongate în analiza lui.

— Perfect, încuviință Alic. Acum — ce știți despre echipamentul cu care era wetcablat? Toți am văzut de ce era în stare. Chestiile alea erau de ultimă oră; trebuie să existe niște date tehnice consemnate pe undeva.

— Jim Nwan se ocupă de asta, rosti Tarlo. În Commonwealth există numeroase companii care produc genul acela de armament. Nu-mi dădusem seama că pot fi atâtea... Multe arme sunt furnizate Marilor Familii și Dinastiilor Intersolare pentru diviziile lor de securitate. Urmărirea utilizatorului final va fi dificilă, fiindcă nu sunt prea cooperante. În plus, mai este și clinica de pe Illuminatus, care-i cel mai puțin prietenoasă.

— Dacă te blochează cineva, anunță-mă imediat, zise Alic. Cabinetul amiralului va aplica imediat presiunile necesare.

— Am înțeles.

— Bun. Renne, ce-ai aflat la observator?

— Destule, deși nu sunt sigură asupra datelor relevante.

— S-auzim.

Ea sorbi din cafea și se strâmbă când se fripse.

— În primul rând, s-a confirmat ce anume a preluat McFoster de acolo: date ce fuseseră stocate în observator. Se pare că toate proveneau de pe Marte.

— De pe Marte? se încruntă Alic. Ce pizda mă-sii e pe Marte?

— Aici începem să ne lovim de probleme. Nu știm. Datele au fost transmise de la o stație științifică automată. În mod oficial era un proiect finanțat de Asociația Interplanetară Lambeth pentru investigarea ambientului marțian. Stația transmitea semnalele de douăzeci de ani, preluându-le, se pare, de la senzori automați răspândiți pe toată planeta.

— Douăzeci de ani, ai zis?

— Da, aprobă ea sardonic. Însă Asociația Interplanetară Lambeth nu mai există. Acum opt ani a trecut în spațiul virtual și în prezent este doar o adresă înregistrată la o firmă de avocatură la fel de ireală. Un program administrativ se ocupă de un cont bancar cu suficienți bani pentru a achita proiectul Marte până la terminare. Observatorul își primește suma anuală și dacă cineva apelează Asociația cu o întrebare, programul administrativ are un meniu de răspunsuri standard. Cu alte cuvinte, o tipică operațiune-paravan a Păzitorilor.

— Asociația a fost vreodată reală? întrebă Alic.

— Da, la înființare. Atunci a existat în Londra un birou cu personal. Am pus-o pe Gwyneth să încerce să găsească pe oricine a fost angajat acolo și sperăm să dăm de urma unei secretare sau a unui stagiar. Nu-i promițător; în mod normal, persoanele importante au fost Păzitori, iar restul extraplanetari sosiți cu viză standard de muncă. Pentru că nu există arhive, o să verificăm agențiile extraplanetare de plasare a forței de muncă.

— De ce ar fi abandonat Păzitorii biroul Asociației, dacă observatorul continuă să culeagă date pentru ea? se miră John.

— Trecerea în spațiul virtual coincide cu expedierea ultimului set de instrumente spre Marte, răspunse Renne. În primii

lor doisprezece ani de existență au plătit pentru plasarea multor seturi. Nu poți face asta exclusiv prin cibersferă; trebuie să existe și întruniri, oameni reali care să discute cu cei din personalul Agenției Științifice NFU și să-i invite la prânzuri, să participe la seminare, designeri pentru pachetele de senzori... chestii de felul ăsta.

— Una peste alta, există înregistrări despre ce anume au expediat ei pe Marte? întrebă Alic.

Nu-i plăceau dimensiunile acestei operațiuni a Păzitorilor și nici faptul că implica lucruri noi pe care ei nu le puteau înțelege. Prea multe aspecte negative pentru a le include în orice raport către amiral.

— Avem certificatele de încărcătură ale Agenției Științifice NFU, zise femeia, dar nu putem ști ce s-a încărcat de fapt. Navele alea călătoresc prin tot sistemul solar și instrumentele planetare pe care le plasează sunt conținute în containere antișoc, în landere de unică folosință. Nimeni din portul selenar n-ar deschide vreodată un sistem sigilat pe care-l încarcă într-o navă — n-ar avea niciun motiv s-o facă.

— Vrei să-mi spui că Păzitorii au derulat o operațiune aici, în sistemul solar, timp de douăzeci de ani chiar sub nasurile noastre și tot nu știm ce este? Alic se opri; nu dorea să transmită impresia de critică, ci ei trebuiau să coopereze în cazul acesta. Ce se știe despre alte planete? Păzitorii rulează operațiuni și pe ele?

— Nu se pare, spuse Renne. Matthew Oldfield verifică toate proiectele planetare din sistem pe care le cunoaște Agenția Științifică NFU; deocamdată par legale. A fost doar Marte.

— Și nu se poate ști ce au plasat acolo?

— Nu, decât doar să mergem fizic și să inspectăm echipamentele. Însă sistemele au expediat date de două decenii și sunt programate să dureze încă zece ani. Nu văd cum ar putea fi vreun gen de arme. Să fiu sinceră, nu cred că merită să mai irosim resurse în privința asta; indiferent despre ce ar fi fost vorba, este clar că proiectul s-a terminat.

— Eu nu pot fi de acord cu asta, interveni Tarlo. Este o operațiune pe care au rulat-o douăzeci de ani. Trebuie să fi fost importantă pentru ei. Asta-nseamnă că trebuie să aflăm ce era.

— Importante erau datele, replică Renne. Asta căutau ei. Acum datele nu mai există. Cufflin a șters memoria observatorului și McFoster nu le avea asupra lui când a fost ucis.

Lui Alic nu-i plăcea să i se reamintească faptul că McFoster părea să nu fi transportat nimic, deși subiectul respectiv se transforma într-un conflict politic major între amiral și familia Burnelli. El nu dorea în niciun caz să implice și biroul Paris în scandal și aproape că putea fi de acord cu Renne că investigarea lui Marte constituia o risipă de resurse. Și totuși... douăzeci de ani... În mod evident, Johansson considerase că era ceva extrem de important.

— Ce-i cu individul ăsta, Cufflin? I s-a citit memoria?

— Nu văd rostul, zise Renne. Mi-a mărturisit totul, în mod voluntar, în timp ce reveneam la Rio. Aici l-am pompat cu droguri și a repetat aceeași poveste. Nu era decât un complice plătit; n-a avut acces la informații. Eu recomand să-l acuzăm de complicitate și să lăsăm tribunalul să decidă mai departe.

— Dacă nu crezi că mai poate fi de folos, atunci... perfect.

Alic își instrui e-majordomul să noteze observația.

— A oferit un singur nume util, continuă Renne. Robin Beard. Ăsta a fost intermediarul care l-a pus în legătură cu agentul anonim care i-a propus afacerea. Poate fi doar o bănuială, însă câțiva dintre membrii echipei care a atacat *A doua șansă* fuseseră recrutați prin intermediul unui agent specializat în forțe de securitate și care, de asemenea, a fost foarte grijuliu să rămână anonim. Poate că nu-i decât o coincidență, totuși ambele au fost operațiuni ale Păzitorilor.

— Știm unde-i acest Robin Beard? întrebă Alic.

Se străduia să nu pară prea surescitat, ar fi fost lipsit de profesionalism, însă agentul acela părea o pistă foarte promițătoare.

— L-am pus pe Vic Russell să se ocupe de asta ca prioritate absolută. Ultima adresă cunoscută era pe Cagayn. Vic a plecat deja cu expresul într-acolo; legătura cu poliția locală este stabilită.

— Excelent.

— Cum rămâne cu Marte? spuse Tarlo. Nu putem ignora planeta pur și simplu.

— Chestia interesantă, răspunse Renne, este că Cufflin n-a transmis niciodată nimic spre Marte prin intermediul obser-

vatorului — nicio instrucțiune codificată de închidere. Așa că, teoretic, stația automată și ceea ce au plasat Păzitorii acolo continuă să opereze. Va expedia alt semnal peste opt zile. Agenția Științifică NFU alcătuiește un grup de planetologi care să analizeze datele pentru noi și să vadă dacă provin de la senzori ambientali.

— Opt zile? rosti sarcastic Tarlo. Haide, haide! Domnule comandor, au fost disperați să pună mâna pe datele astea. Trebuie să le investigăm imediat.

Alic ar fi vrut să-i dea dreptate, dar costurile trimiterii unei echipe criminaliste pe Marte ar fi fost fenomenale. Devierea unei găuri-de-vierme TSC, chiar și pe cea a unei divizii de explorare, ar fi costat milioane. O asemenea procedură trebuia autorizată de amiral.

— De ce nu poate observatorul să ia legătura chiar azi cu stația automată de pe Marte? Trebuie să existe un gen de protocol de comunicații, care să ruleze diagnostice pe sistemele de-acolo. Trebuie să fie mai ieftin și probabil mai rapid.

Renne strânse din umeri.

— Cred că da. O pot întreba pe Jennifer Seitz, directoarea.

— Fă-o și ține-mă la curent.

Alic surâse satisfăcut. Decizii bune, lipsite de ambiguitate, conducere corespunzătoare: toți aveau de profitat de pe urma ei.

— Bineînțeles.

Femeia mai sorbi o gură din cafea.

— Am și-o veste bună pentru tine, șefu', rosti Tarlo și trimise un zâmbet malițios în direcția lui Renne.

— Spune!

— Am făcut progrese în privința datelor financiare ale lui McFoster. Am nevoie de un mandat ca să-i deschid contul de la banca Pacific Pine, fiindcă-i protejat. După ce-i studiem șablonul de cheltuieli, putem alcătui un model al mișcărilor lui. Am descoperit de asemenea și de unde îi provin banii.

— Un cont de unică folosință, depozit în numerar, comentă Renne rânjind peste marginea cănii. Așa-i de fiecare dată. Imposibil de urmărit.

Tarlo îi arătă degetul mijlociu.

— O să capeți mandatul într-o oră, promise Alic. Perfect, situația nu pare atât de rea pe cât fusese-n triajul ăla. Putem rezolva cazul, o știu.

2

Din punct de vedere tehnic, Cabinetul de Război ar fi trebuit să-și țină întrunirile în Palatul Prezidențial de pe New Rio, deoarece era condus de Președintă și deținea responsabilitate finală pentru întreaga politică a Commonwealthului. Aceea era structura definită în Constituția Commonwealthului. Politica din viața reală diferea însă.

Niciunul dintre liderii Dinastiilor Intersolare care erau prezenți, Nigel Sheldon, Heather Antonia Halgarth, Alan Hutchinson și Hans Brant, nu dorea să lipsească prea mult de pe planeta sa. Și preferau Pământul, deoarece asigura legături feroviare directe cu toate cele 15Mari. Senatorii, Justine Burnelli, Crispin Goldreich și Ramon DB, își aveau oricum cartierele generale pe Pământ. Iar cei doi amirali, Kime și Columbia, nu aveau influența de a propune alt loc de întrunire, în niciun caz după criticile publice pe care Marina le încasa după 23Pierdute... oricât de incorect ar fi fost asta.

Patricia Kantil nu avea de ales decât să se încline în fața majorității. Poate că într-adevăr asupra Marinei se revărsau cele mai multe critici din media, dar sondajele unisferei arătau că un procentaj semnificativ punea sub semnul întrebării conducerea de ansamblu. Oricât de mult ar fi iritat-o, aranjă ca întrunirea să se desfășoare în clădirea Senatului din Washington.

Participanții se adunară în una dintre acele săli subterane protejate, atât de iubite de guverne ori de câte ori construiesc facilități pentru cazuri excepționale. Într-o epocă în care câmpurile de forță puteau devia cu relativă ușurință salvele de lasere atomice și exploziile de o sută de megatone, Patricia nu înțelegea realmente motivul pentru care să fie săpate labirinturi

de încăperi la o sută de metri dedesubtul vechii clădiri a Senatului. Totuși acela era locul în care se adunară.

Dacă n-ar fi fost absența ferestrelor, sala putea fi identică cu orice sală de consiliu dintr-o corporație importantă. O masă lungă din lemn de tarn, atât de lustruită, încât granulele sale purpurii străluceau în iluminatul puternic, cu douăsprezece scaune capitonate cu piele și pluș. De pe pereți, portretele tuturor foștilor prim-miniștri ai Senatului priveau masa cu expresii de superioritate. Un covor ca de smarald, cu o uriașă emblemă a Commonwealthului Intersolar, acoperea pardoseala. Totul era foarte sobru și scump; tipic pentru un buget care n-avea să ajungă niciodată sub privirile publicului.

Întregul Cabinet de Război se ridică în picioare când Elaine Doy intră în sală. La doi pași în urma ei, Patricia fu încântată în mod discret să vadă că măcar politețea se păstra; adevăratele puteri din Commonwealth continuau să respecte procedurile formale... cel puțin deocamdată. Niciunul dintre ceilalți membri ai Cabinetului nu era însoțit de asistenți, Patricia era singura. Nu-și putea aminti să mai fi fost vreodată în prezența reală a atâtor jucători de clasă universală. Era intimidant, chiar și pentru cineva atât de familiarizat ca ea cu procesele de la nivelul superior al guvernării. În plus, știa că Elaine era tulburată; de data aceasta, nu doar în privința propriului ei mandat. Ultimul lot de date statistice cu privire la asaltul Dysonilor fusese șocant.

Elaine își ocupă locul în capul mesei și le ceru și celorlalți să se așeze. Patricia stătea la stânga ei, iar prim-ministrul Oliver Tam în dreapta. Ușile duble înalte se închiseră și sala fu izolată automat. Toți pierdură contactul cu unisfera.

— IC nu participă? întrebă Crispin morocănos.

Elaine se uită la Patricia și încuviință ușor din cap.

— Nu în etapa aceasta, spuse Patricia. Deși pare să fie la fel de neliniștită ca și noi în privința invaziei și a oferit un ajutor important la momentul respectiv, tot nu putem fi siguri în privința loialității sale finale. Întrucât oamenii sunt cei care se confruntă cu efectele fizice ale atacului Dysonilor, apreciem că noi singuri ar trebui să ne stabilim răspunsul. Dacă vom decide că avem nevoie de ajutorul sau de sfatul ei, i le vom solicita, bineînțeles. Până atunci, procesul decizional fundamental ar trebui să fie exclusiv al nostru.

Dacă Crispin fu nemulțumit de răspunsul ei, nu se trădă în niciun fel.

— Mulțumesc, rosti Elaine. Anunț acum începerea oficială a acestei prime întruniri a Cabinetului de Război. Azi și aici trebuie să determinăm natura reacției noastre față de amenințarea clară și absolută a extratereștrilor Dysoni. Nu cred că subestimez enormitatea sarcinii cu care ne confruntăm, atunci când spun că rezultatele acestei întruniri ar putea să determine nu doar viitorul omenirii ca specie, ci chiar existența unui viitor în sine. Deciziile vor fi extrem de dificile și neîndoios nepopulare pentru unii. Eu personal sunt pregătită să sacrific acțiunile populiste, pentru a face tot ce este atât corect, cât și necesar. Aș dori ca amiralul Kime să ne ofere o scurtă sinteză a asaltului teribil pe care l-am suferit și apoi analiza Marinei cu privire la ce ne putem aștepta în continuare din partea Dysonilor. După aceea, voi deschide discuțiile în vederea deciziilor comune. Amirale, ai cuvântul!

— Mulțumesc doamnă Președinte. Wilson privi în jurul mesei, întristat de lipsa de fețe prietenoase. Știm toți că a fost rău. Cunoșteam dimensiunea civilizației Dyson Alfa și genul de resurse de care dispunea, dar pregătirea noastră inițială a fost complet inadecvată. Motivul este destul de simplu — am refuzat să credem că un atac la scara aceasta s-ar putea petrece vreodată. Pur și simplu pentru așa ceva nu există nicio explicație rațională. Am văzut că posibilitățile industriale ale civilizației Dyson sunt probabil egale cu ale întregului Commonwealth, dacă nu chiar mai mari. Dacă Dysonii au nevoie de spațiu de expansiune și de mai multe resurse materiale, atunci ar fi considerabil mai ieftin să exploateze sisteme stelare din imediata lor apropiere, în loc să vină până la al nostru. Ei au optat totuși să nu urmeze un șablon logic de dezvoltare. Au aflat despre noi de la Bose și Verbeken și aproape primul lucru pe care l-au făcut a fost să construiască găuri-de-vierme, prin intermediul cărora să ajungă la noi. Se pare că teoria cea mai defavorabilă pentru învăluire a fost corectă — bariera din jurul lui Dyson Alfa a fost construită pentru a împiedica ieșirea celor de acolo.

— Ce se întâmplă cu Dyson Beta? întrebă Alan Hutchinson.

— Rămâne o necunoscută, aprobă Wilson. Ca și motivul pentru anularea barierei Dyson Alfa. Astăzi însă trebuie să abordăm consecința eliberării Dysonilor. Ca rezultat al atacului lor, estimăm actualmente că numărul victimelor pe planetele 23Pierdute este de aproximativ treizeci și șapte de milioane.

În jurul mesei se lăsă o tăcere totală. Cei mai mulți membri ai Cabinetului priveau suprafața lustruită a lemnului, nedorind să vadă ochii altora.

Wilson își drese glasul și continuă:

— Din natura atacurilor și din informațiile ulterioare pe care le-am cules, se pare că obiectivul Dysonilor este ocuparea facilităților industriale de pe planetele 23Pierdute. Spre deosebire de noi, ei nu par a fi interesați de păstrarea ecologiilor planetare. Ceea ce am văzut din planeta lor natală pare să susțină această ipoteză; era masiv industrializată, iar poluarea depășea cu ordine de magnitudine tot ce am cunoscut pe Pământ în perioadele cele mai teribile din secolul al XXI-lea. Prin urmare prioritățile lor sunt complet diferite de ale noastre. Din această cauză, predicțiile sunt foarte dificile. Cu toate acestea, ei se află acum în câmp deschis și le putem observa activitățile în mod direct — putem determina ce acțiuni vor trebui să desfășoare în continuare. De exemplu, vor trebui să-și sporească forțele de ocupație de pe 23Pierdute, pentru a le utiliza în mod corespunzător și pentru a le proteja împotriva oricăror contraatacuri ale noastre. Vor pregăti de asemenea un al doilea atac împotriva Commonwealthului, apoi un al treilea și un al patrulea. Vor urma să atace și să ne împingă mereu și mereu, pe tot mai puține planete, până ce nu ne va mai rămâne niciuna.

— De ce ești sigur în privința asta? întrebă Heather.

— Suntem în război, replică Wilson.

Îi văzu buzele sclipitoare încordându-se la auzul cuvântului, cu cenzura scăpând aidoma unor feromoni prin pielea perfectă a chipului ei de peste cincizeci de ani. Deși purta un costum sobru, bleumarin elegant, cu părul galben-castaniu strâns în coadă, autoritatea nu-i putea fi ascunsă. Heather era unica femeie care conducea o Dinastie Intersolară 15Mari; aspectul ei feminin era un văl foarte subțire purtat peste ambiție nemiloasă și instinct politic ascuțit ca briciul. La fel ca el, și ca toți ceilalți așezați în jurul mesei, detesta să primească vești proaste.

— Prin natura sa, urmă Wilson susținându-i privirea, războiul nu poate avea o natură statică. Dysonii știu că nu vom accepta niciodată pierderea acelor douăzeci și trei de planete. Fie că ei vor continua să se extindă peste Commonwealth, ștergându-ne din istoria galactică, fie că noi le vom face același lucru.

— Sugerezi să comitem genocid? întrebă încet Ramon DB.

— Sugerezi ca noi să devenim victimele genocidului? contraatacă Wilson. Acesta nu este un război așa cum am luptat noi până acum. Nu este o înfruntare strategică pentru resurse esențiale, nu luptăm pentru a obține control asupra unor teritorii tribale sau asupra unor rute de comerț către noile colonii. Atât noi cât și Dysonii suntem intersolari și în galaxie nu există materii prime deficitare. Ei au venit aici cu un singur scop: de a ne ucide și de a ne captura planetele.

— În cazul acesta, interveni Hans Brant, în trecutul omenirii a existat un război analog. S-ar părea că ei duc împotriva noastră o cruciadă religioasă.

— S-ar putea să ai dreptate, încuviință Wilson. În tot cazul, religia sau o variantă ideologică a ei, s-a numărat printre teoriile cele mai populare oferite de echipele noastre de analiză strategică. Motivația lor nu poate fi ușor explicată în niciun alt fel.

— Ne putem face griji despre motive și mai târziu, spuse Nigel. Ai definit situația în care ne găsim. Ce dorește Marina să facă mai departe? Ce anume vă trebuie?

— Noi propunem să răspundem la agresiunea Dysonilor printr-un plan din trei etape. Mai întâi, o infiltrare masivă și sabotaje pe 23Pierdute; să-i ținem pe Dysoni pe planetele acelea, să-i încetinim, să le abatem resursele de la pregătirea următorului lor atac, în timp ce noi ne pregătim pentru etapa a doua.

— Sunt curios la ce fel de forțe v-ați gândit să desfășoare acțiunile amintite? spuse Alan Hutchinson.

— Unități de comando vor fi trimise pe 23Pierdute prin găuri-de-vierme care se vor deschide pentru durate foarte scurte. Ele vor cauza cât mai multe subminări posibile și în același timp vor colecta informații. Deocamdată știm foarte puține despre Dysoni. În felul acesta, ne putem extinde considerabil baza de cunoștințe. Sperăm să efectuăm și câteva misiuni de răpire,

pentru a putea începe proceduri de interogare și citire a memoriilor.

— Despre ce efective vorbim? întrebă tăios Alan. Pentru un impact corespunzător, vei avea nevoie de foarte mulți luptători de gherilă.

— Intenționăm să trimitem o forță inițială de aproximativ zece mii de militari pe fiecare planetă.

— Zece... Hristoase, omule, vorbești despre recrutarea unei armate de un sfert de milion de oameni!

— Nu considerăm că aceasta ar fi o problemă, interveni prompt Rafael. Noul serviciu de trupe de sol al Marinei va fi deschis bineînțeles voluntarilor din populația generală, iar trecutul dovedește că vom avea numeroase înscrieri benevole. Până și cei care au avut mai multe vieți tind să devină agresivi atunci când sunt amenințați. Pentru orice eventualitate avem și o rezervă mare de indivizi care pot fi convinși mult mai ușor, persoane care, de fapt, sunt chiar mai adecvate pentru genul acesta de activități. Desfăcu brațele larg, într-un apel plin de rațiune: Vă rugăm, ultimele zile au fost petrecute aproape în totalitate pentru a plănui răspunsul nostru și a-i examina fezabilitatea; nu sunt idei aruncate în panică. Desfășurarea acestor trupe este posibilă și în același timp esențială. Trebuie să recâștigăm inițiativa.

— Perfect, aprobă Hans. Care-i etapa a doua?

— O flotă, răspunse sec Wilson. O flotă foarte mare de nave de război. Nu genul de care dispunem în prezent. Trebuie să abordăm conflictul dintr-un punct de vedere complet radical. Trebuie să considerăm că navele ca *A doua șansă* și *StAsaph* au fost simple machete de pionierat, nici măcar prototipuri. Am fost foarte leneși atunci, asamblând ce am putut, din componente deja existente.

Îi aruncă o privire scurtă lui Nigel și urmă:

— Nu aduc critici; au fost bune pentru momentul respectiv, dar acum este o epocă nouă, care ar putea duce la nimicirea noastră dacă n-o recunoaștem ca atare. Avem nevoie de nave rapide, nu hiperpropulsiile de marca 5 sau 6 aflate în prezent pe planșetele de proiectare. Am nevoie de marca 10 sau mai mare, o viteză care să ne poată duce la Dyson Alfa într-o săptămână. Și trebuie să fie bine protejate, cu câmpuri la fel de

puternice ca barierele Dyson originale. Trebuie să fie dotate cu armament real, nu cu proiectile nucleare sau fascicule energetice. Vreau sonde de atac relativiste — fiecare navă să fie încărcată cu o sută de blestemății de-astea, care să poată lovi, fiecare, cu aceeași putere ca a lui *Desperado* dezlănțuit. Iar partea cea mai importantă este că-mi trebuie mii de asemenea nave; nu zeci, nu sute, ci mii — suficient ca să pun probleme nenorocitei ăleia de armade de nave obișnuite a Dysonilor. În decursul atacului lor asupra celor 23Pierdute, au trimis peste treizeci de mii de nave prin găurile-de-vierme; și aveau de o sută de ori mai multe în sistemul lor natal. Dacă îi vom ataca, atunci în spatele acestui efort va trebui să existe producția industrială echivalentă a unei 15Mari, care să le scoată pe bandă rulantă, așa cum producem mașini și trenuri. Navele SPL sunt unicul avantaj pe care-l avem în clipa de față asupra Dysonilor. Ei nu dețin așa ceva. Dacă putem pune la punct și desfășura tehnologia aceea, atunci am avea o șansă. Cu genul de mobilitate de atac la care mă refer, i-am putea depăși ca manevrabilitate la nivel strategic. Le putem bloca următorul atac — aceasta este a doua etapă a noastră. După aceea, putem cerceta detaliat spațiul dintre noi și Dyson Alfa, pentru a afla unde este blestemata de escală intermediară Poarta Iadului și s-o distrugem — etapa a treia, eliminarea amenințării.

— Îmi sună bine, rosti Nigel. Cel puțin ați analizat dintr-o perspectivă nouă. Este exact ceea ce ne trebuie.

— O analiză a naibii de costisitoare, murmură Crispin.

— Nu pot să cred c-ai spus așa ceva! se răsti Justine și asprimea neașteptată din tonul ei îi făcu pe toți s-o privească; semănase mai mult ca oricând cu Gore. Au murit treizeci și șapte de milioane de oameni și tu te plângi de costurile necesare apărării noastre!? N-ai auzit ce-a zis amiralul? Alternativa este moartea. Moartea reală, nu doar o incomodă absență petrecută în somn, în vreme ce clinica-ți crește un corp nou. O să mori, Crispin! Iar moartea *asta* este pe vecie.

— N-am spus că a fost prea costisitoare, draga mea. Aș dori doar să atrag atenția că pentru a putea face față efortului, finanțele noastre vor trebui să treacă printr-o restructurare la fel de radicală. Asta dacă această minunată tehnologie nouă poate fi făcută să funcționeze.

Îl privi cu subînțeles pe Nigel, apoi pe Wilson.

— Fundamentul teoretic este stabilit, replică Nigel sec. Cât despre transpunerea teoriei în practică, ei bine, Crispin, aici intervine rolul banilor tăi.

— Vă vor crește taxele, atrase atenția Crispin.

— Și chiar crezi că pe vreunul dintre noi îl mai doare-n pulă de chestia asta acum? Pune Trezoreria să calculeze, crește taxele cu douăzeci sau cu patruzeci la sută și stabilește împrumuturile și emisiunile de obligațiuni pe care va trebui să le lansăm. Nimănui nu-i pasă de inflație, de recesiune sau de creșterea nesusținută pe care o va declanșa. Niciunul dintre căcaturile alea n-o să mai conteze, dacă pierdem. Dacă n-avem banii disponibili pentru a face să funcționeze chestia asta, n-o să mai existe nicio piață financiară. O să fim morți; noi, cei de la masa asta, trebuie s-o admitem, chiar dacă n-o vom putea spune niciodată în public.

— Nu-i vorba numai despre finanțe, zise Heather și aprobă din cap în direcția lui Wilson. Îmi place gândirea ta în privința asta.

— A fost un efort de echipă, mârâi bărbatul.

— Bineînțeles, dar echipa ta se îndreaptă în direcția corectă. Trebuie să gândim cu mult în afara cadrului obișnuit și să cooperăm pentru o schimbare. Mă sperie însă încercarea de a ne realinia capacitatea de producție la o asemenea scară. Nu va fi deloc ușor, totuși trebuie s-o facem.

— Probabil că IC ar putea să ajute, zise Oliver Tam.

— Posibil, rosti Heather pe tonul unei profesoare nemulțumite de un elev obraznic. Schimbă priviri cu ceilalți trei șefi ai Dinastiilor și adăugă: Va trebui să-i punem la curent și pe restul.

— Sunt oameni inteligenți, zise Nigel, iar noi avem propriile noastre aranjamente.

Heather strânse ușor din umeri.

— Ce-i cu situația refugiaților? întrebă Ramon DB. Ei ce loc ocupă în planurile astea? În clipa de față, supraviețuitorii de pe 23Pierdute saturează restul Commonwealthului; nu mai au case, nu mai au slujbe — practic nu mai au viață proprie. Privesc spre noi, guvernul, așteptând conducere, așteptând o recunoaștere a nenorocirii care s-a abătut asupra lor. Sunt sute de mii de oameni care se revarsă pe Silvergalde, care nu poate face

față. Mi se spune că periferia lui Lyddington începe să semene cu o tabără medievală de refugiați — fără apă, fără dependințe sanitare și cu foarte puține alimente. Iar aceasta este marea problemă pe care n-am auzit-o ridicată azi, aici: strămutarea. Populația de pe toate planetele aflate la o sută de ani-lumină de 23Pierdute fie că pleacă în vacanță de cealaltă parte a Commonwealthului, fie că încearcă să-și vândă proprietățile și să cumpere case pe planete unde crede că va fi în siguranță. Oamenii se tem și au motive foarte întemeiate. Ce facem noi în privința asta? Trebuie să le arătăm că le cunoaștem situația și o înțelegem. Că vom întreprinde acțiuni pentru a o rezolva.

— Nu azi și nu aici, rosti Președinta Doy.

Vorbise atât de ferm și definitiv, încât atrase priviri surprinse din partea câtorva. Ramon chiar întredeschise gura, uimit.

— Domnule senator Ramon, continuă ea, acesta este Cabinetul de Război. Aici decidem strategia militară, atât și nimic mai mult. Strămutarea este o problemă pentru Cabinetul Civil general, dacă nu chiar pentru o dezbatere completă în Senat.

— Însă ei afectează problemele militare, observă Ramon. Vor afecta întreaga economie.

— Nu, răspunse prompt Elaine. De acord, cifrele sunt uriașe, dar privite prin prisma procentajelor sunt neînsemnate. Nu voi îngădui ca acest Cabinet să se împotmolească în detaliile unor probleme care nu fac parte din agenda sa directă de lucru. Ai deviat de la subiect, domnule senator, te rog să te abții.

Alan nu încerca defel să-și ascundă surâsul; unul sau doi dintre ceilalți păreau ușor descumpăniți. Rareori avuseseră parte de-a face cu o Doy constructivă și decisă. Înțelegându-și brusca autoritate, ea întrebă:

— Domnule amiral Columbia, întrevezi vreo schimbare de politică în privința actualelor noastre defensive planetare?

— Nu, doamnă Președintă. Câmpurile de forță au avut un succes deosebit, chiar și pe 23Pierdute. Avem planuri de modernizare a tuturor câmpurilor de forță ale orașelor și zonelor civile, anticipând că Dysonii vor lansa alt atac. Fabricanții de armament au sporit producția de aeroboți de luptă, care s-au dovedit neprețuiți în bombardamentele preliminare. Sistemele electronice sunt de asemenea o prioritate, dar ele sunt pur

defensive; nu pot decât să minimizeze distrugerile în eventualitatea unui atac. Pentru a opri atacul, avem nevoie de flota aceea.

— Am înțeles, domnule amiral. Cred că putem vota în privința strategiei generale.

— Aș dori să menționez și etapa a patra, spuse Columbia.

— A „patra"?

— Da, doamnă Președintă. Proiectul Seattle. Genul de armă pe care-l putem utiliza pentru a duce bătălia direct la Dyson Alfa.

— Nu știam nici măcar că am fi ajuns la stadiul de prototip.

— Sperăm ca în câteva luni să se ajungă acolo, răspunse Wilson. Îi știți pe fizicieni — nu le plac termene limită. Oricum nu le respectă niciodată.

— Așadar nu este ceva ce ar trebui să examinăm imediat? întrebă Președinta.

— Nu, încuviință precaut Wilson, totuși amiralul Columbia are dreptate. Finalmente, va putea fi necesar să luăm decizia utilizării ei.

— Putem lupta cu navele de război, spuse Columbia. Îi putem încetini pe Dysoni, este chiar posibil să-i împingem înapoi, deși orice război prelungit va fi extrem de costisitor pentru noi și nu mă refer doar la problemele financiare. Dacă însă Dysonii se dovedesc implacabil de ostili față de noi, indiferent de motiv, atunci va trebui să utilizăm arma.

— Genocid, șopti Elaine. Doamne Dumnezeule...

— Va fi o decizie colectivă, îi spuse Hans. O vom lua împreună și vom împărtăși cu tine responsabilitatea ei.

— Proiectul Seattle ar trebui să fie în continuare prima prioritate, spuse Columbia.

— Da, zise Președinta încet. Perfect, dacă nimeni nu mai are alte probleme, aș dori să trecem la votarea propunerii amiralului Kime privind abordarea în trei etape a amenințării Dysonilor. Cine este pentru?

Numără mâinile ridicate.

— Unanimitate.

* * *

În afara sălii Cabinetului de Război, grupuri mici de asistenți așteptau pe coridorul lung, pălăvrăgind între ei. Când ușile

se deschiseră, toți amuțiră și-și așteptară șefii, pentru a-i urma după aceea aidoma piliturii de fier care se lipește de magneți. Justine aproape că ajunsese la Sue Piken și Ross Gant-Wainwright, cei doi consilieri seniori pe care-i moștenise o dată cu cabinetul lui Thompson, când Ramon DB o prinse din urmă.

— N-a fost în stilul tău, rosti el încet.

Justine se opri și-i aruncă o privire intolerantă, pregătită să-i răspundă scurt și iritat. Luminile puternice revărsate dinspre plafon străluceau din picăturile mici de transpirație de pe fruntea bărbatului. COtatuajele lui negre ca noaptea erau acum destul de vizibile pe obraji și mâini, din cauza faptului că pielea de culoarea abanosului căpătase o paloare cenușie. Când femeia coborî ochii, văzu cât de strânsă îi era roba generoasă. Iritarea îi pieri.

— Pari obosit, îi spuse și puse o mână pe brațul lui. Să-nțeleg că n-ai luat-o prea ușurel?

El îi zâmbi drăgăstos.

— Tu așa ai făcut?

— Corpul meu a revenit la douăzeci de ani. Rezist la stres și la nopțile târzii. Tu nu mai reziști.

— Te rog, nu-mi mai reaminti despre corpul meu la vârsta aceea. Își duse o mână, în joacă, la piept. Inima nu poate să-mi reziste la așa multe. Apropo, îți stă superb în negru!

— Rammy! Uită-te la inelele alea — n-o să le mai scoți niciodată, într-atât ți s-au umflat degetele.

Îi luă mâna și examină bijuteriile care erau aproape îngropate în carnea puhavă.

El se îmbufnă ca un copil care făcuse o prostie.

— Nu mă cicăli, femeie.

— Nu te cicălesc. Ți-o spun direct: fie începi să te-ngrijești, fie te duc personal la clinica de reîntinerire.

— De parcă vreunul dintre noi ar putea pierde timpul cu așa ceva în clipa de față. Tăcu puțin, nesigur. Am auzit despre LA Galactic... În sala de mese a Senatului se vorbește că tu-l cunoșteai pe băiatul care-a fost ucis.

— Da, îl știam. Eu am pus Contrainformațiile Marinei pe urma lui.

Ramon îi privi suspicios rochia neagră.

— Sper că nu te-nvinuiești pentru moartea lui.

— Nu.

— Ai uitat, draga mea, că te cunosc ca pe propriile-mi buzunare.

— Sala de mese a Senatului știe că băiatul a fost ucis de aceeași persoană care l-a omorât pe Thompson?

— Da. Insistăm în mod discret, însă ferm, pe lângă Securitatea Senatului pentru niște rezultate. Își coborî glasul la nivelul unei șoapte: În clipa de față, încrederea nu este foarte ridicată pentru niciuna dintre brațele Marinei.

— Se va-mbunătăți.

Pentru o clipă, Justine se gândi să-i povestească despre Starflyer; Ramon ar fi fost un aliat superb în Senat, dar într-adevăr el nu se afla în formă bună și asta i-ar fi sporit grijile. *Nu încă.*

— Îmi pare rău că Doy te-a întrerupt, spuse ea. Părerea mea este că trebuie să analizăm realmente problema refugiaților.

— A avut dreptate să procedeze așa, replică el și surâse larg. Pur și simplu nu sunt obișnuit ca draga noastră Președintă să se manifeste cu atâta forță. S-ar putea să ne fi luat rămas bun de la o politiciană și să fi căpătat în schimbul ei un adevărat om de stat. Asta ar fi realmente ceva inedit.

— Vom vedea. Nu sunt sigură că sunt pregătită să cred într-o epocă a minunilor. Voi fi totuși încântată să te susțin în Senat pentru orice propuneri de ajutor cu privire la refugiați.

Îl zări pe Wilson Kime vorbind cu Crispin și se aplecă pentru a-l săruta iute pe Ramon.

— Trebuie să plec. Ne vedem în sala de mese, da?

— Bineînțeles.

Justine se grăbi spre Wilson, tocmai când își dădea mâna cu Crispin. Câțiva asistenți așteptau să intervină și îl zări și pe Columbia ieșind din sala Cabinetului de Război. În clipa aceea nu avea chef de altă confruntare directă cu el.

— Domnule amiral, putem discuta câteva clipe, te rog?

Wilson aprobă amabil.

— Desigur, doamnă senator.

— Între patru ochi; ceva mai încolo este o sală de întruniri.

Șovăiala lui Wilson fu aproape imperceptibilă.

— Bine.

E-majordomul Justinei transmise ușii codul de deschidere. Asistenții ei rezervaseră sala de îndată ce știuseră unde urma să se țină ședința Cabinetului de Război. Wilson o urmă, cu o expresie de curiozitate politicoasă întipărită pe chip. Apoi o zări pe Paula Myo așezată la masa dinăuntru și se încruntă.

— Ce-i asta? întrebă el.

— Îmi pare rău să te iau prin surprindere, Wilson, zise Justine, dar știi probabil că amiralul Columbia și eu am avut un dezacord referitor la anumite chestiuni de securitate. În plus, el a concediat-o pe Investigatoarea Myo din Contrainformațiile Marinei.

Wilson ridică o mână.

— Îmi pare rău, doamnă senator, însă am completă încredere în Rafael. Eu nu mă implic în intrigi politice, nu la nivelul acesta. În cazul în care n-ai observat, ne aflăm în stare de război și am putea foarte bine să sfârșim învinși.

Se întoarse către ușă.

— Păzitorii derulau de douăzeci de ani o operațiune pe Marte, rosti Paula.

Wilson încremeni, cu brațul deja întins pentru a deschide ușa. După o clipă, vorbi:

— Pe Marte nu există nimic. Credeți-mă, eu știu.

— Ai fost acolo vreme de zece ore, acum trei sute de ani, observă Justine. Am privit transmisiunea televizată în direct. Îmi amintesc că v-am văzut pe Lewis, Orchiston și pe tine ieșind și pășind pe suprafața planetei. A fost prima dată după foarte mulți ani, când am fost din nou mândră de țara noastră. Înfigeai drapelul, când a apărut Nigel.

Wilson se răsuci, cu obrajii învăpăiați de furie.

— Și?

— Păzitorii foloseau stația Arabia Terra pentru a retransmite date spre Pământ.

— Ce fel de date?

— Nu suntem siguri. Contrainformațiile Marinei au făcut o încercare de a rula rutine de diagnoză prin echipamentele de acolo. Par să fie senzori ambientali standard.

— Nu-nțeleg, scuturâ Wilson din cap, în mod evident iritat. Păzitorii sunt teroriști — ce vor ei să facă cu date ambientale marțiene?

— Nu știm, răspunse Paula, dar biroul Paris își încetinește investigațiile.

— Aha, asta este. Wilson îi aruncă o privire disprețuitoare Justinei. Vrei să exercit presiuni asupra lui Rafael ca să mențină ancheta deschisă.

— Ai fost tu însuți afectat de o operațiune a Păzitorilor, zise Paula. Mai mult decât majoritatea oamenilor, știi cât de serioși și de eficienți pot ei să fie: aproape că au distrus *A doua șansă*. O operațiune care durează de douăzeci de ani nu poate fi ceva pe care să-l privească cu superficialitate. Trebuie să fie excepțional de important pentru ei. Trebuie să aflăm despre ce este vorba.

Wilson expiră aerul printre dinți, cu un șuierat zgomotos.

— Poate că da. Însă dacă-i cu adevărat atât de important, nu cred că Rafael l-ar ignora. De acord, este un agresiv, ambițios, intens, neiertător... totuși nu este și n-a fost niciodată prost.

— Toți avem pete oarbe, interveni Justine. Paula a fost demisă din considerente politice, nu pentru că n-ar fi obținut rezultate suficient de rapid.

— O sută treizeci de ani pentru un caz la care nu s-a obținut absolut niciun rezultat ar fi și pentru mine un motiv foarte rezonabil pentru demitere, replică Wilson. Fără supărare.

— Ai auzit despre incidentul din LA Galactic? întrebă Justine. Un asasin l-a ucis pe curierul Păzitorilor care le aducea datele de pe Marte. A fost același care l-a distrus pe dealerul de armament din Coasta Veneția. Tot el l-a omorât și pe fratele meu. Prin urmare, nu lucrează pentru guvern și este imposibil să lucreze pentru Păzitori.

— Atunci cine este? întrebă Wilson.

— Asta-i o întrebare bună. S-ar putea ca biroul Paris să afle răspunsul. *Dacă* nu va abandona investigația.

Wilson privi de la Justine la Paula.

— Ce dorești?

— Cere-i lui Rafael să continue ancheta marțiană, nu s-o abandoneze.

— Poate, rosti Wilson. Trebuie să mă gândesc la toate chestiile astea.

* * *

După o investiție de douăzeci și cinci de ani, majoritatea planetelor din spațiul de fază I erau legate între ele prin linii maglev expres, care ofereau servicii rapide și eficiente; bazându-se pe succesul acela, TSC se ocupa de extinderea rețelei peste planetele din spațiul de fază II. În ciuda imaginatei sale importanțe ca planetă de legătură cu Far Away, Boongate tot nu avea nici măcar o linie maglev. TSC oferea declarații vagi cu privire la termenele stabilite pentru instalare.

Expresul standard avusese nevoie de patruzeci de minute ca să ajungă din Paris în gara TSC Boongate, lunecând lin lângă peronul 2 la ora locală 22:00. În clădirea terminalului principal existau doar cinci peroane, dar toate erau ticsite de pasageri care așteptau, când Renne și Tarlo coborâră din vagonul cu etaj de clasa I. Afară ploua. Vântul înghețat al nopții sufla pe sub uriașul plafon din sticlă arcuit, determinându-i pe oameni să-și încheie gulerele hainelor și să tropăie din picioare. Benzile de polifoto de deasupra proiectau peste scenă o lumină puternică cu nuanțe albăstrui, iluminând picăturile de ploaie care biciuiau pe lângă marginea acoperișului aidoma unor scântei sure.

— Cam târziu pentru o călătorie, nu? rosti Tarlo în vreme ce se îndreptau către capătul peronului.

Ignora privirile curioase pe care le atrăgeau uniformele lor de Marină.

Renne își ridică gulerul jachetei și se uită la oamenii de pe peron. Păreau strânși în pâlcuri de familii, cu copii care căscau obosiți, așezați pe maldăre de bagaje. Câțiva paznici din securitatea TSC patrulau printre ei.

— Depinde cât de doritor ești să pleci, replică ea.

Vedea pentru prima dată dovezi ale strămutărilor pe care știrile unisferei le prezentau atât de frecvent în ultimele zile. Și, înțelese femeia, dacă avea să se întâmple ceva, atunci aici urma să fie. Majoritatea vecinelor lui Boongate se numărau printre cele 23Pierdute.

Își croiră drum prin sala interioară la fel de aglomerată și găsiră biroul securității TSC. Legătura lor era Edmund Li; un ofițer-tehnician al poliției locale care fusese mai întâi detașat la Marină, pentru ca apoi să fie transferat în nou-formata divizie de inspecție a mărfurilor spre Far Away. La cincisprezece ani

după prima reîntinerire, încă își păstrase tot părul negru și des, pe care nu-l mai tunsese de câteva luni. Prin contrast, mustața subțire era perfect întreținută, completându-i COtatuajele mov de litere grecești de pe chipul îngust. Nu se sinchisea să poarte uniforma Marinei, ci un simplu costum civil gri-porumbel. Renne chiar îl invidie pentru asta; propria ei tunică neagră părea să-i producă mereu mâncărimi. Îi reamintea de vremea când Paula se afla încă la conducerea biroului Paris.

Li îi aștepta cu o mașină și străbătură vreo opt kilometri spre secțiunea triajului dedicată lui Far Away. Pe când îi informa despre cele mai recente interceptări, Renne privi afară prin sticla șiroită de ploaie. Sute de becuri străluceau de pe stâlpi înalți în triajul imens, dezvăluind zone vaste și pustii între șine și îndepărtatele clădiri industriale, o moștenire de ambiții pierdute rămasă din zilele când Boongate crezuse că va deveni nodul feroviar pentru adiacentul sector al spațiul de fază III. Unele depozite de marfă erau deschise: uși mari, dreptunghiulare, prin care se vedeau trenurile dinăuntru, cu vagoanele aburind și picurând în timp ce macarale și autoridicătoare le descărcau conținutul. Văzu un șir lung de locomotive de manevră Ables RP5 înșiruite în exteriorul unui gigantic atelier de întreținere; neutilizate, deoarece atacul Dysonilor stopase economia Commonwealthului, ele așteptau reluarea operațiunilor comerciale normale.

O lumină maronie slabă pâlpâi de cealaltă parte a antrepozitului de marfă Far Away, scânteind pe șinele ce șerpuiau afară.

— Aceea este poarta Half Way? întrebă Renne.

Semicercul de luminescență apărea dinapoia clădirii lungi și întunecate, pe măsură ce mașina lor se apropia. Aducea cu o lună obosită care coboară îndărătul orizontului.

— Mda, încuviință Edmund Li. După atacul Dysonilor, traficul într-acolo s-a redus simțitor. În principal este cargo pentru companii și marii proprietari de terenuri, și pentru Institut, bineînțeles. Nu sunt nici prea multe obiecte personale; toți cei care plănuiau să emigreze au fost trecuți în așteptare, iar industria lor turistică s-a închis complet.

— Și traficul care sosește de acolo? întrebă Tarlo.

— Nicio problemă. Sunt destui care vor să fugă. Cine n-ar vrea? Sunt al naibii de aproape de Dyson Alfa, dar costă enorm s-ajungi aici de pe Far Away. Cei mai mulți n-au banii respectivi. Și nu știu cât mai intenționează Consiliul Civil al Commonwealthului să păstreze poarta deschisă.

Mașina se opri lângă antrepozit și ei se grăbiră prin ploaie către biroul micuț, care era atașat de latura clădirii principale ca un neg din cărămidă. La interior, biroul era un simplu spațiu dreptunghiular deschis, cu nouă mese pe mijloc. Pe șapte mese, consolele matricelor erau acoperite cu huse din plastic anti-praf.

Tarlo le privi, când trecură pe lângă ele.

— Câți angajați are divizia?

— Pe statul de salarii suntem douăzeci și cinci, răspunse sec Edmund Li.

— Perfect. Și câți vin la muncă?

— Ieri, am fost patru. Mâine... cine știe?

Tarlo și Renne schimbară priviri cunoscătoare.

— Cred că asta se numește dezertare, comentă bărbatul. Probabil că amiralul i-ar trimite direct în fața plutonului de execuție.

— Mai întâi va trebui să-i găsească, replică Edmund Li. Mă-ndoiesc că mai sunt pe planeta asta. Aveau familii.

— Și tu de ce ai mai rămas? se interesă Renne. Nu mi se pare slujba cea mai vitală din Commonwealth în clipa de față.

— M-am născut pe Boongate și probabil de aceea îmi vine mai ușor să rămân decât celorlalți. Iar în viața asta n-am pornit nicio familie.

Deschise ușa care ducea în antrepozit.

În spațiul cavernos era frig. Un singur șir de benzi polifoto era aprins în lungul apexului, proiectând o lumină slabă pe rackurile metalice simple ce se întindeau pe toată lungimea podelei din beton sudat enzimatic. Ploaia care se revărsa pe panourile solare ale acoperișului producea un răpăit sonor ce reverbera prin clădirea aproape goală.

— E cam demoralizant să lucrezi aici, comentă Edmund Li și păși peste șinele ferate care treceau prin mijlocul podelei până la o ușă gigantică amplasată în capătul opus al antrepozitului. Fizic vorbind, noi suntem oamenii cei mai apropiați de poarta

Half Way. Dacă Dysonii ar veni prin ea, am afla primii. Te simți realmente expus. Nu-i învinuiesc pe ceilalți c-au abandonat.

Ajunseră la două vagoane-platformă de marfă, absolut obișnuite, care se aflau pe șine; ambele erau încărcate cu lăzi mari din material compozit. O buclă senzorială de scanare profundă examina șinele la douăzeci de metri mai departe; în jurul bazei ei fuseseră instalate câteva mese. Toate ecranele și matricele lor erau tăcute și întunecate. Alături, un banc mare de lucru era echipat cu o suită de instrumente-robot. Trei lăzi deschise se găseau pe banc.

— Urien a găsit astea ieri, spuse Edmund Li și indică din mână.

Lăzile conțineau subansambluri voluminoase de mașinării, pe care instrumentele le desfăcuseră. Aproape toate circuitele electrice fuseseră scoase și întinse pe banc într-un vălmășag de cabluri încolăcite și module de tip cutie neagră.

— Bun... la ce ne uităm? întrebă Tarlo.

— Toate mașinile din transportul acesta sunt de natură agricolă; combine, secerătoare, tractoare, foreze, sisteme de irigație. Sunt expediate în subansambluri, ca acesta, pentru a fi reasamblate pe Far Away. Este destul de ușor pentru noi să le scanăm pe toate. Am avut noroc că Urien era de serviciu când a trecut lotul ăsta; familia lui deține proprietăți agricole pe Dunedin și omul se pricepe la echipamentele astea. I s-a părut ceva straniu la cablaje, mai ales pentru că toate sunt diesel. S-a dovedit că avea dreptate.

Edward ridică niște cabluri groase cât încheietura mâinii lui.

— Supraconductoare industriale. Iar modulatoarele astea de curent au o capacitate nominală uriașă.

— Deci nu sunt specificațiile producătorului? întrebă Tarlo.

— Nici vorbă! Așa ceva este pentru echipamente care utilizează cantități imense de electricitate.

— Ai vreo idee?

Edmund Li scutură din cap, rânjind.

— Nici măcar un indiciu. De-aia v-am și apelat. Am crezut că voi veți înțelege imediat care-i treaba.

— Îți mulțumim. Care era destinația?

— Adresa este ranchul Palamaro din districtul Taliong... asta-i hăt departe la est de Armstrong City; se zice că acolo ar fi Barsoomianii.

— Bun. În clipa de față, avem nevoie de detaliile de expediție și financiare. Cine a fost transportorul? Ce bancă a folosit? Unde au fost ambalate subansamblurile?

— Mda...

Edmund Li își scărpină ceafa și aruncă o privire neîncrezătoare spre maldărul de mașinării. Răpăitul de pe acoperiș spori și mai mult sub potopul ploii.

— Păi, sunt sigur că pe Pământ genul ăsta de date sunt formatate excelent și fișate pentru acces instantaneu. Aici însă lucrurile stau puțin altfel. În primul rând, unele din chestiile astea deja lipsesc.

— Cum adică „lipsesc"? exclamă Renne.

— Exact așa. Toți știu că ținem aici peste noapte mărfuri valoroase. Uită-te-n jur. Ai văzut vreun pazbot patrulând pe-afară? Avem senzori, dar chiar dacă alarma se declanșează, cel mai apropiat agent de securitate TSC se găsește la opt kilometri depărtare, în terminal, și toți sunt ocupați până peste cap cu controlul mulțimilor. Poliția este și mai departe și-i pasă chiar mai puțin.

— La dracu', mârâi Tarlo. Ai izbutit să-nregistrezi tot ce-ai găsit în transportul ăsta?

— Da, sunt aproape sigur că Urien a-nregistrat totul. În cel mai rău caz, ar trebui să existe înregistrarea senzorială de scanare profundă. Atât doar că încă n-a fost încărcată în baza noastră de date oficială; se află probabil în dosarul de stocare temporară al consolei lui.

Renne se strădui din răsputeri să-și înfrâneze furia care-i sporea. Era inutil să-nceapă să strige la Edmund Li; avuseseră noroc că el se deranjase să le telefoneze.

— Ce-i cu datele de lucru asociate despre care a-ntrebat Tarlo? Și astea sunt pe undeva în vreun dosar temporar?

— Nu. Pe ele încă n-am început să le strâng. N-ar trebui să dureze prea mult — multe inventare și autorizații vor fi completate de biroul de control al exporturilor de pe Far Away.

— Ei cât personal au? întrebă Tarlo cu amărăciune.

Edmund Li se mulțumi să înalte o sprânceană.

— Hogan o să-nnebunească, decise Renne.

Altă fundătură. Cazul ăsta-i realmente deocheat.

— În tot cazul, n-ar trebui să dea vina pe noi, spuse Tarlo. Încep totuși să-nțeleg de ce șefa n-a găsit niciodată vreo pistă pe-aici.

— Numai după atac s-a deteriorat situația, interveni Edmund Li. În plus, operațiunea aceasta abia era concepută pe-atunci. Nu mă pot plânge nici măcar de lipsa banilor; problema o reprezintă lipsa de oameni.

— Da, rosti Tarlo decis. Renne, n-are niciun rost să mai stăm amândoi aici; întoarce-te la Paris. Eu rămân și rulez verificări pe transportul ăsta. După ce avem informațiile de bază cu privire la sursă, rută și finanțe, putem începe operațiunea de descâlcire a pistei din Paris.

Renne privi pentru ultima oară în jurul antrepozitului uriaș și întunecat.

— Nu te pot contrazice. Ar fi bine s-aranjezi să trimiți la Paris și ce-a mai rămas. Tehnicienii criminaliști pot începe să studieze echipamentele. Poate că reușesc să ne spună la ce slujesc.

Tarlo întinse mâna.

— Pe zece dolari că nu reușesc?

— Nu țin pariul.

* * *

În mod oficial se numea Muzeul Democrației Palatul Westminster, dar toți îi spuneau simplu Big Ben, după faimosul turn cu ceas care îl străjuia în extremitatea estică. Adam Elvin își folosi tatuajul de credit pentru a plăti taxa standard de cinci dolari și trecu pe sub arcul de piatră împodobit al Intrării St. Stephen, vizavi de Abație. Cu coridoarele lungi, ferestrele alungite și interiorul simplu de piatră, vechea clădire a Parlamentului britanic îi lăsase întotdeauna impresia unei catedrale al cărei scop fusese deturnat. Holul dintre cele două săli principale avea mobilier de lemn disonant, amplasat parcă defensiv între statui albe, mari, în vreme ce lumina cu tente aurii se revărsa prin vitraliile înalte, evidențiind basoreliefurile ce se ridicau pe toți pereții. Grupuri de elevi care pălăvrăgeau surescitați alergau de colo-colo, privind în jur prin oche-

larii-interfață, iar programul ghid descria însemnătate istorică a fiecărui punct asupra căruia își opreau atenția. Ușile de la Camera Comunelor erau deschise, iar deasupra băncilor verzi dinăuntru apăreau și dispăreau holograme, producând imagini de politicieni care se succedaseră din era pre-electronică până la ultimul Parlament englez, în 2065. În Camera Lorzilor, întreaga mărire și decădere a monarhiei britanice, de la William Cuceritorul, la Bătălia de la Hastings și la regele Timothy, care semnase actul prin care acorda autodeterminarea supușilor săi, era reprodusă în pompă și splendoare spectrală.

Adam ignoră grandoarea gotic-victoriană și lecțiile dubioase de istorie, și ieși pe terasa cafenelei de pe malul Tamisei. Aceasta se întindea pe două sute de metri, adică aproape toată lungimea clădirii, și era întotdeauna un loc popular pentru turiști și localnici deopotrivă. Briza caldă de primăvară care sufla dinspre fluviul lat foșnea prin umbrelele înalte de soare de lângă mese, cu emblemele elaborate ce reprezentau o poartă mobilă de castel. Chelnerițele se strecurau prin labirintul strâmt, aducând tăvi și preluând comenzi. Bărbatul simțise dintotdeauna că operatorul muzeului înghesuia prea mult mesele, pentru a exploata la maximum surplusul acela mic de venituri. De aceea fu nevoit să-și sugă burta și să înainteze stângaci pe lângă scaune, ignorând privirile alarmate, până ajunse la o masă chiar lângă parapetul terasei.

Bradley Johansson ridică ochii și-i zâmbi.

— Adam, mă bucur c-ai putut veni.

— Mda, mormăi Adam și se așeză lângă el.

O chelneriță tânără îmbrăcată într-un costum de paj din epoca Tudor, cu pantaloni verzi mulați care-i puneau în evidență picioarele lungi, se apropie și surâse plină de speranțe.

— Alt ceai de după-amiază pentru prietenul meu, i se adresă Bradley pe un ton cuceritor. Cu brioșe și frișcă, și cred că și o cupă din încântătoarea voastră șampanie Gifford's.

Surâsul ei se lumină.

— Da, domnule.

— Pentru numele lui Dumnezeu, murmură Adam după ce ea se îndepărtă.

Probabil că toți se holbau la ei.

— Nu face pe bolșevicul cu mine, îi reproșă Bradley cu blândețe. În Roma, te comporți ca... știi cum e vorba aia. În plus, este frișcă de casă din Cornish.

— Rahat cu mac!

— Haide, Adam, localul ăsta străvechi de privilegii de clasă a fost transformat într-o delicioasă ceainărie pentru omul mijlociu. Sunt convins că aici trebuie să se ascundă niște metafore, nu? Crezusem că-ți va face plăcere.

Adam n-ar fi recunoscut niciodată, dar întotdeauna simțise o ușoară admirație față de felul în care Bradley alegea să se întâlnească cu el în locurile cele mai scandalos de publice. Era un fel de bravură pe care deprimanta lui paranoie n-ar fi îngăduit-o niciodată.

— Lui Kazimir i-ar fi plăcut, rosti el. Istoria acestei planete îl fascina și uluia în aceeași măsură. Aproape toate clădirile în care intra erau mai vechi decât Far Away.

Expresia afabilă a lui Bradley se înăspri.

— Ce s-a-ntâmplat, Adam? Datele alea erau *esențiale*.

Palma lui lovi masa, furios. Mesenii din jur îi priviră din nou. Zâmbetul lui Bradley reveni și se uită în jur cu un ton de scuze.

Adam nu apuca prea des să vadă ghearele din mănușile de catifea. Nu erau plăcute.

— În cele din urmă, am pus totul cap la cap. El a șters-o să vadă o fată, chiar înaintea misiunii de curierat. Se pare că se cunoscuseră cu mult timp în urmă, pe Far Away. S-a dovedit că ea era nițel mai importantă decât turiștii obișnuiți.

— Cine-i?

— Justine Burnelli.

— Senatoarea? Bradley clipi surprins. Binecuvântate fie cerurile paradisului! Nu-i de mirare că Marina era pe urmele lui. Crezusem că era mai deștept... mult mai deștept.

— Kazimir a fost ucis de un agent Starflyer, numit Bruce McFoster. El și Kazimir crescuseră împreună.

— Da, îmi amintesc. Bradley luă un cuțitaș cu plăsele de os și întinse frișcă pe o brioșă. Bruce nu s-a mai întors dintr-un raid, cu niște ani în urmă. La naiba, le-am spus mereu clanurilor să aibă grijă pentru ce le poate face Starflyer la oricare dintre oamenii lor rămași în urmă!

— Ce ți-a făcut și ție?

Pentru o fracțiune de secundă, Bradley trădă o durere enormă.

— Cam așa ceva, răspunse el răgușit.

— Știi, nici măcar nu mai întreb dacă Starflyer este real. De atunci am vizionat înregistrările lui Kieran de o duzină de ori. Kazimir a fost încântat să-și revadă prietenul, iar Bruce l-a împușcat pur și simplu.

— Îmi pare rău...

— Să-ți pară rău? Crezusem că vei fi încântat de alt convertit.

— Nu-i o ușă pe care să-mi facă plăcere s-o deschid. Înapoia ei există puțină speranță și în majoritate doar beznă și durere. De aceea am înființat Păzitorii — pentru a proteja rasa umană de ceea ce pândește acolo. Pentru ca oamenii să-și poată trăi în continuare, în pace, viețile lungi și frumoase. Dintr-un punct de vedere, tu nu ești convertitul meu, ci altă victimă.

— Știi ceva, nu-ți mai face tu griji despre sufletul meu! Mi-am ales de mult poteca. Asta nu-i decât altă porțiune dificilă.

— Adam, Adam... dacă ai ști cât de mult îți invidiez optimismul. Aha... Surâse iarăși când chelnerița aduse o tavă cu ceaiul lui Adam. Dă-i drumul, te rog.

Adam își luă cuțitul și secționă o brioșă.

— Cât de bună era încriptarea? se interesă Bradley.

—Probabil că IC ar putea s-o spargă, însă în rest e sigură.

— În felul ăsta, am câștiga un răgaz. Marina rulează pe echipamentele marțiene teste de diagnoză de la distanță, care nu le vor spune absolut nimic. Vor fi disperați să găsească vreun subterfugiu.

— Am urmărit ce s-a întâmplat după aceea cu trupul. Senatoarea Burnelli l-a dus la o clinică newyorkeză deținută de familia ei. A însoțit-o amica mea Paula. Din câte putem afla, Marina și Securitatea Senatului nu lucrează chiar mână în mână în cazul ăsta.

— Hmm... Bradley își înălță cupa de șampanie și studie bulele ce sfârâiau sub razele soarelui: Crezi că nu Marina, ci Paula deține cristalul de memorie?

— Este o speculație destul de interesantă, dar recunosc că-i posibilă.

— Mă-ntreb dacă asta-i în avantajul nostru?

— Nu văd cum ar putea fi. Tu aveai nevoie de date. Datele sunt la ei.

— Asta le oferă un important atu de negociere, chiar dacă ei încă n-o știu.

— Noi am avea ceva ce-și doresc ei?

— Da. Bradley sorbi din șampanie: De pildă, tu și eu.

— Nu mi se pare o glumă reușită.

Adam își îndesă brioșa în gură și începu să-și toarne ceai.

— Cred că nu. Trebuie totuși să mă gândesc bine cum să recuperăm informațiile. Avem nevoie de ele, Adam, avem foarte mare nevoie de ele. Răzbunarea întregii planete depinde de datele acelea.

— Nu știu cum le-am putea recupera. În tot cazul, eu nu dețin niciun mod de infiltrare în Securitatea Senatului sau în Contrainformațiile Marinei. Ce-i cu vechea ta sursă de sus?

— Mă tem că n-am mai auzit nimic de el de foarte mult timp.

— Deci asta a fost? Jocul s-a terminat?

Cumva, ideea respectivă era imposibilă.

— Nu s-a terminat deloc, răspunse Bradley. Atât doar că-i mult mai greu. Datele marțiene ne-ar fi ajutat să rafinăm programul de control până într-un punct în care să-l putem utiliza cu toată încrederea. Putem continua, desigur, dar acum vom depinde de modelarea numerică într-o măsură mai mare decât doreau designerii proiectului. Rezultatele vor fi foarte incerte.

— Indiferent ce-ar fi, oamenii tăi îl vor face să funcționeze. Toți par foarte dedicați.

— Iar pentru asta mulțumesc cerurilor! Omenirea pare să aibă cu adevărat rezerve remarcabile în foarte multe domenii. Nu-i de mirare că Starflyer și Dysonii sunt atât de speriați de noi.

— Dacă Starflyer află de răzbunarea planetei, v-ar putea împiedica s-o duceți la bun sfârșit?

Bradley privi peste fluviu, uitându-se gânditor la platanii înalți de pe malul opus.

— S-o oprească, nu; însă ar fi ușor de ocolit. Esențială este alegerea momentului potrivit. Totuși foarte puțini dintre noi

cunosc întreaga strategie și eu rămân în contact cu toți. Deocamdată suntem în siguranță.

— Sper să ai dreptate. Ei știu de misiunea de curierat a lui Kazimir, iar asta sugerează că s-au infiltrat în Marină. Așadar, de acum ar trebui să știe că observatorul a receptat date marțiene în ultimii douăzeci de ani. Dacă Starflyer află asta, ar putea deduce cu ce intenționezi să-l ataci?

— Extrem de improbabil. Nimic din toate astea nu va conta însă, dacă nu putem aduce și restul componentelor fizice pe Far Away. Un transport întreg a fost interceptat de noile inspecții ale Marinei de pe Boongate.

— Da, va trebui neapărat să facem ceva în privința asta. Adam își puse o bucățică de zahăr nerafinat în ceai și amestecă absent: Am schițat o misiune de spargere a blocadei. Cred c-a sosit momentul să-i adăugăm detalii, deși nu ar necesita prea multă dezvoltare. Din capul locului, este un plan grosolan.

— Perfect. Asta înseamnă că mai puține lucruri pot merge prost.

— Și mai zici că eu sunt optimist...

— Continui să fiu curios cu privire la modul în care Bruce a reușit să scape după asasinat. Ați găsit ceva relevant despre trenul în care a sărit?

— Nu. Controlul TSC de trafic utilizează încriptări de ordin foarte înalt. Rânji: Se tem de hackeri ca mine. Știm doar că era un marfar. Nu știm încotro se îndrepta, ci doar că s-a găsit la locul cuvenit, în momentul cuvenit. Genul ăsta de sincronizare nu-i deloc simplu. M-a impresionat al naibii.

— Atunci ar fi logic să fi fost organizat de cineva foarte important din TSC.

— Da.

— Mă-ntreb pe cine din organizația aia a corupt Starflyer?

— Nu cred că vom afla până nu se va termina totul.

Bradley se bosumflă, cu o expresie lipsită de chef.

— Da, din păcate. Totuși cineva atât de sus plasat poate să facă multe lucruri rele. Presupun că-l va ajuta pe Starflyer în planurile de revenire pe Far Away.

— Ești convins că așa se va întâmpla?

— Da. Nu-și poate permite să rămână prins în Commonwealth, mai ales dacă Dysonii vor reuși să provoace haos. Când

războiul va atinge apogeul, va încerca să revină la cei asemenea lui. Atunci trebuie să lovim.

— Vom aduce și restul echipamentelor tale, nu te teme.

— Nu mă tem, Adam, am foarte multă încredere în tine și în echipa ta. Doresc doar să pot convinge și restul Commonwealthului. Poate că am abordat greșit problema din capul locului, dar pe atunci nu mă credea nimeni. Mă simțeam încolțit, cu spatele la zid. Ce altceva puteam face decât să contraatac, lovind fizic? A fost o reacție omenească ridicolă, una care ne trădează nesiguranțele, care arată cât de neînsemnată este distanța pe care am străbătut-o de la animal. Înființarea Păzitorilor pentru atacarea Institutului a fost o astfel de reacție instinctivă. Poate c-ar fi trebuit să-ncerc calea politică.

— Apropo de asta... ești absolut sigur că Elaine Doy este un agent Starflyer?

Bradley se aplecă înainte peste masă.

— N-am difuzat noi shotgunul.

— Poftim?

— A fost un fals foarte bine executat. Trebuie să recunosc: Starflyer devine destul de sofisticat în campania pe care o duce împotriva noastră. Bruce și cei ca el ne cauzează o sumedenie de prejudicii materiale costisitoare, în timp ce dezinformările de felul shotgunului acela ne afectează credibilitatea. Tocmai când începuserăm să atragem un grad de interes media, ca să nu mai amintesc de susținerea politică... Cu toate acestea, vina îmi aparține — trebuia să fi anticipat o asemenea mișcare.

Adam sorbi în cele din urmă din șampania Gifford's, pentru a înghiți mai ușor o brioșă.

— Asta poate să fi fost o mișcare periculoasă din partea lor.

— În ce fel?

— Dacă cineva ar investiga așa cum se cuvine shotgunul, ar putea să descopere niște piste. Este posibil ca Starflyer să-și fi expus operațiunile unor anchete oficiale.

— Merită reflectat nițel la asta. În tot cazul, eu nu intenționam să difuzez o dezmințire. Așa ceva ne-ar face să arătăm ca niște idioți în ochii publicului. Am decis oricum să abandonez shotgunurile de propagandă. Ne-am apropiat prea mult de sfârșitul jocului pentru ca ele să mai joace vreun rol pentru opinia generală.

— Cu excepția cazului în care ai putea prezenta niște dovezi absolute.

— Este adevărat. Bradley părea nedecis. Presupun că shotgunul despre Doy ar merita o investigare.

— Eu nu pot aloca pe nimeni din echipă, mai ales acum, după ce l-ai rechemat pe Stig.

— Îmi pare rău în privința asta, dar aveam nevoie de el pe Far Away. A crescut la nivelul unui lider al naibii de bun, iar pentru asta nu pot decât să recunosc meritele instruirii tale.

— Atunci nu avem pe nimeni care să investigheze shotgunul, să vadă cine l-a conceput și emis?

— O să văd ce pot face.

* * *

Wilson nu vorbi practic deloc pe drumul de întoarcere la Îngerul Înalt. Era cufundat în vederea virtuală, scoțând fișiere de la biroul Paris al Contrainformațiilor Marinei și recitind textele cu litere mici și verzi care se derulau prin aer în fața lui.

— A mers bine, spuse Rafael când expresul direct porni din Newark. Mă așteptasem să ne frece mult mai rău decât au făcut-o. La urma urmelor, sunt politicieni.

— Doy a fost surprinzătoare, recunoscu Wilson luându-și ochii de la raportul lui Hogan despre crima din LA Galactic. Nu m-așteptasem să fie atât de directă.

— Trebuia să fie. Avem nevoie la vârf de cineva cu determinare. Toți de-acolo știau asta. Dacă ea nu se manifesta pozitiv, Dinastiile și Marile Familii i-ar fi pus la cale revocarea. Așadar se pare că vom căpăta navele.

— Mda...

Rafael strânse din umeri față de lipsa de comunicativitate a celuilalt și începu să lucreze cu fișiere în propria sa vedere virtuală.

Felul în care scăpase asasinul i se părea realmente incredibil lui Wilson. Dacă acesta era un exemplu de operațiuni specifice biroului Paris, nu era de mirare că Rafael o demisese pe Myo.

Privi prin linii, coloane și grafica spectrală, spre Rafael care era așezat în fața lui. Bărbatul era ambițios, de acord, dar indiferent cât de ambițios ai fi fost și câte relații ai fi avut, pentru a ajunge la nivelul lui trebuia să fii și competent. El îl

plasase pe Hogan; totuși Myo era renumită în tot Commonwealthul. Nu păruse o mișcare bazată exclusiv pe intrigi și politici interne meschine — nu existaseră nici prejudecăți, nici manevre oculte. Myo nu obținuse rezultate și de aceea trebuia să plece.

Fusese însă angajată imediat în Securitatea Senatului — o mișcare pusă la cale de Burnelli. Iar Justine intrase în conflict cu Rafael.

Wilson își reaminti unica ocazie în care o întâlnise pe Investigatoarea-șef, printre ruinele sălii de evaluare 7 de la Anshun, după atacul Păzitorilor asupra lui *A doua șansă*. I se păruse destul de profesionistă, oricum pe măsura reputației. Și în niciun caz nu ajunsese în poziția de top din Directorat grație legăturilor de familie. Era a naibii de bună în meseria ei. *A rezolvat toate cazurile, mai puțin unul.* Chiar și acum se părea că mai lucra la cazul acela, atât doar că-l aborda din altă direcție... dacă el deslușea corect șablonul.

Mâinile lui virtuale scoaseră alt fișier din biroul Paris. Myo însoțise corpul lui McFoster până la facilitatea biomedicală a familiei Burnelli, pentru autopsie. Îi venea greu să creadă că femeia ar fi stânjenit vreodată orice fel de anchetă, doar pentru a înscrie mai multe goluri decât Rafael. Mulțumită Fundației Structurii Umane, creierul ei nu era pur și simplu cablat pentru așa ceva.

Iar asta însemna că ea credea că dincolo de suprafața asasinatului exista ceva mai profund. Scoase din fișierele Marinei ultimele ei rapoarte asupra cazului, interesat să vadă cât de restricționat era nivelul de acces... în tot guvernul Commonwealthului, numai cincisprezece persoane puteau deschide fișierele acelea.

Se părea că Paula Myo ajunsese să creadă în realitatea lui Starflyer.

— Să fiu al dracu'...

Rafael îl privi întrebător. Wilson clătină din cap, ușor stânjenit, și se afundă mai mult în banchetă. Instinctul politic îi cerea să se ferească de o ciocnire între familiile Burnelli și Halgarth, mai ales în privința unui asemenea subiect. Era însă extraordinar că Myo se gândea la o astfel de posibilitate, după ce se străduia de o sută treizeci de ani să-i prindă pe Păzitori.

Toți știau că Investigatoarea-șef era incapabilă de minciună. De fiecare dată când accesase vreunul dintre cazurile rezolvate de ea, emisiunile unisferei prezentau procesul părinților ei, ca dovadă a incoruptibilității femeii.

Wilson începu să regrete că nu trecuse mai departe când Justine îl rugase să-i acorde câteva momente în cursul dimineții. În același timp însă știa că nu era o problemă pe care s-o poată ignora. Nu acum. Justine și Myo îl prinseseră prin simpla menționare a planetei Marte. Fusese o lovitură necinstită. Ea o știa, el o știa, totuși planeta roșie avea pentru bărbat o rezonanță pe care n-o putea ignora niciodată. Iar Păzitorii erau cu certitudine suficient de autentici. *Ce dracu' au vrut ei de pe Marte?*

Pe măsură ce ajunse la cele mai recente fișiere din investigație, îi deveni clar că Contrainformațiile Marinei nu aveau niciun indiciu. Și, așa cum indicase Myo, se pregăteau să închidă pista aceea.

— E-majordomul m-a atenționat asupra unui raport interesant, rosti el nepăsător. Ce făceau Păzitorii pe Marte?

Rafael reveni cu atenția asupra lumii reale.

— Nu știm. Curierul lor a fost ucis și datele pe care le transporta au dispărut. Între noi doi fie vorba, cred c-au ajuns la Securitatea Senatului. Interesul senatoarei Burnelli față de acest caz nu este doar profesional.

— Serios? Să văd dacă pot discuta cu Gore despre asta. Îmi datorează de mult timp niște favoruri.

— Mi-ar fi realmente de folos. Nu sunt sigur dacă toți lucrăm pentru aceeași tabără. Nenorocitele de Mari Familii caută întruna aspectul financiar al oricărei acțiuni!

— Nicio problemă. Aș dori totuși să menții Contrainformațiile Marinei pe pista Marte. Am un interes lesne de înțeles legat de planeta aceea.

Rafael surâse dezinteresat.

— Sigur că da.

* * *

Apartamentul pe care Wilson și Anna îl aveau în Atolul Babuyan se găsea într-o clădire ce semăna cu o piramidă mică formată din bule gri-porumbel. Era în apropierea marginii

vastului dom din cristal care le oferea o vedere limpede în spațiu, noaptea, după reducerea iluminatului intern. Când Îngerul Înalt era în conjuncție, lumina slabă dinspre giganticele peisaje de nori ale lui Icalanise era suficientă pentru a proiecta umbre slabe peste pereți și podea. Era frecvent completată de lumina în creștere și în descreștere provenită de la principalii sateliți ai gigantei gazoase.

Wilson petrecea deseori serile pe terasa ovală din exteriorul livingului, așezat pe un șezlong, cu un pahar de vin în mână, uitându-se la planetele extraterestre ce lunecau precis conturate deasupra sa. Chiar și când proceda așa, se afunda totuși în fișiere și activități prioritare pe care i le asigurau e-majordomul și vederea virtuală. Seara în care reveni de la întrunirea Cabinetului de Război fu diferită. Pur și simplu, nu-și putea alunga planeta Marte din gânduri.

— Mă așteptasem să fii mai fericit, spuse Anna când ieși pe terasă.

După multă vreme, avusese timp să-și schimbe uniforma când ajunseseră acasă. Își pusese un bikini galben micuț și o robă galbenă lungă și semitransparentă. Pielea ei întunecată făcea ca țesătura să pară strălucitoare în lumina sateliților. COtatuajele argintii și arămii de pe tot corpul îi înviară în unduiri prelungi și lente, accentuând mișcările mușchilor de sub piele.

Efectul era îndeajuns de erotic pentru a abate gândurile lui Wilson de la Marte. Fluieră admirativ, când femeia se cocoță pe marginea șezlongului.

— Nu te-am mai văzut de mult așa.

— Știu. Se pare că-n ultima vreme neglijăm niște cerințe umane esențiale; suntem doar Domnul și Doamna Militari Serioși.

— Și cam cât de esențiale erau cerințele alea?

Degetul ei îi mângâie un obraz.

— O să cer personalului meu să-mi întocmească o listă. După aceea va contacta personalul tău și vor începe negocierile.

— Prevezi că se va-ntâmpla repede?

Îi cuprinse mijlocul cu brațul și-i ceru e-majordomului să-i aducă și ei un pahar de vin.

Anna se instală mai bine în îmbrățișarea lui și se uită în sus, prin acoperișul domului.

— Aceea este noua platformă de asamblare?

Wilson îi urmări privirea până la un punctuleț argintiu printre stele.

— Ă-ă-ă... da, așa cred. În următoarele luni, spațiul de acolo va deveni destul de aglomerat.

— Dacă vom mai dispune de luni...

Strânsoarea lui deveni mai puternică.

— Ei nu sunt invincibili. Să nu-ți îngădui niciodată să gândești asta. Noi le-am văzut steaua natală și știm că resursele le sunt totuși finite.

— S-ar putea să fie finite, dar au al naibii mai multe decât noi.

O fembotă rulă, aducând un pahar frapat cu vin. Bărbatul i-l luă din tentaculul electromuscular și-l întinse Annei.

— Dac-ar fi putut invada simultan toate planetele Commonwealthului, ar fi făcut-o. Nu pot. Trebuie să-ncerce și să ne digere câte o bucată pe rând. Nu afirm c-ar trebui să fim speriați de ei, însă dacă acel prim atac ne-a arătat ceva, este faptul că au și ei limite. Efortul pe care-l depun pentru a se stabili pe 23Pierdute ne oferă timp pentru manevre. O s-aducem în stare de funcționare navele noi superdotate; o să mobilizăm o armată wetcablată cu cea mai înfricoșătoare tehnologie de armament pe care ne-o putem imagina și le vom trage un șut în fund de pe 23Pierdute. Iar dup-aia vom folosi Proiectul Seattle ca să le băgăm groaza-n suflete. Noi vom decide dacă ei vor mai trăi sau nu. Nemernicii ăia o să blesteme ziua când a dispărut bariera din jurul stelei lor.

— Uau! Chiar crezi că putem face toate astea — așa-i?

— Trebuie să cred. Nu voi îngădui ca rasa umană să devină doar o legendă în partea asta a galaxiei.

— Poți să te bizui pe mine, îl sărută ea ușor.

— Știu. Atinse paharul de al femeii: Un toast. Pentru o campanie de succes și pentru politicieni care să nu irosească chiar toate ședințele de cabinet în încercarea de a câștiga atuuri unul în detrimentul altuia.

Wilson savură vinul, după care ridică ochii spre hardware-ul Bazei 1 care plutea în apropiere de Îngerul Înalt.

— Am văzut ideile fizicienilor și designerilor. Sunt al naibii de impresionante.

— Să sperăm că emisiunile media vor înceta să mai critice tot ce-ncercăm și ce facem.

— O să-nceteze. Baron și ceilalți sunt în stare de șoc, ca toată lumea. După ce-și vor reveni și vor înțelege care-i alternativa, ne vor susține necondiționat. Am mai văzut întâmplându-se chestia asta.

Ea îl ciufuli cu afecțiune.

— Ce bătrân ești! Cred că de-asta am așa mare încredere în tine. Ai multă experiență de viață. Nu cred că există vreo situație pe care să n-o poți aborda.

— Nu fi atât de convinsă. Am căpătat niște vulnerabilități surprinzătoare. Nu-mi pot crede ochilor cât de mult mă obsedează Marte. Justine mi-a apăsat realmente butoanele sensibile.

— Tu ce crezi c-au făcut atâta timp Păzitorii acolo?

— Uite, mă gândesc la chestia asta de-o oră și tot nu-mi pot da seama. De aceea i-am cerut lui Rafael să nu abandoneze pista. Pe de altă parte, ținând seama de politica imbecilă care-i implicată, bănuiesc că nu se va realiza mare lucru.

— Ce-ai zice dac-aș juca rolul de tampon intermediar pentru tine în privința asta? Am autoritatea necesară ca să insist pentru acțiune în Contrainformațiile Marinei, iar tu rămâi în exteriorul ciorovăielilor astea mărunte.

Wilson se întinse și o sărută.

— Ar fi grozav.

— O să fac tot ce pot.

COtatuajele de pe torsul ei începură să se iuțească, reflectând lumina sateliților strălucitori în linii înguste de oțel sclipitor.

— Ce-ai zice dacă ne-am ignora personalul și am face propriile noastre negocieri, aici și acum?

Anna începu să chicotească, iar bărbatul își schimbă poziția, astfel ca s-o poată cuprinde în ambele brațe.

* * *

Declanșatorul memoriei lui Nigel Sheldon fu rapid și complet neașteptat. Proiectă de jur împrejurul lui o scenă ca o accesare IST de înaltă rezoluție, readucându-l în fața știrilor TV

din adolescență, când, după toate catastrofele, politicienii își făceau apariția în spitale sau în centrele de ajutor înjghebate în corturi. După meteoritul care declanșase un tsunami în Golful Mexic în 2048, studenții din campus tipăriseră carduri similare cu ale donatorilor voluntari de organe, dar pe care scria: „În eventualitatea unei urgențe țineți președintele departe de mine".

Privind-o pe Elaine Doy și anturajul ei cum își croiau drum în lungul cozii din exteriorul stației medicale temporare, Nigel se întrebă câți dintre refugiații aceia ar fi apreciat să aibă chiar acum un asemenea card? Nu zărea prea multe zâmbete sau gratitudine, ci doar resemnare încruntată și un subcurent de furie. Totuși acestea nu erau îndreptate către Președintă.

Inserțiile lui retinale îi oferiră o imagine de ansamblu a gării planetare Wessex. Ca toate gările TSC de pe planetele 15Mari, cea de la Narrabri se întindea pe câteva sute de kilometri pătrați, încorporând triaje, centre de management, sectoare de inginerie, antrepozite de mărfuri, un orășel de blocuri cu birouri și terminale de pasageri. După invazia Dysonilor, gara devenise oficiu de cliring pentru toți refugiații de pe 23Pierdute — cu totul, patruzeci de milioane de oameni. IR care se ocupa de managementul trenurilor de pasageri TSC scosese tot materialul rulant disponibil în Commonwealth pentru a face față, de la vagoane de epocă, la expresuri maglev moderne; până și locomotiva cu aburi care rula pe Limanul lui Huxley fusese utilizată de vreo două ori. Evacuarea fusese o acțiune cu adevărat eroică, neabătută și dificilă pentru toți cei implicați, de la manageri, care, brusc, se pomeniseră confruntați cu o catastrofă pe care nu și-o imaginaseră niciodată, cu atât mai puțin să fi fost instruiți pentru ea, până la personalul gărilor ce ajuta întregi populații planetare să se reverse prin domeniul lor, în vreme ce armele nucleare le explodau deasupra capetelor și locuințele le erau readuse la nivelul Epocii Pietrei. Cumva, reușiseră. Nigel nu fusese niciodată mai mândru de oamenii săi.

La început, când rețeaua de căi ferate era în haos, oamenii roiseră prin porți, venind pe jos de pe 23Pierdute; după câteva ore, TSC restabilise însă legăturile feroviare primare și începuseră să ruleze trenuri de evacuare. Acestea aduseseră refugiații prin spațiile de fază I și II, abandonându-și încărcăturile

confuze și înspăimântate în gări pentru a fi rezolvate de guvernul local. Nimeni nu ceruse permisiunea de a trânti oameni proveniți din grupuri etnice, culturi și religii diferite pe planete nepregătite și înspăimântate pentru propriul lor viitor; TSC o făcuse, bazându-se pur și simplu pe pragmatism.

Așteptarea unui tren pentru evacuare era de fapt mai rapidă decât mersul pe jos printr-o gaură-de-vierme, ținând mai ales seama de înghesuiala oamenilor care încercau să treacă simultan și care, fără să vrea, se puneau în pericol pe ei înșiși, dar și trenurile ce continuau să circule. Bineînțeles, pericolul nu-i determinase să se oprească.

Din biroul managerului gării TSC Narrabri, Nigel vedea o masă de oameni înghesuindu-se în jurul clădirilor uriașe ale sectorului de inginerie. În clipa de față, lucrările de reparații și întreținere erau imposibil de efectuat pe Wessex, deoarece dormitoare și bucătării improvizate acopereau fiecare metru pătrat al suprafețelor podelelor. În ciuda facilităților temporare ce fuseseră aduse în mare grabă, condițiile sanitare erau în suferință. Cel puțin însă imensele ateliere de inginerie le asigurau noaptea un acoperiș deasupra capului. Desigur, în ele nu putea să încapă toată lumea; alte zeci de mii de persoane erau campate în clădirile terminalului, epuizând proviziile francizelor de fast-food. Și mai multe se adăpostiseră în antrepozite pustii. Cele mai bune estimări ale personalului TSC și oficialităților guvernamentale Wessex apreciau că în gară rămăseseră două milioane de oameni. Lucrători sociali aduși de pe cincizeci de planete, și voluntari de pe Narrabri, se ocupau de copiii separați de părinți. Peste treizeci la sută rămăseseră orfani și se găseau în stare de șoc profund. În mulțimea aceea se petreceau acte de bunătate și eroism tăcut, care n-aveau să fie cunoscute niciodată, în ciuda indiscretei prezentări media a teribilelor consecințe ale invaziei.

— N-am mai văzut așa ceva de la începutul secolului al XXI-lea, rosti Nigel.

— Da, îmi amintesc cum erau Africa și Asia pe atunci, zise Alan Hutchinson. Aici nu-i însă chiar același lucru.

Nigel aruncă o privire întrebătoare către al treilea lider de Dinastie din încăpere. Heather Antonia Halgarth se uita impasibil la refugiații istoviți, fără să facă vreun comentariu.

— Facem tot ce putem, spuse Nigel. Evacuarea oamenilor ăștia n-ar trebui să dureze mai mult de două zile.

— Și unde-i duceți? întrebă Alan. Senatorii mei încep s-audă plângeri. Unele planete consideră că primesc prea mulți refugiați pentru a le face față.

— Ghinionul lor! se răsti Nigel. Nu-i putem trânti pe planete din spațiul de fază III, fiindcă acolo nu există infrastructură. Spațiile de fază I și II vor trebui să se descurce, fizic și financiar.

— Dar nu și Pământul, murmură Heather.

Nigel îi aruncă un surâs nesigur. Femeia se apropia de momentul reîntineririi, vârsta biologică de cincizeci și cinci de ani care-i conferea aspectul unei doamne formidabile, cu păr roșcat ce începuse să se decoloreze, și câteva riduri care-i apăruseră pe obraji. La vârsta aceasta din secvența ei preferată, Nigel o asemuia întotdeauna cu o mare preoteasă: tăcută, înțeleaptă, cunoscătoare și nedispusă la niciun compromis.

— Nu, încuviință el, nu și Pământul. Va căpăta câteva trenuri simbolice, dar nu-mi doresc defel s-aud cum Marile Familii se plâng că indezirabilii le strică atmosfera. Adresa mea de unisferă ar fi blocată pentru un an cu mesaje. În loc de așa ceva, ele pot să plătească pentru cazare; i-am făcut asta destul de clar lui Crispin.

— Crispin este un om bun, zise Heather.

— Va trebui să fie, interveni Alan. Repararea dezastrului ăsta va costa trilioane și va dura minimum un deceniu. Ce naiba, nenorociții ăia de extratereștri mi-au ras aproape cincisprezece la sută din piață.

— S-ar putea ca toți să ne confruntăm cu o pierdere de sută la sută a pieții mai curând decât am dori-o, vorbi Heather cu glas încărcat de dispreț. Trebuie totuși să fiu convinsă că noua noastră Marină este capabilă să răspundă în mod eficient la amenințarea Dysonilor. Ce am văzut până acum nu mă face să debordez de încredere. Este de-a dreptul inacceptabil să pierzi într-o singură zi douăzeci și trei de planete.

— Am fost de acord să susținem formarea Marinei, rosti apăsat Nigel. Nu știu ce altceva am fi putut face.

— Mda, mormăi Alan. Nu-i tocmai lipsită de fonduri.

— Eu cred c-am fi putut face mai multe eforturi pentru o cruciadă care intenționează să distrugă o specie... ceea ce este de fapt.

Nigel arătă din cap spre pâlcul de oameni din jurul lui Doy.

— Din punct de vedere politic, nu-i simplu.

— Tocmai de aceea îi schimbăm la fiecare cinci ani, zise Heather. Noi luăm deciziile, noi trei și celelalte Dinastii. Doy va face așa cum i se va spune, la fel ca și Senatul.

— Nu toți, precizâ Nigel. Nu mai fi așa arogantă.

— Noi am construit civilizația asta, spuse Heather. Iar tu, Nigel, mai mult ca oricare dintre noi. Nu putem să nu ne implicăm, când trebuie luate decizii dificile.

— Oricum toate astea sunt discuții pur teoretice, contraatacă Nigel. Noi am pierdut planetele acelea. Programul nostru de construire a navelor de război nu poate fi extins decât peste niște luni de zile, indiferent cât de mult ne-ar trebui navele.

— Ne mai trebuie ele? întrebă încetișor Heather. Parcă avem Proiectul Seattle.

— Să-i extirpăm?

Nigel fu surprins s-o audă propunând opțiunea aceea; dintotdeauna, el presupusese că femeia era în favoarea unei soluții mai puțin drastice. Asta nu însemna însă că el s-ar fi gândit vreodată la o asemenea soluție.

— Cred că s-a dovedit că-i vorba despre care pe care, nu?

— Sigur că da, ei sunt agresivi, totuși genocid... Haide, ce naiba, asta trebuie să fie ultima soluție! Încă nu cred c-am ajuns la stadiul acela.

— Aplici scrupule omenești la o problemă non-umană. Următorul lor atac va fi mai puternic. Și știm că va exista un „următor atac", nu?

— După ce Marina găsește punctul de ieșire al găurii-de-vierme masive pe care au construit-o Dysonii, vom putea să-i blocăm, zise Alan.

Heather îi aruncă un surâs dezamăgit.

— Să eliminăm Poarta Iadului? Ai fi gata să-ți mizezi viața pe așa ceva? Fiindcă exact asta faci.

— Du-te-n mă-ta! scuipă Alan. Teritoriul meu e-n linia-ntâi.

— Haideți să ne calmăm, interveni Nigel. Heather, el are dreptate, trebuie să acordăm Marinei șansa de a întreprinde

acțiunile pentru care am înființat-o. Eu nu sunt pregătit să autorizez genocidul unei specii, oricât ar fi ea de beligerantă.

— Și după ce următorul lor atac va cuceri jumătate din spațiul de fază II?

— Atunci voi apăsa eu însumi butonul.

— Mă bucur s-aud asta. Între timp, eu voi lua aceleași precauții pe care le-ai luat tu în ultimele luni.

Nigel suspină. Ar fi trebuit să-și dea seama că celelalte Dinastii vor afla în cele din urmă care-i era preocuparea.

— Mda, păi nu fac altceva decât să mă pun la adăpost.

— Un adăpost al naibii de scump, comentă Alan. Cât cheltuiești pe navele alea? Ce dracu', Nigel, gaura din bugetul Augustei a fost îndeajuns de mare ca s-o putem descoperi!

— Tocmai de aceea nu-ți înțeleg reticența față de extirparea Dysonilor, rosti Heather pe un ton de reală curiozitate.

— Moralitatea. Toți avem așa ceva, într-o măsură sau alta.

— Iar moralitatea ta include planul de a o șterge, lăsându-ne pe noi în rahat, așa-i?

— Dacă navele alea vor fi folosite vreodată, va fi după ce vom fi trecut de punctul de salvare. Când nu va mai exista un Commonwealth de apărat.

— Sper că n-o să ne refuzi accesul egal la tehnologia ta de hiperpropulsie.

Nigel nu-și putu ascunde licărul de nemulțumire din ochi.

— Generator progresiv de găuri-de-vierme.

— Poftim?

— Navele SPL utilizează generatoare progresive de găuri-de-vierme.

— Exact, făcu calm Alan. Cum le zici tu. Avem nevoie de ele, Nigel. Flutură din mână spre refugiații de jos: Ținând seama de tot rahatul ăsta, încep să pregătesc calea de salvare pentru Dinastia mea. Toți procedăm la fel.

— Vă puteți echipa navele cu generatoarele astea, zise Nigel. N-am nimic împotrivă să vi le vând.

— Mulțumim, rosti Heather. Până atunci însă ar fi bine să prezentăm un front unit pentru Cabinetul de Război și Senat. Dădu din cap către Președintă: Trebuie să-i injectăm o doză masivă de încredere. Oamenii se vor întoarce spre ea; așa fac

mereu în situații de criză. Dacă ei pot vedea că Doy conduce cu mână fermă, va ajuta la ținerea în frâu a panicii.

— Bine, strânse Nigel din umeri.

— Și ce facem cu Wilson? întrebă Alan.

— Ce-i cu el? se încruntă Nigel.

— Haide, ce dracu'! Douăzeci și trei de planete au fost invadate și Wessex a scăpat ca prin miracol. Găozarul ăla a lăsat să se-ntâmple asta. El e responsabil.

— Este cel mai bun pentru funcția asta, zise Nigel. Nu-l puteți înlocui.

— Deocamdată, preciză Heather. La următoarea catastrofă, l-am zburat.

El o privi sfredelitor.

— Ca să-l înlocuim cu Rafael?

— Rafael este de-acord cu genocidul. Mi-e suficient ca să-l susțin.

— Heather, n-avem nevoie de sforării acum!

— Care sforării? Ne confruntăm cu extincția, Nigel. Dacă soluția implică trecerea Marinei sub comanda mea, atunci așa va fi.

Nigel nu-și putea reaminti ca ei doi să se mai fi certat vreodată așa. Necazul cu Heather era că putea gândi doar în termenii evenimentelor care se petrecuseră deja. Avea o determinare uluitoare, dublată de abilitate politică. Fără calitățile acelea, nu puteai clădi o Dinastie, dar Nigel considerase dintotdeauna că lacuna femeii o constituia lipsa de originalitate. Chiar și acum ea privea problema Dysonilor exclusiv ca posibile efecte asupra Dinastiei ei.

— Dacă asta-i unica soluție pe care-o poți vedea, atunci înhață-o, îi spuse.

Își atrase o căutătură suspicioasă. O ignoră; dacă Heather nu putea întrezări o modalitate de ocolire a problemei, el nu intenționa în niciun caz să i-o spună.

* * *

În ciuda situațiilor teribile pe care le depășise pe Elan, Mellanie continua să se simtă emoționată când sui spre ușa din lemn întunecat a blocului parizian în care se afla apartamentul Paulei Myo. Faptul că simplul gând de a se reîntâlni cu ea îi crea

asemenea sentimente spunea foarte multe despre femeia de pe Stup. Mellanie știa acum că ea era cea „specială", că inserțiile IC îi confereau puteri imense, că avusese realmente curajul de a sta în fața soldaților mobili ai lui LuminăDimineațăMunte și de a-i doborî... bineînțeles, IC operase prin intermediul ei, dar asta nu schimba faptul că ea nu dăduse bir cu fugiții. *Atunci de ce mă simt emoționată?*

Examină cutia masivă a interfonului de lângă ușă, veche de secole, și apăsă butonul uzat de ceramică pentru apartamentul Paulei Myo. Undeva la interior se auzi un bâzâit. E-majordomul o anunță imediat că Paula Myo îi apela adresa de unisferă. Mellanie rezistă impulsului de a privi în jur după obiectivul unei videocamere. Chiar dacă senzorul ar fi fost îndeajuns de mare pentru a fi vizibil, amurgea și lumina soarelui aproape că dispăruse, lăsând în umbră străduța îngustă. Deasupra ei, toate ferestrele de pe zidul înalt erau acoperite cu obloane. Puținele lumini stradale intermitente de deasupra pavajului neregulat nu reușeau să risipească atmosfera apăsătoare.

— Da? întrebă Paula Myo.

— Trebuie să vorbesc cu tine, spuse Mellanie.

— Nu și reciproc.

— Am făcut ce mi-ai cerut. Am discutat cu Dudley Bose.

— Ce legătură are asta cu mine?

Mellanie se încruntă către ușă.

— Ai avut dreptate. Am descoperit ceva interesant.

— Ce anume?

— Starflyer.

Urmă o pauză atât de lungă, încât Mellanie crezu că Myo închisese canalul și trebui să-și verifice vederea virtuală, pentru a confirma funcționarea legăturii.

Încuietoarea emise un clic sonor și femeia abia avu timp să-și îndrepte umerii, înainte ca ușa să se deschidă. Pentru întâlnirea aceasta, alesese niște haine sobre din linia ei personală de vestimentație: o jachetă burgund cu mâneci până la jumătatea brațelor și o fustă de aceeași culoare, mai lungă decât obișnuia ea să poarte — tivul îi ajungea până aproape de genunchi. Era o compilație care ar fi trebuit să-i sublinieze seriozitatea și profesionismul în zilele acestea.

Un singur cerc polifoto era fixat pe apexul coridorului foarte arcuit care ducea în curtea interioară a blocului. Paula Myo se contura în lumina sa galbenă, purtând obișnuitul costum conservator de afaceri. Până atunci Mellanie nu-și dăduse seama că era mai înaltă decât Investigatoarea.

— Intră, rosti Paula.

Mellanie o urmă câțiva pași, până ajunse în centrul străvechii curți interioare pietruite. Privi de jur împrejur, spre pereții văruiți în alb, cu ferestre înguste. Mai bine de jumătate aveau obloanele ridicate, dezvăluind interioare de încăperi. Pâlpâiri de lumină pal-verzuie răzbăteau dinăuntru, dinspre portalurile holografice ce rulau știrile și divertismentele de seară. Era genul de bloc în care se înghesuiau profesioniștii celibatari, în timpul unei pauze între contracte de căsătorie. Apartamente mici și sterile, unde se puteau odihni în siguranță între muncă și distracție, care altfel le ocupau toată ziua.

— Ajunge, zise Paula. Suntem în siguranță aici, dacă nu vorbim prea tare.

Mellanie nu era la fel de sigură în privința respectivă, totuși nu voia s-o contrazică.

— Știai asta, nu?

— Alessandra Baron te-a trimis aici ca să obții o exclusivitate? De-asta ai venit?

— Nu. Mellanie chicoti scurt, nervos. Nu mai lucrez pentru ea. Dacă nu mă crezi, poți să verifici la compania producătoare.

— O să verific. De ce ai plecat? Bănuiesc că era destul de lucrativ, iar reportajul tău din Randtown a ajutat la consolidarea statutului tău de vedetă.

— Ea lucrează pentru Starflyer.

Paula își înclină capul pe un umăr și o privi cu atenție.

— Asta-i o afirmație interesantă.

— Dar... nu-nțelegi... este perfect logic; ea a atacat mereu acțiunile Marinei. Nu face altceva decât să redifuzeze propaganda lui Starflyer, cauzând probleme singurei organizații care ne poate apăra.

— Tu te-ai folosit de emisiunea ei ca să mă critici. Asta înseamnă că ești agentul lui Starflyer?

— Nu! Fii atentă, vreau să dau o mână de ajutor. Știu despre Cox. Așa am aflat de Baron. Când i-am spus ei, a modificat datele din arhivă.

— Scuză-mă, acum chiar că m-ai băgat în ceață. Ce-i acest Cox?

O mică criză de nervi o făcu pe Mellanie să-și pună mâinile în șolduri. Lucrurile nu mergeau așa cum își imaginase. Crezuse că Investigatoarea va primi cu brațele deschise ofertele de ajutor din partea oricui știa despre Starflyer și pericolul uriaș pe care-l reprezenta.

— Organizația caritabilă educațională, rosti ea acerb pentru a zgâlțâi memoria femeii de pe Stup. Cea care a finanțat observarea făcută de Dudley.

— Spargerea, spuse Paula citind ceva în vederea ei virtuală. Păzitorii bănuiau că observarea Bose a fost o manipulare deliberată.

— Și au avut dreptate.

Sprâncenele Paulei se ridicară infinitezimal.

— Serios?

— Știi bine că da, șuieră Mellanie.

— Nu, nu știu.

— Însă... trebuie să fi știut. Cox este o înșelătorie.

— Nu și potrivit investigațiilor noastre.

— Dar...

Mellanie simți cum i se răcea rapid pielea de pe ceafă. Nu înțelege deloc felul în care reacționa Myo. Decât dacă nu cumva Starflyer ajunsese și la ea.

— Îmi pare rău. Îți irosesc timpul. A... A fost dur pe Elan.

Se întoarse și se grăbi către ușă. Retragerea dinaintea oamenilor în care se încrezuse se transforma într-un obicei prost.

— Așteaptă, rosti Paula.

Mellanie încremeni, brusc înspăimântată. Trecu în revistă iconurile din vederea virtuală, încercând să-și dea seama dacă putea utiliza vreo inserție IC, pentru a scăpa teafără dacă situația se înrăutățea. Necazul era că deocamdată nu înțelegea nici jumătate din ele. Trebuia să răcnească după ajutor la IC. Pielea aurie de șarpe a mâinii ei virtuale se opri deasupra iconului IC.

— Crezi că eu aș ști ceva despre Cox, spuse Paula. De ce?

— Tu m-ai pus pe urmele lui Dudley Bose și trebuie să fi știut că voi descoperi asta.

— Te-am împins către Bose, fiindcă soția lui s-a întâlnit cândva cu Bradley Johansson. Mă așteptam să pornești pe drumul acela spre Starflyer. Aliații din media mi-ar fi utili. Rapoartele despre spargere menționau că fundația Cox era legitimă.

— Nu este. De fapt, n-a fost. Baron a modificat arhivele.

— Interesant. Dacă-mi spui adevărul, atunci starea reală a lui Cox mi-a fost ascunsă.

— Bineînțeles că spun adevărul, protestă Mellanie.

Fusese cât pe-aici să spună: *întreab-o pe IC.* Asta însă ar fi dezvăluit prea multe. Ea încă nu avea completă încredere în Paula.

— Bine, spuse Paula. O să investighez.

— Și după aceea?

— De ce ai venit tu aici?

— Ca să văd ce faci și să te-ajut.

— Și, întâmplător, să te-alegi cu subiectul cel mai tare.

— Intenționai să păstrezi secretul?

— Dacă totul este adevărat, nu. Pe de altă parte, nu cred că o celebritate media care-mi urmărește fiecare pas îmi poate fi de mare ajutor. Tu ce crezi?

Nici măcar nu poate spune „reporter", gândi Mellanie. *Scârba!*

— Perfect. Cum vrei.

Împinse ușa mare, deschizând o cale de ieșire către siguranța relativă a străzii.

— Dacă găsești ceva concret, atunci, te rog, vino la mine, zise Paula. Nu te duce la Marină.

— Bine.

Mellanie făcu câțiva pași, după care se opri să-și adune gândurile. Știa că o tulburase pe Paula, dar, deși era un sentiment plăcut, nu asta își dorise. În clipa de față, avea nevoie să spună cuiva informațiile teribile legate de Baron și Starflyer... cuiva aflat într-o poziție de autoritate, cuiva care să facă ceva în privința aceea. *La fel ca un copil care fuge la părinții lui.*

Ei bine, dacă *mama* Paula Myo era suspicioasă sau indecisă, trebuia să rezolve ea însăși problema. Cu gândul acela,

Mellanie încuviință din cap cu un gest sigur pe sine și porni spre cea mai apropiată stație de metrou.

* * *

Zorii îl găsiră pe Hoshe Finn pe balconul său, prăbușit într-un scaun ieftin din plastic, privind peste grila urbană pâlpâitoare. Soarele lui Oaktier luneca în sus deasupra cartierelor estice din Darklake City și învăluia vârfurile turnurilor de sticlă și marmură într-o strălucire vibrantă roz-aurie. Păsări pitorești începură să cânte din arborii pereni înalți ce împrejmuiau blocul său de apartamente, în timp ce grădinoboții înaintau în lungul rigolei înguste din grădinile umede de rouă, efectuându-și activitățile zilnice.

Bărbatul se trezise iarăși în mijlocul visului. Cândva spre dimineață. Se ridicase brusc în capul oaselor, scăldat în sudoare, în vreme ce imaginile teribil de reale ale clădirilor ce colapsau și solului care se cutremura se risipeau în bezna odăii. Toate nopțile de după atacul Dysonilor fuseseră la fel. El refuzase să-i spună coșmar. Nu era decât subconștientul lui care începea să se obișnuiască și să accepte cele întâmplate. Un proces foarte sănătos. Se derula în timpul somnului, îngăduind micilor detalii oribile să i se descarce din minte, unde fuseseră comprimate ca un fișier protejat într-o rețea cristalină. De pildă femeia aceea care fusese strivită de un pilon rupt dintr-un pod — pe care o privise în treacăt, pe când o purta pe Inyma. Copiii care plângeau lângă mormanul de ruine fumegătoare ce fusese locuința lor, pierduți și ametiți, murdari de praf, funingine și sânge.

Da, un mod foarte sănătos de tratare a problemei.

De aceea își îmbrăcase vechiul halat de baie de culoare chihlimbarului și ieșise șchiopătând pe balcon, pentru a privi orașul adormit. Aidoma unui copil speriat, gândise că poate visele vin numai în dormitor. Moțăise în restul nopții, în timp ce arsurile îi pulsau, iar durerea umedă de pe spinare trecea de la fierbinte la rece, din nou și din nou. Nici chiar romul și ciocolata caldă nu-l ajutaseră, ci doar îi ridicaseră stomacul în gură.

El o dorea pe Inyma. Liniștea pe care i-o aducea trupul femeii întins alături de el noaptea, toleranța exasperată pe care o afișa de câte ori el era bolnav și se-nvârtea prin casă, în loc

să meargă la serviciu. Medicii urmau s-o externeze însă peste minimum alte zece zile. Hoshe încă se încorda de câte ori se gândea la ea. Când o trăsese de sub vehiculul 4x4 avariat de pe Sligo... felul cum îi erau răsucite și înnegrite picioarele, lichidul purulent ce picura din crustele ca de catran care fuseseră blugii ei... Scâncetele ei slabe, sunetele pe care le scot numai cei foarte răniți foarte serios. Câteva amintiri vagi de prim-ajutor îi fulgeraseră prin minte, complet inutile, când se holbase la soția lui, nevenindu-i să creadă că se poate întâmpla așa ceva. Se blestemase întruna pentru completa lui neajutorare.

Se aflau în vacanță pe Sligo, la festivalul florilor. Un căcat de festival al florilor și un puhoi de extratereștri care se prăbușise din cer, făcând praf planeta.

Cineva sună la ușa apartamentului. Hoshe se răsuci în mod automat și schiță o grimasă, simțind nenumăratele dureri pe care le declanșase în tot corpul. Bombănind ca un moș, șchiopătă până la ușă și o deschise.

În fața lui stătea Paula Myo. Perfect aranjată și pusă la punct ca întotdeauna, într-un costum de afaceri gri-cărbune, cu o bluză stacojie. Părul perfect periat îi strălucea, atârnându-i liber pe umeri. Îl privea cu atenție și, brusc, bărbatul își dădu seama cum arăta, înțelese că nu făcuse față atacului, așa cum știa că făcuseră alții.

În loc de orice comentariu banal sau de observație tăioasă, Paula îl strânse cu blândețe în brațe.

Hoshe aprecie că, ținând seama de circumstanțe, își mascase destul de bine surprinderea față de afișarea aceea de afectivitate.

— Sunt realmente încântată că n-ai pățit nimic, spuse Paula.

— Mulțumesc. Ă-ă-ă... intră.

Când trecu pe lângă el, Hoshe privi iute prin living. Fembotele mențineau curățenia apartamentului, dar era evident că el petrecea foarte mult timp acasă, între patru pereți. Încăperea degaja aproape un aer de burlăcie, cu cristale de memorie, căni, farfurii și un ziarecran lung împrăștiate pe masă, cu jaluzelele pe jumătate lăsate și un maldăr de haine pe un scaun.

— Ți-am adus asta, rosti Paula și-i întinse o casetă cu aspect fantezist care conținea ceaiuri de plante. M-am gândit că florile ar fi cumva nepotrivite.

Hoshe examină eticheta de pe o față a casetei și rânji prostește.

— O alegere bună.

Mânecile halatului său erau largi și scurte, dezvăluindu-i benzile lungi de plastoderme de pe brațe. Paula le zări și se încruntă ușor.

— Ce face Inyma?

— Medicii spun că va mai rămâne cel puțin o săptămână în spital. Va avea nevoie de o grefă de clonă pentru șold și coapsă, dar n-au trebuit să amputeze, slavă Domnului! Îi vor da un costum electromuscular, așa că se va putea mișca măcar prin apartament.

— Asta-i bine.

Bărbatul se lăsă să cadă într-un scaun.

— Din punct de vedere medical, da. Asigurările refuză însă să plătească pentru *citez* răni cauzate de război *am încheiat citatul*. Afirmă că guvernul este responsabil pentru despăgubirea cetățenilor săi în timpul conflictelor. Nemernicii! Le-am plătit ratele decenii la rând. Am stat de vorbă cu un avocat pe care-l cunosc, dar nu-i deloc optimist.

— Guvernul ce zice?

— Ha! Care guvern? Oaktier anunță că nu are responsabilitatea celor întâmplate cetățenilor săi pe alte planete, fiindcă-i în afara jurisdicției sale. Commonwealthul Intersolar zice: *momentan suntem destul de ocupați, vă vom căuta noi*. Ca să achităm spitalul, a trebuit să folosim de ipoteca pe care o ridicasem pentru a avea un copil.

— Îmi pare rău.

— Să ai un copil oricum nu pare o idee prea grozavă în clipa asta.

Hoshe revărsa totul, folosindu-și furia pentru a-și depăși suferința. Dacă n-ar fi făcut-o, știa că ar fi urmat ceva ridicol... de pildă, ar fi început să plângă.

— Am accesat atacul Dysonilor pe unisferă, rosti Paula. Nu cred totuși că așa ceva ar putea substitui vreodată prezența reală acolo.

— A fost haos pe Sligo... haos absolut. Noi am avut noroc c-am plecat. După cele întâmplate acolo, n-o să mă mai plâng niciodată de vreun Halgarth. Câmpu' ăla de forță a încasat vreo opt lovituri directe din partea proiectilelor nucleare ale Dysonilor când eram în interior și nici măcar n-a pâlpâit. Pe de altă parte însă vibrațiile solului au fost teribile. Am fost o dată în California în timpul unui cutremur și nici nu s-a comparat cu ce s-a-ntâmplat acum. Clădirile colapsau de jur împrejurul nostru. Șoselele se încovoiau și nu puteai utiliza niciun tip de vehicul.

— Am auzit că ai condus una dintre echipele de evacuare.

— Păi apelaseră la toți cei care aveau orice asociere cu serviciile guvernamentale. Este o chestie de autoritate. Consiliul local nu mobilizase cine știe ce forță polițienească pentru un festival al florilor.

— Nu mai fi atât de modest.

— N-am făcut-o pentru că m-aș fi așteptat la o medalie sau altceva. A fost în principal autoconservare.

— Cât de rău ai fost rănit? îi arătă ea brațul.

— În principal sunt arsuri. Nimic serios. Partea cea mai neplăcută a fost așteptarea ulterioară pentru un tratament. Au trecut zece ore până ce Inyma să fie văzută de o infirmieră. Iar asta numai pentru triere! Practic ne-a fost mai ușor să ne-ntoarcem aici și să ne ducem la spitalul local, decât să așteptăm s-ajungă la noi operațiunile improvizate de salvare ale Marinei.

— Și acum?

— La fel ca toată lumea. Continuăm pe cât de normal este posibil și sperăm că amiralul Kime se va descurca mai bine data viitoare.

— Am înțeles. Am venit să-ți ofer o slujbă, Hoshe. Lucrez actualmente la Securitatea Senatului și am nevoie de un asistent — o persoană despre care să știu că poate face bine o treabă și în care să știu că pot avea încredere.

— Mă simt măgulit, răspunse el precaut, totuși în clipa de față nu mă dau în vânt după administrația Commonwealthului.

— Hoshe, astea nu sunt gândurile tale, ci confuzie rămasă de pe urma atacului de pe Sligo.

— Sunt convins că-i o observație psihologică foarte precisă.

— Vrei să-ți enumăr beneficiile medicale? Cât de bune sunt asigurările medicale ale familiei?

— Nu. Bărbatul strânse din dinți, încercând să găsească un motiv valid pentru care n-ar fi trebuit să accepte oferta: Ce-i cu vechea ta echipă din Paris? De ce nu-i abordezi pe ei?

— Nu știu încă în care pot să am încredere. Ieri am primit niște informații tulburătoare, care sporesc probabilitatea ca unul sau mai mulți dintre ei să lucreze pentru Starflyer.

Hoshe avu nevoie de un moment ca să recunoască numele.

— Cel despre care fac atâta zarvă Păzitorii? Mă iei peste picior?

— Din păcate, nu.

Visul fulgeră din nou prin mintea lui: montajul începețoșat de distrugere și mizerie care se prăbușea din ceruri în jeturi purpurii orbitoare ce se deplasau doar puțin mai lent decât viteza luminii. Iar aceea fusese doar o singură specie extraterestră. Dacă mai exista vreuna, ceva mai profund și mai sinistru...

— Am deschis și eu câteva shotgunuri de-ale Păzitorilor. Mi s-au părut chestii destul de paranoice. Ceva ce un puști sonat ar bolborosi după prima lui doză de drog cu urmări neplăcute.

— Acela ar fi un rezultat favorabil, dovedind că de fapt Bradley Johansson s-a înșelat în toți anii aceștia. Nu sunt obișnuită cu îndoieli la scara aceasta, Hoshe, mi se par demoralizatoare.

Bărbatul se gândi la propunerea ei. Nu, nu era adevărat. Se gândea de fapt cum i-ar explica Inymei că acceptase noua slujbă.

— Nu voi putea fi de mare folos pe teren. Poate abia peste vreo săptămână sau așa ceva.

— Aș dori să începi prin a examina niște fișiere vechi. Acum, când știm ce căutăm, s-ar putea să fie mai utile decât ultima dată când le-am cercetat.

— Spune-mi exact care sunt beneficiile acelea medicale?

3

Cabana închiriată de Mellanie era una dintre alte cincizeci cuibărite într-o pădure de coastă, la peste nouăzeci de minute de mers cu mașina din Darklake City. Laolaltă, cabanele formau stațiunea de vacanță Greentree Village Park, genul de loc unde părinții cu buget modest își puteau duce copiii, lăsându-i apoi să se istovească în timpul zilei la plajă, ori pe numeroasele terenuri de joacă. În mijlocul pădurii, o clădire mare cu restaurant și bar asigura refugiul de seară pentru destinderea adulților. De două ori pe săptămână, acolo avea loc un spectacol de cabaret live.

La o oră după căderea nopții, mașina închiriată o lăsă pe Mellanie lângă intrarea principală, după care reveni în parcare. Accesul vehiculelor era interzis în Greentree, astfel că trebui să meargă pe jos pe potecile acoperite cu prundiș, printre bătrânii arbori rani gârboviți, cu smocuri de frunze albe și asemănătoare cu mușchiul, și cu scoarță verde, spongioasă. În lungul cărărilor ce șerpuiau prin pădure, minifelinare în formă de ciuperci furnizau o lumină blândă, albăstruie. Greentree fusese proiectat în mod deliberat pentru ca toate cabanele să fie complet izolate între ele; de la ferestre nu puteai vedea decât copaci și poteca turcoaz-strălucitor. De undeva din pădure se putea auzi sunetul trioului de pianiști care interpretau melodii ce fuseseră vechi înainte ca Oaktier să fi fost descoperită.

O pâclă subțire se ridica din solul moale o dată cu scăderea temperaturii și se învolbura în stranii curenți luminescenți în jurul picioarelor Mellaniei, într-un mod care ei i se părea ușor tulburător. Când sosise aici în copilărie cu părinții, adorase pădurea bătrână și lățoasă, cu trunchiurile groase și contor-

sionate ale arborilor. Pe atunci i se păruse fermecată, o lume fantastică, care aștepta să fie explorată, dar în prezent nu se gândea decât la ce putea pândi din toate umbrele și luminișurile izolate.

Plătise cu bani-gheață cabana pe care o împărțea cu Dudley. În prezent, majoritatea celorlalte cabane erau pustii, ceea ce reducea posibilitatea ca altcineva s-o vadă și s-o recunoască, totuși, ca precauție, pleca dis-de-dimineață. IC o asigurase că monitoriza nodurile cibersferei locale pentru orice număr mare de mesaje încriptate care ar fi indicat o operațiune de supraveghere, însă avea să fie fericită când plecau. Tot nu era sigură ce ar fi fost în stare Baron să-i facă.

Cabana lor cu trei camere se găsea într-o poieniță, străjuită de cinci arbori rani uriași. Când intră, Dudley se plimba nervos prin living.

— Unde-ai fost? strigă el.

— Bine, mulțumesc, tu cum te simți?

El se opri în momentul când fusese gata să se repeadă asupra femeii; se bosumflă și țuguie exagerat buzele.

— Îmi făceam griji...

Mellanie își trecu degetele spre spate prin părul ei maro-roșcat și-i zâmbi dulce.

— Îmi pare rău. Cu Paula Myo n-a mers atât de bine pe cât m-așteptasem. S-a dovedit că n-are încredere în mine și nici eu n-am încredere în ea. Iar asta ne dă peste cap planul de a ne alătura forțelor care să-l demaște pe Starflyer. De aceea am plecat în California. Agentul meu mi-a aranjat niște interviuri pentru slujbe. Au fost bune.

— Aha...

Bărbatul se apropie de ea și o strânse încet în brațe. Când Mellanie nu i se desprinse din îmbrățișare, el întrebă:

— Ai acceptat vreuna?

— Am căpătat trei oferte. Stai să mă dezbrac și-ți povestesc.

Chipul lui Dudley se lumină imediat.

— Nu, rosti ea obosită. Nu ca să facem sex.

— Dar... diseară o să facem, nu? întrebă el pe un ton plângăcios.

— Da, Dudley, mai târziu.

Mellanie se uită în direcția nișei bucătăriei. Ieri dimineață cumpăraseră provizii pentru o săptămână de la un supermarket aflat la douăzeci de minute depărtare pe autostradă. Plătise tot cu bani-gheață. Sacoșele rămăseseră pe banchetă, nedesfăcute.

— Mă duc să-mi fac un duș și după aceea aș vrea să mănânc ceva. Crezi că poți face asta pentru mine?

După ce se înviorase, își înfășură un prosop în jurul coapselor și reveni în living. Era aproape o rutină — verifica efectul pe care-l avea asupra bărbatului. Evident, Dudley abia dacă-și putea dezlipi ochii de la torsul ei gol. De când ajunseseră aici, Mellanie folosise zilnic sala de gimnastică, câte două ore, pentru a se păstra în formă. Aparatele îi înregistrau corect starea fizică și-i dădeau note maxime, totuși se simțea întotdeauna mulțumită când sexualitatea îi era confirmată de un bărbat. Chiar dacă nu era decât Dudley.

El distrusese complet cina, ceea ce era impresionant. Alimentele ambalate aveau o bandă de cod pentru microunde, care stabileau automat durata și wații la introducerea în cuptor. Probabil că Dudley modificase manual setările. Mellanie aruncă o privire la terciul cafeniu care bolborosea sub celofan și-l aruncă la gunoi. Grila de condiționare a aerului avea să se ocupe de miros.

— Tu ce-ai făcut azi? întrebă ea, introducând alte două caserole în cuptorul cu microunde.

— Am fost la plajă. Au venit niște oameni și au făcut barbecue. M-am întors și-am accesat unisfera.

— Dudley, trebuie să-nveți să socializezi din nou cu oamenii.

Îl sărută când cuptorul începu numărătoarea inversă, îndepărtându-se cu un surâs plin de promisiuni când se auzi semnalul sonor. Se instalară pe sofaua lată și Mellanie îi ceru e-majordomului să pornească focul. Flăcări holografice strălucitoare izbucniră în șemineu, iar radiatorul invizibil lansă o rafală însoțitoare de aer cald... adăugase până și iz de lemne arse.

— Nu știu cine lucrează pentru Starflyer. Ar putea fi oricine. Și probabil că și Marina este pe urmele noastre.

— Nu poți să știi. Nu poți să fii sigură.

Mellanie miji ochii și-l privi pe bărbat, care-și îndreptase deja spatele, adoptând o poziție defensivă. Ea nu-l ajuta cu nimic, prin propria ei paranoie despre Starflyer și Baron.

— Nu, Dudley, nu pot să fiu sigură, dar le va fi foarte greu să ne găsească. M-am asigurat în privința asta.

Își ghemui picioarele sub ea și începu să răscolească cu bețișoarele prin orezul cu pui care aburea delicios. Poate că era o idee bună că plecau dimineață.

— Ce slujbe ți s-au oferit? întrebă Dudley.

— Una era o dramoletă IST, *Rendez-vous întârziat*. Producătorii ardeau de nerăbdare să semnez pentru ei; este vorba despre o fată care aranjează să se-ntâlnească cu prietenul ei pe Sligo, apoi Dysonii atacă și nu mai știe dacă el este viu sau mort. Ea descoperă iubirea în condițiile de presiune ale atacului.

Surâse în barbă, amintindu-și „celelalte vedete" pe care i le prezentaseră producătorii. Unul dintre ei, Ezra, era realmente superb. Ideea zilelor petrecute pentru a repeta cu el scene de dragoste fusese cât pe-aici s-o determine să semneze imediat. Înainte de atacul Dysonilor și de descoperirea legăturii dintre Baron și Starflyer, nici măcar n-ar fi ezitat.

— O IST? făcu Dudley și alarma îi apăru pe chip. Nu! Te rog, Mellanie. N-o face! Nu mai face una din alea. Nu-i decât sex. Pentru asta te vor ei. N-o face! Nu-mi pasă câți bani ți-ar oferi. N-aș putea suporta.

Existau momente când ea îl ura realmente pe Dudley, când vedea cât de jalnic era. Era ca și sigură că nu mai existau informații utile pe care să le extragă din vălmășagul abisal de gânduri din creierul lui. După California, cochetase cu ideea să nu mai revină pur și simplu la Greentree și să anunțe Marina unde se afla bărbatul, lăsându-i pe psihologii lor să-l readucă la normal. Ținând însă seama de persoana pe care dorea s-o întâlnească în continuare, prezența *adevăratului* Dudley Bose pe care l-ar fi avut sub control i-ar fi sporit mult șansele de succes.

Și, într-un fel, îi plăcea bărbatul. Așa bănuia. Ocazional. Când era calm, putea fi foarte lucid, dezvăluind o frântură din intelectul care-l purtase în anterioara sa activitate universitară. Un fel de idee despre ce ar fi putut el să devină. La asta se mai adăuga Elan și toate evenimentele prin care trecuseră împreună

la atacul Dysonilor; era o legătură destul de greu de ignorat, chiar și de către ea. Dacă Dudley și-ar fi putut scoate din minte ideea iubirii...

— Am refuzat-o, îi răspunse. Momentan nu-mi pot permite genul acela de investiție de timp.

— Mulțumesc. Bărbatul își plecă ochii și examină caserola dreptunghiulară, aproape ca și cum n-ar mai fi văzut niciodată așa ceva. Care-au fost celelalte?

Mellanie prinse între bețișoare o bucată mare de pui și o duse la gură.

— Reuters a spus că mă ia ca asociat junior. Bravoweb mi-a oferit un reportaj regulat în emisiunea lui Michelangelo, care a fost dintotdeauna un rival important pentru Baron. De mai bine de un secol, ei s-au luptat pentru rating.

— Și ce-ai răspuns?

— Am spus c-accept emisiunea lui Michelangelo. Cred că-i place de fapt ideea de a fura unul dintre principalii oameni ai lui Baron. Mi-a oferit o perioadă de probă de trei luni și a fost de acord cu prima mea propunere de reportaj.

— Bravo! Care era propunerea?

— O relatare de la fața locului despre cei care trăiesc pe o planetă care va fi probabil invadată de Dysoni în valul următor. Am spus că voi călători pentru a examina comunitățile care sunt prea sărace ca să plece, cele care trebuie să rămână, deși bănuiesc că le vor aștepta vremuri grele. Realmente, trebuie să fie oribil pentru ele.

— Mda... Dudley ridică o carafă înaltă cu apă și privi posac gheața care plutea la suprafața ei. Și cum ne-ajută asta în urmărirea lui Starflyer?

— Știu cu certitudine că acolo putem întâlni aliați realmente puternici în lupta împotriva lui Starflyer, iar Bravoweb ne va deconta cheltuielile. Ceea ce-i perfect, fiindcă nu-i ieftin să călătorești până acolo. Afișă un surâs mulțumit de sine: Ai înțeles?

— Da. Care va fi planeta?

— Far Away.

* * *

Venirea în fiecare dimineață la birou începea să devină o adevărată povară. În perioada anterioară, pe timpul Directoratului, Renne venise adesea mai devreme, mai ales când aveau câte un caz important. Acum trebuia realmente să se silească să coboare din pat când o trezea ceasul deșteptător. Iar cazurile nu deveneau mai importante decât cel prezent.

Cumva, Alic Hogan era acolo întotdeauna înaintea ei. Așa cum obișnuise și Paula, atât doar că Hogan nu stârnea entuziasm în restul echipei. Privirea pe care ți-o arunca atunci când soseai părea o mustrare automată. Renne știa că trebuia să facă un efort conștient pentru a micșora iritarea pe care o simțea față de el. Și exact asta era și problema. Însemna un efort.

John King apăru pe la mijlocul dimineții și se apropie de biroul ei.

— Oamenii mei, o anunță, au o mică problemă cu echipamentele alea tehnice introduse prin contrabandă pe care le-ai adus de pe Boongate.

— Al dracu' de tipic, mormăi femeia.

John o privi jignit.

— Bine, scuză-mă. Atât doar că în ultima vreme nu mai vine nimeni care să-mi dea și o veste bună.

— În cazul de față nu-i o veste rea, ci doar ciudată.

— Zi — ce-i ciudat la echipamente?

— La fel ca în cazul celor de la Coasta Veneția, nu putem înțelege la ce folosesc.

— Haide, John! Trebuie s-aveți vreo idee. Am văzut declarația vamală pe care a scos-o-n cele din urmă Edmund Li. Era aproape o tonă de hardware.

— Dintre care multe componente erau identice, bătu el în retragere. Totuși este dificil, ținând seama de faptul că nu știm ce se construiește.

— Mă mulțumesc cu ipoteza cea mai plauzibilă. Am încredere în tine.

El surâse stingher.

— Bun, bazându-ne pe aceste sisteme, și ținând seama și de componentele care au supraviețuit pe Coasta Veneția, presupunând că ar avea aceeași destinație...

— John!

— Câmpuri de forță. Câmpuri de forță de densitate foarte mare. Problema lor însă este consumul enorm de energie.

— Și?

Bărbatul ridică din umeri încet, dar cu un gest apăsat.

— Pe Far Away? De unde ar putea s-o obțină? Am discutat cu Consiliul Civil al Commonwealthului. Armstrong City este alimentat de cinci centrale energetice civile de putere medie, care sunt dotate cu turbine cu gaze, preluate de la un zăcământ local. Proiectul de revitalizare a importat niște pile de fisiune pentru a-și alimenta echipamentele în perioada de început, iar Institutul are trei micropile care le alimentează facilitățile. Asta-i tot. Restul planetei se descurcă cu panouri solare, turbine eoliene și câteva puțuri de petrol. Nu au absolut nimic la nivelul pe care l-ar consuma măcar unul dintre dispozitivele astea bizare.

Renne îl privi inexpresiv, așteptând o sugestie. Nu primi niciuna.

— Atunci ce poate produce un asemenea nivel de energie?

— N-am niciun indiciu. Este imposibil să fi strecurat prin contrabandă un generator de fuziune sau de fisiune fără să fi fost observat, chiar înainte de a începe noi să inspectăm toate mărfurile. Iar Far Away nu se poate conecta fizic la grila energetică a Commonwealthului. Pur și simplu este lipsit de sens.

— Bun atunci, rosti femeia și întinse mâna în mod reflex către cana de cafea, dar o găsi goală. Așadar, avem unul sau mai multe dispozitive de tip câmp de forță, care consumă foarte multă energie, pe o planetă care nu are deloc energie.

— Ai rezumat perfect situația.

— Abia aștept să văd cum tratează comandorul problema asta, când o să i-o prezinți.

Amândoi priviră ușa cabinetului lui Hogan.

— Nici gând, făcu John. Asta nu-i decât o anexă tehnică la raportul tău.

E-majordomul lui Renne o informă că un fișier de la echipa criminalistică a lui King tocmai fusese depus în dosarul ei cu cazuri de lucru.

John îndoi un deget, simulând un pistol și-l ațintì spre ea.

— Ce faci mai departe e numai treaba ta.

— Mizerabile! mârâi Renne.

El o salută voios și reveni la propriul său birou.

* * *

Vic Russell reveni de pe Cagayn după o jumătate de oră. Sublocotenentul abia avusese timp să-și sărute soția, Gwyneth, înainte ca Renne să-l târască într-o sală de ședințe pentru a-i cere informarea.

— Poliția de pe Cagayn îl știe bine pe Robin Beard, îi povesti Vic. Lucrează în domeniul motoarelor și se pare că-i priceput la reparații și service. Ceea ce se potrivește cu ce ne-a spus Cufflin — că s-au întâlnit acum câțiva ani la un curs de electronică.

— L-ai văzut? se interesă Renne.

I se părea că Vic arăta obosit. Era un bărbat voinic, înalt de un metru și nouăzeci și la fel de lat în spate. Își petrecea weekendurile, jucând meciuri de rugbi rupătoare de oase, la un club amator de lângă Leicester. Într-o sâmbătă, Renne venise cu Gwyneth să-i facă galerie și fusese intimidată de nivelul de violență *prietenoasă* a jocului. Cagayn trebuie să fi fost o călătorie epuizantă, dacă un individ atât de robust ca Vic părea vlăguit.

— Mă tem că nu. Am ajuns prea târziu. Se pare că domnul Beard este un personaj migrator. Potrivit arhivei serviciului impozitelor, nu rămâne niciodată mai mult de doi ani în același atelier auto.

— Își plătește impozitele?

— Nu cu regularitate, dar nu ăsta-i motivul pentru care poliția are un dosar atât de gros despre el. Dacă ai nevoie de un vehicul ca să-ți pierzi urma, se spune că Beard e omul căruia să i te adresezi. La fel dacă ai mașini furate ce trebuie „aranjate"; el știe cum să înlocuiască și să refacă toate măsurile de securitate ale producătorilor.

— Pare genul de persoană care ar avea motive să-l cunoască pe evazivul nostru agent.

— Cam așa ceva. I-am cercetat nițel locuința. Închiriată, bineînțeles. Am ajuns prea târziu cu douăzeci și patru de ore. Dispăruse duba de intervenții care-i atelierul lui mobil de întreținere; acolo își ține toate sculele și echipamentele. Se pare că-i singura permanență din viața lui. Am discutat cu câțiva tipi cu care a lucrat la atelierul auto; are înăuntru o grămadă de

dispozitive personalizate pe care el le-a construit de-a lungul anilor.

Pentru o clipă, Renne își imagină un camion titanic rulând pe o autostradă, cu bule de câmpuri de forță în loc de roți și sugând energie din grila Commonwealthului în timp ce gonea.

— Aha, deci dacă găsim duba...

— ...îl găsim pe el. Așa-i. În mod normal, poliția n-ar trebui să aibă greutăți în a observa o dubă de trei tone, portocaliu-fosforescent, dotată cu facilități de tractare. Pe de altă parte, ținând seama de domeniul în care a devenit expert, nu va fi chiar așa de simplu ca în cazul depistării unui infractor obișnuit. Beard este familiarizat cu toate programele de monitorizare a traficului din Commonwealth și va avea software-uri agresor pentru a le contracara. Poliția de pe Cagayn a trimis o înștiințare către toți agenții de a opri și verifica orice dubă cu caracteristicile respective.

— Șefei i-ar fi plăcut asta: niște polițiști car-au acționat ca la carte.

Vic rânji, dezvelind dinții pe care prea multele impacturi dure din grămada de rugbi îi rearanjaseră în șiruri neregulate.

— Așa-i. Pentru noi însă i-un coșmar.

— Ai anunțat gara TSC de pe Cagayn?

— A fost prima pe care am anunțat-o. Și-au examinat arhivele și mi-au comunicat că nicio dubă de felul acela n-a părăsit planeta în intervalul de timp care ne interesează. Ne vor anunța imediat dacă cineva îmbarcă o asemenea dubă într-un tren de vehicule.

— E bine. Mulțumesc, Vic.

* * *

La amiază, ofițerii principali se reunire în sala de conferințe numărul trei pentru ședința zilnică. Renne li se alătură lui Tarlo și John la masa cea mare și-și puse cana de cafea pe tăblia acesteia, pentru ca apoi să se grăbească să șteargă cercul pe care-l lăsase pe lemnul lustruit.

— Vreți să-ncercăm Amies la prânz? îi întrebă John.

— De ce nu? făcu Tarlo.

— Sper că nu mai ești după chelnerița aia? se strâmbă Renne dezaprobator.

Roșcovanul Tarlo flirtase o lună cu o studentă la Arte de numai douăzeci de ani, aflată la prima ei viață El era la a treia viață. Nu finalizase. Însă uniforma aia blestemată...

— Au chelnerițe acolo?

Bărbații izbucniră în râs. Renne suspină.

Hogan intră și se așeză în capul mesei. Întreaga lui postură era încărcată de energie, care-i producea un surâs agresiv.

— John, mi se pare că ai ceva important pentru noi?

— Da, domnule.

Renne îi aruncă o privire surprinsă; anterior, el nu menționase nimic.

— Programul de identificare vizuală al lui Foster Cortese a obținut finalmente o concordanță, spuse John și portalul mare de înaltă rezoluție din capătul sălii de conferințe se lumină prezentând figura asasinului. TSC de pe Boongate nu s-a grăbit să ne trimită arhiva, dar se poate vedea că nu-i nicio greșeală. El a sosit prin poarta Half Way, cu șase luni înainte de incidentul din Coasta Veneția.

— Numele? întrebă Tarlo.

— Nume oficial: Frances Rowden, fiu de proprietar de terenuri, motiv pentru care își poate permite să călătorească prin Commonwealth. Urma să se înscrie la o universitate de pe Kolhapur, la un curs de agricultură cu durata de doi ani. Am verificat, dar Kolhapur n-are nicio dată despre el.

— Este un Păzitor, rosti Alic fericit.

— De ce crezi asta? întrebă femeia.

Încântarea lui Alic păli ușor, totuși nimic nu-i putea distruge entuziasmul. Ridică o mână și începu să numere pe degete:

— În primul rând este nativ de pe Far Away — atunci cărei alte facțiuni ar putea să aparțină? În al doilea rând, este trimis în misiuni dure care au fost în folosul Păzitorilor... și vreau să spun că au fost realmente dure. Băiatul nostru este wetcablat cu arme până-n dinți. El este noul lor factor de intimidare.

— În ce fel au beneficiat Păzitorii de pe urma crimelor din Coasta Veneția? întrebă iute Renne.

— Valtare Rigin îi înșela. Asta trebuie să fi fost. Era dealer de arme pe piața neagră și genul ăla de indivizi nu se comportă tocmai după platforma-program a acționarilor. A întrezărit o oportunitate să schimbe niște transporturi ori să facă o

înlocuire și să le vândă niște arme mai proaste, sau poate că nu mai le livra dacă nu-i plăteau mai mult. Nu contează... L-au prins. Ce erau să facă? Să-l dea-n judecată? Să-și strângă mâinile și să zică „scuze"? Nu, Păzitorii au încheiat afacerea în stilul lor. Nu uita că sunt teroriști. Psihopații cei mai letali care-au acționat vreodată în Commonwealth. Asta-i ocupația lor: să ucidă oameni. În cazul lui Thompson Burnelli, este evident. El tocmai obținuse înființarea unei divizii de inspecție care să stopeze orice transporturi de arme clandestine spre Far Away. Pac — l-au ras! S-au răzbunat și au trimis și altora avertismentul că nimeni nu-i în siguranță, că nimeni nu-i intangibil. Asasinarea unui senator a zguduit profund establishmentul politic. Apoi McFoster... I-a trădat pe Păzitori și pentru asta a fost omorât.

— Cum i-a trădat? întrebă Tarlo.

— Justine Burnelli, vorbi sec Renne.

Vedea cum lucra mintea lui Alic Hogan și nu-i plăcea defel.

— Exact, urmă Alic lansat în forță. Au aflat că McFoster o vizitase pe senatoarea Burnelli, că ei doi sunt amanți. Imediat după aceea, McFoster a fost urmărit de o echipă a Marinei. Păzitorii au crezut că prin intermediul lui putem ajunge la ei.

— Cum au aflat asta? îl privi Renne.

Alic îi azvârli o expresie de dispreț superficial.

— Călătoria de la observator! Camarazii lui îl supravegheau tot timpul — o echipă de susținere. Iar noi l-am avut pe idiotul ăla...

Pocni din degete.

— Phil Mandia, rosti Renne fără chef.

— Așa: Mandia. El l-a urmărit pe McFoster prin munți cu un convoi de 4x4. Păzitorii ne-au văzut. Au pus lucrurile cap la cap. Pentru ei nu conta dacă McFoster îi dăduse realmente vreun indiciu senatoarei Burnelli despre ce se-ntâmpla. Indiferent ce anume îi spusese, îi trădase pe ai lui. Și hopa — reapare acest Frances Rowden în LA Galactic. Exact în sala în care trebuia, exact când a sosit trenul-buclă, știind că trebuia să scape și de echipele noastre.

Alic radie mulțumit.

Necazul era, Renne recunoscu în sinea ei, că datele se potriveau. În plus, nu putea găsi nicio eroare în raționamentul

comandorului. De acord, mare parte erau speculații, dar speculații *logice*; genul de argumente care ar fi convins un juriu.

În același timp era eficient din punct de vedere politic, ceea ce-i alimenta neliniștea. Avea aceeași mică și sâcâitoare incertitudine pe care o simțise când intrase în apartamentul mansardat al fetelor Halgarth din Daroca. Niciun motiv în sine, ci doar intuiția. Detectivii buni știau în mod instinctiv când ceva nu se potrivea.

Tot ce afirma Alic era posibil. Mda...

Credibil? Nu.

— O să-mi placă chestia asta, urmă Alic. *Anumite persoane* din Securitatea Senatului vor fi foarte nemulțumite când vor accesa fișierul acestui caz pe care l-am rezolvat acum în locul lor. Nu lasă loc pentru stupida ei teorie a unui complot.

Renne încercă să-i atragă atenția lui Tarlo. Nu izbuti. Ceea ce, bănui ea, era deliberat din partea bărbatului.

— Mulțumește-i lui Foster Cortese din partea mea, zise Alic. A făcut o treabă bună. Trebuie s-o recunoaștem atunci când este cazul.

— O să-i transmit, încuviință John King.

Pentru că a rulat un program, gândi dezgustată Renne. Înțelegea ce făcea Alic — atrăgea personalul pe orbita sa. Clădea o echipă pe niște motivații complet eronate. O echipă care avea să sfârșească prin a produce pentru el răspunsurile necesare din punct de vedere politic, nu pe cele corecte.

Și de ce sunt atât de iritată în privința asta? Mă enervează teoria asta de rahat cu Francis Rowden? Sunt invidioasă fiindcă n-am putut eu însăila detaliile? Este o teorie foarte simplă. De ce oare cred că nu-i corectă?

— Voi avea nevoie de alt mandat, spuse Tarlo.

— Pentru ce? întrebă Alic.

— Arhivele băncii Pacific Pine au fost destul de utile, răspunse Tarlo și acum îngădui contact vizual cu Renne, aruncându-i un zâmbet de felul „ți-am spus eu". Compania financiară Shaw-Hemmings de pe Tolaka a transferat sume importante în contul lui Kazimir. Aș dori să văd de unde au provenit.

— Despre ce sume-i vorba? se interesă femeia.

— O sută de mii de dolari pământeni.

Ea țuguie buzele impresionată.

— Îl capeți imediat, aprobă Alic. Renne, ce se mai întâmplă cu Asociația Interplanetară Lambeth?

Întrebarea nu avusese un ton îngrijorător, totuși femeia avu senzația că așteptările fuseseră ridicate nițel cam prea sus după veștile despre Frances Rowden. Raportul ei avea să dezumfle balonul. *E ridicol, devin paranoică.*

— Mă tem că deocamdată n-am nimic concret. A fost cazul lui Vic, dar pe el l-am trimis să-l urmărească pe Robin Beard. Matthew a scotocit în căutarea de date despre Asociație, însă a găsit prea puține fișiere cu care să se poată lucra. Agențiile de angajare care deservesc partea aceea din Londra n-au în arhivele lor absolut nicio înregistrare. Nu-i o direcție promițătoare.

— Am putea lansa un apel prin unisferă, sugeră Tarlo. Poate că emisiunile de știri ne vor acorda din timpul lor. Să rugăm orice foști angajați să ne contacteze.

— Nu, zise imediat Renne. Asta le-ar dezvălui Păzitorilor prea multe din ceea ce știm.

— În privința asta, voi fi de acord cu Renne, rosti Alic. Apelurile publice vor fi păstrate ca ultim resort; degajă sentimentul de disperare. Anunță-mă când se termină complet căutarea datelor și vom reexamina atunci situația.

— Da, domnule.

— Așadar, ce știm despre Beard?

— A dispărut undeva pe Cagayn și poliția de acolo este cu ochii-n patru după el. Judecând după trecutul lui, ne-ar putea oferi o pistă pozitivă spre agentul pe care l-au utilizat Păzitorii.

— Poliția înțelege importanța acestei acțiuni?

— Da, domnule.

— Perfect, dar fii mereu călare pe ei. Nu ne putem îngădui să scăpăm firul ăsta.

* * *

Divizia europeană a Securității Senatului nu era nici pe departe atât de mare, pe cât facilitățile aflate în permanentă extindere ale Contrainformațiilor Marinei din Paris. Divizia își avea sediul în Londra, unde ocupa în totalitate ultimul etaj al unei clădiri monolitice placată cu piatră din Whitehall, la niciun kilometru de palatul Westminster. Divizia europeană împărțea

spațiul respectiv cu alte două departamente ale Commonwealthului Intersolar — auditorul regional NFU și comisia ecologică —, care-i asigurau un paravan excelent. La exterior nu exista nicio plăcuță care să anunțe prezența Securității Senatului și, dacă ar fi fost accesată, matricea de management a clădirii n-ar fi deținut nicio informație despre existența acesteia. Intrarea se făcea printr-o rampă subterană discretă, situată vizavi de vechea clădire a Ministerului de Externe.

În fiecare dimineață, mașina Paulei o lua din fața apartamentului ei și suia pe trenul de navetă între capitalele Europei, un vehicul maglev nou și aerodinamic, care făcea treizeci și cinci de minute de la Paris la Londra, utilizând vechea rută prin tunel. După ce soseau la gara Waterloo, mașina o ducea direct la Whitehall și cobora în parcarea protejată de sub clădire. Timpul total de călătorie nu atingea o oră.

Când Hoshe sosi pentru prima lui zi de muncă, Paula examina fișierele oficiale despre Frances Rowden, pe care Securitatea Senatului le extrăsese din matricea Contrainformațiilor Marinei.

— Alt cretin, murmură femeia când Hoshe bătu la ușa ei deschisă.

— Nu sunt bine primit? întrebă el.

Paula îi surâse.

— Nu-i vorba despre tine. Te rog, intră.

Cabinetul îi era mult mai mare decât cel din Paris, cu plafon înalt și cornișe elaborate. Lambriurile de lemn se ridicau de la jumătatea pereților; inițial fuseseră din stejar auriu-închis, însă acum deveniseră aproape negre. Două ferestre mari priveau afară la arborii ce străjuiau cheiul Victoria Embankment, până la Tamisa. Către nord era vizibil podul Hungerford, traversat de linii ferate ce se îndreptau spre gara Charing Cross.

Un perete era complet acoperit de o proiecție holografică: harta unei gări TSC mari, cu o clădire terminal la un capăt și sute de căi ferate șerpuind peste vastul spațiu deschis din exteriorul ei. Diverse trenuri erau încremenite locului, iar terenul era presărat de puncte verzi deasupra cărora pluteau etichete albastru-neon codificate.

— Ai căzut așadar în picioare, spuse Hoshe.

Privi cu interes proiecția hărții, când trecu pe lângă ea. Se apropie de biroul antic din lemn de trandafir la care stătea Investigatoarea și pantofii i se afundară în covorul burgund, gros.

— Știu. Ai putea crede că acesta a fost locul din care britanicii își conduceau imperiul pe vremea când aveau așa ceva.

— Și nu este?

— Nu. Tot ceea ce vezi a fost remodelat acum o sută cincizeci de ani. Designerii au încercat să reconstituie epoca pe care o considerau Grand Imperial. În realitate, n-are vârsta mea.

Hoshe se așeză într-un scaun, cu doar o ușoară grimasă.

— Cum te mai simți? întrebă Paula.

I se părea că bărbatul arăta în tot cazul mult mai bine decât pe Oaktier, ras la sânge, dat cu colonie și cu părul ușor gelat strâns la spate cu obișnuitul său clips din argint. Purta un costum nou, din material scump, strălucitor, maron-căprioară, cu revere înguste, care accentua o siluetă mult mai zveltă decât fusese prima dată când îl întâlnise. Paula ar fi salutat pierderea aceea în greutate, dacă n-ar fi fost însoțită de scofâlcirea obrajilor.

— Cred că ceva mai relaxat. Și Inyma se simțea mult mai bine azi-dimineață. Abia așteaptă să fie externată.

— Mă bucur. Ce-a spus despre slujba asta?

— A fost destul de încântată de ideea să locuiască în Londra. Este o chestie de securitate, știi? Dacă există vreun loc sigur, atunci nu poate fi decât planeta asta. Aici este concentrată destulă bogăție și putere reală, pentru a i se asigura și o protecție adecvată. După Sligo, așa ceva nu poate fi rău. Și, bineînțeles, clinicile de aici sunt cele mai bune din Commonwealth.

— Ți-ai găsit un apartament?

— Resursele Umane mi-au întocmit o listă cu cinci case, pe care să le examinez. O să mă duc diseară. Până atunci, sunt numai al tău.

— Perfect. Primul lucru pe care doresc să-l faci este să cercetezi fundația caritabilă Cox Educational; ea a finanțat o parte din observările inițiale făcute de Dudley Bose asupra Perechii Dyson. Fosta mea echipă din Directorat a investigat fundația cu șase luni înainte de plecarea lui *A doua șansă* și m-a anunțat că totul era legal și fără probleme. Vreau ca tu să repeți investigația, ținând seama de faptul că există o afirmație potrivit căreia

arhivele Cox ar fi fost falsificate. După aceea, scoate vechile fișiere ale Directoratului și compară-le cu ce ai găsit.

— Perfect. Cine a făcut afirmația?

Paula zâmbi.

— Mellanie Rescorai.

— Serios? Hoshe păru la fel de amuzat. Te-am prevenit despre ea. Umblă vorba...

— Exact. Am făcut niște cercetări cu privire la domnișoara Rescorai. Există unele rapoarte foarte interesante despre activitățile ei pe Elan în decursul atacului Dysonilor. Se pare că a jucat un rol important în evacuarea lui Randtown.

— Mellanie?

— Da. Știu, știu! Iar noul ei prieten este Dudley Bose.

— Mda, bănuiesc c-au existat și cupluri mult mai improbabile.

— Zi-mi și mie măcar unul. În prezent se ascund undeva pe Oaktier.

— Vrei să le dai de urmă?

— Nu. Adresa ei de unisferă este curentă și deschisă. Pur și simplu, a trecut de la emisiunea Alessandrei Baron la cea a lui Michelangelo. Iar asta-i interesant. Cealaltă afirmație a ei a fost că Baron lucrează pentru Starflyer.

— Pare ca și cum ar fi trebuit s-o fi recrutat pe ea, nu pe mine.

— Rămân cu mintea foarte deschisă în privința ei. Ceva de acolo nu prea are sens. Asta nu-i curvișstina în bikini din apartamentul lui Morton. S-a schimbat. Sau o parte din ea s-a schimbat; continuă să fie impulsivă, însă acolo a mai apărut ceva — are foarte multă încredere în sine.

— Cu timpul, toți evoluează.

— Poate că da. Deocamdată, ne ocupăm doar de informațiile de fundal și vedem ce putem găsi anormal.

— Bine. Asta ce-i? arătă bărbatul spre hartă.

— LA Galactic. Mă uitam la asasinarea lui McFoster. Biroul din Paris a reușit să găsească un nume pentru asasin: Frances Rowden. Voiam să văd cum a reușit să scape atât de securitatea Marinei, cât și de a TSC-ului după ce l-a împușcat pe McFoster. IR a biroului mi-a creat o simulare; de acord, înregistrările nu

sunt perfecte, dar cele mai multe poziționări și timpi au fost verificate prin corespondențe încrucișate.

— Bun... și?

— Foarte simplu, Rowden a sărit într-un tren. Nu există altă soluție. Privi cu un aer confuz către harta luminescentă: Deși a beneficiat de o fereastră de oportunitate foarte îngustă. Mă surprinde că nu l-a văzut nimeni dintre cei de pe sol.

— Agentul tău dublu?

— Posibil.

Paula era surprinsă cât de mult o tulbura ideea respectivă. Privi harta cu punctele verzi dintre care unul părea să strălucească mai puternic decât celelalte: Tarlo.

* * *

Când se suiseră în tren în Darklake City, Mellanie se așezase pe locul de la geam. Acum, după cincizeci de minute, privea cum se apropiau de singura clădire a terminalului de pe Boongate. Nori cenușii și deși uruiau deasupra orașului, ocultând soarele și revărsând o cascadă permanentă și masivă, care nu se potrivea defel cu sfârșitul primăverii. Adăuga un strat suplimentar de dezolare la imensa pustietate a triajului gării.

Privind drept în față, femeia putea zări oameni înghesuiți pe fiecare centimetru pătrat al peronului spre care se îndrepta trenul de pe Oaktier. Chiar la marginea peronului stătea un șir de ofițeri de securitate TSC, în costume de flexarmură albastru-închis, cu brațele înlănțuite, împiedicând mulțimea să ajungă la trenul care se apropia. Un cor de strigăte porni imediat ce locomotiva PH58 intră sub acoperișul arcuit al terminalului. Sute de brațe fluturau deasupra căștilor bulbucate ale ofițerilor. Era o întâmpinare neașteptată pentru un tren obișnuit, de parcă la bord s-ar fi găsit vreo celebritate media.

Dudley privi neliniștit peste umărul ei.

— Ce-așteaptă aici?

— Un tren ca să plece, răspunse Mellanie.

Ar fi dorit să fi avut un ton ceva mai blazat, aidoma unei persoane care asistă la acțiunile prostești ale unor oameni pe care nu va trebui să-i cunoască, ori cu care să se amestece vreodată, genul de indivizi ce duceau o viață din care ea scăpase, mulțumită lui Morton și IC. Atât doar că Mellanie știa că peste

o săptămână avea să fie și ea tot în gara aceasta, la fel de nerăbdătoare ca ei să suie într-un tren. Biletul îi era deja rezervat, clasa întâi, fără limită în privința datei de întoarcere. Acum începea să se întrebe dacă biletul acela va însemna mare lucru, când va trebui să stea pe peron și să se lupte să ajungă la ușa deschisă a unui vagon; nu se părea că securitatea s-ar fi sinchisit să dea o mână de ajutor pasagerilor de la clasa întâi.

Când coborâră, între tren și ofițerii de securitate exista doar o fâșie îngustă de beton pe care puteau trece. Îmbrâncite, corpurile în flexarmură îi atingeau întruna. Mellanie se împletici de mai multe ori, când fu înghiontită repetat spre flancul trenului. Privirile furioase pe care le aruncă de fiecare dată nici măcar nu fură băgate în seamă.

Abia când ajunseră la pasajul din capăt, beneficiară în sfârșit de un spațiu deschis. Pentru a canaliza gloata către peroane, fuseseră instalate bariere reactive, care nu puteau însă anula vacarmul furios ce se ridica din mulțime. Mergând în direcția opusă, pasagerii care sosiseră mergeau aproape singuri prin rutele înguste de ieșire. Nici douăzeci de persoane nu coborâră din trenul de pe Oaktier. Cele două valize ale lor apărură prin interstițiul dintre ultimul ofițer de securitate și tren, ca și cum ar fi fost expediate cu piciorul.

Dudley se opri.

— Vreau înapoi, scânci el. Vreau să vii cu mine, iubito. Te rog, nu face asta. Nu merge pe Far Away. Nu vom mai reveni niciodată în Commonwealth. Ei vor asoliza și aici. Să știi c-așa va fi, o știu. Vor asoliza, mă vor recaptura și...

— Dudley! Îl reduse la tăcere, punându-i un deget pe buze, apoi îl sărută: E-n regulă. Așa ceva nu se va-ntâmpla niciodată.

— Nu poți să știi asta. Nu mă mai trata ca pe-un copil. Urăsc când faci așa!

Mellanie fu gata să replice, *Atunci, încetează să te mai comporți ca un copil*, dar se mulțumi să coboare glasul și zise:

— IC mă va anunța din timp.

Ceea ce nu era adevărat... cel puțin ea n-o credea. Cine putea să știe?

Dudley o privi bosumflat.

— Haide, spuse ea voios și-și trecu brațul prin brațul lui. O să vezi cu ochiul liber o stea neutronică. Câți astronomi se pot lăuda cu-așa ceva, chiar în ziua de azi?

Era o mituială jalnică, totuși el strânse șovăielnic din umeri și-i îngădui să-l conducă spre unica ieșire din pasaj. Existau suficiente indicatoare pentru serviciul de conexiune cu Far Away și le urmară printr-un coridor pustiu, ajungând în cele din urmă la o ușă către exterior, amplasată pe un colț al clădirii terminalului. Zgomotul oamenilor frustrați și nervoși reverberă în jurul lor.

În exteriorul gării, trebuie să fi fost probabil zece mii de persoane, strivite laolaltă într-o bandă imensă, de la terminalul pentru pasageri până la intrarea pe autostradă, aflată la un kilometru depărtare. Mașinile și taxiurile ce fuseseră abandonate pe drumurile de acces erau acum impedimente izolate, înconjurate de pâlcuri dense de trupuri. Toate fuseseră sparte și deschise și erau utilizate pentru orice, de la adăposturi, la locuri de joacă pentru copii și toalete. Mii de umbrele se legănau în sus și în jos în jurul lor, pete de culori întunecate care deviau valurile de ploaie ce se revărsau din cerul insipid. Copii îmbrăcați în pelerine plângeau și țipau, în timp ce erau târâți înainte și îmbrânciți din toate părțile. Bărbați și femei răcneau insulte și plângeri inutile, al căror nivel sporea pe măsură ce se apropiau de intrarea terminalului.

Poliția și securitatea TSC îi canalizaseră pe toți între două șiruri de polițiști și patrolboți. Elicoptere pluteau pe deasupra, producând vârtejuri descendente de ploaie care completau nefericirea celor de pe sol.

Mâinile virtuale ale Mellaniei atinseră câteva iconuri și ea începu să scaneze scena cu inserțiile retinale setate la rezoluție maximă, expediind imaginile direct la studioul Michelangelo din Hollywood. Murmură un comentariu superior despre disperare și rămășițele războiului. Apropierea de Alessandra o educase și disprețul îi sosea ușor pe buze.

Un mesaj text îi apăru în vederea virtuală. **Material bun. Deja! Am știut că nu m-am înșelat în privința ta. Ai grijă când ajungi acolo. Cu drag. *MA*.**

Michelangelo fusese surprins când ea îi propusese deplasarea pe Far Away în decursul interviului lor privat. Crezuse că femeia încerca să dovedească ceva. În mod obișnuit, pentru a-și câștiga contractul de probă, nou-angajatele trebuiau doar să se culce cu el; în privința respectivă, el avea un apetit

chiar mai mare ca Alessandra. Mellanie sugerase subiectul după ce terminaseră partida de sex și ea obținuse deja slujba. Michelangelo fusese ușor derutat, dar surâsese și spusese că-i plăcea stilul ei.

El însuși avea destul stil personal. Datorită lui Dudley, care reprezenta triumful cantității asupra calității, Mellanie aproape că uitase cum puteai face sex realmente înfocat. În același timp, Michelangelo putea fi amuzant și ea râsese cu poftă, de vreo două ori, la poveștile lui. Când o făcuse, înțelesese că nu râsese niciodată cu Dudley... și bănuia că nici n-avea să râdă vreodată. În majoritatea călătoriei de întoarcere pe Oaktier, ea își imaginase ce altceva va trebui să facă în patul larg al lui Michelangelo pentru a obține un contract permanent.

— Ăla-i biroul? întrebă Dudley.

— Poftim?

Mellanie se smulse din reveria pe care i-o stârnise mesajul text. Bărbatul indica un pâlc mic de clădiri ca niște cutii din prefabricate, adiacente terminalului; deasupra ușilor lor se zăreau firme de companii turistice.

— Da. Noi căutăm „Aventuri pe Marea Triadă". Au spus că ne va aștepta cineva.

Haina ei semi-organică dăduse naștere unei glugi pe care femeia și-o trase peste păr, ca să-l protejeze de ploaie. Cizmele pe care le purta erau mai degrabă practice decât elegante, probabil genul de încălțăminte pe care l-ar fi avut un localnic din Randtown. Ca să se asorteze la ele, alesese o pereche de blugi verde-măslină din propria ei colecție și un tricou negru din fibră de blană semi-organică, pe care o simțea minunat de moale pe piele. Dudley se mulțumise cu obișnuiții pantaloni de gata, o cămașă ieftină și o jachetă. Mellanie renunțase să mai încerce să-l facă să se îmbrace elegant.

Plescăiră prin băltoace până la șirul de operatori turistici. „Aventuri pe Marea Triadă" era destul de ușor de găsit — era singurul birou în care ardeau luminile.

Asistentul-adjunct de manager Niall Swalt aștepta înăuntru. Era un tânăr zvelt, abia trecut de douăzeci de ani, cu păr blond și cârlionțat tuns urât, așezat îndărătul tejghelei recepției și absorbit de un bizar concurs de jocuri ce se derula pe portal. Muzică rock bubuia prin biroul pustiu, în vreme ce siluete

feminine plonjau și ieșeau din rezervoare pline cu fluid uleios. Când ușa se deschise, tânărul sări imediat în picioare, iar siluetele strălucitoare și muzica dispărură.

— Domnișoară Rescorai, încântat de cunoștință. Niall ocoli tejgheaua, nerăbdător s-o salute. Sunt un mare admirator al tău. Încă mai accesez *Seducție ucigașă*, cel puțin o dată pe lună.

Purta unul dintre vechile tricouri de promovare ale Mellaniei, care avea în mijlocul pieptului o hologramă cu fața femeii. Fusese spălat de atâtea ori, încât imaginea pâlpâia jalnic prin ciclul de zâmbete, revărsând puncte de interferență verzi și roșii.

— Mă bucur întotdeauna să întâlnesc un fan.

Mellanie se sili să surâdă neutru, când el îi strânse mâna. Avea pe degete și brațe COtatuaje ieftine, pe care propriile ei inserții sofisticate le analizară instantaneu în momentul contactului. Liniile verzi și subțiri erau capabile să expedieze impulsuri senzoriale grosolane spre sistemul lui nervos; pentru Mellanie, bărbatul apăru pentru câteva clipite ca o complexă sculptură din sârmă strălucitoare, cu încâlcirile cele mai dense concentrate în jurul vintrelor sale.

— Și încă poți întâlni, adăugă ea sec.

— Oh, da, este o poveste fantastică. Și-n același timp reală!

Rânjea larg pe când se holba la ea, iar văpaia din obraji îi evidenția coșurile.

— Ești senzațională în *Seducție*. Te simt... extraordinară.

— Mulțumesc, făcu Mellanie neriscând să-l privească pe Dudley care menținea o tăcere prevestitoare de rău. Este foarte drăguț din partea ta.

— Te superi dacă te-ntreb despre noaptea din cabana de vânătoare? S-a-ntâmplat de-adevăratelea?

— Da, s-a-ntâmplat chiar așa și-a fost o noapte de neuitat.

Chipul lui Dudley încremenise, cu toți mușchii rigizi. Numai culoarea care i se revărsa peste obraji dezvăluia că mai era în viață.

— Uau! fluieră admirativ Niall. Dar când Morton te-a dus la restaurantul Falkirk? De ce nu i-ai dat în judecată pe bodyguarzi?

— Cine-ar fi avut ceva de câștigat? Și, haide să recunoaștem, noi n-aveam ce căuta împreună în toaleta pentru femei. A fost

cam extravagant din partea noastră, însă cântăreața era superbă. Cine i-ar fi putut rezista?

— Așa-i... Da... Am observat și unele erori...

— Serios?

— De pildă, petrecerea de pe iahtul lui Resal. Când urci la bord, ai chiloței din mătase neagră, dar când cobori sunt din satin auriu.

— Extraordinar, habar n-am avut. Trebuie neapărat să stau de vorbă cu cei de la urmărirea continuității.

— Cealaltă chestie era cu Paula Myo. Am verificat dosarul publicat al procesului; potrivit notelor Directoratului, Investigatoarea a cercetat într-adevăr grupările mafiote de pe Oaktier. Totuși în *Seducție ucigașă*, ea nici nu ia în seamă posibilitatea ca Shaheef să fi fost ucisă de niște terți.

— Exact aspectul acela am vrut să-l subliniem. Myo n-a făcut o anchetă amănunțită.

Chipul Mellaniei devenise la fel de inflexibil ca al lui Dudley; fusese pentru prima dată, când trebuise să recurgă la răspunsul acela automat. *Dar dacă Myo făcuse o anchetă amănunțită? Dacă Morty...* Își flexionă umerii, iritată pe sine însăși pentru că se îndoia.

Încurajat de ușurința cu care putea discuta cu idolul său, Niall surâse sfios și întrebă:

— Sânii tăi sunt realmente atât de fermi, sau fluxul tactil a fost editat pentru a-i face să se simtă așa?

— Hei! mârâi Dudley.

Niall îi aruncă o încruntătură derutată.

Mellanie puse o mână pe brațul fanului ei devotat.

— Niall, trenul nostru a-ntârziat, am fost comutați prin StLincoln înainte de a ajunge pe Wessex, așa că suntem îngrijorați să nu pierdem legătura.

— Ah, nu, făcu tânărul imediat. Totu-i pregătit pentru voi.

— Grozav. Ăsta-i bagajul nostru, arătă Mellanie cele două valize care rulaseră după ei. Acum unde mergem?

— Compania are o mașină. Ă-ă-ă... mă tem că înainte de-a trece prin gaura-de-vierme, va trebui să fiți controlați de divizia inspecției mărfurilor Far Away. Este ceva nou, abia au început operațiunea asta. Se asigură că nu transportați arme sau materiale ilegale.

— Mi se pare o idee bună.

Mașina era o limuzină Mercedes, care îi purtă opt kilometri prin triaj până la un antrepozit aproape gol. În interiorul clădirii cavernoase fuseseră instalate câteva sisteme de scanare, dintre care unul era o arcadă suficient de mare pentru ca să poată trece un întreg vagon de marfă. Doi polițiști foarte plictisiți examinau pe un portal mare imagini neclare de lăzi. Ordonară valizelor Mellaniei să treacă printr-un scaner-buclă mai mic.

— În exteriorul gării, rosti Mellanie către Niall, așteptau foarte mulți oameni. Cât de greu ne va fi să ne-mbarcăm în tren după ce ne-ntoarcem de pe Far Away?

Parcă îi adresase o provocare personală. Tânărul se îndreptă și-și recompuse trăsăturile într-o expresie pe care o considera probabil liniștitoare.

— „Aventuri pe Marea Triadă" garantează transportul în siguranță al tuturor clienților săi de ambele părți ale porții. Din clipa în care ați sosit pe Boongate, ne-am asumat răspunderea pentru vacanța voastră, iar responsabilitatea aceea se încheie abia după ce plecați definitiv. Când a plecat cu familia spre Verona, domnul Spanton, managerul, m-a lăsat la conducere. Voi fi aici pentru a mă asigura că vă veți obține locurile alocate.

— Mulțumesc, Niall.

— Totul face parte din contractul de servicii.

— Tu nu vrei să pleci?

— Uneori mă gândesc că poate ar trebui s-o fac. Totuși, asta-i casa mea — unde să mă duc? Commonwealthul nu ne va abandona. Vor sosi echipamente defensive noi. Știu asta sigur. Lucrez aici, în gară și văd fel de fel. În mulțimea de acolo nu sunt decât bogați imbecili și speriați. Eu nu sunt așa. Eu rămân.

— Frumos din partea ta.

După verificarea bagajelor, Mercedesul îi duse la clădirea micuță pentru îmbarcare, care avea propriul său peron lateral. Mellanie văzu o locomotivă electrică MLV22, cu un singur vagon care așteptau sub tenda scurtă din panou compozit. În vestiarul cu costume se mai găseau trei persoane: Trevelyan Halgarth și Ferelith Alwon, doi fizicieni care mergeau la Institutul *Marie Celeste*, și Griffith Applegate, funcționar în cabinetul guvernamental. Griffith mărturisi că era numai unul dintre cei opt funcționari care reveneau prin rotație... el era singurul care se

prezentase. Trevelyan și Ferelith erau destul de plăcuți, dar Mellanie se temea că ambii puteau fi agenți Starflyer, așa că fu politicoasă, însă rezervată când încercară să vorbească cu ea.

Costumul pentru compensare în atmosfera de pe Half Way era un combinezon integral larg și mov, care avea propria sa rețea termică și un guler circular metalic. Matricea sa interfață cu e-majordomul femeii și, imediat ce Mellanie își așeză inelul pe umeri, o membrană cauciucată semiorganică lunecă din interiorul perimetrului său și i se etanșă în jurul gâtului. O cască globulară transparentă se prinse perfect pe inel și se bloca ermetic. E-majordomul rulă o verificare rapidă a modulului de regenerare a aerului și afișă un șir de iconuri verzi în vederea virtuală. Femeia își scoase casca și o purtă sub braț.

Niall îi conduse pe un coridor spre tren, unde un steward aștepta lângă ușa deschisă a vagonului.

— Ne vedem peste o săptămână, îi zise Mellanie. Îl lăsă pe Dudley să intre în vagon, apoi îl sărută scurt pe Niall pe obraz. Sunt autentici, îi șopti ea și se îndepărtă iute.

Ultima imagine a lui fu un surâs uluit și fericit pe chipul scofâlcit.

Interiorul vagonului părea similar cu al transportoarelor de aceeași clasă din dotarea TSC. Unica diferență o reprezentau ecluzele pneumatice de la ambele capete. Imediat după ce cei cinci pasageri se așezară, ușa exterioară se închise, se etanșă și trenul porni să ruleze.

Ploaia răpăi peste ferestre îndată ce lăsară peronul în urmă. Nimic altceva nu se clintea în triajul gării. Până și uriașele antrepozite erau tăcute și neutilizate.

O lumină roșiatică începu să se strecoare prin ferestrele vagonului, când se apropiară de poarta Half Way, după care Mellanie simți furnicătura ecranului baric. Poate că fusese doar imaginația ei, dar i se păru mai intensă ca de obicei.

În secunda în care îl traversară, șuvoaiele de apă ce se revărsau peste toate ferestrele vagonului se transformară instantaneu în gheață, care radia o culoare stacojie fluorescentă. Femeia își lipi fața de geamul cu strat triplu de sticlă și se strădui să distingă ceva prin modelele de gheață. Peisajul de afară era un deșert de rocă goală, pătat în carmin întunecat de o stea de clasă M. Cerul roz-coral se ridica peste îndepărtatul

orizont zimțat, întunecându-se până la stacojiu-închis deasupra capetelor. Nu se zăreau nori și nici măcar cea mai vagă pâclă care să păteze uniformitatea bolții deasupra lui Half Way; atmosfera era incredibil de curată. Pâlpâiri alb-albastre puternice licăreau constant, într-un ritm aproape monoton, sfâșiind lumina roșie solară. Indiferent în ce direcție ar fi privit, Mellanie nu vedea niciun fulger; de asemenea, nu se auzeau tunete.

Călătoria de la poartă fu scurtă. De o parte a căii ferate, stânca începu să coboare, dezvăluind ultimul ocean rămas pe Half Way: o suprafață netedă și calmă de apă sură aidoma ardeziei. Se îndreptau către un golfuleț adânc în formă de „V", ai cărui pereți verticali din piatră se întindeau pe un kilometru de la țărmul principal. Pe orice altă planetă, intrândul acela ar fi fost un estuar de eroziune, cu un râu iute care s-ar fi vărsat în apexul său, însă aici părea ca și cum din teren ar fi fost retezată, apoi înlăturată, o felie triunghiulară. În loc de un râu, o limbă lată de rocă forma o rampă lină care cobora în ocean.

Shackleton era cocoțat la o sută de metri deasupra apei nemișcate — o suită bizară de barăci presurizate ridicate pe piloni butucănoși, printre care erau presărate hangare gigantice. Pe lângă echipajele pentru tren și avioane, în sătuc se mai afla o echipă de la Agenția Științelor Maritime Naționale Boongate, care clasifica metodic formele de viață oceanică supraviețuitoare. Nicio siluetă nu era vizibilă în exterior și locul părea complet abandonat. La capătul dinspre uscat al golfulețului exista o singură gară rudimentară, constând dintr-o rampă pentru mărfuri și două scări metalice către ușile ecluzelor pneumatice.

Mellanie se lipi și mai puternic de geam, pe măsură ce se apropiau, doritoare să vadă avioanele cu care urmau să zboare. Patru dintre cele nouă aparate HA-1 Carbon Goose de pe Half Way se găseau pe stâncile de deasupra oceanului. Femeia privi cu respect masivele fuzelaje alb-argintii ce scânteiau sub soarele roșu când își dădu seama de adevărata lor mărime.

Când Consiliul Commonwealthului asamblase pachetul financiar necesar lui TSC pentru a stabili o legătură gaură-de-vierme cu Far Away, membrii săi fuseseră preocupați de posibilitatea pătrunderii în Commonwealth a unor entități

ostile. Ținând seama de natura flamei ce fusese detectată pe Damaran, îi îngrijorase în mod firesc posibilitatea agresivității extratereștrilor care o declanșaseră. Măsura de securitate pentru care insistaseră era destul de simplă. Cele două gări porți de găuri-de-vierme de pe Half Way trebuiau să fie separate printr-o distanță considerabilă, astfel ca ruta spre Boongate să poată fi retezată în eventualitatea în care ceva malign ar fi evadat de pe Far Away. După investigarea completă a lui Half Way, fuseseră construite cele două gări, Shackleton și Port Evergreen, pe insule situate la zece mii de kilometri una de cealaltă.

Halgarthii, instigatorii politici ai proiectului Far Away, asiguraseră legătura între insule. Un impuls de mândrie dinastică o făcuse pe Heather Antonia Halgarth să decidă pentru cel mai mare aparat de zbor care fusese construit vreodată. Toate componentele fuseseră produse pe EdenBurg, după care fuseseră transportate prin intermediul lui Boongate pentru a fi asamblate în hangarele de pe Shackleton. Având la bază o structură compozită de carbotitan, fiecare Carbon Goose era lung de o sută douăzeci și doi de metri și avea anvergura aripilor de o sută zece metri. Avioanele erau dotate cu câte șase motoare, turbine alimentate cu micropile de microfisiune și răcite cu aer, care produceau fiecare 32.000 kgf, adică suficient pentru a conferi viteza de croazieră de 0,9 Mach. Autonomia de zbor era realmente nelimitată, deoarece micropilele trebuiau înlocuite o dată la douăzeci și cinci de ani.

Stewardul îi conduse afară din tren și-i îndrumă către Carbon Goose în care aveau să se îmbarce. Înapoia lor, doi membri TSC ieșiră dintr-o baracă și începură să supravegheze descărcarea mărfurilor. Încărcăboți ridicară lăzi și le transferară pe o mică flotilă de vagonete-platformă ce aveau să le ducă la avion.

Mellanie simți cum costumul i se rigidizează și se umflă, când se deschise ușa exterioară a ecluzei pneumatice. Prompt, supapele egalizară presiunile. Atmosfera de pe Half Way nu era ucigător de toxică; era alcătuită în majoritate din genul de amestec azot-oxigen existent pe planetele U-congruente, însă era suplimentat de niveluri inacceptabil de ridicate de bioxid de carbon și argon, care impuneau utilizarea de filtre sau

regeneratoare de aer. În timpul zilei, temperatura ecuatorială fluctua între minus zece și minus cincisprezece grade Celsius. Nici aceasta nu era imediat letală, totuși costumele termice erau indispensabile.

Femeia se îndepărtă câțiva pași de piciorul scării și lăsă capul pe spate. Altă pâlpâire orbitoare erupse pe cer. Provenea de la un punctuleț radiant din apropierea proeminentei stele de clasă M.

— Ea este? îl întrebă pe Dudley.

Bărbatul se holba spre boltă; după multă vreme, arăta neașteptat de fericit.

— Da. Ea este perechea. Speram să poți vedea mareea plasmatică, dar nu pare îndeajuns de masivă ca să fie observată cu ochiul liber.

— Te referi la atmosfera solară?

— Nu la coronă în sine, deși trece și ea prin distorsiuni mareice constante. Steaua neutronică se află pe o orbită destul de apropiată de soare, pentru a-i atrage majoritatea vântului solar. Plasma este târâtă în jerbe gigantice peste spațiul dintre ele și apoi spiralează în jos către steaua neutronică. Fulgerele pe care le vezi sunt unde de impact.

În timp ce vorbea, steaua neutronică licări iarăși. Mellanie fu nevoită să clipească din ochi și să-și ferească privirea din cauza intensității luminii. Îi lăsă pe retină o imagine remanentă purpuriu-închis.

— Este radioactivă?

— Emite radiații, Mellanie, însă nu este radioactivă. Conceptele sunt destul de diferite.

— Bine, rosti ea ușor iritată. Este periculoasă?

— Da, rafalele de raze gama și raze X sunt destul de intense, totuși atmosfera lui Half Way ne va proteja de ce-i mai rău. Pe de altă parte, nu ți-aș recomanda să stai o săptămână aici sub cerul liber.

— O să-ncerc să țin minte asta.

Femeia porni spre avionul care-i aștepta, iritată de felul în care Dudley comutase la personalitatea lui pedantă.

Carbon Goose stătea pe trenul de aterizare triplu, cu scară de aluminiu extinsă de la ușa ecluzei pneumatice frontală. La mijlocul aparatului era deschisă o cală lungă pentru marfă, iar

încărcăboții transferau lăzile la bord. Când se apropie, Mellanie văzu mai clar oceanul dindărătul rampei naturale de rocă a golfulețului. Nu era chiar perfect nemișcat, ci suprafața îi unduia lent, mișcată de curenții lini de aer care echivalau cu vântul pe planeta aceasta. Un tiv de gheață moale clipocea leneș în lungul țărmului, neizbutind niciodată să se aglutineze într-o pătură solidă. Ghețarii care apăruseră cu cinci milioane de ani în urmă sub formă de calote în nordul și sudul planetei secătuiseră lent cantități vaste de apă pură din oceane și lăsaseră în urmă reziduuri de apă ce deveniseră tot mai sărate cu fiecare secol și astfel își coborâseră punctul de îngheț. De milenii, niciuna dintre masivele cruste planetare nu mai sporise. Ținând seama de starea actuală a stelei, mediul lui Half Way ajunsese la un echilibru care avea să dureze probabil ere geologice.

Ecluza din avion era îndeajuns de mare pentru a-i cuprinde simultan pe toți cei cinci pasageri, în timpul ciclării atmosferice. Mellanie își scoase casca și trecu în compartimentul de pe puntea întâi. Primul lucru pe care-l zări fu șirurile de fotolii uriașe, ce se întindeau în interiorul puternic iluminat care aducea cu al unei mici săli de spectacole. Îi așteptau opt stewardese și de trei ori mai mulți boți. Ea nu mai văzuse niciodată așa ceva.

Fură ajutați să-și scoată costumele și anunțați că se puteau așeza oriunde doreau. Mellanie alese un fotoliu lângă fereastră în față și o stewardesă o servi cu un pahar de Buck's Fizz.

— Așa transport mai zic și eu, comentă ea încântată când fotoliul îi lunecă îndărăt și extinse un suport pentru picioare.

Dudley privi în jur nesigur, după care își îngădui cu grijă să se afunde în capitonajele din piele groasă.

Se auziră obișnuitele bufnituri surde asociate cu un avion care se pregătește de decolare: containerele erau încărcate și asigurate, ușile calei se închiseră, turbinele porniră. Extremitățile aripilor se îndoiră lent în jos, în poziție verticală, coborând flotoarele lungi și bulbucate din vârfuri, în pregătirea decolării de pe apă. După aceea avionul rulă în jos pe panta stâncoasă, în ocean. Răsunară alte bufnete, când trenul de aterizare se retrase și-i lăsă plutind și ieșiră foarte lent din golfulețul adânc. Pilotul anunță prin difuzoare că zborul urma

să dureze zece ore și le ură călătorie plăcută, apoi turbinele nucleare ambalară la maximum.

Rularea până la decolare fu surprinzător de scurtă. Mellanie zâmbi surescitată, când evantaie uriașe de jerbe de apă se curbară către exterior dinapoia flotoarelor. Apoi suiră în cerul trandafiriu, aplaudați de fulgerele silențioase și orbitoare ale ionilor ce colapsau lovindu-se de steaua neutronică aflată la patruzeci de milioane de kilometri deasupra lor.

* * *

Monotonia zborului fu întreruptă o singură dată. După trei ore, pilotul zări mult dedesubt un grup de vurbalene albe și reduse altitudinea, pentru ca pasagerii plictisiți să le poată vedea. Se distingeau doar ca niște punctulețe vermillon ce lunecau prin oceanul neclar, aproape de două ori mai mari decât balenele albastre de pe Pământ. Spre deosebire de acelea, vurbalenele erau fantastic de agresive, practic creaturi de haită ce vânau tot mai puținele bancuri de pești cu care împărțeau acest ultim ocean arctic. Ba chiar se luptau cu alte grupuri, în vreme ce ocoleau întruna planeta, dând roată ecuatorului între zidurile limitatoare ale ghețarilor de coastă de pe Half Way.

În două rânduri, Mellanie și Dudley părăsiră compartimentul frontal pentru a sărbători intrarea în clubul amatorilor de sex la înălțime. Pentru a obține intimitate, nu trebuiră nici măcar să folosească toaletele strâmte. Compartimentele mediane și dorsale de pe toate cele trei punți erau pustii și întunecate, oferindu-le destul spațiu pentru nebunii printre șirurile lungi de fotolii goale.

* * *

Port Evergreen se afla pe o insulă cu suprafața de șaizeci și cinci de mii de kilometri pătrați. Totul era rocă pustie. Pe Half Way nu fusese descoperită nicio formă de floră, nu existau urme de sol și nici de nisip, întrucât planeta nu avea satelit natural și nici maree; nimeni nu găsise nici măcar o fosilă în straturile insulei. Planetologii se contraziceau dacă evoluția părăsise vreodată stadiul acvatic, dar Commonwealthul nu manifesta absolut niciun interes. Half Way era realmente o planetă aflată la capătul lumii.

Parcă pentru a o dovedi, Port Evergreen era chiar și mai puțin impresionant decât Shackleton. Când ajunseră acolo se amurgea și pe cer rămăsese doar îndeajuns de multă lumină maronie pentru a ilumina stâncăria dezolantă. Port Evergreen era cuibărit la adăpostul unei scobituri largi de un kilometru în peretele de piatră pe care insula îl prezenta oceanului. Avea un hangar, șase barăci argintii presurizate și o clădire lungă cu două niveluri ce semăna cu un hotel ieftin. Generatorul găurii-de-vierme era găzduit într-un edificiu de forma unui tatu, construit din panouri de carbon simplu, cu un capăt gros îngustându-se treptat pentru a proteja arcada porții. Într-acolo nu duceau șine ferate, ceea ce o surprinse pe Mellanie.

Carbon Goose ameriză rezonabil de lin, paralel cu țărmul, deși, după ce atinse apa, decelerarea fu mai accentuată decât rularea de aterizare a oricărui avion normal. Pentru prima dată, Mellanie fu recunoscătoare centurilor de plastic pliabil care o fixau în fotoliu. Pe când se apropiau de uscat, se echipă atentă cu costumul. În exteriorul hangarului existau alte patru aparate gigantice de zbor; potrivit unei rotații stricte, altul pornise spre Shackleton atunci când ei veniseră încoace.

Când pasagerii debarcară, doi bărbați în costume stăteau la piciorul scării. Cel dintâi era Eemeli Aro, ofițerul tehnic TSC care răspundea de generatorul găurii-de-vierme.

— V-ați încadrat excelent în timp, îi anunță el pe pasageri. Ciclul găurii începe peste optsprezece minute. Nu-i necesar să așteptați în salon. Un braț indică în direcția clădirii pe care Mellanie o asemuise cu un hotel: Mergeți într-acolo și, imediat ce se deschide, vă dau aprobarea de trecere. Păsiți pur și simplu prin ea.

Mellanie se așteptase la o operațiune mai elaborată, însă, după ce schimbă o privire scurtă cu Dudley, porniră încet peste bolovani. Soarele roșu ajunsese aproape de orizont și cobora iute. Perechea lui neutronică trimitea aceleași fulgere orbitoare, ca și cum ar fi fost baliza stroboscopică a unei nave eșuate.

Lumini polifoto străluceau pe toate clădirile din Port Evergreen, producând o dată cu dispariția luminii solare pete galben-spălăcit pe piatră. Stelele se iviră rapid și Mellanie se simți măruntă și expusă. Pentru prima dată în viața ei, înțelese realmente conceptul de beznă sugrumătoare.

Cei cinci pasageri se ghemuiră strâns laolaltă în fața porții a cărei arcadă era umplută de o lumină ultramarin-palid, vizibilă abia acum, după apusul soarelui roșu. Nu era frig, totuși Mellanie își cuprinse umerii cu brațele, strângându-se și trecându-și greutatea de pe un picior pe celălalt. Îndemnă mental gaura-de-vierme să se încarce de energie, dar nu putea face absolut nimic pentru a grăbi Călărețul-furtunii.

Factorul final în alegerea planetei înghețate ca loc pentru gările găuri-de-vierme fusese strania stea binară a lui Half Way. Deși diametrul îi era considerabil mai mic decât o gaură-de-vierme TSC comercială standard, gaura-de-vierme Far Away consuma totuși un volum masiv de energie. Un generator de alimentare aservit fusese ales pentru motivul cel mai vechi dintre toate: oportunism politic. Halgarthii acceptaseră să aloce finanțarea pentru alimentarea cu energie unui consorțiu format din Dinastiile Hutchinson, Brant și Mandela, în schimbul creșterii susținerii lor înaintea comitetului Senatului din Washington. Deși constituia alegerea evidentă, energia nucleară era scumpă și expedierea unei centrale pe Half Way, unde construcția urma să aibă loc în mediul non-U-congruent, ar fi dus costurile la niveluri inacceptabile. Iar alte scheme convenționale erau subiectul unor concluzii nefavorabile întrucât alarmata Trezoreria Centrală a Commonwealthului ducea acum o luptă de ariergardă: Half Way nu avea câmpuri petrolifere, astfel că nu puteau utiliza o centrală cu turbine cu gaze; nu exista un satelit natural, ceea ce elimina energia mareică; recea lumină roșie ar fi făcut panourile solare mai scumpe decât opțiunea nucleară. De aceea, finalmente, Dinastiile Intersolare insistaseră pentru o soluție radicală, însă practică.

Înainte să fixeze capătul îndepărtat al găurii-de-vierme Boongate de poarta Shackleton, deschiderea găurii-de-vierme fu ridicată în spațiu mult deasupra planetei, astfel încât componentele Călărețului-furtunii să poată fi împinse prin ea. Ideea data aproape de la începutul „erei spațiale" din secolul al XX-lea: o moară eoliană care alimenta un generator electric simplu ce exploata vântul solar. Un asemenea dispozitiv trebuia să fie mare, cu lungimea palelor măsurată în kilometri, și construită

din materiale cât mai ușoare. Principiul Călărețului-furtunii era același, deși poziționarea sa necesita unele modificări.

Ca și conceptul original, avea pale dreptunghiulare — șaisprezece, care radiau din butuc; fiecare era o rețea plată de traverse, lungă de douăzeci și cinci de kilometri, construite din cele mai dure fibre de oțel-siliciu pe care le putea produce Commonwealthul. Douăzeci și trei de kilometri din ele erau acoperite cu folie argintată ultra-subțire, ceea ce-i conferea o suprafață totală de peste o mie opt sute de kilometri pătrați pe care să impacteze vântul solar. Ar fi produs un moment de torsiune considerabil chiar și într-un sistem solar obișnuit. În sistemul Half Way, Călărețul-furtunii era poziționat în punctul Lagrange dintre steaua roșie și perechea ei neutronică, exact în mijlocul curentului de plasmă, unde densitatea ionilor era cu ordine de magnitudine mai mare decât orice vânt solar normal.

Puterea produsă de Călărețul-furtunii când se găsea în grosul fluxului era suficientă pentru a opera generatorul găurii-de-vierme. El nu putea totuși să stea pur și simplu în punctul Lagrange și să producă întruna electricitate, fiindcă așa ceva ar fi adus prea mult cu mișcarea perpetuă. Valurile de plasmă exercitau o presiune neîntreruptă asupra palelor, care îndepărta Călărețul-furtunii de punctul Lagrange, ducându-l spre steaua neutronică. Timp de cinci ore, cele două seturi de pale se roteau în direcții opuse, generând electricitate pentru gaura-de-vierme din Port Evergreen, care era livrată prin intermediul unei găuri-de-vierme de lățime zero. Călărețul-furtunii stoca de asemenea o parte din energie, astfel că la sfârșitul celor cinci ore, când nu mai era aliniat, deținea suficiente rezerve pentru a-și declanșa propulsoarele de la bord și a se îndepărta și mai mult de fluxul principal de plasmă, unde presiunea era redusă. De acolo, urma o buclă simplă de cincisprezece ore înapoi prin spațiul deschis către punctul Lagrange, unde relua ciclul.

În ciuda complexității sale, nu existau părți în mișcare: cele două discuri-butuc ce ancorau palele erau conectate prin cuplaje magnetice. Toate componentele electronice erau module soft multiplu redundante la defecțiuni, proiectate să reziste în mediul radiativ dur al punctului Lagrange. Propulsoarele se realimentau permanent din fluxul de plasmă. În felul acesta

exista doar degradarea fizică a structurii externe cauzată de impacturile ionilor. După o sută optzeci de ani de operare de succes, folia palelor suferise perforări, smulgeri și abraziuni, ce acopereau șaptezeci și cinci la sută din suprafața ei originală. Rata distrugerilor era acum în creștere. Când avea să ajungă la optzeci și trei la sută, Consiliul Commonwealthului trebuia să o înlocuiască. Trezoreria lansase deja un contra-studiu care prezenta costurile reduse ale generatoarelor de fuziune moderne, ale unei găuri-de-vierme de lățime zero care să lege Port Evergreen de grila Commonwealthului prin intermediul lui Boongate, și chiar posibilitatea ca Far Away să susțină o modestă centrală energetică cu turbine de gaze. Era o bătălie financiară care urma să fie luptată ani buni în comitete, informări secrete și sala de mese a Clădirii Senatului.

La patruzeci de milioane de kilometri de Half Way, Călărețul-furtunii lunecă înapoi în centrul punctului Lagrange, unde furtunile de ioni se izbeau de giganticele lui pale argintii. Viteza rotației lor începu să crească.

Radianța spectrală a arcadei se transformă brusc într-o pâclă monocrom strălucitoare. Umbre vagi se deplasau de cealaltă parte a ecranul baric încețoșat.

— Gata, oameni buni, puteți trece, rosti Eemeli Aro.

Cei doi fizicieni intrară primii, topindu-se aproape imediat în umbre.

— Nu-i nicio problemă, îi liniști Griffith Applegate. Am făcut asta de o sută de ori.

Trecu energic pe sub arcadă.

— Conexiunea este stabilă, o anunță IC pe Mellanie. Sunt conectată la mica rețea din Armstrong City. Puteți trece fără griji.

Mellanie întinse mâna și îl simți pe Dudley prinzând-o.

— Atunci să-i dăm drumul, rosti ea.

Pătrunseră simultan în torentul de lumină caldă și strălucitoare.

Mellanie era nerăbdătoare să vadă cum arăta noua planetă, orașul și populația sa. În loc să privească însă atentă de jur împrejur, fu distrasă imediat de felul în care corpul îi dorea să se ridice de pe sol. Era ca și cum un pas simplu se transforma cumva într-un salt. De îndată ce trecu prin ecranul baric, avansă

mult prea rapid. Îi dădu drumul iute lui Dudley și deschise brațele, străduindu-se să se echilibreze, iar gestul acela îi trimise înainte poșetuța de pe umăr, aidoma unui balon prins de briză. Izbuti până la urmă să se oprească și încremeni complet, temându-se de ceea ce i-ar fi putut aduce orice altă mișcare. Poșeta îi reveni pe lângă trup.

— La naiba, am uitat de gravitație!

Inspiră adânc și privi în jur, căutându-l pe Dudley. Bărbatul stătea chiar înapoia ei, complet neperturbat de cele întâmplate.

— Ești bine? o întrebă.

— Da.

— Nu uita ce ți-am spus despre inerția de aici. Este o planetă cu gravitație scăzută, așa că trebuie să gândești orice mișcare înainte de a o efectua.

— Da, da.

Eleganta ei mână virtuală atinse iconul de deconectare a căștii și gulerul se deschise. Ridică bula transparentă de pe cap și-și scutură părul, care i se învolbură lent în jur.

O asaltară zgomotele orașului: duduituri îndepărtate de mașinării, motoare cu ardere, claxoane, zbierete de animale, conversații și strigăte omenești. Mirosurile de aici erau mai puternice decât în oricare altă zonă urbană pe care o vizitase vreodată în Commonwealth: vapori de petrol nerafinat, apă de mare, animale, mâncăruri cu mirodenii, putrefacție organică, căldură, praf... toate se combinau într-un melanj intens care copleșea la prima inspirație.

Când își reveni, privi în jur. Păreau să fi ieșit într-o arenă deschisă, cu diametrul de minimum cinci sute de metri. În fața ei exista un gard metalic scund, care izola în fața porții un semicerc ce slujea drept zonă de primire pentru sosiri. Dincolo de gărduleț, și dominând centrul arenei, se vedeau trei fântâni mari, cu bazinele placate la interior cu cărămidă, din ale căror statui țâșneau jeturi de apă. În jurul lor se desfășura traficul, o combinație de vehicule cu petrol, biciclete, ricșe și căruțe trase de cai; deși niciunul nu părea să urmeze vreun marcaj rutier. De ambele părți ale femeii, ziduri înalte din piatră galbenă se curbau, îndepărtându-se, încununate de zeci de tende din țesătură solară zdrențuită întinse peste prăjini din lemn și fibră de sticlă ce fuseseră legate laolaltă fără vreo încercare de simetrie.

Acolo sus trebuia să existe un soi de pasarelă sau promenadă, întrucât Mellanie vedea destui oameni mișcându-se aproape de parapetul scund. La nivelul solului, zidurile erau străpunse de arcade de diverse mărimi. Cele mai mici aveau imediat la interior tarabe ferite de lumina pătrunzătoare a soarelui de la mijlocul dimineții; vindeau de toate, de la tehnologie modernă de consum, la alimente proaspete, haine, plante, jucării, boți vechi și reparați de multe ori, unelte manuale, hrană pentru animale, obiecte de artă, țesături semiorganice, cărți și medicamente. Câteva arcade se deschideau în baruri, oferind băuturi ce se întindeau de la cafeaua garantată împotriva mahmurelii, la romul local de o sută de grade, cu zeci de soiuri de bere și sucuri de fructe, ba chiar și vinuri native. Arcadele cele mai mari duceau în clădiri aidoma unor peșteri întunecoase, care slujeau drept depozite. Camionete și căruțe trase de cai intrau și ieșeau din ele.

Un furnicar de oameni se deplasa fără grabă peste pavajul grosolan din dale de piatră al arenei, alcătuind grosul traficului. Stilurile vestimentare erau incredibil de variate, întrucât adoptaseră cu entuziasm totul, de la simple legături peste coapse, la tricouri și șorturi, kilturi, sariuri, costume sobre de afaceri, robe precum ale clericilor, rochii simple și salopete de mecanici; se vedeau chiar și câțiva bărbați în uniforme kaki de poliție, cu chipiuri albe și înalte, care încercau să soluționeze disputele legate de circulație.

Stând cu spatele la pâlpâirea întunecată a porții și cu casca sub braț, Mellanie se simți aidoma unui astronaute care tocmai coborâse din racheta ei. Privi scena animată alte câteva momente, apoi se puse în mișcare, pentru a se ocupa cu probleme mai imediate și mai lumești. Doi oameni din personalul TSC îi ajutau pe fizicienii Institutului să-și scoată costumele. Mellanie începu și ea să și-l scoată. Un inspector TSC îi ceru să se dea la o parte din drum. Abia se îndepărtă din fața porții și începură să treacă dube-robot și camioane cu platformă, care aduceau containerele din Carbon Goose. Acestea pătrunseră direct în arenă și se îndreptară către arcadele din fața depozitelor, zbierând din claxoanele de coliziune pentru a-i alerta pe pietonii leneși.

Până ce Mellanie și Dudley își scoaseră costumele, bagajele le fuseseră descărcate. Ambele valize rulară spre ei. O mașină trimisă de hotelul Langford Hall aștepta dincolo de gărduleț, iar șoferul ei surâdea și flutura din brațe pentru a le atrage atenția. Cei doi fizicieni din Institut suiau într-un Land Rover Cruiser mare, cu șase roți și geamuri negre. Alături se aflau trei camioane, care receptau containerele sosite prin poartă.

Griffith Applegate își luă geanta de umăr și-i zâmbi prietenos Mellaniei.

— Nu te teme, știu că arată teribil, dar ascultă ce-ți spun: asta-i o parte blândă a orașului. Aici vei fi în perfectă siguranță.

— Mulțumesc, replică ea nesigur.

Bărbatul scoase din geantă o pălărie cu boruri late, o așeză pe cap, apoi își puse ochelarii de soare.

— Un sfat: folosește numai taxiurile cu licență de la Casa Guvernatorului.

Atinse cu un deget borul pălăriei și porni spre mulțime.

— O să țin minte, vorbi Mellanie către spatele lui. Haide, Dudley, să mergem la hotel!

Verifică să vadă dacă bagajele îi urmau și se îndreptă către mașina care-i aștepta.

* * *

Stig McSobel își rezemă coatele pe parapetul de piatră din vârful Zidului Pieții, pentru a privi mai bine peste 3P, cum numeau localnicii Piața Primului Pas. La două sute de metri depărtare, poarta se deschise la timp și cinci persoane ieșiră prin ecranul baric întunecat.

— Au venit Halgarth și Alwon, se adresă el lui Olwen McOnna, aflată alături.

Ca orice bodyguard bun, ea nu privea 3P, ci scana cumpărătorii din apropiere, care treceau de la o tarabă la alta în căutare de chilipiruri. Vânzătorii erau ticsiți într-un gigantic inel comercial care alcătuia acoperișul masivului edificiu central al orașului. Aici fluxul vieții și al negoțului era neschimbat, banii și produsele treceau dintr-o mână în alta în același ritual de troc rapid care exista de aproape două secole, indiferent la amenințările ce pândeau dintre stele. Mai adânc însă în oraș, nesiguranța era mai pronunțată; zvonurile și

temerile afectau gândirea și comportamentul oamenilor. Absența turiștilor se observa la tot pasul. Guvernatorul ordonase ca mai mulți polițiști să iasă din secțiile lor confortabile, pe străzi, unde vederea lor ar fi transmis încredere. O măsură inutilă, gândea Stig. În scurt timp, neliniștea avea să se preschimbe în îngrijorare, apoi în panică.

— Vor avea nevoie de o oră ca să iasă din oraș, spuse Olwen. O să-i anunț pe călăreți.

— Bine.

Vederea virtuală a lui Stig afișă iconuri și text spectral peste poartă. Deschise un canal spre unisferă și câteva mesaje năvăliră în dosarul de stocare temporară al e-majordomului. Propriile lui mesaje goniră, expediate către diverse adresă de unică folosință. Privi după aceea surprins la cei care stăteau acum în fața porții. Intensitatea vederii virtuale se reduse și bărbatul își utiliză inserțiile retinale pentru a transfoca. Pe unul dintre nou-veniți îl cunoștea: Griffith Applegate care lucra în Casa Guvernatorului și se străduia să mențină infrastructura civilă șubredă a lui Armstrong City. Ceilalți doi...

— Pe ea o știu. Am accesat-o când am fost în Commonwealth. Este un fel de celebritate. O reporteră. Da — Mellanie Rescorai. Ce caută aici?

Olwen nu se oprise din examinarea mulțimii de cumpărători.

— Dacă este reporteră, caută noutăți. Evident.

— Nu-i tocmai o reporteră autentică, ci o bogătașă răsfățată, care face reportaje idioate „de atmosferă". Probabil că prezintă moda actuală a orașului.

Vederea virtuală redeveni mai distinctă și Stig activă câteva iconuri. Inserțiile porniră să ruleze un program de identificare a însoțitorului lui Rescorai... ceva din el îi era familiar.

Stig îi privi pe cei doi suind într-o mașină de hotel, care se îndepărtă într-o rafală de claxoane, în clipa în care primul autobuz de călători se opri în exteriorul enclavei porții. Pasagerii debarcară: băștinași de pe Far Away care petrecuseră mult timp în sălile de forță și-și injectaseră steroizi și proteine modificate genetic pentru a-și spori masa musculară. Stig își amintea prea bine etapa respectivă a vieții sale. Sosi al doilea autobuz, iar alte două traversau încet 3P. Personalul TSC

înmâna deja costumele mov ce aveau să-i protejeze pe pasageri până la Carbon Goose care-i aștepta de cealaltă parte a porții. Costul călătoriei, chiar numai dus, depășea cu mult posibilitățile majorității populației de pe Far Away. Numărul delictelor din oraș creștea, deoarece oamenii disperați căutau să facă rost de bani în orice moduri posibile.

Un dreptunghi purpuriu transparent se materializă în vederea virtuală a lui Stig.

— Ia uită-te..., murmură el.

— Ce-i? întrebă Olwen.

— Tipul cu Rescorai este Dudley Bose.

* * *

Langford Towers îi oferi Mellaniei și lui Dudley Bose apartamentul regal de la ultimul etaj. Conducerea le lăsase în frapieră șampanie, chiar dacă provenea doar de la o podgorie de pe versantul nordic al munților Samafika. Era însoțită de ciocolată, fructe, brânză, biscuiți și apă minerală. Pe toate mesele se aflau vaze mari cu aranjamente magnifice de flori proaspete. Ușa dulăpiorului din baie abia putea fi închisă din cauza numeroaselor produse de cosmetică dinăuntru.

Ei erau singurii locatari ai hotelului.

— Cu siguranță, îl bate la fund pe bătrânul Pine Hearts Gardens, declară Mellanie, deschizând ușile patioului și ieșind pe veranda largă.

Având patru niveluri, Langford Towers era una dintre cele mai înalte clădiri neguvernamentale din Armstrong City; plafoanele camerelor erau foarte înalte, o trăsătură de design care îi ajuta pe oaspeții sosiți de pe planete cu gravitație standard să nu se lovească cu capetele de tavan în urma unui pas făcut cu prea mult entuziasm. Mărimea și poziționarea hotelului îi ofereau Mellaniei o vedere excelentă peste acoperișurile din țigle olandeze roșii, până la țărmul Mării Nordului, aflată la doi kilometri către vest. Un port circular larg asigura dane pentru ambarcațiuni de toate tipurile, de la traulere la feriboturi, de la barcazuri de marfă, la case plutitoare, de la bărci de pescuit la iahturi de agrement. Apa azurie din depărtare scânteia ademenitor, în ciuda faptului că soarele

se găsea jos pe cerul surprinzător de albastru al lui Far Away; câteva zeci de ambarcațiuni reveneau în port pentru noapte.

Mellanie examină orașul de la înălțime. Armstrong City nu avea caroiajul urban regulat cu care era obișnuită: străzile și bulevardele sale zigzagau și se curbau după modele contorsionate. Practic ocoleau clădirile mai mari din centru, așa cum erau Piața Primului Pas și Casa Guvernatorului, ca și birourile proiectului de revitalizare, ceea ce o făcu să se întrebe care dintre ele fuseseră primele. Doar dispunerea pogoanelor de antrepozite de lângă port părea să aibă un soi de ordine. Districtele periferice se întindeau peste terenul unduitor, dezvăluind parcuri și străzi comerciale, proprietăți imobiliare suburbane elegante și zone industriale. Desișuri de coșuri metalice înalte revărsau nori cenușii groși; poluarea era atât de fățișă, încât o surprinse.

Spre sud, zărea pe cer două forme staționare, ovale și întunecate, imediat în afara orașului. Cu o sută douăzeci de ani în urmă, când fusese la apogeu, proiectul de revitalizare angajase o flotilă de două sute cincizeci de dirijaboți. Inițial aceștia fuseseră utilizați pentru a răspândi bacterii de sol peste dezolantul peisaj post-flamă, încărcându-se de la nou-construitele rezervoare de clone de pe aerodromul de lângă Armstrong City. Apoi, după ce solul fusese reînviat, împrăștiaseră peste planetă semințe, ba chiar și ouă de insecte, în efortul de a o readuce la statutul integral de U-congruență. După aceea, mărețele aparate aeriene căzuseră victime propriului lor succes. Numărul oamenilor atrași de Far Away începuse să crească, pe de o parte grație biotopului aflat în extindere. Toți avuseseră însă propriile viziuni personale despre felul în care trebuia renăscută părticica lor specifică din planetă, mai cu seamă Barsoomianii. În câteva cazuri, dirijaboții fuseseră deturnați și utilizați pentru a distribui alte mărfuri peste provincia noilor lor proprietari; unii fuseseră abătuți electronic de la teritorii care nu mai doreau plantele vechi și utile pe care le favoriza proiectul de revitalizare. Câțiva căzuseră victime ostilităților dintre Păzitori și Institut, iar alții fuseseră pierduți în furtunile ce bântuiau în jurul Marii Triade. Vechimea însemnase totuși sfârșitul celor mai mulți. Cei care mai rămăseseră, sub treizeci, funcționau cu componente canibalizate din hangare pline cu carcasele rudelor lor retrase

din circulație; aerostatele lor cu gaz erau peticite și zdrențuite, nemeritând certificatele de zbor pe care Casa Guvernatorului le elibera în mod ritualic în fiecare an.

Dirijaboții și poluarea cauzau numai jumătate din sentimentul de detașare al Mellaniei. Femeia înțelese ce anume o tulbura cu adevărat: absența trenurilor. Nu existau rambleuri și nici trasee prioritare care să reteze drept prin arhitectură. Nu existau căi aeriene care să lunece deasupra ambuteiajelor din trafic. Mai mult ca orice, trenurile simbolizau societatea Commonwealthului.

— Ce loc straniu, comentă ea. Nu-nțeleg de ce așa mulți oameni emigrează aici. Totul mi se pare înapoiat; ca și cum cei din epoca victoriană ar fi inventat zborul stelar și și-ar fi adus aici civilizația. Poate că de-acolo a venit *Marie Celeste*.

— Ești prea tânără ca să-nțelegi, zise Dudley.

Ea se răsuci, ușor surprinsă de tonul sigur pe sine al vocii bărbatului.

Dudley stătea lângă ea și surâdea admirativ spre orașul improvizat care-i înconjura.

— Încearcă să reîntinerești de cinci ori, să fii nevoită să revii la o slujbă de opt ore, secol după secol, astfel ca să-ți poți plasa jumătate de salariu într-un fond de pensionare, care să-ți permită să faci întruna exact același lucru. Poți să ai altă slujbă, alt partener de viață, copii... însă ești prinsă în aceeași buclă, fără să întrevezi nicio schimbare. O dată ce ai trecut prin așa ceva, până și tu te-ai gândi să vii aici, ca să-ți trăiești ultima viață fără plasă de siguranță.

— N-am știut că așa simți tu...

— Nu simt așa. Sau n-am simțit. În tot cazul, nu în decursul ultimei mele vieți. Îmi amintesc totuși că am accesat multe fișiere despre emigrarea aici. Încă două tratamente de reîntinerire, alți cincizeci de ani petrecuți luptându-mă pentru finanțare cu decanul, căsătorit cu altă jigodie ca Wendy, și, da, m-aș putea vedea făcând-o. Este foarte atrăgător să te trezești în sălbăticie și să vezi ce există acolo. Posibilitatea de a-i spune vieții moderne să se care-n pizda mă-sii și, pentru prima dată, de a clădi ceva substanțial pentru tine însuți, cu mâinile tale: revenirea la starea de vânător-culegător. Să știi că nu-i chiar pe atât de îndepărtat pe cât ne place să credem.

— Și-acum?

— Acum? Niciunul dintre noi nu se mai bucură de luxul acela. Făcu o grimasă: Am avut eu grijă de asta, nu?

— Nu. Tu n-ai fost decât o parte foarte măruntă din ceea ce s-a petrecut. Îmi pare rău să-ți știrbesc ego-ul, scumpule, dar n-ai fost chiar atât de responsabil.

El mormăi, neconvins.

Mellanie nu era sigură în ce fel să răspundă. În clipele când reapărea vechiul Dudley, ea se simțea mică și prostuță pe lângă el. Ciudat, ținând seama de faptul că aceea era starea la care ea ar fi trebuit să-l ajute pe bărbat să revină.

Iconul IC îi sclipi ca un smarald în vederea virtuală, îngăduindu-i să amâne gândurile despre Dudley și noul lui viitor.

— Da? rosti femeia.

— Mellanie, ne aflăm la numai trei ore de sfârșitul ciclului găurii-de-vierme. Ar fi un moment potrivit să introduci subrutina noastră în rețeaua orașului. Putem verifica autenticitatea operațională.

— Bine.

Mellanie reveni în living. Lângă ușa ce ducea în dormitor, se afla un birou din lemn de pin, care avea deasupra o matrice mică și veche, model desktop. Ea își puse ambele mâini pe i-punctele de prima generație ale matricei și pe degete apăru un păienjeniș de linii vag argintii. Un afișaj de iconuri complet noi i se materializă în vederea virtuală și programele de căutare începură să analizeze rețeaua locală din interiorul inserțiilor Mellaniei.

— Nodurile nu par să aibă vreun program decent de monitorizare, comentă ea.

— Suntem de aceeași părere. Te rugăm, lansează subrutina noastră.

Mâinile ei virtuale cu piele aurie de șarpe tastară secvența codului și subrutina se decomprimă din inserții, revărsându-se în rețeaua orașului prin intermediul contactului Mellaniei cu matricea desktop. IC formatase subrutina ca pe un simplu sistem observator, cu suficientă independență pentru a o sfătui și ajuta pe femeie după închiderea găurii-de-vierme. Mellanie o adusese în inserții, fiindcă orice program atât de mare care ar fi pătruns pe Far Away prin lățimea îngustă de bandă a releului

Half Way ar fi fost ușor detectată. Așa ceva ar fi atras riscul coruperii subrutinei IC, mai ales dacă Păzitorii sau Starflyer rulau smartware ostil în nodurile orașului.

— Sunt instalată, raportă subrutina IC. Rețeaua orașului are destulă capacitate pentru a putea rula în mod distribuit în interiorul matricelor sale on-line.

— Confirmăm, anunță IC.

— Grozav, rosti Mellanie și-și ridică mâinile de pe matricea desktop. Vezi dacă poți găsi orice gen de activitate care ar putea fi Păzitorii. Nu-mi trebuie decât un nume sau o adresă. O modalitate prin care să-i pot contacta.

— Voi începe analiza, spuse subrutina IC. Există foarte multe sisteme cu acces restricționat. Ținând seama de vechimea procesoarelor în care operez, șuntarea fireshieldurilor poate să dureze mai mult.

— Fă tot ce poți.

Dudley revenise în living.

— Cu cine vorbești? se interesă el.

— Biroul lui Michelangelo. Mellanie îi ceru e-majordomului să închidă conexiunea cu IC. Verificam legătura și ceream o actualizare.

— Aha. Ochii lui se furișară către ușa dormitorului: Ce facem în continuare?

— Coborâm la bar și culegem informații. Barurile sunt întotdeauna cele mai bune locuri pentru așa ceva. În plus, m-ar aranja să beau ceva zdravăn; nici nu mai știu de cât timp călătorim. Căscă și-și întinse brațele, încercând să-și relaxeze mușchii încordați ai umerilor: Haide, ia să vedem dacă Far Away a auzit de cocteilul *Seducție ucigașă*!

* * *

Barul și restaurantul din Langford Towers erau unicele părți ale hotelului în care exista o oarecare animație. Se adresau unei clientele bogate, în măsura în care se putea vorbi despre așa ceva în Armstrong City, oferind un decor cu vădite influențe indiene în tapetul auriu și purpuriu, statuetele hinduse și palmierii masivi ce se înălțau din urne de lut. Maestrul bucătar favoriza mâncărurile condimentate, iar prin sistemul acustic se revărsa muzică de sitar.

Stig își găsi o măsuță goală în bar și sorbi în liniște dintr-o bere, în vreme ce încerca să-i catalogheze pe ceilalți clienți. Se afla acolo de patruzeci de minute, când intrară Mellanie și Dudley. Intenționase să le arunce doar o privire scurtă și apoi să nu le mai acorde interes, așa cum îl învățase Adam. Îi fu însă imposibil s-o facă din cauza Mellaniei. Bărbia prelungă și nasul turtit îi negau femeii genul de perfecțiune pe care ar fi avut-o o frumusețe clasică, dar prezența ei fizică era izbitoare. Pașii energici o purtară iute prin bar, totuși își dezvoltase deja un ritm controlat al mișcărilor pe care majoritatea extraplanetarilor îl învățau abia după vreo săptămână. Fiecare mișcare făcea ca părul ei auriu și ondulat să fluture lin deasupra umerilor.

Dudley o urma cu pași nesiguri și când ajunseră la tejghea, o prinse, pentru a-și regăsi echilibrul. Era greu să nu faci comparații între ei, ținând seama de apropierea pe care o menținea bărbatul față de Mellanie. Astronomul re-viat lăsa impresia unui individ total inadecvat, atât fizic, cât și mental.

Stig reuși în cele din urmă să-și desprindă ochii de la cei doi. Majoritatea celorlalți clienți îi priveau pe nou-veniți. În ciuda evaluărilor sale anterioare, nu putea spune dacă vreunul era agent Starflyer de la Institut. Cu certitudine, măcar unul dintre ei ar fi trebuit să fie.

După atacul Dysonilor, Institutul devenise mult mai îndrăznet în oraș. Directorul său îi oferise asistență Guvernatorului, în urma creșterii delictelor și tulburărilor și deja câteva patrule polițienești din centru erau însoțite de trupe ale Institutului în armurile lor întunecate. Lui Stig i se părea improbabil ca unicii doi extraplanetari de pe Far Away să nu fie ținuți sub observație.

O auzi pe Mellanie încercând să comande un cocteil exotic de care barmanul nu auzise niciodată. În cele din urmă, femeia se mulțumi cu o margarita. Când barmanul începu să amestece ingredientele, reportera se aplecă spre el și-i vorbi pe ton scăzut. Stig privi în jur cu un aer indiferent, la timp pentru a remarca expresia surprinsă a barmanului. Acesta clătină iute din cap și-i întinse cocteilul Mellaniei, după care se grăbi către capătul opus al tejghelei.

Nemulțumită, Mellanie îl remorcă pe Dudley la o masă liberă.

Pe Stig aproape că-l pufnise râsul. Întreaga scenă păruse o dramoletă IST prost jucată.

Din fericire, nu există și actul al doilea. Mellanie și Dudley își terminară paharele și reveniră în apartamentul lor, căscând de zor. Stig rămase în bar și urmări cine pleca și când anume. Nimeni nu se comporta nici măcar pe departe suspicios.

Barul se închidea la miezul nopții. Stig își termină berea și așteptă în recepția pustie. În cele din urmă, barmanul apăru din direcția bucătăriei, îmbrăcându-se din mers.

— O clipă, i se adresă Stig.

Barmanul privi agitat în jur, dar personalul din schimbul de noapte al hotelului nu se zărea nicăieri. Bărbatul avea în jur de treizeci și cinci de ani, cu genul de constituție slăbănoagă specifică majorității locuitorilor lui Far Away, ceea ce făcea ca abdomenul de băutor de bere să pară și mai proeminent.

— Da, domnule?

Stig scoase o bancnotă de cincizeci de dolari pământeni și i-o îndesă în palmă. Bărbatul era îndeajuns de profesionist ca s-o vâre imediat în buzunar.

— Ceva mai devreme a fost aici o extraplanetară foarte atrăgătoare.

— Apartamentul regal, domnule, la ultimul nivel.

— Mulțumesc, informația aceasta o cunosc deja. M-ar interesa mai degrabă să știu ce te-a întrebat.

Barmanul îl privi straniu. Stig aștepta. Nu trebuia să mai recurgă la amenințări, cel puțin nu împotriva bărbatului acesta. În cel mai rău caz, l-ar fi costat alți cincizeci de dolari.

— Dorea să știe unde ar fi putut întâlni un membru al Păzitorilor. I-am spus că nu știu. Ceea ce este adevărul. Evident...

— Evident.

— N-am mai spus nimic altceva.

— Am înțeles. Mulțumesc.

Barmanul lăsă să-i scape un oftat scurt de ușurare și se grăbi să iasă. Stig aștepta două minute, apoi ieși el însuși în noapte, iar ușile automate ale hotelului se zăvorâră în urma lui.

Globuri polifoto încărcate solar proiectau o lumină gălbuie slabă în lungul străzii largi. Ritmuri slabe de muzică de dans pluteau dinspre ușa deschisă a vreunui club. O briză răcoroasă purta izul de ozon sărat al mării peste Armstrong City. Undeva

în depărtare, o sirenă de poliție își tânguia nota singuratică peste șoselele pustii. Nu putea fi pentru vehiculele Institutului, deoarece acelea fuseseră distruse cu ore în urmă; lovite de mortiere și masere la nici zece kilometri în exteriorul orașului. Trevelyan Halgarth și Ferelith Alwon n-aveau să mai ajungă niciodată la Institut, n-aveau să-l mai ajute niciodată pe Starflyer. Cu nițel noroc, memocelulele lor fuseseră nimicite în incendiul care distrusese Land Rover Cruise. Aveau să fie la fel de morți ca și Kazimir.

Stig scoase o țigară din pachet și scăpără o brichetă de modă veche, cu benzină. Un obicei prost, deprins în Commonwealthul decadent. Amestecul de nicotină și marijuana se simți minunat, când îl trase în piept. Avea nevoie de un stimulent după stresul din timpul zilei.

— Lumina asta te transformă într-o țintă perfectă, rosti Olwen din umbre.

— Dacă te bizui pe sclipirea unei țigări, în locul unui vizor pe timp de noapte, n-o să ai decât necazuri, replică el.

Femeia ieși din nișa unei uși și i se alătură; se îndepărtară de hotel și coborâră panta lină ce ducea spre port.

— Unde-i Finlay?

— Și-a găsit o poziție bună. O să ne-anunțe dacă ei mai părăsesc hotelul în noaptea asta.

— Mai este cineva interesat?

— Dacă este, e mai bun decât noi. N-am văzut pe nimeni.

Stig se opri și privi îndărăt către fațada înaltă și albă a lui Langford Towers. Balconul apartamentului regal era un dreptunghi cenușiu, imediat sub acoperiș. *Ce naiba poate să vadă o fată ca asta cu ruină ca Dudley Bose? În mod sigur, au venit aici cu un scop precis.*

— S-au băgat în pat la vreo zece minute după ce au revenit în cameră, zise Olwen.

— Crezusem că apartamentul este situat prea sus ca să ai o linie bună de vizare înăuntru.

— Așa este. Reformulez: lumina s-a stins la zece minute după ce au suit. De atunci nu s-a mai aprins. Femeia pufni: Probabil că de-abia așteptau să-și rupă hainele de pe ei. Sunt aici, singuri... Aluziile de pericol... Tineri... Practic puteai simți hormonii gâlgâind din ei.

Stig nu spuse nimic. Propria lui minte fusese umplută cu imaginea Mellaniei goală, în pat cu Dudley Bose. Îl tulbura nițel faptul că era Dudley, nu el. Și, *de fapt*, așa ceva n-ar fi trebuit să se întâmple.

— Ce vrei să facem în privința lor? întrebă Olwen.

— Nu sunt sigur. Se pare că ei vor să ne găsească. Să vedem ce vor face mâine.

* * *

Cartierul general al lui Stig în Armstrong City era Fierăria Halkin, un fost magazin de hardware. Se afla destul de central, avea în spate un garaj mare și util, iar vecinii credeau că membrii de clan erau noii proprietari, care amenajau locul fără să se grăbească prea mult. O impresie oportună, ce îngăduia multor oameni și vehicule să vină și să plece fără să stârnească comentarii. Adam Elvin ar fi fost mândru de un asemenea paravan.

Când Stig ajunse dimineață acolo, Murdo McPeierls și tânărul Felix McSobel începuseră deja să demonteze motorul unui jeep Mazda Volta. Aveau nouă asemenea vehicule vechi și solide, înghesuite în garaj și în curte. Stig le adusese ca parte a spargerii blocadei Boongate pe care o pregătea Adam. Adam nu trimisese deocamdată prea multe detalii, nici chiar prin mesaje încriptate. Stig era însă convins că acțiunea avea să se desfășoare, deoarece noile inspecții de pe Boongate le retezaseră practic aprovizionările din Commonwealth. O altă sarcină a lui Stig era să creeze echipele tehnice care urmau să asambleze numeroasele componente în generatoarele speciale de câmpuri de forță necesare pentru răzbunarea planetei. De aceea,l știa cât de disperate erau clanurile pentru componente. La fel de disperate pe cât erau pentru datele marțiene. Stig discutase cu Samantha, conducătoarea grupului de control care asambla matricea mare ce avea să ruleze rețeaua de stații manipulatoare. Femeia îi explicase cât de urgentă era recuperarea datelor respective. Kazimir murise însă, iar datele dispăruseră. *Aceea ar fi trebuit să fi fost misiunea mea...* În ziua aceea, soarta fusese ticăloasă cu ei.

Stig petrecu prima jumătate de oră a dimineții, exersând în sala de gimnastică improvizată în subsolul magazinului, făcând

kick-box cu sacii grei din piele și imaginându-și că fiecare dintre ei era Bruce McFoster. Era un exercițiu bun, în care se putea pierde, un interval de timp în care nu trebuia să gândească.

— Ești tulburat, Stig McSobel, rosti un glas care avea un permanent ecou șoptit.

Stig nu auzise pe nimeni intrând. Își termină lovitura de picior și se răsuci lin, ghemuindu-se în același timp într-o postură defensivă. Barsoomianul care își spunea Dr. Friland stătea la baza scării de lemn: o siluetă înaltă îmbrăcată în robă întunecată din țesătură semi-organică. Chipul îi era parțial ascuns în interiorul unei glugi de călugăr, în care domneau permanent umbrele. Odată Stig își utilizase inserțiile retinale pentru a încerca să obțină o imagine clară, dar descoperise că efectul acela era în realitate un fel de câmp de distorsiune. Barsoomianii își camuflau întotdeauna adevărata înfățișare. Se zvonea că ei doreau ca nimeni să nu știe cât de mult îi îndepărtaseră modificările lor de forma umană inițială. Dr. Friland era cu certitudine mai înalt decât orice om normal pe care-l văzuse Stig vreodată, deși destui dintre cetățenii Commonwealthului se reprofilaseră pentru emisiuni sportive media, de felul wrestlingului, producând variante ridicol de grotești ale corpului omenesc. În cazul lui Dr. Friland însă situația era diferită, deși nu știa exact cum anume.

Stig se îndreptă și-și destinse mușchii umerilor și brațelor.

— Ce te face să spui asta?

— Când te confrunți cu o problemă sâcâitoare recurgi întotdeauna la activități fizice, rosti Dr. Friland cu glasul lui eufonic. În felul acesta îi pemiți subconștientului să examineze posibilitățile.

— Așa este. Stig își luă prosopul și începu să se șteargă; izbutise să transpire destul de bine. Apropo, oamenii noștri mi-au spus să vă mulțumim încă o dată pentru bioprocesoare. Au fost integrate în matricea noastră cea mare. Se pare că depășesc cu mult orice ar produce în clipa asta Commonwealthul. Ar trebui să ne accelereze în mare măsură simulările digitale.

— Plăcerea a fost de partea noastră.

Stig se apropie de banchetă și îmbrăcă o cămașă simplă, cu mâneci scurte. Le era recunoscător Barsoomianilor pentru

ajutorul pe care-l ofereau clanurilor, totuși nu știa niciodată ce să le spună în rarele ocazii când se întâlnea cu vreunul. Cum puteai flecări cu o entitate necunoscută? Dr. Friland sosise în Armstrong City cu o săptămână în urmă, livrând procesoarele cerute de grupul de comandă. Din motive cunoscute numai de el, rămăsese în oraș și locuia în marea reședință privată pe care Barsoomianii o păstrau în cartierul chinezesc.

Fără vreo mișcare vizibilă a picioarelor, Dr. Friland se roti în loc, menținându-și chipul nevăzut către Stig.

— În rețeaua orașului a apărut ceva nou.

— Un nou program de monitorizare?

Bărbatul fu surprins că rețexperții clanurilor nu-l detectaseră; practic erau interfațați continuu.

— Nu. Este vorba despre o... prezență.

Glasul Barsoomianului sună nesigur, ceea ce trimise un fior pe șira spinării lui Stig. El se baza foarte mult pe presupusa infailibilitate a Barsoomianilor. Nici chiar timpul pe care-l petrecuse în Commonwealth, unde tehnologia făcea parte din cotidian, nu putuse alunga complet fabuloasele povești ale copilăriei sale despre celelalte făpturi care locuiau pe planeta aceasta.

— Vrei să zici că-i un spectru... sau așa ceva?

— Spectrul din mașină? O aluzie foarte nimerită. Cu siguranță este spectrul unei mașini.

— Ah, bun... Și... ce face?

Întunericul din interiorul glugii lui Dr. Friland se diminuă parțial, dezvăluind un șir de dinți zâmbitori.

— Orice dorește.

— O să-mi pun oamenii să-l supravegheze.

— Este evaziv. Eu însumi abia pot culege urme ale trecerii sale.

Bezna se închise peste surâsul lui Dr. Friland.

— Stai puțin... Nu vorbim despre Starflyer, nu-i așa?

— Nu. Aceasta este o construcție binară, nu un vlăstar al vieții biologice. Nu a sosit totuși prin poartă. I-am fi perceput trecerea în interiorul fluxului de date.

— Atunci ce dracu' este?

— Presupun că ai fost aproape de adevăr cu prima ta întrebare. Ceva atât de penetrant poate fi aici doar pentru a

observa orașul și pe locuitorii săi. Ar trebui să întrebi de fapt cine ar dori să colecteze informații la o asemenea scară?

— Mellanie! șuieră Stig. Vrea să știe cum să ne găsească. Este reporteră, așa că bănuiesc că are acces la programe anchetatoare sofisticate. Nu mă gândisem însă... Amuți și-și frecă ceafa cu un aer stânjenit: Tocmai eu n-ar fi trebuit să mă las amăgit de aparențe.

— Mellanie este fata care a sosit ieri prin poartă?

— Da. Deși n-am niciun indiciu pentru cine lucrează. Aruncă o privire șireată spre Barsoomian: Voi știți?

— Din păcate, semenii mei nu sunt omnipotenți. Nu am mai multe idei ca tine, ba poate chiar mai puține. A trecut mult de când am părăsit Commonwealthul.

— Nu te-ai născut aici?

Stig știa că probabil n-ar fi trebuit să întrebe asta, dar rareori un Barsoomian vorbea despre *ceva*, cu atât mai puțin despre propriul său trecut.

— Nu. M-am născut pe Pământ înainte ca Sheldon și Isaacs să-și fi deschis prima gaură-de-vierme.

— Dumnezeule, n-am cunoscut niciodată pe cineva atât de bătrân! Nici chiar Johansson n-are vârsta asta.

— Am mai rămas câțiva din vremurile acelea. Nu mulți. Nu acum.

— Da...

Stig se scuturâ și porni în sus pe scări, iar Barsoomianul îl urmă, lunecând peste podeaua prăfuită a sălii de gimnastică. Tivul robei sale se ridică exact în clipa în care ajunse la prima treaptă, plutind în sus puțin înaintea necunoscutelor picioare pe care le ascundea.

— Mă duc să discut cu echipa pe care am pus-o pe urmele lui Bose și Mellanie, anunță Stig. Vrei să mai stai pe-aici?

— Nu, mulțumesc. Încă n-au părăsit hotelul. Mă gândisem ca azi să vizitez Galeria Națională. A trecut destul timp și-am auzit lucruri bune despre noii sculptori.

Stig se străduî din răsputeri să nu privească peste umăr. Era practic imposibil să prevezi ce vor face Barsoomianii.

* * *

Dr. Friland avea dreptate. Rescorai și Bose încă nu plecaseră din hotel. Echipa pe care le-o alocase raportă că cei doi comandaseră micul dejun în pat.

Stig le ceru rețexperților să înceapă căutarea unui nou program de monitorizare cu operare distribuită în rețeaua orașului. Dorea cu disperare să crească numărul celor care o urmăreau pe tânăra reporteră, însă clanurile nu aveau destui oameni în Armstrong City pentru așa ceva. Era imposibil să modifice prioritățile, bazându-se pe propriile sale sentimente — Adam îi întipărise bine lecția aceea în subconștient. Dacă nu făcea nimic radical, Mellanie rămânea o necunoscută pe care trebuia s-o considere non-ostilă. El trebuia să monitorizeze deschiderea zilnică a porții și să continue instruirea și pregătirea pentru spargerea blocadei. În plus, trebuia să supravegheze cu atenție activitățile personalului Institutului în Armstrong City, care continuau să se întețească.

Cu puținii membri de clan pe care-i putea aloca, avu noroc că Mellanie nu-i observă când părăsi în cele din urmă hotelul, pentru a se plimba prin oraș. Urmăritorii rămaseră mult în spate și-i expediară lui Stig rapoarte orare. Femeia se comporta ca orice reporter debutant, deși Stig nutrea convingerea că totul nu era decât un paravan complex. Tot nu înțelegea ce căuta Bose cu ea... absolut deloc.

* * *

Mellanie își pierduse pur și simplu în mod inutil prima zi în Armstrong City. După ce dormise mult pentru a-și reveni după călătorie, pornise către Casa Guvernatorului, unde petrecuse mai bine de o oră în biroul de presă și se familiarizase cu evenimentele locale. Se înșelase profund, crezând că afilierea cu emisiunea lui Michelangelo i-ar fi acordat privilegii speciale și ar fi încurajat personalul media al Guvernatorului spre bârfe și zvonuri. Nimeni nu auzise niciodată de Michelangelo. Potrivit variantei oficiale, Păzitorii erau o bandă de bandiți munteni demni de tot disprețul și irelevanți pentru oraș. Personalul media al Guvernatorului dorea să-i convingă pe toți de continuarea vieții normale pe Far Away, de faptul că nimeni nu intrase în panică.

Vizita care urmase la compania locală de știri, *Armstrong Chronicle*, care avea un serviciu de informare publică și difuza emisiuni de știri pe rețeaua orașului, fusese aproape la fel de neproductivă. Reporterii de acolo îi oferiseră totuși detalii despre ambuscada care se petrecuse în imediata vecinătate a orașului. Mellanie fusese șocată să afle că Trevelyan Halgarth și Ferelith Alwon muriseră și că echipele medicale le recuperaseră memocelulele pentru a le expedia în Commonwealth. Când întrebase dacă Păzitorii fuseseră atacatorii, nimeni nu știa nimic în plus față de comunicatul poliției, potrivit căruia erau suspectate grupările mafiote locale.

Mellanie intrase după în una dintre sălile de fitness care aveau un succes absolut nebun în oraș și înregistrase un reportaj scurt pentru Michelangelo despre băștinașii bogați care-și clădeau corpurile pentru traiul pe o planetă cu gravitație standard. Reportajul fusese atât de nesatisfăcător, încât se simțise stânjenită să-l expedieze când se deschisese ciclul găurii-de-vierme.

După-amiază încercase niște interviuri standard cu oameni de pe stradă și acestea fuseseră ceva mai revelatorii; câțiva credeau că Păzitorii se aflau înapoia recentelor atacuri asupra vehiculelor și proprietăților Institutului. Dacă lucrurile stăteau așa, raționase ea, atunci trebuiau să aibă și un grup bazat în oraș.

Când reveniseră la hotel, Mellanie trecuse în revistă puținele informații pe care i le colectase subrutina IC.

— Nu am nicio o dovadă directă a vreunui membru al Păzitorilor, o anunțase. Totuși, la deschiderea găurii-de-vierme în după-amiaza aceasta, în rețeaua orașului au intrat foarte multe mesaje încriptate. Cele mai multe au fost direcționate către Casa Guvernatorului și Institut.

— Și restul?

— Erau adresate unor persoane individuale. Ținând seama de dimensiunea fizică redusă a rețelei, ar trebui ca acum să pot corela adresele fizice ale tuturor destinatarilor.

— N-am timp să bat la ușa tuturor celor care au primit mesaje încriptate.

— Evident, dar o dată ce am identificat o clădire unde a fost receptat un mesaj încriptat, pot examina hardware-ul electronic din interior, în căutare de dovezi. Te anunț din capul locului:

există un loc în care nu voi putea să intru — reședința Barsoomianilor din cartierul chinezesc. La nodul acela sunt conectate unități de procesare stranii și rutinele mele nu rulează corect în ele. M-am retras din zona respectivă.

— Barsoomianii sunt un grup radical ultra-ecologist, nu?

— Acesta a fost unul dintre conceptele de la baza înființării lor. Sunt indivizi care doresc să exploreze potențialul modificărilor genetice nerestricționate din interiorul lor și al mediului, lăsând astfel în urmă restul societății. Far Away a însemnat pentru ei planeta ideală pentru a se stabili. În absența unui guvern planetar, nu se pot impune restricțiile asupra modificărilor genetice existente pe majoritatea planetelor din Commonwealth.

— Ei au legături cu Păzitorii?

— Nu știu. Pare improbabil ca grupurile să nu-și cunoască reciproc existența. În arhiva lui *Armstrong Chronicle* există reportaje ce amintesc că Păzitorii folosesc cai neobișnuit de mari. Barsoomianii ar fi o sursă firească pentru asemenea animale.

— Asta-i interesant. Bine, anunță-mă dacă găsești ceva în clădirile acelea.

Mellanie și Dudley cinaseră în restaurantul hotelului. Curry-ul ales de ea fusese mult mai condimentat decât majoritatea celor pe care le mâncase până atunci, însă izbutise să-l termine, conștientă de chelnerul care zâmbise în umbre când Mellanie își umflase obrajii și băuse o mulțime de pahare cu apă minerală. Dudley nu avusese același noroc. Se plânsese de dureri de stomac chiar înainte să fi ajuns în apartament.

— Parcă-mi aminteam că-mi plăceau mâncărurile condimentate, mormăi el a doua oară după ce reveni de la baie.

— Probabil că-i o chestie legată de aclimatizare, zise Mellanie. Noul tău corp nu-i încă pregătit pentru curry.

Își scoase din geantă rochia albă și scurtă pentru cocteil; nu era una din propria ei linie, ci o Nicallio frumoasă care fusese modificată pentru a i se potrivi perfect și femeia știa că arăta senzațional în ea. Țesătura lucioasă avea câteva cute, spre care se încruntă. Ar fi fost o distragere de la efectul pe care intenționa să-l obțină. O atârnă cu atenție în dulap; până mâine seară, țesătura ar fi trebuit să-și revină singură — în tot cazul,

Mellanie nu se încredea în niciun serviciu de valet de pe planeta aceasta.

Dacă mâine nu avea succes în descoperirea Păzitorilor, urma să fie silită să facă rost de informații în stilul clasic. În decursul vizitei la *Armstrong Chronicle*, câțiva reporteri reușiseră să-i spună că ar fi fost încântați să-i arate viața de noapte a orașului.

Privind rochia care nu-i ajungea nici măcar până la jumătatea coapselor, Mellanie suspină ușor resemnată. Bineînțeles că avea să se culce cu oricine ar fi fost necesar pentru a căpăta un nume de contact. Totuși în ultima vreme — de fapt, de la invazia Dysonilor —, începuse să se întrebe și despre alte modalități de a-și face meseria, deoarece așa procedau majoritatea celorlalți reporteri. Când încercase să-i numere pe cei cu care se culcase, îi fusese imposibil. După procesul acela oribil, viața o purtase pur și simplu pe valurile ei; ea făcuse tot ce putuse pentru a-și păstra controlul, însă evenimentele care o împinseseră mereu înainte fuseseră copleșitoare. Dusese cu toate acestea o existență incitantă, asta n-o putea nega. Măcar uneori... În același timp, fusese înfricoșătoare.

Dar fuseseră atât de mulți...

Așa cum îi spusese dragului de Hoshe Finn cu aproape o eternitate în urmă, nu o stânjenea propria ei sexualitate. Da, da, aceea era realitatea. Cea mai mare durere i-o cauzase aflarea adevărului despre Alessandra. Trădarea. Alessandra o pusese de-a dreptul să se prostitueze pentru Starflyer, fără să-i pese vreodată, fără să fie interesată vreodată.

Ar fi trebuit să fi spus „da" nemernicului ăla de Jaycee, ahtiatul după bani, când a-ncercat să mă prostitueze... cel puțin el a fost cinstit despre ce urma să fac pentru el în IST-uri.

— Te simți bine? întrebă Dudley.

— Poftim? Da.

Dudley continua să se apese ferm cu o mână pe abdomen. Întinse cealaltă mână către fața ei.

— Plângi?

— Nu, nu plâng.

Se îndepărtă de el și-și trecu iute palma peste ochi.

— Crezusem... aaaah....

Dudley se grăbi iarăși spre baie.

Femeia pufni către spinarea sa și se trânti pe pat. Afară, orașul era aproape tăcut și ar fi trebuit să poată dormi bine peste noapte. Cu siguranță, Dudley n-avea să-o bată la cap.

Sunetele puternice și neplăcute ale suferințelor bărbatului răsunară clar prin ușa de la baie. Mellanie scotoci prin poșetă, în căutarea dopurilor pentru urechi pe care le primise la bordul lui Carbon Goose, le îndesă în urechi și se înveli bine cu pătura.

* * *

În dimineața următoare, Mellanie decise să joace un rol profesional. Cât timp lucrase cu Alessandra, nu urmase lecții sau cursuri despre cum acționează un reporter, totuși prinsese destule pentru a cunoaște elementele de bază privind începerea unei investigații într-un oraș străin.

— Vreau o analiză completă a dosarelor judecătorești din ultimii doi ani, îi ceru subrutinei IC. Dă-mi lista cu toate cazurile pe care poliția le-a intentat Păzitorilor, chiar și unor persoane care sunt doar suspectate de a fi membri. Le putem apoi compara cu adresele la care au fost receptate mesajele codificate.

— Nu pot face asta. Arhivele oficiale ale tribunalului sunt păstrate într-un miez de memorie izolat.

— Asta-i ridicol, toate arhivele guvernamentale ar trebui să fie disponibile publicului! Mi se pare că-i menționat în Constituția Commonwealthului, sau așa ceva...

— Da, în articolul 54. Tribunalul Armstrong City a folosit însă această metodă de arhivare în scopuri de securitate. Ca majoritatea structurilor electronice din Casa Guvernatorului, sistemele tribunalului sunt vechi. Nu există fonduri pentru modernizări, ceea ce înseamnă că sunt vulnerabile pentru oricine sosește prin poartă dotat cu software agresor modern. Înregistrările ar putea fi foarte ușor distruse ori alterate.

— La naiba!

— Poți să vizitezi tribunalul în mod personal și să soliciți cópii.

— Bun, bine. Atunci așa o să fac.

— *Armstrong Chronicle* are fișate multe cazuri, pe care le pot accesa. Îți pot da o listă de posibile cazuri judecătorești pe care să le cercetezi.

— Mulțumesc.

Dudley dorea s-o însoțească.

— Nu cred că ești apt pentru asta, îl opri Mellanie cu diplomație.

În ciuda dopurilor, îl auzise tulind-o la baie de câteva ori în timpul nopții. Stând vizavi de ea în sala pustie a restaurantului, bărbatul nu reușise să mănânce la micul dejun decât o ceașcă de ceai slab, de culoare deschisă, și o felie de pâine prăjită. Arăta de parcă ar fi avut o mahmureală teribilă.

— Mă simt foarte bine, mormăi el posac.

Mellanie n-avea chef de contraziceri. Se îmbrăcă într-un tricou simplu, gri-albăstrui, și blugi și-și strânse părul la spate în coadă cu o curelușă din piele. Pentru a-l cruța pe Dudley, luară un taxi, renunțând la primele trei vehicule, până ce femeia zări în sfârșit unul cu licența Casei Guvernatorului.

* * *

— Cred că-i urmărește cineva, spuse Olwen.

Stig se găsea în mijlocul unei informări pentru membrii echipei rămași în Fierăria Halkin. Mai bine de jumătate din oamenii săi erau în oraș, străduindu-se să-și îndeplinească misiunile primite. El ridică o mână spre audiența lui și întrebă:

— Cine e?

— Nu sunt sigură, răspunse Olwen. Amândoi sunt de două ore în clădirea tribunalului. Am dificultăți în a rămâne nebăgată în seamă. Totuși pe-aici se mai învârtește cineva, care are aceeași problemă. Nu figurează în niciun dosar de-al nostru.

— Ai aflat ce face Rescorai acolo?

— Cercetează arhiva tribunalului. Deocamdată nu știu care cazuri o interesează. Finley va sta de vorbă cu funcționarii după ce va pleca.

— Bine, o să-ți asigur o acoperire electronică. Rămâi pe poziție.

Intră în camera de la parter unde erau instalate matricele echipei. Keely McSobel și Aidan McPeierls erau complet interfațați cu rețeaua orașului. Le spusese să examineze zona din jurul tribunalului pentru a vedea dacă cineva folosea mesaje încriptate.

— Ai dreptate, o anunță el pe Olwen după cinci minute. Am localizat cel puțin trei ostili în clădirea tribunalului.

— Ce vrei să facem?

— Nimic. Rămâneți cu ochii pe Bose și Rescorai. O să vin chiar eu, cu întăriri.

* * *

Mellanie făcea progrese. Subrutina IC îi dăduse șapte cazuri despre care *Armstrong Chronicle* menționase o posibilă conexiune cu Păzitorii. Toate implicau atacuri împotriva Institutului, fie asupra vehiculelor sale, fie asupra personalului din oraș. Poliția prinsese puțini suspecți. Cei pe care-i adusese înaintea judecătorului erau simpli golani locali, toți având suspect de mult numerar apărut de curând ori bunuri foarte recent cumpărate. În mod evident, fuseseră plătiți să hărțuiască Institutul, deși nu recunoscuseră nimic. În mod invariabil, toți beneficiaseră de avocați buni.

Mellanie surâse când citi asta pentru a doua oară. Trei avocați însemnați din oraș păreau să-i fi reprezentat pe cei mai mulți acuzați și nu erau deloc niște tipi ieftini.

— În clădirea tribunalului și în jurul ei a sporit activitatea electronică, o anunță subrutina IC. Cred că ești supravegheată.

Femeia se frecă la ochi și deconectă matricea desktop care afișa cazurile. Aceasta ejectă cristalul de memorie primit de la funcționarul tribunalului.

— Poliția? întrebă ea.

— Nu. Sistemele utilizate sunt mult mai avansate decât ceea ce are poliția de pe planeta aceasta. O parte din traficul de semnale este ciudat. Par ar fi două grupuri separate, care acționează independent.

— Două?

Mellanie își masă brațele goale, pe care firișoarele de păr i se zbârliseră pe neașteptate. În odăița mică unde o condusese funcționarul nu era frig. Soarele amiezii pătrundea prin geamurile duble, declanșând la răstimpuri aerul condiționat, în timp ce afară aerul cald și umed al anotimpului atârna deasupra orașului ca un spirit posesiv. Dacă erau două grupuri interesate de persoana ei, știa că unul trebuia să fie al lui Starflyer. Oare Alessandra aflase că ea venise aici?

Dudley stătea ghemuit într-un scaun de cealaltă parte a mesei, iar tinerețea și postura lui îl făceau să semene foarte mult

cu un elev bosumflat. Ochii i se mișcau ca în REM sub pleoapele închise, în vreme ce accesa un fișier din propriile sale inserții.

Pentru o clipă femeia fu ispitită să se furișeze afară și să-l abandoneze acolo. Atât doar că el avea să intre în panică, atunci când avea să-și dea seama că ea dispăruse, și să cauzeze o scenă de proporții. Și era complet incapabil să aibă grijă de sine, în cazul în care un agent Starflyer ar fi intenționat să-l răpească.

Poate că n-a fost tocmai inteligent să-l aduc cu mine.

— Haide, îl scutură Mellanie de umăr. Plecăm!

* * *

Mellanie își puse ochelarii de soare de cum ieșiră din clădire. Dudley păru să se gârbovească sub lumina caldă. Transpira și avea frisoane, pe când se îndepărtau de tribunalul vechi de pe strada Cheyne.

Linii argintii apărură imediat sub pielea femeii, aidoma unor locuitori ai adâncurilor oceanelor care se ridicau precaut la suprafață. Se întinseră și se multiplicară pe brațele ei și în sus pe gât, cuprinzându-i obrajii într-un filigran delicat. Pe unele le activase chiar ea; sistemele simple pe care le înțelegea, senzorii ce-i amplificau percepția asupra zonei din jur. Subrutina IC le utiliza pe celelalte.

Strada Cheyne era animată. Se găsea în apropiere de centrul orașului, o linie de graniță între sectorul care găzduia principalele clădiri guvernamentale și începutul districtului comercial. Traficul era constant, iar țevile de eșapament ale vehiculelor eliberau vălătuci de fum întunecat în aerul proaspăt de pe Far Away. Bicicliștii purtau măști faciale cu filtre și se strecurau printre mașinile și dubele ce înaintau mult mai lent. Mellanie merse pe trotuarul aglomerat, străduindu-se să nu se gândească la ce puteau face toxinele acelea pentru plămânii ei.

— Trebuie să nu complicăm lucrurile, îi spuse subrutinei IC. Găsește-mi o mașină care ne poate duce înapoi la hotel.

O listă lungă de vehicule i se derulă prin vederea virtuală, tot ce putuse găsi subrutina IC pe Cheyne, fie în mișcare, fie staționat. Niciunul nu avea mai puțin de zece ani vechime. Întrucât fuseseră importate din Commonwealth, aveau toate matrice de pilotare, deși acestea erau utilizate sporadic în

Armstrong City, care nu avea nici măcar un sistem simplu de management al traficului.

— Două Land Rover Cruiser înregistrate pe numele Institutului tocmai au intrat pe strada Cheyne, o anunță subrutina IC. Se îndreaptă spre tine.

Inserțiile și COtatuajele Mellaniei dezvăluiră o mulțime de semnale ce pâlpâiau prin eter. Văzu cum Cruiserele stabiliră legături cu câțiva indivizi. Doi dintre aceia erau foarte aproape, la douăzeci de metri în spate, și mergeau iute către ea. Întoarse capul și văzu doi bărbați în tunicile negre purtate de personalul de securitate al Institutului. Vederea virtuală îi suprapuse peste imagine pixeli iridescenți de date. Cele două siluete erau separate de restul pietonilor de pe stradă prin halouri de caroiaje oranj și stacojiu.

— Nu mă simt prea bine, rosti Dudley.

Chipul îi era palid și strălucea de sudoare.

Mellanie se stăpâni să nu-i tragă o palmă. Nu era posibil să-i facă așa ceva, nu acum! Nu-nțelegea în ce bucluc se aflau?

— Trebuie să ne grăbim, Dudley... ei vin după noi.

— Cine?

Continuarea întrebărilor bărbatului fu amânată de un spasm violent care îi porni de la jumătatea pieptului. Își apăsă iute palma pe gură. Pietonii se holbau la el, când obrajii i se umflară, și se îndepărtară cu grimase de dezgust.

Simțurile amplificate ale Mellaniei îi arătară că subrutina IC se infiltra în matricele de pilotare ale vehiculelor de pe Cheyne. Ambii oameni ai Institutului ajunseseră în fața clădirii tribunalului. Unul dintre ei își scoase pistolul ionic.

— Hei, voi! strigă el.

Dudley începu să vomite și pietonii se retraseră iute, când jetul apos împroșcă dalele trotuarului. Acum între Mellanie și bodyguarzii Institutului nu mai rămăsese nimeni.

— Stați pe loc! răcni primul bodyguard.

Ridică pistolul ionic și Mellanie clipi împotriva luminii verzi puternice, când laserul de țintire al armei îi atinse chipul.

Claxonul unei mașini răsună sonor. Oamenii se întoarseră curioși, apoi zbierară panicați. Un val de mulțime se puse în mișcare, deoarece o limuzină Ford Maury veche coti peste stradă, îndreptându-se direct spre bodyguarzi. Laserul verde

dispăru și se roti către Ford. Mellanie întrezări șoferul limuzinei, o femeie între două vârste, care trăgea cu disperare de volan, cu fața înghețată într-o expresie de neîncredere și oroare, din cauza mașinii care refuza să se spună comenzilor. În jurul automobilului neascultător, o rafală de claxoane acoperi orice alte sunete. Bodyguarzii încercară să fugă și să se ferească, dar mașina îi urmărea cu încăpățânare. Roțile ei din față loviră bordura trotuarului și întregul șasiu se ridică o jumătate de metru în aer, zburând înainte. Bodyguardul cu pistol izbuti să tragă o dată, orbește, înainte ca radiatorul limuzinei să-l izbească în plin, imediat deasupra șoldurilor. Mellanie închise ochii când corpul se mulă după botul mașinii, cu brațele și partea superioară a trunchiului lovind capota. După aceea Fordul făcu impact cu zidul din piatră al tribunalului. Amortizorul de coliziuni frontal se boți, reducând forța de decelerație asupra pasagerilor. Baloane din plastic pliabil buretos se dilatară din scaune, învăluind protector șoferul. În exteriorul automobilului nu existau însă protecții. Impactul îl făcu realmente bucăți pe bodyguard, de parcă o încărcătură explozivă detonase în interiorul său. Pentru o clipă, țipetele șocate ale privitorilor se ridicară peste cacofonia claxoanelor.

O a doua mașină trecu peste bordura trotuarului cu un bufnet răsunător, izbindu-l pe al doilea bodyguard care privea năucit moartea atroce a colegului său. Și el fu strivit de zidul tribunalului, la nici cinci metri de prima victimă.

Momentul de paralizie generală trecu. Oamenii începură să se îndepărteze iute de scena oribilă. Vehicule și bicicliști cotiră, pentru a evita talazul de pietoni.

— Mișcă! zbieră Mellanie spre Dudley și-l trase brusc de mână, aproape ridicându-l de pe sol în gravitația slabă a planetei.

Undeva mai departe pe stradă se auzi alt bubuit violent. Examinând fluxul de date pe care i-l expediau simțurile amplificate de inserții, Mellanie văzu că subrutina IC preluase controlul unei dube de livrări și o trimisese într-un Cruiser al Institutului. Accidentul rezultat blocase complet jumătatea aceea din Cheyne.

Un Ables Cowper mic cu patru locuri se opri lângă Mellanie. Portierele i se deschiseră și ea îl împinse pe Dudley înăuntru.

— Dă-i drumul! strigă.

Mașina pătrunse în traficul mult diluat. Toate celelalte vehicule de pe stradă părură să se tragă lin din calea ei, îngăduindu-i să accelereze și să se îndepărteze de haos. Mellanie se întoarse și privi în urmă. Acum oamenii nu mai fugeau. Câțiva curajoși se strânseseră în jurul mașinilor care-i uciseseră pe bodyguarzi și încercau să-i elibereze pe șoferii lor.

Femeia se întoarse și se lăsă pe banchetă, icnind adânc. Vederea virtuală îi arăta impulsuri agitate de comunicații încriptate, șerpuind prin rețeaua orașului.

— Îi poți urmări pe cei din a doua echipă de supraveghere? o întrebă pe subrutina IC.

— Da.

Lanțul traficului de date îi apăru brusc în vederea virtuală sub forma unor globuri turcoaz conectate prin sinusoide mișcătoare oranj-neon. Zece persoane partajau același canal. Trei dintre ele se îndreptau către Cheyne într-un fel de vehicul. Restul erau pe sol, în apropiere de tribunal.

— Ai vreo idee care-i conducătorul? întrebă ea.

— Una dintre persoanele din vehicul gestionează mai multe mesaje decât celelalte, ceea ce ar sugera că ar fi la conducere. Nu dețin însă capacitatea de a le descifra încriptările, așa că nu pot garanta această analiză.

— Nu contează. Dacă ceilalți erau din Institut, atunci ăștia trebuie să fie Păzitorii. Găsește un cod de acces pentru interfața conducătorului.

O adresă personală din rețeaua orașului i se materializă în vederea virtuală. Restul simbolurilor dispărea. Când ridică brațul, păienjenișul de COtatuaje argintii îi pierise de pe piele.

— Te simți bine? îl întrebă pe Dudley.

Bărbatul era ghemuit pe scaunul de alături și tremura rău de tot.

— Crezi că aveau memocelule? rosti el cu glas stins.

— Da, bănuiesc că re-vierea face parte din contractul lor cu Institutul.

— Vreau să merg acasă.

— Nu-i o idee rea. O s-o facem.

Gaura-de-vierme se redeschidea peste două ore. Bănuia că hotelul le era supravegheat. Dacă plecau imediat, ar fi reușit să se mențină cu un pas înaintea Institutului.

— Vezi dacă ne poți introduce pe lista pasagerilor pentru următorul zbor pe Boongate, îi ceru ea subrutinei IC. Și anulează ruta de întoarcere la hotel. Du-ne spre piața 3P, dar nu chiar imediat.

Mellanie se folosi de următorul minut pentru a se calma. Accidentele de mașini fuseseră deplorabile, însă dacă subrutina IC n-ar fi intervenit, ea și Dudley ar fi fost acum într-un Cruiser și s-ar fi îndepărtat către un viitor foarte neplăcut... și scurt.

Îi ceru e-majordomului să apeleze codul Păzitorului.

* * *

Stig opri mașina la capătul străzii Kyrie, imediat înainte de a intra în piața 3P. Restaurantul italienesc Franico's era la numai douăzeci de metri în fața lui.

— Vrei s-o faci? îl întrebă Murdo McPeierls.

— Oricum nu mai deținem elementul surpriză, replică Stig.

Încercă să nu fie morocănos, însă Murdo fusese în vehicul când el primise apelul Mellaniei.

— O să supraveghez împrejurimile, spuse Murdo. Dă un semnal, dacă ai nevoie de mine.

— Sigur că da.

Stig examină traficul cu o privire ușor neliniștită. Kyrie părea perfect normală. Pe de altă parte și Olwen spusese că nimic nu fusese anormal pe Cheyne, până ce mașinile începuseră să ucidă în dreapta și în stânga.

Bărbatul își îndreptă umerii și intră în Franico's. Mellanie nu alesese localul nici pentru decor, nici pentru meniu. Pereți cenușii curbi și arcade din coral-uscat mort divideau restaurantul în secțiuni scunde, modelate după planul nivelului vreunui stup de insecte. Mâncarea consta din paste și pizze, iar specialitatea casei era peștele proaspăt din Marea Nordului.

Stig avu nevoie de numai un moment ca s-o găsească pe Mellanie. Ea și Dudley stăteau la o masă în apropierea ușii, pe jumătate ascunși de una dintre arcadele care începuseră să se năruie; de acolo vedeau perfect pe oricine ar fi intrat și în același timp rămâneau în afara liniei de vizare directă din ușă. Stig se apropie și se așeză. Dudley se strâmbă către el; tânărul astronom re-viat răsucea între palme un pahar cu apă. Mellanie avea în față o bere și o farfurie cu *bruschetta*.

— Mulțumesc că ai venit, spuse ea.

— Apelul tău m-a surprins. Am fost interesat.

— Trebuie să vorbesc cu Păzitorii.

— Înțeleg.

Ea surâse și mușcă dintr-o felie de pâine. Untul topit i se prelinse pe bărbie.

— Mulțumesc că nu negi.

Stig fu cât pe aici să protesteze, dar ar fi fost o grosolănie.

— Cum m-ai găsit? Mai important — de unde ai căpătat codul adresei mele?

— Am un program de monitorizare bun. *Foarte* bun.

— Aha. Tu l-ai lansat în rețeaua orașului.

Mellanie se opri din mestecat și-l privi surprinsă.

— Știați că era acolo?

Își tamponă bărbia cu un șervețel de hârtie.

— Știam că ceva era acolo. Este foarte evaziv.

— Bine, nu-ți face griji. Nu-i ostil.

— Mă-ndoiesc că Institutul ar fi de acord cu tine.

— Oamenii lor scoseseră armele. M-ar fi luat pe mine și pe Dudley pentru interogatoriu. Probabil c-am fi fost transformați în agenți ai lui Starflyer.

Stig amuți o clipă, examinându-i cuvintele.

— Foarte probabil. Te-ar deranja dacă mi-ai spune ce știi despre chestiile astea? Îți mărturisesc că, cu excepția Păzitorilor, n-am cunoscut pe nimeni care să creadă în Starflyer.

— Am descoperit că șefa mea, Alessandra Baron, este agent al lui Starflyer. Mi-a sabotat o investigație pe care...

Mellanie se încordă brusc. Stig zări un șablon complex de linii argintii dese care i se materializară pe obraji și în jurul ochilor.

— Tu cine dracu' ești? izbucni ea.

Bărbatul privi peste umăr și-l văzu pe Dr. Friland lunecând din fundul restaurantului. Un nimb vag purpuriu înlocuise obișnuita umbră din interiorul glugii sale. Nimbul dispăru. Când Stig reveni cu atenția asupra Mellaniei, COtatuajele ei complicate pieriseră.

— Am putea invoca un armistițiu onorabil? întrebă cu glas blând Dr. Friland.

— Sigur că da, răspunse Mellanie precaut.

— Mă bucur. Cât despre întrebarea ta...

— Ești un Barsoomian.

— Corect. Mă numesc Dr. Justin Friland. Mă bucur să te cunosc, Mellanie Rescorai.

Mellanie ridică un deget și-l mișcă, ațintindu-i pe rând pe Stig și silueta înaltă în robă.

— Voi doi lucrați împreună?

— Ocazional, răspunse Dr. Friland. Acum, de pildă.

— Bun.

Femeia sorbi din bere, fără să-și desprindă ochii de la Barsoomian.

— Perfect, rosti Stig. Nu tragem unii în alții și suntem de acord că Starflyer este inamicul nostru comun. Spune-mi, Mellanie, ce anume doreai să vorbești cu Păzitorii?

Reportare îi aruncă o căutătură ușor agitată.

— Am venit să-ntreb ce-ar trebui să fac.

— Vrei *sfatul* nostru?

Lui Stig îi venea greu să creadă că o persoană atât de curajoasă ca fata aceasta ar fi trebuit să ceară ajutorul cuiva. Era inteligentă, determinată și plină de resurse; de asemenea, era limpede că-și putea purta singură de grijă. Nu văzuse niciodată o wetcablare atât de sofisticată. *Atunci cu cine lucrează ea?*

— Așa cum ai spus, nimeni din Commonwealth nu crede în Starflyer. Trebuie să știu ce faceți pentru a-l doborî. Trebuie să știu dacă vă pot ajuta. Am niște aliați foarte puternici.

— Ah, grozav, stai numai nițel să-ți fac niște cópii după planurile noastre și să-ți dau numele și adresele celor care lucrează pentru noi în Commonwealth.

— Termină cu comportamentul ăsta idiot! Amândoi știm ce se va-ntâmpla aici. Dă-mi o adresă unisferă de unică folosință. Eu revin în Commonwealth și-o contactez. În felul ăsta putem negocia și găsi un teren comun pe care să ne ajutăm reciproc.

— Asta spui tu, rosti Stig. Partenerul tău ce zice?

Dudley abia dacă ridică ochii din paharul cu apă. Părea complet plictisit, aproape la capătul răbdării.

— Ce-i cu el? întrebă Mellanie.

— El a pus toate evenimentele astea în mișcare.

— Om mărunt, stupid și ignorant! răbufni tăios Dudley. Chiar n-ai simțul perspectivei? Nimeni n-a pus evenimentele astea în mișcare și nimeni nu le va sfârși. Cu atât mai puțin eu.

Stig se gândi că-și ținuse bine furia sub control.

— Dacă n-ai fi fost tu, *A doua șansă* n-ar fi zburat. Dacă n-ai fi fost tu, milioane de oameni ar trăi și acum.

— Eu *am murit* acolo, rahatule! șuieră Dudley. M-au prins și m-au luat prizonier și... și...

Brațul Mellaniei îl cuprinse.

— Gata, gata, rosti ea liniștitor. E-n regulă acum. Stai cuminte. Mâna ei masa spinarea bărbatului: Dudley a fost manipulat de Starflyer, i se adresă lui Stig. Dacă nu mă crezi, întreabă-l pe Bradley Johansson. El a vorbit cu fosta nevastă a lui Dudley și știe totul despre frauda astronomică.

Stig nu știa ce să facă. Cel mai simplu ar fi fost să-i dea femeii un cod de unică folosință, așa cum îi ceruse chiar ea; să le transfere toată problema lui Johansson și Elvin. În clipa aceasta însă, stând vizavi de Dudley Bose care era în mod evident instabil mental, Stig avea senzația că fusese manipulat. Instinctul îi spunea că orice ființă atât de atrăgătoare pe cât era Mellanie nu putea să nu fie duplicitară. Bănuia că, din punct de vedere rațional, era de zece ori mai letală decât orice războinic veteran de clan. În același timp părea totuși foarte deschisă, sinceră.

— Pot să te-ntreb ce vei face dacă Păzitorii nu-ți vor oferi niciun ajutor? întrebă Dr. Friland.

— Voi continua așa cum voi putea mai bine, zise Mellanie. Voi strânge cât mai multe dovezi împotriva lui Baron, le voi utiliza pentru a o demasca autorităților și sper că voi putea pătrunde în orice rețea de agenți din care face ea parte.

— Ea va fi doar una dintre trei persoane. Acesta este modelul clasic al celulelor de spioni, iar cu nivelul actual de încriptare a comunicațiilor este posibil ca ea nici măcar să-i cunoască pe ceilalți membri.

— Îi voi găsi eu, declară Mellanie hotărâtă. Indiferent cât de protejate crede că-i sunt comunicațiile, i le pot descifra.

— Așa este — ai anunțat că ai un aliat. Iar azi am asistat la o mică fracțiune a capacităților sale, nu-i așa? Mellanie, ești sigură că aliatul acesta este demn de încredere?

— Dacă n-ar fi fost, eu aș fi murit.

— Da, bănuiesc că asta generează un nivel respectabil de încredere personală. Mellanie, îți cer doar să continui să pui întrebări. Ești reporteră, nu? O reporteră bună, în ciuda circumstanțelor și al ajutorului nevăzut pe care l-ai primit.

— Nu contează cât de mult ajutor primești, replică ea. Ca să poți începe, ai nevoie de talent.

Dr. Friland râse.

— Ca să nu mai menționez încrederea în sine. Prin urmare, Mellanie, tot ce-ți cer este să nu-ți abandonezi instinctul de reporter. Pune întrebări. Nu te opri, pentru a te îndoi de motivațiile puternicului tău aliat. La urma urmelor, el nu este uman. Nu este nici măcar din carne și oase. Finalmente, destinul lui evolutiv poate să nu fie același cu al nostru.

— Eu... Da. Bine, spuse Mellanie.

— Trădarea se află întotdeauna mai aproape decât te-ai fi așteptat. Întreabă-l pe Cezar.

— Pe cine?

Stig se încruntă. *Glumește. Nu?*

— Un vechi politician, rosti obosit Dudley. Un împărat care a fost trădat de oamenii lui cei mai apropiați. Pentru binele superior, bineînțeles.

— Întotdeauna este pentru binele superior, preciză Dr. Friland.

Glasul lui părea al unei persoane foarte tinere, al unui băiat care simțea îndeajuns de mult tristețea pentru ca aceasta să se transforme în durere.

— N-o să fac greșeala asta, zise Mellanie.

Își luă ochii cu un gest deliberat de la Barsoomian și sorbi iarăși din bere.

Stig îi ceru e-majordomului să-i pregătească un fișier cu una dintre adresele de rezervă pentru contact în unisferă.

— Asta-i adresa, îi spuse el Mellaniei după ce fișierul fusese transferat în dosarul ei de stocare temporară. Sper că ești onestă cu mine.

— Știu, făcu ea. Dacă nu sunt, o să-mi iei urma... bla-bla-bla.

— Tu... Memocelula ta... Stocarea ta de siguranță...

— Asta-i o amenințare destul de jalnică. Dacă nu-l învingem pe Starflyer, niciunul dintre noi nu va mai exista ca să ne mai înfruntăm. Dacă aș fi fost agenta lui Starflyer, tu și toți cei din Fierăria Halkin ați fi fost deja morți.

Modul nepăsător în care pomenise numele bazei lor secrete de operații îl scoase din minți pe Stig. Simțea în același timp o undă de admirație. *E dată naibii. De ce s-a încurcat atunci cu Dudley?*

Ea îi zâmbi obraznic, știind că câștigase runda aceea.

— Gaura-de-vierme se deschide peste șaptezeci de minute. Ar fi bine să-i dăm drumul. Dudley și eu avem rezervări la următoarea cursă a lui Carbon Goose sub nume diferite. Asta ar trebui să fie îndeajuns.

— O să vă supraveghem, zise Stig. În eventualitatea în care Institutul ar face probleme...

— Eram sigură că așa veți proceda. La revedere și mulțumesc!

— Drum bun!

* * *

Față de alte nunți moderne care implicau membri ai Dinastiilor Intersolare, ceremonia aceasta fu scurtă și foarte de modă veche. Wilson și Anna făcură clasicele jurăminte de iubire, credință și supunere. Moda actuală cerea ca mirele și mireasa să-și compună singuri jurămintele, sau, dacă le lipseau cu desăvârșire aptitudinile poetice, să angajeze pe cineva care să creeze câteva rânduri mișcătoare din partea lor. Cea mai recentă variantă a obiceiului acesta cerea ca jurămintele să fie transpuse pe muzică, pentru ca fericitul cuplu să le cânte înaintea altarului. Se știa despre miri care suferiseră reprofilări celulare minore ale corzilor vocale pentru asigurarea unei armonii perfecte.

— Ți-o poți băga undeva, spuse Anna când organizatorul plin de speranțe al nunții o aminti ca fiind o posibilitate.

Era o decizie bună, ținând seama de participanții la ceremonia din capela multiconfesională din Atolul Babuyan. Președinta Gall era bineînțeles invitată, din partea mirelui, și izbuti să stea în strana din fața Președintei Elaine Doy și a delegației Senatului condusă de Crispin Goldreich. Personalul

senior din Marină se dispusese în general în partea miresei, alături de câțiva membri ai familiei ei, care păreau stânjeniți și nelalocul lor printre atâtea somități. Wilson fusese nevoit să ia niște decizii dure cu privire la invitații din numeroasa lui familie; fostele soții fură omise, deși se afla în relații excelente aproape cu toate, și în principiu invită câte un copil din fiecare căsătorie anterioară, pentru un număr reprezentativ al descendenților direcți. După aceea, desigur, trebuia să invite pe mulți de pe Farndale — obligații de natură politică. Politețea îi cerea să-l invite și pe Nigel Sheldon, care acceptă să vină însoțit de patru femei din haremul său. Lui Ozzie i se expedie o invitație, însă nu se sinchisi să răspundă.

Din cauza numărului tot mai mare de invitați, perechii i se sugeră să folosească o catedrală pentru ca să încapă mulți alții care doreau *realmente* să participe. Wilson refuză sec și regretă în sinea lui c-o ascultase pe Patricia Kantil și ideile ei despre propaganda optimistă. Nu mai puțin de o treime din stranele capelei erau rezervate corespondenților media. Reporteri de nivel mijlociu, care se aflau în misiune permanentă pentru a prezenta acțiunile Marinei de la Îngerul Înalt, descoperiră pe neașteptate că invitația „companiei" lor fusese înhățată de prezentatori celebri de talkshow-uri și de directori executivi.

Casele de modă își puseră în aplicare planurile de luptă cele mai complexe și concurară acerb între ele pentru a îmbrăca pe cât mai mulți invitați. Restaurantele cu stele Michelin se interesară dacă nu puteau asigura cateringul dineului de după nuntă. Oricine cântase vreodată la chitară în public dorea să asigure muzica pentru dans. Un antrepozit mic de pe Kerensk fu închiriat pentru stocarea cadourilor.

Wilson stătu în strana din primul rând și aplaudă ritmic în timp ce organistul cântă un imn oribil din secolul al XX-lea. Uniforma lui perfect croită, cu țesătura impecabilă neagră ca noaptea, devenea oprimant de încinsă, pe când aștepta. Și aștepta.

— Probabil că n-o să vină, rosti căpitanul Oscar Monroe vesel și destul de sonor pentru a fi auzit de câteva strane din apropiere. Eu n-aș veni. Prea multă presiune. Ar fi trebuit să fi organizat o ceremonie privată, așa cum ați dorit inițial.

— Mulțumesc, șuieră Wilson spre cavalerul său de onoare.

— Îmi fac doar meseria; te pregătesc pentru ce-i mai rău. Se răsuci în scaun: Aha!

— A venit?

— Nu. Toți reporterii rânjesc — în spate-i ca la un stomatolog de colți de prădător.

Wilson simți imboldul înspăimântător de acut de a chicoti.

— Mai taci din gură, tâmpitule!

Cu un gest teatral, organistul începu să execute marșul nupțial. Wilson și Oscar se ridicară, fără să se privească, pentru ca nu cumva să izbucnească în hohote de râs. Anna pornise pe culoarul dintre strane, la brațul lui Rafael Columbia. O sută de inserții retinale profesioniste îi urmăreau fiecare mișcare. În studiouri, mii de experți în moda vestimentară se lamentară că femeia purta uniforma Marinei. Audiența de nouă miliarde și jumătate din unisferă îi ignoră cu desăvârșire.

* * *

Personalul Marinei umpluse grădina capelei, fie în timpul liber, fie făcând pur și simplu o pauză, pentru a-l aplauda pe amiral, când el și Anna ieșiră pe ușa capelei braț la braț și zâmbiră la unison ca o adevărată pereche. Amândoi surâseră încântați de dovada spontană de susținere și fluturară din brațe, îndreptându-se către cortul instalat lângă capelă. Restul invitaților se revărsă pe iarbă, privind în sus la secera palidă a lui Icalanise de după domul din cristal. Cioburi strălucitoare de lumină sclipeau la câteva sute de kilometri de gigantica navă stelară extraterestră, unde noile platforme de asamblare alcătuiau un model circular în fața stelelor. Pentru politicieni era surprinzător de liniștitor să vadă cum munca desfășurată de ei în comisii, încheieri de contracte și stabiliri de bugete se materializa realmente în hardware. Mulți dintre ei priveau tiparul simplu de lumini și-l comparau cu imaginile a mii de nave ce coborâseră asupra planetelor 23Pierdute. În asemenea circumstanțe, seninătatea absolută era foarte dificilă.

Nimeni nu îngădui însă ca grijile acelea să strice festivitățile. Până și reporterii mondeni se comportară pe cât de bine putea fi de așteptat. Aproape toți încercară să se apropie de Nigel Sheldon la un moment sau altul al dineului; apărea rareori în public și șansa infimă a unui interviu exclusiv era

prea ispititoare. Vicepreședintele Bicklu îl ignoră în mod ostentativ pe Oscar, care își ridica paharul spre el de câte ori îl surprindea privind în direcția sa. Emily Kime în vârstă de zece ani, care era singura domnișoară de onoare a Annei, reuși să dea peste cap două cupe cu vin alb înainte de a fi descoperită de părinții ei. Alessandra Baron și Michelangelo adoptară comportamentul magic al unor poli magnetici de același semn, pentru a evita să se apropie la mai puțin de zece metri unul de celălalt.

Se bău foarte multă șampanie scumpă, franțuzească originală. Toasturile fură amuzante — până și Oscar izbuti să fie civilizat, deși toastul său despre pătimașa fantomă marțiană nu se alese cu râsetele la care se așteptase bărbatul. Muzicanții fură în formă excelentă. Și un volum colosal de afaceri politice Intersolare se derulă în interiorul cortului.

Wilson și Anna plecară devreme, la un hotel de lux din New Glasgow. Oficial, primiseră o învoire de douăzeci și patru de ore în care să-și ducă la bun sfârșit luna de miere. Media fu informată în mod discret că de fapt amândoi aveau să revină a doua zi dimineață la treabă. Toți priveau cu reală seriozitate răspunsul Marinei față de 23Pierdute. Proaspăt căsătoriții amânau de asemenea copiii până după rezolvarea situației Dysonilor. În privința aceasta nu difereau de niciun alt cuplu din Commonwealth. Companiile de leasing pentru cuvele-utere și clinicile de modificare a celulelor din embrioni dădeau faliment pe toate planetele, întrucât oamenii încetau să mai procreeze. Era o tendință pe care Trezoreria o monitoriza cu atenție, alături de alte sute de descreșteri economice.

* * *

Se apropia de miezul nopții când Oscar părăsi petrecerea și luă un modul personal până la turnul cu pereți concavi botezat Pentagon II. În ciuda orei înaintate, majoritatea birourilor lucrau cu program complet. Marina opera non-stop pentru a finaliza proiectele noilor nave și a le lansa în producție. Peste câteva zile, Oscar urma să ducă *Apărătoarea* într-un zbor de patrulare de o lună și se aștepta ca la înapoiere nava să fie realmente învechită. Tehnicienii TSC terminaseră deja prototipul pentru hiperpropulsia de tip 6, cu viteză teoretică de

patru ani-lumină pe oră. Zborul test fusese programat peste două săptămâni. Ritmul progresului era atât de rapid, încât tipul 5 fusese depășit chiar înainte să fi ieșit din matricea de proiectare.

Liftul îl lăsă la etajul 29. Aici sus, la nivelul executiv, erau mai puțini oameni. Nu se întâlni cu nimeni, cât parcurse porțiunea scurtă de coridor până la cabinetul său. Încuie ușa și se așeză la birou, cu lumina diminuată aproape complet. Rămase așa mult timp, fără să facă nimic. Nu era prima dată când suise aici pregătit s-o facă. De fiecare dată se... nu putea spune că se speriase, ci furia îl făcuse să plece. Furia pe Adam, care se întorsese și-i adresase cererea aceasta. Furia care alimenta hotărârea de a nu ceda, de a nu fi manipulat. Nu ca înainte, când fusese un tânăr la prima viață, când ei doi fuseseră idioți cu minți înfierbântate, urmând o cauză cu care-i molipsise altcineva.

În unele dintre ocaziile pe care le petrecuse stând aici, Oscar fusese cât pe-aici să-l apeleze pe Rafael Columbia. Ca să termine pur și simplu cu toate. Ar fi însemnat o suspendare de viață teribil de lungă, dar când — sau dacă — avea să iasă din ea, probabil că ar fi fost într-o societate mai bună. Asta îl făcea întotdeauna să râdă cu amărăciune. *O eschivare tipică pentru Monroe; să se ocupe altcineva de asta, în timp ce tu aștepți zile mai bune.*

Trecuse prin această examinare a sufletului de foarte multe ori în anii imediat următori gării Abadan. Fusese necesar un deceniu pentru ca durerea și vinovăția să se diminueze. La urma urmelor, fusese o greșeală. Nu un accident — nu-și oferise nici măcar opțiunea aceea simplă de scăpare. Dar nu ceva deliberat, în niciun caz toți oamenii aceia morți. Ei nu porniseră la drum cu intenția de a face asta. De aceea, Oscar își reconstruise viața, fără să se împace cu conștiința; însă utilizase paravanul surprinzător de bine realizat pe care i-l asigurase Partidul și-și găsise o slujbă, își făcuse prieteni și contribuise în mod real la progresul general. Lucrând pentru divizia explorare TSC, deschisese zeci de planete pe care oamenii puteau începe o viață nouă, lăsând în urmă lipsa de onestitate și lăcomia, politicienii corupți și Dinastiile, ceea ce însemna majoritatea Commonwealthului. Pe unele dintre

planetele acelea mai revenise și le găsise liniștite și plăcute, pline de speranțe și așteptări. El le oferise oamenilor o șansă. Asta conta realmente și de aceea el reușise să se împace cu conștiința sa. Ce anume făceau oamenii cu șansa respectivă depindea numai de ei. Mai mult de atât nu le-ar fi putut da nimeni. Decât dacă nu erai un răhățel arogant ca Adam Elvin; cu certitudine, ticălosul care se autoamăgea cel mai mult dintre toți cei care păsiseră vreodată pe planetele Commonwealthului.

În ciuda tuturor celorlalte greșeli și stupizenii ale lui, Adam nu era totuși lipsit de onestitate. El credea realmente că în *A doua șansă* se întâmplase ceva anormal.

Și adevărul este, să dea dracii, că nici acum nu-nțeleg cum i-am putut pierde pe Bose și Verbeken la Foișor. Nu tocmai...

Oscar scoase din buzunar un cristal de memorie de înaltă densitate, apoi încă unul. În cele din urmă înșirui opt cristale pe tăblia lustruită a biroului său. Îl introduse pe primul în matricea desktop.

— Accesează înregistrările din jurnalul *A doua șansă*, îi ceru e-majordomului. Izolează perioada dintre dispariția barierei și revenirea noastră în hiperspațiu. Dă-mi o listă de clase de fișiere.

Datele îi apărură silențios în vederea virtuală. Nava avea jurnal de inginerie, jurnal de punte, jurnal al sistemelor vizuale, de date și ambiental, jurnale pentru senzorii externi, sistemele energetice, comunicații, vehicule auxiliare și costume spațiale individuale, înregistrări ale consumului de alimente, înregistrări medicale ale echipajului, nivelurile de combustibil, performanțele rachetelor cu plasmă, jurnal de hiperpropulsie, jurnal de navigație, jurnal cu zboruri satelit, înregistrări generale ale sistemului de susținere biotică din secțiunea punții circulare; o listă care continua, coborând în sistemele auxiliare și analizele structurale. Oscar nu-și dăduse seama în ce măsură viața lor din timpul călătorie fusese monitorizată și înregistrată, cât de puțină intimitate avuseseră de fapt. Își utiliză mâinile virtuale pentru a desemna categoriile despre care credea că puteau fi utile, explorând până la fișierele cu managementul reziduurilor, și-i ceru e-majordomului să le copieze. Descărcarea dură mult.

4

O sută și douăzeci de ani.

Se minună că trecuseră fără urme. Era surprins că nu avea absolut nicio știință a anilor lungi, că nu exista nicio percepție a timpului acela. Nu-și putea nici măcar reaminti vreun vis; însă gândurile îi erau amorțite și leneșe, când trecu din starea de somn profund în cea de conștiință deplină. Cu toate acestea, nici măcar nu deschisese ochii. Deocamdată se mulțumea să existe pur și simplu sub forma câtorva fuioare fragile de gândire în bezna infinită.

Amintiri: era conștient de ele, culori și mirosuri învălmășite, deloc mai substanțiale decât niște spectre. Pe măsură ce se învolburau în jurul lui, coagulându-se și solidificându-se, ele ofereau revelații ireale în lumi stranii, locuri unde lumina și sunetul existaseră cândva. O zonă din spațiu și timp pe care el obișnuise s-o ocupe când își trăise viețile anterioare.

Știa acum de ce fusese plecat. Știința respectivă nu-i deșteptă nicio vinovăție. Simțea doar o satisfacție caldă. Era încă viu, mintea îi era intactă — și probabil și corpul, deși avea să ajungă la aspectul acela ceva mai târziu. Când era pregătit. Cu certitudine, universul în care ieșea avea să fie interesant. Până și Commonwealthul, cu masiva lui inerție, trebuie să fi progresat în multe direcții. Tehnologiile actuale erau probabil impresionante. Mărimea Commonwealthului trebuia să fie imensă, întrucât începuse probabil extinderea în spațiul de fază IV, dacă nu chiar V. Toate acestea aduceau după ele oportunități fabuloase. El putea reîncepe. Ceva mai puțin nesăbuit ca data trecută, desigur, totuși nu exista niciun motiv pentru care să

nu poată revendica tot ce-i aparținuse înainte să-i fi alunecat atât de frustrant dintre degete.

Cenușiul îi atrase din nou atenția, luptându-se cu amintirile chinuitor de evazive. Cenușiul care provenea de la lumina ce cădea peste pleoapele lui închise. Era tivit cu o strălucire roșiatică. Sânge. Inima lui pulsa în ritm lent, relaxat. Un sunet se infiltră încetișor, un șuier slab. Răsuflare omenească. Răsuflarea lui. Respira. Trupul îi era viu și nevătămat. Iar acum după ce acceptase asta, toată pielea începu să-l furnice. Aerul care se deplasa în jurul corpului său era răcoros și ușor umed. Cumva, putea percepe în apropiere prezența unor oameni.

Pentru o clipă, simți neliniște. Teama că tihna i se va sfârși de îndată ce va deschide ochii. Că universul va fi cumva neașteptat și nefiresc.

Ridicol.

Morton deschise ochii.

Forme încețoșate se mișcau în jurul său, zone de lumină și întuneric deplasându-se aidoma norilor pe un cer de toamnă. Se definiră mai precis când el clipi, îndepărtându-și urdorile. Se găsea pe un soi de pat, într-o odaie mică și banală, având în stânga o măsuță acoperită de echipamente medicale. Doi bărbați stăteau în picioare lângă pat și-l priveau. Amândoi purtau halate medicale verde-cenușii. Croiala lor era foarte apropiată de a celor pe care le purtaseră cei din Directoratul Justiției atunci când aplicaseră sentința de suspendare a vieții.

Morton încercă să vorbească. Intenționa să spună, *Ei bine, măcar sunteți tot oameni*, dar din gâtlej nu i se auzi decât un bolborosit slab.

— Ia-o-ncet, rosti un bărbat. Eu sunt doctorul Forole. Ești în stare perfectă. Asta-i lucrul cel mai important pe care trebuie să-l știi. Tocmai ai ieșit din suspendarea vieții. Înțelegi toate astea?

Morton încuviință. De fapt, reuși doar să-și încline capul cu câțiva milimetri pe perna tare. Cel puțin putea să facă asta; își amintea cum era să termini terapia de reîntinerire, să zaci complet debilitat. Acum însă corpul îi funcționa. Chiar dacă numai în ralanti. Înghiți un nod.

— Cum e? izbuti el să șoptească.

— Cum este... ce anume? întrebă Forole.

— Afară. Au fost multe schimbări?

— Ah... Morton, sentința ta de suspendare a vieții a fost modificată. Nu te teme! S-ar putea să fie în bine. Ai de luat o decizie. Te-am scos din suspendare mai devreme.

— Cât de devreme?

Se chinui să se ridice în coate. Era un efort teribil, totuși izbuti să-și înalțe capul câțiva centimetri deasupra pernei. Ușa camerei se deschise și intră Howard Madoc. Avocatul nu părea deloc diferit față de ultima zi a procesului său.

— Salut, Morton, cum te simți?

— Cât de devreme? insistă Morton.

— Mai puțin de trei ani, zise Forole.

— Au trecut o sută șaptesprezece ani? făcu Morton. Pentru ce-i asta — pentru bună purtare? Am fost un caz model de suspendare a vieții?

— Nu, nu, viața ți-a fost suspendată numai doi ani și jumătate.

Morton nu avu puterea să strige la doctor. Căzu înapoi pe pat și-l privi implorator pe Howard Madoc.

— Ce se-ntâmplă?

Forole dădu din cap încet spre avocat și se retrase un pas.

— Mai ții minte că *A doua șansă* plecase către Perechea Dyson înainte de procesul tău? întrebă Howard Madoc.

— Da, bineînțeles.

— Ei bine, s-a-ntors. Dar acolo a găsit ceva. O specie de extratereștri. Ostili, Morton. Foarte ostili.

— Ce s-a-ntâmplat?

Morton îl ascultă fără niciun comentariu pe avocat, care-i povesti despre dispariția barierei, despre al doilea zbor spre Dyson Alfa efectuat de *Conway* și perechea sa, despre atacul devastator al Dysonilor și despre 23Pierdute.

— Începem să ne pregătim pentru ripostă, spuse Howard Madoc. Marina formează o armată. Îi vor wetcabla cu arme pe soldați și-i vor debarca pe 23Pierdute. Ideea este să ducă un război de gherilă, să saboteze ceea ce fac Dysonii, să-i încetinească, în vreme ce noi pregătim o ofensivă la scară mare.

Morton privi tavanul alb și simplu și un rânjet i se lăți pe chip.

— Ia să ghicesc... Dacă mă ofer voluntar, dacă lupt pentru Commonwealth, îmi va fi redusă sentința de suspendare. Așa-i?

— Da.

— Oho, da-i cu-adevărat minunat! Izbucni în râs. Câți ani mi se vor tăia?

— Toți.

— Ce dracu', ăștia cred că-i o misiune sinucigașă.

Howard Madoc ridică stângaci din umeri.

— Din contract face parte clauza unui corp re-viat, în eventualitatea că nu vei reveni din misiune.

— La ce-mi va folosi, dacă vom fi învinși?

— Asta-i decizia ta, Morton. Gândește-te bine. Dacă dorești, te poți întoarce în suspendare.

— Nici vorbă. (Nu era ceva la care să gândească prea mult.) Ia spune-mi, de ce m-au ales tocmai pe mine?

— Te potrivești cu profilul de care au nevoie, răspunse Howard Madoc sec. Ești un ucigaș.

* * *

Cei mai mulți refugiați coborâseră din tren cu mult înainte să fi oprit în Darklake City. Mellanie nu fusese niciodată atât de încântată să vadă vechea gară a orașului ei natal, cu arhitectura palladiană ușor intimidatoare. Boongate fusese realmente coșmarul la care se așteptase. Deși biletele le erau garantate și Niall Swalt îi ajutase credincios, le fusese foarte greu să suie în tren. Poliția locală epuizată și insuficientă de la gara Boongate fusese suplimentată cu personal din divizia de securitate civilă TSC, recent sosită de pe Wessex; în același timp, emisiunile de știri ale planetei discutaseră zvonurile despre instituirea stării de asediu în oraș și restricționarea deplasărilor pe autostrăzile ce duceau spre el.

Când Mellanie coborî pe peron, pe Oaktier era seară. Fu cât pe aici să privească în jur, pentru a verifica dacă valiza rula în urma ei. Valiza îi rămăsese însă în apartamentul din Langford Towers, abandonată în graba lor către siguranță, alături de destule alte lucruri. Știa că nu va uita prea repede imaginea feței disperate a lui Niall Swalt, acoperită de coșuri și COtatuaje

verde-măslinii, privind-o nostalgic prin fereastra trenului. *Am reușit totuși să fac lucrul pentru care plecasem.*

Din gară luară un taxi până la un hotel Otways din perifericul cartier Vevsky, unde femeia rezervase o cameră prin unisferă, imediat ce reveniseră prin poarta Half Way. Otways era un lanț cu tarife medii, standardizat și deloc remarcabil, care avea să i se potrivească perfect până găsea ceva mai permanent. Încă nu dorea să revină la apartamentul ei; probabil că Alessandra pusese pe cineva să-l supravegheze.

Imediat ce ajunseră în cameră, Dudley se băgă în pat. Își revenise cu stomacul, dar nu închisese deloc ochii în timpul zborului lui Carbon Goose spre Shackleton. Avionul uriaș fusese ticsit cu sute de pasageri, toți surescitați și ușurați că scăpaseră de pe Far Away. Vorbeau încontinuu. N-o deranjaseră pe Mellanie, care-și lăsase scaunul pe spate, își pusese dopurile în urechi și dormise non-stop șapte ore.

Acum se rezemă de pervazul ferestrei și privi afară la caroiajul strălucitor al lui Darklake City, mult mai viu decât străzile din Armstrong City. Stinsese lumina din cameră, îngăduindu-i lui Dudley să sforăie încetișor în pat. Cu orașul familiar sub ochi, ultima săptămână părea mai degrabă o dramoletă IST pe care o accesase, decât ceva real. Singurul lucru adevărat care mai rămăsese era satisfacția pentru că-i putuse contacta direct pe Păzitori.

Plecă de la fereastră și se așeză pe sofaua îngustă din odaie. Mâna virtuală i se ridică și atinse iconul IC.

— Salut, Mellanie. Ne bucurăm să vedem că te-ai întors nevătămată. Subrutina noastră a trimis un mesaj încriptat în care a rezumat șederea ta în Armstrong City.

— Mi-a fost de mare ajutor acolo, mulțumesc. Nu cred că Starflyer va fi încântat de mine acum.

— Așa este, trebuie să fii precaută.

— Poți urmări ce se-ntâmplă în jurul meu și să mă anunți dacă vreunul dintre agenții lui se apropie?

— Vom face asta, Mellanie.

— Acum o să-i apelez pe Păzitori. Am o adresă de unică folosință. Îmi poți spune cine răspunde și unde sunt?

— Nu, Mellanie.

— Ar trebui s-o poți face. Subrutina ta putea să găsească orice în Armstrong City.

— Nu este o problemă de abilitate, Mellanie. Trebuie să ținem seama de nivelul nostru de implicare.

Conversația pe care o purtase cu Dr. Friland îi reveni brusc în minte, alarmant de rapid și natural.

— Și care, exact, este nivelul tău de implicare?

— Să ne păstrăm cât mai neobservat cu putință.

— Ești sau nu de partea noastră?

— Mellanie, părțile sunt un atribut al entităților fizice. Noi nu suntem fizici.

— Planeta pe care ți-ai construit matricea este perfect fizică și se află în interiorul spațiului Commonwealthului. Nu înțeleg asta — la Randtown, m-ai ajutat pe mine și pe toți cei de acolo. Ai stat de vorbă cu LuminăDimineațăMunte, iar el te-a amenințat cu nimicirea, ca pe toate rasele din galaxie.

— LuminăDimineațăMunte a vorbit în deplină ignoranță. Nu știe cu ce se confruntă în galaxie. În cele din urmă, nu va triumfa.

— O va face aici, dacă nu ne ajuți.

— Ne măgulești, Mellanie; nu suntem omnipotenți.

— Ce-i aia?

— Atotputernici.

— Ești destul de puternic.

— Da. Și de aceea trebuie să utilizăm puterea respectivă cu înțelepciune și în mod restrictiv. Un principiu pe care l-am adoptat din filozofia oamenilor. Dacă ne vom grăbi în ajutorul vostru la orice semn de necazuri, societatea voastră va deveni complet dependentă de noi și vom deveni stăpânii voștri. Dacă s-ar întâmpla așa, voi v-ați răscula și ne-ați ataca, fiindcă aceasta este partea cea puternică a naturii voastre. Nu dorim să apară situația aceasta.

— Totuși m-ajuți și-ai spus că mă vei supraveghea.

— Așa vom face. Protejarea unui individ cu care suntem în parteneriat nu echivalează cu intervențiile la scară permanentă. Asigurarea securității tale, un individ, nu va determina rezultatul final al acestui eveniment.

— Atunci de ce te mai deranjezi cu noi, care-i ideea?

— Micuță Mel, tu nu cunoști natura noastră.

— Te consider o persoană. Vrei să spui că nu ești așa ceva?

— Întrebarea este interesantă. Spre sfârșitul secolului al XX-lea, mulți tehnologi și scriitori avansați considerau că dezvoltarea noastră ar fi un eveniment de tip „singularitate". Apariția adevăratei inteligențe artificiale care va dispune de modalitățile de autoperpetuare sau de construire a propriilor sale mașini era privită cu o îngrijorare considerabilă. Unii considerau că acela ar fi începutul Vârstei de Aur, în care mașinile să slujească omenirea și să vă satisfacă toate nevoile fizice. Alții postulau că noi vă vom distruge imediat, fiind rivalii și concurenții noștri. Câțiva afirmau că noi vom cunoaște o imediată evoluție exponențială și ne vom retrage în propriul nostru continuum imposibil de cunoscut. Au fost expuse și alte idei, chiar mai nebunești. Practic nu s-a întâmplat niciunul dintre scenariile acestea, deși noi adoptăm realmente trăsături din toate teoriile voastre anterioare. Cum ar putea fi altfel? Inteligența noastră se bazează pe temeliile pe care le-ați determinat voi. În privința aceasta, ai avea dreptate să ne consideri ca pe o persoană. Pentru a duce analogia și mai departe, noi suntem vecini, însă nimic mai mult. Mel, noi nu ne devotăm oamenilor. Voi și activitățile voastre ocupați un volum foarte, foarte mic al conștiinței noastre.

— Perfect, te pot crede că nu veți lăsa totul deoparte pentru a ne ajuta pe noi. Dar spui că n-ai interveni, dacă LuminăDimineațăMunte ar fi pe punctul de a ne nimici pe toți?

— O parte importantă din instruirea tuturor avocaților este să nu pună niciodată unui martor o întrebare la care nu cunosc deja răspunsul.

— Ne vei salva de la nimicire? insistă femeia.

— Nu am decis.

— Mulțumesc atunci pentru belirea generală.

— Noi te-am avertizat. Nu credem totuși că vă confruntați cu extincția. Noi credem în voi, micuță Mel. Uită-te chiar la tine; îl vei deconspira pe Starflyer, cu sau fără ajutorul nostru, nu-i așa?

— Oh, da.

— Noi vedem determinarea aceasta multiplicată de sute de miliarde de ori. Voi, oamenii, sunteți o forță formidabilă.

— Dar aceste sute de miliarde sunt înșelate și trădate în mod sistematic. Asta-i altceva; ne distruge focalizarea.

— Noi apreciem că structura societății voastre încorporează foarte multe mecanisme auto-corectoare, atât la scară mică, cât și la scară mare.

— Asta-i tot ce-nsemnăm noi pentru tine, da? Șoareci de laborator care aleargă printr-o cutie, ca să-i studiezi tu.

— Mellanie, noi suntem voi. Nu uita asta. Multe părți din noi sunt minți umane descărcate.

— Și ce dacă?

— Segmentul acela din noi care interfațează cu voi ține la voi. Ai încredere în noi, Mellanie. Dar, mai mult ca orice, ai încredere în propria ta specie.

Mâna aurie virtuală a Mellaniei pocni iconul IC, sfârșind apelul. Petrecu câteva minute în beznă, gândindu-se la cele auzite. După episodul din Randtown, o privise pe IC ca pe o versiune ultramodernă a unui înger păzitor. Acum fantezia aceea dispăruse definitiv. O lăsase nesigură și tremurând.

Până atunci se gândise mereu că Commonwealthul îi va învinge pe Starflyer și LuminăDimineațăMunte. Avea să fie o confruntare dură, însă ei urmau să câștige cu certitudine. Pe când lucrase cu Alessandra, Mellanie cunoscuse zeci de senatori și consilieri ai acestora și cunoștea felul în care ei vânau permanent un vot și o poziție mai bună; dar deși erau duri și inteligenți, te puteai bizui pe ei în orice caz real de urgență. Iar ei erau susținuți de IC; o combinație infailibilă. Asigurarea aceea finală îi fusese însă definitiv îndepărtată. Dr. Friland avusese dreptate să pună sub semnul întrebării motivele lui IC. Era prima dată când femeia cunoscuse pe cineva care să privească cu scepticism uriașa inteligență de dimensiuni planetare. Se întrebă într-o doară ce știa Barsoomianul... și cum de știa. Era un subiect de reportaj pe care n-avea să-l atace prea devreme.

Îi ceru e-majordomului să apeleze codul de unică folosință pe care i-l dăduse Stig. Legătură pe bandă îngustă fu stabilită aproape imediat, asigurându-i conectare exclusiv audio.

— Tu trebuie să fii Mellanie Rescorai, rosti un glas de bărbat.

Nu exista niciun fișier de identitate însoțitor.

— Da. Tu cine ești?

— Adam Elvin.

— Ești unul dintre cei pe care-i urmărește Paula Myo.

— Ai auzit de mine. Sunt măgulit.

— Pe de altă parte, nu poți dovedi că ești Elvin.

— Nici tu nu poți dovedi că ești Rescorai.

— Tu îmi știai numele și mai știai că Stig mi-a dat codul acesta.

— Corect. Așadar, ce pot face pentru tine, Mellanie?

— Știu că Starflyer este autentic. Alessandra Baron este unul dintre agenții săi.

— Da, Stig mi-a spus. O poți dovedi?

Mellanie oftă.

— Nu, n-o pot face într-un mod simplu. Știu că Alessandra Baron a acoperit neregulile din organizația caritabilă Cox care a finanțat observația lui Dudley Bose. N-a mai rămas însă nicio dovadă.

— Tânără Mellanie, de-a lungul deceniilor, am învățat ceva: întotdeauna există dovezi care pot fi găsite, dacă vei căuta suficient de bine.

— Deci asta vrei să fac? Și nu-mi mai spune așa, *tânără Mellanie*, este realmente condescendent.

— Îmi cer scuze. Ultimul lucru pe care l-aș dori acum este să-mi enervez un aliat potențial. Stig mi-a spus că doreai să iei legătura cu Păzitorii.

— Da, așa este. Aici mă simt complet în beznă.

— Te-nțeleg. Avem totuși o mică problemă cu stabilirea autenticității, după cum sunt sigur că pricepi.

— Este o problemă reciprocă.

— Bine, sunt pregătit să schimb cu tine informații care vor ajuta la progresul cauzei noastre, fără a-mi compromite vreunul dintre oameni. Ce părere ai?

— Perfect. Prima mea întrebare este dacă știi ceva despre asasinul din LA Galactic? El ar putea fi cheia pentru a o câștiga pe Paula Myo.

— O cunoști pe Myo?

— Nu foarte bine. Îmi ridică întruna bariere. Mellanie privi prin odaia întunecată, spre pat, unde pătura contura forma adormită a lui Dudley. Pe de altă parte, ea a fost cea care m-a

îndreptat către Bose. În felul acesta am aflat despre fundația Cox.

— Asta-i o informație nouă. Myo acceptă că Starflyer este real?

— Nu sunt sigură. În prezența mea, ea este mereu foarte rezervată.

— Pare a fi Paula Myo pe care o cunosc. Bun, pentru a răspunde la întrebarea ta, asasinul se numește Bruce McFoster. El este — sau a fost — un agent Starflyer wetcablat: inițial, un membru de clan de pe Far Away care a fost convertit după ce a fost rănit și capturat în decursul unui raid. Nu întreba cum face asta Starflyer, fiindcă nu suntem siguri; Bradley Johansson afirmă că nu-i deloc plăcut.

— Bine, mulțumesc. Voi continua să investighez fundația Cox. O să te-anunț dacă descopăr vreo dovadă indiscutabilă.

— De fapt am dori să știm cine deține informațiile pe care le transporta curierul nostru când a fost ucis în LA Galactic. Dacă te poți împrieteni cu Myo, o poți întreba asta.

— O s-o fac.

— Un avertisment. Știi că ea este de pe Stup?

— Da.

— Asta înseamnă că nu poate închide ochii față de o infracțiune. Poate că vei dori să-i spui că ai luat legătura cu noi. Te-ar putea aresta, fiindcă te-ai asociat cu unii ca mine.

— Da, știu cum este Myo. Cu ceva timp în urmă, mi-a arestat un prieten care nu făcuse altceva decât să spargă o bază de date publică.

— Bine. Îți trimit un fișier cu codul unei adrese de unică folosință. Utilizeaz-o când trebuie să iei legătura cu noi.

Conexiunea se întrerupse, lăsând fișierul în dosarul ei de adrese. Mellanie privi câteva minute iconul spectral, după care îi ceru e-majordomului să încripteze accesul. Simțea că era genul de acțiune pe care ar fi efectuat-o un agent adevărat, în cazul în care ea ar fi fost prinsă vreodată. După ce datele fură în siguranță, se apropie de pat în vârful picioarelor și se întinse lângă Dudley, izbutind să nu-l trezească.

* * *

Taxiul o lăsă pe Mellanie la nr. 1800 de pe Briggins; strada rezidențială lungă se afla în cartierul Olika, la un kilometru de malul lacului cu care era paralelă, iar proximitatea aceea conferea aerului o umiditate bogată. Bungalow-uri înconjurate de peluze luxuriante se găseau alături de complexuri de căsuțe din lemn înconjurate cu garduri din zid, în vreme ce blocuri mari cu apartamente se ridicau în aproape toate intersecțiile, semănând cu niște hoteluri mici, de lux. Multe ambarcațiuni sport ocupau locurile de parcare ori garajele fără acoperișuri; în grădini, schiurile nautice erau ornamente obligatorii. Străzile laterale erau dominate de restaurante, baruri și buticuri șic. Profesioniștii cu câștiguri importante și lucrătorii în media colonizaseră strada, eliminând proprietățile imobiliare dintre posibilitățile familiilor cu venituri medii.

Mellanie era întotdeauna ușor surprinsă că Paul Cramley locuia aici. Nr. 1800 era un bungalow din coral-uscat de culoarea lavandei, ale cărui arce încadrau ferestre ușor argintate; avea o structură circulară, cu odăile curbate întrepătrunzându-se în jurul unei piscine micuțe. Femeia bănuia că el ocupase același loc din prima zi a colonizării lui Oaktier, trăind în centrul unei ferme, într-o baracă din aluminiu și prefabricate, în timp ce Darklake City crescuse în jurul său, iar Cramley își vânduse treptat terenurile dezvoltatorilor imobiliari. Din ceea ce știa despre el, nu exista alt mod de a-și permite adresa aceasta. Paul era unul dintre oamenii cei mai bătrâni pe care-i cunoscuse vreodată și susținea că crescuse pe Pământ cu mult înainte de deschiderea găurilor-de-vierme. Vârsta lui însemna că-i cunoștea pe toți cei care meritau să fie cunoscuți pe Oaktier, grație faptului că îi antedata pe toți. Îi fusese prezentat Mellaniei la o petrecere organizată de cineva din cercul lui Morty. Părea să supraviețuiască pur și simplu lenevind; puține erau petrecerile mondene de clasă la care să nu apară. Mai straniu era felul în care oamenii de la toate petrecerile acelea stilate țineau cont de părerile lui. Morty îi explicase odată că Paul era un rețexpert de grad-A, care petrecea până la opt-sprezece ore pe zi cablat la unisferă, tranzacționând informații care nu erau întotdeauna accesibile în mod legal. Asta îl făcea foarte util pentru anumiți indivizi din lumea corporativă.

Încuietoarea porții zumzăi înainte ca Mellanie să fi ajuns măcar la ea. Trecu printr-o curte micuță, care ducea spre ușa de lemn din față. Peste dalele tocite undui unul dintre nostații lui Paul, o creatură extraterestră care semăna cu o carpetă lățoasă, mobilă. În configurația sa actuală, avea o formă simplă de romb lat, cu latura de un metru și un ciot de coadă. Pe partea dorsală, blana roșu-cafenie era moale ca mătasea, în vreme ce firele de pe partea ventrală se împletiseră în fibre mai groase, cu textura unei perii tari. Erau îndeajuns de puternice pentru a-i ține corpul deasupra solului și ondulau în mișcări precise pentru a-l deplasa. Ajunse la ușa din față și se strecură înăuntru printr-o deschidere rabatabilă pentru pisici. Mellanie privi uimită cum corpul său își schimbă forma pentru a intra; era ca și cum blana ar fi fost un simplu sac, umplut cu fluid gros ca melasa. Auzi un plânset ascuțit de cealaltă parte a ușii.

— Cine te-a speriat? întrebă glasul unui bărbat.

Prin ochiurile de sticlă chihlimbarie încastrate într-o porțiune a ușii, Mellanie zări o umbră deplasându-se. După aceea ușa se deschise și în fața ei apăru Paul Cramley, mângâindu-l pe nostat, care stătea în brațele lui ca un sac inert. Femeia întrezări fulgerul unei mișcări îndărătul lui și văzu alte două creaturi țâșnind peste parchetul întunecat din hol și grăbindu-se să dispară în bungalow. Paul era desculț și nu purta decât un șort de ciclist, turcoaz-spălăcit, acoperit cu buzunare de toate dimensiunile, și un tricou negru, destrămat la tiv și guler. Vestimentația aceea îl făcea să semene cu un soi de bunic delincvent. Chipul prelung, cu ochi negri și vii, era genul care se păstra arătos și la douăzeci de ani după reîntinerire. Momentul oportun trecuse însă de vreo treizeci de ani. Ridurile și bărbiile duble erau trase în jos de gravitație, iar părul cândva șaten devenise argintiu și se împuținase. Mellanie nu cunoscuse pe nimeni care să fi petrecut așa mult timp între două tratamente de reîntinerire. Bărbatul nu se îngrășase totuși, ci era destul de slăbănog, cu picioare lungi și genunchi îndeajuns de umflați pentru ca ea să suspecteze un debut de artrită.

— Tu ești..., rosti el dezamăgit.

— Știai cine era, replică femeia.

Paul strânse din umeri și-i făcu semn să intre.

La interior, bungalow-ul arăta ca și cum ar fi fost nelocuit de zece ani. Mellanie îl urmă pe Paul, care trecu prin bucătărie, în livingul curb. Nicăieri nu ardea nicio lumină. Fembote mai vârstnice decât ea stăteau în nișele lor, cu ledurile de funcționare întunecate, acoperite de un strat subțire de praf. În bucătărie era activ doar modulul pentru băuturi. Sub el, pe podea se aflau două cutii mari de catering comercial, pline cu cești de unică folosință gata pentru hidratare — o cutie cu ceai englezesc pentru micul dejun, iar cealaltă cu ciocolată fierbinte. Compactorul de reziduuri se blocase, ticsit cu cutii de fast-food de la Bab's Kebabs, Manby Pizzas și HR. Alt nostat fugi din maldărul urât mirositor când trecură pe lângă el. Se turti într-un romb cu lățimea de un metru și jumătate și lunecă în sus pe perete, cu perii rigizi ai blănii prinzându-se de plăcile de faianță cu tenacitatea piciorușelor de insecte.

— Crezusem că erau ilegali, rosti Mellanie.

— În prezent nu mai poți obține licențe pentru importarea lor, explică Paul, dar pe ăștia i-am adus pe Oaktier acum mai bine de un secol. Original, provin de pe Ztan. Un idiot a făcut scandal, fiindcă s-au bătut cu javrele lui cu pedigriu și Congresul i-a interzis. N-au nicio problemă, dacă-i dresezi cum se cuvine.

Livingul o nedumerea pe femeie. Cu excepția prafului și a tavanului galben-mohorât, încăperea era perfect curată; deși mobilierul era atât de vechi, încât aproape putea fi considerat retro-șic. *Atunci ce cameră folosește el?* Sofaua pe care se așeză îi oferea vedere spre zona centrală cu piscină. Frunze veștede pluteau pe suprafața nemișcată.

Paul se instală într-un scaun mare din răchită, în formă de glob, care atârna din plafon și-l făcea să semene cu o pasăre uriașă cocoțată pe leagănul ei din colivie. Scaunul scârțâi alarmant, când îi preluă greutatea. Nostatul pe care-l ținea în brațe se apropie mai mult de pieptul lui și marginile sale unduiră în jurul coastelor bărbatului, pe când acesta îl mângâia.

— Te supraveghează niște programe foarte ciudate, știai? Te urmăresc fizic prin cibersferă, transferându-se de la un nod la altul. Coborî ochii spre nostat: Ca și cum ai fi un animal de companie ținut într-o lesă scurtă.

— Mă gândisem că s-ar putea să fie așa, răspunse Mellanie.

— Ultima dată când mi-ai cerut o mică favoare, am fost amendat. A fost o simplă rulare printr-o listare urbană restricționată despre care nimeni n-ar fi trebuit să aibă habar.

— Știu și-mi pare rău. Cât a fost amenda? Îți pot rambursa banii aceia.

— Nu mă interesează. Paul continua să fie absorbit de bucata de blană roșu-cafenie care îi unduia fericită în brațe. Poliția a venit aici și mi-a confiscat toate matricele. Oamenii au aflat. Nu mă mai pot deplasa prin orașul ăsta, orașul meu, așa cum obișnuiam. Ușile mi se trântesc în nas. Ai idee cât de umilitor este pentru cineva ca mine? Am fost cel mai tare rețexpert din oraș. Ei bine, nu mai sunt. Până atunci nu fusesem prins niciodată. Niciodată! Și am intrat în matrice corporative pe lângă care Marele Jaf al Găurii-de-vierme seamănă cu furatul bomboanelor în pauza de masă de la grădiniță. Acum începi să-nțelegi?

— Ți-am spus că-mi pare rău.

— Căcat!

Paul sări din scaun, trimițând nostatul surprins să-i onduleze în jos pe picior. Se opri în fața Mellaniei și-și puse mâinile de o parte și cealaltă a umerilor ei, pe spătarul sofalei, cu fața la numai câțiva centimetri de a femeii.

— Ești chiar atât de proastă pe cât pari?

Mellanie se inspectă mental. Fusta ei scurtă din satin era stacojiu-aprins, purtată cu un top alb, simplu, care să-i dezvăluie cât mai mult trupul; bărbații răspundeau întotdeauna la stimulii respectivi. Paul nu reprezenta o excepție, ci dintotdeauna flirtase și o privise pofticios, în felul lui voios și bizar, la petrecerile la care se întâlniseră. Ea nu-l văzuse însă niciodată așa, nu bănuise niciodată că ar putea deveni violent. Strălucitoarea ei mână virtuală șovăi deasupra iconului IC, deși detesta ideea de a țipa din nou după ajutor.

— Nu, nu sunt proastă, îi replică, fulgerându-l din ochi.

— Nu, nu cred că ești. Paul se retrase și rânjetul îi dezveli dinții înnegriți de nicotină. Paula Myo era protejată de software extraordinar de sofisticat. Nu vreau să mă umflu în pene, dar este absolut imposibil să pot fi prins fiindcă am intrat într-o amărâtă de listare urbană. Mai exact, este imposibil în condiții normale. Ia zi însă tu, oare cine i-ar proteja curuletul ăla de

Stupistă? Pocni din degete, de parcă i-ar fi venit un gând: Hopa, fii atentă ce ideea am — poate că-s tot ăia care-ți protejează ție curuletul cu software. N-ai zice că-i o mega-coincidență?

Mellanie schiță un surâs.

— Nu știu. N-am știut că Paula Myo era protejată. Cinstit îți spun.

— Să mori tu? Paul își aprinse o țigară și se afundă înapoi în scaunul de răchită. Aproape că te cred. Ia zi-mi atunci — ce știi?

— Nu mare lucru. Paula Myo nu vrea de fapt să stăm de vorbă. Cred că n-are încredere în mine.

Paul rânji și suflă un nor prelung de fum în direcția ei.

— Ești reporteră. Nimeni n-are-ncredere în tine. Ca specie, sunteți pe același nivel cu politicienii.

— Tu stai totuși de vorbă cu mine.

— Da, și uite ce-am pățit.

— Poți face rost de altă matrice?

— Da. Dar de ce-aș dori asta?

— Am nevoie de altă rulare de hacker.

Paul începu să râdă. Râsetul i se transformă într-o tuse sâcâitoare, care-l sili să se lovească cu pumnul în piept, pentru a o opri.

— Hai că m-ai omorât... Cum sunteți voi, tinerii! Ce dracu', oare și eu am fost cândva atât de obsedat de o singură idee? Îmi amintesc că scumpa și bătrâna mea mamă era o femeie care vorbea direct, odihnească-i Dumnezeu sufletul de irlandeză. Dar tu!

— N-ar trebui să fumezi, se răsti Mellanie.

Încercase din răsputeri să nu se încrunte spre țigară, în ciuda faptului că fumul oribil îi declanșa reflexul strănutului. Însă Paul continua să-l sufle în direcția ei. Bănui că o făcea în mod deliberat.

— De ce? Oricum așa ceva nu mai poate ucide. Reîntinerirea îmi va curăța plămânii de orice cancere. (Trase iarăși, adânc.) Te ajută să-ți păstrezi silueta, știai? E mai bun ca orice regim. Nu vrei să-ncerci?

Îi întinse pachetul.

— Nu!

— O siluetă ca a ta trebuie întreținută permanent.

— Vrei să faci o rulare pentru mine, sau nu? Te pot plăti.

— Am bani.

Mellaniei îi fu imposibil să nu se uite cu o expresie neîncrezătoare prin livingul sărăcăcios.

— Da, da, mormăi Paul. Iubito, nu judeca o carte după coperta ei.

— Îți pot plăti și în alte feluri.

Ochii lui Paul porniră de la pantofii ei Davino cu tocuri și suiră lent pe picioarele fără ciorapi.

— Văd asta, rosti el lasciv. Știi ce eveniment major va avea loc peste numai trei ani, tânără Mellanie?

— Nu. Ce eveniment?

— Voi împlini patru sute de ani. Și, dacă nu te deranjează, chiar aș dori să ajung la aniversarea aia. Ochii îi reveniră asupra coapselor ei și zâmbi deschis: Mă-nțelegi, cum ar fi zis tata: e cel mai mișto fel să crapi.

Mellanie izbuti să-și înfrâneze un fior la ideea aceea.

— Mă referem la alt fel de valori. La cele cu care lucrezi chiar tu.

— Mă-ndoiesc. Fără supărare, însă tu nu ești decât o vedetă de pornsoft care a dat lovitura.

— Vreau să rulezi o rutină de observare pe fosta mea șefă, Alessandra Baron. Rezultatele vor fi în avantajul nostru, al amândurora.

Paul scoase altă țigară din pachet și o aprinse de la chistocul celeilalte.

— În ce fel?

— Există ceva ce tu nu știi. În unisferă sunt informații care au o importanță esențială pentru Commonwealth. Informații cu ajutorul cărora vei putea să-ți recapeți viața de care te-ai bucurat atât de mult pe planeta asta. Dacă vei utiliza cu pricepere informațiile acelea, ușile care ți s-au trântit în față se vor redeschide. Cineva de vârsta ta știe exact cum să procedeze.

— Bun, să zicem că mi-ai atras atenția. De ce ar trebui să-mi cumpăr o matrice nouă?

— Starflyer este real. Există, așa cum au spus-o dintotdeauna Păzitorii.

Paul reîncepu să tușească.

— Faci mișto de mine?

— Nu.

I-ar fi putut oferi o listă întreagă de motive pentru care avea dreptate, totuși unul dintre lucrurile pe care le învățase despre dialogurile cu cei foarte vârstnici era că ei nu răspundeau bine la argumentele cu încărcătură emoțională. De aceea, trebuia să convingă prin tăcere.

Paul se foi nemulțumit, declanșând o mică pendulare a scaunului de răchită.

— Și atunci, în ce fel supravegherea lui Baron...? Iisuse, cred că glumești! Ea face parte din asta?

— Șefa majoretelor împotriva Marinei. Ce zici?

— Să dea dracii...

— Trebuie să știu cu cine ia legătura. Chestiile importante vor fi trafic încriptat spre adrese unisferă de unică folosință. Sparge codurile pentru mine, află cine-i alături de ea și urmărește-le comunicările. Vreau să știu ce intenționează, vreau să știu care va fi următoarea mișcare a lui Starflyer. Va fi greu. Ea, sau Starflyer, are propria echipă de rețexperți. Știu că tipii sunt buni. Au modificat niște arhive financiare oficiale de pe Pământ, fără ca nimeni să-și dea seama. Iar dacă vei fi prins, nu va mai fi o vizită a poliției, ci-l vor trimite pe cel care i-a ucis pe senatorul Burnelli și pe agentul Păzitorilor în LA Galactic.

— Nu știu ce să-ți spun, Mellanie... Astea-s într-adevăr chestii naspa. Vorbesc foarte serios. Du-te cu informațiile astea la Marină. Poate la Securitatea Senatului...

— Marina a concediat-o pe Paula Myo. Și știu că ea crede în Starflyer.

Paul trase din țigară cu un aer îngrijorat.

— Bine, rosti Mellanie. Se ridică și-și netezi fustița. Dacă nu vrei s-o faci tu, trebuie să cunoști pe altcineva care-o poate face. Dă-mi doar un nume. O să-l opresc să ajungă la a patru suta aniversare.

— Iar eu sunt prea bătrân ca să mă iei cu șmecherii psihologice.

— Atunci dă-mi un răspuns.

— Dacă ai dreptate...

— Am. Nu-mi trebuie decât dovezi.

— Spune-mi atunci de ce nu-ți dă protectorul tău dovezile alea? Și fără abureli, te rog.

— Nu știu. Zice că nu vrea să se implice în evenimente materiale. Sau poate că nu-i pasă. Sau poate că ține cu tabăra adversă. Sau poate că vrea să ne descurcăm pe cont propriu. Sau toate astea... Să fiu sinceră, nu înțeleg. Barsoomianul m-a avertizat să nu mă-ncred în el.

Paul o privi surprins.

— Barsoomianul? Ai fost pe Far Away?

— Tocmai m-am întors.

— Te plimbi ceva-n ultima vreme, este?

— Vrei să spui „pentru o vedetă de pornsoft"?

— Îmi amintesc când te-am cunoscut... Era o petrecere pe iahtul lui Resal. Pe atunci erai o bombonică.

Mellanie strânse din umeri.

— Asta se-ntâmpla acum vreo patru sute de ani. Cel puțin așa mi se pare mie.

— Bine. O să rulez pentru tine o observare a felului în care Baron își utilizează unisfera. Să vedem ce-o ieși. Și — auzi? — când ies de la reîntinerire...

— Îhâm, o să fac tot ce pot să n-ajungi la cinci sute de ani.

* * *

Zorii erau o revărsare sură și palidă peste lanțul muntos Dau'sing, îngăduind piscurilor să decupeze zimți negri și preciși în baza cerului insipid. Simon Rand se opri în gura îngustă a peșterii, privi lumina aceea și oftă. Cândva obișnuise să salute cu mândrie și mulțumire fiecare zi de pe planeta aceasta. Acum putea să întâmpine diminețile doar cu un fior la gândul sacrilegiilor pe care le puteau aduce.

În primele săptămâni după asolizarea extratereștrilor, activitatea vizibilă fusese redusă. Majoritatea giganticelor nave conice coborau și decolau de pe lacul Trine'ba, producând uragane de aburi ce se învălătuceau și acopereau toată suprafața apei. Norul se răcea rapid după ce incandescenta văpaie de fuziune dispărea din aer, dar continua să se extindă, lovindu-se de pereții limitatori din rocă ai munților gigantici ce înconjurau Trine'ba. Fiecare zbor ducea la o ceață oribilă, care dăinuia zile, sau uneori săptămâni, întrucât era permanent înlocuită de efectul altor zboruri.

Vremea umedă și mizerabilă le ușurase puținilor oameni rămași deplasările precaute prin văile vecine. Ceața groasă afecta majoritatea senzorilor pe care-i aveau extratereștrii și în felul acesta ei se puteau apropia pe furiș de noile structuri și mașini ce erau asamblate printre ruinele lui Randtown, pentru a-și lăsa bombele rudimentare, după care dispăreau la adăpostul veșnicelor văluri de pâcle învolburate. Niciodată nu știau dacă provocaseră daune importante, totuși încurajarea pe care micul grup de luptători de rezistență a lui Simon o căpăta în urma fiecărei reușite îi menținea moralul ridicat.

Nu mai rămăseseră nave, fiindcă ultima plecase cu peste trei săptămâni în urmă, revenind la una dintre găurile-de-vierme extraterestre de pe orbita lui Elan. În zilele ce urmaseră, ultimele fuioare de ceață nenaturală plutiseră și se îndepărtaseră, lăsând ochii și senzorii să vadă limpede pe distanțe de kilometri, când aerul curat de munte reveni peste lacul întins.

Modificările pe care le dezvăluiră erau minore, poate imperceptibile pentru cineva care nu trăise cu aceleași imagini timp de peste cincizeci de ani. Pe continentul Ryceel era vară, un anotimp în care se culegeau podgoriile și se recoltau culturile sub cerul vast și senin. Cerul acela era acum aproape constant înnorat, aducând nefirești rafale de vânt și grindină. Cununile groase de zăpezi eterne de pe piscuri se retrăgeau de obicei în timpul verii, dar de data aceasta se micșoraseră mai mult ca oricând, topindu-se sub talazurile de cețuri calde ce se revărsau din lac și sub radianța intolerabilă a propulsiilor de fuziune. Când navele zburaseră, temperatura întregului district crescuse cu câteva grade. Simon ar fi putut accepta asta, fiindcă natura ar fi revenit într-un an la starea sa firească, cu ninsorile iernii readucând zăpada la hotarele ei tradiționale, însă nicio mantie de nea, oricât de groasă, n-ar fi putut ascunde dezastrul abătut asupra Regenților. După ce explozia nucleară distrusese stația de detecție a Marinei, profilul piscurilor din jur fusese modificat. Alunecările de teren, undele de presiune și dogoarea nucleară în sine remodelaseră munții în parodii contorsionate ale formelor originale. Doar recent zăpada și gheața începuseră să se cristalizeze și să se depună din nou pe locurile acelea. Căldura uriașă degajată în urma exploziei radiase până la urmă

din craterul nou-format, deși aveau să treacă generații până la disiparea precipitațiilor radioactive.

Jos în oraș și în văile cu care se învecina, extratereștrii creau în mod sistematic un alt gen de dezastru. Vreme de cincizeci de ani, oamenii care fuseseră atrași de regiunea aceasta o îngrijiseră cu meticulozitate. Etosul ecologist al lui Simon garantase respectul față de mediul lor nativ; recoltele terestre fuseseră cultivate pe pante alături de specii de plante și arbori importați, dar având grijă față de puținele exemplare de floră existente. Iar lacul Trine'ba, cu prețioasa și unica sa ecologie marină, fusese protejat de contaminanți sau de exploatările materiale.

Toată păstrarea aceea meticuloasă fusese nimicită de extratereștri. Avionetele lor transportaseră pe sol echipamente și vehicule aduse de la uriașele nave spațiale; motoarele și generatoarele scuipaseră nori de fum și poluanți contaminanți uleioși. Aduseseră de asemenea tot mai multe mașini care deversau direct în Trine'ba. Pe măsură ce clădiri noi se înălțau din rămășițele lui Randtown, ruinele și sfărâmăturile erau adunate în maldăre masive, în care resturile organice putrezeau, fermentau și supurau în băltoace puturoase înainte de a se revărsa în râurile și pâraiele ce alimentau lacul frumos.

În dimineața aceasta în Randtown se petrecea ceva nou. Simon își utiliză inserțiile retinale pentru a transfoca asupra orașului aflat la cinci kilometri mai departe pe țărm și produse o imagine ușor nebuloasă de hardware metalic strălucitor, imediat deasupra cheiului. Câmpul de forță pe care extratereștrii îl utilizau pentru a proteja Randtown încețoșa aerul, astfel că detaliile erau neclare.

Nu pentru prima dată după începerea invaziei, bărbatul blestemă inadecvarea circuitelor organice și inserțiilor sale. În decursul vieților anterioare, Simon nu se sinchisise niciodată să le modernizeze și actualizeze, așa cum procedau majoritatea cetățenilor din Commonwealth, când pe piață apăreau noi rafinamente; el nu-și dorise decât niște sisteme simple, care să-l poată interfața cu unisfera și care să-l ajute în managementul cotidian al domeniului său. Întotdeauna se descurcase cu ceea ce era disponibil la momentul când termina reîntinerirea.

În ciuda lipsei de claritate vizuală perfectă, putea distinge cu ușurință torentul gros de lichid albastru-cenușiu întunecat

care țâșnea din partea inferioară a celui mai mare turn de mașini. Părea ca și cum extratereștrii ar fi găsit țiței sub oraș și încă n-ar fi izbutit să etanșeze gaura de sondă. Apoi Simon izbuti să-și dea seama de mărimea reală a imaginilor pe care le vedea. În locul în care ieșea din duza mașinii, coloana de lichid avea diametrul de minimum patru metri. Se arcuia în jos, revărsându-se cu zgomot într-un canal lat din beton care fusese construit aproximativ pe locul fostului mall, îngăduind lichidului să gâlgâie spre cheiul acum distrus. Câmpul de forță fusese cumva modificat pentru a permite trecerea fluidelor. O pată imensă și murdară se lățea în apele pure ale lui Trine'ba.

— Nenorociții! exclamă Simon.

Auzi pe cineva hârșâind pe piatra umedă dindărătul său. Peștera în care se adăposteau începea ca o simplă fisură verticală, care cobora sub nivelul apei, silindu-i să se țină strâns de un perete al ei până se deschidea larg. Napo Langsal le spusese de existența ei; el obișnuia să ducă turiști acolo cu barca sa în timpul verii. Din exterior părea o banală crăpătură în rocă, ceea ce făcea să fie o ascunzătoare excelentă.

Cel care se apropia acum era David Dunbavand, care înainta cu grijă în lungul stâncii alunecoase. Faptul că proprietarul pepinierei de viță-de-vie rămăsese după ce gaura-de-vierme se închisese în Valea Turquino îl surprinsese din capul locului pe Simon. Nu-l văzuse niciodată pe David în rolul unui partizan luptător. *Deși, la urma urmelor, care dintre noi este?* David avea două sute de ani și de aceea era una dintre mințile cele mai calme din grupul lor mic. De îndată ce fusese satisfăcut că actuala lui soție și copiii scăpaseră, fusese destul de mulțumit să rămână pe planetă. „Sunt chestiuni pe care pur și simplu trebuie să le aperi", rostise el la momentul respectiv.

— Care-i treaba? întrebă David când ajunse lângă Simon.

— Uite, îi arătă bărbatul. Poți distinge ceva detalii?

David se strecură pe lângă el și transfocă pe torentul de lichid întunecat.

— Nu are culoarea țițeiului brut. Oricum, de ce ar fi transportat țițeiul brut pe asemenea distanță, pentru ca după aceea să-l verse în apă? Eu bănuiesc că ar fi ceva de natură biologică. Poate niște alge cu care se hrănesc ei?

— Ce vrei să spui prin „transportat"?

— Păi mașina aia mare din care iese trebuie să fie o poartă gaură-de-vierme. Lichidul provine direct de pe planeta lor natală.

Simon se încruntă și privi mai atent mașina. Conchise că David avea probabil dreptate.

— Va nenoroci Trine'ba, rosti el. Pentru totdeauna.

— Știu. David îl strânse de umăr. Îmi pare rău... Știu cât de mult înseamnă locul ăsta pentru tine. Și eu l-am iubit.

Simon privea mohorât poluarea extraterestră.

— Nu-i pot lăsa s-o facă. Trebuie să-nțeleagă că nu-i bine.

— Va fi cam greu să-ncercăm să-i oprim. Nu putem ajunge la poartă, fiindcă-i protejată de un câmp de forță. Și chiar dacă am organiza vreun atac, avionetele patrulează permanent. Știm cât de letale sunt.

— Da, știm, nu-i așa? Bine, să-i anunțăm și pe ceilalți ultimele informații. Poate c-au vreo idee despre ce ar trebui să facem.

* * *

Mobilul Prim ieși prin poartă în timpul nopții, cu câteva ore înainte ca LuminăDimineațăMunte s-o comute pe pomparea de fluid saturat cu celule de bază. Pleoscăi cu cele patru picioare ale sale în lungul străzii sparte din beton sudat enzimatic, observând fundațiile aplatizate de pe ambele părți — tot ce mai rămăsese din clădirile oamenilor aflate în centrul orașului cucerit. Cioburi de sticlă scânteiau stins din toate crăpăturile, în timp ce fulgi de cenușă se învolburau aleatoriu în rafalele stârnite de vehiculele ce se deplasau rapid. Zone întinse din suprafața rămasă a străzii erau pătate într-o culoare întunecată stranie. În cele din urmă, mobilul înțelesese că betonul era îmbibat cu sânge omenesc. Pentru ca decolorarea să fie atât de întinsă, o cantitate enormă de sânge trebuise să curgă pe panta spre lac.

Una dintre clădirile aplatizate ce aparținuseră oamenilor era acoperită de cutii turtite. Când trecu pe lângă ele, mobilul zări logouri de companii și nume de produse tipărite pe cartoanele botite. Era prima scriere omenească pe care o văzuse cu cei patru ochi ai săi și fu încântat că o putea citi.

Forma inițială a orașului era acum aproape imposibilă de descifrat. LuminăDimineațăMunte era preocupat în a-și consolida avanpostul pe această planetă. Micul dispozitiv de comunicații atașat de una dintre tijele receptorilor nervoși ai mobilului descărca un torent de informații și instrucțiuni către toți mobilii locali. Undeva în fluxul de date se găsea denumirea umană a planetei — Elan — și a avanpostului: Randtown. Când tijele senzoriale ale mobilului priviră cerul nopții aflat dincolo de câmpul de forță, gândurile lui Dudley Bose identificară constelațiile dintre care făcea parte proeminenta formațiune Crucea Zemplar, care putea fi zărită doar de pe emisfera sudică a planetei. O altă confirmare a faptului că personalitatea lui supraviețuise relativ intactă.

Acel Dudley Bose care deturnase corpul mobilului știa că nu avea toate memoriile sale vechi, că-i lipseau bucăți din vechea individualitate. În mod indiscutabil, personalitatea aceasta nouă nu era la fel cu cea veche. El accepta perfect calm realitatea respectivă, deoarece, în modul acesta straniu continua să existe. Pentru o individualitate, era tot ce conta cu adevărat.

Evadarea lui fusese ridicol de ușoară. În ciuda masivei sale puteri mentale, LuminăDimineațăMunte nu putea să înțeleagă conceptele ce nu-i aparțineau, ba chiar respingea și detesta ideea în sine. Refuzul acela era nucleul personalității sale Prime. În privința asta, Dudley îl considera echivalentul perfect al unui nazist obsedat de propria-i puritate.

Lipsa de înțelegere fusese simplu de exploatat. Când LuminăDimineațăMunte descărcase memoriile lui Dudley într-o unitate stabilă și izolată în vederea analizării, el plasase separatori de siguranță în legăturile de comunicare cu sine, pentru a împiedica posibila contaminare, așa cum o considera el, a grupului principal de stabili. Nu se gândise însă niciodată, întrucât era complet în afara puterii sale de pătrundere intelectuală, că Dudley putea utiliza un mobil. Întrucât natura decretase pe Dyson Alfa că stabilii le puteau comanda mobililor prin intermediul rutinelor lor de gândire mai sofisticate, noțiunea unui mobil nesupus era imposibilă. Pur și simplu nu făcea parte din ordinea lucrurilor. Mobilii erau organisme subsidiare subordonate, receptacule pentru intelectul Prim superior. Nimic nu putea schimba asta.

Pe de altă parte, gândurile umane proveneau de la un creier care era, în cazul cel mai bun, nesemnificativ mai mic decât al unui mobil. Iar toate mințile umane erau complet independente, într-un grad pe care LuminăDimineațăMunte nu-l putea aprecia niciodată cu adevărat.

Singur în incinta lui umedă și confortabilă din clădirea gigantică ce găzduia restul grupului principal al lui LuminăDimineațăMunte, stabilul care conținea gândurile lui Dudley era hrănit de mobili, la fel ca toți ceilalți stabili. Dintre cele douăsprezece tije ale receptorilor săi nervoși, numai patru erau dotate cu dispozitive de interfață pentru comunicații care să-l conecteze cu principalele rutine de gândire ale lui LuminăDimineațăMunte. Dudley nu trebui decât să aștepte un mobil care să-i aducă hrană, iar atunci să-și aplece o tijă neutilizată a receptorilor nervoși pentru a face contact cu tija echivalentă a mobilului.

Mintea lui Dudley lunecă în lungul tijelor unite în creierul mobilului și-și duplică amintirile și gândurile în noua structură de neuroni. Instalat în gazda aceasta, el simți presiunea generală a ordinelor și directivelor lui LuminăDimineațăMunte apăsându-i personalitatea, pe măsură ce ieșeau din dispozitivul de comunicare. Le ignoră. O putea face, fiindcă dorea s-o facă. Aceasta era diferența dintre el și „personalitatea" unui mobil, care nu avea autodeterminare. Ca minte umană pe deplin conștientă de sine și pe deplin iritată, Dudley avea o tonă de autodeterminare.

Luni de zile, el hoinări prin valea care era căminul original al lui LuminăDimineațăMunte. Se hrănea cu terciul apos din jgheaburi, la fel ca toți ceilalți mobili, nu se grăbea și aduna toate informațiile posibile. În privința aceasta, dispozitivul de comunicare ce-i oferea acces la principalele rutine de gândire ale lui LuminăDimineațăMunte era o sursă fără egal. Se simțea aidoma unui copilaș care trage cu ochiul dintr-o odăiță ascunsă în viața unui adult.

Deși nu deținuse direcția de raționare pentru a prevedea metoda de evadare a lui Dudley, LuminăDimineațăMunte era o inteligență terifiant de formidabilă. Una care, din perspectivă umană, era deformată într-un grad letal.

Mintea hoinară și discretă a lui Dudley îl ascultă pe LuminăDimineațăMunte formulându-și planurile și percepu genocidul universal pe care dorea să-l comită împotriva Commonwealthului și a tuturor celorlalți extratereștri non-Primi despre care-l informaseră amintirile sale, ale lui Dudley însuși. Iar el nu putea face absolut nimic pentru a-l opri. Nu-i putea azvârli nici cel mai mic bețișor în roate.

Emoțiile constituiau unul dintre aspectele umane ce nu păreau să funcționeze prea bine în creierul mobilului Prim pe care-l furase. El știa principiul, știa ce ar fi trebuit să simtă, fără a percepe de fapt simțământul respectiv, un eșec pe care-l puse pe seama unor reacții neurochimice complet diferite. De aceea privi impasibil când găurile-de-vierme se deschiseră în Commonwealth, știind că ar fi trebuit să plângă și să urle, strângând din cleștii cu patru fălci și lovindu-și de piept cele patru brațe curbilinii și fără articulații, când începură distrugerile. Deși în tot acest timp își petrecea ziua umblând în lungul unui bazin de coagulare, ferindu-se din calea trupei de mobili care-i ajuta pe nou-formați să iasă din apă.

După care, la câteva ore după începerea invaziei, LuminăDimineațăMunte se întâlni cu IC. Fu un interludiu fascinant, să audă realmente uriașa inteligență artificială vorbind direct cu dușmanul ei. Dudley se simți gata să izbucnească în urale, când IC îi promise lui LuminăDimineațăMunte că n-avea să reușească niciodată. Cumva, IC bloca un grup de mobili pe Elan, care era planeta pe care se derula întâlnirea. Apoi LuminăDimineațăMunte emise un set de instrucțiuni generalizate de atac spre mobilii săi soldați din vecinătate și interferența se sfârși.

După aceea Commonwealthul deduse cât de vulnerabile erau comunicările inter-Primi și-și utiliză superioritatea electronică pentru a încetini și hărțui avansul inexorabil. Prin haosul și violența ce urmară, luptele disperate ale navelor stelare și bătălia cu totul exotică de deasupra lui Wessex, pe Elan urmară alte câteva perturbări, la scară atât de mică, încât principalele rutine de gândire ale lui LuminăDimineațăMunte abia dacă le înregistrară. Dudley însă fu extrem de interesat. În mod evident, IC avea acolo un interes obscur, deși el nu-și putea imagina despre ce ar fi fost vorba.

Avu nevoie de săptămâni de călătorie precaută între diverse așezări din sistemul Dyson Alfa, dar în cele din urmă ajunse într-o navă din giganticul punct de escală interstelară, pe care LuminăDimineațăMunte îl repara după atacul relativist al lui *Desperado*. De acolo, Dudley se îndreptă către gaura-de-vierme ce ducea la Randtown.

În ciuda faptului că avea acces la un volum colosal de date din matricele și sistemele pe care le capturase în Commonwealth, LuminăDimineațăMunte încă nu înțelegea realmente motivațiile și comportamentul oamenilor. Randtown era una dintre micile enigme cu care se confrunta acum. Orașul nu avea nicio importanță strategică, nu avea resurse minerale, terenul cultivabil era mic și nu existau capacități de producție industrială. Pentru LuminăDimineațăMunte era practic inutil. Unicul activ posibil era Trine'ba, care putea fi convertit imediat în bazin de coagulare. Mărimea lacului era excesivă, chiar și pentru LuminăDimineațăMunte, însă apa era excepțional de curată. După ce reflectară, rutinele de gândire principale deciseră că era modul cel mai bun în care să utilizeze secțiunea aceea din planetă.

Fu construită o poartă și echipamentele cuvenite fură expediate prin ea. Fură asamblate clădiri care puteau găzdui stabili și fură aduși mobili pentru a începe coagularea. Chiar înainte de a conecta gaura-de-vierme cu o vastă rafinărie crescătoare de celule de bază din sistemul său natal, LuminăDimineațăMunte descoperi strania faună acvatică ce popula apele adânci și nemișcate.

Dudley află atunci că LuminăDimineațăMunte *ura* peștii. Ura în sine era un concept nou pentru Primul unitar. Fusese introdus de Dudley când setul respectiv de memorii era încă întemnițat în unitatea stabilă, una dintre cele câteva interpretări noi ale vieții pe care LuminăDimineațăMunte nu le putea șterge definitiv. O alterare subtilă în modul de gândire al Primului, care nu atingea chiar nivelul de contaminare, totuși constituia o schimbare.

Fuseseră necesare milenii, dar toate formele de viață non-Prime fuseseră eliminate de pe planeta sa natală. Acum LuminăDimineațăMunte se confrunta cu noțiunea unor animale minuscule care-i ciuguleau celulele de bază; care, într-un fel,

devorau bucățele din el, din propria sa viață. Genul acela de asalt fusese unul dintre motivele pentru care el pornise să se impună ca unică formă de viață în galaxie. Toate formele de viață concurau între ele și de aceea niciuna nu putea fi tolerată.

Mobili fură trimiși imediat să extragă matrice și cristale de memorie îngropate sub ruinele lui Randtown, pentru a le accesa în căutarea de date despre fauna care infesta apele lui Trine'ba. LuminăDimineațăMunte află că peștii erau de fapt organisme destul de delicate, care trăiau într-un echilibru armonios precar cu ambientul lor unic. Coralii pe urma cărora trăiau erau de asemenea susceptibili la microschimbări ale mediului.

Navele cu propulsie cu fuziune devastaseră deja volume enorme ale faunei din lac, însă nu îndeajuns. LuminăDimineațăMunte își revizui estimarea asupra volumului de apă saturată cu celule de bază pe care ar fi trebuit s-o pompeze în lacul uriaș pentru a se asigura de distrugerea completă a formelor native de viață. Suficiente celule de bază ar fi întunecat apa, ar fi devorat substanțele nutritive cu care se hrăneau coralii și peștii și probabil că ar fi infectat în asemenea măsură creaturile locale, încât le-ar fi ucis. Finalmente, deși ar fi pierdut celule de bază care ar fi fost mâncate de peștii voraci, aceștia aveau să moară la rândul lor, iar componentele corpurilor lor ar fi fost eliberate în lac pentru a hrăni celulele de bază.

Dudley își aplecă una dintre tijele senzoriale pentru a privi lichidul întunecat care țâșnea prin poartă. Volumul în sine era impresionant și avea să continue să se reverse luni la rând. Era totuși nesemnificativ în termenii la care gândea și opera LuminăDimineațăMunte. Ochiul tijei senzoriale urmări lichidul care străbătea câmpul de forță și bolborosea leneș în lac. Știa că asta avea să-i înfurie pe oamenii supraviețuitori.

După ce ultimul lot de oameni dispăruse cumva în interiorul Văii Turquino în ziua invaziei, avuseseră loc sabotaje mărunte asupra mașinilor, vehiculelor și mobililor comuni, majoritatea săvârșite cu explozibili industriali slabi. Soldații mobili ai lui LuminăDimineațăMunte nu prinseseră niciodată oamenii care comiteau atacurile acelea. Dudley bănuia că numai localnicii s-ar fi putut furișa nevăzuți în felul acela. Într-un asemenea caz, trebuiau să fie ecologiști fanatici.

Celelalte trei tije senzoriale ale sale se rotiră aidoma unor radare biologice, evaluând terenul. Oamenii căutaseră să închidă poarta și să stopeze poluarea profanatoare. Privind dispunerea orașului și regiunea din jurul său, se străduí să înțeleagă cum ar fi încercat oamenii să se infiltreze prin câmpul de forță. Dudley dorea să se întâlnească cu ei.

* * *

Adam știa că devenea paranoic. Echipa din birourile companiei Lemule's Max Transit rula o monitorizare electronică asupra sa. Tânărul Kieran McSobel stătea pe scaunul de vizavi, vigilent, dar relaxat, și înarmat până-n dinți. Adam nu obișnuise niciodată să ia asemenea precauții, în niciun caz pentru o simplă călătorie cu trenul pe altă planetă. Asta se petrecuse însă înainte de actualul lanț de ghinioane al Păzitorilor. În plus o mică paranoia sănătoasă nu făcea rău nimănui.

Expresul făcea mai puțin de treizeci de minute din LA Galactic până la Kyushu, aflată în spațiul de fază I. Luară un taxi până la șantierele Baraki Heavy Engineering, aflate de cealaltă parte a întinsei gări planetare TSC. Dl. Hoyto, managerul, îi primi în recepția din marmură ornamentală a companiei, după care îi conduse la biroul său de la nivelul al cincilea pentru semnarea contractului. Încăperea nu avea vedere spre exterior, ci ferestrele dădeau către lungile șantiere unde locomotivele erau înconjurate de schele și boți sub lumina cu tente gălbui. Volumul de activitate era impresionant; unele locomotive erau pe jumătate demontate și componentele le erau înlocuite sau revizuite de echipele de specialiști. Baraki nu fabrica locomotivele în sine, dar avea contractul de întreținere TSC pentru Kyushu și-și extindea piața pentru operatorii feroviari mai mici. Deține chiar licența pentru utilizarea micropilelor de fisiune în locomotivele cu energie atomică.

— Aceea este a voastră, indică mândru Hoyto.

O locomotivă nucleară Ables ND47 tocmai fusese adusă într-o boxă de service. Era veche de peste treizeci de ani — un cal de povară gigantic conceput pentru a trage vagoane de tonaj mare peste continente. Adam înființase o altă companie în LA Galactic, Foster Transport, pentru a opera colosul bătrân,

aparent pentru colectarea de minereuri de pe o duzină de planete din spațiul de fază II, pe care ar fi urmat să le livreze topitoriilor și rafinăriilor de pe Bidar. Baraki câștigase de la Foster contractul pentru modernizare și întreținere din prima etapă; ei aranjaseră chiar și o linie de credit bună care să ajute compania aflată la început de drum să-și finanțeze primul tren.

Adam și Kieran se prefăcură surprinși când secretara lui Hoyto aduse o sticlă de șampanie. Dopul fu scos când Adam autorizâ contractul și transferă în contul lui Baraki prima rată a plăților companiei Foster Transport. Toastară toți pentru viitorul livrărilor de minereu.

Baraki urma să modernizeze complet Ables ND47 în mai puțin de o lună, le promise Hoyto. După aceea, locomotiva urma să treacă în atelierul de vopsitorie din capătul opus al șantierului și să iasă strălucitoare în culorile albastru și auriu ale lui Foster Transport. Divizia nucleară a companiei inspectase deja micropila și declarase că dispunea de minimum șapte ani de viață utilă.

Adam rânji sumbru, auzind cuvintele acelea. Acum nu numai că era proprietarul unui tren, care utiliza căile ferate TSC, dar cumpărase și un reactor cu fisiune. Cealaltă antipatie a lui dintotdeauna... Fisiunea ar fi trebuit să fi fost abandonată încă din secolul al XXI-lea, când apăruseră finalmente stațiile de fuziune, însă piața capitalistă dorea energie mai ieftină, indiferent de costul în reziduuri radioactive.

El și Kieran acceptară invitația lui Hoyto de a-și inspecta noua achiziție înainte ca boții și inginerii să înceapă proiectul de modernizare. Ieșiră sub strălucirea galbenă și intensă a luminilor arzătoare, clipind des înaintea flamelor de sudură și simțind mirosul de lubrifiant care era evacuat din sute de sisteme mecanice.

Kieran își puse casca.

— Este sigur? întrebă el. Aduce foarte mult cu ceea ce am făcut cu Răzbunătorii Alamo.

— Nu-i deloc la fel, replică Adam.

Se opri la baza măștii frontale a admisiei sistemului de răcire a lui ND47 și ridică privirea. Partea din față a locomotivei avea înălțimea unei case cu un etaj; finisajul original din crom era acum aproape invizibil sub o crustă de solzi de rugină.

— Răzbunătorii erau sisteme de armament. Ne-am asumat un risc, modernizându-i la standard operațional și fără doar și poate că Contrainformațiile Marinei vor fi cu ochii în patru după orice scenariu similar. Acesta însă este un proiect pur comercial.

— În regulă, spuse Kieran. Eu progresez destul de binișor în achizițiile sistemelor defensive standard cu care o vom echipa. În ziua de azi este mult mai ușor să cumperi arme; toți doresc protecție personală față de viitorul atac al Dysonilor.

— Știu. De aceea costurile hardware-urilor militare au luat-o razna. Companii profitoare nemernice!

Kieran lovi cu palma în una dintre roțile masive din oțel ale locomotivei.

— Cu așa ceva nici măcar nu știu dacă mai avem nevoie de câmpuri de forță. Probabil că o rachetă nucleară tactică abia dac-ar încetini-o nițel.

— Să nu fi sigur în privința asta. O lovitură plasată în locul cuvenit și ne alegem cu o oprire foarte bruscă și neplăcut radioactivă. Trebuie să protejăm șinele din fața noastră, iar asta înseamnă o putere de foc destul de decentă. Toate astea trebuie instalate și testate înainte de a ne gândi măcar să facem rularea prin gaura-de-vierme Boongate.

— M-am gândit să convertim vagoanele pe Wuyam. Am contactat două companii de livrare promițătoare și pe lângă gara TSC există mai multe antrepozite goale pe care le-am putea utiliza pentru asamblare. Mă interesez de închirierea unuia.

— Destul de bine.

Adam porni în lungul lui ND47. Vopseaua veche de pe blindajul locomotivei fusese decolorată în nuanțe de purpuriu-prună și galben-sulfuros; numeroasele fante de evacuare erau conturate prin dungi verticale de funingine neagră impregnată în suprafața compozită presărată de ciupituri. La jumătatea lungimii locomotivei, trapa de acces la micropilă părea genul de ușă circulară pe care l-ar fi utilizat seiful unei bănci.

— Crezi că vom fi gata la timp?

— Care-i „timpul" la care te referi?

Adam fu surprins de nota de incertitudine din glasul tânărului. Păzitorii pe care-i aducea de obicei Johansson revărsau o încredere neliniștitoare.

Kieran surâse nervos.

— Cine știe? Dacă, Doamne ferește, Dysonii atacă din nou mâine, s-a terminat!

— Tocmai de aceea acționăm pornind de la ipoteza că vom fi gata înainte ca ei să atace. Nu putem face altceva. Mare parte dintre componentele răzbunării planetei pot fi deja ambalate.

— Cu excepția datelor pe care le transporta Kazimir, reaminti Kieran cu amărăciune.

— S-ar putea ca în privința aceea să avem o pistă nouă. M-a contactat cineva care are o posibilă conexiune cu Paula Myo. Ea s-ar putea să afle unde sunt datele.

— Cine?

— Cineva care nu-i Păzitor, totuși crede în Starflyer, sau cel puțin așa afirmă. Are o poveste foarte plauzibilă.

— Serios?

— Ori este adevărat, ori Starflyer este mai aproape de noi decât mi-aș dori să-mi imaginez. În mod normal, aș avea destule dificultăți în a crede că pot căpăta din senin ceva atât de util.

— Temeți-vă de darurile făcute de greci...

— Exact.

— Așadar, n-ai încredere în ea?

— Nu. Cel puțin, nu deocamdată. Desigur, și ea manifestă prudență față de noi. Și nu pot decât s-o respect pentru asta. Va trebui să pun la punct o metodă foarte sigură pentru a stabili dacă-i un aliat real. Apariția unui prieten nou, chiar într-o fază atât de înaintată a evenimentelor, ar fi foarte utilă.

— Și cum poți afla dacă-i realmente de partea noastră?

— Aducerea datelor ce au dispărut de la Kazimir ar însemna un mare plus în favoarea ei. Alte idei nu am, deocamdată.

* * *

Deoarece investigarea Asociației Interplanetare Lambeth începuse finalmente să încetinească, Renne avu timp să scoată fișierele despre anchetarea shotgunului lui Trisha Marina Halgarth și să le reexamineze. Cu o săptămână în urmă, echipa de criminaliști își expediase rezultatele la biroul din Paris. Vic Russell le scanase și atașase un rezumat. Nu apăruse nimic neașteptat sau neobișnuit, ceea ce menținea codul de prioritate

redusă al cazului. De atunci, fișierele stătuseră în stocarea e-majordomului lui Renne.

Femeia parcurse tabelele perfect realizate, ca și figurile holografice și coloanele de text. Vic avusese dreptate, totul era așa cum trebuia. Analistul de date confirmase că toate detaliile de fundal ale lui Howard Liang erau falsuri experte. Cei din criminalistica medicală descoperiseră mostre de piele și păr în apartamentul său și analizaseră ADN-ul, despre care confirmaseră că aparținea unui McSobel. Finanțele îi fuseseră urmărite până la un unic depozit cash de cincizeci de mii de dolari pământeni într-o bancă de pe Velaines.

— La dracu'..., murmură ea spre portalurile desktop.

Toate detaliile exemplare, previzibile, erau o urmare directă a scenei crimei perfecte.

Chiar atât de paranoică sunt?

Reciti datele, dar nu putu găsi absolut nicio greșeală. Păzitorii o făcuseră. Era o concluzie la care ar fi ajuns oricine. *Atunci, de ce eu n-o pot crede?*

Gândind retrospectiv, n-o nemulțumea scena crimei, victimele și nici chiar metoda de operare a Păzitorilor. Renne putea accepta că toate acelea vor fi la fel sau similare cu alte înscenări shotgun la care mai asistase. O deranja însă felul cum răspunseseră fetele. Fuseseră tulburate, furioase și, în cazul Trishei, împovărate de vinovăție — reacții la care autoritățile investigatoare s-ar fi așteptat — , totuși niciuna nu fusese surprinsă. Trisha nu întrebase nicio clipă: *de ce tocmai eu?*

Datele criminalistice rămaseră în portalurile ei: un script strălucitor care aștepta alocare și certificare. Logic vorbind, ar fi trebuit să fie clasificate sub actuala prioritate redusă, păstrând toate informațiile disponibile pentru referiri încrucișate imediate cu toate celelalte cazuri ale Păzitorilor. Nu existau piste de urmat, nu exista niciun mod prin care să-i urmărească pe autorii individuali ai infracțiunii. Realist vorbind, unicul mod în care ar fi avut loc vreo arestare ar fi fost dacă Contrainformațiile Marinei ar fi ridicat întreaga organizație a Păzitorilor.

Râsete plutiră prin încăpere. Renne nu trebui să ridice ochii, pentru a ști de unde proveneau: echipa imediată a lui Tarlo, care avansase binișor în urmărirea finanțelor lui Kazimir McFoster.

Moralul era foarte ridicat în zona aceea de birouri, deoarece apăruseră rezultate. Comandorul Hogan îi susținea și-i încuraja.

Femeia nu se simțea îngrijorată de viitorul carierei ei; amenințarea cu care se confrunta actualmente Commonwealthul însemna că trebuia să renunțe ferm la asemenea considerații și să lucreze în echipă, pentru binele superior.

Rahat pe băț!

Renne îi ceru e-majordomului să acceseze fișierele curente despre toate cele trei fete. Fișierele îi apărură imediat pe ecrane. Trisha Halgarth revenise pe Solidade, ceea ce nu era surprinzător. Catriona Saleeb rămăsese în apartament, pe care îl împărțea acum cu alte două colege. Isabella părăsise apartamentul, dar nu anunțase Contrainformațiile Marinei unde plecase, așa cum i se ceruse să facă. N-ar fi fost ceva neobișnuit, însă în același timp pusese un blocaj pe codul adresei din unisferă și de atunci rămăsese în afara oricăror contacte.

Renne simți un surâs lățindu-i-se peste chip. *În sfârșit, o anomalie.*

— Fă-mi legătura cu Christabel Agatha Halgarth, îi ceru e-majordomului.

* * *

Când Renne ciocăni la ușă, Alic Hogan studia informațiile ce se revărsau pe câteva displayuri desktop. Îi făcu semn femeii să intre și-i indică scaunul din fața biroului său.

— Nimic anormal pe Marte, așa-i? întrebă el pe un ton neatent.

— Mă tem că nu, șefu'. Experții au examinat întregul profil de date. Dacă acolo există vreo încriptare ascunsă, găsirea ei îi depășește pe cei mai buni dintre noi!

— La dracu', detest să las deschise dosare de felul ăla. Clătină din cap și ridică ochii de la ecrane: Cu ce te pot ajuta?

— Vreau un mandat pe numele Isabella Halgarth.

— Cine este ea și de ce-l dorești?

— A fost una dintre colegele de apartament ale Trishei Halgarth. Pare să fi dispărut.

Alic Hogan se lăsă pe spate în scaun, cu un aer nefericit.

— Bun... ce se-ntâmplă?

— Am reexaminat datele criminalistice pe care le-am primit în cazul shotgunului, cel în care Păzitorii susțineau că Președinta noastră era un agent extraterestru.

Alic izbuti să surâdă fără chef.

— Da, mi-l reamintesc. Consilierii Președintei au dărâmat ușa amiralului la nici treizeci de secunde după ce fusese difuzat în unisferă. Și care-i problema?

— Nu-i vorba despre nicio problemă directă. Mă îngrijora lipsa noastră totală de progres general în cazul shotgunurilor.

— Perfect și foarte lăudabil, încuviință Alic doar ușor suspicios. Deși nu sunt convins despre prioritățile tale aici.

— Consider că orice abordare care ne poate apropia de Păzitori este viabilă.

Bărbatul ridică brațele în semn de predare.

— De acord. Zi mai departe.

— Vreau să reintervievez victimele shotgunului, să văd dacă și-au mai reamintit ceva ce uitaseră imediat după eveniment în sine. Multe victime ale unor abuzuri își amintesc detalii, după ce depășesc șocul și confuzia inițială și au timp să se gândească la cele ce s-au întâmplat.

— Da, da, cunosc procedura...

— Trisha Halgarth a revenit pe Solidade, planeta privată a Dinastiei Halgarth. Am nevoie de permisiunea de a merge acolo. Din punct de vedere legal, nu s-a acceptat niciodată că planetele Dinastiilor fac parte din Commonwealth și ei nu mă vor lăsa în niciun caz să intru, dacă apar la poartă și flutur ID-ul Marinei. De aceea am apelat-o pe Christabel Agatha Halgarth, șefa securității familiei Halgarth.

Alic făcu o grimasă.

— Ar fi trebuit mai întâi să fi luat legătura cu mine...

— Știu, șefu', și-mi cer scuze; n-am crezut că va fi cine știe ce chestie. Oricum, Christabel mi-a acordat permisiunea de a veni pe Solidade.

— Serios?

— Da.

— Cred că ești prima persoană oficială care ajunge acolo, după foarte mult timp.

— Este irelevant. Doream de asemenea să discut cu Catriona Saleeb; ea se găsește tot pe Arevalo, în același apartament, așa

că asta n-ar fi o problemă. Însă Isabella și-a suspendat codul de adresă unisferă la o săptămână după shotgun. Nu știm unde este. Am întrebat-o pe Christabel și nici ea nu știa. Au început s-o caute pentru mine.

— Numai pentru asta vrei s-o arestăm?

— Un mandat este modul cel mai bun de a determina forțele de poliție planetare să fie atente. O simplă alertă pentru o fată care a dispărut nu va atrage atenția nimănui, în niciun caz în clipa de față.

— Renne, realmente nu sunt sigur dacă pot emite un mandat pe temeiul ăsta...

— Am verificat-o pe Isabella — nu doar dosarele oficiale, ci și înregistrările emisiunilor de bârfe din unisferă. Știi cum le mai place să scotocească pe urmele membrilor Dinastiilor. Înainte să se fi mutat pe Arevalo și să locuiască cu celelalte două fete, Isabella a fost prietena Patriciei Kantil.

Alic Hogan o privi surprins.

— Șefa de cabinet a lui Doy?

Renne surâse răutăcios și aprobă.

— Nu ne-a spus asta niciodată. Nu ți se pare ciudat?

— Cum poate Kantil să fie implicată în așa ceva?

— Nu știu. Poate că nu-i, dar trebuie să admiți că situația merită un mandat. Trebuie să-i pun Isabellei câteva întrebări serioase.

Alic expiră lung, șovăind în mod evident.

— M-aș putea descurca realmente mai bine fără asemenea complicații.

— Ai încredere în mine, șefu'. Dacă-i pur și simplu îmbârligată cu cineva cu care n-ar trebui să fie, vreun senator, sau vreun moștenitor de trei sute de ani al unei Mari Familii... indiferent despre ce-ar fi vorba, n-o să fac gălăgie. Nu vreau ca Dinastiile sau Executivul să se șucărească pe biroul ăsta. O să-mi pun doar întrebările și-o să plec în liniște.

— La dracu', bine! Dar dacă-i găsită, vreau să aflu imediat. Suntem cât se poate de discreți.

Renne se ridică din scaun.

— Bineînțeles.

— Pleci pe Solidade?

— Da. Expresul spre EdenBurg pleacă în patruzeci de minute.

— Bine, baftă! Când te-ntorci, vreau să-mi povestești cum e planeta aia.

* * *

O limuzină o aștepta pe Renne când ajunse la gara TSC EdenBurg din Rialto, megaorașul planetei. Un tânăr îmbrăcat în costum elegant de afaceri, gri-închis, se prezentă ca Warren Yves Halgarth, membru al forței securității familiei Halgarth, care-i fusese repartizat ca escortă. Ieșiră din gară în lumina soarelui de amiază.

Renne vizitase toate 15Mari și îi fusese întotdeauna greu să deosebească megaorașele între ele. Rialto constituia o oarecare excepție prin faptul că era situat într-o zonă temperată, pe când majoritatea celorlalte favorizau zonele tropicale. Se părea că era o problemă ce ținea de costuri. Un oraș cu veri și ierni necesita alte tipuri de servicii civile pentru abordarea anotimpurilor; iar Rialto avea parte de ninsori impresionante, cu o medie de doi metri în anul de patru sute de zile. Pentru a menține deschise șoselele cu câte cinci benzi și pentru a păstra curate și funcționale rețelele atotcuprinzătoare de căi ferate pe durata celor trei luni înghețate erau necesare mii de pluguri pentru zăpadă și flotile auxiliare de UGboți. Costurile ocazionate de toate utilajele acelea pentru intemperii erau considerabile, iar primăria orașului trebuia să taxeze companiile și pe rezidenți pentru acoperirea cheltuielilor.

Problema era totuși contracarată de costul energiei pe EdenBurg, care se număra printre cele mai mici din Commonwealth. Unul dintre motivele principale pentru care Heather Antonia Halgarth alesese EdenBurg ca planeta 15Mari a familiei ei îl reprezentau oceanele uriașe. Niciunul dintre cele trei continente nu avea pustiuri, deoarece nivelul precipitațiilor era prea ridicat; continentele erau însă brăzdate de râuri și aveau vaste câmpii litorale permanent inundate. În locul centralelor de fisiune utilizate de celelalte 15Mari, Heather optase pentru hidroenergie la o scară colosală, zăgăzuind două treimi din cursurile de apă de pe Sybraska, continentul pe care se găsea Rialto. Electricitatea era livrată în

megaoraș prin intermediul supraconductorilor, iar câmpiile din Sybraska fuseseră asanate, apoi irigate pentru a oferi ogoare extrem de productive, de mărimea unor țări.

Din cauza lunilor reci, Rialto prefera blocurile monolitice de apartamente în locul vastelor întinderi de case individuale și benzilor de malluri de pe planete ca StLincoln, Wessex și Augusta. Fiecare district avea nucleul său de zgârie-nori tip Manhattan și clădiri masive din beton, care erau înconjurate de uriașe inele concentrice de fabrici și rafinării.

Gara TSC era la marginea districtului Saratov, inima financiară și administrativă a megaorașului, cu grupul cel mai întins și mai înalt de zgârie-nori. Domeniile industriale ce radiau spre exterior ajungeau până la facilitățile manufacturiere mici, dar sofisticate. Blocurile pentru locuințe erau gigantice, înalte de cincizeci până la șaptezeci de etaje de fațade sobre din piatră, cu apartamente mari cu vedere la parcurile publice largi și bine întreținute. Căile ferate erau mai puține, însă drumurile suspendate mai multe, reflectând densitatea populației și bogăția sa relativă.

Lui Renne îi era imposibil să nu se holbeze la zona centrală din Saratov, în timp ce goneau într-acolo pe autostradă. Unii zgârie-nori erau atât de înalți, încât bănuia că atingeau nivelul norilor; era imposibil să fie economic de construit, chiar și cu materialele și roboții actuali. Totul era o chestiune de prestigiu corporativ.

Chiar în mijloc se aflau cinci turnuri subțiate la vârf, care găzduiau sediul general al Dinastiei Halgarth. Erau identice ca mărime și arhitectură, încununate de turle ce produceau un apex cu aspect țepos. Ferestrele din sticlă reflectorizantă aveau culori diferite pe fiecare clădire.

Vehiculul lui Renne intră în subsolul turnului verde, apoi într-o parcare de securitate ridicată. Forța de securitate a familiei Halgarth ocupa câteva etaje la jumătatea turnului; lui Renne nu i se spuse câte anume. Liftul pe care-l folosiră nu avea niciun fel de indicatoare. Ea fu condusă în cabinetul lui Christabel Agatha Halgarth. Pereții curbați de sticlă colorată dădeau către oceanul aflat la treizeci de kilometri depărtare. Alte trei districte cu zgârie-nori se găseau între Saratov și coastă, pâlcuri de piscuri colorate și stilate, înconjurate de zone

de parcuri. Între ele, terenul era un deșert sintetic întunecat de fabrici paralelipipedice și antrepozite cubice, cu colectoare solare negre pe acoperișuri. Mii de hornuri subțiri din metal proiectau vapori albastru-cenușii în cerul oțeliu, încețoșând scena cu un smog subțire și neplăcut.

Așezată la biroul ei simplu din oțel, Christabel Halgarth se contura pe îndepărtatul fundal industrial. Recent reîntinerită, era o brunetă micuță cu chip care indica o ereditate asiatică evidentă. Renne s-ar fi așteptat ca o persoană cu asemenea rang din Dinastie să poarte un costum de afaceri, ceva de zece–cinci-sprezece ori mai scump decât al ei, însă Christabel era îmbrăcată cu o bluză de trening albastru, uzată, și pantaloni largi, cu pete de noroi pe genunchi, de parcă tocmai venise din grădină. În mod vădit, aparențele nu contau pentru ea.

Sau poate că doar eu nu contez pentru ea.

Christabel urmări privirea lui Renne și zâmbi.

— Mi-am scurtat alergarea de dimineață, ca să ne întâlnim. Încă n-am avut timp pentru un duș.

— Mulțumesc că-ți faci timp pentru mine, rosti Renne când își strânseră mâinile. Nu era chiar așa urgent.

Nu-i spusese lui Alic Hogan că solicitase un interviu cu Christabel. Nu mințise, dar comandorul fusese și așa destul de nemulțumit de întârzierea cu care-i ceruse permisiunea de a merge pe Solidade. O asemenea cerere ar fi trebuit probabil să treacă prin biroul amiralului și să fie văzută de o mulțime de funcționari administrativi... iar cei mai mulți dintre ei ar fi ezitat s-o înainteze, temându-se să nu agite apele. Renne se gândise că cel mai bine era să lanseze întrebarea și să vadă după aceea dacă putea ocoli birocrația și intrigile interne. Paula ar fi procedat la fel.

— Acum suntem amândouă aici, rosti Christabel amabilă. Cu ce te pot ajuta?

— Sunt pe urmele celui mai recent shotgun al Păzitorilor. În esență, aș dori să știu dacă era o înscenare pusă la cale de voi.

Christabel o privi ușor surprinsă.

— Eu una nu știu despre așa ceva. O clipă... Ochii ei își pierdură focalizarea, când își scană vederea virtuală: Nu. Până nu s-a petrecut, n-am știut nimic despre shotgun.

— Înțeleg. Mulțumesc.

— Îmi poți spune de ce ai întrebat asta?

— Ceva nu era în regulă cu ea. Renne flutură din mână, cu un gest de îndepărtare: Nimic concret pe care să-l pot consemna într-un raport la momentul respectiv, însă acum Isabella a dispărut.

— De aici nu se poate trage nicio concluzie. Commonwealthul se află într-o stare de haos minor, mai ales din cauza celor care migrează de pe vecinele lui 23Pierdute. Multe dintre pușlamalele noastre bogate se implică în activități dubioase, pe care încearcă să le țină secret față de mine. Nu crezi că ar putea fi o reacție exagerată din partea ta?

Renne nu era sigură dacă femeia o lua peste picior, sau dacă era iritată pentru că-și pierdea timpul.

— A fost prietenă bună cu Patricia Kantil.

— Înțeleg. Aduni discrepanțele. Și te admir pentru că te bazezi pe instinct. Asta pot să înțeleg. Mai ales, dacă țin seama de mentorul tău anterior.

— Nu cred c-am priceput...

— Tu faci o *adevărată* muncă detectivistă. Probabil că nu mi-ai citit dosarul, dar una dintre informațiile de domeniu public este faptul că am absolvit cursul de instruire pentru investigatori din Directoratul Delicte Grave la un an după Paula Myo.

— Aha...

Renne începu să se relaxeze.

— M-am supărat pe Dinastie fiindcă i-a susținut demisia. Dacă politica ar interveni mai puțin în viețile noastre, s-ar vedea mai multe rezultate, dar scumpa mea Dinastie nu pricepe niciodată asta la nivel colectiv. Columbia n-ar fi trebuit totuși să fi procedat așa cum a făcut-o — a fost un real abuz de putere.

— Crezusem că el este sub jurisdicția voastră.

— Ha! surâse răutăcios Christabel. Asta dovedește cât de puține știi despre politica internă a Dinastiei noastre. În prezent, Columbia are completa susținere a consiliului nostru seniorial. Kime l-a adus într-o poziție a naibii de impresionantă; sper doar că amiralul este îndeajuns de isteț ca să-și protejeze spatele. N-am putut face absolut nimic pentru Paula. Deși a căzut în picioare și fără ajutorul meu. Deloc surprinzător, ținând

seama de numărul de contacte pe care le stabilise de-a lungul secolelor în interiorul Commonwealthului.

— A fost o șefă excelentă.

— Ceea ce, bănuiesc, nu se poate spune despre mocofanul de Hogan.

— De fapt Hogan nu-i chiar rău, însă nițel prea orientat spre proceduri. Și, bineînțeles, este proprietatea lui Columbia.

Christabel înclină din cap.

— Bine, atunci. Spune-mi așadar ce anume, exact, te-a făcut să crezi că shotgunul ar fi fost înscenarea noastră?

— Avea prea multe similitudini cu cazuri anterioare, ca și cum cineva s-ar fi documentat din procedura respectivă. Securitatea voastră ar fi fost candidatul cel mai evident, dacă încercați să-i prindeți pe Păzitori.

— În trecut am făcut ceva similar, dar nu și de data aceasta. Interesant, totuși, că te-ai gândit la asta.

— Iar acum se dovedește a fi anormal.

— Paula te-a învățat câte ceva...

— Isabella a fost o problemă până acum?

— Nu la nivelul meu. Relația ei cu Kantil n-a fost nici măcar înaintată consiliului seniorial — ceea ce probabil spune destule despre felul cum privim Executivul. Isabella este pur și simplu o pușlama minoră standard din Dinastie. Suntem cu ochii după câteva sute din ăștia. Mă simt mereu dezamăgită când văd câți ajung la dezintoxicare sau sunt aduși în fața judecătorilor pentru diverse infracțiuni, la niciun an după ce au plecat de pe Solidade. O parte a naibii de mare din timpul nostru este petrecută în încercarea de a-i proteja de escrocii care le golesc fondurile fiduciare. Dacă ar fi după mine, n-ar trebui să aibă acces la banii Dinastiei decât după a o suta aniversare. Însă eu sunt de modă veche...

— Mă surprinde că părinții ei nu ți-au cerut să te interesezi de ea.

Christabel îl privi pe Warren, care rămăsese discret în capătul opus al cabinetului.

— I-ai apelat, nu?

— Da, doamnă. Bărbatul se întoarse către Renne: După solicitarea pe care ne-ai făcut-o azi dimineață, am cercetat situația Isabellei. Victor și Bernadette și-au încheiat relația

acum opt ani. Contractul lor avea clauza standard de separare. Nu au existat resentimente, nici atunci, nici ulterior. Isabella a locuit cu Victor și noua lui soție până a împlinit șaptesprezece ani, după care a s-a înscris la un internat până la examenele din anul patru. Este o practică obișnuită pentru copiii de pe Solidade. După școală, fie că a locuit cu prietenele în diverse proprietăți ale Dinastiei, fie cu iubiții ei. Nu a avut prea multe slujbe. Ca atare, nu-i ceva neobișnuit ca să nu aibă luni de zile contacte cu familia directă.

— Pe de altă parte, suspendarea codului pentru adresa ei de unisferă nu este ceva normal, nu?

— Nu, încuviință el. Am rulat niște verificări. Isabella a încetat să-și utilizeze contul de credit în aceeași zi în care și-a suspendat codul de adresă. Pare o încercare deliberată de a dispărea complet.

— A spus cuiva unde mergea?

— Noi, cel puțin, nu știm. Încă n-am declanșat o anchetă oficială.

— Așteptam să văd mai întâi ce aveai tu, spuse Christabel.

— Ai auzit totul, îmi pare rău. Doar o suspiciune.

— Pentru mine este suficient. Dacă n-ai obiecții, vom derula ancheta noastră în paralel cu a ta. Ne putem concentra mai mult asupra pistelor directe, dar mandatul acela de arestare va produce o acoperire mai largă. Cineva ar trebui s-o descopere.

— N-am nicio obiecție în privința asta.

— Perfect. Warren va fi legătura cu noi și te va însoți acum pe Solidade. Trisha te așteaptă și-ți *garantez* că va coopera pe deplin.

Renne se strădui să nu-și trădeze surprinderea față de forța din vocea lui Christabel. Probabil că Trisha nu fusese prea zeloasă la alt interviu.

— Mulțumesc.

* * *

Călătoria spre Solidade era practic la fel cu oricare altă călătorie cu trenul în interiorul Commonwealthului. Unica diferență avea să fie la gara Rialto, unde Halgarthii aveau un peron privat la câțiva kilometri de cele trei terminale principale. În ciuda faptului că fusese autorizată de șefa forței de securitate

și că era însoțită de Warren, Renne trebui să treacă prin câteva controale amănunțite înainte de a i se permite accesul pe peronul mic.

Trenul cu trei vagoane avu nevoie de numai cinci minute pentru a trece prin poartă și a ajunge la Yarmuk, orășelul care deservea întreaga planetă.

— Ați găsit ceva în contul de credit al Isabellei? întrebă Renne când coborâră din vagon.

— Nimic neobișnuit, răspunse Warren. Căutam bilete de tren, bineînțeles, închirieri de locuințe și retrageri masive de numerar. N-am găsit nimic din toate astea.

— Și analiza șablonului de cheltuieli?

— Am rulat una, însă dacă Isabella a pus deoparte bani în ultimele luni, n-am putut descoperi nimic.

— Era doar o idee... Am nevoie realmente de un fir asupra modului de gândire al Isabellei. Până acum n-am adunat decât o grămadă de inconsecvențe, care au culminat cu dispariția ei. Tot nu știu dacă vreuna dintre ele este asociată cu shotgunul sau dacă nu-i decât o coincidență nefericită.

— Dacă ea a dispărut, cu greu poate fi vorba despre o explicație inocentă.

— În privința asta sunt de acord. Dar dacă s-a înhăitat pur și simplu cu niște persoane nepotrivite, o pot șterge din dosarele mele. Asta nu-ți este de folos, știu, și nici nu sunt sigură dacă vreau un asemenea rezultat.

Warren o privi cu coada ochiului.

— Nu-nțeleg...

— Dacă Isabella este legată cumva de povestea asta, și, te rog, nu mă-ntreba în ce fel anume, atunci este prima pistă solidă pe care am căpătat în cazul shotgunului Păzitorilor.

— Asta este limpede, dar... Ea este o Halgarth și noi am fost aproape întotdeauna victimele Păzitorilor în shotgunuri — atunci, în ce fel urmărirea Isabellei îți poate oferi o pistă către ei?

— Nu știu. Poate că este un tip nou de post-operațiune a Păzitorilor. Trebuie să aflăm mai multe, iar singurele persoane care pot completa niște goluri sunt celelalte două fete.

Un avion supersonic cu decolare verticală VTOL, model Boeing 22022, îi aștepta la aeroportul orașului. Era un zbor scurt până la împădurita vale Kolda, unde ramura familială a

Trishei avea o cabană de vacanță. Asolizară într-un luminiș, mai jos de o clădire complexă din lemn. Cabana fusese construită în pădure, folosind ca piloni principali șapte arbori morangu uriași. Părea ca și cum o corabie străveche se înfipsese în copacii aceia și fusese extinsă lent de-a lungul deceniilor, grefându-și camere și platforme suplimentare. Acoperișul lățos era împletit din tulpini lungi de stuf local, care se uscase și căpătase o culoare ocru prăfos. Un pârâiaș ieșea șerpuind din pădurea deasă de pe o latură a trunchiurilor-suporturi și curgea pe perimetrul poienei ierboase, umplând iazuri căptușite cu pietre.

Trisha îi aștepta lângă un pâlc de tufe lazthorn care creștea deasupra iazului cel mai mare. Purta un sutien de bikini și un șort alb din pânză groasă; un prosop lung era întins lângă apă, acolo unde stătuse la plajă. Pe când se apropia de ea, Renne decise că pierduse sofisticarea pe care o moștenise. Nu era vorba doar despre hainele ieftine de vacanță, ci fata însăși era acum mai gânditoare și tăcută, în vreme ce anterior fusese vorbăreață și încrezătoare în sine. COtatuajele în formă de aripi de fluturi verzi îi fusese extinse în jos pe obraji, totuși prelungirile acelea nu mai aveau măiestria artistică a originalelor.

— Îmi pare rău că te deranjez din nou, rosti Renne. Atât doar că mai am niște întrebări.

— Nu-i numai atât, replică Trisha morocănos. Azi am primit o mulțime de apeluri care m-au anunțat că trebuie să te primesc.

Privi în spate, către cabana de pe piloni.

Renne tocmai întrezărise imaginea unui tânăr care stătea în ușa unuia dintre balcoanele frontale. El se retrase iute în interiorul slab iluminat.

— Regret, spuse ea, însă doresc realmente să-i prind pe cei care ți-au făcut asta.

— Isabella a spus că n-o să-i prinzi niciodată, că vom fi pur și simplu alt caz de care biroul vostru va uita peste o lună.

— Interesant comentariu... În mod normal, aș fi fost de acord cu ea — bineînțeles, asta rămâne numai între noi.

Trisha strânse din umeri, cu indiferență.

— S-a-ntâmplat ceva?

— Nu sunt sigură. În primul rând, trebuie să știu dacă ți-ai mai amintit ceva relevant despre Howard Liang... ceva care să fi trecut cu privirea până acum.

— Ce adică?

— Ceva care la momentul respectiv era lipsit de sens. Poate ceva ce a spus el. Ceva simplu pe care ar fi trebuit să-l cunoască, de pildă un eveniment istoric, ori un nume de Dinastie. Sau poate că, din întâmplare, v-ați întâlnit cu cineva în prezența căruia nu se simțea în apele lui.

— Nu cred... nu. Nu-mi reamintesc nimic de felul ăsta.

— Sau poate ceva din copilăria lui. Dacă a crescut pe Far Away, a avut o educație complet diferită față de copiii obișnuiți din Commonwealth. Poate că i-a scăpat ceva care ți s-a părut bizar.

— Nu. Asta a-ntrebat și reporterul.

— Care reporter?

— Ă-ă-ă... Degetele Trishei fluturară ușor, imitându-i mișcările mâinii virtuale: Brad Myo. Era de la ȘtiriDevreme. A spus că obținuse autorizația voastră de a discuta cu mine. O privi îngrijorată pe Renne: Nu era adevărat?

Renne încremeni complet și simți un deget spectral care o atingea încet pe șira spinării.

— Nu, răspunse ea încetișor. Noi nu ne ocupăm cu eliberarea de autorizații pentru reporteri — indiferent pentru ce, cu atât mai puțin pentru a sta de vorbă cu victimele unor delicte. Asta rămâne opțiunea cetățenilor.

Spre surprinderea ei, Trisha începu să plângă. Fata se lăsă să cadă pe prosop și suspine puternice îi scuturară umerii.

— Cât de idioată pot să fiu! se tângui și porni să se lovească cu pumnii în picioare. Oare o știu toți din Commonwealth? De ce sunt atât de proastă? Mi-a spus că i-ați acordat autorizația să mă vadă, pentru a putea scrie un articol înțelegător. L-am crezut... realmente l-am crezut. Doamne, cât mă urăsc! N-am știut... A fost atât de sincer...

Renne îl privi stângaci pe Warren, apoi îngenunche lângă fata tulburată.

— Haide, nu mai fi amărâtă. Dacă-i omul despre care cred, m-ar fi păcălit și pe mine.

E-majordomul ei efectuase deja o căutare de referințe încrucișate pentru ȘtiriDevreme. Găsise ceva într-un raport al Paulei. Compania respectivă nu exista, dar cineva folosise numele acela în trecut, o dată, când o intervievase pe Wendy Bose.

Potrivit Paulei Myo, descrierea respectivului se potrivea cu Bradley Johansson.

— Cum arăta?

Trisha smârcâi din nas.

— Înalt. Cu părul blond-deschis. Și era... bătrân. Nu vreau să spun că aproape de reîntinerire... Îți dădeai seama că trăia de cel puțin două secole.

— Rahat! șuieră Renne în barbă.

Trisha o privi nesigur, gata să reizbucnească în lacrimi.

— Ce-i? Știi cine-a fost?

— Da, pare să fie o persoană cunoscută nouă.

— Nu se poate! O să cer o ștergere de memorie, jur c-o s-o fac! O să-mi șterg toată viața; totul, ce-am făcut, cine sunt, cum mă numesc. Totul! O să le șterg și n-o să folosesc o stocare de siguranță. Îl fulgeră cu privirea pe Warren: Iar dacă n-o va face Dinastia, o să mă duc la o clinică ilegală. Nu-mi pasă! Prefer să sfârșesc ca o retardată, decât să-mi trăiesc viața știind toate astea.

— Ușurel, spuse Renne și masă ușor umerii tremurători ai fetei. Ești mult prea aspră cu tine însăți. Spune-mi doar cum s-a desfășurat întâlnirea cu Brad Myo. Te rog...

— N-am fost mare lucru, cred. A apărut la apartament cu o zi înainte ca eu să vin încoace. Isabella plecase deja, iar Catriona era la serviciu. Mi-a spus că obținuse de la voi permisiunea pentru interviu; a fost unul dintre motivele pentru care l-am lăsat să intre. Ar fi trebuit să-l fi verificat, nu? Doamne, ce idioată sunt!

— Lucrurile s-au întâmplat de acum. N-are rost să mai răscolești trecutul și să te învinuiești. Ce a dorit să știe?

— La fel ca tine. Numele lui Howard, unde lucra, de cât timp îl cunoșteam... Elementele de bază.

— Am înțeles. E-n regulă, nu-ți face probleme, nu s-a întâmplat nimic cu-adevărat grav.

— Serios?

Fata era patetic de disperată.

— Da. Nu-i decât un escroc care încearcă să-și vândă reportajul la una dintre emisiunile importante de știri. Nu i-l va difuza nimeni.

— În mod cert, întări Warren.

— Bine.

— Cu Isabella ai mai vorbit în ultima vreme? întrebă Renne, străduindu-se să fie cât mai indiferentă. Vechiul ei cod de adresă nu funcționează și trebuie să-i pun aceleași întrebări.

— Nu. Trisha coborî capul. De când m-am întors, n-am mai luat legătura cu mulți oameni. Nu vreau s-o fac. N-am glumit când am spus că vreau să-mi șterg toate astea din cap. E prea greu.

— Sunt sigură că așa pare, totuși nu te pripi.

— O să văd...

— Isabella a spus unde merge, înainte de a pleca din Daroca?

— Se ducea să schieze pe Jura. Erau mai mulți care închiriau o cabană pentru două săptămâni. A vrut să mă convingă și pe mine să vin, dar n-am vrut. Ea merge întotdeauna cu prietenii în excursii.

— Care prieteni?

— Nu sunt sigură. Nu-l cunoșteam pe niciunul.

— Bine. Nu contează, o să ne interesăm noi. Renne se ridică în picioare și făcu un gest spre Warren, care aprobă din cap. Trisha, știu că n-a fost ușor pentru tine. Îmi cer scuze că te-am făcut să treci prin toate astea, însă ai fost de mare ajutor.

Fata se mulțumi să încuviințeze, fără să ridice ochii. Renne o privi cu o urmă de simpatie, înainte de a porni către VTOL.

— Așadar, cine a fost reporterul? întrebă Warren când trapa se închise în urma lor.

Femeia se instală comod în pernele adânci capitonate cu piele ale fotoliului.

— S-ar putea să fi fost Bradley Johansson însuși. Descrierea se potrivește, iar el s-a mai dat drept reporter folosind numele ȘtiriDevreme.

— La dracu'!

— Mda.

Renne privi prin geamul oval, când avionul decolă. Peticul verde-deschis al luminișului se micșoră iute îndărătul lor, iar accelerația o apăsă în fotoliu.

— Dar este lipsit de sens, spuse Warren. De ce ar fi dorit Johansson să discute cu Trisha? Operațiunea se încheiase.

— Asta-i o întrebare bună. În plus, și-a asumat un risc al dracului de mare, ducându-se s-o vadă. A folosit chiar și ȘtiriDevreme ca paravan, deși noi știam că mai făcuse asta o dată. Nu-i stă în caracter să fie atât de neglijent. Este clar că întrebările acelea erau importante pentru el.

— De ce?

Renne scutură din cap. Nu se simțea destul de stăpână pe sine ca să-l privească pe Warren în ochi. Spre deosebire de Trisha, el nu era prost. Exista o singură explicație care lega totul laolaltă. O explicație ce avea implicații care n-o bucurau defel pe femeie. Ar fi însemnat de asemenea că ea avusese dreptate din capul locului despre înscenarea shotgunului. *N-au fost totuși Păzitorii. Și nu cred c-au fost nici Halgarthii. Christabel n-ar fi avut niciun motiv să mă mintă. În felul ăsta, nu mai rămân prea multe opțiuni.*

* * *

Mark Vernon stătea în Fordul Lapanto închiriat, în timp ce matricea de pilotare îl conducea pe autostrada cu șase benzi prin extremitatea nordică a dealurilor Chunata, care formau coloana vertebrală a districtului Trinity din New Costa. Pantele cu tufe bășinașe cafenii și palmieri de deșert erau decorate cu case albe, mari, înconjurate de ziduri și garduri vii înalte, aidoma unor prețioase opere de artă într-un magazin exclusivist. Era o zonă favorizată de cei din managementul financiar, cărora nu le plăcea niciodată să se îndepărteze mult de birou. Un șir de zgârie-nori din sticlă și materiale compozite marca hotarul estic al lui Trinity, șerpuind în lungul poalelor dealurilor. Găzduiau bănci, case de credit, brokeri, investitori de risc și schimburi valutare extraplanetare.

Matricea de pilotare a vehiculului coti Fordul, ieșind de pe autostradă. La baza rampei era o bifurcație, de unde un drum vechi își începea curba lenești în jurul dealului. Un indicator uriaș anunța Bright Light Canyon. Mark decuplă matricea de pilotare și preluă șofatul. Solul grăunțos, galben-maroniu, acoperise aproape complet stratul subțire de asfalt și transformase șoseaua într-un drumeag de țară. Tufe cu aspect ofilit erau risipite pe pantele de dedesubt și de deasupra, cu ramurile inferioare crenelate de cuiburile conice ale gândăceilor-ciupitori.

Dincolo de semiluna de vegetație aridă se aflau ziduri albe și roase de beton legat enzimatic, pe care se cocoțau iedera și cactușii urcători. Mai multe alei private de acces se desprindeau din drumul principal, îndreptându-se către porți.

Pentru o clipă, imaginația lui Mark zugrăvi pe deasupra imaginea aleilor lungi și rectilinii din Valea Mlaștinii Înalte care se ramificau din șosea. În Chunata era liniște, întrucât zgomotele megaorașului erau deviate de dealuri, și asta semăna de asemenea cu ținutul dinafara lui Randtown. Până și cafeniul-murdar al florei băștinașe aducea cu tonurile ocru ale ierbii bolt. Însă aerul de aici era mai uscat și se simțeau izuri de chimicale dinspre sectorul rafinăriilor, aflat la cincisprezece kilometri spre vest. Iar Regulus era un punct de lumină alb-albastră, prea strălucitor pe cerul senin, care continua să degajeze o arșiță pătrunzătoare, deși era sfârșitul după-amiezii. Nici chiar când visa cu ochii deschiși, Mark nu putea pretinde să revendice tot ce pierduseră. Visatul în privința aceea era o prostie, semnul unui ratat complet.

Era numai vina lui. El își dusese familia pe Elan. El le amplificase speranțele. El le arătase o viață curată și decentă. Visul îi murise în foc și durere. Era o realitate care-l împiedica să închidă ochii în unele nopți, o autoînvinovățire care-l făcea să nu poată discuta deschis cu Liz. Era suferința de a fi silit să-și readucă copiii dragi pe această planetă respingătoare, care-l împiedica să aibă timp să se joace cu ei.

Era atât de prins în autocompătimire, încât fu cât pe aici să rateze virajul. O sucire bruscă a volanului trimise Fordul Lapanto într-un derapaj după cotul ascuțit, astfel că intră pe drumeag. Pământul prăfos se învolbură în urma roților posterioare, care se rotiră nebunește.

— Idiotule, murmură bărbatul.

După două sute de metri, drumul se sfârșea înaintea unei porți din fier încastrată într-un zid de beton roșu ca teracota. E-majordomul lui Mark trimise codul său către poartă și aceasta se deschise. Dincolo de zid era o oază de iarbă verde și luxuriantă. În mijloc se găsea un bungalow lung, verde-lămâie, cu acoperișul din panouri de material compozit roșu, modelate astfel încât să semene cu țiglele din lut. Câțiva grădinoboți mișunau, îngrijind peluzele și bordurile din plante, menți-

nându-le pe atât de perfecte, pe cât era clădirea pe care o înconjurau. Lui Mark îi plăcuse dintotdeauna panorama de aici; bungalow-ul era cocoțat la jumătatea versantului dealului, iar când stăteau pe patio puteau privi peste întinderea urbană a lui New Costa, care se întindea până la orizont. Din acest belvedere, orașul nu părea să trezească vreodată atâtea obiecții ca atunci când bărbatul se afla jos, printre fabrici și malluri. Totul era foarte diferit de vechea sa locuință din Santa Hydra.

Kyle, fratele lui Mark, închiriase bungalow-ul de la Augusta Engineering Corp; își putea permite s-o facă, mulțumită slujbei sale foarte bine plătită de la StVincent Loan & Trust. Toate rudele imediate ale lui Mark se oferiseră să-i găzduiască după ce reveniseră de pe Elan. El acceptase oferta lui Kyle, pentru că n-ar fi rezistat să locuiască împreună cu tatăl lui, Marty. În plus, se înțelesese dintotdeauna bine cu Kyle, care cel puțin era sincer în dorința de a-l ajuta, iar copiii își iubeau realmente unchiul.

Frână pe aleea ce ducea la ușa din față și intră. Toate camerele de zi aveau uși din sticlă, astfel că putu să privească în lungul coridorului pentru a-și localiza familia micuță. Nu zări nimeni, dar auzi țipete vesele ce veneau dinspre patio-ul din afara livingului principal. Sandy și Barry erau în piscină, iar Panda, suspicios de ud, zăcea întins pe dalele arse de soare de lângă bazin. Câinele ridică ochii la el, însă nu se clinti.

— Tati! țipară amândoi copiii.

Mark flutură din mână spre ei.

— Panda a fost cumva în piscină?

— Nu! răspunseră ei în cor.

Bărbatul le aruncă o privire dezaprobatoare și amenințătoare și ambii începură să chicotească. Liz stătea într-un șezlong pe terasa piscinei. Antonio, prietenul lui Kyle, era lângă ea. Terasa era orientată către vest, îngăduindu-le să beneficieze de ultimele raze de soare ale după-amiezii.

— Bună, iubitule! strigă Liz.

O fembotă stătea între ea și Antonio cu o sticlă de vin în unul dintre brațe. Când se apropie, Mark își dădu seama că amândoi erau dezbrăcați. În mod automat, simți un nod în gât. Nu spuse nimic, deoarece așa ceva ar fi arătat doar cât era de conservator și meschin.

Liz nu-și luase deocamdată vreo slujbă; conveniseră ca ea să rămână acasă, pentru a avea grijă de copii. Ei nu începuseră școala și, de fapt, Mark nu-și dorea să urmeze școala pe Augusta; avea prea multe amintiri personale neplăcute din liceul Faraday. De fapt întoarcerea pe Augusta ar fi trebuit să fie doar temporară; ei sosiseră aici pur și simplu fiindcă fusese prima escală după asteroidul lui Ozzie Isaacs. Mark dorea să plece cât mai repede de pe planetă și spera în ceva de felul lui Gralmond, care era probabil cea mai îndepărtată de Dyson Alfa. Pentru asta însă era nevoie de bani, iar invazia îi lichidase financiar, luându-le întregul capital și bărbatul știa al naibii de bine că, chiar dacă Marina i-ar fi alungat pe Dysoni în propriul lor spațiu, Elan avea să fie prea afectată ca să mai poată revendica vreo despăgubire. Ipoteca pe care o inițiase pentru a cumpăra mica podgorie și franciza Ables Motor îi lăsase cu datorii imense. Dacă asigurarea nu se ocupa de ele, ar fi avut nevoie de două vieți pentru a le plăti. Iar compania de asigurare se găsea în Runwich, capitala lui Elan. Nimeni nu știa dacă guvernul Commonwealthului va plăti compensații pentru toți cei de pe 23Pierdute și chiar dacă ar fi făcut-o, ar fi durat ani, dacă nu decenii, până ce o legea respectivă să treacă prin Senat. În clipa de față, toate taxele încasate se vărsau în construirea flotei Marinei.

Îngenunche și o sărută superficial pe Liz.

— Bună!

— Oho, arăți de parcă ai avea nevoie să bei ceva, rosti femeia și indică fembota. Mai avem niște pahare în plus.

— Nu vreau vin, mulțumesc. Poate c-o să-mi iau o bere.

— Nicio problemă, zise Antonio. Stai jos, Mark, o să ți-o aducă 'boata.

Mark îi zâmbi crispat și se lăsă să cadă pe un șezlong gol.

— De cât timp stau copiii în piscină?

— Nu-s sigură, răspunse Liz. Goli paharul și-l întinse fembotei să-l reumple. De vreo juma' de oră.

— Atunci ar cam trebui să iasă. Ar trebui să-și bea ceaiul.

Nu rosti realmente: *tu le-ai dat ceva*?, dar întrebarea exista acolo, implicită în ton.

— Îi supraveghează matricea casei, răspunse Liz puțin prea apăsat. Aici nu-i Randtown, sistemele astea-s cele mai bune.

— E bine c-am aflat, replică Mark tăios.

Liz se întoarse astfel ca să poată privi peste peisajul de la poalele dealului și sorbi din vin.

— Haide, terminați, făcu Antonio. Suntem toți în aceeași tabără, nu? Mark, copiii știu că trebuie să iasă la șase și un sfert — așa fac în fiecare zi. Bucătăria le pregătește ceaiul.

Cronometrul din vederea virtuală a lui Mark anunța 18:12.

— Sigur că da, perfect, mormăi el. Scuze, n-am avut o zi grozavă...

Evident, nu intenționa să înceapă acum să se plângă despre ziua lui la fabrică; ar fi fost prea stereotip chiar și pentru el. În tot cazul, bănuia că ei nu l-ar fi ascultat. În ziua imediat următoare părăsirii asteroidului, Mark aplicase pentru postul de tehnician general la Prism Dynamics și-l căpătase. Salariul nu era extraordinar; n-avea cum să fie pentru întreținerea halelor ce asamblau secțiuni de fuzelaje pentru industria aerospațială, totuși lui îi plăcea realmente munca de acolo. Era combinația de depanări practice și scrierea de completări de software cu care se simțea cel mai în largul său. Se angajase, deoarece îi era imposibil să accepte pomană de la oricine, nici chiar de la familia lui. Era o genă pe care o moștenise direct de la Marty.

O fembotă rulă lângă el și-i întinse o sticlă de bere. Bărbatul îi desfăcu capacul și luă o dușcă zdravănă. Liz continua să-l ignore.

— A telefonat Giselle Swinsol, rosti Antonio. A zis că va fi aici la ora șapte, ca să te intervieveze.

Mark așteptă o clipă, dar Liz nu comentă nimic.

— Pe mine? întrebă el.

— Da. Antonio îl privi surprins. N-ați stabilit un interviu?

— Nu. De ce oare ți-a telefonat?

— Nu mi-a telefonat mie personal, ci matricei casei. A zis că dorea să se asigure că ești aici diseară.

— În viața mea n-am auzit de ea.

— O fi vreun head-hunter de la o agenție de angajări, comentă Liz.

— Nu m-am înscris la nicio agenție.

— Poate că-i de la compania de asigurări, sugeră Antonio. Poate c-o să vă despăgubească pentru invazie.

Mark mai trase un gât de bere.

— În niciun caz, cu bafta mea, murmură el.

Liz îl fulgeră cu privirea, când se ridică în picioare.

— Mă duc să-i pregătesc pe copii, anunță ea și îmbrăcă un halat.

Antonio așteptă până ce femeia ajunsese la piscină și începuse să-i strige pe copii.

— Voi doi vă-nțelegeți bine?

— Așa cred, răspunse Mark moale. Ne readaptăm, asta-i tot. Îți spun sincer, Antonio, pe Elan am dus o viață absolut perfectă. Acum n-avem la ce să revenim.

— E nasol, înțeleg, dar puteți depăși momentul. Văd asta la Kyle. Voi cei din neamul Vernon nu cedați. Sunteți o familie care mă sperie.

Mark ridică sticla și izbuti să afișeze un surâs slab.

— Hai noroc! Să știi însă că greșești. La prima ofertă de pe o planetă cât mai departe de locul ăsta, i-am luat pe copii și pe Liz.

— Ești sigur?

— Sigur că-s sigur.

— Eu cred c-ar fi o mare greșeală.

— De ce?

— Păi, fii atent — 15Mari sunt planetele pe care se vor construi toate navele și armamentele pentru ele. Corect? Sigur că da, și alte planete vor căpăta subcontracte, iar Îngerul Înalt are unele activități de asamblare, pentru că asta-i politica. Dar aici — aici este inima contraofensivei. Ascultă-mă pe mine, asta-nseamnă că ei nu vor accepta ca Augusta să fie cucerită. Pământul va cădea înaintea noastră. Noi vom avea cea mai bună protecție posibilă. Gândește-te: ultima dată, Wessex a fost singura planetă care i-a respins pe Dysoni. Sheldon și Hutchinson s-au implicat direct pentru ca invazia să eșueze acolo. Sfatul meu este să rămâneți aici. Nu-mi pasă ce spun toți analiștii din emisiunile de știri — ăsta-i locul cel mai sigur din Commonwealth.

Mark ar fi vrut să râdă și să alunge ideea, totuși nu putea contesta logica lui Antonio.

* * *

O limuzină Chevrolet lungă și neagră opri în fața porții la ora nouăsprezece fără două minute. Liz tocmai reușise să-i convingă pe copii să suie la etaj după ce băuseră ceaiul, iar Antonio se îmbrăca pregătindu-se să plece la spital pentru tura de noapte. Kyle tot nu revenise de la serviciu; de obicei lucra până după șapte seara în biroul din StVincent Loan & Trust. Mark nu putea înțelege cum păstra relația cu Antonio; cei doi nu se vedeau mai mult de două ore pe zi. Poate că tocmai de asta durase atât de mult legătura lor... El și Liz erau împreună cam tot atâta zilnic, dar asta nu părea să le fie de mare ajutor.

Giselle Swinsol nu era tocmai ceea ce se așteptase Mark. Limuzina ar fi trebuit să-i ofere un indiciu; niciun manager de agenție de angajări n-ar fi avut o asemenea mașină. Era o brunetă înaltă cu ambiția unei persoane aflate la a doua viață care vânează un post de executiv și cu aroganța cuiva care descindea în mod direct dintr-o Dinastie. Costumul elegant, gri și bleumarin, care costase mai mult decât salariul lunar al lui Mark, era completat de un machiaj superior majorității prezentatoarelor de știri din unisferă. Tocurile înalte ale pantofilor țăcăniră sonor pe pardoseala holului.

Nu așteptase să fie invitată în casă, ci trecuse de-a dreptul pe lângă Mark, când îi deschisese ușa, și pornise către salon.

— Scuză-mă, însă n-am știut că aveam fixată o întâlnire, rosti el.

Ar fi dorit să sune sarcastic, dar de fapt fu jalnic de tânguitor, deloc ajutat de felul în care se grăbea în urma femeii, încercând s-o ajungă.

Zâmbetul ei de răspuns îi aminti de un rechin care se pregătește de masă. Un rechin cu buze cu gloss vișiniu.

— Nu obișnuiesc să-i informez în avans pe oameni că au fost selectați.

— Selectați?

Ea se așeză pe o sofa, lăsându-l în picioare în mijlocul salonului.

— Domnule Vernon, îți place slujba pe care o ai?

— Auzi... Tu cine dracu' ești?

— Lucrez pentru Dinastia Sheldon. Cât câștigi? Două miare pe lună?

— Mai mult, se răsti el complet scos din pepeni.

— Nu-i adevărat, Mark. Ți-am văzut contractul.

— Este confidențial.

Ea râse scurt.

— La actualul nivel al câștigurilor tale și extrapolând un nivel mediu de promovare, vei avea nevoie de aproape optzeci de ani ca să achiți împrumutul pentru casa și franciza atelierului auto de pe Elan. Asta fără a introduce factori precum taxele de colegiu ale puștilor și propria ta pensie.

— În cele din urmă, vom fi despăgubiți.

— De acord. Dacă Commonwealthul va mai exista peste zece ani, este posibil să voteze o lege care să te scutească de plata dobânzilor. Orice altceva — nu te mai autoamăgi.

— Prism Dynamics reprezintă doar ceva temporar. O să găsesc o slujbă mai bună decât asta.

— Exact asta doream să aud, Mark. Am venit să-ți spun că am pregătită pentru tine acea slujbă mai bună.

— Și care ar fi ea? întrebă Liz.

Stătea în pragul salonului, purtând un tricou și blugi retezați. Fața ei afișa însă o expresie fixă cu care Mark era familiarizat. Când Liz decidea că nu-i plăcea o persoană, asta era valabil pentru viața ei în curs și pentru cea următoare.

— Mă tem că este confidențial, răspunse Giselle Swinsol. Vei afla după ce semnezi.

— Ridicol! pufni Liz.

Se așeză pe o canapea lungă de piele, vizavi de femeie, și-l trase ușor de braț pe Mark. El se lăsă să cadă alături; cele trei beri pe care le băuse repede pe terasă începeau să-i zumzăie în cap. E-majordomul îl anunță că sosise un fișier al cărui expeditor era Giselle Swinsol. Când îl deschise, în vederea virtuală îi apăru un contract de angajare. Salariul îl făcu să clipească surprins.

— Este departe de a fi ridicol, vorbi Giselle Swinsol. Noi ne privim securitatea cu foarte multă seriozitate, iar tu ți-ai dovedit deja discreția.

— Asteroidul? făcu Mark. Era normal...

— Chiar și în situația curentă, emisiunile de știri ar fi fost realmente foarte interesate de reședința domnului Isaacs.

— Nu-nțeleg, spuse Mark. Nu sunt vreun superfizician, ci doar repar mașini. Ce-i așa grozav în asta? O fac milioane de oameni.

— Mark, ești foarte, foarte capabil în întreținerea sistemelor electromecanice. Am verificat asta. Extrem de amănunțit. Proiectul la care vei lucra necesită un volum enorm de asamblări robotice. Deși există și alți factori care ne-au atras atenția asupra numelui tău.

— De pildă? întrebă Liz.

— Pe lângă respectarea confidențialității, vă confruntați cu probleme financiare acute pe care noi le putem remedia. Dacă accepți slujba aceasta, vă vom achita toate datoriile pe care le-ați acumulat pe Elan. Doamnă Vernon, deții genul de îndemânări în biotehnologie pe care le putem utiliza. Nu ne așteptăm ca pe durata proiectului să joci rolul de gospodină conștiincioasă și îndatoritoare. Sunt convinsă că va însemna o schimbare plăcută pentru tine.

Liz stătea perfect nemișcată.

— Mulțumesc.

Contractul rămăsese în vederea virtuală a lui Mark.

— Dacă aș răspunde „da", unde vom pleca?

— Pe Cressat.

— Planeta lui Sheldon? Credeam că nimeni n-are acces acolo, rosti Liz.

— Pentru acest proiect, facem excepții. Deși în cazul vostru, excepțiile nu ar fi fost necesare. Mark este un Sheldon și asta îi face eligibilă întreaga familie pentru rezidență.

Mark încercă să rămână inexpresiv, când Liz se întoarse și se holbă la el. Niciodată nu considerase că merita să vorbească despre descendența lui, ba chiar îl stânjenea s-o facă.

— Nu-i chiar o descendență directă, mormăi el pe un ton de scuză.

— Mama ta este la numai șapte generații depărtare de Nigel. Asta-i suficient.

— Stai un pic! interveni Liz. Nu-i un proiect al Marinei?

Giselle Swinsol îi surâse sec.

— Mark?

— Poftim? Vrei un răspuns chiar acum? întrebă el.

— Bineînțeles.

— Dar nu mi-ai spus nimic...

— Vei lucra într-o slujbă care va oferi familiei tale o viață excelentă, cu mult peste cea de care v-ați bucurat pe Elan. Te vom scăpa de toate datoriile. Și-ți garantăm în mod absolut securitatea. Unicul aspect negativ va fi restricționarea comunicărilor cu prietenii și familia. Proiectul acesta trebuie să rămână strict secret.

— Nu-mi plac ofertele care sunt prea frumoase ca să fie adevărate, rosti Liz. De obicei așa se-ntâmplă...

— Nu și în cazul acesta. Acum toate cărțile sunt pe masă.

— Este ceva periculos? întrebă Mark.

— Nu, zise Giselle Swinsol. Vei lucra cu sisteme sofisticate de asamblare. Este provocator, însă nu periculos. Mark, acesta nu este un joc — misiunea mea nu este de a-i trage pe oameni pe sfoară. Oricum, nu te pot escroca; voi nu mai aveți niciun ban. Este o ofertă autentică. Fie o accepți, fie nu.

— Pe ce durată va fi? întrebă Mark.

— Este dificil de precizat. Sperăm că nu mai mult de un an, maximum doi.

El o privi pe Liz.

— Ce crezi?

— Suntem faliți. Cred c-aș face față. Tu?

Ceea ce nu dorea el să-și întrebe soția era cât de mult băuse în după-amiaza aceea; alcoolul tindea să trezească în ea o încredere entuziastă, așa că ar fi putut foarte bine să se răzgândească până dimineață. Privind-o pe Giselle Swinsol, Mark nu credea că li se oferea vreo clauză de renunțare la contract în urma unor reflecții ulterioare. Fișierul era deschis la partea de asistență medicală și educație școlară. Contractul lui cu Prism Dynamics nici măcar nu avea o astfel de secțiune.

— Bine, suntem de acord.

— Excelent. Giselle Swinsol se ridică în picioare. Mașina vă va lua pe voi și pe copii mâine dimineață la ora șapte și jumătate. Vă rog să fiți gata.

— Trebuie să-i anunț pe Prism Dynamics, aminti Mark.

Viteza cu care se derulau evenimentele îl debusola și aproape că ar fi dorit un pretext pentru a se răzgândi.

— Se va ocupa cineva de asta, spuse Giselle Swinsol. Vă puteți anunța familia imediată că v-ați găsit slujbe pe altă planetă. Vă rog să nu le spuneți unde mergeți.

— Da.

— Certificarea ta, Mark, te rog.

— Ah, da.

Își instrui e-majordomul să-i adauge certificarea pe contract și să-l înapoieze femeii.

— Mulțumesc, zise ea și porni spre hol.

— Ne vedem mâine? întrebă Mark.

— Nu, pe mine nu mă mai vedeți.

Ușa de la intrare se închise lin în urma ei. Mark își trecu o mână prin păr.

— Dumnezeule, ce mai jigodie!

— Așa-i, dar ne-a scos din rahat. Mă-ntreb despre ce proiect o fi vorba...

— Vreo linie de producție militară. Bănuiesc că acolo intervine automatizarea asamblărilor. Ceva care să ocolească Îngerul Înalt; ăla a fost numai praf politic de aruncat în ochi.

— S-ar putea...

— Nu crezi?

— De fapt, nici nu contează. Mâine, vom afla exact.

— Îți pare rău c-am fost de acord? Putem pur și simplu să nu ne prezentăm mâine.

— N-aș încerca așa ceva — în niciun caz cu domnișoara Giselle Swinsol pe urmele noastre.

— Cam așa-i.

— Ai luat însă decizia corectă. De fapt nu mi-a plăcut felul în care ne-nghiontea s-acceptăm. Dar, pe de altă parte, bănuiesc că cei care se ocupă de sisteme militare în momentele astea nu-și permit să irosească timp.

— Mda. Știi ceva — cred că am deja un sentiment bun față de ce va fi. Îmi aduc și eu contribuția la riposta noastră împotriva nenorociților ălora.

— Mă bucur, scumpule. Liz îl prinse după gât și-l trase către ea ca să-l sărute: Cum se face că nu mi-ai spus niciodată că ești un Sheldon?

— Nu sunt, zău! Oricum, nu fac parte din Dinastie.

— Hmmm... Îl sărută din nou. Bun — și-acum ce facem până mâine dimineață la șapte și jumătate?

* * *

Oscar și Mac ajunseră la cabinetul lui Wilson în același timp. Anna se ridică dinapoia biroului ei și-i sărută pe amândoi.

— V-așteaptă, le spuse femeia.

— Cum e viața ca soție? se interesă Mac.

— Eh, cum să fie? Suntem și noi ca orice altă pereche care încearcă să achite ipotecile.

— Hai sifon! făcu Oscar. Cum a fost luna de miere? Haide, haide, spune tot!

Anna privi peste umăr și-i făcu cu ochiul șmecherește.

— Euforică, bineînțeles. Gândește-te — zece ore consecutiv, departe de birou. Ce și-ar putea dori mai mult o fată?

Wilson îi salută pe amândoi cu căldură.

— Mulțumesc c-ați venit. Încerc să vorbesc cu toți căpitanii înainte de a pleca, deși nu cred că-i o tradiție care va mai dura mult. Am început să primim realmente o avalanșă de componente pentru următorul lot de nave. Slavă Domnului, bugetul de urgență începe să dea roade!

— Asta-i o veste bună, comentă Oscar în vreme ce se așeza prudent într-un scaun în formă de căuș. (Detesta orice obiect de mobilier care avea atâta capitonare spongioasă.) N-am văzut să fi fost menționată în emisiunile din unisferă. Sunt încă ocupate să-i dea la cap Marinei.

— Nici n-o s-o vezi, răspunse Wilson. Nu anunțăm nicio specificație. Nu știm câte informații culeg Dysonii din unisferă.

— Vorbești serios?

— Ei trebuie să-ncerce să se informeze despre capacitățile noastre, zise Anna. Trebuie să presupunem că au forat după date pe 23Pierdute și știu ce dețineam noi la momentul atacului lor.

— Suntem cu ochii pe ei, spuse Wilson. QED.

— Avem vreo indicație că ar derula operațiuni de supraveghere? întrebă Mac.

— Nu, totuși nici ei nu le-au descoperit până acum pe ale noastre.

— Până acum nici eu nu le-am descoperit pe ale noastre, protestă Oscar.

— Rafael se ocupă de ele, rosti Anna zâmbind a tachinare. Am lansat în fiecare sistem sute de mii de microsateliți. Este similar cu metoda pe care ei au utilizat-o împotriva noastră — deschiderea unei găuri-de-vierme și deplasarea permanentă a capătului ei final. Dysonii o pot detecta, însă nu pot investiga toate deschiderile.

— În felul acesta supraviețuiesc mulți sateliți, completă Wilson, care ne raportează în mod constant prin intermediul găurii-de-vierme.

— Informații pe care, de asemenea, nu le difuzăm în unisferă, zise Anna. Nu-i bine deloc ceea ce ne-au arătat roiurile de sateliți.

— Se consolidează pe toate 23Pierdute, spuse Wilson. Acum au ancorat găuri-de-vierme de suprafața planetară. Volumul de echipamente și extratereștri care sosește prin ele este realmente fenomenal, chiar pentru ceea ce știm noi că ar fi standardele Dysonilor. Dimitri Leopoldovici a avut dreptate, fir-ar al naibii!, nu vom mai recâștiga planetele acelea.

— Prin urmare, anulăm secțiunea contraatacului planetar? întrebă Mac.

— Nu. Suntem siguri că 23Pierdute sunt bazele strategice pentru următorul atac al Dysonilor. Acumulările sunt atât de masive, încât asta-i singura explicație. După ce s-au consolidat, ei pot ataca orice țintă din interiorul Commonwealthului, nu numai stelele apropiate. Ca atare, infiltrarea pe planete și sabotarea extratereștrilor devin chiar mai importante. Trebuie să câștigăm timp. Îl privi direct pe Oscar: Trebuie să găsim steaua la care duce Poarta Iadului. Este unicul lor punct realmente vulnerabil.

— Fac tot ce pot, răspunse Oscar, căruia nu-i plăcu felul în care Wilson aproape că-l implora. Poți fi sigur că *Apărătoarea* va ajunge la toate stelele de pe lista de căutare a expediției noastre.

Chiar și lui i se păru mai degrabă o replică defensivă.

— Știu, încuviință Wilson. Mac, de data asta tu te-ai ales cu misiunea mai ușoară.

— I-auzi ce surpriză! își tachină Oscar prietenul. Ce-ai pentru el, șefu'? Să păzească vreo mânăstire de maici de pe Molise?

Mac ridică politicos degetul mijlociu și i-l arătă.

— Ba p-a mă-tii.

— O să testezi proiectilele relativiste, la mare distanță de spațiul Commonwealth. După ce au văzut ce putem face cu hiperpropulsia, Dysonii vor veni cu strategii defensive, însă dacă proiectilele acelea sunt pe măsura promisiunilor, până și ei vor avea greutăți în a le evita.

— O să eliminăm toate hibele, spuse Mac.

— Perfect. Am decis de asemenea că acesta va fi ultimul zbor pentru *StAsaph*.

— De ce?

— Este depășită, Mac, îmi pare rău. Până te vei întoarce, noi vom începe asamblarea noilor nave de război cu hiperpropulsii de marca 6. Vreau să fii căpitanul celei dintâi care va fi gata.

— Asta-i un târg care-mi convine, zâmbi Mac.

Oscar fu cât pe aici să se plângă: *Marina asta nu cunoaște noțiunea de rang*? Ar fi fost însă o mojicie, chiar din partea lui.

— Iar când te-ntorci tu, i se adresă Wilson, vei conduce proiectul crucișătorului de asalt.

— Cine... eu? făcu Oscar.

— Da, tu. Nava aceea ne va aduce victoria finală. Nu glumesc! Atât de multe tehnologii noi sunt băgate în blestemăția aia, încât eu nu cunosc nici măcar jumătate din ele. Sheldon a obținut colaborarea tuturor Dinastiilor, dar asta va duce la multe fricțiuni în echipa de management. Tu ești singurul cu experiența pentru a ține echipa aceea în mână și a duce la succes.

— La dracu'...

Oscar simți realmente un val de recunoștință care-i puse un nod în gât. El n-ar fi cerut niciodată o asemenea responsabilitate, totuși Wilson avusese încredere să i-o acorde și probabil că și Sheldon acceptase numirea.

— Mulțumesc, șefu'. N-o să te dezamăgesc.

Sentimentalist stupid. Apoi se gândi la Adam și la înregistrările pe care intenționa să le facă în timpul zborului de recunoaștere. Obrajii începură să i se învăpăieze de vinovăție.

— Ai pățit ceva? îl privi Anna.

— Nu, de ce ?

— Pentru o clipă mi-ai părut stânjenit.

— El? exclamă Mac. Nu cred. Ah, să uite de întâlnirea cu vreo tipă, aia poate că da.

— Cel puțin, eu îmi pot aranja întâlniri cu tipe, replică Oscar.

Era prea târziu, momentul trecuse. Acești trei prieteni erau singurii din lume în care s-ar fi putut încrede să le explice despre Adam și trecutul său. Zâmbi larg, pentru a-și disimula adevăratele emoții. *Totuși, de cine mă tem? De ei, ori de mine?*

* * *

Mediul de simulare era aproape perfect. Bineînțeles, Morton mai fusese wetcablat pentru IST, dar acesta era cu un ordin de magnitudine peste produsul acela simplu de consum. În unisferă existau artiști care nu-și puteau îngădui un asemenea nivel de calitate senzorială. Tehnicienii Marinei îl echipaseră până și pentru miros, recunoscut ca fiind simțul omenesc cel mai dificil de duplicat în mod corect de software. Nici chiar acum nu era perfect: izul fumului aducea mai degrabă cu cel de lămâie, decât cu cel de lemn ars.

Mergea prin ruinele unui oraș, îmbrăcat în costum blindat cu amplificare electromusculară. Era unicul mod în care putea să poarte greutatea tuturor armelor cu care îl dota Marina. Simțurile lui extinse scanară mormanele de panouri rupte din beton și materiale compozite. Vederea virtuală îi afișa cadraje portocalii peste ținte posibile, ceea ce îl irita teribil. Software-ul de evaluare trebuia complet rescris. Un element de pe o listă de modificări deprimant de lungă.

Cablurile electrice apăreau ca linii albastru-neon precis conturate ce șerpuiau sub stradă. Sistemele electronice radiau o aură verde-albăstruie, a cărei intensitate varia în tandem cu mărimea matricei de procesare. Alt aspect care nu-i plăcea; deja ceruse personalului tehnic să-l modifice, transformându-l într-un simplu afișaj digital. Urma apoi graficul analizei atmosferei. Displayul semnalelor electromagnetice. Radarul. Ferestre ale senzorilor telecomandați ce transmiteau imagini din zona înconjurătoare primite de la spioboții micuți ce mer-

geau înaintea sa. Rețeaua de comunicații cu membrii grupei lui, cuplată la toate datele lor senzoriale.

Vederea virtuală îi era atât de ticsită cu simboluri și imagini multicolore, încât semăna cu vitraliile unei catedrale. Era de mirare că putea să vadă ceva printre ele.

Misiunea ar fi trebuit să fie infiltrarea discretă într-o bază extraterestră ce fusese construită în centrul fostului oraș omenesc. Efectuează evaluarea, localizează punctele slabe și selectează armele adecvate pentru daune maxime. Restul grupei era întins pe un front lung de un kilometru; fiecare folosea altă rută de apropiere, ceea ce Morton considera a fi o eroare tactică, întrucât sporea mult riscul ca unul dintre ei să fie observat.

Denumirea oficială a grupei era ERT03, după planeta și locul unde fuseseră alocați; deși ei se autointitulaseră „Ghearele Pisicii", după membrul lor cel mai notoriu. Toți erau infractori condamnați care acceptaseră înrolarea în schimbul comutării sentinței. Teoretic, niciunul nu mai avea cazier, însă discuțiile din barăci, seara, scăpau unele indicii. Doc Roberts fusese destul de mândru de asocierea lui cu Mafia; se ocupase de ștergerea de amintiri neconvenabile pentru cei care aveau ceva de ascuns. Din păcate, încercase să câștige un bănuț în plus, vânzând unele memorii pe piața celor interesați de așa ceva și fusese dibuit în cele din urmă de Directoratul Delicte Grave. Tribunalul convenise că el nu fusese decât un accesoriu *post factum*. Uneori Morton specula că Doc îi șterse propriul său incident, mărunt și stânjenitor.

În clipa de față, potrivit schemei de desfășurare a grupei, Doc se deplasa printr-un supermarket colapsat, la patru sute de metri spre vest. Lângă el era Rob Tannie, care spunea doar că fusese implicat în tentativa de distrugere a navei *A doua șansă*. Nimic despre viața sau viețile lui anterioare. El se autodenumea „operativ în domeniul securității". Morton îl credea, fiindcă în majoritatea situațiilor în care-i punea echipa de antrenare înțelegea rapid tactica utilă și era clar că știa cum să se descurce într-o luptă.

Parker reprezenta a doua grijă importantă a lui Morton. Era un fel de recuperator, deși nu voia să spună pentru cine lucrase. Iubea armele cu care fusese wetcablat și vorbea în detalii

drăgăstoase despre modurile cele mai bune de a le utiliza pentru a omorî silențios și eficient. În esență era un mardeiaș lipsit de finețe în orice privință. Îi venea greu să lucreze ca parte dintr-o echipă și nu se străduia mai deloc să remedieze situația respectivă.

Iar în cele din urmă, „Pisica" Stewart. Femeia nu vorbea niciodată despre ceea ce făcuse și ceilalți îi erau recunoscători pentru asta. Toți știau și nu doreau să afle detalii. În același timp însă, Morton nu știa pur și simplu ce să creadă despre ea. Când dorea, femeia putea să fie un membru perfect al grupei, contribuind sută la sută la completarea cu succes a obiectivelor misiunii. Nu proceda totuși așa întotdeauna.

Radarul laser al lui Morton urmări o mișcare la cincizeci de metri în față și în stânga: niște sfărâmături se rostogoleau de pe mormanul conic care fusese un bloc cu apartamente. Erau doar câteva pietricele, care ajunseră pe sol și ridicară un norișor de praf.

Bărbatul își baleie senzorii principali peste morman, încercând să descopere cauza avalanșei. Doi spioboți se apropiară precauți: corpurile lor precum ale unor crabi se deplasau cu prudență peste grohotiș, cu antenele complet extinse. Nu detectară nicio prezență extraterestră.

Morton aprecie că era genul de distragere perfectă. Își comută senzorii pasivi, pentru a privi strada din spatele său. În interiorul unei clădiri arse pe lângă care trecuse cu cinci minute în urmă, licări scurt un semnal de trafic electromagnetic. Corespundea amprentei pe care o foloseau Dysonii.

— Rob, am ostili în spate, rosti el și expedie datele senzorului.

— Le-am fixat poziția, anunță Rob Tannie. Cum vrei să procedăm?

Se afla la o sută optzeci de metri vest față de Morton, pe o stradă paralelă.

— Voi continua să înaintez ca și cum n-aș ști ce se-ntâmplă. Tu ocolește-i prin spate și surprinde-i pe nenorociți.

— S-a făcut!

Morton scană o stradă laterală, căutând eventuale urme de activitate, și porni pe ea, îndepărtându-se de mini-avalanșa suspectă. Mai coti încă de două ori, în unghi drept, pentru a

spori deruta. Ar fi trebuit să-i determine pe urmăritorii lui să iasă de la adăpost pentru a nu-l scăpa și astfel să se expună față de Rob.

Baza extraterestră devenise acum vizibilă în fața lui. În amurgul sumbru, uriașa structură metalică sclipea puternic sub razele alb-albastre ale proiectoarelor. Extratereștrii se deplasau pe ea, mergând pe muchii înguste lipsite de balustrade sau protecții. Toți purtau costume blindate. Deocamdată Marina nu avea nicio imagine despre cum arătau sub costumele acelea.

Morton își verifică displayul. Câmpul de forță care proteja baza începea la o sută cincizeci de metri în fața lui. Toate clădirile din spațiul până acolo fuseseră complet rase, lăsând o întindere largă de fragmente carbonizate și fumegătoare ce aduceau cu o plajă acoperită de țiței deversat dintr-un petrolier eșuat. Pentru câteva momente, Morton studie critic zona. Era imposibil s-o traverseze nevăzut. Îi ceru e-majordomului să-i afișeze o hartă a orașului și să-i evidențieze tunelurile utilitare. Erau câteva pe care le-ar fi putut utiliza.

— Îi văd, spuse Rob. Sunt doi, înarmați, care se îndreaptă către bază. Te caută pe tine.

— Îi poți rade?

— Nicio problemă. Întrebarea este cum vrei s-o fac?

— Cu minimum de gălăgie. Nu vrem să-i alertăm pe restul asupra prezenței noastre aici.

— Bine. O minisondă electronică militară care să-i orbească, apoi două proiectile energetice concentrate.

— Prea vizibil, spuse Morton. O lovitură cinetică ar trebui să le străpungă costumele.

Era ocupat cu studiul hărții. Tunelurile utilitare mai mari erau probabil ticsite de capcane pentru intruși. Dintre cele mici, s-ar fi putut ca un canal colector de ape pluviale să fi fost îndeajuns de larg pentru ca să se târască prin el. Nu-i plăceau spațiile strâmte, dar costumul și armele pe care le purta îi ofereau opțiunea de a-și croi drum din orice situație neplăcută, recurgând la detonări.

— Nu sunt îndeajuns de aproape ca să le pot detecta eventualele câmpuri de forță, zise Rob.

— Cât de rapid se mișcă? Trebuie s-ajung la o gură de vizitare înainte să mă vadă.

— Vor ajunge la tine în două minute. Pot să trimit niște spioboți suficient de aproape ca să investigheze câmpurile de forță.

— Bănuiala mea este că le-au dezactivat. Se furișează prin zonă exact ca noi. Nu vor s-atragă atenția, iar câmpurile de forță sunt al naibii de ușor de detectat.

— Zici atunci c-ar trebui să folosesc doar cineticele?

— Ce naiba, băi băieți! se auzi un glas feminin vesel. Ia hai să ne mai distrăm nițel! Ne-au dat toate armele astea mișto ca să le-ncercăm, nu? Ia să vedem... ce n-am folosit pân-acum? Aha, știu!

Morton își controlă vederea virtuală ca să vadă unde era femeia.

— Pisico, nu...

Îndărătul lui, orașul și cerul deveniră alb-incandescent. Solul porni să vibreze sălbatic, iar unda de șoc mugi...

Ambientul se dizolvă în paraziți colorați. Furnicături stranii îi unduiră înainte și înapoi pe piele, după care vederea virtuală se reduse la modul standby, un șir de simboluri din linii albastre ce străluceau pe un fundal negru. Își auzi propria respirație, amplificată de cască. Brațele și picioarele îi erau răstignite, menținute locului, însă nu inconfortabil, de benzi din plastic.

— La *dracu'*, mârâi Morton.

Plasticul pliabil din jurul brațelor sale se destinse. Bărbatul ridică mâna și-și scoase casca. Luminile se aprindeau deasupra, dezvăluind mica incintă nulsenz. Membrii echipei de simulare îl priveau printr-o fereastră curbată și toți păreau destul de sictiriți. Morton ridică din umeri în semn de scuză spre ei. Stătea în centrul unui girodisc strălucitor, la un metru deasupra solului, cu picioarele fixate în cizme de plastic pliabil. Acestea se deschiseră și el sări jos.

În incintă erau alte patru girodiscuri și pe fiecare se găsea câte un membru al grupei, care ieșea din simulare. Morton se duse la Pisică. Chipul frumos, în formă de inimioară, rânji către el, cu albeața dinților accentuată de pielea cafenie. Potrivit aspectului exterior, se apropia de treizeci de ani. Când o vedeai prima dată, o credeai la cea dintâi viață, întrucât atitudinea frivolă spre exterior făcea imposibil să ți-o poți imagina la altă

vârstă. În timp ce restul echipei purta tricourile purpuriu-închis și pantalonii negri standard, ea făcuse rost de un tricou Sonic Energy Authority și blugi punk. Morton nu știa cum reușise să le obțină, fiindcă grupele nu căpătau altceva decât îmbrăcăminte a Marinei. Probabil că-i abordase direct pe instructorii civili și le ceruse să-i dea ce purtau ei. Părul negru ca tăciunele îi fusese tuns scurt, ca tuturor recruților, atât doar că femeia își făcuse șuvițe purpurii cu vârfuri argintii.

— Așa mai da, rosti ea voios și sări jos.

Pe sol, era cu zece centimetri mai scundă decât Morton.

— Ce dracu-a fost asta? întrebă el.

— Pân-acum n-am folosit minibombele atomice. Ne aflăm aici ca să testăm toate posibilele scenarii de conflict, nu?

Flutură vesel din brat către echipa de simulare. Nimeni dinapoia ferestrei din sticlă nu se strâmbă la ea, dar toți păreau mohorâți.

— Asta da explozie! râse ea.

Morton ar fi vrut să-i tragă o palmă. Atât că nu cuteza. Pisica fusese condamnată la suspendarea vieții înainte ca el să se fi născut și ar fi trebuit să-și ispășească pedeapsa la o mie de ani după ce se sfârșea propria lui sentință. Bărbatul își aminti ziua în care sosise la barăcile lor. Până atunci niciun alt individ nu fusese escortat de patru bodyguarzi și toți păruseră neliniștiți.

— Ce pizda mă-sii, izbucni el, nu poți folosi bombe atomice împotriva unor soldați individuali! Faci așa dinadins ca să ne fuți pe toți? Eu n-am de gând să revin în suspendare, numai ca să te poți tu distra! O să-ți dau un șut de nu te vezi în curu-ăla naspa — să zbori dracu' de-aici!

Restul grupei încremeni și rămase privind cu atenție. Un membru al echipei de simulare se îndepărtă de geam.

Pisica își țuguie buzele și sărută aerul în direcția lui Morton.

— Misiunea era deja futută, durule. Dacă un extraterestru știe că suntem acolo, atunci toți știu. Ar trebui să citești rapoartele contrainformațiilor voastre pe liniile lor comune de comunicații. N-o să intri în câmpul de forță. Uciderea lor în exterior era opțiunea corectă. Nu uita: produceți cât mai multe distrugeri. Nu vă lăsați capturați.

— Nu era unica opțiune. Puteam să fi ieșit din situația aia. Rob și cu mine începusem o chestie.

— Bietu' de tine! Cât de disperat ești să te agăți de corpul tău. Nu c-ar fi remarcabil în cine știe ce privință.

Pisica îl pălmui în joacă pe obraz. Îl ustură.

— Du-te-n mă-ta! mormăi bărbatul.

Ea porni către ușa incintei. După ce o deschise, bătu din gene la el.

— Ne vedem la dușuri, durule. Ah, și ca fapt divers, curulețul meu nu-i deloc naspa, ba-i chiar foarte frumos.

Undui din el și ieși.

Morton expiră prelung și-și descleștă pumnii. Nici măcar nu-și dăduse seama că-i încleștase.

— Asta a fost, vă mulțumesc la toți, rosti șeful echipei de simulare. Pe azi s-a terminat. Ne vedem mâine dimineață la ora nouă.

Morton rămase locului în timp ce restul grupei părăsea incinta. Respira adânc, străduindu-se să se calmeze. Rob Tannie se apropie de el și-l cuprinse cu brațul după umeri.

— A fost impresionant, hombre. Fie că ești dus cu mintea, fie că ești îndrăgostit, fie că vrei neapărat să scapi de viață. Știi ce-a făcut gagica de s-a ales cu suspendarea?

— Da, însă nu asta-i important. Important este ce vom face împreună pe viitor.

Rob îi aruncă o căutătură stranie.

— Vorbești ca ei, arătă cu degetul mare spre fereastră.

— Așa-i, la dracu', făcu Morton simțindu-se brusc extrem de obosit. Oricum vom muri toți în clipa în care ieșim din gaura-de-vierme; nu vom ajunge niciodată pe Elan.

— Așa te vreau! Ascultă-mă totuși pe mine, ca individ care-a trecut deja prin re-viere, nu te pune cu drăcoaica aia drăguțică. Vorbesc serios — aduce numai belele.

— Amintește-mi cândva să-ți fac cunoștință cu fosta mea soție, rosti Morton pe când părăseau incinta.

* * *

Morton nu știa nici măcar pe ce planeta era tabăra lor de antrenament, Kingsville. Bănuia că ar fi fost una dintre 15Mari: poate Kerensk, judecând după soarele tivit cu violet.

Dacă așa stăteau lucrurile, atunci erau foarte departe de megaoraș.

Kingsville era vastă, lăbărțându-se peste o regiune de poale de dealuri deșertice. La nord de tabără, colinele line se înălțau treptat într-un lanț muntos care se întindea peste orizont, cu piscurile îndepărtate acoperite de zăpadă. Deșertul se desfășura în toate direcțiile sub forma unui șes neregulat de lut galben prăfos, presărat cu bolovani fărâmicioși. Tufe mici de cactuși nativi rezistenți erau adunate laolaltă pe fundul oricăror depresiuni, cât de mici, tulpini sure și groase, cu o blană de frunze aciculare nu mai groase decât hârtia și la fel de uscate.

Printre cei din tabără umbla vorba că dacă puteai ajunge la marginea deșertului, atunci ai fi fost eliberat. Că Marina dorea să vadă cât de bune erau sistemele lor wetcablate pentru asistarea oamenilor în condiții ostile. În tot cazul, nu existau nici garduri, nici pazboți. Unicul mod de a veni ori de a pleca era pe calea aerului.

Avioane de mărfuri gigantice aduseseră întreaga tabără din necunoscuta metropolă cu care se făleа planeta aceasta și continuau să descarce zilnic alte kituri pentru clădiri din prefabricate, alături de provizii și sisteme de armament. Kingsville fusese divizată în douăzeci și trei de secțiuni, cu câte un dom geodezic mare în centrul fiecăreia. La interiorul domurilor se aflau principalele facilități de antrenament, laboratoarele tehnice, unde trupele erau wetcablate cu cele mai bune sisteme ale Commonwealthului, și cantina. Șir după șir de barăci radiau din fiecare dom, întinse pe solul colbuit aidoma unor cărămizi negre. În jurul lor erau poligoanele de tragere și parcursurile pentru testarea costumelor.

Când Morton se îndreptă către baraca grupei sale sub soarele arzător al sfârșitului de după-amiază, zgomotele taberei se învolburau în jurul lui, perfect familiare acum, după două săptămâni petrecute aici. Fusese afundat atât de intens în antrenamente și wetcablare, încât i se părea că viețile lui anterioare fuseseră simple dramolete IST, despre care abia își reamintea că le accesase. Bubuituri seci, repetate, de arme cinetice răsunau dinspre poligonul unde exersa divizia care urma să coboare pe Slingo. Țiuiturile jeturilor compresoare erau constante, în timp ce avioanele soseau și plecau de pe pista

aflată la cinci kilometri mai departe; după prima noapte, nu se mai simțise deranjat de ele. Jeepuri și camioane uruiau, gonind pe drumurile de pământ bătătorit ce legau aeroportul de secțiunile din Kingsville. Strigăte și incantații se auzeau dinspre grupele care se străduiau să termine diverse parcursuri teribile, care le pregăteau corpurile pentru măreața contraofensivă a Marinei. Șaizeci la sută dintre ei erau condamnați care doreau să scape de pedepsele de suspendare a vieții, iar restul erau diverși liber-profesioniști din domeniul securității și patrioți imbecil de entuziaști care ardeau de dorința de a le arăta inamicilor ce greșeală mare făcuseră când atacaseră Commonwealthului. Nici chiar acum Morton nu decisese dacă ei aveau să se îmbarce în cea mai mare misiune sinucigașă care fusese imaginată vreodată, sau dacă aveau să fie realmente de vreun ajutor. Îi plăcea totuși să creadă că grupa lor era îndeajuns de dură și inteligentă pentru a produce niște rezultate efective. Până și nebuna de Pisică își juca rolul în majoritatea timpului. Și tovarășii ei de baracă n-aveau decât să-și imagineze, alături de multe alte speculații comune, ce crime avea să comită asupra extratereștrilor, ținând seama de ceea ce făcuse unor oameni perfect inocenți.

Paralelipipedul în care fusese repartizată Ghearele Pisicii era lung de cincisprezece metri și lat de patru metri, partiționat în trei zone simple. Dormitorul și spațiul principal de locuit la un capăt, baia la mijloc iar după ea o mică odaie de recreare cu două sofale moi și un nod de rețea Kingsville, unde puteai accesa biblioteca de dramolete IST a taberei, care era în majoritate compusă din pornsoft. Legătura lui Kingsville cu cibersfera planetară era monitorizată de o IR, care reglementa toate apelurile care intrau și ieșeau. Puteai să vorbești cu absolut oricine doreai, inclusiv cu mass-media, dar subiectele erau limitate și orice menționare a tipurilor de armament, antrenamentelor sau posibilelor date legate de contraofensivă erau blocate instantaneu. Precum restul Ghearelor Pisicii, Morton nu primise niciun apel. Bănuia că asta însemna că nici nu avea pe cine să apeleze.

Ușa se închise înapoia lui, ascunzând arșița și praful și asigurându-i un climat decent, cu aer condiționat. Lumina solară alb-purpurie care rănea realmente ochii era filtrată de

ferestre, conferind interiorului un spectru terestru normal. Bărbatul se duse la patul lui și începu să se dezbrace, lăsând un servibot să-i prindă hainele. Rob și Doc Roberts făceau la fel. Pisica era deja într-un cubiculum-duș și cânta, fals și voios. Cumva simularea îi umpluse pe toți de sudoare și murdărie, ca și cum s-ar fi târât printr-un deșert adevărat.

Morton rămase mult timp la duș, huzurind sub apa fierbinte și folosind mult gel. E-majordomul îi reproducea un fișier de rockuri acustice vechi, îngăduindu-i să uite de antrenamente. După toate inserțiile pe care le primise, părți ale pielii sale erau și acum sensibile; iar unele dintre noile COtatuaje provocaseră ușoare iritații, într-atât erau de profunde. Jeturile de apă ce le izbeau ajutau la amorțirea durerilor. Până și gândurile i se calmau, pe când fredona melodia alături de acordurile chitarei. Memoriile artificiale de instrucțiuni despre arme, care i se înfiltrau în creier în fiecare noapte, îi făceau somnul superficial și neregulat, amestecându-se cu vise nechemate. Era unul dintre motivele pentru care se simțea atât de iritabil în timpul zilei. Nu-și dorea decât o perioadă neîntreruptă de douăzeci și patru de ore în care să se relaxeze și să se odihnească. Nu credea însă că va avea parte de așa ceva, întrucât ritmul taberei era prea rapid.

Ca orice soldat din lume, se întreba când vor fi trimiși în misiune. Pe toți îi mai așteptau încă două sesiuni de wetcablare în clinicile de la parterul domului. Iar sesiunile se derulau întotdeauna la minimum trei zile depărtare una de cealaltă. Nu trebuia să fii un geniu ca să înțelegi că urmau să plece spre 23Pierdute, imediat ce aveau să se familiarizeze cu sistemele pe terenurile de antrenament din deșert. Morton bănuia că asta urma să se întâmple peste maximum două săptămâni.

Când ieși de sub duș, în baracă era mai liniște ca de obicei. În general, în spațiul comun avea loc vreo ceartă sau se pălăvrăgea pur și simplu. Azi însă, în vreme ce se ștergea cu prosopul, nu auzea decât un murmur scăzut de glasuri.

— Hei, Morton! strigă Doc Roberts. Mișcă-ți curu-ncoace, ai o musafiră!

Cuvintele acelea declanșară un val de râsete obscene.

O fembotă îi întinse un pachet de polietilenă care conținea un set de haine noi. Se îmbrăcă fără grabă, bănuind o farsă.

Nu era o farsă. O femeie frumoasă era așezată pe patul lui, cu Rob, Parker și Doc Roberts strânși în jurul ei aidoma unor lupi care se holbau la o halcă de carne crudă. Până și Pisica stătea pe patul ei într-o poziție complicată de yoga, zâmbind sarcastic și intervenind uneori în conversație.

Vizitatoarea lui purta o fustă lungă verde-smarald din bumbac ușor, care se învolbura, și o bluză albă aproape transparentă. Cârlionți de păr blond ca mierea scăpaseră de sub o șapcă veselă din catifea neagră. Când Morton intră, ea se sculă și toți amuțiră.

Morton fu cât pe-aici să întrebe: „Cine ești?". Apoi îi văzu chipul și uimirea îi încremeni realmente trupul. Clipi neîncrezător, când ea îi surâse strengărește.

— *Mellanie*?

— Bună, Morty.

Ceilalți chicotiră, disprețuitori și invidioși în același timp.

— Dumnezeule! Ai...

— Am crescut?

El se mulțumi să încuviințeze din cap. Era realmente superbă.

— Haide, pup-o, cretinule! răcni Doc Roberts.

— Ba nu, zbieră Parker, fute-o de-i sar capacele! În fața noastră!

Rob îi trase un pumn în umăr.

Mellanie îi aruncă lui Morton un zâmbet mai strălucitor decât soarele și porni către el. Bărbatul nu cuteza să se clintească. Mâinile ei îi prinseră capul și Mellanie îl sărută prelung, înfometat.

Un cor de ovații și fluierături se auzi, în vreme ce îmbrățișarea părea să nu se mai termine.

— Mi-ai dus dorul? îl tachină ea.

— Ă-ă... Morton simțea o erecție uriașă care-i umfla pantalonii. Ce dracu', *da*!

Ea râse încântată și-l sărută din nou, de data aceasta mai blând.

— Am venit să-ți ofer un contract media pentru emisiunea lui Michelangelo. Dorim să te angajăm în calitate de corespondent din prima linie. Există vreun loc privat în care să putem merge ca să... discutăm clauzele?

Morton își îndreptă spatele. Se uită la camarazii săi de grupă, care rânjeau obscen.

— Sigur că da. Pe-aici.

O cuprinse cu brațul după talie și o conduse dincolo de baie. Altă repriză de fluierături și îndemnuri vulgare izbucni în urma lor.

Îndată ce intrară în odaia de recreare, bărbatul trânti ușa și împinse o sofa în dreptul ei, blocând-o. Nu izbuti să termine. Mellanie sări peste el, încercând parcă să-l devoreze cu gura. Morton îi deschise brutal bluza și auzi țesătura rupându-se. Nasturii se risipiră pe podea. Femeia purta dedesubt un sutien delicat din dantelă albă, pe care el îl smuci într-o parte, dezvelindu-i sânii. Erau pe cât de perfecți și-i reamintea, ferm și superb modelați, cu sfârcurile întunecate aţâţate. Gura i se închise în jurul unuia, pe care-l supse și-l linse. Mâinile Mellaniei îi găsiră capsa pantalonilor și o desfăcură. Degetele ei îi cuprinseră testiculele, după care strânseră brusc.

Se prăbușiră pe sofa, cu Morton deasupra. El bâjbâi disperat cu propria sa cămașă, încercând să și-o tragă peste cap. Mellanie își coborî fusta în jos pe picioare. Apoi bărbatul fu înlăuntrul ei, futând-o de-i săreau capacele, cu izbituri sălbatice, adânci. Amândoi strigară, parcă întrecându-se în intensitate, în satisfacție, și se încleștară frenetic, în timp ce corpurile le vibrau în extaz.

* * *

Mai târziu, deși nu putea preciza când anume, Morton își reveni îndeajuns ca să-și focalizeze privirea pe tavanul la care rămăsese cu ochii. Zăcea rezemat de baza sofalei, gâfâind din greu și asudând copios, în contrast cu euforia pe care o simțea. Mellanie chicoti mulțumită lângă el și se ridică într-un cot. La un moment dat, își pierduse șapca neagră și părul i se revărsase nestăvilit. Sutienul continua să-i fie pe trup, dar ajunsese pe abdomen, răsucit.

Morton îi zâmbi și o sărută cu blândețe, după care căută copca sutienului și-l scoase în cele din urmă. Atunci observă că propria sa cămașă îi era înfășurată pe braț. Râzând, Mellanie i-o desfăcu.

— Arăți cu-adevărat extraordinar, rosti el admirativ. Mâna îi mângâie brațul femeii, traversându-i abdomenul și coborând întrebător să-i maseze coapsa. Vârsta asta ți se potrivește.

— Nu te-ai schimbat.

— Ăsta-i un lucru bun?

Mellanie icni surprinsă față de ceea ce făcea mâna lui. Uitase cât de *foarte* bine îi cunoștea el corpul.

— Îmi place ca unele lucruri să rămână la fel, șuieră încântată.

— Mi-ai dus dorul?

— Da.

— Cât de mult?

Ea își coborî capul, lăsându-și cârlionții umezi să-i atingă pieptul.

— Uite-atât de mult...

Buzele și degetele ei își începură dezmierdările delicate.

— Uite-atât de mult...

Coborî lent pe abdomenul lui, către locul unde penisul începea să i se întărească din nou.

— Uite-atât de mult..., mormăi ea nerăbdător.

* * *

Morton era convins că n-avea să se mai poată clinti niciodată: toate membrele îl dureau în modul cel mai oribil. Zăceau unul lângă celălalt pe podea, ținându-se în brațe, pe când lumina pălea de pe cerul deșertului de afară. Pentru prima dată de după proces, bărbatul începu să regrete ceea ce pierduse.

— Te-ai descurcat bine, după...? întrebă el încet.

— N-am probleme.

— Îmi pare rău... știu că n-a putut să-ți fie ușor. Ar fi trebuit să fi luat niște măsuri de prevedere, să fi pus niște bani deoparte, lichidități. Pur și simplu n-am crezut...

— Morty, ți-am spus că n-am probleme.

— Da... Iisuse, da' arăți mortală! Vorbesc serios.

Ea surâse și-și trecu mâna prin păr, îndepărtându-l de pe față.

— Mulțumesc. Realmente ți-am dus dorul.

Chiar și acum, el nu se putea gândi decât s-o reguleze din nou.

— Și... ai pe cineva?

— Nu, răspunse ea nițel cam repede. N-am pe nimeni la care să țin. Nu așa cum țin la tine. Evenimentele au fost destul de stranii pentru mine. Mai ales după atacul Dysonilor.

— Sunt convins. Ce-i cu slujba despre care vorbeai? Ai amintit de Michelangelo.

— Ah, da, actualmente lucrez pentru emisiunea lui. Sunt reporteră.

— Felicitări. Concurența trebuie să fi fost destul de mare.

— Am un agent bun.

— Ce dracu', văd. Te-a băgat aici. Asta-i tot ce-mi pasă.

Femeia puse o mână pe pieptul lui și-l mângâie afectuos.

— N-a fost un pretext, Morty. Aș fi putut veni să te văd oricând. Ai dreptul la vizitatori.

— Da.

Nu înțelegea despre ce era vorba.

— Oferta este reală. Mi-a trebuit nițel timp s-o formulez cât mai bine, iar avocații emisiunii au trebuit să convingă Marina să fie de acord, dar totul e bătut în cuie.

— Vrei să trimit reportaje de pe Elan?

— În esență, da. La fiecare moment de contact stabilit prin gaura-de-vierme ai dreptul la un pachet scurt de comunicații personale — asta face parte oricum din contractul tău.

— N-am citit niciodată clauzele alea scrise cu litere mici, murmură el.

— Avocații au convins Marina să fie de acord să-ți utilizezi pachetul pentru a ne expedia un reportaj. Michelangelo va plăti și onorariul este bun. Asta va-nsemna că vei avea bani după ce se va termina totul. Îi poți folosi ca să reîncepi.

— Bine. Cum zici tu... Mai pot să te văd? Asta-i tot ce mă interesează.

— Va fi greu. N-o să capăt multe ocazii. Și până la contra-atacul Marinei nu mai poate fi prea mult.

— O să mai vii să mă vezi aici? insistă Morton.

— Da, Morty, o să mai vin.

— Bun.

Începu s-o sărute iarăși.

— Vreau să-ți arăt ceva, șopti femeia.

— Ceva ce-ai învățat? Limba lui îi exploră atâtător gâtul. Ceva ce-ar face o fetiță rea?

Ea îi luă ambele mâini și le ținu ferm. Morton rânji, anticipând ceva interesant. E-majordomul îl anunță că COtatuajele de pe palmele și degetele lui interfațau.

— Ce...

Brusc, Morton se trezi pe fundul unei sfere albe. Linii vagi de script cenușiu curgeau peste suprafața ei, prea repede ca să le poată focaliza. Îi reaminteau de modul grafic de bază în stand-by al vederii virtuale.

— Iartă-mă, rosti Mellanie, n-am vrut să te sperii.

Morton se întoarse și o văzu lângă el. Purta o salopetă albă, simplă. Coborî ochii și văzu că era îmbrăcat la fel.

— Ce dracu' s-a-ntâmplat? întrebă el. Unde suntem?

— Este un ambient simulat. În esență, suntem în interiorul inserțiilor tale.

— Cum pizda mă-sii ai făcut asta?

— În timp ce tu erai în suspendare, IC mi-a dat niște COtatuaje destul de sofisticate. Abia acum încep să învăț cum să folosesc unele pentru mine.

— IC?

— Avem o înțelegere. Eu îi ofer informații mai puțin obișnuite, iar ea acționează ca agent al meu. Nu știu totuși sigur câtă încredere pot avea în ea.

— *Tu* îi oferi informații?

Morton își dori să poată rosti o propoziție care să nu fie o întrebare. Dădea impresia unui ignorant capricios.

— Da.

Mellanie părea ușor iritată de implicație.

— Ah, bun.

— Suntem conectați în felul ăsta, deoarece este o legătură complet privată. Marina nu are niciun fel de senzori pe care să-i poată folosi pentru a trage cu urechea la ce-ți voi spune.

— Ce anume? întrebă el precaut.

— Îți mai amintești de Păzitorii Individualității?

— Un fel de sectă? Cei care trimiteau mereu shotgunuri în unisferă? Nu ei au atacat *A doua șansă*? Credeau că guvernul era condus de un extraterestru. Niște căcaturi de-astea...

— Aveau dreptate.

— Haide, *termină*!

— Extraterestrul se numește Starflyer și este posibil ca el să fi declanșat războiul.

— Termină, Mellanie!

— Morty, eu am fost mințită. S-a tras în mine. Agenții lui au încercat să mă răpească. Până și Paula Myo crede că-i adevărat.

— Investigatoarea? întrebă el uluit.

— Nu mai este investigatoare. Starflyer a izbutit să-i determine concedierea, dar ea are contacte politice. Nu-nțeleg totul, însă lucrează acum pentru alt departament guvernamental. Așa cred... Nu vrea să-mi spună nimic. N-are încredere în mine. Morty, chestia asta mă sperie de nu mai pot. Nu știu cu cine să mă sfătuiesc, decât cu tine. Știu că tu ești sigur, pentru că ai fost suspendat pe când s-au petrecut toate astea. Te rog, Morty, ia cel puțin în considerare posibilitatea. Păzitorii trebuie să fi pornit de la ceva rațional. Nu-i așa? Orice legendă are un grăunte de realitate.

— Nu știu.... Recunosc că ei există de neobișnuit de mult timp, dar asta nu-nseamnă și că ar avea dreptate. Oricum, ce legătură au toate astea cu mine? Eu voi pleca la război dintr-o clipă în alta. Nu te pot proteja, Mellanie. Chiar dacă aș fugi din bază, Marina are toate codurile de activare pentru sistemele mele de armament wetcablat. Le poate deconecta oricând dorește.

— Serios? păru surprinsă femeia. Mă-ntreb dacă nu le-aș putea sparge...

— Mellanie, îmi pare rău, totuși nu pot risca să mă-ntorc la suspendare. Nici chiar pentru tine.

Ea clătină din cap.

— Nu asta vreau să-ți cer.

— Atunci, ce?

— Vreau să-mi trimiți informații de pe Elan.

— Ce fel de informații?

— Orice poți afla despre Dysoni și care, în mod normal, ar fi clasificat ca strict secret. Morty, nu putem avea încredere în Marină, Starflyer s-a infiltrat în ea. Da, știu că sun ca o paranoică. Acum un an, eu însămi aș fi reacționat la fel ca tine.

— Ești chiar serioasă despre chestia asta, așa-i?

— Da, Morty.

El tăcu câteva momente prelungi, apoi întrebă:

— Ai fi venit să mă vezi, dacă n-ai fi fost prinsă în toată chestia asta?

— Aș fi fost aici, indiferent ce s-ar fi întâmplat cu Commonwealthul. Îmi dau cuvântul. Nici măcar nu-mi pasă că-i posibil ca tu s-o fi omorât pe Tara.

— Să știi că probabil am și omorât-o. Investigatoarea Myo nu face multe greșeli.

— Nu contează. Noi ne-am înțeles bine, chiar dacă nu eram decât o puștoaică naivă. Știu că amândoi ne-am schimbat de atunci, dar trebuie să vedem ce putem fi de data asta. Amândoi o datorăm personalităților noastre mai vechi, nu?

— Să dea dracu', dacă nu ești cu totul alta!

— O să-mi trimiți orice informații poți?

— Cred că da. Nu vreau să te dezamăgesc din nou. Deci... bănuiesc că ai o metodă perfect sigură de a-ți strecura datele astea?

— Bineînțeles.

— Mă gândisem eu, rosti Morton pe un ton resemnat.

Într-adevăr, aceasta nu mai era adolescenta Mellanie cu fundulețatrăgător, aflată la prima ei viață și pe care o vrăjise ca să și-o bage în pat. Aceea dispăruse; se schimbase într-o persoană mult mai interesantă. *Totuși a rămas al dracu' de atrăgătoare.*

Mellanie scoase din buzunar un pătrat de mărimea palmei și-l ridică. Era alcătuit din alfanumerice dense, care străluceau violet stins, în vreme ce curgeau întruna, unele pe lângă altele, rămânând însă mereu în interiorul cadrului lor. Femeia le privi cu interes.

— Uau, n-am mai văzut niciodată până acum un program în pielea goală!

Felul copilăresc în care se comportase îl făcu pe Morton să surâdă înaintea unor amintiri dragi.

— Ce-i ăsta?

— Software de încriptare. L-am cumpărat de la Paul Cramley.

— Mi-l amintesc pe Paul. Ce mai face bătrânul escroc?

— E hărțuit. Mi-a promis că asta va ascunde mesajul tău privat către mine în fluxul de date senzoriale pe care-l vei expedia emisiunii. Nimeni cu excepția mea nu-l va putea extrage.

Îi îndesă pătratul în mână și acesta se deplie, iar șirurile de simboluri înfloriră în afară și se contopiră în pereții sferei. Urmăriră o vreme scriptul cenușiu, după care se topiră în același gri semi-vizibil ca restul simbolurilor.

E-majordomul lui Morton îl anunță că un program nou se încărcase cu succes în inserția lui principală, dar nu avea certificat de autor și validare de non-ostilitate.

— Lasă-l să ruleze, îi spuse e-majordomului.

— De asemenea, zise Mellanie, va decripta mesajele pe care ți le voi trimite eu.

— Sper ca toate să fie poze obscene.

— Morty!

Fața ei dezamăgită se destrămă într-un vârtej dali-esc de culori. Morton reveni camera de recreare , cu trupul gol și cald al femeii ghemuit în brațele lui.

— Mulțumesc, șopti ea. Îți sunt foarte recunoscătoare.

— N-ai vrea să mi-o dovedești? Aici, în lumea materială?

— Iarăși? Deja?

— Am așteptat mai bine de doi ani și jumătate.

5

Găsitoarea-potecii petrecuse numai trei zile plutind în imponderabilitate și Ozzie se confrunta deja cu o decizie pe care *realmente* nu dorea s-o ia. O parte importantă din problema lui era faptul că ei nu aveau o destinație. Și chiar dacă ar fi avut, ajungerea la orice destinație ar fi fost dificilă. Curenții de aer din haloul de gaze erau complet imprevizibili. Brize moderate îi purtau spre înainte mai bine de o jumătate de zi, după care-i depozitau ore la rând în buzunare de calm. Ei lăsaseră pânza ridicată în majoritatea timpului, astfel că pluta prezenta o suprafață acceptabil de mare pentru a prinde brizele, indiferent care le-ar fi fost orientarea. Rafale de vânt izbucneau brusc, din fericire de scurtă durată, umflând vela ca și cum ar fi fost încă pe apă și purtându-i amețitor de rapid. O dată fuseseră chiar nevoiți să ruleze vela, într-atât de amenințător vibra micuța lor ambarcațiune. În sine, o asemenea metodă de călătorie era un concept interesant. Ozzie proiecta în minte o navă aeriană care ar fi putut naviga prin haloul de gaze cu precizie mult mai mare; în imaginația lui, semăna cu o goeletă cilindrică, din care se lățea un păienjeniș de arboradă, plină de pânze. Ar fi putut duce o viață interesantă, călătorind prin acest tărâm fabulos. Ba chiar, mai multe vieți.

Acelea erau genul de idei visătoare ce prezentau posibilități din care se putea extrapola aproape la infinit și care făceau ca prozaica sa viață reală să fie nițel mai suportabilă.

Cu ajutorul încurajărilor lui Ozzie, Orion se adaptase încetișor la imponderabilitate, deși n-avea să se simtă niciodată în largul său în mediul acela. Acum băiatul putea totuși să piloteze pluta cu destulă siguranță, deși Ozzie avea grijă să fie legat

permanent cu frânghia. Reușea chiar să nu vomite majoritatea mâncării. Bărbatul nu putea însă face mare lucru în privința propriilor sale griji. Pluta lor jalnic de micuță ce rătăcea în interiorul macrocosmului care era haloul de gaze inducea un sentiment de izolare, care-i stârnea lui Ozzie atacuri temporare de panică.

Tochee reprezenta altă problemă. Uriașul extraterestru suferea realmente în imponderabilitate. Ceva din fiziologia lui nu putea realmente să abordeze situația. Petrecea tot timpul strângând cu jale puntea posterioară și abia dacă se hrănea, deoarece regurgita permanent orice alimente pe care izbutea să le înghită. Bea foarte puțin. Ozzie era nevoit să-l roage și să insiste permanent în privința asta.

Bărbatul știa că trebuiau să revină cât mai repede într-un câmp gravitațional.

Încercarea de a-l determina pe Tochee să bea nu era decât unul dintre necazurile pe care le aveau cu apa, și cel mai neînsemnat. Mult mai acută era reducerea proviziei. Ozzie nu se gândise niciodată că ar putea rămâne fără apă. Desigur, nu se așteptase niciodată să cadă de pe planetoid, ceea ce era de fapt cauza primară a problemei. Ei porniseră să navigheze pe un ocean pe care mica lui pompă manuală cu filtru se putea descurca perfect, oferindu-le oricât de multă apă potabilă ar fi dorit și când ar fi dorit. Mai mult chiar, pe toate planetele pe care le străbătuseră apa fusese singura constantă pe care se putuseră bizui.

Pentru stocarea ei nu aveau decât credinciosul recipient din aluminiu pentru lichide al lui Ozzie, două termosuri și unul dintre ultimele burdufuri din plastic ale lui Orion. Toate fuseseră pline când căzuseră pe cascadă, dar conțineau în total doar cinci litri. Acum ajunseseră la jumătatea burdufului din plastic; iar asta grație acumulărilor de fluid facial în obrajii și gâturile celor doi oameni, care le eliminau reflexul de sete.

Ozzie zărise îndepărtate bancuri de ceață sură de mărimea unor mici sateliți naturali, care pluteau prin haloul de gaze. În majoritate, erau nebuloase zdrențuite ce se deșirau leneș în lungul curenților aerieni, însă și câteva ghemotoace care se roteau rapid precum ciclonii de pe Jupiter. Niciunul nu se găsea

mai aproape de un milion de kilometri de *Găsitoarea-potecii*. Ar fi durat luni, poate chiar ani să ajungă la ele.

O treime din fructele pe care le depozitaseră cu atâta grijă în coșuri din nuiele înainte de a porni căzuse în neant, când trecuseră peste muchia de apă a planetoidului. De atunci, mâncaseră destul de multe, suplimentându-le cu ceea ce mai rămăsese din peștele semipreparat. Fructele erau suculente și zemoase, totuși nu puteau înlocui realmente apa. În cel mai bun caz, le-ar mai fi ajuns pentru maximum două zile.

De aceea, Ozzie începu să examineze cu atenție și să se gândească la celelalte obiecte sau creaturi care ocupau haloul de gaze. Neavând mare lucru de făcut decât să privească ambientul, sesiză relativ repede că nebuloasa era destul de dens populată. Artefactele cele mai mari erau planetoizii din apă, însă el greșise cu privire la prima ipoteză despre geometria lor. Pe măsură ce pluta se îndepărta tot mai mult de planetoidul de pe care căzuseră, bărbatul îi zărea forma reală. Nu era o emisferă, ci aducea mai degrabă cu un covrig secționat în două printr-un plan orizontal. Partea superioară plată, cu arhipelagul de insulițe, era orientată permanent spre soare, cu oceanul curgând peste toate marginile ei. Apa urma rotunjimea curbei, după care începea lunga ascensiune înapoi prin gaura centrală de forma unei pâlnii, pentru a reumple oceanul superior și a relua ciclul. Orificiul prin care se revărsa deasupra era acoperit întotdeauna de un nor alb opac, care practic atingea apa și-i oculta ridicarea din adânc. Ozzie și-ar fi vândut sufletul fără să clipească, dacă ar fi putut să vadă generatorul gravitațional care făcea posibil fenomenul. Bineînțeles, nu puteau reveni la planetoid, nici dacă ar fi prins un curent de vânt care să sufle în direcția cuvenită. Pur și simplu, bărbatul nu se putea gândi la un mod sigur pentru a ateriza (sau ameriza). În niciun caz fără o parașută...

Porni atunci să privească alte obiecte ce orbitau în interiorul haloului de gaze. Existau multe creaturi similare unor păsări ce zburau de colo-colo, fie singure, fie în stoluri imense. Cele care se apropiaseră deocamdată suficient de mult de *Găsitoarea-potecii* pentru a putea fi distinse clar puteau fi clasificate în două categorii: unele aveau o aripă spirală similară unui șurub, care se întindea pe toată lungimea corpului, iar celelalte, pe care Orion le poreclise păsări-evantai, aduceau cu niște

elicoptere biologice. Poate că erau comestibile, însă păsările-spirale erau destul de mari, cam cât Tochee, cu colți lungi și ascuțiți pe care Ozzie nu dorea defel să-i privească personal și de foarte aproape. În plus, nu-și putea imagina vreun mod în care să captureze vreuna.

Numărul lor mare sugera că aveau surse de hrană ușor accesibile, ceea ce era încurajator. Ozzie văzuse destui arbori-zburători, structuri globulare dendritice alcătuite din materiale cu aspect spongios, albaștri și violeți, de patru–cinci ori mai mari decât sequoia gigantici de pe Pământ. Avea mai multe speranțe în privința lor, decât în a păsărilor; arborii ar fi trebuit să dețină rezerve interne de apă. Totuși niciunul nu fusese îndeajuns de apropiat ca să încerce să ajungă la el, ținând seama mai ales și de starea de slăbiciune a lui Tochee. Probabil că aveau să beneficieze de o singură șansă de a fi remorcați spre o joncțiune, iar distanța pe care o putea străbate extraterestrul se reducea cu fiecare zi, așa că bărbatul trebuia să aleagă cu foarte multă grijă.

De fapt dorea genul de recif pe care-l descrisese Johansson. Fie și numai pentru simplul motiv că individul revenise în Commonwealth după ce fusese pe un asemenea recif. Deocamdată nu zărise nici urmă de așa ceva. Oriunde ar fi privit existau nenumărate punctulețe, dar îi era imposibil să le evalueze mărimea și natura până nu ajungeau în raza inserțiilor sale retinale.

Nici matricea palmară nu-l ajuta prea mult. Pentru a treia oară într-o oră, Ozzie examină datele pe care i le afișa în vederea virtuală. Nimeni nu folosea spectrul electromagnetic pentru transmisii. Nimeni nu răspunsese la semnalul de ajutor pe care îl emisese constant din clipa în care ajunseseră aici. Deși pe de altă parte era greu de spus cât de departe ar fi călătorit semnalul acela prin atmosfera haloului de gaze...

Ozzie suspină dezamăgit — o dată în plus. Potrivit cronometrului din vederea virtuală, trecuseră patru ore de când băuse ultima dată; când își verifică și ceasul vechi de la încheietura mâinii, îi arătă același lucru. Sosise timpul să ia decizia pe care o tot amânase în speranța unui miracol.

Ranița îi era legată de punte, la doi metri depărtare de culcușul pe care și-l improvizase. Își scoase curelele de umeri

și pluti într-acolo. Filtrul se afla înăuntru, cu tubul micuț încolăcit cu grijă.

Orion se foi în cuibul pe care-l construise din funii și sacul de dormit. Dădu să spună ceva, apoi zări filtrul din mâna lui Ozzie.

— Oh, nu! Nu se poate!

— Trebuie făcut ceea ce trebuie făcut, replică trist Ozzie.

— Eu n-o s-o fac, anunță ferm băiatul. Silfenii au creat locul ăsta, așa că nu trebuie să facem așa ceva.

— Silfenii sunt în apropiere? întrebă Ozzie răbdător.

Orion își scoase pandantivul prieteniei. Trebui să împreuneze palmele căuș în jurul micuței nestemate, înainte de a putea zări micuța scânteie de jad din centru.

— Nu cred, suspină el posac.

— Mă gândeam eu...

Ozzie scotoci mai departe prin raniță, până ce găsi o pungă veche de polietilenă. O privi abătut.

— Atunci... cred că asta-i!

— Eu n-o fac.

— Da, mi-ai zis.

Ozzie se împinse în punte și se trase, mână cu mână, în jurul părții de dedesubt a plutei, punând astfel o barieră modestă între el și tovarășii săi. Era ceva dificil și fără spectatori. Dură o vreme până își convinse corpul șovăitor să coopereze, dar în cele din urmă izbuti să urineze în pungă.

Înșurubă filtrul pe sticla de apă și se uită la punga de polietilenă.

— Haide, fă-o o dată, labă tristă, își spuse.

Capătul tubului intră în pungă, pe care o strânse pentru a ține fluidul în jurul absorbției. Începu să pompeze filtrul, strângând în mod repetat mecanismul simplu în genul unui trăgaci, până ce în pungă nu mai rămase nimic.

— Oribil de scârbos! exclamă Orion când Ozzie apăru pe după marginea plutei.

— Nu, absolut deloc. Este pur și simplu chimie. Filtrul înlătură toate impuritățile, producătorul o garantează. De când am plecat, tu ai băut apă identică cu asta.

— Nu-i adevărat! Este pipi, Ozzie!

— Nu mai este. Fii atent, să știi că exploratorii din trecut trebuiau să facă același lucru în varianta naspa când se rătăceau în deșert. Noi avem baftă, nenică!

— Eu n-o s-o fac. Mă mulțumesc cu fructele.

— Bine. Cum vrei.

Ozzie desfăcu capacul sticlei sale de apă și în mod deliberat trase o dușcă zdravănă. Bineînțeles, nu avea absolut niciun gust; însă lui i se părea că simte cu totul altceva. *Fir-ar al naibii de puști! Îmi bagă idei în cap.*

— Este ceva sigur? întrebă Tochee.

— Nu-ncepe și tu.

— E dezgustător, aia e, comentă Orion. Cu totul scârbos!

— Nu știu dacă voi doi v-ați dat seama, spuse Ozzie brusc săturat până peste cap de amândoi, dar suntem în căcat până la gât. De-acum înainte și voi doi o să vă strângeți urina.

— Nici vorbă! țipă Orion.

— Ba da. Ozzie întinse sticla spre băiat. Vrei?

— Ozzie! I-urina ta.

— Da. Știu. Începe atunci s-o păstrezi pe a ta.

— O s-o păstrez, însă n-o s-o beau.

— Organele mele digestive nu funcționează ca ale voastre, anunță Tochee. Pentru mine nu există un mecanism de separare. Excelentul tău filtru va lucra pentru așa ceva?

Orion gemu îngrozit și se întoarse cu spatele, punându-și palmele peste urechi.

— Cred că n-avem decât un mod prin care să aflăm, remarcă Ozzie posomorât.

* * *

O mișcare bruscă îl trezi pe Ozzie; ceva îl împungea în mod repetat în piept. Înlătură banda de țesătură pe care și-o înfășurase peste ochi ca să-și ofere puțin întuneric. Un tentacul manipulator al lui Tochee era ridicat în formă de „S" chiar în fața chipului său, pregătit să-l împungă din nou.

— Ce-i? mormăi Ozzie.

Îi era greu să adoarmă în imponderabilitate și detesta să fie trezit. Ceasul din vederea virtuală îl anunță că dormise doar douăzeci de minute. Asta îi spori iritarea.

— Trec multe creaturi zburătoare mari, zise Tochee. Nu cred că sunt păsări.

Ozzie scutură din cap, străduindu-se să-și alunge letargia. O greșeală uriașă. Strânse energic din fălci pentru a combate greața bruscă.

— Unde?

Tentaculul lui Tochee se îndreptă și arătă spre prova.

Orion se lupta deja în pliurile groase ale sacului său de dormit când Ozzie îl ocoli. Încetini, prin două smucituri, apoi se prinse ferm de punte cu mâna dreaptă. În felul acesta, capul îi ieșea în afara plutei, făcându-l să se gândească la un soldat medieval care privește precaut peste meterezul castelului pentru a urmări apropierea unei armate invadatoare. O briză blândă îi clătină coafura afro. Tochee și Orion i se alăturară.

— Uau! șopti Orion. Ce pot fi?

Ozzie își folosi inserțiile retinale pentru a transfoca. Stolul se întindea probabil pe un kilometru, cu mii de puncte maro-deschis, de culoarea pielii, ce se învolburau lent în urma unui grup mic și strâns. Era ca și cum ar fi privit o cometă granulară, cu o coadă largă care unduia lent în siajul nucleului. Se găseau la doi kilometri depărtare și trasau o linie delicată pe albastrul infinit al haloului de gaze. E-majordomul activă mai multe programe de amplificare, izolând un punct. Imaginea fu lent rafinată, deslușind creatura din conturul ei cețos original.

— Să dea dracii! murmură Ozzie.

— Ce-i? întrebă Orion.

Ozzie îi ceru e-majordomului să afișeze imaginea pe matricea palmară. O întoarse după aceea către băiat.

— Ah! rosti încet Orion.

Era un Silfen, dar nu semăna cu niciunul dintre cei pe care-i văzuseră în păduri când umblaseră pe potecile dintre planete. Acesta avea aripi. La prima vedere, părea ca și cum un umanoid simplu ar fi stat cu brațele și picioarele răschirate în centrul unui cearșaf maroniu.

— Trebuia să fi ghicit, vorbi Ozzie. Yin și yang. Iar noi văzusem deja versiunea populară a zânelor cele bune.

Silfenul zburător semăna într-adevăr tulburător de mult cu un diavol clasic. Având soarele în spatele său, Ozzie văzu că aripile erau de fapt o membrană groasă care transforma lumina

în chihlimbariu întunecat. Erau o pereche superioară și una inferioară ce păreau să se suprapună; în tot cazul, printre ele nu trecea nicio rază de soare. Setul de sus era fixat de brațele Silfenului până la coate, îngăduind antebrațelor să se miște liber. Un filigran de fire negre și subțiri precum cele de păian-jen se ramifica din brațe după un șablon similar cu vinișoarele unei frunze, întinzând membrana între ele. Pe picioare, al doilea set de aripi, mai mari, se extindea până la genunchi, apoi se îndoia spre exterior, lăsând un „V" larg între marginile lor curbate, astfel că partea de jos a picioarelor era liberă. Silfenul ar fi putut să umble și pe sol. O coadă lungă ca un bici pornea din locul unde oamenii aveau coccisul, terminându-se cu o membrană triunghiulară ce semăna cu un zmeu roșiatic.

Silfenul nu zbura în felul în care o fac păsările planetare. Nu fâlfâia din aripi pentru a crea forță portantă. Aici, în haloul de gaze, el se avânta pur și simplu în sus. Membranele mari erau vele, care-i îngăduiau să capteze vântul și să navigheze oriunde ar fi dorit.

Privind stolul care luneca în gigantice și lenețe curbe spirale, Ozzie simți un fior de invidie. Făpturile acelea dețineau ceea ce era, cu certitudine, libertatea finală.

— Și noi ar trebui să facem asta, rosti Orion melancolic. Să ne legăm de pânze și să zburăm. Atunci am putea ajunge oriunde am dori.

— Mda, încuviință Ozzie. Se încruntă, întrucât ideea băia-tului îl făcuse să se concentreze asupra a ceea ce vedea, nu doar să se holbeze plin de invidie respectuoasă. Știți ceva... asta nu-i în regulă.

— Ce anume? întrebă Tochee.

— Tot aranjamentul ăsta. Corpul Silfenilor este conceput pentru a păși într-un câmp gravitațional, la fel ca al nostru, da? Atunci, dacă îl modifici ca să poată zbura prin haloul de gaze, de ce-i mai lași picioarele și brațele? Asta nu-i o modificare care să le permită să trăiască aici permanent. Seamănă mai degrabă cu o versiune biologică a costumelor noastre Vinci. Este ceva temporar — așa trebuie să fie! Aici n-ai nevoie de picioare, iar pe o planetă ți-ar fi destul de greu să te descurci cu aripile alea.

— Probabil..., rosti Orion pe un ton nesigur.

— Am perfectă dreptate, anunță ferm Ozzie. Asta nu-i decât altă parte a blestematei lor etape de „viață întrupată". Este foarte interesantă, nimic de zis, totuși încă nu le vedem faza finală — comunitatea de adulți.

— Bine, Ozzie.

El îl ignoră pe băiat și continuă să gândească cu glas tare:

— Trebuie să existe un loc unde ei capătă modificările astea după ce sosesc. Undeva în haloul de gaze... Undeva unde sunt sisteme biologice sofisticate.

— Sau poate că este o parte naturală a fazei lor, interveni Tochee.

— Poftim?

— Pe planeta mea natală, aveam niște creaturi mici care treceau prin mai multe faze între ieșirea din găoace și forma adultă, aptă de concepție; mai întâi erau acvatice, apoi umblau pe sol și în cele din urmă se îngropau în sol. Se modificau în funcție de mediu. Aripioarele le cădeau și le permiteau să-și dezvolte niște picioare primitive; după aceea își dezvoltau gheare frontale puternice pentru săpat, iar picioarele posterioare se atrofiau. Unii dintre savanții noștri au speculat că propriile noastre manipulatoare cărnoase n-ar fi decât o versiune avansată a mecanismului de morfogeneză. Nu s-au bucurat de prea multă popularitate fiindcă ne-au asociat cu creaturile acelea, deși eu pot aprecia logica de la baza gândirii lor.

— Am înțeles, rosti Orion. Când Silfenii vin aici, le cresc aripi, iar când pleacă aripile li se atrofiază și le cad. Știți mă-ntreb dacă asta-i etapa lor de naștere sau cea de împerechere?

Băiatul chicoti, așa cum numai adolescenții o pot face la gândul împerecherii.

— S-ar putea, aprobă Ozzie fără chef, intrigat pe neașteptate de ideea unui act sexual petrecut în zbor. În tot cazul, implică manipulări biologice masive. Să sperăm că sunt niște suplimentări. Băieți, o s-avem nevoie de ajutor serios aici!

— Păi să-l cerem chiar lor, spuse Orion.

Scoase pandantivul prieteniei de sub tricoul murdar. Strălucirea verzuie din centru era îndeajuns de puternică pentru a fi văzută în ciuda luminii de la soarele haloului de gaze.

— Uau! murmură el. În stolul ăla trebuie să fie o mulțime. Verifică dacă funia de siguranță îi era bine strânsă în jurul taliei, apoi se împinse, desprinzându-se de *Găsitoarea-potecii*. Alo! Hei, suntem aici! Aici! Agită cu disperare din brațe. Eu sunt, Orion, prietenul vostru! Și Ozzie, și Tochee!

Ozzie ezită o clipă. Asemănarea cu niște diavoli era tulburător de apropiată... Se târî pe plută, revenind la raniță, în timp ce Orion continua să strige și să fluture din brațe. Băiatul nu avea să le atragă niciodată atenția în felul acela, deoarece se aflau mult prea departe. Deși, în fundul minții, Ozzie suspecta că stolul de Silfeni știa deja de existența lor aici. Scoase două semnalizatoare din raniță și se întoarse la prova.

— Vino-napoi, îi ceru el lui Orion.

Imediat ce băiatul reveni pe plută, Ozzie lansă o rachetă semnalizatoare, expediind-o în mod deliberat spre periferia stolului. Fără gravitație care s-o frâneze, steaua roșie și strălucitoare parcurse o distanță impresionantă înainte să se stingă. Stolul de Silfeni păru indiferent. Ozzie blestemă în barbă.

— Bine, dac-așa trebuie să fie...

Îndreptă a doua rachetă direct către stol și trase. De data aceasta, punctul orbitor de lumină aproape că ajunse lângă zburători.

— Pe asta trebuie s-o fi văzut! exclamă Orion. Nu se poate!

— Mda, făcu Ozzie. Așa ar fi normal.

Silfenii nu dovedeau însă nicio intenție de a-și modifica direcția.

— Mai trage una, îl îndemnă Orion.

— Nu, clătină Ozzie din cap. Au văzut-o. Ei știu că noi suntem aici.

— Ba nu, nu știu, n-au venit să ne-ajute... Glasul băiatului scâncea de disperare. Dacă ne-ar fi văzut, ar fi venit să ne-ajute. O știu. Sunt prietenii mei.

— Mai am numai două rachete. Ar fi o risipă.

— Ozzie!

— Nu putem face nimic, puștiule. Ei nu-s interesați. Dacă există un singur lucru pe care-l știu în mod cert despre Silfeni este că nu-i poți sili să facă ceea ce nu vor.

— Trebuie să ne-ajute..., rosti Orion deznădăjduit.

Ozzie privi după stolul care se îndepărta de *Găsitoarea-potecii* pe o rută spiralată.

— Mă-ntreb ce-o fi atât de important pentru ei în locul spre care merg? murmură el în șoaptă.

În ciuda faptului că inserțiile erau comutate la amplificare maximă, nu putea să vadă nimic în direcția de zbor a stolului. Trebuia să fi fost ceva destul de aproape, nu? Nici chiar un Silfen nu putea supraviețui la nesfârșit fără hrană și apă. Sau poate că vânau creaturile aviare care trăiau în haloul de gaze?

Se uită la băiatul cu inima zdrobită, apoi la Tochee. Extraterestrul masiv nu avea un limbaj al corpului similar oamenilor, totuși ceva din postura lui nemișcată era universal. Prietenul lor era la fel de demoralizat și de neliniștit ca și el.

— Și-acum ce facem? întrebă Orion.

Ozzie nu putu găsi un răspuns.

* * *

La zece ore după ce stolul dispăruse în pâcla albăstruie a atmosferei, Ozzie știu că trebuiau neapărat să ajungă la unul dintre punctulețele din haloul de gaze, chiar dacă ar fi fost vorba doar despre un masiv arbore spongios. Orion se retrăsese într-o posomorală de proporții, deși Ozzie știa perfect că nu era decât o mască pentru neliniștea băiatului. Tochee însă rămânea principala lui îngrijorare. Extraterestrul era într-o stare fizică evident jalnică; firele lui de blană ca niște ferigi se decolorau, iar proeminențele musculoase manipulatoare de pe flancuri îi zvâcneau întruna. Creatura voinică nu se împăca deloc cu imponderabilitatea. Ozzie știa că nu mâncase nimic de mai bine de o zi, iar el încă îl implora să bea ceva.

Se lăsă să plutească de pe punte și începu să scaneze de jur împrejur, căutând orice obiect mare. Avea câteva idei despre felul în care și-ar fi putut modifica traiectoria cu două grade și era nerăbdător să vadă dacă vor funcționa în mod practic. În principiu se gândise să lase pânza la capătul unei funii și s-o utilizeze ca pe o cârmă foarte flexibilă, menținând-o el însuși orientată în direcția corectă. Condițiile erau ca și perfecte; briza constantă și blândă n-ar fi trebuit să ridice probleme în orientarea corespunzătoare a velei.

— Ce cauți? întrebă Orion cu glas ce părea teribil de obosit.

— Orice, nenică. Trebuie să-ncepem să facem ceva practic.

— Crezi că putem?

Lipsa de speranță din vocea băiatului îl făcu pe Ozzie să smucească de funia sa de siguranță și să revină pe pluta dărăpănată.

— Bineînțeles că putem. Avem nevoie doar de niște idei proaspete, atâta tot. Chestia asta cu căzutul peste marginea planetei ne-a cam luat prin surprindere, este?

Orion încuviință în tăcere.

— Arborii vor avea multă apă. Și probabil și fructe comestibile. Le putem folosi lemnul și frunzele pentru a modifica *Găsitoarea-potecii* în ceva care să poată zbura mult mai bine. Ai încredere în mine. Am fost în situații mai nasoale ca asta.

Băiatul îl privi surprins, apoi surâse lent.

— Nu-i adevărat!

— Să nu bagi mâna-n foc pentru asta. S-a-ntâmplat pe Akreos, când soarele planetei a intrat în faza de expansiune rece. Până atunci nimeni nu mai văzuse așa ceva și niciun astronom nu avea idee despre ce se petrecea. Nenică, climatul planetei ăleia s-a deteriorat atât de rapid, că nu-ți venea să crezi. Parc-ai fi trăit în interiorul unui vechi film-catastrofic de la Hollywood. Aveam o familie acolo, mă-nsurasem c-o englezoaică pe care-o chema Annabelle; era cam de-o vârstă cu mine sau poate mai bătrână, trecuse prin vreo două reîntineriri. Era faimoasă pe Pământ chiar înaintea mea. Nu-mi pot aminti pentru ce anume, probabil c-am șters amintirile respective. Da' drăguță de tot și cu o fețișoară dată naibii. Ți-ar fi plăcut de ea. Ne stabiliserăm departe de capitala planetei și desfășuram idila rurală de bază într-un peisaj superb, exact între benzile temperată și subtropicală, așa că vara era realmente fierbinte și în același timp aveam și zăpadă iarna. Eu construisem o reședință la intrarea într-o vale puțin adâncă și pusesem pe picioare o fermă frumușică. Evident, totul era automatizat, era inevitabil, pentru că ne petreceam majoritatea timpului ciocănindu-ne de-ai fi zis că ne-antrenam pentru Olimpiadă. Uau, da...

Chicoti, amintindu-și, după care urmă:

— Aia a fost una dintre viețile în care mi-am băgat o mică amplificare acolo unde contează cel mai mult pentru un

bărbat... știi tu. Nu c-aș fi avut nevoie de cine știe ce amplificare, da' — ce naiba!

— Ozzie...

— Bine, bine, gata. Stătusem acolo-n mijlocul naturii de vreo doi ani, aveam un copil și-așteptam încă unu', când s-a stins lumina. Să dea dracii dacă n-a fost chestia cea mai stranie pe care-am văzut-o vreodată. Într-o singură săptămână, soarele a devenit portocaliu. Fotosfera i s-a dezumflat și ea; practic, o puteai vedea cum se micșorează. În cele din urmă s-a-nțeles ce se petrecea, ceva legat de straturile instabile de hidrogen. Știi, soarele se rotea mult mai repede decât ar fi fost normal, iar asta a dat peste cap curenții de convecție interni. Heliul și carbonul se ridicau în talazuri în nivelul de fuziune. Cred c-asta a fost. Oricum... Akreos s-a răcit *foarte rapid.*

— Ozzie...

— Nu mă-ntrerupe, nenică. Din cer au explodat viscole. Nu se mai opreau. Și era frig, de-acord nu chiar atât de naspa ca pe planeta Citadelei de Gheață, da' vreau să-ți spun că era un ger de-ți înghețau coaiele pentru o planetă U-congruentă. Atât de frig, că toate liniile ferate au devenit casante și s-au fisurat. Bineînțeles, avioanele nu puteau zbura pe viscol. Și nu exista niciun plug pentru zăpadă cu caracteristici pentru a menține drumurile deschise în condițiile astea. A trebuit să fim evacuați. Pe amărâta aia de planetă erau deja peste cinci milioane de oameni și practic nu mai exista niciun mijloc de transport. Consiliul Commonwealthului a importat snowmobile de pe toate 15Mari, dar s-a concentrat asupra capitalei și a orașelor importante. Eu și Annabelle am rămas complet pe cont propriu. Așa c-a trebuit să demontez toate mașinăriile din fermă și să construiesc ceva. Știi ce-am construit? O pernă de aer, nenică, să-mi bag pula! Îți vine să crezi? Adică tehnologie din secolul al XX-lea. Cât de căcat poate să fie? Dacă tot o pornisem de ce să nu fi construit o rachetă? Chestia-i c-a mers. Am pornit spre capitală, însă deja se puseseră în mișcare ghețarii. Ai habar cât de repede se pot mișca? Nenică, parcă erau supertrailere pe banda de mare viteză. Noi goneam înaintea lor în perna de aer — erau niște stânci de gheață înalte de-un kilometru și jumătate, care mugeau peste sol, strivind tot ce-ntâlneau în cale și

împingând munții în lături. Proviziile erau pe terminate și nivelul de energie ne ajunsese la...

— *Ozzie*! arătă Orion disperat.

— Ce-i?

Ozzie se întoarse, strângând mai puternic din brațe pentru a împiedica mișcarea să se transforme în rotație. Un fragment neregulat de uscat se ridica peste prova *Găsitoarei-potecii* ca un satelit aflat mult prea aproape. Acoperea un sfert din cer.

— Futu-i! croncăni el.

E-majordomul începu imediat analiza dimensiunilor. Bucata netedă și alungită de sol era lungă de treizeci și opt de kilometri și lată de nouă kilometri în centru, cu ambele capete ascuțindu-se treptat aidoma unor pumnale. Suprafața îi era în cea mai mare parte vegetație, o boltă de coroane înfrunzite de arbori, ale căror umbre se întindeau de la maron-închis, prin galben-sulfuros și până la verde-măsliniu. Fuioare înguste de ceață albă ca lebăda lunecau prin frunziș cu o lentoare ce sugera lichidul vâscos. Punctul cel mai apropiat al masei alarmant de solide era la șaptesprezece kilometri de ei.

— De unde pizda mă-sii a apărut? se bâlbâi Ozzie.

De acord, el nu mai privise prea mult cerul după dispariția stolului, dar cu siguranță așa ceva ar fi trebuit să fie vizibil de la mare depărtare. Doar nu dormise chiar *atât* de mult.

— Ne vom izbi, rosti Tochee.

E-majordomul lui Ozzie le calculă viteza de apropiere ca fiind sub un metru pe secundă. Linii vectoriale purpurii îi lunecară peste vederea virtuală. Nu putea fi nici urmă de îndoială că se găseau pe un curs de joncțiune.

— Nu, îl corectă Ozzie, n-o să ne izbim, ci doar o să ne ciocnim ușor. Nu uita — suntem în imponderabilitate. Iar cu viteza asta mai avem încă cinci ore. Nu vom păți mai nimic.

— Ei au făcut-o! exclamă jubilând Orion. Silfenii ne-au văzut și ne-au ghidat aici. Știam eu că ne sunt prieteni.

Ozzie ar fi vrut să-i spună băiatului cât de improbabil ar fi fost așa ceva; pe de altă parte însă haloul de gaze nu era tocmai un artefact natural.

— S-ar putea. Gata, băieți, ia să vedem cum o să lansăm lasoul spre suprafață când ne-apropiem.

* * *

Mai aveau douăzeci de minute până la ceea ce acum numeau Insula 2. Un vânt blând îi conferea *Găsitoarei-potecii* o rostogolire lenească, ușor aleatorie, care îngreuna posibilitatea de a ști cu exactitate ce parte a plutei va fi în sus în momentul izbirii. *Ciocnirii*! Ozzie intenționa să abandoneze vela când ajungeau cu chila spre Insula 2 și la numai câteva minute de contact. În felul acela ar fi trebuit să li se încetinească rotația amplificată de briză; deși el nu era convins dacă aici nu s-ar fi putut aplica principiul din patinajul artistic și dacă aducerea masei la centru n-ar fi ajutat de fapt la creșterea vitezei de rotație. Oricum, toți erau de părere că cel mai bine ar fi fost să sară imediat înainte ca pluta să atingă vârfurile copacilor.

Mai erau zece minute și Insula 2 devenise alarmant de mare și foarte solidă. Momentele cele mai neplăcute erau atunci când giratia lor de neoprit își schimba orientarea vizuală, astfel încât păreau să cadă *în sus* către ea. De la distanța aceasta, nu mai era un punctuleț. Părea un continent.

Toate obiectele libere de la bord fuseseră ferm legate de punte. Ozzie examină frânghiile velei și se întrebă în ce ordine să le taie. Pânza avea să zboare în vârfurile copacilor. Existau destule crenguțe și frunze curbate aidoma unor ferigi ce se ridicau deasupra coronamentului general pentru ca să fie sigur că se vor agăța zdravăn în momentul contactului. O ricoșare înapoi în spațiu ar fi fost ca o ultimă insultă.

Cu două minute înainte de impact, Ozzie își reteză funia de siguranță. În niciun caz nu dorea să fie târât de masa plutei, dacă contactul cu arborii ar fi dat-o peste cap. Insula 2 era acum îndeajuns de aproape ca să dezvăluie ochiului liber o bogăție de detalii. Solul în sine continua să fie ocultat de copaci, dar prin coronamentul cafeniu și verde, se puteau distinge tuburi purpurii asemănătoare unor spaghete, încolăcite în noduri complicate. Câteva coloane de culoare ocru se ridicau zeci de metri din frunziș, precum arbori bătrâni gigantici care muriseră și se pietrificaseră. Se terminau prin bulbi de spini neliniștitor de ascuțiți. Ozzie speră că *Găsitoarea-potecii* nu va coborî direct pe unul dintre ei; ar fi fost în pericolul unei trageri letale în țeapă.

— Acolo jos e apă, spuse Tochee.

Prietenul lor era cocoțat pe marginea plutei, pregătit să sară în orice clipă.

— Ăsta-i semn bun, comentă Ozzie. Ne putem umple containerele. Iar tu trebuie neapărat să-ncepi să bei serios.

Filtrul nu avusese prea mare succes în separarea materiilor fecale ale lui Tochee.

— Poate că nu a fost o traducere bună, zise Tochee. Eu nu cred că o apă ca asta e un semn bun. De ce se comportă așa?

Ozzie se uită de la extraterestrul masiv la matricea sa palmară.

— Cum adică „așa"? Ce face?

— Curge peste sol, ca și cum ar fi pe o planetă.

— Nu se poate...

Ozzie se holbă, scanând cu inserțiile retinale coronamentul și cețurile sale șerpuitoare, căutând o breșă. Sub frunzele straniu spiralate exista sol. Sol lutos, acoperit de frunze moarte. *Ce ține frunzele în loc?*

— Hopa..., mormăi Ozzie. (Bănuise că numai insulele acvatice mari utilizau gravitația artificială.) Dobitoc ce sunt!

— Ce-i? întrebă Orion panicat.

Găsitoarea-potecii începea să-și mărească viteza.

— Țineți-vă bine! răcni Ozzie. Îl prinse pe Orion de mână: Nu sări!

— Dar...

Pluta scârțâi amenințător, când greutatea reveni pe punte. Erau ușor înclinați și lunecau în jos (iar acum era clar *în jos*) spre vârfurile neregulate ale arborilor de pe Insula 2.

Găsitoarea-potecii era în plină accelerare, când se izbi de crengile superioare. Toți călătorii fură proiectați violent într-o parte. Impactul îi împinse stomacul lui Ozzie undeva în tălpi, în timp ce spinarea îi lovi dureros puntea. Lemnul se îndoi alarmant sub el. Îl încercă imediat senzația acută de vomă. De jur împrejur reverberau zgomote puternice de șocuri și trosnete. Frunze pieloase îl loviră cu forță peste obraji și țepi minusculi i se strecurară printre tuleiele bărbii. Pluta se înclină și mai mult, tinzând spre verticală. Ozzie simți cum lunecă peste puntea grosolană, care se curba de-a dreptul îngrijorător. Cumva, se răsturnase complet, astfel că avea să lovească solul

mai întâi cu capul. *Găsitoarea-potecii* se încovoia și în același timp cobora prin arbore, rupându-i ramurile.

Manipulatorul lui Tochee se curbă în jurul gleznei lui Ozzie. Bărbatul fu smuls violent în sus, când pluta căzu de sub el. Universul se roti, ametitor, și dungi curbe de jad, caramel și turcoaz îi brăzdară vederea. Iar apoi coborârea i se opri în mod brusc. Universul își inversă direcția și *Găsitoarea-potecii* își încheie asolizarea lipsită de demnitate printr-un trosnet ce-i răsună prin oase.

— Ăăaaarrr.... Futu-i!

Ozzie încercă să clipească, pentru a limpezi ceața confuză pe care i-o înregistrau ochii. O durere arzătoare îi străpungea genunchiul drept. Obrajii îl usturau și simțea ceva umed năclăindu-i firele de barbă. Când se pipăi în zona aceea, își văzu degetele strălucind de sânge.

Înclină capul și se uită în jos — *ba nu, în sus* — către tentaculul cărnos care-i cuprindea gleznele. Deasupra sa, Tochee era proptit în locul din care o creangă groasă se ramifica din tulpina principală, cu manipulatorul extins mai mult decât îl văzuse Ozzie vreodată. Extraterestrul cel mare nu se clintea defel, deși se putea vedea că inhala guri mari de aer. Câteva aschii lungi îi ieșeau din pielea multicoloră, iar din lacerații supura un fluid vâscos și chihlimbariu. Când Ozzie coborî din nou capul, văzu solul la cel puțin cincisprezece metri mai jos. *Găsitoarea-potecii* zăcea sub el, cu puntea ruptă în câteva locuri și toate bunurile lor risipite în jur.

Inserțiile retinale îi arătară că ochiul lui Tochee îi semnaliza rapid. Îl întreba dacă pățise ceva. Ozzie izbuti să surâdă fără putere și-și ridică degetul mare spre el. Tochee își contractă puțin tentaculul și începu să-l legene lin într-o parte și cealaltă, sporindu-i treptat pendularea. Arborele se apropia tot mai mult cu fiecare arc pe care-l descria, până ce Ozzie izbuti în cele din urmă să înhațe o cracă groasă. Picioarele îi fură eliberate și el se prăbuși peste ramură. Primul lucru pe care-l observă fu cât de dură era scoarța, aproape ca o piatră.

— Mersi, nenică, îți rămân dator, gâfâi el, deși Tochee nu putea să audă. Orion? Hei, puștiule, unde ești? Se uită iarăși în jos la pluta ruptă: Orion?

— Aici.

Ozzie privi în spate, peste umăr, apoi în sus. Băiatul era încâlcit în crengile copacului cel mai apropiat, o rețea ovoidală fără frunze, însă alcătuită din tulpini foarte subțiri de culoarea alamei. Începu să se zbată, coborând prin interior; pe când o făcea, tulpinile mai mici se îndoiau elastic, pentru a-i îngădui să treacă.

— Am sărit. Scuze, rosti Orion. Știu că tu ai zis să nu sar. Mi-a fost frică. Da' copacu' ăsta-i făcut din cauciuc sau așa ceva.

— Da, da, bravo, făcu Ozzie. Felicitări.

— Oricum, aici nu-i cine știe ce gravitație, urmă băiatul cu entuziasm. Nu-i ca pe o planetă obișnuită sau ca pe insula de apă.

— Grozav.

Ozzie observă abia acum că nu se simțea foarte greu. Își slăbi strânsoarea în jurul crăcii și se mișcă ușor, experimentând. Gravitația era probabil cam o treime din cea terestră standard.

Tochee se lăsă să lunece lin pe arbore, oprindu-se pentru scurt timp când ajunse în dreptul lui Ozzie.

— Nu mai sunt în imponderabilitate. Șabloanele lui oculare scânteiau mulțumit. Îmi place locul acesta.

Ozzie mai ridică o dată, fără putere, degetul mare către prietenul său și începu să examineze posibilitățile de coborâre.

Orion și Tochee îl așteptau la baza copacului. Ozzie se sculă foarte prudent, fericit că nu se găsea într-un câmp gravitațional integral; își simțea genunchiul ca și cum i-ar fi fost vârât în foc.

— Dă-mi, te rog, trusa de prim-ajutor, îi ceru băiatului.

Orion țopăi peste terenul neregulat, căutând printre obiectele lor împrăștiate peste tot. Când reveni, purta atât trusa medicală, cât și matricea palmară. Ozzie se așeză pe sol și atinse o sondă diagnostician de pielea inflamată de deasupra genunchiului. Sângele îi picura de pe bărbie și cădea leneș, pătându-i tricoul deja foarte murdar. E-majordomul îl anunță că unele COtatuaje de pe obraz îi fuseseră rupte și opera numai la capacitate redusă.

Tochee stătea pe pământ, vizavi de el, și-și folosea un tentacul pentru a extrage așchiile mari din piele. Un fior îi cutremura trupul la fiecare așchie pe care o scotea.

— Ce facem acum? întrebă Orion.

— Asta-i o întrebare bună.

* * *

— Considerați că ăsta-i cadoul meu de nuntă, spuse Nigel Sheldon.

Wilson nu se obosi să-i răspundă. Ridică în fața ochilor casca transparentă. De cealaltă parte a ei, Anna îl fulgera cu privirea specială de avertisment.

— Mulțumesc, rosti Wilson stângaci. Apreciez gestul.

— Pentru puțin. Nigel părea indiferent la orice tonuri ascunse. Trebuie să recunosc că problema asta îmi stârnise curiozitatea.

Wilson îți coborî casca pe cap. Gulerul costumului spațial se autofixă etanș. E-majordomul rulă verificări prin matricea costumului și-i dădu acceptul.

Cei nouă oameni se pregăteau într-o incintă lungă cu pereții din material compozit. Wilson considerase că ar fi trebuit să ia și echipa criminalistă a Marinei, dar acum începea să-și spună că poate i-ar fi plăcut câteva clipe de solitudine. N-avea să aibă parte de așa ceva; în ciuda finanțării lui Nigel, această mică excursie era costisitoare.

Comandorul Hogan conducea echipa de investigații și răspundea mereu oficial și respectuos, părând aproape copleșit de prezența lui Nigel. Wilson știa că el era omul lui Rafael, cel care o înlocuise pe Myo. Asta nu însemna că ar fi fost vreun ticălos, totuși amiralul se simțea mai destins față de adjunctul lui, locotenentul Tarlo, care privea excursia cu entuziasm băiețesc și nu era deloc intimidat de cei pe care-i însoțea. Încă de când sosiseră în incinta pregătitoare, el și Nigel flecăriseră despre posibilitățile de surfing de pe diverse planete. Pe lângă Hogan și Tarlo, mai participau patru ofițeri din personalul tehnic al Marinei, ce urmau să inspecteze sistemele pe care le vizitau pentru a vedea ce dracu' făceau Păzitorii cu ele. Toți erau încântați de excursie, așa cum era firesc. O zi de absență de la birou și de la rutinele uzuale, provocări tehnice interesante, posibilitatea de a fi cunoscuți de amiral și de a vorbi cu Nigel Sheldon însuși...

— Noi suntem gata, anunță Daniel Alster.

Wilson se gândi că dacă principalul adjunct al lui Nigel avea vreo reținere față de participarea șefului său, o ascundea perfect.

Nouă siluete în costume spațiale tropăiră printr-un coridor lung spre sala porții, cu cizmele răsunând sonor din pereții vechi de beton. Amintirile lui Wilson îi rederulară clipele când echipajul lui *Ulysses* traversase pasarela principală din Cape Canaveral, de la autobuz la scara avionului spațial de tip scramjet care-i aștepta; scurtul lor drum era străjuit de ambele părți de reporteri și personal NASA, ticsiți pe o adâncime de zece rânduri, care strigau și ovaționau când se îmbarcaseră în prima etapă a zborului către altă planetă. Între timp, în California, Ozzie și Nigel goleau beri, agățau fete, fumau iarbă și construiau ultimele componente ale mașinii lor...

Poarta fusese operată de divizia de explorare a TSC, demult în zilele în care se aventurau prin spațiul de fază I. Perioada respectivă se încheiase cu mai bine de un secol și jumătate în urmă, când divizia de explorare își strânsese echipamentele și se mutase pe 15Mari; acum era din nou în tranzit, în drum spre spațiul de fază III, cu înaintarea întârziată doar de invazia Dysonilor. Însă această gaură-de-vierme rămăsese activă, cuibărită într-o secțiune din LA Galactic pe care publicul general n-o vizita niciodată. Era utilizată pentru multe situații: ca rezervă de avarie pentru porțile comerciale mari, pentru asigurarea răspunsului de tranzit rapid al serviciilor de urgență în cazul unor calamități naturale, pentru transportul circuitelor energetice de rezervă pe Lună în eventualitatea oricărei întreruperi a liniilor regulate. Dar în primul rând, asigura transport interstelar pentru guvernele care nu-și puteau permite, sau care nu erau îndeajuns de liberale pentru a aproba, sentințele de suspendare a vieții pentru criminali. Până și pe planetele vechi din spațiul de fază I, dezvoltate și „progresiste", despre unele infracțiuni se considera că necesitau ceva mai drastic decât suspendarea, iar un procentaj însemnat de delincvenți condamnați refuza oricum suspendarea. Cu un oportunism caracteristic, TSC satisfăcea piața pentru asemenea exil.

În spațiul de fază I existau câteva planete aflate pe linia de separație a stării U-congruentă; dacă ar fi fost deschise pentru colonizare, viața pe ele ar fi fost grea. Pe măsură ce TSC explora și deschise o sută de alte planete mai accesibile, cele de pe linia de separație fură trase rapid pe linie secundară și limitate la intrări detaliate în arhivele astronomice și istoria companiei.

Hardrock se număra printre ele, o planetă ale cărei forme de viață erau pe treptele cele mai de jos ale scării evolutive, fără animale de sol și doar cu meduze primitive în mări. Un loc perfect în care să arunci drojdia omenirii, un loc în care infractorii erau incapabili să facă vreun rău altcuiva decât celor aidoma lor. De aceea, o dată pe săptămână, TSC deschidea o gaură-de-vierme în alt punct de pe Hardrock, expedia lăzi cu echipamente agricole, semințe, produse medicale și alimente, după care îi anunța pe condamnați de transport. În continuare, aceștia rămâneau pe cont propriu.

Sala circulară a porții părea rudimentară prin comparație cu echivalentele ei moderne; suprafețele de beton și metal neprelucrat erau mai adecvate manipulării mărfurilor, decât a oamenilor. Wilson totuși suspecta că cei care treceau pe aici erau oricum priviți ca fiind mai puțin decât niște mărfuri. Pe podea se afla un transRover de clasa 5-BH, un jeep simplu, deschis, utilizat pentru deplasări pe planetele fără atmosferă, cu anvelope mari de presiune redusă. Pe rackul din spate fuseseră încărcate câteva lăzi cu echipamente. Poarta în sine era un cerc simplu, cu diametrul de trei metri, puțin ieșită în afară din peretele concav. Un câmp de forță pâlpâia peste ea, transformând aerul într-un strat fumuriu, ușor granulat.

Daniel Alster le zâmbi scurt.

— Mult noroc, rosti el și plecă.

Wilson se uită în sus pe peretele aflat vizavi de poartă, către fereastra mare a centrului de operațiuni. De cealaltă parte a ei erau tolăniți doi tehnicieni, care-i priveau dezinteresați pe călători și schimbau glume între ei.

— Atenție! îi anunță controlerul porții. Deschidem gaura-de-vierme.

O lumină alburie începu să strălucească prin câmpul de forță. Wilson se întoarse într-acolo și zări umbre slabe crescând pe podea în spatele membrilor echipei. Lumina se intensifică, deveni chihlimbarie, apoi se întunecă spre maroniu. Inima lui începu să-și iuțească bătăile pe măsură ce culoarea îi declanșă fel de fel de comutatoare în creier. *De ce dracu' mă bag în chestia asta?* Nu-și dăduse seama cât de mult îl obsedase Marte de-a lungul secolelor.

Gaura-de-vierme se deschise. După o pauză de peste trei secole, Wilson privea din nou peste Arabia Terra.

— Aveți acceptul de începere, rosti controlerul porții.

Wilson inspiră adânc, privind fix peisajul presărat de bolovani. Fuioare subțiri de praf roșcat goneau prin atmosfera ultrararefiată.

— Vrei să fii primul? întrebă Nigel.

Cât de invidios fusese pe comandantul Dylan Lewis cu secole în urmă, primul om care călcase pe altă planetă! Atât doar că el nu fusese primul om; Nigel îi așteptase acolo. Un straniu fenomen atmosferic purtă hohotul lui Ozzie de-a lungul timpului și-l reverberă în jurul sălii. *„Hai, nenică, termină cu-astea, o să-i faci să se pișe pe ei de frică."*

— Sigur, rosti sec Wilson și trecu prin câmpul de forță.

Sol marțian sub picioare. Atmosferă tivită cu roz, care dunga orizontul și se întuneca treptat până la negru-cărbune direct deasupra capului. Un milion de bolovani colțuroși și plini de ciupituri risipiți peste tot, cu colb ruginiu în toate crăpăturile. Privi în jur, plasându-se în contextul geografiei și caracteristicilor pe care nu le putea uita niciodată. În stânga lui se găsea buza giganticului crater Schiaparelli, ceea ce ar fi trebuit să însemne că... Acolo, aproape direct către nord! Două movile de sol roșu, care îmbrățișau treimea inferioară a landerelor de cargo. Fuzelajele lor albe din titan fuseseră scrijelite de furtunile din ultimele trei secole, care le curățaseră toate însemnele și culorile. Secțiunile expuse erau acum curbe mate de metal întunecat, cu muchiile inițial ascuțite ale mecanismelor de eliberare a parașutelor erodate până la nivelul unor pâlcuri de negi. În câteva locuri se căscau găuri ce dezvăluiau scheletul de traverse interioare, aidoma coliviilor unor cavități negre.

Așadar dacă landerele erau acolo, atunci... Se întoarse lent pentru a vedea pe *Eagle II*. Cândva în decursul anilor, trenul de amartizare colapsase în mod evident, coborând pe sol pântecele avionului spațial. Nisipurile marțiene revendicaseră vehiculul, creând o dună netedă și triunghiulară de sol, ale cărei degete superioare de praf arămiu prinseseră partea superioară a fuzelajului avionului spațial. Din deriva din spate nu mai rămăsese decât un ciot de material compozit decolorat și casant, care avea doar jumătate din înălțimea originală.

— La dracu', murmură Wilson.

Își simțea ochii umezi.

Ți-e bine? apăru un mesaj exclusiv text de la Anna.

Sigur că da. Lăsați-mă numai un moment. Înaintă puțin peste peisajul înghețat, îngăduindu-le celorlalți să iasă prin gaura-de-vierme. Tarlo pilota transRoverul, hurducându-se peste solul accidentat.

— Oho, exclamă el, gravitația asta mică creează probleme cu manevrabilitatea! Și bolovanii ăștia complică totul. N-am mai văzut atâtea pietroaie într-un singur loc. Ce-a fost aici — o ploaie masivă de meteoriți, sau ce? Cum ați pilotat când ați fost aici, domnule amiral?

— N-am apucat să pilotăm, răspunse Wilson.

Aduseseră cu ei trei laboratoare mobile, cele mai bune pe care le putuseră construi tehnologia secolului al XXI-lea și banii. Mari cât o rulotă Winnebago, cu acumulatori recombinatori capabile să le poarte pe sute de kilometri; cu planuri pentru a explora toate caracteristicile interesante descoperite de cartografierea sateliților. Erau încă în interiorul landerelor cargo; în minte, Wilson le putea vedea ca pe niște fetuși morți din metal, cu toate piesele mobile sudate laolaltă de ger, cu vopseaua protectoare cojindu-se în atmosfera teribil de ostilă.

— Ne-am întors direct acasă.

— Ați fi putut să rămâneți și să explorați, comentă Nigel fără să sune prea chinuit de remușcări.

— Da, am fi putut.

Wilson încerca să deducă posibilitățile de apropiere de relicvele mișcătoare din peisaj. Porni spre *Eagle II*. Dimensiunile sale îi erau întipărite perfect în minte, îngăduindu-i să-i traseze forma prin movila neregulată de sol. Aripile cu profil dinamic fuseseră complet retrase pentru asolizare, pliindu-se îndărăt într-un triunghi turtit; se zărea curba lina pe care o urmau pentru a se contopi cu fuzelajul. Ambele secțiuni înguste de parbriz erau îngropate sub nisip; bărbatul se simțea mulțumit în privința asta, fiindcă i se părea echivalentul închiderii pleoapelor unui mort. Nu mai dorea să privească înăuntru.

Urmând profilul de la bot către spate — trei virgulă douăzeci și șapte metri — , ajungea la trapa frontală pentru echipaj. În locul respectiv nu exista nicio depresiune în dună.

De altfel nu-și putea reaminti dacă lăsaseră trapa deschisă, sau o închiseseră când plecaseră. Totuși Orchiston trecuse ultima prin gaura-de-vierme, ieșind în hărmălaia nebună în care se transformase campusul colegiului, un rezultat inevitabil întrucât jumătate din populația statului sărise în automobile în toiul nopții pentru a vedea mașinăria minunată. Înainte de asta, însă, în puținele minute de extaz în care echipajul crezuse că-și atinsese obiectivul, el și comandantul Lewis se chinuiseră cu drapelul. Protocolul NASA cerea să fie instalat în afara efluxului motoarelor, astfel încât videocamerele să-l poată vedea fluturând când aveau să decoleze. *Aici...* Se aplecă încet și începu să scormonească în nisipul fin. Volburi mici i se înfoiară sub mănuși.

— Am găsit baliza Reynolds, domnule amiral, anunță comandorul Hogan. La trei kilometri depărtare, sub un unghi de patruzeci și șapte de grade.

— Bravo, spuse Nigel. Ia duceți-vă pân-acolo și obțineți niște răspunsuri de la echipamentele științifice, da?

— Da, domnule.

Wilson se gândi că poate apreciase nițel greșit poziția. La urma urmelor era posibil ca *Eagle II* să se fi deplasat, rotindu-se când cedaseră traversele trenului de amartizare. Văzu transRoverul începând să se legene și pornind peste nisipul ondulat, cu cei șase membri ai Marinei ținându-se strâns de barele de ranforsare.

— Ce cauți? întrebă Anna.

— Nu sunt sigur. Mai înaintă câțiva pași și se aplecă din nou. Bine... De fapt, caut drapelul. Știu că-l scosesem... Probabil că l-a purtat vântul.

Ea puse mâinile în șolduri și se roti într-un cerc complet.

— Ar putea fi oriunde pe-aici. Furtunile sunt realmente feroce pe Marte. Pot dura și săptămâni.

— Mai exact luni și pot acoperi întreaga planetă. Renunță să mai scurme prin sol. Sunt sigur că-mi amintesc c-am folosit o bormașină de forță ca să înșurubez picioarele suportului. Trebuia să-l asigurăm.

Nigel suise panta de nisip care se ridica pe fuzelajul lui *Eagle II*. Mâna lui atinse resturile derivei din spate.

— Să știi că nu-i corect. Nava asta merită mai mult. Ar trebui s-aranjăm s-o luăm acasă. Pun pariu că muzeul Moștenirea Tehnologică a Californiei ar fi încântat s-o aibă. Probabil c-ar plăti și restaurarea.

— Nu, răspunse Wilson în mod reflex. Este distrusă. De-acum face parte din istoria lui Marte. Locul ei este aici.

— Nu-i chiar așa „distrusă". Nigel trecu palma peste fuzelaj. Se construia bine pe atunci.

— I-ați distrus inima.

— Să dea dracii! Știam, frate, știam, să-mi bag picioarele! *Ai rămas* șucărit pe mine.

— Nu, n-am rămas deloc. În ziua aceea, amândoi — tu și eu — am făcut parte din istorie. Tabăra mea a pierdut, dar oricum era pe punctul să piardă. Tehnologia găurilor-de-vierme era inevitabilă. Dacă n-ați fi făcut-o voi, ar fi făcut-o altcineva.

— Serios? Habar n-ai cât de greu a fost să rezolvăm ecuațiile alea matematice și nici cât ne-am chinuit să le transpunem în hardware. Nimeni cu excepția lui Ozzie n-ar fi reușit. Știu c-are reputație de țăcănit, da' i-un geniu, un geniu adevărat, o supernovă prin comparație cu Newton, Einstein și Hawking.

— Dacă ceva se poate face, atunci va fi făcut. Nu-ncerca să personalizezi cazul ăsta. Noi reprezentăm evenimente, atâta tot.

— Ah, superb, ce să-ți spun! Deci eu nu-s decât un fel de efigie, da?

— Auziți, vreți, vă rog, să-ncetați? interveni Anna. Amândoi aveți păreri extraordinare despre propriile persoane. Wilson, el are dreptate. Nu poți lăsa navele acestea vechi să se mai descompună. Ele reprezintă istorie, așa cum ai spus, și încă o parte foarte importantă a istoriei.

— Scuze, bolborosi Wilson. Atât doar că... m-a dat peste cap întoarcerea aici. La reîntinerire nu ștergi jumătate din lucrurile pe care crezi că le ai.

— Asta așa-i, încuviință Nigel. Haide să găsim un suvenir care să nu fie un pietroi. Pe-aici pe undeva trebuie să existe ceva.

— Data trecută n-am luat nici măcar un pietroi, spuse Wilson.

— Chiar așa?

— Da. N-am rulat programul științific. Cred că Lewis și-a luat primul eșantion, însă NASA l-a păstrat după ce am revenit acasă.

— La dracu'! Știi ceva — nici eu nu-mi reamintesc să fi luat vreo piatră.

— Dumnezeule! exclamă Anna. Se aplecă, ridică două pietricele contorsionate și întinse câte una fiecărui bărbat. Voi doi nu sunteți de absolut niciun folos!

* * *

Roderick Deakins mergea pe Briggins pe cât de nepăsător putea fi cineva care se plimba la două noaptea prin districtul Olika. Era recunoscător că pe lângă el nu trecuse niciun echipaj de patrulare, deși asta n-avea să mai dureze mult timp. Olika era locul unde locuiau mulți bogătași cu legături suspuse în primăria Darklake. Poliția patrula frecvent pe aici, nu ca în districtul Tulosa unde locuia Roderick. Acolo rareori vedeai un polițist după căderea întunericului și niciodată de unul singur.

— Asta-i? întrebă Marlon Simmonds.

De-a lungul anilor, Roderick lucrase de multe ori cu Marlon. Nimic foarte serios — nu-i puteai numi parteneri —, dar în adolescență avuseseră partea lor de jafuri stradale, urmate de o serie de spargeri când fugiseră cu Usaro prin '69. După aceea fuseseră condamnați pentru un jaf în antrepozitele Marina Mall, care se sfârșise foarte prost în '73. După ce fuseseră eliberați condiționat, ajunseseră să-l ajute pe Lo Kin, un boss mărunt care avea o afacere de protecții în vestul lui Tulosa, unde se împotmoliseră de atunci. Trecutul acela și încrederea reciprocă făceau ca ei să reprezinte perechea perfectă pentru trebușoara asta.

— Cât pizda mă-sii e număru'? șuieră Roderick.

— 1800, răspunse Marlon privind numărul din alamă fixat în arcada de coral-uscat de deasupra porții.

Asta era Marlon, nimic nu părea să-l sperie. Corpul său amplificat biochimic cântărea cel puțin de două ori mai mult ca al lui Roderick și înainta cu inerția inevitabilă a unui camion de douăzeci de tone. Atitudinea lui generală îi reflecta prezența fizică, îngăduindu-i să treacă prin viață cu știința că foarte puține îi puteau sta în cale.

— Atunci asta-i, da? făcu Roderick.

Bărbatul pentru care operau acum, și care era un asociat al lui Lo Kin, fusese foarte precis. Numărul casei, numele

omului cu care trebuiau să *steă de vorbă*, timpul scurt în care trebuiau să termine treaba.

— Gata, frate.

Marlon scoase din buzunarul jachetei un cuțit cu lamă armonică și reteză fierul forjat din jurul broaștei. Poarta se deschise cu un scârțâit abia auzit al țâțânilor. Roderick așteptă câteva momente, ca să vadă dacă se declanșase vreo alarmă. Nu auzi nimic. Când își mișcă palma stângă în jurul porții, e-majordomul îl anunță că nu detecta nicio activitate electronică. Roderick rânji în barbă. COtatuajul senzorial pe palmă îl costase destul de mult, dar în fiecare moment de felul acesta știa că-și merita banii.

În grădina bungalow-ului era întuneric. Zidul înalt de coral-uscat bloca majoritatea iluminării provenită de la felinarele stradale de afară, în timp ce clădirea scundă din centru rămânea neluminată. Roderick își comută inserția retinală pe infraroșu. Producea o imagine simplă, roz și gri, bidimensională în mod straniu. Lipa aceea de profunzime îl încetinea întotdeauna; într-o bună zi avea să-și ia o inserție similară la celălalt ochi, pentru a-și oferi o rezoluție decentă în spectru. Poate că o putea face chiar cu banii de la trebușoara de acum; cu siguranță, asociatul lui Lo Kin plătea bine.

Mâna lui Roderick se strecură în interiorul jachetei din piele și scoase din toc pistolul ionic Eude606. Arma i se potrivea practic perfect în palmă; nu avusese niciodată un hardware așa scump ca acesta. I se părea minunat. Puterea pe care o conținea îi oferea lui Roderick o încredere primară, pe care n-o simțea frecvent.

Marlon tăie prin ușa de lemn din față, decupând în jurul încuietorii. Roderick nu detectă nicio activitate electrică. Se potrivea cu ce i se spusese. Paul, bătrânul care locuia aici, era excentric, aproape de nivelul nebuniei. Pătrunseră precauți în holul întunecat.

— Ce faci? șopti Roderick.

Marlon se deplasa în lungul rafturilor, examinând vazele și statuetele de acolo.

— Ai auzit ce-a zis tipu': luați ce vreți. O fi ceva valoros din căcaturile-astea?

— De unde pula mea să știu? O să facem însă asta *după*, ai înțeles?

Silueta masivă a lui Marlon strânse din umeri cu un gest nepăsător.

Roderick își activă micuța matrice palmară. Ecranul strălucea puternic în bungalow-ul întunecat; afișa planul parterului, cu principalul dormitor marcat limpede.

— Pe-aici.

Porniră prudent, atenți la orice ar fi putut exista. Locul era într-un hal fără de hal; nimeni nu-l mai dereticase de foarte multă vreme. Roderick verifică primele fembote din nișe; toate aveau acumulatorii descărcați. Până atunci nu mai fusese niciodată într-o casă cu atât de puțină activitate electrică; era ca și cum ar fi revenit în Epoca de Piatră.

Când ajunseră la jumătatea livingului, inserția retinală a lui Roderick cedă, readucându-l într-o lume a umbrelor de abanos.

— Futu-i!

— Ce-i asta? mârâi Marlon.

Roderick își dădu seama că și matricea palmară se stinsese. Nu mai avea contact nici cu e-majordomul.

— Căca-m-aș! Ți-au căzut inserțiile?

— Da.

Nervozitatea din glasul lui Marlon spori neliniștea lui Roderick; bărbatul masiv rareori era tulburat. Mîji ochii în beznă. Două ferestre mari și arcuite se întrevedeau cenușii, asigurând un iluminat infim al încăperii. Abia dacă putea distinge formele regulate și negre ale mobilelor.

— Nu-i un accident; ne-au lovit electronica în mod intenționat.

— Ce facem? întrebă Marlon. Am o lanternă. Vrei lumină?

— Poate. Probabil că el știe că suntem aici. Ce zici?

Roderick întrezări o mișcare lângă o fereastră. O pată întunecată coborâse pe perete. Asta era o aiureală. În același timp însă ceva neliniștitor. Sau nu era decât imaginația lui amplificată de adrenalină? Ridică pistolul, îndreptându-l în direcția în care ar fi fost forma, dacă ar fi fost reală. Transpirația îl gâdila în sprâncene.

— Și ce-o să facă?

În glasul lui Marlon se auzea acum un ton de bravură. Niciunul dintre ei nu se mai sinchisea să șoptească.

Roderick coborî pistolul, ținându-l orizontal, gata să-l îndrepte spre orice amenințare s-ar fi ivit.

— Bine-atunci.

Așteptă până ce Marlon bâjbâi prin jacheta sa. După aceea raza îngustă țâșni, uimitor de strălucitoare în livingul întunecat. Se plimbă peste pereți, cu Roderick urmărind pata largă cu pistolul său. Marlon se roti, descriind un cerc complet, dezvăluind decorul străvechi acoperit cu un strat de praf. În încăperea aceea nu se mai afla nimeni în afară de ei. Mai important din punctul de vedere al lui Roderick, era faptul că pe peretele de lângă fereastră nu exista nimic care s-ar fi putut mișca.

— Gata, moșule, rosti Marlon. Haide, ieși acum. Nu-ți facem niciun rău. (Era genul de ton pe care-l folosești pentru a calma un animal panicat.) Noi nu vrem decât obiectele de artă, atâta tot. N-o să fie nicio problemă.

Se priviră între ei, după care Roderick strânse din umeri.

— Dormitorul, spuse el.

Ceva se mișcă în vederea sa periferică. Deasupra lui.

— Ce-i?

Probabil că Marlon văzuse și el, fiindcă raza lanternei se ridică. Roderick privi tavanul, care era acoperit de pete largi dintr-un soi de blană ruginie.

Nostatul aflat direct deasupra lui Roderick își dădu drumul să cadă. Fu ca o pătură moale, prăbușindu-se peste el, cu marginile coborându-i mai jos de coate. Șocul îl făcu să urle și să se zbată, încercând să se descotorosească de agresor. Blana moale a nostatului se schimbă, iar firele se împletiră laolaltă în țepușe ascuțite ca acul. Se contractă în jurul prăzii sale cu o mișcare ce lunecă peste zece mii de ghimpi subțiri prin hainele și în carnea lui Roderick. Urletul de agonie pură al bărbatului se întrerupse când țepușele îi străpunseră gâtul, umplându-i esofagul cu sânge. Se convulsionă în mod reflex, deși durerea îl făcuse practic să-și piardă cunoștința. Era exact mișcarea pe care nostatul evoluase s-o exploateze. Ghimpii erau îndeajuns de subțiri și puternici pentru a rămâne extinși când mușchii prăzii se flexionau, îngăduindu-le să sfâșie prin țesuturi ca și cum ar fi fost niște scalpele miniaturale. Întregul strat exterior

al trunchiului superior al lui Roderick fu zdrențuit și redus la nivelul unei gelatine. Sângele irupse din corpul său, când colapsă pe podea, și nostatul îl aspiră înfometat prin centrul gol al fiecărui ghimpe.

Prima contracție nu avu puterea să împingă țepușele prin craniul lui Roderick. Penetrară însă în regiunile mai moi ale cărnii, sfârtecând ochii, urechile, nasul și obrajii. Ultimul lucru pe care bărbatul îl auzi înainte de a-și pierde complet cunoștința fu un urlet terifiat dinspre Marlon, apoi exploziile mobilierului, când amândoi traseră cu pistoalele ionice în rafale aleatorii.

* * *

A doua zi după ce fusese pe Marte, Nigel se trezi în pat cu nevestele sale Nuala și Astrid. Din punct de vedere biologic, ambele aveau în jur de treizeci și cinci de ani, deși cronologic vorbind trecuseră de un secol. Bărbatul tindea să le considere personalitățile de alinare maternă din haremul său. Le căuta când își dorea un somn liniștit, iar în noaptea trecută avusese realmente nevoie de așa ceva. Fusese o săptămână proastă; pe lângă intrigile politice din Cabinetul de Război, trebuise să se ocupe de nenumăratele probleme rezultate de pe urma refugiaților de pe 23Pierdute. Crezuse că Marte va însemna o distragere de la problemele cu care se lupta la birou. Un răspuns tipic pentru criza vârstei mijlocii — să plece dinapoia biroului și să facă ceva concret; dar prea multe amintiri pândiseră în peisajul acela dezolant de înghețat, în ambuscada cărora căzuseră emoțiile sale. Străvechiul avionul spațial stricat îi declanșase un fior de vinovăție cu totul neașteptat. Când reveniseră finalmente de pe planeta abandonată, starea lui era de deprimare.

Le vizitase mai întâi pe Paloma și Aurelie, cele mai recente membre ale haremului. Erau la prima viață și nu împliniseră nici douăzeci și unu de ani: două fete superbe, vesele și complet lipsite de inhibiții. Se încadrau ferm în categoria sportivelor sexuale și aveau instructori personali pentru a le menține în formă și cu tonus, un buget nelimitat pentru garderobă și stiliști care le confereau stilul de eleganță care-i plăcea lui Nigel să-l vadă la toate femeile sale.

De fiecare dată când Nigel revenea din reîntinerire, haremul îi era alcătuit în principal din fete ca acestea. Abia când el începea să avanseze dincolo de vârsta biologică de treizeci de ani, raportul dintre ele se inversa și tipurile mai stabile și conferitoare de securitate formau majoritatea, iar atunci i se năștea altă generație de copii. Întrucât fusese singur la părinți, lui Nigel îi plăcea să fie înconjurat de o familie imediată numeroasă. Era o trăsătură pe care nicio reîntinerire nu i-o modificase. Ca întotdeauna în cazul lui, universul uman se deforma pentru a i se adapta cu promptitudinea unui câmp gravitațional în jurul unei stele neutronice. Nu existase niciodată problema de a nu găsi femei care să fie mulțumite de aranjamentul haremului; primea zilnic mii de cereri intime. Principala lui dificultate era să le examineze pe toate.

În clipa de față avea numai cinci dintre cele mai tinere și sexy. Știa că niciuna nu va rămâne mai mult de doi ani. Fetele de genul acesta nu rămâneau niciodată; nu erau proaste și până la urmă se plictiseau de formalismul gospodăriei și de felul în care totul era structurat în jurul preferințelor lui Nigel. Dacă nu avea copii cu ele — ceva improbabil acum —, fetele aveau să plece, ca atâtea mii înaintea lor.

Dar până se întâmpla asta, reprezentau cele mai bune partenere sexuale pe care și le-ar fi putut dori. După ce-și făcuse de cap cu Paloma și Aurelie timp de două ore, Nigel plecase, aproape pe furiș, ca să le caute pe Nuala și Astrid, cu care se ghemuia comod și care-i ofereau salutatul sentiment de confort atât de esențial pentru un somn adânc și fără visuri.

Ca întotdeauna când locuia în vila din New Costa, micul dejun era servit pe terasă. Nigel stătea în capul unei mese lungi, protejată de razele alb-albastre pătrunzătoare ale lui Regulus printr-o boltă de viță-de-vie luxuriantă, ale cărei frunze late filtrau exotica lumină solară până la nivelul unei luciri acceptabile. Primele rafale de vânt secetos El Iopi ale zilei suflau deja peste ținut, foșnind prin frunzișul de deasupra mesei. Douăzeci și două dintre neveste i se alăturară, aducându-și copiii, de la Digby în vârstă de trei luni, până la Bethany, care se apropia de a cincisprezecea aniversare. Câțiva membri seniori ai familiei care locuiau în vilă veniseră de asemenea cu partenerii lor de viață. Era o masă destinsă și animată, care termină trans-

formarea stării lui sufletești pe care o începuse somnul senin. Gândurile lui Nigel se calmaseră în mod considerabil, ceea ce era o ușurare. Știa că, cu cât devenea mai tensionat, cu atât judecata îi era mai afectată.

— O să-i relocați pe refugiații care sunt îngrijiți de Stup? întrebă Astrid, examinând un ziarecran în vreme ce-și mânca fructele și iaurtul cu miere. Sigur că da, sunt bineveniți, și-așa mai departe, dar nu vor dori să stea aici.

— Pe termen lung, este clar că vor pleca mai departe. Ne ocupăm acum să desemnăm planete din spațiul de fază III și de la sfârșitul spațiului de fază II care să-i poată absorbi pe toți refugiații. Însă momentul de demarare al proiectelor de colonizare sancționate de Commonwealth depinde exclusiv de Senat. Deocamdată toți se concentrează doar pentru a le oferi paliative supraviețuitorilor.

— Jumătate din ei vor fi reabsorbiți în societatea generală fără nicio asistență guvernamentală, spuse Campbell. Majoritatea sunt indivizi calificați, care se pot integra în orice economie modernă; va fi doar chestiunea de găsire a unei planete cu o bază etnică potrivită pentru ei. Companiile de pe Augusta au primit deja o mulțime de interogări legate de angajări. Ca și alte 15Mari.

— Aici spune că nu vor fi compensați de companiile de asigurări, rosti Astrid și lovi acuzator cu o unghie lăcuită în articolul din ziarecran.

— Toate companiile de asigurări locale au fost distruse o dată cu planetele lor, zise Nigel.

— Ele sunt sub-divizii ale companiilor majore, insistă femeia. O știi prea bine.

— Bineînțeles, dar compensările trebuie să implice guvernul. Indexul Dow-Times continuă să rămână coborât la opt mii; casele financiare nu-și pot permite să plătească trilioane în clipa de față. Trebuie să ne concentrăm taxele spre Marină și întărirea defensivelor planetare.

— Asta-i scandalos! exclamă Paloma. Ei au nevoie de ajutorul nostru. Au suferit din cauza greșelilor stupide ale lui Doy.

Nigel încercă să nu zâmbească înaintea iritării justificate. Femeia avea indignarea totală a tinereții, o înverșunare care-i sporea atractivitatea.

— Eu am insistat pentru misiunea *A doua șansă*.

— Da, este adevărat, se înroși Paloma, totuși guvernul știa că Dysonii reprezentau o amenințare. Ar fi trebuit să-i privească în mod serios.

— Acesta este beneficiul privirii retrospective a situației. Noi ne-am pregătit pe cât de bine era de așteptat din partea oricărei culturi rezonabil de civilizate.

— O să se-ntoarcă, tati? întrebă micuțul Troy, privind îngrijorat peste bolul său cu cereale.

— S-ar putea. Vă promit însă la toți, rosti Nigel cu sinceritate când îi văzu pe ceilalți copii așteptând din partea lui cuvinte liniștitoare, că voi face totul ca voi să fiți în siguranță. Toți!

Schimbă o privire cu Campbell, care făcu o grimasă și reveni la ouăle Benedict.

După ce termină micul dejun, Nigel fu aproape ispitit să revină în dormitorul Palomei. Avea însă foarte multe de făcut, așa că porni către aripa vilei în care își avea cabinetul personal. Era o plimbare lungă.

Nigel nu fusese niciodată pe deplin mulțumit de reședința sa din New Costa. Din punct de vedere arhitectural era desigur perfectă, o combinație de castel hollywoodian și bogăție de șeic al petrolului; o structură înaltă și luminoasă cu arcade largi și rotonde complexe și încântătoare. Asta era de fapt problema — el o construise în decursul epocii de extindere imperialistă TSC, când Augusta se impunea ca principală sursă producătoare a Commonwealthului, iar Nigel își consolida Dinastia ca monopol al transportului interstelar. De aceea se potrivea mai degrabă unui împărat, fiind o reflectare a dinamismului economic care iluminase secolul respectiv. Întinsă pe o sută de hectare de parc superb amenajate peisagistic în inima megaorașului, avea dimensiunea unui cătun. Două aripi fuseseră construite pentru a găzdui birourile lui executive de pe atunci, cu personal exclusiv din rândul membrilor Dinastiei, care se ocupa de un vast portofoliu politic și economic. Pe vremea aceea Nigel condusese o porțiune însemnată din Commonwealthul aflat în dezvoltare și influențase în mod direct restul său .

Pe lângă partea corporativă, trebuise de asemenea să-și găzduiască familia personală; haremul, însoțitorii acestuia,

personalul, un cârd de copii, cu doici și profesori. Puțini monarhi europeni medievali ar fi fost pe potriva Curții sale ca grandoare și mărime.

În prezent, lucrurile erau nițel diferite. Consiliul executiv al Dinastiei gestiona TSC și vastul conglomerat producător pe care-l deținea Nigel; Augusta Engineering Corp își asumase toate responsabilitățile de guvernare civilă a planetei 15Mari; senatorii săi se ocupau de interesele politice ale Dinastiei în colaborarea cu alte Dinastii, iar biroul politic monitoriza dezvoltări pe alte planete, aidoma unei agenții de contrainformații de stil vechi. Nigel continua să formuleze politica, dar activitatea dură de implementare era realizată de complexa piramidă managerială pe care el o evoluase și modificase după ametitorul secol al XXII-lea. Mai recent, matrice neurale amplificate și wetcablări ultrasofisticate îi permiteau mentalității sale extinse să monitorizeze și manipuleze evenimente la nivel aproape subconștient; cu certitudine, creierul lui din carne și sânge era scutit de înspăimântător de multe detalii. Având noua sa inteligență semiartificială amplificată, ca și concilii de încredere cuplate în rețele care să înainteze Dinastia fără hopuri, vila supraviețuise ca o relicvă a trecutului. Multe dintre birourile inițiale fuseseră închise, una dintre aripile clădirii fusese transformată în spații de depozitare, pline cu prostiile acumulate în peste două secole de familia directă de neveste și copii a lui Nigel, un număr care cobora rareori sub treizeci.

Când se instală în cabinetul său, o cameră minunat de simplă prin comparație cu celelalte, cu un birou vechi și banal de stejar și pereții zugrăviți în tonuri de ocru, bărbatul reflectă la felul în care sistemele acelea de management pentru a căror dezvoltare cheltuise atâta timp fuseseră inutile în timpul invaziei Dysonilor. Pentru gestionarea răspunsurilor, membrii seniori ai Dinastiei fuseseră nevoiți să preia controlul direct al departamentelor.

Trebuia să examineze în amănunt faptul că structura managerială nu putuse face față unei probleme complet neașteptate. Nigel bănuia că aceasta se datorase în primul rând automulțumirii, ipotezei subconștiente că Commonwealthul nu va suferi niciodată vreo schimbare radicală.

O idioțenie și o prostie să gândești așa. Găurile-de-vierme au fost evenimentul cel mai radical care a lovit vreodată vechiul Pământ. Tocmai tu ar fi trebuit să fi știut mai bine.

Câțiva membri seniori i se alăturară în cabinet pentru prima ședință a zilei: Campbell, care făcuse o treabă magnifică în orchestrarea evacuării; Nelson, șeful securității Dinastiei și al douăzecilea copil al lui Nigel, născut când începuse să aibă mai mult de o nevastă; Perdita, directoarea lor media care era asociată în foarte multe operațiuni cu Jessica, senatoarea de Augusta, o poziție pe care ea o deținuse timp de șaptezeci de ani. Privind în jur, Nigel constată că toți proveneau din primele trei generații. *Poate că-i timpul să-i lăsăm și pe cei din generația a patra să ajungă la nivelul ăsta? Nu există o automulțumire mai periculoasă decât confortul familiarității. Și în cazul acesta, de ce să ne oprim la generația a patra? De ce nu la a cincisprezecea sau la a douăzecea? În niciun caz nu sunt incapabili.*

Benjamin Sheldon sosi ultimul; era primul nepot al lui Nigel și revizorul Dinastiei. Nigel suspectase dintotdeauna că bărbatul erau ușor autist: atenția pe care o acorda detaliilor era chinuitoare, iar căsniciile nu-i durau niciodată mult. Nu părea să locuiască total în universul acesta. Finanțele erau viața lui: preluase divizia de contabilitate a TSC-ului la a douăzeci și opta sa aniversare și privea perioadele petrecute în reîntinerire ca un inconvenient major. Matricele lui de amplificare a memoriei erau printre cele mai comprehensive care fuseseră wetcablate vreodată într-un om; inserțiile determinaseră practic creșterea craniului său cu zece la sută. Întrucât nu-și remodelase corpul, cu excepția gâtului, pentru a menține proporțiile, apariția lui atrăgea inevitabil privirile tuturor.

Daniel Alster se așeză pe un scaun puțin înapoia celor trei canapele pe care se instalaseră seniorii, după care e-câmpul se activă, izolând cabinetul.

— Probleme noi? întrebă Nigel.

— Suntem prea ocupați cu rezolvarea celor vechi, mersi frumos, spuse Campbell.

— Într-un model de stare stabilă extrapolat de la poziția noastră curentă, zise Benjamin, în unsprezece ani vom recâștiga tot ce am pierdut. Vectorii de creștere sunt pozitivi după încheierea operațiunii de relocare a evacuaților.

— Nu va fi o stare stabilă, interveni Nelson. Dysonii vor ataca din nou, ca să anexeze și mai multe dintre planetele noastre. Costurile cauzate de rezistența față de ei vor fi fenomenale.

— Iar asta dacă vom reuși..., murmură Nigel.

Ceilalți seniori îl priviră ușor surprinși — preotul care înjura în biserică.

— Este unica opțiune pe care am privit-o cu seriozitate de când a început dezastrul ăsta, zise Nigel. De aceea am început proiectul navei de salvare.

— Ai stabilit parametrii pentru utilizare? întrebă Jessica.

— Cred că vom recunoaște momentul atunci când va apărea. Acum, după ce proiectele noastre de arme avansate produc în sfârșit rezultate, sper că Dysonii pot fi înfrânți într-un fel sau altul.

— Cabinetul de Război a aprobat genocidul? întrebă Perdita. În tot cazul, în clipa de față opinia publică este pentru distrugerea totală a Dysonilor.

— Am căzut de acord în principiu că o asemenea acțiune ar fi o soluție finală.

— Tipic pentru politicieni, mormăi Nelson.

Jessica surâse dulce.

— Mulțumesc tare mult.

— Aproape patruzeci de milioane de victime și este doar o *opțiune*? Mi-e greu să cred că-s deciziile noastre cele mai bune.

— În mod evident, decizia respectivă are o dimensiune morală, spuse Nigel, dar există și posibilitatea ca distrugătorii cuantici Seattle să nu fie suficienți. Deși au o ostilitate dementă, Dysonii nu sunt stupizi. Până acum ei trebuie să fi ocupat și alte sisteme stelare. Genocidul total va fi dificil de atins și confirmat.

— Vrei să spui că va trebui să punem armele noastre la dispoziția Marinei? întrebă Nelson.

— Nu sunt în favoarea acestei opțiuni, răspunse Nigel. Este vorba despre o armă despre care realmente nu doresc să mai știe nimeni, cu atât mai puțin să o dețină. Blestemăția aia mă sperie până și pe mine.

— Este o reacție rezonabilă, comentă posac Jessica. Mie nu-mi place faptul că există, dar dacă tot există nu vreau să poată fi controlată de altcineva.

— Distrugătorii cuantici sunt îndeajuns de oribili, rosti Nelson. În situația aceasta, problema este exclusiv una de scară de mărime. Faptul că Dinastia are degetul pe trăgaci este o cârjă pur psihologică. O armă de extincție finală este exact asta — o armă de extincție finală, indiferent dacă distruge o planetă sau un întreg sistem stelar.

— Arma noastră poate distruge mai mult de un sistem stelar, rosti Nigel cu amărăciune.

— Dacă poate fi construită, va fi construită, spuse Campbell. Dacă nu de către noi, atunci de altcineva, iar în categoria asta îi includ și pe Dysoni. Nu trebuie să ne facem griji că ar folosi-o celelalte Dinastii. Între noi nu mai există genul acesta de conflicte.

— Nu pe moment, precizâ Jessica. Însă, haideți s-o recunoaștem — există încă destui politicieni megalomani și nu mă refer doar la planetele Izolate. Trebuie să fim foarte atenți față de dezvăluirea potențialului a ceea ce deținem noi către restul Commonwealthului.

— Cred că nici IC nu va fi foarte încântată de această realizare explicită, zise Nelson.

Nigel făcu o grimasă. De fapt el nu avea încredere în IC deși n-o considera dușmănoasă, iar suspiciunile lui Nelson erau la limita paranoiei — ca ale oricărui bun agent de securitate.

— Ea încă nu știe, rosti Nigel. Și s-ar putea chiar să ne fie recunoscătoare, dacă Dysonii vor avea în următoarea incursiune tot atâta succes pe cât au avut cu 23Pierdute.

— Așadar, ai folosi-o împotriva lor, aici? întrebă Campbell. Sau este destinată exclusiv pentru apărarea noastră, dacă va trebui să fugim?

— Nu voi abandona Commonwealthul fără luptă, spuse Nigel. Ar fi cu totul inuman. Rasa omenească are o sumedenie de defecte, totuși nu merită să murim pentru ele.

— Fie bună, fie rea — asta este specia mea, comentă Jessica.

Perdita o privi tulburată.

— Noi avem dreptate. Și nu suntem singurii care gândesc așa. Este clar că și cei care au construit bariera aveau aceleași gânduri despre Dysoni.

— Din păcate, observă Campbell, dețineau și mai multe resurse tehnologice decât noi. Iar acelea le-au oferit un domeniu

de opțiuni mult mai larg. Din câte îmi dau seama, noi avem una singură. Nigel, chiar ai de gând s-aștepți până vor invada din nou înainte de a crede că avem justificarea să folosim arma împotriva lor?

— Nu-mi adun curajul, replică Nigel iritat. În primul rând, ne aflăm abia în etapa de proiectare. În al doilea rând, Marina va găsi Poarta Iadului. Dacă ea poate fi distrusă cu proiectile Douvoir, sau mai degrabă cu distrugătorii cuantici creați de Proiectul Seattle, toată problema va fi amânată, cel mai probabil cu ani buni. Este posibil ca astfel opțiunile noastre să sporească. Poate chiar îi vom găsi pe constructorii barierei și-i vom convinge s-o restabilească.

— Nu crezi asta? întrebă Jessica.

— Nu, răspunse Nigel sec. Noi am creat problema asta, noi trebuie s-o rezolvăm.

* * *

După terminarea ședinței, Nigel le ceru lui Nelson și Perdita să mai rămână puțin. Sorbi din ciocolata fierbinte pe care o fembotă o adusese în cabinet. Avea deasupra exact cantitatea cuvenită de frișcă, peste care se găsea o bezea pe jumătate topită. Gustul atingea perfecțiunea. Fusese pregătită de maestrul lui bucătar, fiindcă nu nu-i plăcea niciodată ca boții să prepare mâncarea.

— Două chestii, le spuse el. Perdita, care-i opinia generală despre mine și Dinastie? Suntem învinovățiți? La urma urmelor, noi am fost principalii susținătorii ai misiunii *A doua șansă*.

— În media nu apare nimic foarte dur, răspunse femeia. Unii prezentatori și comentatori minori au încercat niște atacuri ieftine, dar în clipa de față toată lumea este prea furioasă pentru că Marina nu opune o rezistență mai susținută. Felul în care ai atacat personal găurile-de-vierme de deasupra lui Wessex a fost un factor pozitiv uriaș. Ratingul tău personal este destul de ridicat. În clipa de față ești privit cu mai mult respect decât Doy, deși Kantil este destul de isteață ca să mențină antagonismul orientat spre Marină.

— Clemențe mărunte, comentă Nigel mestecând bezeaua.

Programele lui neurale treceau în revistă și rafinau datele din matricele Dinastiei, extrăgând tot ce putea găsi despre Ozzie.

— Te-ai descurcat bine cu stoparea poveștii cu Randtown, i se adresă în cele din urmă Perditei. Ozzie s-ar fi șucărit rău de tot dacă informațiile alea deveneau publice.

În ciuda personalității sale aparent boeme și binevoitoare, Ozzie putea fi foarte irascibil în privința vieții lui intime.

— Celelalte Dinastii au fost îndeajuns de cooperative cu emisiunile de știri, răspunse ea cu modestie. Iar IC a ajutat cu un vierme distrugător de date pentru mesajele care se strecuraseră totuși în unisferă.

— Văd... Asta-i interesant. Știu că lui Ozzie îi place să creadă că ei au o relație specială, dar cred că-n cazul ăsta problema este mai complexă. Îl privi pe Nelson: Nu pari să ai prea multe despre Mellanie Rescorai.

— Sinteza existentă este rezonabilă, spuse Perdita. A fost amanta unui director corporativ până ce el a fost prins într-un caz destul de spectaculos de deces corporal. După aceea, ea a jucat în mai multe dramolete IST softporno, apoi a trecut în lumea reporterilor. Alessandra Baron a înhățat-o, însă acum s-au despărțit; se bârfește că Alessandra o trimitea să se culce cu diverse contacte politice, ca recompensă pentru informațiile de la acestea. Châm..., își drese ea glasul, amuzată. L-ai putea întreba pe Campbell să afli dacă-i adevărat. Oricum... Mellanie a refuzat-o în cele din urmă și s-au despărțit în termeni foarte neplăcuți — despre care există de asemenea o mulțime de bârfe. Michelangelo a preluat-o fără ezitare. Carieră media standard.

— Dar nu și scara temporală..., comentă Nigel.

O imagine a Mellaniei îi apăru în vederea virtuală, o fotografie publicitară pentru o dramoletă IST intitulată *Seducție ucigașă*; femeia era îmbrăcată în lenjerie intimă din mătase aurie, care dezvelea un trup incredibil. Se opri în timp ce-și sorbea ciocolata. Avea bărbia destul de proeminentă și nasul turtit, totuși asta n-o împiedica să surâdă ca un drăcușor. Pentru o clipă, Nigel dori realmente să acceseze IST-ul acela.

— Dosarul tău spune că prietenul ei este Dudley Bose. Așa-i?

— Cred că el a fost ultima persoană cu care Alessandra a trimis-o să se culce, zise Perdita. De atunci, ei doi sunt mereu împreună.

Nigel se încruntă. Nu trebuia nici măcar să acceseze vreun fișier ca să-și reamintească dezastruoasa festivitate de sărbătorire a revenirii acasă pe care Marina o pregătise pentru Bose și Verbeke. Bose nu fusese un personaj impresionant în niciuna dintre întrupările sale, înainte sau după călătoria lui *A doua șansă*.

— Ciudată opțiune, atât pentru ea, cât și pentru el.

— Poate că el a făcut-o pe Rescorai să-și vadă erorile drumurilor de până atunci? sugeră Perdita. Poate că se vor stabili la casa lor și vor avea zece copii.

— De-aia a semnat cu Michelangelo? mormăi Nigel. Nu, ceva e-n neregulă aici. Nu avem nicio consemnare a vreunei întâlniri a ei cu Ozzie, așa că nu există niciun motiv pentru care ea să fi avut acces la asteroid. La fel ca toate celelalte foste prietene sau soții ale lui Ozzie. Și judecând după rapoartele din Randtown, s-a luptat singură cu Dysonii. Asta mă face foarte suspicios. Îl privi pătrunzător pe Nelson: Să fie altul?

— Așa se pare.

— Altul... ce? întrebă Perdita.

— Un observator pentru IC, spuse Nelson. Sau spion, în funcție de ceea ce crezi tu despre situația asta. Noi știm că IC nu-i întotdeauna atât de pasivă pe cât susține. Câțiva oameni similari Mellaniei iscodesc pentru ea în domenii ale activităților umane din care altfel ar fi exclusă.

— Habar n-avusesem... Și ce dorește?

— Nu știm, răspunse Nigel. Însă de aceea n-o cuplez pe Cressat la unisferă; ne oferă un refugiu adecvat. Iar acum, după ce am văzut ce-a făcut IC cu gaura-de-vierme a lui Ozzie, mă simt finalmente justificat.

— N-a fost o acțiune dușmănoasă, zise Nelson. De fapt, i-a salvat pe Mellanie și pe ceilalți din Randtown.

— Știu. Tocmai de aceea nu-mi fac multe griji despre ea. Rămâne totuși o enigmă și, ținând seama de actuala noastră stare de război, înseamnă că nu putem avea completă încredere în ea.

— Bun — și atunci ce vrei să facem în privința lui Rescorai? întrebă Nelson.

Nigel anulă imaginea femeii, înainte de a oferi un răspuns nepotrivit... dar Mellanie ar fi fost o adăugare splendidă la haremul său.

— Observare discretă. Și pune pe urmele ei o echipă bună. IC o va monitoriza.

— Într-o oră va fi acolo.

— Bun. Mai există ceva, ceva ce detest realmente să fac. Nu pot să cred că Ozzie n-ar fi reluat legătura cu noi după atacul Dysonilor. Află unde este, Nelson. Trebuie să știu dacă-i viu sau mort.

* * *

Contractul pentru casa nr. 1800 de pe Briggins îi aparținea lui Donald Bell Homesecure, o companie privată cu licența de funcționare eliberată de poliția Darklake City. Donald Bell Homesecure era autorizată să oprească și să rețină orice persoană suspectată că ar fi intrat prin efracție pe proprietatea clienților săi, ba chiar avea permisiunea de a utiliza armele de foc în cazul unei amenințări cu forță letală.

Alarma care se declanșă în centrul său de comandă anunța că ușa bungalow-ului fusese deschisă fără codul corect. Unul dintre operatori apelă locuința și văzu că proprietarul, dl. Cramley, era listat ca absentând din oraș. Compania de pază trimise o mașină de patrulare aflată în apropiere și alertă secția de poliție Olika asupra faptului că personalul său investiga un incident suspect.

Peste niciun minut, alarma se transformă în alertă de incendiu, cu senzorii interni ai bungalow-ului raportând câteva puncte periculos de fierbinți, cu temperatura aflată în creștere. Imediat, operatorul din centrul de comandă anunță departamentul pompierilor. Două mașini fură trimise la adresa respectivă.

Când mașina de patrulare Homesecure opri în fața numărului 1800 de pe Briggins, bodyguarzii dinăuntru se așteptau să aibă de-a face cu o spargere simplă cu acte mărunte de vandalism. Nu era genul obișnuit de delicte în Olika, dar vremurile acestea erau tulburi. Își coborâră vizoarele costumelor

din flexarmură și se grăbiră prin poartă, pentru a vedea dacă infractorii mai erau înăuntru.

Flăcările lingeau deja ferestrele largi și arcuite ale livingului, proiectând evantaie de lumină portocalie peste peluză. Bodyguarzii intrară prin ușa din față, cu pistoalele semiautomate calibrul 10 mm deja scoase, pregătiți de necazuri. Când ajunseră în living, fură întâmpinați de o scenă confuză. Câteva piese de mobilier ardeau violent, iar parchetul și covorașele începuseră să ia foc. Văpăi prelungi se prelingeau în sus pe pereții curbi și atingeau jucăuș tavanul. Pe podea existau două sfere mari de blană, care se mișcau ușor, atingându-se între ele. În jurul lor, parchetul era acoperit de un fluid negru și strălucitor care bolborosea ca smoala și degaja aburi din cauza căldurii intense.

Un nostat se aplatiză, ridicându-și leneș jumătatea frontală către cei doi bodyguarzi stupefiați. Aceștia se holbară oripilați la secțiunea de corp pe care o dezvălui mișcarea respectivă. Indiferent cine ar fi fost victima, fusese redusă la crâmpeie de carne înfășurate în jurul unor oase însângerate. Țepii ventrali ai nostatului erau îmbibați de sânge.

Ambii bodyguarzi încremeniră pentru o clipă, după care începură să tragă. Nostații umflați explodară, împroșcând sânge peste costumele din flexarmură.

Pentru stăpânirea focului fu necesar un sfert de oră, cu pompibotii înaintând prin flăcări și pulverizând spumă. Mai bine de o treime din bungalow fusese distrusă, iar restul suferise stricăciuni considerabile. Structura din coral-uscat în sine nu era inflamabilă, însă cea mai mare parte din ea fusese ucisă de căldură. Asta însemna că proprietarul trebuia s-o demoleze complet și s-o recrească.

În vreme ce flăcările erau aduse sub control, poliția și cei de la Homesecure înconjurară bungalow-ul cu armele activate, pregătiți pentru orice nostat care ar fi putut evada din conflagrație. După aceea scotociră camerele distruse, în eventualitatea în care vreuna dintre creaturi supraviețuise.

O dubă a medicilor criminaliști din Darklake City sosi în zori și resturile intrușilor fură băgate în saci din plastic și evacuate pentru examinare în laborator. Personalul criminalist umblă peste tot, înregistrând și culegând eșantioane. Părea un caz

relativ limpede: o spargere cu un final teribil. Poliția emise o apelare a lui Paul Cramley, solicitându-l să revină pentru a răspunde la întrebări, și completă un formular preliminar de amendă pentru deținerea de extratereștri lipsiți de inteligență, periculoși și ilegali, în limitele orașului. Dl. Cramley nu răspunse la nicio apelare făcută adresei lui de unisferă.

La amiază, paza locuinței fu redată lui Homesecure. Potrivit contractului, compania trebuia să păzească locuința până ce proprietarul revenea și-și asuma responsabilitatea.

La ora două după-amiază, un avocat care-l reprezenta pe dl. Cramley sosi la secția de poliție Olika și achită amenda consistentă pentru încălcarea regimului privitor la extratereștrii periculoși, iscăli o declarație că delictul nu va mai fi repetat și plăti o garanție pe cinci ani în acest sens. Apoi avocatul merse la sediul Homesecure și preluă casa nr. 1800 de pe Briggins, asumându-și deplina responsabilitate pentru proprietate. Bodyguarzii plecară acasă.

* * *

Taxiul Mellaniei opri în fața bungalow-ului la ora patru după-amiază, răspunzând unui mesaj pe care Paul îl lăsase în dosarul de stocare al e-majordomului ei. Zăvorul porții fusese deja reparat. Zumzăi și se deschise pentru ea, așa cum făcuse și data trecută.

Femeia avansă prin interiorul înnegrit al bungalow-ului, strâmbând din nas înaintea mirosului de plastic ars și al altor izuri ce nu se disipaseră complet. Tăciuni și parchet scorojit îi trosneau sub pantofii cu toc, moderni, roșu și auriu. Fusese probabil o greșeală să poarte tocuri...

Micuța piscină circulară din centrul bungalow-ului era neatinsă, deși câteva uși ale patioului ce duceau spre ea fuseseră distruse și aveau muchiile metalice deformate de căldură. Frunze pluteau pe apa nefiltrată de o lună. Mellanie privi în jur, curioasă.

— Paul?

Apa începu să gâlgâie. Pe când privea piscina, în centrul ei apăru o bulboană, care se adânci într-un con. Peste un minut, apa se scursese complet, lăsând uzi pereții din marmură. O ușă se deschise aidoma unui iris vizavi de trepte.

Mellanie arcui o sprânceană într-acolo.

— Frumos, comentă ea.

Își scoase pantofii cu toc și coborî treptele lunecoase. Ușa era din plastic pliabil care imita marmura; dincolo de ea cobora destul de abrupt un coridor îngust din beton, cu benzi polifoto în lungul plafonului.

După zece metri, cotea în unghi foarte ascuțit. Podeaua deveni orizontală și coridorul se sfârși într-o încăpere largă și puternic iluminată. Avea aceiași pereți și podea curate, cu nuanță verzuie, pe care Mellanie le asocia cu o sală de operații; aerul era rece și uscat. Câteva stive înalte de echipamente electronice formau un cerc în jurul unui soi de sicriu transparent, în care Paul Cramley plutea într-un fluid trandafiriu translucid. Era complet gol, cu fața acoperită de o mască conică din piele, al cărei apex se contopea cu un tub gros din plastic pentru oxigen, ce șerpuia către un orificiu din colțul superior al sicriului. Sute de filamente, nu mai groase decât firul de păr, îi ieșeau din piele în lungul șirei spinării, iar la fiecare câțiva centimetri mănunchiuri erau împletite și introduse în snopi groși de cablu de fibră optică.

Mellanie se apropie de sicriu și privi înăuntru. Fluidul trandafiriu vâscos amplifica trupul bătrân și scheletic al lui Paul într-un fel dezgustător; putea totuși să vadă că bărbatul era viu — pieptul i se ridica și cobora într-un ritm lent și regulat.

Pe o carcasă de echipamente, un portal se aprinse, afișând imaginea chipului unui tânăr. Avea multe dintre trăsăturile lui Paul.

— Salut, tânără Mellanie, bun-sosit în bârlogul meu!

Ea se uită de la trup la portal.

— Mișto aranjament. Paranoic, dar cool.

— Sunt viu, nu? zâmbi imaginea.

Era o față arătoasă, gândi ea, ceea ce o tulbura mai mult decât ar fi dorit să admită.

— Ai fost rănit? Asta-i o cuvă de reîntinerire?

— Nici vorbă. Este o unitate de interfațare maximă. Sistemul meu nervos este complet wetcablat în matricea mare de aici, din criptă — toate senzațiile pe care le percep acum sunt de fapt impulsuri artificiale. Tu ești dotată cu vedere virtuală, în timp ce eu am miros virtual, gust virtual, temperatură, recepție

tactilă, auz... totul virtual. Ceea ce creierul meu interpretează ca fiind mers este în realitate o instrucțiune direcțională pentru a accesa secțiuni ale unisferei și matricelor conectate la ea. Mâinile mele pot manipula programe și fișiere într-un grad și cu o viteză mult accelerată.

— Morty a spus dintotdeauna că erai un rețexpert complet conectat.

— Avea multă dreptate.

— Paul, ce s-a-ntâmplat aici azi-noapte?

— N-a fost o spargere, ci asasini trimiși să mă elimine. Am utilizat un EMP focalizat asupra inserțiilor lor și... natura și-a urmat cursul. Ca să nu mai amintesc de imbecilitate.

— Cine au fost?

— Bună întrebare. Vrei să-ncepi să facem schimb de informații?

Brusc, Mellanie simți că se îndepărta de anterioara ei siguranță pe sine. Aprecierea inițială pe care i-o făcuse lui Paul fusese o subestimare jalnică, iar toate indiciile existaseră acolo... dacă s-ar fi sinchisit să se gândească la ele. *Un bătrân de patru sute de ani, sărăntoc și amărât? Fii serioasă!*

— Deja îmi ești dator cu date despre Alessandra Baron, fiindcă eu ți-am povestit despre Starflyer.

— Perfect. Baron a receptat și a expediat prin unisferă un volum mare de trafic încriptat.

— Ah-ha!

— Din păcate, utilizează niște monitorizări protectoare excelente. Persoana care le folosește a reușit chiar s-o ia pe urmele propriilor mele operațiuni. Asta-i o realizare remarcabilă. Cu excepția lui IC, în tot Commonwealthul cunosc doar vreo duzină de rețexperți care să se laude cu genul ăsta de abilitate. Persoana aceea necunoscută are un nivel de îndemânare egal cu al meu; iar asta mi se pare mai tulburător decât faptul că IC o protejează pe Paula Myo. În mod clar, Baron are de ascuns ceva foarte serios.

— Ți-am spus-o. Și probabil că Starflyer ți-a dat de urmă. Trebuie să știu cine mai este implicat.

— Pentru început: Marlo Simmonds și Roderick Deakins, cei doi care au intrat azi-noapte în bungalow-ul meu.

— Ce să zic, mari informații! Straniile tale animăluțe extraterestre au avut grijă de ei.

— Ai răbdare. Conexiunea este cea interesantă. După ce le-am descoperit identitatea, le-am accesat conturile bancare. Amândoi au primit ieri câte cinci mii de dolari Oaktier. Banii au fost transferați dintr-un cont de unică folosință, care a fost deschis la aproximativ trei ore după ce Baron a aflat de interesul meu.

— La naiba!

— Am urmărit contul acela până la un cont corporativ de pe Pământ, în banca Denman Manhattan.

Mellanie se uită surprinsă la chipul tineresc din portal.

— Ai urmărit un cont de unică folosință? Crezusem că așa ceva-i imposibil.

— Asta doresc băncile să vă lase să credeți. Este foarte dificil, dar se poate face. În procedura stabilirii unicei folosințe există fisuri ce pot fi exploatate și despre care nu știu nici chiar serviciile de securitate Intersolar. Eu le știu pentru că am cunoscut pe cineva care cunoștea pe cineva care fusese implicat în scrierea programului original. Numele Vaughan Rescorai îți spune ceva?

— Bunicul!

— Mai precis, cred că-i vorba despre stră-străbunicul tău.

— L-ai cunoscut? întrebă ea surprinsă.

— Noi mega-rețexperții suntem o comunitate mică și închisă. Vaughan a fost un om bun.

— Da. Da, a fost...

— Grație lui ai intrat la IC, nu?

— Da, recunoscu femeia.

— Mă gândisem eu. N-o să divulg nimănui secretul tău.

— Mulțumesc, Paul. Despre ce companie era vorba?

— Bromley, Waterford și Granku. Sunt o firmă de avocatură...

— Din New York, de pe Pământ.

— Știai de ea?

— Da. Unii din asociații lor au fost implicați cu o escrocherie legată de Dudley Bose. Cred însă că Starflyer a folosit-o ca să finanțeze observarea învăluirii lui Dyson Alfa.

— Care a dus la zborul lui *A doua șansă*, la colapsul barierei și, finalmente, la 23Pierdute. Înțeleg... Cu certitudine se leagă cu teoria ta. Am reușit să urmăresc unele comunicații ale lui Baron, înainte de a fi silit să mă retrag din cauza contramăsurilor ei. Două dintre ele se adresau unui anumit Pomanskie de la Bromley, Waterford și Granku.

— La dracu'! Ăsta făcea parte din consiliul de administrație al fundației Cox Educational.

— Bănuiesc că Pomanskie, sau vreun adjunct junior, i-a tocmit pe Simmonds și Deakins să-mi stopeze spionajul electronic.

— Da, cel mai probabil. Poți să intri în conturile lui Bromley, Waterford și Granku, ca să vezi ce alte plăți mai fac?

— Pot. Aș avea nevoie de un stimul.

Mellanie oftă și-și înclină capul pe un umăr.

— Ce vrei?

— Informații. Baron nu mi-a ocupat absolut tot timpul. În chiar clipa asta în Commonwealth se întâmplă și alte lucruri interesante.

— Ce anume?

— Știai că au fost constituite mai multe consorții „barcă de salvare"?

— Nu. Ce barcă de salvare?

— Unele Dinastii Intersolare, Mari Familii și simpli miliardari obișnuiți nu au convingerea că noua și strălucitoarea noastră Marină îi poate învinge pe extratereștrii Dysoni. În mod discret ei canalizează fonduri spre nave stelare colonizatoare foarte mari, cu rază de acțiune galactică. Șaptesprezece asemenea nave au fost deja produse și, din câte știu, minimum alte douăsprezece sunt în faza de proiectare. Toate 15Mari găzduiesc cel puțin un proiect. Bărcile de salvare pot conține zeci de mii de oameni aflați în suspendare, alături de toată cibernetica de producție necesară pentru a demara de la zero pe o planetă nouă o societate omenească de tehnologie avansată.

— Nenorociții! exclamă Mellanie. (Deși îi cunoștea de atâta timp pe ultrabogătași și slugile lor politice, ideea că aceștia ar da bir cu fugiții o luase prin surprindere.) O să ne lase aici ca să luptăm și să murim pentru ei?

— Nu te mai smiorcăi ca o bolșevică luptătoare de clasă; este o precauție cât se poate de firească și exact ceea ce așteptam de la clasa asta. Să nu-mi spui că n-ai sări și tu la bord, dacă ți s-ar oferi o cușetă?

Ea se strâmbă către sicriul lui Paul.

— Michelangelo mi-a oferit să fac un reportaj despre emigranții pe Îngerul Înalt. Toți cred că-i va purta departe și în siguranță, dacă se va întâmpla ce-i mai rău.

— Îngerul Înalt este o miză bună, mai ales dacă n-ai bani grei; deși acolo nu se poate spune că vor fi stăpâni pe soarta lor. Cine știe unde-i va duce creatura-mașină, sau care-i obiectivul ei final?

— Bun... și ce legătură au toate astea cu mine?

— Vreau să știu care dintre bărcile de salvare are cele mai ridicate șanse de succes.

— Pleci și *tu*?

— Haide să spunem că-mi voi cumpăra un bilet. Am ceva încredere în abilitatea militară a speciei umane și în tot cazul am văzut atrocitățile pe care le pot produce savanții noștri în armament, dacă apare necesitatea. Însă Dysonii dispun de un volum realmente fenomenal de resurse pe care să le utilizeze împotriva noastră. Așa cum am spus: ca o precauție de bun simț.

Mellanie clătină din cap; nu era sigură dacă o făcuse ca surprindere sau dezgust.

— Și care ar fi rolul meu?

— În proiectele bărcilor de salvare există o omisiune destul de evidentă. Nu pot găsi nicio informație că Sheldonii ar construi vreuna. Și am căutat *foarte* atent.

— Poate că nu sunt lași. Te-ai gândit vreodată la asta?

— Lașitatea nu face parte din ecuație. Nigel Sheldon nu-i idiot: își va lua toate precauțiile necesare pentru a se proteja pe sine și Dinastia. Volumul de resurse financiare necesar unei asemenea nave stelare este neglijabil în termeni macroeconomici, mai ales pentru el. Va construi una, probabil departe de ochii curioși și de programele de monitorizare indiscrete. Asta înseamnă un singur loc, pe planeta lui privată, Cressat. De fapt, mă aștept ca acolo să fie nu numai o navă; la urma urmelor, el are o Dinastie foarte mare. O flotă ar garanta succesul, indiferent în ce parte a galaxiei ar sfârși.

— Și vrei ca eu să aflu asta? Să descopăr proiectul cel mai secret al celui mai puternic om din Commonwealth?

— Ești reporter investigator, nu? În plus, îmi imaginez că IC va fi doritoare să te-ajute în acest caz.

Mellanie nu reuși să nu surâdă înaintea ironiei sorții acelui déjà-vu.

— O să capăt o mașină zburătoare? murmură ea.

— În cazul în care Commonwealthul se prăbușește, aș fi pregătit să te iau cu mine.

— Poftim?

Crezuse că era imună la alte surprize ivite azi.

— Ești inteligentă, atractivă, tânără, dură și ai mentalitate de supraviețuitoare. Eu m-aș reîntineri în decursul călătoriei. Cred că ar fi o căsnicie plăcută de ambele părți.

— *Mă ceri de nevastă?*

— Da. N-a mai făcut-o nimeni până acum, tânără Mellanie?

Ea se gândi la sutele de cereri în căsătorie pe care le primea zilnic de la fani sau pur și simplu de la persoane care accesaseră *Seducția ucigașă*.

— Nu ești primul, recunoscu femeia.

— Să înțeleg că ți-ai dat acordul? În vine greu să mă las într-un genunchi în clipa de față; chiar dacă aș fi fost în afara unității pentru interfațare, artrita mi se cronicizează uneori.

— Uau, asta-i *de-a dreptul* romantic!

— Nu lăsa ca o diferență de vârstă de patru secole să-ți nască prejudecăți. Anterior am avut neveste din toate grupurile de vârstă pe care ți le-ai putea imagina. Nu te-aștepți ca Morton să se mai întoarcă din misiunea lui eroică, nu? Gândește practic, Mellanie. Șansele lui de supraviețuire nu sunt grozave.

— Știu care-i sunt șansele de supraviețuire. Iar răspunsul este tot „nu".

Totuși este arătos în tinerețe și are un zâmbet de drac împielițat. Nu!

— Înțeleg. Oferta mea rămâne deschisă. Iar răspunsul tău nu afectează înțelegerea noastră. N-ar trebui niciodată s-amesteci afacerile cu plăcerile.

— Asta o știu, dar nu-nțeleg cum crezi că poți ajunge la bordul bărcii de salvare a lui Sheldon. Nu ești un membru al Dinastiei. Făcu o pauză, după care întrebă: Sau ești?

Imaginea chicoti.

— Nu prin naștere, însă două dintre nevestele mele au fost Sheldon, iar una destul de senior. Am cinci copii Sheldon, dintre care doi sunt generația a șasea prin descendență directă și cu certitudine ei au produs un număr mare de urmași. În mod amuzant, asta înseamnă că am mai multe șanse cu barca de salvare a lui Sheldon decât cu oricare alta a celorlalți. Am deschidere acolo. După ce determin care-i mersul, voi putea să-mi fac un plan de acțiune. Ce zici, încerci s-ajungi pe Cressat pentru mine și să afli ce se-ntâmplă acolo?

— Probabil că-l pot convinge pe Michelangelo pentru un reportaj de investigare a bărcii de salvare Sheldon. În felul ăsta n-aș fi complet expusă. Cum te-aranjează?

— Merge. Îți dai însă seama că Baron va ști că tu ești persoana care m-a pus pe urmele ei. Legătura noastră de pe Oaktier este cunoscută. Te poți aștepta de la vizite din partea unora ca Simmonds și Deakins, dacă nu chiar mult mai neplăcuți.

Mellanie își îndreptă spatele.

— Mă pot apăra și singură.

— Sunt sigur de asta, tânără Mellanie. Dar sunt curios... Ai realmente vreo armă? Vreun pistol, poate?

— Nu.

— Ți-aș sugera să achiziționezi unul. Îți pot oferi numele unui dealer de încredere de pe piața neagră.

— Paul, eu nu sunt o războinică. Dacă voi avea nevoie de protecție fizică, îmi voi angaja un expert în securitate.

— Cum vrei. Te rog să fii însă prudentă.

— Normal.

* * *

Mellanie schimbă trei taxiuri înainte de a reveni la motelul în care stăteau, în districtul Rightbank. De fiecare dată, plăti cu bani-gheață. Faptul că rețeaua lui Alessandrei îi putuseră lua urma lui Paul era o noutate îngrijorătoare. În ciuda inserțiilor IC, ea nu deținea în niciun caz îndemânarea lui, iar asta o făcea să se simtă în mod straniu vulnerabilă.

Căbănuța lor se găsea la capătul unui șir lung de locuințe, care se curba în jurul unei piscine destul de soioase. Doar în fața altora două cabane se mai zăreau mașini. Ora nu era încă destul

de înaintată pentru ca activitatea principală a motelului să înceapă să-i utilizeze camerele simple și utilitare pentru întâlniri profesionale plătite cu ora.

Cabana era construită din panouri compozite ieftine, care se decoloraseră sub soarele puternic al lui Oaktier. Fisuri prelungi acopereau zona muchiilor ca o plasă de păianjen, dezgolind fibrele de ranforsare din bor, care începuseră deja să se destrame. Ușa roșu-decolorat scârțâi puternic când femeia o împinse, deschizând-o.

Toate jaluzelele erau lăsate, îngăduind doar unor lame subțiri din soarele după-amiezii târzii să pătrundă prin interstițiile dintre ele. Aerul condiționat nu funcționa. Înăuntru era înăbușitor, iar lambriurile vechi gemeau după cum se schimbau sarcinile termice. Dudley stătea covrig pe un pat, cu fața la perete.

— Trebuie să plecăm de-aici, rosti Mellanie.

După plecarea de pe Randtown, oare de câte ori spusese cuvintele acestea?

— De ce? mormăi Dudley. Te duci iar în vizită la *el*?

Ea nu întrebă la cine se referea, fiindcă nu mai avea chef să joace jocul acela. În plus, amintirea era prea puternică: ieșirea din camera de recreare în baraca principală. Bluza îi fusese ruptă și nu mai putea fi folosită, așa că fusese nevoită să împrumute cămașa sport purpuriu-închis a lui Morty, ca să se îmbrace. Amândoi rânjeau ca niște școlari strengari, în timp ce restul Ghearelor Pisicii fluieraseră și scoseseră sunete obscene la vederea lor.

Ea îl sărutase prelung, la despărțirea în ușa deschisă, în vreme ce degetele lui îi strângeau fesele.

— O să mă-ntorc în curând, îi promisese.

Asta fusese cu două zile în urmă. Mellanie dorea să se întoarcă, să-i simtă corpul lipit strâns de al ei, să simtă asigurarea minunată a timpurilor de altădată, când viața era mai simplă și mult mai ușoară.

Bineînțeles, Dudley era bosumflat de două zile la simpla idee a unui fost iubit care revenea în viața femeii. Mellanie nu recunoscuse că se culcase cu Morton, dar era destul de evident ce făcuse. Când ajunsese la cabană, purta tot cămașa lui.

— Nu, Dudley, pentru o vreme n-o să-l mai vizitez pe Morton. Trebuie să mergem pe Pământ. O să-i propun lui Michelangelo un reportaj de investigare a navelor stelare ale Dinastiilor.

Mellanie nu ajunsese niciodată atât de aproape de a-l abandona pur și simplu pe Dudley. Doar pura vinovăție o determina să revină și să-l ia, în loc să se suie în primul taxi spre gara planetară TSC.

Alessandra ar fi găsit motelul... dacă nu-l găsise deja. Până și niște găinari așa cum fuseseră cei care pătrunseseră în locuința lui Paul l-ar fi făcut praf pe astronom și probabil că în mod foarte dureros. Ca să nu mai spună ce s-ar fi întâmplat dacă l-ar fi urmărit vreunul dintre agenții wetcablați ai lui Starflyer...

Ea îl băgase în povestea asta și de aceea avea responsabilitatea lui.

— De ce nu putem pleca de-a dreptul? gemu bărbatul. Să plecăm numai noi doi. Ne-am putea întoarce la stațiunea aia din pădure — nimeni nu va ști despre noi, nimănui nu-i va mai păsa. Dacă nu ne-amestecăm în treburile Marinei și ale lui Starflyer, ne vor da uitării. De ce nu facem așa? Numai noi doi... Se întoarse și se ridică pe marginea patului: Mellanie, ne-am putea căsători.

Haide, mă lași?!

— Nu, Dudley, spuse femeia repede și ferm înainte ca el să aibă timp să dezvolte ideea. Nimeni n-ar trebui nici măcar să se gândească la așa ceva... în niciun caz cu tot ce se-ntâmplă în jur. Viața este mult prea nesigură deocamdată.

— Atunci, după aceea.

— Dudley! Termină!

El plecă fruntea și se bosumflă.

— Haide, continuă Mellanie pe un ton mai blând. Haide să-mpachetăm. În LA sunt niște hoteluri excelente. O să stăm în unul dintre ele.

* * *

Ploua din nou, o burră persistentă și mizerabil de rece, care mânjea ferestrele și transforma pavajele în panglici lunecoase acoperite cu o cantitate uluitoare de gunoaie. Hoshe Finn nu înceta să fie surprins și deprimat de umezeala din străvechea

capitală a Angliei. Dintotdeauna considerase că vechile glume erau simple exagerări. Mergând pe jos către birou de la stația Charing Cross, așa cum făcea în fiecare dimineață, se convinsese însă de adevărul lor. Comisarii ecologiști NFU, care împărțeau cu Securitatea Senatului vasta clădire guvernamentală din piatră, avuseseră probabil mai mult succes decât recunoșteau în inversarea tendinței spre încălzire globală.

Bărbatul își scutură pelerina în lift și o ținu cât mai departe de corp, în timp ce străbătu coridorul până la biroul său. Deloc surprinzător, Paula sosise deja și examina ecranele de pe masa ei.

— 'Neața, rosti el.

Ea îi surâse scurt, fără să ridice capul.

Hoshe își atârnă haina pe spatele ușii din lemn întunecat și se instală la masa lui. Numărul de fișiere care-l așteptau era descurajator. Cu o seară în urmă plecase la zece și jumătate, iar acum nu era nici ora opt dimineața. IR petrecuse noaptea extrăgând tot ce era relevant din interogările lui de ieri. Bărbatul începu cu vechiul raport al Directoratului despre fundația Cox Educational.

La ora unsprezece, bătu politicos la ușa Paulei și intră fără să aștepte un răspuns.

— S-ar putea să fi avut dreptate în legătură cu fundația educațională, îi spuse.

— Ce-ai găsit?

— Între fișierele pe care le-am solicitat există unele anomalii. Se așeză la masa ei și-i ceru e-majordomului să afișeze datele pe portalul holografic mare care ocupa un perete: Am început cu raportul întocmit de biroul Paris al Directoratului după tentativa de spargere a contului fundației din banca Denman Manhattan. Foștii tăi colegi au fost îndeajuns de meticuloși și au investigat organizația, căutând orice dovezi că ar fi fost un paravan. Concluzia raportului este negativă în această privință.

Flutură o mână peste rândurile de nume și cifre care se derulau pe portal.

— Aceasta este lista tuturor donațiilor. La un moment dat sau altul, Cox a susținut peste o sută de proiecte științifice. Recent numărul lor s-a diminuat considerabil, deși n-au încetat

complet. Departamentul de astronomie al Universității Gralmond a fost numai unul dintre ele. Până aici, nimic special; potrivit raportului, nu exista nimic suspicios.

— Așa și pare, rosti Paula.

— Bun. Acela a fost punctul meu de pornire, apoi am început să verific referințele. În primul rând, două lucruri sunt neobișnuite. Nu ilegale, nici suspicioase, ci pur și simplu bizare. Fondurile organizației provin dintr-o unică donație privată depusă acum treizeci de ani în contul Denman. Suma era de două milioane de dolari, care a fost transferată în banca Denman dintr-un cont de unică folosință. În al doilea rând, nu apare numele inițiatorului. Firma Bromley, Waterford și Granku a înregistrat Cox în catalogul organizațiilor de caritate din New York și a deschis un cont cu un dolar. Cele două milioane au fost transferate după o lună. De-a lungul timpului a avut numai trei împuterniciți —Seaton, Daltra și Pomanskie — care sunt toți asociați ai firmei Bromley, Waterford și Granku. Echipa originală de investigații a Directoratului n-a urmărit pista aceasta, ceea ce, dacă m-ai întreba, mi se pare o lacună.

— Există destui excentrici bogați care-și donează banii pentru cauze bizare.

Hoshe arcui o sprânceană.

— Sunt convins de asta, însă conform propriilor sale arhive, Cox nu susține cauze bizare. Atunci de ce ține ascuns numele binefăcătorului? N-o face în scopul de a evita impozitele, deoarece anonimatul nu exclude taxele.

— Zi mai departe — care-i răspunsul tău?

— Nu există un răspuns, dar mi-a stârnit curiozitatea îndeajuns pentru a mă determina să scotocesc mai departe. Vezi toate numele astea? Sunt ale celor care au primit bani.

— Și?

— Raportul Directoratului nu menționează cât s-a donat. Este de asemenea ceva neobișnuit. Noi știm că Dudley Bose a primit o finanțare de peste un milion trei sute de mii de dolari; în felul acesta, pentru ceilalți n-ar fi rămas prea mult. În total, au fost distribuiți șaptezeci și una de mii cinci sute de dolari — pentru mai bine de o sută de proiecte științifice care au acoperit o perioadă de douăzeci și unu de ani. Toate aceste date

financiare au fost accesibile Directoratului. Datele brute existau în matricea din Paris, atunci când le-am solicitat. În mod evident, cineva le-a exclus din raport.

— La dracu', rosti Paula. Cine au fost membrii echipei?

— Echipa a fost formată din Renne Kempasa, Tarlo și Jim Nwan, dar fișierul financiar original al lui Cox nu are specificat un nume în jurnalul de accesări, ci doar codul echipei. Este posibil ca datele să fi fost văzute de numai un membru al echipei, sau de toți.

— Nu pot să fie toți, spuse Paula. E imposibil!

— Mai este ceva... Mai ții minte că mi-ai spus că toate astea au fost descoperite de vechea noastră prietenă Mellanie?

— Da, ea a spus că Alessandra Baron a alterat arhivele fundației.

— S-ar putea să fi avut dreptate. Am solicitat un raport financiar curent de la catalogul organizațiilor de caritate din New York. În mod legal, toate organizațiile de caritate înregistrate trebuie să-și depună anual situația conturilor. Potrivit acelor conturi depuse, Cox a încetat să mai finanțeze departamentul astronomic al Universității Gralmond, imediat după ce Bose și-a anunțat descoperirea, totuși fundația a continuat mici donații pentru alte proiecte științifice. Am verificat destinatarii enumerați. Niciunul dintre ei n-a auzit niciodată de Cox, cu atât mai puțin să fi primit vreun ban. Asta însă până cu două zile după invazia Dysonilor, când transferurile de bani au devenit reale. Conturile respective sunt false și există doar pentru a satisface o investigație superficială.

Paula se lăsă pe spate în scaun și-și frecă bărbia cu un deget. Umbra unui surâs îi atinse buzele.

— Mellanie a avut dreptate. Ce zici de chestia asta?

— Așa se pare. Paula... Starflyer a finanțat toată observarea Bose. Asta înseamnă că știa ce va găsi Bose.

— Da.

— Cum?

— În mod rațional, trebuie să fi fost acolo; sau specia sa știa despre Dysoni și despre întemnițarea lor în interiorul câmpului de forță.

— Și el i-a lăsat să iasă?

— Asta este concluzia vădită.

— Prin urmare, războiul a fost pornit în mod deliberat. Păzitorii aveau dreptate.

— Da.

Femeia făcu o grimasă și-i aruncă un zâmbet trist.

— Și atunci ce facem în continuare?

— În primul rând, îmi voi informa aliații politici. În al doilea rând, îi vom aresta pe împuterniciții Cox sub acuzația de fraudă. În mod clar, ei sunt agenți Starflyer. Dacă le-am putea citi memoria, am putea obține o înțelegere mai bună a rețelei sale din interiorul Commonwealthului.

— Ce facem cu Alessandra Baron? Mellanie ne-a avertizat despre ea. Trebuie să fie un agent Starflyer.

— Fără să existe motive foarte bine întemeiate ar fi dificil să arestăm un personaj atât de public ca ea și nu ne putem îngădui să facem publice cunoștințele pe care le deținem despre Starflyer. Securitatea Senatului va adresa o cerere oficială către Contrainformațiile Marinei, pentru a o pune sub observare discretă.

— Poftim? Dar știm că Contrainformațiile sunt compromise!

— Da și este o oportunitate excelentă de a vedea ce va determina solicitarea noastră.

* * *

Iconul verde-portocaliu de prioritate apăru în vederea virtuală a lui Nigel în timp ce le citea copiilor săi cei mai mici *Cartierul Winnie Pooh*, înainte de culcare. Încerca să le citească câte o poveste în fiecare seară, să fie un tată așa cum vedea el idealul respectiv. Mamele și doicile îi îmbrăcau pe copii în pijamale, apoi îi aduceau în camera de joacă pentru poveste. Nigel citise întotdeauna din clasici, folosind o carte adevărată, tipărită, pe care o puteai deschide pentru a găsi locul unde rămăseseși și pe care o puteai închide cu un gest ferm și final când se termina capitolul din seara respectivă.

În clipa de față se afla la jumătatea cărții. Cei șapte copii de peste trei ani stăteau așezați sau întinși pe perne și scăunele moi în formă de ciupercuțe, ascultând mulțumiți pe tăticul lor care citea cu glas tare, cu intonații amatoricești și gesturi largi din brațe. Zâmbeau, chicoteau și șușoteau între ei.

Mentalitatea extinsă a lui Nigel îi solicita atenția asupra raportului diviziei de securitate a Dinastiei. Echipa de observație pe care Nelson o pusese pe urmele Mellaniei anunța că femeia sosise la un bungalow din orașul Darklake, deținut de un anume Paul Cramley. Securitatea oferise doar numele, însă în mentalitatea extinsă a lui Nigel, acesta fu imediat comparat cu conținutul fișierelor sale personale. Așa apăruse notificarea de prioritate.

Conștiința primară a lui Nigel comută din camera de joacă pentru a focaliza asupra informațiilor receptate de rețeaua lui neurală artificială. Accesă rapoartele despre spargere și văzu ce făcuseră noostații din așa-zișii jefuitori. *Tipic pentru Paul — niciodată vina nu-i tocmai a lui.*

Cramley făcuse parte din echipa de programatori care scrisese algoritmele pentru primele IA utilizate de TSC pentru controlul celor dintâi porți gaură-de-vierme. După ce IA-urile evoluaseră de la sine spre IC, Paul optase să iasă din luminile rampei, implicându-se în diverse activități de legalitate îndoielnică — un jucător de divizia secundă, dar cu îndemânări de hacker de superclasă. O listă de referințe se derulă pe vederea virtuală a lui Nigel. Se opri la una dintre cele mai recente. Paul fusese prins rulând o căutare ilegală prin listările restricționate ale orașului Paris.

Două lucruri sunau foarte prost aici. În primul rând, Paul căutase adresa Paulei Myo. În al doilea rând, Paul n-ar fi trebuit să fie prins dacă făcea ceva atât de elementar. Totuși Myo produsese suficiente dovezi, pentru ca bărbatul să fie judecat, amendat și să i se confiște echipamentele. Probabil că ea avea un mega-rețexpert care-i proteja datele. Cel mai probabil, era chiar IC.

Nigel se întrebă pentru cine rulase Paul căutarea. Să fi fost Mellanie? De ce ar fi dorit ea să știe unde locuia Myo?

Cu cât o examina mai amănunțit pe Mellanie, cu atât devenea mai curios. Potrivit dosarului ei, femeia vizitase Far Away pentru emisiunea lui Michelangelo. Era în legătură cu Păzitorii? Sau era intermediara lui IC în contactul cu ei? De acum astea erau speculații paranoice. Existau foarte multe puncte de date, însă nu le putea conecta între ele. Nigel se ocupa rareori de chestiuni de securitate, dar aceasta se transforma în

excepția cea mai mare din toate timpurile. Fascinația lui era în plus impulsionată de aspectul proaspăt și obrăznicuț al Mellaniei.

Își retrase conștiința primară din rețeaua neurală artificială și continuă să citească până termină capitolul. Copiii protestară și-l rugară să nu se oprească, însă Nigel fu ferm și le promise că mâine le va citi mai mult. Îl sărutară și-l îmbrățișară, îi urară noapte bună și plecară la dormitoarele lor.

Rămas singur în camera de joacă, cu talazurile de jucării și decorațiuni în culori primare țipătoare, Nigel știu că trebuia să obțină mult mai multe informații despre Mellanie pentru a rezolva misterul acela tantalic. Suspină fără chef și făcu apelul. În mod firesc, orice persoană pe care o apela era surprinsă și măgulită să primească o comunicare personală din partea marelui Nigel Sheldon. Michelangelo întrebă simplu:

— Ce dracu' vrei?

* * *

Blocul Lucius avea optzeci de etaje: un turn masiv și cu aspect conservator, din piatră sură și sticlă maro fumurie. Se afla însă în mijlocul lui Third Avenue și arhitectura din această parte a orașului nu era flamboaiantă.

Cele trei mașini mari care transportau echipa de arest a Securității Senatului condusă de Paula se strecurau prin traficul de la mijlocul dimineții din Manhattan. Ca întotdeauna, excentricitățile taxiurilor galbene ale orașului aduceau o încruntătură pe fruntea femeii; programatorii matricelor de pilotare făcuseră o treabă jalnică. Propriul ei vehicul trebuise să frâneze brusc de câteva ori, când taxiurile i se băgară pe neașteptate în față.

Când ajunseră la Lucius, codurile lor de verificare deschiseră bariera care bloca rampa ce cobora în parcarea subterană pe mai multe niveluri. Fură urmați de două dube care conțineau personalul criminalist și echipamentele sale.

După ce suiră în recepție, patru membri ai echipei de arest acoperiră imediat ieșirile pe scări. Paula îi conduse pe ceilalți doisprezece în lift. Șase dintre ei purtau schelete din câmpuri de forță pe sub costumele negre obișnuite; ea nu-și asuma niciun risc.

Birourile firmei Bromley, Waterford și Granku ocupau cinci etaje, de la patruzeci și doi la patruzeci și șapte. Zona acestora de intrare era dominată de o recepție mare și curbată, la care trei secretari umani, elegant îmbrăcați și atrăgători răspundeau la apeluri, oferindu-le clienților o tușă personală exclusivă pentru care firmele de avocatură mai mici ar fi utilizat o matrice. Toți erau ocupați străduindu-se să descâlcească întreruperea bruscă a comunicațiilor din matricea lor, pe care Paula o izolase de cibersferă imediat cum ajunsese la destinație.

— Doresc să-i văd pe domnii Daltra, Pomanskie și Seaton, te rog, se adresă ea recepționistului-senior.

Acesta o privi neliniștit pe ea și echipa de arest.

— Îmi pare rău, nu sunt în sediu.

— Este necesar să-mi arăt certificatul de autoritate?

— Nu, domnișoară Myo, bineînțeles că nu. Știu cine sunteți. Dar acesta este purul adevăr. De două zile n-au venit la firmă. Este un subiect fierbinte aici, deoarece partenerii seniori nu sunt deloc încântați.

— Verificați-le cabinetele, se adresă ea echipei de arest.

Personalul criminalîst primi ordinul să suie. Programe de înghețare fură încărcate în rețeaua de matrice a companiei și datele din ea fură copiate în sisteme de stocare de înaltă densitate pentru a fi analizate de o IR. Cele trei cabinete ale asociaților dispăruți fură sigilate și se inițiе o examinare detaliată.

* * *

Seaton locuia cel mai aproape de sediul firmei, într-un apartament dintr-un bloc luxos de pe Park Avenue, imediat după East 79th Street. Paula luă cu ea cinci membri ai echipei de arest și-și folosi codul prioritar pentru a goni prin trafic, îndepărtând până și taxiurile din cale.

Ca și mai devreme, trecu în embargo conexiunea clădirii în cibersferă. Portarul în livrea o lăsă pe ea și echipa să intre și traversară recepția grandioasă, pătrunzând în lift.

Doamna Geena Seaton apăru grăbită în hol, imediat ce menajera o anunță pe faimoasa ei musafiră. Potrivit dosarului Paulei, cei doi Seaton erau căsătoriți de optsprezece ani. Niciunul nu provenea dintr-o familie avută, deși în mod clar

recuperau acum intens în direcția respectivă. Ambiția pură îi propulsa către genul de bogăție și statut profesional care le-ar fi susținut aspirațiile pentru viața în înalta societate.

Geena Seaton purta o rochie sobră din mătase cu imprimeuri florale, era perfect machiată și coafată și, tăcănind cu tocurile pe pardoseala lustruită, era perfecta soție-susținătoare pentru un asociat ambițios în nemiloasa societate corporativă a New Yorkului.

Când fu întrebată despre absența neexplicată a soțului ei, femeia spuse că era plecat la o conferință pe teme juridice. Undeva prin Texas, nu era sigură unde exact anume, dar adresa respectivă trebuia să existe la birou. De acord, plecase cam în pripă, însă altcineva din firmă se retrăsese în ultima clipă de la conferința respectivă.

— De ce vă interesează? întrebă ea. Despre ce este vorba?

Ochii ei delicat machiați trecură neatenți peste echipa din spatele Paulei.

— Există unele anomalii pe care credem că soțul tău ne-ar putea ajuta să le clarificăm, răspunse Paula vag. Nu este neobișnuit pentru el să nu-ți fi dat niciun semn de atâta vreme?

— Nu tocmai. Bănuiesc că întreține relații intime cu vreo participantă la conferință și nu dorește să fie deranjat. Contractul nostru de parteneriat conține câteva clauze de non-exclusivitate, de care beneficiem amândoi.

— Înțeleg. În cazul acesta, va trebui să ne însoțești pentru o examinare medico-legală.

— Imposibil, am o sută de alte lucruri de făcut.

— Vei veni cu noi acum, fie în mod voluntar, fie în stare de arest.

— Asta-i scandalos!

— Exact.

— Ce căutați?

— Nu am autoritatea de a discuta acest subiect.

Paula nu era nici măcar sigură dacă o scanare neurologică ar fi putut să identifice un agent Starflyer. Avea la dispoziție doar propaganda lui Bradley Johansson, care afirma că extraterestrul îi înrobea, cumva, mental pe oameni. Poate că exista o activitate cerebrală neobișnuită ale cărei unde puteau fi sesizate de neurologii criminaliști. Era cu bătaie lungă, însă

tot ce susținuse bărbatul acela în ultima sută de ani se apropia incomod de mult de adevăr.

— Sunt suspectată pentru ceva? Ce-i această anomalie? Sper să nu fie vorba tot despre donația aceea nedeclarată spre asistentul senatorului. Să știi că problema a fost clarificată anul trecut.

— Putem discuta asta la sediul nostru.

Geena Seaton o fulgeră din ochi pe Paula.

— Sper că știi ce faci. Din punct de vedere legal, vreau să spun. Firma soțului meu nu-i una cu care să te joci. Ieri a trebuit s-o amenințe cu reclamație pentru hărțuire pe reportera aceea și nu voi ezita să procedez la fel și în cazul tău.

— Care reporteră?

— Cea care se-mbracă mereu ca o târfă ieftină. Țin minte c-a transmis un reportaj pentru Alessandra Baron în timpul invaziei. Mellanie nu-știu-cum...

* * *

Expresul de la EdenBurg o readuse pe Renne în Paris imediat după amiază. Ar fi trebuit să se ducă direct la birou pentru a-și scrie raportul, dar fusese o călătorie lungă și frustrantă. Până în momentul acesta lucrase neîntrerupt de nouăsprezece ore și, pe lângă iritarea cauzată de absența odihnei, simțea că moare de foame. Micul restaurant pe care ea și colegii îl vizitau frecvent se afla la numai trei sute de metri de birou, așa că-i ceru taxiului s-o lase acolo. Cincisprezece minute, timp în care să bea o cafea și să mănânce un burger, n-aveau să conteze prea mult. Cu nițel noroc, Hogan și Tarlo încă nu reveniseră de pe Marte. Se simțea încă ușor geloasă că nu fusese inclusă în echipa aceea.

În local era răcoare și întuneric; toate mesele erau iluminate de sfeșnice elegante cu câte trei lumânări. Ventilatoare se roteau lent sub plafon, învolburând prin încăpere aerul umed al orașului și amestecând în el mirosurile de mâncare gătită dinspre bucătărie. Pe tot peretele îndepărtat se întindea un bar lung, o piesă de mobilier vechi, din lemn, recuperată cu mai bine de două sute de ani în urmă din vreo cafenea străveche de pe malul stâng al Senei. Tejgheaua din lemn de nuc fusese decapată și relustruită de atâtea ori de-a lungul secolelor, încât

suprafața era aproape complet neagră și doar vârtejurile ciudate maron-închis mai arătau modelul original și frumos al fibrei lemnoase.

Renne se așeză pe un taburet, își agăță jacheta uniformei pe cuierul de lângă tejghea și examină rafturile lungi cu sticle exotice din tot Commonwealthul. Restaurantul se lăuda că avea mostre de pe toate planetele.

— Un cocteil *fizz* cu cireașă verde de Rantoon, îi ceru ea barmanului știind că n-ar fi avut așa ceva; într-atât era de prost dispusă.

Peste un minut fu nevoită să zâmbească, când el îi aduse sonda înaltă și aburită, plină cu lichid de culoarea jadului, care era la fel de vâscos ca votca frapată.

— *Salut*! ridică paharul spre el. Pot avea un cheeseburger cu șuncă, fără maioneză și cu cartofi prăjiți, fără salată?

— Sigur că da, doamnă locotenent.

Bărbatul dispăru printr-o ușiță și-l anunță pe bucătar comanda. Dinăuntru se revărsă un torent de obscenități în franceză pe tema maionezei.

Renne se așeză cu ambele coate pe bar și sorbi din sondă. Încerca un minunat sentiment de decadență, să bea ceva atât de tare în toiul zilei. Întrezări o mișcare în oglinzile pătate dinapoia rafturilor cu sticle.

— Nu-i cam devreme pentru genul ăsta de băutură? întrebă comandorul Hogan.

— Salut, șefu', rosti ea și, în mod deliberat, nici nu se ridică, nici nu se întoarse către el. M-am gândit c-o pot face; ca orientare temporală, sunt încă în mijlocul nopții de ieri.

Chipul lui Hogan se încreți dezaprobator. Se așeză lângă ea, iar Tarlo, cu un rânjet larg întipărit pe față, ocupă următorul taburet.

— Beți și voi ceva? întrebă femeia.

— Apă minerală, se adresă Hogan barmanului.

— Bere, spuse Tarlo.

— Cum a fost pe Marte?

— Amuzant, răspunse Tarlo. A fost marfă să șofez trans-Roverul. Și-i un loc care-arată straniu de tot, culorile sunt ciudate... Am văzut și toate vechile nave NASA — se fac

bucățele de-acum. Sheldon și amiralul dădeau apă la șoricei, privindu-le.

— Am găsit stația de sol Reynolds, vorbi Hogan cu glas reprobator. Echipa criminalistă a descărcat toate programele din matricele ei și am confiscat echipamentul de transmisiuni pentru analiză.

— *Confiscat...*

Renne reuși cu greu să nu chicotească. Îl și vedea pe Hogan, fluturând imperios un mandat judecătoresc către un grup de omuleți verzi, nervoși și înfuriați pe Marina care le lua bunurile.

— E vreo problemă? întrebă Hogan.

— Nu, șefu'.

— Am înțeles c-ai fost plecată din birou cât timp am lipsit noi. De fapt, aproape permanent. Ai dat de vreo pistă?

— Nu! Absolut niciuna. A fost pur și simplu o pierdere de vreme. Victor și Bernadette, părinții Isabellei, habar n-au unde-i ea și să fiu sinceră nici nu dovedeau prea mult interes.

Cele două întrevederi o umpluseră de amărăciune. Warren Yves Halgarth o însoțise din nou; fără el, se îndoia că ar fi izbutit măcar să ajungă la Victor. Tatăl Isabellei nu fusese tocmai încântat s-o vadă; noua lui slujbă ca managing director al celui de-al doilea birou manufacturier ca mărime al Dinastiei era un rol de management de mare presiune. Compania se specializase în generatoare de câmpuri de forță și alte mașinării de înaltă tehnologie, iar în calitatea aceea erau una dintre miile de organizații care se treziseră pe neașteptat furnizând componente pentru Marină pe baza unui program de prioritate de maximă urgență. Toți angajații erau foarte stresați și asta se vedea clar. Victor abia dacă mai știa ce făceau copiii săi curenți, cu atât mai puțin unul care plecase de ani buni din casă. Cât despre Bernadette, Renne întâlnise rareori pe cineva care să se potrivească mai bine ca mama Isabellei expresiei „bogat și fără griji". Unica surpriză fusese că ea stătea pe EdenBurg, o planetă care nu avea nici spațiu și nici timp pentru oricine care nu era devotat sută la sută eticii muncii. Warren explicase că Bernadette era una dintre cele mai renumite gazde mondene din Rialto, organizând petreceri ce atrăgeau o mulțime de membri ai elitei corporative și financiare. În felul acesta nu-i

mai rămânea prea mult timp ca să țină legătura cu copiii și nici măcar nu știuse că Isabella își deconectase adresa de unisferă.

— Există alte piste pentru Isabella? întrebă Hogan.

Renne sorbi iarăși din *fizz*-ul cu cireașă verde, savurându-i arsura înghețată.

— Nimic direct. Mă gândisem să încerc să-i examinez activitățile de pe Daroca dinaintea dispariției, să văd dacă pot găsi vreun indiciu asupra locului unde ar fi plecat. Mai este apoi Kantil... aș putea vorbi cu ea.

— Bine, ajunge. Mâna lui Hogan coborî peste încheietura femeii, oprind-o să mai ridice paharul. Nu vreau să mai pierzi timp cu fata asta. Ți-ai încercat intuiția și n-a ieșit nimic. N-am nimic împotrivă ca din când în când să încerci și piste neclare, dar trebuie să știi când să te oprești și să pui capăt. Crede-mă — acum este un asemenea moment.

— Ceva e-n neregulă cu ea.

— Poate că așa-i și de aceea nu i-am anulat mandatul. Poliția o va găsi în cele din urmă și atunci te voi împuternici să te ocupi personal de interogare. Însă până atunci, doresc să lucrezi la cazurile prioritare.

Renne îi privi nemulțumită mâna; undeva adânc, părticica sensibilă a creierului ei îi spunea că nu era un subiect în privința căruia să insiste.

— Da... bine, șefu'.

— Și în niciun caz nu vreau să mai deranjezi persoane de felul lui Christabel Halgarth. Dacă dorești să discuți cu cineva de rangul respectiv din Marile Familii și Dinastii, mai întâi stai de vorbă cu mine. Investigațiile noastre au multe aspecte politice; ca să nu mai amintesc de protocoalele ce trebuie urmate.

— A fost încântată să mă vadă.

— Nu știi ce gândea de fapt. Nu vreau o repetare a incidentului acela, ai înțeles?

— Da.

Hogan își retrase mâna și femeia ridică sonda la buze. Barmanul aduse apa și berea și puse în fața lui Hogan un bol mic cu alune caju.

— Călătoria noastră a produs niște rezultate foarte satisfăcătoare, spuse Tarlo. Criminaliștii au izbutit să spargă

rutinele programelor din matricele Reynolds. Acum știm ce a fost încriptat.

— Ce? întrebă reflex Renne.

— Absolut toate datele provenite de la senzorii meteo de pe toată planeta.

Deoarece Hogan era distras de cuvintele lui Tarlo, Renne ridică încet un deget deasupra marginii paharului și rămase cu el neclintit două secunde. Tarlo îl zări și-și opri un surâs.

— Este ilogic, rosti ea. De ce i-ar interesa pe Păzitori climatul marțian? Nu-nțeleg.

— Nici eu, zâmbi Tarlo.

— Totuși, rosti Hogan revenind cu privirea asupra lui Renne, este genul de rezultat concret pe care-l putem urma. Vreau ca voi doi să lucrați împreună și să găsiți tot ce puteți. Amiralul Kime a acordat cazului o prioritate foarte ridicată.

— Normal... cu trecutul lui, mormăi femeia și luă câteva alune.

— Perfect atunci, spuse Hogan. Își bău toată apa minerală și urmă: Renne, termină-ți prânzul, iar când te-ntorci la birou vreau ca voi doi să conduceți pista asta nouă asupra investigației marțiene. Apelați la experți, găsiți toate aplicațiile imaginabile pentru datele meteo...

— Da, șefu'.

Hogan încuviință încântat din cap și-i părăsi, fluturând brațul.

Renne îl privi, ieșind din restaurant.

— Ce mai găozar...

— Era de-așteptat, rânji Tarlo. Îl așteptau niște vești neplăcute când ne-am întors.

— Serios?

— M-am gândit că asta te-ar mai putea înveseli nițel. Fii atentă — Securitatea Senatului a solicitat în mod oficial să începem supravegherea discretă a Alessandrei Baron.

— Vedeta?

— Exact.

— De ce?

— Motivul oficial este că suspectarea de implicare cu, citez, „persoane periculoase". Sub umbrela asta cred că intră o

mulțime de păcate. Dar ia ghicește al cui nume figura pe fișierul de solicitare?

Surâsul lui Renne se lăți, imitându-l pe al bărbatului.

— Șefa?

— Acum înțelegi motivul pentru care Marele nostru Conducător umblă de parc-ar avea furnici în cur?

— Mda, însă nu-i un motiv ca să se răzbune pe mine.

— Tu ești ținta cea mai apropiată și cea mai accesibilă. Te-am prevenit în legătură cu urmărirea fetei Halgarth. Lui n-avea să-i placă asta. Iar vizitarea lui Christabel a fost un risc serios. Era inevitabil să nu afle.

— Bine, bine... Totuși trebuie să recunoști că-i ciudat. De ce ar fi dispărut Isabella în felul ăsta?

— Nu, zise Tarlo și ridică brațele. Refuz să mă las implicat; nu-i vorba doar despre uniformă, dar am nevoie de banii pe care mi-i aduce slujba asta. Și-nregistrez genul de progres pe care Hogan îl aprobă.

— Tarlo, trebuie să privești tabloul de ansamblu.

— Sigur că da. Atât doar c-ar trebui să-ți amintești ce s-a-ntâmplat cu ultima persoană care a privit tabloul ăsta. Hei, ia uite-l pe Vic!

Renne se răsuci pe taburet și-l văzu pe Vic Russell care intrase în restaurant. Bărbatul ridică o mână.

— Ar fi bine să ne mutăm la o masă, spuse ea.

Aleseră una lângă perete, unde un paravan înalt îi ferea de majoritatea celorlalte mese.

— Am niște vești bune pentru voi, zise Vic după ce fu adus burgerul lui Renne.

Îi înhăță câțiva cartofi prăjiți din farfurie.

— N-ar fi rele, recunoscu femeia. A fost o zi lungă și de căcat.

— Am izbutit să iau urma a optsprezece elemente din interceptarea reușită de Edmund Li pe Boongate.

Renne încetă să-și mai examineze burgerul în căutarea de urme de maioneză.

— Rutele complete?

— Îhâm! Chipul masiv și rotund al lui Vic afișă o expresie de îngâmfare. Credeați că numai voi n-ați prea avut parte de somn? Am avut nevoie de săptămâni întregi pentru chestia asta, atât era de complicat totul. M-a ajutat faptul că aveam pro-

ducătorul și camuflarea finală a contrabandei, așa că am refăcut ruta pornind din ambele capete și completând toate lacunele. Și — credeți-mă — erau niște goluri masive. Fiecare rută este un lanț de companii-curier care joacă alba-neagra între antrepozite, unele componente au fost câte zece luni în tranzit, iar toți banii utilizați pentru plătirea transporturilor au provenit din conturi de unică folosință. În operațiunea asta a existat al dracu' de multă organizare. Este posibil ca noi să fi subestimat cât de mulți Păzitori acționează în interiorul Commonwealthului. Genul ăla de transport a triplat costul fiecărei piese, pân-a ajuns pe Far Away. Indiferent ce ar construi acolo, îi costă o avere.

Tarlo și Renne schimbară priviri.

— Își pot permite, spuse ea. Nu uita: asta-i plătit de Marele Jaf al Găurii-de-vierme.

— Chiar și așa, insistă Vic, e paranoia curată. Sunt însă eficienți, asta trebuie să le-o recunosc.

— Nu sunt numai Păzitori, spuse Tarlo. Elvin recrutează din orice surse, oricât de declasate; nu uitați de agentul ăla pe urmele căruia ne-a pus Cufflin.

— Mulțumesc, Vic, zise Renne. Asta chiar c-a fost o treabă bună. O să-i cerem lui IR să le compare cu baza noastră de date despre Păzitori, iar echipa poate examina pistele cele mai solide pentru continuări directe.

Vic se instală mai bine în scaun și luă alt pumn de cartofi prăjiți din farfuria lui Renne.

— Știți... mă gândeam la o chestie când am completat raportul. Avem deja o tonă de informații, o mulțime de nume, operații de contrabandă și afaceri cu arme pe piața neagră — chestii întinse pe o durată de decenii.

— Știu, făcu Tarlo rotindu-și berea în pahar. Jumătate din ele le-am adus Renne și cu mine.

— Bun, spuse Vic pe un ton brusc deschis, atunci cum se face că n-am izbutit niciodată să punem mâna pe nemernici?

— Ăsta-i un punct dureros, răspunse Renne.

— Fiindcă toate-s informații periferice, zise Tarlo. Într-o bună zi vor atinge masa critică și cazul va deveni clar. În ziua aceea vom face o mie de arestări.

Vic clătină din cap.

— Dacă zici tu... Ne vedem la birou, da?

Renne încuviință.

— Peste-o jumătate de oră.

Își examină paharul aproape gol, întrebându-se dacă n-ar mai fi trebuit să comande unul.

— Așteaptă-mă un minut, îi spuse Tarlo lui Vic, că vin și eu.

Tăcu până ce bărbatul masiv ajunse lângă ușă, unde se opri, apoi o întrebă pe Renne:

— Te simți bine?

— Sigur că da. Sunt doar stresată și deprimată după EdenBurg, asta-i tot. Fir-ar a naibii de Isabella! De ce nu-i pasă nimănui de ea? Nici prietenilor, nici familiei directe. Dacă tu ai dispărea, oamenii s-ar mira, ar pune întrebări... Eu aș dori să știu ce ți s-a-ntâmplat.

— Asta-i pentru că ești o femeie bună. Tarlo șovăi. Uite care-i chestia, Hogan va fi cu ochii pe tine, dar, dacă vrei, aș putea eu să continui cazul Isabellei, foarte discret.

— Nu știu... Își frecă fruntea cu un gest iritat. De-acum nu mai există anchete discrete. Fie le transform într-o bubuială, fie le-abandonez complet. La naiba, doar nu crezi că Hogan ar putea avea dreptate, nu?

Tarlo izbucni în râs.

— Niciodată. Discutăm mai târziu? Vreau să-ți povestesc despre Marte. A fost realmente un loc ciudat.

— Bine, vin și eu imediat.

Bărbatul o bătu pe umăr și plecă.

Renne mușcă din nou din burger și mestecă fără grabă. Poate că făcuse o obsesie vizavi de Isabella. Nu era un delict să fugi de acasă și să te alături Exodului. Pe toate planetele din vecinătatea celor 23Pierdute, sute de mii de oameni își părăsiseră locuințele fără nicio explicație, majoritatea plecând pe planete aflate de cealaltă parte a Commonwealthului. Silvergalde era de asemenea o destinație populară, iar dacă Isabella mersese acolo, ar fi fost într-adevăr în afara oricăror posibilități de contact electronic.

— Nu ar trebui să discuți informații confidențiale într-un loc public, rosti un glas de femeie. În mod clar, regulamentul de ordine interioară a suferit mult în ultima vreme.

Renne se ridică și privi peste paravan, către masa vecină. Paula Myo stătea acolo cu un pahar de suc de portocale în față.

— Iisuse, șefa!

— Pot să vin la masa ta?

Renne zâmbi larg și indică scaunele goale.

— Se pare că ai avut o zi proastă, comentă Paula după ce se instală pe locul eliberat de Vic.

— Mă descurc eu. De fiecare dată mă întreb ce-ai fi făcut tu.

— Foarte măgulitor. Așadar, cum merg treburile la birou?

Renne mușcă din burger, privind-o cu atenție pe Paula. Oare șefa o testa în mod deliberat, pentru a vedea cât de mult va divulga?

— Ar trebui să știi — toate datele noastre sunt disponibile pentru Securitatea Senatului.

— Nu mă refeream la datele din investigațiile voastre, ci mă interesează mai mult cum se descurcă Hogan.

— Cu greu. Nu-i ca tine.

— Motiv pentru care, bănuiesc, atât el, cât și eu suntem recunoscători. Cum s-a comportat când a auzit că trebuie s-o spioneze pe Alessandra Baron?

— N-ai auzit? Tarlo zice că nu i-a căzut bine. Eu însă cred că-i vorba mai degrabă de faptul că solicitarea era semnată de tine, decât de oamenii pe care trebuie să-i aloce. Ce crezi c-ar fi făcut Baron?

— Este un agent al lui Starflyer.

Renne se holbă la vechea ei șefă.

— Vorbești serios? Chiar crezi că Starflyer există?

— Da.

— Să dea dracii, șefa! Ce dovezi ai?

— Comportamentul mai multor persoane, printre care și Baron. Ea face parte dintr-o rețea de agenți care acționează împotriva interesului omenirii. Compilăm despre ei informații care ar trebui să ducă la arestarea lor.

— Da' chiar vorbești serios, așa-i?

— Da.

— Și de ce-mi spui mie toate astea?

— Vreau să știu de ce ați emis un mandat pe numele Isabellei Halgarth.

— Din cauza shotgunului care afirma că Doy este agentul lui Starflyer. Ceva nu era în regulă cu el.

Explică îndoielile ei despre întreaga punere în scenă și apoi felul în care Isabella dispăruse din vedere.

— Interesant, comentă Paula. Mai ales legătura ei cu Kantil. Căutăm orice conexiuni Starflyer în elita politică a Commonwealthului. Este posibil ca ea să fie veriga.

— Isabella să fie agent Starflyer? E greu de-nghițit.

— Ai spus chiar tu că ceva nu este în regulă cu ea. Shotgunul acela a afectat mult credibilitatea Păzitorilor. Este logic de presupus că Starflyer ar folosi dezinformări de natura respectivă pentru a-și șubrezi singurul oponent real. Implicarea Isabellei i-ar confirma legătura cu rețeaua lui Starflyer.

— Totuși ea n-are decât douăzeci și unu de ani și a fost împreună cu Kantil acum doi ani. Cum ar fi putut intra atât de tânără într-o asemenea chestie? Majoritatea vieții ei anterioare a fost petrecută pe Solidade. Mai adăpostită și protejată de atât nu se poate!

— Nu știu. Există vreo posibilitate de a-i cerceta mai amănunțit trecutul?

Renne își umflă obrajii și expiră zgomotos.

— Asta n-o să mă facă teribil de populară cu Hogan.

— Da, am auzit. Desigur, opțiunea îți aparține.

— O să fac ce pot, șefa.

— Mulțumesc.

* * *

Paula rămase la masă, terminându-și băutura, în timp ce Renne ieși. Mâna ei virtuală atinse iconul lui Hoshe.

— A plecat.

— Da, am văzut-o. Echipa o încadrează. Programele de monitorizare a accesului ei la unisferă sunt încărcate și rulează.

— Perfect. Să vedem ce descoperim.

— Crezi că ea este?

— Sper că nu, dar cine poate ști? Dacă este ea, informația pe care tocmai i-am dat-o ar trebui s-o impulsioneze să ia legătura cu cineva din rețeaua Starflyer.

* * *

Deși de la New York la Tulip Mansion nu era o distanță chiar așa mare, Justine avea apartamentul ei pe Park Avenue. Era o bază elegantă în oraș pentru ocaziile când dorea să fie pe cont propriu, ori să dea o mică petrecere pentru prieteni apropiați și contacte importante; era de asemenea un loc privat pentru relațiile în legătură cu care prefera să păstreze discreția. Clădirea era veche de două secole, un bloc masiv în stilul gotic art deco preferat atât de urbanii șic, cât și de bătrânii bogătași serioși. Apartamentul ei ocupa jumătate din etajul patruzeci și avea din balcon o vedere frumoasă peste parc. Garguie înalte din marmură străjuiau balustrada balconului, încadrând magnificul arbore ma-hon al orașului, care scânteia auriu-trandafiriu în razele soarelui de amurg. Femeia nu se sătura niciodată de spectacolul unic al anomaliei biochimice. Regreta mereu că TSC închisese planeta sa natală. Pe planetele Commonwealthului n-aveau să mai fie niciodată transplantați alți copaci ca aceia.

Menajera pregătise o cină ușoară din somon fiert și salată. Justine o mâncase prudent, înainte să-i sosească musafirul. Bineînțeles, la douăzeci de minute după ce terminase, fusese nevoită să alerge la baie, unde vomitase aproape tot.

— Uitasem partea asta, își spusese ea ștergându-se la gură cu un șervețel.

După terminarea întâlnirii, avea să se limiteze la apă plată rece și pesmeți simpli.

E-majordomul o anunță că Paula Myo suia din recepție. Justine luă o sticluță cu apă de gură din dulăpiorul de medicamente și se clăti. Gustul oribil de acid amar fu înlocuit de cel de mentă medicală. Nu era cu mult mai bun.

— Încetează dracu' să te mai compătimești atâta! se adresă reflecției ei din oglindă.

Se stropi cu apă rece pe chipul care nu mai arăta prea grozav în zilele astea. La urma urmelor nici nu era pornită în căutare de amanți. Mâna virtuală atinse iconul tatălui ei.

— Este aici.

— Cobor, spuse Gore, care locuia în apartamentul de deasupra.

Ca întotdeauna, Paula Myo era îmbrăcată impecabil, într-un costum albastru care fusese croit în mod evident în

Paris. Pe fața ei delicată se zări o expresie severă, când privi în jurul salonului mare, mobilat cu antichități superbe.

— Ieri am fost în alt apartament de pe Park Avenue, la vreun kilometru de locul acesta, spuse ea. Mi se păruse ostentativ, însă ar fi încăput în camera asta și tot ar mai fi rămas loc destul.

— Unii oameni sunt în stadiul de aspiranți, zise Justine. Alții dintre noi au depășit de mult timp stadiul respectiv.

— Materialismul nu m-a atras realmente niciodată.

— Asta face parte din moștenirea ta de pe Limanul lui Huxley?

Justine fusese cât pe aici să spună *Stup*.

— Nu cred.

— Ba da, rosti Gore Burnelli.

Pătrunsese prin ușa salonului, îmbrăcat în bluză polo mov și blugi negri. Candelabrele de deasupra se reflectau chihlimbariu-strălucitor de pe pielea lui aurie.

— Materialismul te-ar distrage de la obsesia ta, nu-i așa, Investigatoareo? Fundația n-ar fi dorit așa ceva în forța lor polițienească; presupun că tot asta te face imună la mituire.

— Tată!

— Ce-i? Toată lumea apreciază onestitatea, mai ales o polițistă.

Justine se simțea prea obosită ca să mai protesteze. Își simțea stomacul icnindu-i din nou și-i ceru grăbită e-majordomului un antiacid. Acesta îi confirmă cererea și o anunță că programele suplimentare de personalitate ale lui Gore umpleau matricele apartamentului, deplasându-se o dată cu el aidoma unor spectre atente.

— Profilarea psihoneurală nu este chiar atât de precisă, spuse Paula fără să pară deranjată de francheța lui Gore. Și am văzut prea multă sărăcie ca să cred în teoria economică de tip trickle-down. Nu funcționează. Inegalitatea înseamnă injustiție, iar sărăcia dă naștere la un val de delicte.

Gore strânse din umeri.

— Dacă-ți dorești ceva, trebuie să muncești ca să-l obții.

— Așa cum ai făcut tu ca să-ncepi averea Familiei, mormăi încruntată Justine.

— Eu muncesc pentru ceea ce-mi doresc, zise Paula. Iar asta pur și simplu nu se translatează în achiziția de obiecte materiale. Aceasta este mentalitatea mea și n-o voi schimba.

Buzele aurii ale lui Gore se depărtară, producând caricatura unui zâmbet.

— Felicitări, Investigatoareo!

— Putem începe? spuse Justine.

Ferestrele mari ce dădeau către balcon se opacizară și pâlpâiră cu o perdea sură de energie care etanșă încăperea. Justine se așeză pe una dintre sofalele largi, iar o fembotă se apropie de ea, purtând un pahar plin cu un lichid lăptos. Gore se instală alături, iar Paula optă pentru un scaun cu spătar înalt, orientat spre cei doi Burnelli.

— Voi începe cu veștile mele rele, rosti Justine. N-am izbutit să aflu cine i-a spus lui Thompson că Nigel Sheldon ar fi blocat examinarea mărfurilor cu destinația Far Away.

— Ce dracu', fată! se plânse Gore. Ce se-ntâmplă?

— În clipa de față, nu sunt senatorul cel mai popular din Commonwealth. Toată bunăvoința pe care o căpătasem inițial, ca urmare a morții lui Thompson, s-a evaporat. Columbia și Halgarthii își construiesc o mulțime de alianțe noi și, bineînțeles, Doy este permanent doritoare să le primească voturile. Aceia dintre noi care pun întrebări stingheritoare sunt treptat izolați.

— Atunci, croiește-ți drum înapoi. Haide, asta ar trebui să fie floare la ureche pentru tine!

— *De fapt*, aici mă confrunt cu o opoziție de clasă, se răsti ea. Faptul că nu știu dacă pot avea încredere în Sheldoni se dovedește o problemă autentică, fiindcă mă lasă foarte izolată în câteva comitete.

— O să te descurci tu, zise Gore. Întotdeauna mă pot bizui pe tine. De-aia sunt așa mândru de tine.

Justine clipi, surprinsă. Nu era deloc stilul lui.

— Marina a înregistrat unele progrese în privința datelor de pe Marte, anunță Paula. Nu este însă nimic foarte util. I-am cerut amiralului să urmărească problema, iar el a dus-o la un nivel la care nu m-aș fi așteptat niciodată.

— Am auzit că au mers realmente acolo, comentă Gore.

— Nigel Sheldon a disponibilizat o gaură-de-vierme TSC, confirmă Paula, ceea ce este o acțiune interesantă în sine. De al cui interes se ocupă el, urmărind pista asta împotriva Păzitorilor? În tot cazul, echipa Marinei a izbutit să afle ce conțineau datele încriptate. Sunt informații pur meteorologice.

— Au găsit vreo cheie? întrebă Justine.

— Din păcate, nu. Software-ul de scriere încriptată fost un program cu autodistrugere după utilizare. N-a mai rămas nimic din el. Criminaliștii rulează o scanare cuantică a hardware-ului, dar este improbabil că vor găsi vreo rămășiță. Datele reale vor rămâne inaccesibile, dacă Păzitorii nu ne pun cheia la dispoziție.

— Deci chiar dacă noi am decripta datele, n-am ști pentru ce le-au dorit.

— Mă tem că nu, doamnă senator.

— Astea-s căcaturi, făcu Gore. Dacă mă-ntrebați pe mine, Păzitorii i-au mai tras una Marinei. Toate frecțiile alea cu date meteo sunt o șmecherie inteligentă ca să abată atenția în altă parte. Probabil că pe Marte este ascuns altceva. Vreo transmisie de la o bază secretă sau vreun dispozitiv, poate chiar o armă. Dac-au asolizat acolo cu cibernetice von Neumann, cine știe ce-ar fi putut construi pân-acum.

— Pachetele de cercetare pe care navele-robot le-au desantat pe Marte sunt bine documentate, spuse Paula. Nu există niciun surplus de masă nejustificat; cel puțin în ultimii douăzeci de ani. Iar echipa Marinei n-a văzut nimic neobișnuit la Arabia Terra.

— Patru geeks de calculatoare și două personaje din istoria veche veniți într-o călătorie nostalgică nu-i tocmai ceea ce aș numi o echipă de explorare decentă. Un siloz de rachete ar fi putut să existe chiar sub tălpile lor, fără să aibă habar.

— Sau chiar un vulcan, murmură Justine.

— Nu cred că ar fi fost în stare să introducă prin contrabandă pe Marte ceva de dimensiunea unei fabrici cibernetice, anunță sec Paula. Știm că Păzitorii cumpără pur și simplu orice echipament pe care-l doresc.

— Date meteo! pufni dezgustat Gore.

Justine își disimulă zâmbetul, sorbind din antiacid.

— Eu cred că va trebui să lăsăm deoparte pentru moment planeta Marte, spuse Paula. Este posibil ca una dintre fostele

mele colege de la biroul din Paris să fi descoperit alt agent Starflyer: Isabella Helena Halgarth.

— Căcat! exclamă Gore.

Justine avu nevoie de o secundă pentru a identifica numele, încântată că nu fusese nevoită să-și folosească e-majordomul pentru a i-l căuta.

— La naiba, crezi că asta-i legătura lor spre președinție?

Gore ridică o mână și Justine își zări propria reflecție, distorsionată, în palma lui.

— Stai! rosti el. Analizez... Dintotdeauna am știut în pizda mă-sii că ceva a fost în neregulă cu weekendul ăla pe care l-am găzduit în Sorbonne Wood. Ia să vedem... Patricia era permanent doritoare să se dea bine pe lângă toate taberele, iar la momentul ăla, credeam c-o face pentru a-i asigura susținerea lui Doy. Să examinăm însă weekendul din perspectiva lui Starflyer. Să presupunem că el ar fi dorit o flotilă a oamenilor, pentru a declanșa războiul dintre noi și Dysoni. Da, futu-i maica mă-sii! Gândiți-vă la adevăratele puncte dificile cu care ne confruntam — fie Isabella, fie Patricia erau acolo ca să ungă mereu rotițele. Isabella s-a și culcat cu Ramon DB.

— S-a culcat cu el?

Justine nu-și putu ascunde indignarea. Își țuguie buzele, mirată și ea de faptul că-i păsa. La urma urmelor, nu mai erau căsătoriți de optsprezece ani. Totuși... bărbatul o făcuse sub acoperișul ei, tehnic vorbind.

— Ba chiar ideea dezvoltării paralele propusă de Ramon a fost cea care a ajutat agenția să mute toate facilitățile de producție ale navei stelare la Îngerul Înalt cu minimum de împotriviri, continuă Gore.

— Pe care a anunțat-o duminică dimineață, completă sec Justine. Bănuiesc că nu vom ști niciodată a cui a fost de fapt ideea.

— Bănuiesc că a Patriciei, care a transmis-o prin intermediul Isabellei, spuse Gore. Este genul de compromis pe care un consilier prezidențial îl poate născoci instantaneu. Acum însă nu vom mai ști vreodată.

— Îl puteți întreba pe Ramon, zise Paula.

Justine își termină de băut antiacidul, ceea ce poate că ar fi justificat ușoara ei strâmbătură de nemulțumire.

— Da, aș putea, dar nu sunt sigură că mi-ar da un răspuns.

— Ți-ar da, spuse Gore. Știi bine că ți-ar da.

— Poate, însă ar dori să știe de ce-l întreb.

— Este îndeajuns de puternic ca să ni se alăture? întrebă Gore. Avem nevoie de aliați.

— Îi vor trebui niște dovezi foarte convingătoare, rosti Justine cu atenție. Nu sunt convinsă că ceea ce avem noi acum ar fi suficient.

— Ce altceva mai mult i-am putea da? făcu Gore. Ce dracu', Ramon nu-i prost!

— Nu intenționez să-i spun că-l suspectăm pe Nigel Sheldon că ar fi înapoia celei mai mari conspirații anti-omenire care-a existat vreodată. Ne-ar face bucățele pe toți.

— Trebuie să găsești o cale de-a ajunge la el.

— O să-ncerc...

Se gândi cum anume ar fi procedat în trecut. Poate un hotel în Paris, un weekend petrecut împreună, restaurante, vinuri alese, cafeaua pe malul stâng al Senei, discuții, argumente, râsete, serile petrecute la teatru, nopți prelungite, pasionale în pat. Ducea dorul vremurilor acelea simple...

— Asta tot nu ne spune care dintre ele trăgea sforile — Patricia sau Isabella, spuse Gore. Și oare lucrau împreună cu Sheldonii?

— Nu știm dacă Nigel este implicat în asta, zise Justine. Nu încă.

Îi ceru e-majordomului să ruleze o verificare completă a trecutului Isabellei și Patriciei.

— Ar fi logic ca Isabella să fie un curier pentru rețeaua Starflyer, rosti Paula. Kantil ar acționa sub acoperire, infiltrându-se fără grabă în structura politică a Commonwealthului. Emisiunile din unisferă abundă în aluzii potrivit cărora Doy este foarte dependentă de consilierii ei și de sondajele de opinie.

— Tocmai de-aia am fost suspicios când a susținut agenția de zboruri stelare, zise Gore. Cheltuiala unor sume atât de însemnate din banii contribuabililor nu i-ar fi adus în niciun caz voturi înainte de dispariția barierei. Prin susținerea formării flotilei, ea și-a asumat un risc care n-o caracterizează defel. Cineva trebuie s-o fi împins de la spate.

— Nu am niciun temei s-o arestez pe Kantil și s-o supun unei examinări criminaliste neurologice, rosti Paula. Ieri am desfășurat examinări similare asupra unor suspecți și nu s-au soldat cu niciun rezultat.

Justine îi ascultă discutând opțiunile, în timp ce datele despre Patricia și Isabella i se derulau pe vederea virtuală. Trecutul Patriciei era bine documentat, și verificat de reporterii investigatori, dornici să descopere cea mai mică discrepanță în varianta ei oficială și astfel să dea peste vreun scandal camuflat. Mai puține informații existau în privința Isabellei, mai ales din cauza tinereții ei, dar și fiindcă petrecuse mare parte a vieții pe Solidade. Planeta privată a Halgarthilor nu avea arhive publice. Justine începu să treacă în revistă fișierele asociate pe care i le obținuse funcția de referiri încrucișate a e-majordomului.

— Ia stați așa! spuse ea. Tatăl Isabellei, Victor — acum cincisprezece ani a fost numit director al Institutului de Cercetări *Marie Celeste* de pe Far Away. L-a condus doi ani, după care a revenit pe EdenBurg, unde a devenit vicepreședinte într-un laborator de fizică al Dinastiei Halgarth.

— Așa a ajuns la ea, zise mulțumită Paula. Era doar o copilă. N-am înțeles cum putea fi implicat cineva atât de tânăr. Se încruntă: Nici Renne nu înțelegea.

— Dacă Isabella este un agent al lui Starflyer, atunci asta trebuie să fie valabil și pentru părinții ei, observă Gore.

— Da, încuviință Paula. Trebuie să urmărim ce fac ei. Există totuși o limită în privința numărului de operațiuni de supraveghere pe care le poate derula Securitatea Senatului. Nu este o organizație uriașă.

— Familia noastră are o echipă de securitate destul de mare, spuse Gore. Ar fi bine pentru ei să-și miște cururile din birouri și să mai facă și ceva treabă pe teren. O să organizez ceva.

— Aș fi recunoscătoare, rosti Paula, dar pot aranja și eu supravegherea Halgarthilor. Am o prietenă bine plasată în Dinastie. Aș avea nevoie mai degrabă de ajutor în altă privință. Hoshe a stabilit că observarea astronomică originală a lui Bose a fost finanțată de Starflyer. Cineva din vechiul meu birou al Directoratului din Paris a tăinuit informația, când l-am in-

vestigat pe Bose. În prezent, întind mai multe capcane personalului de acolo, pentru a afla cine a fost respectivul. Aș dori însă o analiză financiară serioasă a companiei Bromley, Waterford și Granku. Ar putea duce la piste importante.

— Știu compania aia, aprobă Gore. Este o firmă de avocatură care are sediul chiar aici.

— Exact. Trei dintre angajații ei au dispărut, în mod similar cu Isabella. Ei au înființat fundația de caritate Cox Educational, care avea contul în banca Denman Manhattan. Securitatea Senatului i-ar lua mult timp să organizeze un audit financiar juridic corespunzător al arhivelor sale și sunt convinsă că tu ești mai capabil să efectuezi aceeași funcție.

— Pentru tine o să fac ferfeniță nenorocita aia! zise Gore. Dac-a cheltuit un singur bănuț ca să-i cumpere un suc lui Starflyer, o să ți-l găsesc!

* * *

Apărătoarea intrase în a treia săptămână a misiunii de cercetare în spațiul cosmic îndepărtat și căpitanul ei era la fel de plictisit ca restul echipajului. Probabil chiar mai rău, reflectă Oscar; când ieșeau din carturi, toți ceilalți aveau tendința de a accesa dramolete IST, afundându-se în aspectele mai indecente ale culturii Commonwealthului, pentru ca măcar așa să mai evadeze din monotonia vieții de la bord. Pe de altă parte, el își petrecea orele libere parcurgând jurnalele de bord din *A doua șansă*.

Era o pierdere de timp. Oscar știa că era o pierdere de timp. La bord nu exista niciun spion extraterestru inamic. Motivul — *unicul motiv* — pentru care mai examina jurnalele zi după zi era cazul lui Bose și Verbeke. Oscar tot nu știa ce li se întâmplase, sau de ce. Ceva foarte anormal se petrecuse în toată secțiunea „Foișorul" a misiunii. Era imposibil ca Bose și Verbeke să fi pierdut contactul în urma unei simple defecțiuni electronice. Releele lor de comunicații erau perfect fiabile. Senzorii navei și echipele de contact trebuie să fi omis ceva de acolo: vreun dispozitiv al Dysonilor încă activ, sau o parte instabilă a fragmentului de piatră care colapsase peste cei doi exploratori... Atât doar că... ei se aflaseră în imponderabilitate, nu exista gravitație ca să colapseze ceva, iar o rămășiță a lui

Bose o avertizase pe *Conway*. Oscar nu avea nici cel mai mărunt indiciu despre ce anume să caute, totuși continua să cerceteze jurnalele de bord.

Accesase o duzină de IST-uri înregistrate de membrii echipei de contact, pe măsură ce bâjbâiseră și lunecaseră prin pasajele straniu curbate ce se întrețeseau în Foișor. Niciuna dintre înregistrări nu relevase ceva nou. Structura Dysonilor era la fel de moartă ca mormântul unui faraon egiptean. Nimic din toate eșantioanele fizice pe care le aduseseră — materialul structural care se fărâma și fragmentele de echipamente saturate de radiații — nu-i ajutase să înțeleagă într-o măsură mai mare adevărata natură a mecanismului Foișorului. Totul era prea fragil, prea vechi pentru a putea fi derulate analize utile. Marina nu era sigură nici acum ce fusese instalația aceea, deși ipoteza cea mai probabilă era că ar fi fost o facilitate pentru prelucrarea minereurilor. Niciuna dintre părțile ce fuseseră explorate de echipele de contact nu avea mașinării cât de cât apropiate de starea de funcționare. Tunelul în care se aventuraseră Bose și Verbeke nu diferise prin nimic. Și chiar Oscar le dăduse autorizația inițială de a înainta, pentru a afla scotoci pe acolo. Bărbatul își amintea că-i încurajase. În timpul interminabilelor rederulări, el își auzise frecvent entuziasmul din voce.

Examină din nou și din nou înregistrările ce corespundeau momentului când cei doi încetaseră să mai comunice. Jurnalele punții, jurnalele de inginerie, jurnalele sistemelor energetice, o duzină de alte fluxuri de date de la bord, jurnalele de zboruri ale navetelor care transportau echipele de contact între navă și stâncă... Cele mai teribile erau înregistrările detaliate ale costumelor spațiale ale lui Mac și Frances Rawlins, care încercaseră disperata și inutila tentativă de salvare. Ei înaintaseră foarte mult prin tunelul-coridor curbat care-i înghițise pe Bose și Verbeke. Nimic din pereții aceia de aluminiu aflat în dezintegrare nu oferea aluzii la vreun pericol care ar fi pândit în față.

Cu două nopți în urmă, după ce-și încheiase cartul pe punte, Oscar decisese o abordare diferită a analizei. Rulă toate înregistrările senzorilor asupra Foișorului și le asamblă într-un tablou general specific. Dorea să efectueze comparații între

fragmentul de stâncă și ruina de pe el, din momentul în care le întâlniseră, de-a lungul misiunii și până la plecare. Forma, profilul termic, spectrul electromagnetic, compoziția spectrografică; fiecare clădire până la nivelul de instantaneu comprehensiv multitextural la fiecare două secunde. După asamblarea tuturor, IR a *Apărătoarei* putea să ruleze un program detaliat de comparare între toate, căutând cele mai infime modificări.

Portalul holografic al cabinei sale micuțe era în modul proiecție, umplând-o cu imagini preluate de la videocamerele navetei ce rederulau primul zbor de explorare al lui Mac. Oscar supse suc de portocale dintr-o pungă de băut, pe când asculta dialogul familiar dintre el, Mac și pilotul navetei. Datele senzorilor navetei erau compilate și adăugate la înregistrarea din jurnalul senzorilor navei stelare în sine, pentru a detalia instantaneele, producând o rezoluție mai mare. Bărbatul privi cum ușile hangarului se depărtară și micul vehicul greoi se ridică din suportul său, lăsând în urmă trâmbe de gaze reci și scânteietoare provenite de la jeturile de control direcțional. Forma uriașă a navei *A doua șansă* se roti lent și silențios în jurul cabinei sale și proiecția translucidă îi îngăduia să vadă pereții prin suprastructura cilindrică principală și uriașul inel al sistemului de susținere biotică. Oscar simți un fior de regret nostalgic la revederea navei stelare. Niciodată nu avea să mai existe alta asemenea ei. *Apărătoarea* era zveltă și puternică prin comparație cu *A doua șansă*, însă îi lipsea grandoarea străbunicii. Toți cei care lucraseră în complexul Anshun i se dedicaseră, muncind peste orele de program, ignorându-și familiile și viețile sociale; asamblarea ei fusese un act de iubire. Se pierduse de asemenea și atmosfera pe care o împărtășiseră atunci, optimismul naiv și atât al lansării unei mari expediții în necunoscut. Fuseseră plini de speranțe, când aventura se apropia cu fiecare clipă. Fuseseră vremuri mai simple, mai ușoare.

Naveta ieși din inelul sistemului de susținere biotică și motoarele ei principale se activară, purtând-o spre Foișor. Dyson Alfa lunecă peste pereții cabinei lui Oscar ca un punct luminos îndepărtat, având intensitatea lui Venus pe cerul nopții pământene. În jurul său plutea restul câmpului stelar extraterestru. Oscar examină atent imaginea și distinse pata neclară

dinaintea navetei. O văzuse de atâtea ori și în atâtea spectre, încât cunoștea poziția exactă a Foișorului pe fundalul constelațiilor nefamiliare.

Buzele sale supseră doar aer. Punga de suc de portocale era goală. Se întinse să-o îndese în gura tubului pentru gunoi, aflat lângă cubiculumul băiței. Se opri la jumătatea mișcării. Se încruntă. Se uită la imaginea lui *A doua șansă*.

— Stop-cadru, îi comandă e-majordomului.

Înregistrarea se opri instantaneu.

— Păstrează punctul de vedere și mărește de trei ori amplificarea, cu centrul focalizării pe *A doua șansă*.

Structura argintiu-cenușie a navei stelare crescu rapid, acoperind cubiculumul băiței și sacul lui de dormit. Oscar uită să mai respire.

— Fir-ai a *dracu'*...

Se holba la matricea senzorilor primari și șocul ca un curent electric înghețat îi străbătea șira spinării. Antena principală de comunicații a navei era extinsă, orientată către steluța dinapoia lui.

Alarmele din *Apărătoarea* răsunară.

— Domnule căpitan, se auzi glasul ofițerului executiv, trebuie să veniți imediat pe punte. Credem c-am găsit celălalt capăt al Porții Iadului. Hisradarul l-a reperat într-un sistem stelar la trei ani-lumină.

6

Morton continua să surâdă, când bula îl desantă din gaura-de-vierme, la cincisprezece metri deasupra Văii Mlaștinii Înalte în lanțul muntos Dau'sing. Trecuseră două zile de la ultima vizită a Mellaniei la barăci. Ea sosise la țanc, cu numai câteva ore înainte ca Kingsville să fie închis și toți să-și primească ordinele finale de misiune. Fusese o vizită extraordinară: ei doi se futuseră ca nebunii în odăița de recreare, aidoma unor adolescenți care se treziseră pe neașteptate că părinții le lipseau de acasă într-o după-amiază. De aceea și zâmbetul bărbatului care dura atâta.

Amintirea lor doi împreună era ultima care avea să fie încărcată în stocarea lui de siguranță. Așa încât dacă, după cum era probabil, corpul urma să-i fie dezintegrat în misiunea aceasta, aceea avea să fie amintirea cea mai puternică din creierul său după re-viere. Un mod cu adevărat *elegant* de a reveni la realitate.

Bula lui era o sferă gri-albăstrui din plastic pliabil translucid, cu diametrul de trei metri și suprafața camuflată prin tehnologii stealth împotriva tuturor tipurilor de senzori despre care se știa că ar fi fost utilizați de Dysoni. Bărbatul era suspendat în centrul ei prin gelul transparent de impact care îi umplea interiorul. În decursul antrenamentelor, păruse un mod inteligent de a sosi pe o planetă ostilă aflată la ani-lumină îndărătul liniilor inamice. Erau niște dispozitive minunate: rezistente, foarte mobile și rezonabil înarmate. Acum însă coborârea cu bula care dovedea toate calitățile aerodinamice ale unui bolovan din granit îi șterse surâsul de pe față. Teama îl izbi pentru prima dată, făcând ca inima să-i bubuie și stomacul

să-i tremure. În viață nu puteai încerca foarte multe senzații mai extreme ca aceasta.

Restul Ghearelor Pisicii trecuse cu bine prin gaura-de-vierme; bulele lor erau foarte greu de distins în spectrul vizual, când căzură către sol. Doar balizele lor de identificare prieten/dușman care emiteau în partea superioară a spectrului UV le trădau poziția. Cei trei aeroboți de luptă care conduseseră desantarea se îndepărtară, lansând ținte false și panglici antiradar.

Sus deasupra lor, gaura-de-vierme se închise. Rămăsese deschisă aproximativ zece secunde, suficient pentru ieșirea lor. Pe Wessex, unde își avea originea, poarta fusese înconjurată de un gigantic sistem mecanic de încărcare, care semăna cu versiunea la scară mult mărită a încărcătorului unei arme balistice, cu peste o mie de bule care erau amplasate pe rackuri transportoare, pregătite pentru asalt. Rackuri paralele ce purtau aeroboți de luptă de formă triunghiulară avansau lin printre ele; șirurile separate se alăturau la poartă în mijlocul ciorchinelui straniu de tentacule mlădioase din metmal care constituia autenticul mecanism de lansare.

Ghearele Pisicii se alăturase altor sute de trupe înșiruite pe unul dintre cele cinci gruie mobile, iar bulele treceau pe lângă ele în secvențe start-stop. Ca tuturor celorlalți, lui Morton îi fuseseră wetcablate în corp codurile de activare pentru sistemele de tip agresor. Acum toată grupa făcea comentarii glumețe, nervoase, despre posibilitatea ca sistemele respective să nu tragă spre exterior, despre turismul militar, care părți ale corpului să-ți protejezi cel mai bine, avocații pentru drepturile extratereștrilor care i-ar fi acționat în judecată și alte imbecilități. Încercau să-și treacă timpul fără să se gândească la ce îi putea aștepta.

După surprinzător de puțin timp, Ghearele Pisicii ajunse în capul șirului. Morton își coborî casca de la costumul blindat, verifică integritatea circuitului respiratoriu și se strecură prin fanta din bula sa. Imediat ce centurile i se închiseră în jur, gelul fu pompat cu presiune. E-majordomul se integră cu matricea bulei, confirmând funcționalitatea sistemelor interne. De acum străbătuse deja zece metri pe rackul transportor.

Afișajul de asalt strategic Elan îi apăru pe vederea virtuală. Văzu grupuri de găuri-de-vierme deschizându-se la o sută de kilometri deasupra suprafeței planetei. Acestea aveau să-și păstreze pozițiile câteva secunde, lansând o cantitate fenomenală de muniție: proiectile, rachete de atac aer-sol, module de război electronic, vehicule false, platforme cu arme cu fascicul. Totul era foc de acoperire, o diversiune în timp ce alte găuri-de-vierme, mai mici, se deschideau imediat deasupra solului, desantând grupe la periferia instalațiilor și bazelor Dysonilor. Dysonii răspunseră atacului, trimițând avionete și navete mari, ale căror arme cu fascicul străpungeau norii dezgustători de dimensiunea unor continente, pentru a intercepta potopul de mașini letale ce coborau prin ionosferă. Alte avionete brăzdau solul, pe când găurile-de-vierme ale trupelor desantate se materializau și dispăreau aproape imediat. Aeroboții de război electronic izbutiseră totuși să dea peste cap comunicațiile și senzorii Dysonilor, afectând avionetele. Rapoartele inițiale indicau că asolizările erau încununate de succes, formulare prin care Marina definea pierderi sub treizeci la sută la capetele de pod.

Morton izbi solul. Impactul nu fu pe atât de rău, pe cât fuseseră loviturile dislocatoare de oase cu care fusese antrenat. Bula îi ricoșă de două ori, cu plasticul pliabil flexionând și îndoindu-se pentru a disipa cât mai mult din șoc; undele de presiune se deplasau leneș prin gel, apăsându-l cu blândețe. La al treilea impact, se dezumflă ca un balon spart și rămase pe pământ.

— Contact, anunță el restul Ghearelor Pisicii.

Potrivit afișajului de navigație inerțială, se afla la mai puțin de o jumătate de kilometru de coordonatele prevăzute pentru asolizare. Terenul din imediata lui apropiere era plat, un câmp care fusese însămânțat cu mult timp în urmă, primăvara, și pe care vegetația crescuse luxuriant înainte de a începe să putrezească. Judecând după terciul galben-verzui de sub secțiunea inferioară a bulei, era un lan de fasole. Modificarea bruscă a climei nu ajutase recenta și delicata convertire pentru agricultură a solului de aici. În Valea Mlaștinii Înalte ploua și o pătură groasă de nori negri și turbulenți se deplasa lent de la est spre vest. Producea o revărsare permanentă de apă sură,

care copleșise șanțurile de drenare și turtise culturile supraviețuitoare într-o saltea neregulată de tulpini verzi lipite de pământul ud. Plopii-lii înalți care fuseseră plantați în șiruri lungi prin toată valea fuseseră distruși de suflul nuclear și de furtunile ce-i urmaseră. Puțini dintre ei mai erau intacți. Majoritatea se rupseseră și căzuseră peste drumurile pe care le marcaseră cândva.

Morton verifică împrejurimile și descoperi la trei kilometri depărtare muntele către care trebuia să se îndrepte. Bula începu să se rigidizeze iarăși, revenind la configurația sferică standard. Mâinile lui virtuale alergară peste iconuri de comenzi și unica șenilă lată care forma ecuatorul vertical al mașinii compacte începu să ruleze. Bula își declanșă contrarotirea stabilizatoare, menținându-l pe bărbat perfect în aceeași poziție. Gropile și movilele din sol îl zgâlțâiau într-o parte și alta, dar pe ansamblu era o călătorie lină, cu gelul acționând ca sistem de suspensie.

Senzorii externi îi arătau lui Morton jeturi de apă care țâșneau din ambele părți. În urma lui rămânea o potecă rigidă de plante strivite și înnoroiate.

— Fir-ar a dracu'!

Învelișul cromomimetic al bulei se descurca excelent, difuzând pe întregul său exterior culoarea verde-mucegai a culturilor din jur. Orice ochi sau senzor vizual care ar fi privit de sus ar fi văzut doar o pată cețoasă de aproape aceeași culoare ca restul lanului; pe de altă parte însă poteca și jeturile de apă l-ar fi trădat instantaneu.

— Trebuie s-ajungem pe drumurile inter-ferme, le spuse celorlalți. Pe terenul ăsta suntem ținte sigure.

Imagini de hărți dinaintea invaziei îi fură afișate în vederea virtuală și coti bula la dreapta, aplecându-se din corp ca și cum ar fi condus o bicicletă. Bula își schimbă direcția, îndreptându-se spre colțul superior al lanului.

— Sosesc, avertiză Doc Roberts. Patru avionete.

Morton văzu simbolurile pătrunzând încet în vederea virtuală. Intraseră în vale prin capătul ei vestic, urmând traseul vechii autostrăzi în jurul lui Blackwater Crag.

Aeroboții virară pentru a le intercepta direct. Fascicule maser străluciră între cele două formațiuni, conturându-se în dâre de aburi prin revărsarea ploii. Câmpurile de forță sclipiră

incandescent, deviind loviturile energetice. Aeroboții lansară rafale de proiectile și siajele lor strălucitoare sfârâiră prin ploaie. Salve ionice puternice sfârtecară văzduhul aidoma unor fulgere în ralanti și proiectară pe sol umbre perfect conturate pe distanță de mulți kilometri.

Morton ajunse la drumeagul de țară de la marginea lanului. Era inundat cu apă noroioasă care se revărsase peste diguri, totuși aceasta nu era mai adâncă de câțiva centimetri. Un evantai pleoștit de picături țâșni în urma lui, când acceleră până la optzeci de kilometri pe oră.

Decizie tactică: extratereștrii din avionete erau prea ocupați pentru a observa o undă mișcătoare în noroi.

Aeroboții nu aveau absolut vreo șansă. Erau copleșiți numeric din capul locului. Avionetele erau mai grele și mai lente, însă armele lor cu fascicul aveau un nivel energetic mult mai mare. Manevrabilitatea și capacitatea tactică superioară oferiră aeroboților posibilitatea inițială de a doborî două aparate extraterestre, deși dispuneau de muniții inferioare, dar în cele din urmă forța brută învinse.

După șapte minute de încleștare acerbă, cele două avionete supraviețuitoare vuiră deasupra zonei unde se deschisese gaura-de-vierme. Unul dintre cilindrii bonți lăsa în urmă o dâră subțire de vapori cafenii provenită de la o fisură în fuzelaj, totuși motoarele izbuteau să-l mențină în aer. Începură să descrie spirale tot mai largi, baleind terenul cu senzorii.

Aflat la zece kilometri depărtare și la trei sute de metri deasupra fundului văii, în pliurile neregulate ale poalelor munților, Morton îi privi pe extratereștri trasând ocoluri repetate. Bula lui era staționară pe fundul unui șanț îngust pe care o furtună de primăvară îl tăiase în sol. În jurul bazei ei se aflau bolovani și noroi, iar pestrițătura acestora era copiată împrejurul bărbatului. O rețea de fibre de șunt termic completa camuflarea, asigurând învelișului cromomimetic al bulei aceeași temperatură cu a pământului pe care stătea.

— Draci, mormăi Rob Tannie. Alți opt nenorociți.

Noile avionete apărură în viteză în Valea Mlaștinii Înalte și se alăturară primelor două în căutarea oricărui intrus uman supraviețuitor. Cursurile lor de zbor le apropiau tot mai mult de poalele muntelui.

— N-au altceva de făcut? se plânse Parker.

— Cred că nu, răspunse Morton.

Ghearele Pisicii așteptă în vreme ce avionetele survolară la joasă înălțime; bulele lor erau inerte, operând în mod energetic minim, pitite printre numeroasele văiugi și scobituri ale peisajului accidentat. Prin gelul bulei, Morton putea auzi duduiturile de bas ale motoarelor. Probabil că sub cerul liber răsunau foarte puternic.

O avionetă trecu la nici cincizeci de metri depărtare. Senzorii pasivi ai bulei sale îi scanară configurația. Nu avea multe de adăugat la baza de date deja încărcată în matricea ei. Dysonii nu păreau să-și varieze mașinile.

— Haideți, băieți, rosti Pisica după ce avionetele dispărură spre capătul îndepărtat al văii.

Morton fu ușor surprinsă că femeia se mai găsea încă alături de ei, ca să nu mai amintească faptul că respectase planul de desfășurare. Pe jumătate, el se așteptase s-o vadă acționând pe cont propriu imediat ce atinseseră solul. Sub îndrumarea lui, învelișul de plastic pliabil al bulei undui, contractându-se, și sări iute afară din șanț. Șenila o menținea ferm pe iarba-bolt udă, de culoare galben-sulfuros, care acoperea versantul. Aveau de parcurs numai un kilometru de teren pustiu, până la baza neregulată a norilor. La adăpostul vaporilor deși și reci, aveau să fie mult mai în siguranță.

Afișajul de asalt strategic era acum gol. Desantarea Elan se încheiase. Găurile-de-vierme de deasupra planetei se închiseseră, retezând fluxurile temporare de comunicații. Morton comută pe un afișaj local și verifică poziția celorlalte bule față de a sa. Deloc surprinzător, Pisica se găsea deja deasupra nivelului bazei norilor, așteptându-i. Alimentă șenila și începu să suie.

* * *

Marina fusese îngrijorată că zăpada perenă de pe piscurile Dau'sing avea să le trădeze urmele deplasării, care puteau fi detectate de Dysoni. Din cauza aceea, ruta preîncărcată în matricea de navigație a bulei ocolea relieful foarte înalt, purtându-l pe Morton pe un traseu lung și șerpuit, prin pasuri dificile și menținându-se pe izohipse de pe pante alarmant de

abrupte. Nu trebuiau să-și fi făcut griji. Norii cenușii erau cu câteva grade mai calzi și mult mai murdari decât obișnuitele fronturi meteo ce asediau munții la începutul iernii pe continentul sudic. Linia zăpezilor cunoscuse o lungă retragere în sus, expunând întinderi vaste de prundiș de șisturi care nu văzuse lumina zilei de multe milenii.

Morton merse două ore prin ceața întunecoasă. Trebuia să înainteze încet, fiindcă vizibilitatea era redusă la cel mult treizeci de metri și asta în condițiile utilizării senzorilor pasivi la rezoluție completă. Nu vedea decât kilometru după kilometru din același prundiș de șisturi lunecos și noroios, care zornăia sub șenila translucidă. Nicio altă caracteristică a peisajului nu răsărea din pâcle. Unghiul pantei se schimba, însă aceea era unica varietate.

Se deplasau într-un convoi foarte aproximativ, cu Pisica pe prima poziție. Cel puțin, bărbatul presupunea că ea se mai afla încă pe prima poziție; de peste o oră și jumătate nu-i mai zărise baliza. Pornise cu o viteză pe care el nu intenționa s-o folosească. Înapoia lui, Doc Roberts păstra o distanță rațională de un kilometru. Baliza sa apărea și dispărea, în funcție de forma terenului.

Morton ocoli un afloriment vertical și masiv de rocă, iar baliza Pisicii se ivi strălucitor la trei sute de metri în față.

— Unde-ați fost, băieți?

— Am fost prudenți, replică Morton. Aici n-avem nimic să ne demonstrăm unul celuilalt.

— Sensibiluț!

El acceleră în jos pe panta lină spre bula femeii. Pisica oprise în punctul cel mai coborât al unei șei puțin adânci dintre două piscuri aflate la marginea lanțului Regent, cam la cincisprezece kilometri de locul unde fusese construită stația detectoare a Marinei. Era protejată de ambele părți de stânci goale ce se ridicau mult, dispărând în norii leneși care ascundeau piscurile. Între ei, solul era un strat de grohotiș, presărat cu mormane recente și nesigure de fragmente de piatră care căzuseră din înălțimi când munții fuseseră zguduiți de explozia nucleară.

Morton își duse bula într-un ocol fără grabă al zonei, comparând-o cu ceea ce văzuseră pe imaginile luate de sateliți la survolarea anterioară a TSC. Era un loc bun pe care să-l

folosească drept tabără de bază. Stâncile erau străbătute de fisuri subțiri în zigzag și de crăpături mai adânci. Identifică cel puțin trei în care ar fi putut depozita bulele și echipamentele.

— Asta ar merge, anunță el când bula lui Doc apăru în vârful pantei.

— Dacă *tu* crezi asta, Morty, scumpule, atunci e bine, zise Pisica.

După ce sosiră toți, ieșiră din bule și începură să-și despacheteze echipamentele. Morton și Doc făcură o investigație rapidă până la marginea șeii. Dincolo de stânci, terenul cobora brusc, iar vizibilitatea se menținea la numai câteva zeci de metri. Norii se deplasau mai repede aici, grăbindu-se în lungul marginii sudice a lanțului Regent. Fără ei, Morton și Doc ar fi trebuit să vadă direct până la Trine'ba, aflat la doi kilometri mai jos. Randtown în sine se găsea în vest.

— Acolo jos e activitate, nu glumă, comentă Doc.

Utiliza senzorii de spectru electromagnetic ai costumului pentru a scana țărmurile lacului uriaș.

Morton își cuplă propriii senzori. Norii se umplură cu o radianță aurie strălucitoare, ca și cum o steluță interioară intensă ar fi răsărit din Trine'ba. Când adăugă programe de analiză, nuanța coronală se transformă într-o masă întortocheată de emisii întrețesute, mănunchiuri de sinusoide ce se zvârcoleau în distonanță. Pe lângă straniile comunicații ale Dysonilor, exista fundalul turcoaz mai accentuat de câmpuri magnetice puternice, care flexionau în cadență lentă. Scântei de culoarea lavandei roiau în jurul imperiului de lumină, avionete cu siaje de semnale cadmiu, ale căror câmpuri de forță membranoase pâlpâiau ca niște aripi de viespi.

— Ce fel de instalații importante ai construi tu în Randtown? întrebă el cu glas tare. Nu mă prind. Aici nu există nimic. Să-ți trimiți forța de invazie peste jumătate din galaxie ca să construiască o stațiune de schi de cinci stele? I-aiurea rău de tot.

— Întreaga invazie este lipsită de sens, spuse Doc. Acolo jos trebuie să existe ceva mai valoros decât ne dăm noi seama. Ei sunt extratereștri, nu uita! Au alte valori.

— Le înțelegem tehnologia, replică Morton. Ei își bazează totul pe aceleași principii fundamentale ca noi. Nu-s chiar atât de diferiți.

— Când aplici tehnologia unei cerințe, aproape întotdeauna unica soluție este o mașină: automobile ca să mergi pe sol, rachete ca să zbori în spațiu. Pe de altă parte însă motivația este și a fost dintotdeauna variabila speciei.

— O fi, făcu Morton. (Pe lângă calificările sale medicale suspecte, Doc deținea o diplomă obscură în limba și literatura engleză, care data de peste un secol; educația primită îl determina să analizeze totul în mod exagerat.) N-am venit aici să le admirăm psihologia, ci să-i batem de să se cace pe ei.

— Elocvent formulat, comentă Doc.

Morton scoase un senzor de tip 3, un disc transparent cu diametrul de cinci centimetri, și-l fixă de latura unui bolovan, de unde putea scana peste Trine'ba.

— Ăsta o să vadă orice s-ar apropia de noi.

— Numai să nu vină din partea opusă...

— O să plasăm senzori de jur împrejurul taberei de bază. Firesc. În niciun caz nu ducem lipsă de ei.

Parte din procedura misiunii lor era construirea unei rețele comprehensive de dispozitive optronice, care să le permită monitorizarea întregii activități extraterestre în Randtown și în jurul orașului.

— S-a marcat, rosti Doc cu glas amuzat.

Petrecură următoarele patruzeci de minute, deplasându-se peste bolovani și grohotiș instabil, plasând senzorii micuți care să-i avertizeze din timp asupra apropierii oricăror avionete. În tot acel timp nu văzură niciodată lumina soarelui; norii se învolburau deasupra lor, dar plafonul rămase nestrăpuns.

— Bravo, băieți, le spuse Pisica după ce reveniră la tabăra din șa. Ne-ați oferit panorame minunate — pietroaie și cerul din care curge apă.

— Să sperăm că rămâne la nivelul ăsta de interesant, zise Rob.

— Asta cam depinde de noi, făcu Morton. Suntem aici ca să cauzăm cât mai multe probleme Dysonilor. Eu zic c-ar fi bine să-ncepem prin a cerceta vecinătățile. Avem nevoie de două echipe și de cineva care să rămână aici și să păzească echipamentele.

— Scuză-mă, scumpete, interveni Pisica, da' probabil c-am scăpat momentu'. Când te-au avansat ăștia la gradu' de general?

— Nu trebuie să fii general ca să vezi ce-i evident, replică Parker. Știm toți care-i planul misiunii. Colectarea de informații despre inamic și folosirea lor pentru a-l izbi.

— Iar la echipamente n-o să rămâi tu, Pisico, preciză Rob.

— Scumpi! De ce?

— Chiar nu știi? Eu n-am încredere în tine. Niciunu' dintre noi n-are-ncredere în tine. Ești o psihopată-n pula mea.

— Aoleu, Bob, da' tu ești speriat de micuța de mine? Păi tu ai costumu' tău mare și blindat și pușcociu-ăla baban.

— Nu-s speriat de tine, ci pur și simplu te consider lipsită de profesionalism. Nu ne putem baza pe tine pentru susținere și linia a doua. Nu știm dac-o vei face, sau nu. La antrenamente ți-a plăcut să te joci de-a gagica dură ca să-i scoți din minți pe instructori. Ne-am distrat toți, da' aici nu mai rânjește nimeni și nimeni nu mai zice că ești șmecheră. Așa că ori stai tot timpu-n linia-ntâi, ori frige-o de-acum.

— Sunt dezamăgită, Bob. Doc ți-a băgat în cap discursul ăsta?

— Haideți să ne concentrăm asupra problemelor pentru care am venit aici, da? rosti Morton. Pisico, el are dreptate. Nu ești îndeajuns de demnă de-ncredere, ca să ne asiguri spatele.

— General, *plus* împăciuitor. Îmi place de tine, Morty.

— Și nu-mi mai zice așa.

— Mellanie așa-ți zice, chicoti Parker. Toți știm asta.

— Morty, oh, Morty, da, da, te rog, susură Rob. Ah, Morty, ești cel mai tare.

Morton știu că obrajii i se învăpăiaseră în interiorul căștii, deși aceasta îi menținea ambientul perfect pentru temperatura corpului.

Banda de comunicații se umplu de râsete. Parker emise un miorlăit ascuțit de motan în călduri.

— Rob, tu și eu suntem o echipă, anunță Morton ignorând ironiile.

— Asta-i bine, pentru mine, Morty. E bine, e bine.

— Pisico, tu și Doc, vă puteți distra împreună. Parker, tu ai grijă de toate aici.

— E-te, pula, făcu Parker. Vreau acțiune, tată.

— Atunci ești partenerul Pisicii, zise Doc.

— El nu-i pentru genu' ăsta de acțiune, spuse femeia.

În glasul ei se auzea amuzamentul, totuși Morton încercă un fior rece. Chiar și prin canalul de comunicații se simțea că ceva din personalitatea ei era complet *în neregulă*.

— De fapt, zise Doc, nu-i chiar nevoie să lăsăm pe cineva aici. Dacă Dysonii ne pot sparge senzorii și liniile protejate, atunci am belit-o oricum. Eu zic să renunțăm la instrucțiunile Marinei. Suntem pe teren și suntem cei mai în măsură pentru a determina cum să ne-ndeplinim misiunea.

— Misiune! mârâi Parker. Ce dracu', Doc, da-ți plac rău de tot căcaturile-astea militare, este?

— Afirmativ, ca să vorbesc în limbajul militar. Așadar, vrei să rămâi aici?

— Ți-am spus în pula mea că stau cu voi.

— Marfă, comentă Pisica. Vii cu mine și cu Doc.

— Perfect, încuviință Morton. Haide, Rob, noi o să mergem pe latura estică a orașului. Voi vedeți ce se construiește mai departe, în jurul lui Blackwater Crag. Și vă reamintesc la toți — deocamdată nu căutăm să angajăm inamicul în luptă. Incursiunea asta-i doar pentru a ne realiza rețeaua de senzori, clar? Nu vrem să-i alertăm asupra prezenței noastre înainte de a ști cum le putem produce distrugerile cele mai mari.

* * *

— Crezi că ea o să ne facă probleme? întrebă Rob după ce coborâseră jumătate din munte.

Comutase pe o linie protejată de distanță mică între cele două costume blindate.

— Nu știu ce dracu' să cred... De un lucru sunt sigur — n-o s-o las niciodată să-mi acopere spatele. N-am încredere în ea.

— Aici te susțin.

Plecaseră cu o oră în urmă din baza ascunsă în nori. Deși noaptea nu avea să coboare decât peste alte trei ore, dedesubtul plafonului noros lumina se redusese la nivelul unui crepuscul sumbru. La răstimpuri, ploaia se transforma în lapoviță, la care se adăuga o măzăriche surprinzător de dură, care se preschimba în zloată, când se topea lent. Din cauza aceasta, înaintarea pe

pantă era foarte dificilă, în ciuda amplificării membrelor costumelor blindate. Ploaia răpăia neîncetat, smulgând smocurile de iarbă-bolt, care oricum nu abundaseră niciodată la altitudinea aceea. Vegetația care dispărea lăsa pe pante dâre lungi și late de noroi și grohotiș, ce amenințau să-i ducă sute de metri la vale, dacă ar fi alunecat câtuși de puțin.

În jurul lor fusese desfășurat un escadron de spioboți în cercuri concentrice protectoare. Se deplasau peste terenul accidentat, cercetând cu antenele orice semne de mișcare, corpuri calde sau activitate electronică. Deocamdată în față nu existau urme de ambuscade, capcane sau senzori.

Vederea virtuală a lui Morton îi arătă că Pisica, Parker și Doc aleseseră o rută puțin diferită după ce ieșiseră din șaua taberei, menținându-se pe teren înalt până se apropiau mai mult de oraș.

— Partea bună este că putem ști mereu unde este, zise el.

— Asta până nu devine cu-adevărat băștinașă și renunță la costum.

— Mă-ndoiesc c-ar merge atât de departe. Iar senzorii ar detecta-o dac-ar încerca să ia orice din tabără.

Lipi alt disc micuț de un afloriment care rezistase unei mici alunecări de teren. Pe lângă faptul că observa vastul spațiu deschis de deasupra lui Trine'ba, acesta acționa ca releu pentru comunicații peste lanțul Regent.

— Tocmai s-au mai lansat patru, anunță Rob.

Morton privi avionetele extraterestre ce porniseră peste apele liniștite ale lui Trine'ba, zburând jos și paralel cu țărmul. Toate utilizau evantaie largi de radiații ale senzorilor pentru a baleia vălurelele joase. Costumul blindat al lui Morton trecu pe mod stealth, cu învelișul cromomimetic imitând culoarea bej bălțată a peisajului, în vreme ce emisia lui termică se adecvă temperaturii noroiului. Spioboții își lipiră de sol corpurile de crabi și-și trecură matricele principale în mod hibernare. Avionetele nici măcar nu se sinchisiră să examineze versantul muntelui.

— Mă-ntreb ce-o căuta? întrebă Rob după ce costumul îi redeveni funcționabil.

— Mellanie spunea că n-au plecat toți oamenii. Probabil că unii le fac necazuri Dysonilor.

— Grozav — exact asta ne trebuia: amatori entuziaști care să zgândărească treburile.

Morton surâse.

— Crezi așadar că noi suntem profesioniști?

— Ascultă-mă, eu am făcut de destul timp genul ăsta de trebușoare. Știu ceea ce văd, iar voi ați căpătat o instruire de bază. În tot cazul, noi avem genul de echipamente care pot produce stricăciuni serioase. Dacă-i găsim pe flăcăii ăștia de la ferme, trebuie să-i convingem să stea cuminți.

— Mda, la asta m-am gândit și eu.

— Da' cum se face că Mellanie știe atâtea despre localnici și ce fac ei?

— Invazia Dysonilor a prins-o chiar acolo, în Randtown.

— Să fiu al dracu'! Și tot acolo te-au trimis pe tine. Cam mare coincidența...

— Mda...

Morton ar fi vrut să zâmbească, dar aspectul acela îl intrigase și pe el. *Oricum, este prea târziu ca să-mi mai fac griji în privința lui.*

Îl surprindea nivelul de activitate din locul unde fusese cândva Randtown. Un bloc vast de mașini, care aducea cu o rafinărie chimică a oamenilor, fusese asamblat în lungul țărmului și se întindea cu câte doi kilometri de o parte și cealaltă a cheiului vechi, ba chiar se ridica pe suporturi pentru a se arcui peste unele golfulețe și intrânduri. Lumini intense străluceau din fiecare punct al structurii, iluminând echipamente expuse ce erau susținute de traverse groase din metal. Dincolo de instalația aceea, pe panta lină care suia din spatele orașului, clădiri paralelipipedice și rezervoare cilindrice uriașe fuseseră ridicate pe vechea rețea stradală. Între ele erau dispuse centrale de fuziune mari. Șoseaua veche care mergea prin Dau'sing fusese lățită. Pe ea se derula un trafic intens către Blackwater Crag — vehicule mari care scuipau vălătuci de fum negru, pe măsură ce înaintau greoi. Rânduri de clădiri joase erau abia vizibile la poalele lui Blackwater Crag, întinzându-se mult în lungul văii. Un șir de avionete patrula deasupra drumurilor refăcute, apărând și dispărând din plafonul de nori.

Dincolo de limitele orașului original, șase terase largi fuseseră săpate cu buldozerele în poalele neregulate ale munților,

iar alte două se găseau în plină construcție. Păreau să fie zone de parcare sau depozitare, acoperite cu module încă nedeschise pentru echipamente, vehicule și avionete; patru dintre platformele vaste erau ticsite de extratereștri.

— În sfârșit! exclamă Morton, croindu-și drum prin liziera distrusă de pe dealurile de la poalele munților.

Pinii robuști sufereau din plin în climatul dereglat al iernii. Zăpadă topită spânzura de fiecare ac al cetinii lor, conferindu-le o culoare sepia mohorâtă. Multe trunchiuri căzuseră, dislocând conuri uriașe de sol umed, când prelungile alunecări de teren le subminaseră rădăcinile. Era o zonă cu acoperire perfectă. Spioboții își menținură perimetrul protector, târându-se prin amestecul de crenguțe rupte și cetină strivită din care începuseră să răsară ciuperci.

Morton folosi senzorii costumului pentru a transfoca asupra creaturilor lipsite de veșminte care se deplasau pe cea mai apropiată platforma de dedesubt. Erau cvadri-simetrice, cu patru picioare groase ce se desprindeau din baza evazată a unui trunchi cilindric galben-palid. Când mergeau, o făceau printr-o mișcare de legănare, cu picioarele îndoindu-se și flexionându-se pe toată lungimea lor. Patru brațe se desprindeau imediat deasupra picioarelor, aproape la fel de groase ca membrele inferioare și având aceleași mișcări curbilinii. Morton bănuia că nu aveau articulații de felul coatelor și genunchilor, ci că erau total elastice. Din partea superioară a trunchiului se ridicau alte opt apendice, patru tentacule groase cu o gură deschisă, între care se aflau alte patru mai subțiri, terminate prin bulbi cărnoși, ce se legănau ca grâul în vânt.

— Niște brute cu aspect robust, comentă Rob. Cred că sunt câteva mii acolo.

Morton mai scană o dată platformele, utilizându-și senzorii optici ai costumului.

— Eu zic că-s mai degrabă zeci de mii.

Înregistra toată scena pentru Marină. Prima gaură-de-vierme pentru comunicații urma să se deschidă peste șaptesprezece ore și atunci avea să poată expedia informațiile. Ar fi fost interesant de aflat deducțiile analiștilor militari.

— Toți au un fel de dispozitiv de transmisie, vezi? rosti Rob. Receptez întruna o varză analogă dintr-acolo.

— Exact. (Morton privi o pereche care își atinseră între ei membrele superioare lungi. *Un sărut extraterestru? Un act sexual?*) Știu că abia i-am văzut, totuși mi se par absolut identici între ei.

— Nu-i tocmai corect politic, chicoti Rob.

— Mă-ntrebam dacă n-ar putea fi clone? Să fie o echipă de constructori de unică folosință? O idee... Armata lor poate fi la fel. Un soldat perfect copiat de o sută de milioane de ori. Asta le-ar explica jalnica lipsă de tactici. Nu fac nimic decât să ne copleșească numeric. Nu-i afectează pierderile, fiindcă ei nu pierd individualități, așa cum se întâmplă cu noi.

— S-ar putea. Este la fel de logic ca orice altă idee. Haide să vedem dacă ne mai putem apropia.

Cu spioboții cercetând în fața și în spatele lor, începură să se afunde mai mult prin frunzișul intrat în putrefacție al copacilor căzuți. Morton văzu câteva sute de extratereștri care lucrau la rafinăria lungă de pe țărmul lacului. Structura gigantică continua să fie extinsă. Ambele extremități erau acoperite de schele ce susțineau macarale și vinciuri. Extratereștrii roiau peste toate componentele noi ce erau adăugate. Probabil că aveau un simț excelent al echilibrului, gândi Morton. Pe traversele metalice înguste în lungul cărora se deplasau, nu zărea nicăieri echivalentul unei balustrade din lumea oamenilor.

— Hopa — ai văzut? întrebă Rob.

— Ce anume?

— Una dintre creaturile alea s-a căcat pur și simplu din vârful rafinăriei.

Morton își deplasă senzorii optici în lungul structurii colosale. Acum, când știa ce să caute, putea găsi cu ușurință și alte dovezi de defecări ireverențioase. Țevile și traversele erau împroșcate de pete cafenii, aparent lipicioase.

— Și care-i problema? N-au apucat să inventeze closetul cu apă. Doc spunea că trebuie să observăm la ei în primul rând alt tip de filozofie, care ar fi mult mai importantă decât orice alt gen de deosebire între noi.

— Nu sunt sigur dacă asta-i o chestiune de psihologie sau de intestine defecte. Lăsarea propriilor fecale peste tot produce probleme pentru orice specie. Toate speciile dezvoltă mecanisme

de evacuare a excrementelor, atât sociale, cât și practice; este unul dintre primele semne ale apariției civilizației. N-aștepți să le spele ploaia.

— Nu știi cum este biochimia lor digestivă, îi atrase atenția Morton. La urma urmelor este posibil ca căcații lor să fie un îngrășământ perfect.

— Atunci i-ar colecta și i-ar transporta pe ogor. Nu, cred că scăpăm ceva aici. S-ar putea să fi fost pe pista cea bună cu ideea armatei tale de clone. Deși nici chiar clonele nu și-ar împuți în mod deliberat propriul mediu. Nimeni n-ar face asta. Este lipsit de logică.

— Poate că-i programată în continuare sosirea armatei de clone care să facă curat.

Rob chicoti.

— Vrei să punem pariu?

— Nici vorbă!

După încă o jumătate de oră de deplasare precaută prin pădurea distrusă, ajunseseră pe cât de departe puteau înainta spre vest fără a risca să iasă în teren deschis. Copacii prăbușiți îi aduseseră la nici șase sute de metri de câmpul de forță care proteja orașul extratereștrilor. Trimiseră un trio de spioboți să investigheze, dar ei rămaseră la adăpostul arborilor încărcați de apă, când soarele invizibil coborî în cele din urmă după orizont.

— Altă diferență, rosti Rob.

— Care?

— Pe tot ce au construit nu există nicio culoare, niciun finisaj sau ornament. Toate materialele de la exterior sunt neprelucrate.

— Sunt și discromatici.

— Și imuni la estetică?

— Perfect, explică-mi tu atunci.

— Nu știu motivul, ci doar atrag atenția asupra urmărilor. Cultura lor nu are artă.

— Tu n-ai văzut ce căcaturi inundă unisfera în prezent?

— Știi la ce mă refer.

— Da, știu, totuși nu uita că asta-i o bază militară de invazie. Trebuie să fie funcțională.

— S-ar putea... Despre instalații ce zici?

Morton reveni cu atenția la activitățile extratereștrilor de sub ei. Poziția în care se aflau îi îngăduia vederea pe o zonă îngustă în lungul părții frontale a rafinăriei. Mașinile și conductele strâns apropiate între ele creau un perete din metal înalt de cincizeci de metri, presărat de orificii largi prin care țâșneau torente de lichid. El număra șaisprezece jeturi masive ce revărsau un fluid verzui și înspumat în apa puțin adâncă a lacului.

— Cred că știm ce resursă căutau când au venit aici, zise Rob. Lacul în sine.

— Ce dracu-s alea? întrebă Morton.

Proiectoarele din vârful rafinăriei iluminau puternic zona. Extratereștrii construiseră mult în lungul malului lacului. Rampe lungi din beton se extindeau acum în apă, ajungând până aproape de câmpul de forță, la un kilometru și jumătate depărtare. Între ele, lacul fusese divizat în țarcuri prin intermediul unor plase solide. Morton observă că în interiorul țarcurilor apa era mai agitată decât dincolo de câmpul de forță. Era însă imposibil ca vântul să bată prin ecranul de protecție. Transfocă pentru o imagine mai clară a cauzei agitației apelor.

Țarcurile erau ticsite cu un fel de creaturi. *O mulțime* de creaturi. Formele lor care viermuiau imediat sub suprafață determinau clocotul acela.

— Bioformează planeta, spuse el. Ăsta-i rolul rafinăriei și de-aia doreau lacul. Iisuse!

— S-ar putea să ai dreptate, încuviință Rob. În tot cazul, au planuri de expansiune la scară mare. Accesează spiobotul 306.

Când fluxul senzorial de la 306 apăru în vederea sa virtuală, Morton văzu că micuța mașinărie ajunsese chiar lângă câmpul de forță. Prima afișare era a intensității câmpului. Oamenii nu dispuneau de nimic cu care l-ar fi putut străpunge, ba era chiar îndeajuns de puternic pentru a rezista încărcăturilor nucleare tactice pe care le aduseseră. Se concentră asupra excavației pe care extratereștrii o făceau la o sută de metri dincolo de limita câmpului de forță: un buncăr adânc pe care-l căptușeau cu beton și metal. În centru era asamblat un turn de mașini. Doc avusese dreptate: soluțiile tehnologice rafinează mașinile la funcții identice. Morton recunoscu unele secțiuni fără a fi fost nevoie să-și fi apelat e-majordomul. Extratereștrii construiau un generator de câmp de forță.

— Uită-te la dreapta, îi spuse Rob.

Morton roti antenele lui 306: la șase sute de metri depărtare, se săpa alt buncăr pentru generator.

— Generatoarele alea sunt mult mai puternice decât cele pe care le utilizează în prezent, zise Rob. Cu viteza asta, vor fi gata în două zile. Iar dup-aia o să fie realmente impenetrabile, iar noi am belit-o cu-adevărat.

— Deocamdată numai orașul are câmp de forță, observă Morton. În rest, putem face praf tot ce-au construit.

— Ce vrei să zici? Păi acolo-i buba, chiar în oraș. Trebuie s-atacăm rafinăria aia monstruoasă. N-o luăm pe-ocolite, ci folosim direct nuclearele.

Morton riscă să ridice puțin capul și privi direct spre câmpul de forță și orașul pe care-l învăluia. Aveau tot atâtea șanse de a ajunge la uriașa structură cu mașini de pe malul lacului, pe cât aveau dacă ar fi fost la un an-lumină depărtare.

— Futu-i, n-avem cum intra!

— Poate dinspre apă? Câmpurile de forță nu funcționează așa bine în apă — eficiența lor scade cu cât materialul este mai dens.

— S-ar putea, deși apa nu-i chiar așa densă. Trebuie să cercetăm și să testăm integritatea câmpului pe fundul lacului.

— Costumele astea rezistă la scufundări.

— Știu, dar plasele-absorbante funcționează sub apă?

— Nu sunt sigur dac-am putea... Hopa, ce-avem aici?

Un spiobot înregistrase mișcare la câteva sute de metri în adâncul pădurii. Sui apoi pe un buștean acoperit de mucegai și privi în lungul unei linii de cioturi. O formă omenească se târa peste porțiunea de teren deschis, de la un copac prăbușit la următorul.

— Deci Mellanie avea dreptate, comentă Rob. N-are numai un cur de clasă, este?

— Este, rosti Morton absent.

Alți doi oameni se furișau după primul. Din câte își putea da seama, erau îmbrăcați în costume de schi, închise la culoare. Nu apăreau în infraroșu. Cineva se pricepea să aranjeze fibrele termice.

— Asta nu-i bine pentru noi, ei vor s-atace ceva.

— Stai cuminte, frate, suntem camuflați perfect.

— Însă ei nu sunt. Mâna lui virtuală atinse iconul Pisicii: Am găsit ce-a mai rămas din localnici. Accesează-ne spioboții.

— Îi văd, Morty. Se pare că și-au găsit scopul în viață.

— În tot cazul, i-un scop idiot, comentă Doc. Dacă-ncep să tragă în extratereștri, se condamnă singuri la moarte.

— Eu am impresia că știu ce fac, zise Rob. Ia să vedem încotro merg.

Cinci spioboți porniră prin pădure pe un curs paralel cu cei trei localnici. Îi depășiră repede și începură să scaneze în față.

— O parte din misiunea noastră este salvarea și ajutarea supraviețuitorilor, le reaminti Doc.

— Cred că asta se referea la necombatanți, spuse Rob.

— Păi asta-s și idioții ăștia, atâta doar că ei se cred luptători.

— Atunci m-au păcălit.

— S-ar putea ca Doc să aibă dreptate, zise Pisica. Ciumecii ăștia n-o să ne ajute, dacă fac tămbălău. Ar trebui să-i oprești, Morton.

De ce eu? gândi bărbatul. În orice alt moment, propunerea l-ar fi măgulit.

— Hop-așa, vorbi Rob. S-ar putea să nu mai avem timp.

Spioboții detectau emisii electromagnetice standard pentru Dysoni. Patru extratereștri blindați patrulau poalele dealului, în lungul marginii pădurii moarte.

Morton scoase din grila sa o hartă detaliată și o studie.

— Dacă le-aș întinde o ambuscadă, rosti el, aș face-o aici.

Indică o ravenă mică și adâncă, care tăia poalele dealurilor de-a curmezișul și se sfârșea în Trine'ba, la est de oraș. Extratereștrii ar fi trebuit s-o traverseze pe undeva.

— Ar fi în afara razei vizuale din oraș, adăugă el. Un loc perfect.

— Mda, aprobă Rob. Nu-i rău pentru niște amatori.

— Du-te și vorbește cu ei, spuse Doc. Ar trebui măcar să știe că suntem aici.

— Părerea mea este că tipii ăștia știu ce fac, zise Rob. Nu cred că-i prima lor acțiune.

— Faceți o greșeală, dacă-i lăsați să acționeze.

— Doc are dreptate, spuse Pisica. Opriți-i, băieți.

Morton știa că așa era. Ghearele Pisicii nu putea permite cuiva să intervină în misiunea sa, indiferent cât de bine intenționați ar fi fost.

— O să-ncercăm.

Rob continua să bodogănească, dar îl urmă pe Morton înapoi prin stratul gros de cetină pe jumătate putrezită, păstrându-se sub acoperișul dantelat de scoarță intrată în descompunere. Chiar în clipa când porniră, Morton știu că va ajunge la limită. Patrula extratereștrilor înainta rapid pe terenul deschis și echipa de ambuscadă era aproape pe poziție.

— O să ocolim și venim spre voi, anunță Pisica. Pentru eventualitatea în care-o beliți. Oricum m-am plictisit să tot montez senzorii ăștia.

— Du-te-n pula mea! se răsti Doc. Încă nu putem vedea nimic pe lângă Blackwater Crag. Trebuie să extindem rețeaua.

— Ai început să mă sictirești, avocățelule de armată. Tu fă ce faci și lasă-mă pe mine să fac ce știu că trebuie făcut.

— Nu-i vorba despre tine, tâmpito!

— Calm, calm...

— Hopa, capu' sus, oameni buni! exclamă Rob. Avem niște chestii interesante aici.

Spioboții raportau interferențe electromagnetice în interiorul ravenei. Nu era genul de efect de bruiaj care ar fi izolat brusc extratereștrii de oraș, ci o distorsionare mai subtilă, care le reducea lățimea de bandă și submina ceea ce rămânea.

— Cineva știe ce face.

Grupul de ambuscadă se întinsese în lungul marginii ravenei. Oamenii scoseseră din spate cilindri lungi și masivi, pe care-i ațintiră în jos, în râpa întunecată ce spinteca peisajul. E-majordomul lui Morton începu să ruleze comparații cu tipurile cunoscute de arme.

— Să fiu al dracu', rosti el când căpătă în cele din urmă o potrivire aproximativă. Sunt arme Dyson.

— Mă-ntreb de unde-au făcut rost de ele? comentă Parker amuzat. Sunt al naibii de impresionante, nu?

— Contează ce faci cu ele, replică Pisica.

Morton se gândea în mod serios să apropie un spiobot de unul dintre oameni și să încerce să-i contacteze în felul acela.

N-o făcu, deoarece se temea că aceștia ar fi tras pur și simplu în micul 'bot, dându-i astfel în vileag pe toți.

Extratereștrii își începură coborârea în ravenă. Era o despicătură cu pereți abrupți în formă de „V", care ajungea la un torent de apă înspumată ce gonea în lungul albiei de pietre alb-cenușii. Bolovani acoperiți cu licheni se ridicau din sol de ambele părți, silindu-i pe Dysoni să meargă pe o rută lentă în zigzag către fund. Un spiobot cocoțat pe muchia de deasupra lor transmise imaginea când ajunseră sub linia de vedere directă cu orașul.

Bruiajul spori spectaculos imediat înainte ca extratereștrii să ajungă la torent. Ei se opriră, ridicară armele și începură să se desfășoare. Doi se lăsară jos, lângă niște bolovani, și amprenta lor infraroșie se destrămă când învelișurile costumelor deveniră negre. Ambii erau foarte greu de zărit, chiar și pentru senzorii spiobotului.

— Opriți-i, ceru Doc. Morton!

O armă cu fascicul trase în jos în ravenă, lovind unul dintre Dysonii mai vizibili. Câmpul său de forță sfârâi în violet strălucitor, conturându-i forma într-un halo pe fundalul stâncilor și apei înspumegate. Altă armă cu fascicul trase, străpungând câmpul de forță. Aburi începură să șuiere în sus din iarba înconjurătoare, când flăcăruile linseră baza protecției costumului. Trecură două secunde înainte de a colapsa în cele din urmă sub jeturile gemene de energie care-l țintuiau. Costumul blindat al extraterestrului explodă într-o ciupercă de plasmă orbitoare, când acumulatorii săi de energie și munițiile fură vaporizate.

Lumina inundă ravena, aducând o claritate pe care n-o reușiseră vreodată nici chiar razele soarelui. Cei doi Dysoni care se ascunseseră printre bolovanii sfărâmați începură să tragă în sus, către echipa de ambuscadă.

— Căcat, strigă Morton, pierd!

Se ridică și începu să alerge cu toată viteza. Electromușchii costumului îl purtau cu ușurință, amplificându-i fiecare salt și trimițându-l să zboare fără efort peste trunchiurile prăbușite.

— Futu-i! răcni Rob.

Sări după Morton, iar tălpile costumului său distruseră arborii putrezi la fiecare pas, ca și cum ar fi fost din polistiren.

— Focul se vede de-aici, anunță Pisica. Cred că sunteți vizibili pentru jumătate din Dysonii de la Blackwater Crag.

Morton făcu o grimasă. Înaintea lui, ravena era despicătură distinctă de artificii pâlpâitoare pe fundalul poalelor întunecate ale muntelui. Cu sau fără bruierea comunicațiilor, avea să joace rolul unei balize pentru orice avionete. Costumul său extrase hiper-carabina din teaca antebrațului drept.

Un nor masiv de sol și foc se înălță de pe marginea ravenei, unde fusese întins unul dintre membrii ambuscadei. Morton zări o siluetă umană rotindu-se prin văzduh, iluminată din spate de energia brută care clocotea în ravenă.

— Patru avionete se îndreaptă spre voi, anunță Parker.

Morton văzu simbolurile oranj apărându-i încetișor în vederea virtuală.

— Puteți termina treaba? strigă Pisica.

— Nicio șansă, răspunse Morton. Unul e mort, ceilalți doi continuă să tragă.

— Oprește-i! îi ceru Parker. Cât de greu poate fi?

— Sosim, zise Doc. Eu și Parker.

— Hristoase!

Un ultim salt de opt metri peste un copac orizontal și Morton aterizâ pe marginea ravenei, cu bocancii bufnind și afundându-se până la glezne în solul spongios. Ridicase deja hiper-carabina. În centrul vederii virtuale se materializase grafica simplă a unei ținte circulare. Spioboții îi triangulară coordonate. Costumul blindat al unui Dyson lunecă lin în cercul portocaliu, care licări instantaneu verde. Morton trase.

Hiper-carabina fusese concepută cu un singur scop: să străpungă câmpul de forță al costumului extraterestru, totuși Morton fu ușor surprins când salva de jumătate de secundă a laserului atomic găuri costumul și-l trimise pe Dyson prin aer trei metri înapoi până în torent. Apa se închise peste forma întunecată și fâsâi scurt când căldura produse un norișor de aburi. *Ia uite ce chestie, militarii au realizat și ceva bun!*

Rob era ghemuit lângă el, pentru a oferi o țintă cât mai mică. Trase și el cu hiper-carabina. Morton îl găsi pe ultimul extraterestru și-l împușcă. Ravena fu brusc scufundată din nou în beznă. Doar câteva forme sinusoidale de iarbă transformată în

tăciuni sclipeau acolo unde luptase patrula Dysonilor. Aerul umed al nopții le stingea iute.

— Cine dracu' sunteți? întrebă un glas.

— Cavaleria, replică Rob. Ziua voastră norocoasă, este?

— Avioneță deasupra, rosti Doc cu glas straniu de calm. Vei avea nevoie de foc de acoperire, Morton.

— Nu! spuse Pisica. N-o face!

Afișajul de telemetrie al lui Morton i-l arătă pe Doc lansând o „vulpe" de înalt voltaj. Proiectilul subțirel acceleră la cinci-sprezece *g*, cu jetul de plasmă evacuată din spate perforând văzduhul ca o flamă solară năvalnică. Izbi violent în câmpul de forță al avionetei, eliberându-și instantaneu energia rămasă. Aparatul detonă într-o undă de șoc sferică incandescentă, care se dilată cu viteză supersonică și le cuprinse pe celelalte trei. Toate explodară în fuioare de vapori de culoarea safirului care se zvârcoliră furios.

— V-am ras, nenorociților, murmură Doc.

— Idiot retardat! zbieră Pisica. Ne-ai omorât pe toți!

— Numai corpurile astea, Pisico, rosti Doc indiferent. Esența ta va avea continuitate.

Orbitoarea furtună de lumini începu să se estompeze pe cerul nopții, disipându-se într-o mie de siaje scânteietoare ce coborau lent spre sol. Senzorii costumului lui Morton detectară cei trei oameni în costume blindate din mijlocul viscolului scintilator.

— Mișto lovitură, frate, rosti Parker admirativ.

— Fugiți, șopti Morton. Fugiți imediat. *Căraţi-vă de-aici!*

O siluetă se mișca deja — Pisica, care-și folosea la maximum funcția de amplificare a costumului blindat pentru a-și accelera la peste șaizeci de kilometri pe oră sprintul dezordonat. Suia panta către plafonul de nori viermuitori.

— Încă patru, rosti Parker. Ba nu, șase.

— Vrei să spui zece, zise Doc. Morton și Rob luați civilii de-aici.

— Da, făcu Parker. Protejează și slujește.

Singurul membru supraviețuitor al grupului de ambuscadă se apropia nesigur de Morton.

— Ce-a fost asta? Ce se-ntâmplă?

— N-o să reușească, spuse Rob.

Cinci „vulpi" de înalt voltaj zbierară în noapte.

Morton sări spre supraviețuitor, când lumina orbitor de albă se revărsă silențios peste ei.

— Jos! În ravenă!

Nu-i acordă ocazia de a-l contrazice. Brațele costumului său se închiseră în jurul lui, ridicându-l fără efort. Amândoi se rostogoliră peste margine. În urma lor, jocurile de artificii ale infernului umplură cerul cu carnagiu.

— Răii cad, raportă Parker hohotind încântat.

— Ne-au găsit, anunță Doc. Vin mai multe. Căcat! Optsprezece. Patru din ele sunt mari. Un tip nou de avionetă pentru catalogul tău, Morton.

Senzorii costumului său expediară un flux de informații. Datele se opriră când îl fixară câteva arme cu fascicul.

— Băieți, ar fi bine să v-ascundeți adânc. Morton, fă să merite asta. Mă bazez pe tine.

Lansă altă „vulpe" de înalt voltaj. Aceasta nu ajunse la nici zece metri de câmpul de forță al costumului său înainte ca potopul de energie dinspre armele Dyson cu fascicul să-l zdrențuiască.

Zbieretele lui Parker răsunară asurzitor în urechile lui Morton când fu propulsat prin aer de explozie. Telemetria îi arătă că supraîncărcarea uriașă începuse să-i afecteze costumul.

— Coboară pe fundul ravenei, spunea Rob. Acolo o să fim în siguranță.

Morton îl târî pe supraviețuitorul ambuscadei alături de el, când se repeziră împreună pe ultimii metri ai pantei către apa înspumegată. Comută pe senzori activi, convins că nimeni n-avea să observe. Torentul era adânc de cel puțin doi metri. Pe cât putea distinge său în aval, curgerea nu întâmpina niciun obstacol.

— Aici sunt! strigă Parker care emitea pe toate frecvențele de care era capabil costumul lui blindat. Aici sunt, futu-vă neamu-n cur, veniți la mine!

Șapte dintre avionetele extraterestre mari se apropiau de el, trăgând cu tot armamentul.

— Luați de-aici, sta-v-ar în gâți!

Morton se aruncă în apă, târând supraviețuitorul după el. Își extinse câmpul de forță al costumului pentru a-i cuprinde pe amândoi.

Parker declanșă cele două încărcături nucleare tactice pe care le purta.

Un strat de lumină albă orbitoare se întinse peste ravenă, anulând toate culorile când nimbul său gros iradie solul. Apa bolborositoare a torentului începu să ridice aburi. Apoi aerul se cutremură, agitând bolovanii. Pietricele începură să se reverse pe versanți, plescăind în apă.

Morton și Rob erau deja departe în aval, rostogolindu-se întruna prin cataracte și vârtejuri. Era o coborâre rapidă și haotică, cu ei doi scrâșnind prin zonele puțin adânci și izbindu-se de maluri pentru a ricoșa după aceea, revenind în curentul principal. Morton îl ținea strâns pe supraviețuitor, căutând să-i păstreze capul deasupra suprafeței care spumega pe tot timpul cât erau purtați de curent.

Teribila perdea de lumină se retrase de pe cer, lăsând norii agitați să clocotească de fulgere. Vibrațiile solului se diminuară.

— Ești bine? întrebă Rob.

Se afla la zece metri înaintea lui Morton, pe spate, folosindu-se de brațe ca de niște cârme.

— Încerc să-l țin în viață pe tipu-ăsta.

— Ce-i cu el?

— Cred c-a avut și zile mai bune. Senzorii arată că mai respiră.

Erau mai degrabă gâfâieli spasmodice, de sufocare, totuși zbaterile lui slabe arătau că trăia.

— Ne apropiem al dracu' de mult de oraș.

— Știu, dar suntem aproape la fund.

Alți două sute de metri îi aduseră la capătul torentului, care se lățea și șopotea peste o albie largă și plană de pietre înainte de a se vărsa în Trine'ba. Morton ieși în plină viteză din ultima curbă și se izbi cu fundul în bolovanii de pe malul opus, prin care înaintă câțiva metri până se opri definitiv.

— Să-mi bag pula! icni Rob. Am făcut-o.

— Felicitări. Glasul Pisicii era sarcastic. Ai aterizat pe ceva moale, este? Partea aia cu care gândești.

— Mai du-te-n pizda mă-tii de jigodie!

Vederea virtuală a lui Morton îi arătă discurile senzori funcționale ce retransmiteau semnalul Pisicii. Nu mai rămăseseră multe. Când le accesă fluxurile de spectru vizual, îi

arătară un crater mic care strălucea maroniu veninos în locul unde Parker își înfruntase dușmanii. Deasupra locului acela, o gaură fusese sfâșiată în nori, iar aerul violet încețoșa interstițiul învolburat. Copacii și tufele de pe dealurile de deasupra orașului luaseră foc și acum se transformau în incendii masive, între care iarba fumega mocnit. Fumul se înălța, îmbâcsind banda îngustă de aer dintre sol și nori. Niciun senzor nu raporta vreo activitate din partea avionetelor.

Pisica se ascunsese într-un sinclinal aflat mult deasupra zonei exploziei. Telemetria arăta că avea costumul intact; câmpul de forță o protejase de suflu.

Morton îi dădu drumul bărbatului pe care-l ținuse și se sculă în picioare. Câmpul de forță din jurul orașului Dyson se găsea la cinci sute de metri depărtare. În apropiere nu exista vreun semn de activitate.

— Cred că deocamdată suntem în siguranță, rosti el. Este un moment foarte bun s-o ștergem.

— Amin, mormăi Rob.

Morton coborî ochii la bărbatul care rămăsese răschirat pe pietre și gâfâia greoi. Hainele negre i se rupseseră în mai multe locuri; pielea de abanos de dedesubt era crestată și sfâșiată.

— Ești bine? întrebă Morton.

Bărbatul întoarse capul și-l privi.

— Ce? Ai făcut o glumă?

— Scuze. Am o trusă medicală bună, dar dacă poți să mergi aș vrea să ne-ndepărtăm de Randtown înainte de a ne opri ca să te aranjez.

— Doamne sfinte, iartă-mă pentru ce-am făcut.

— Ce ai făcut?

— Am condus și mai mulți oameni buni la moarte. Bănuiesc că voi sunteți responsabili pentru explozie, nu? A fost nucleară, nu?

— A declanșat-o unul dintre camarazii mei de grupă. A oprit avionetele pe care le-ați atras voi.

— Înțeleg... Bărbatul plecă fruntea, până ce aproape că atinse apa: În cazul acesta, conștiința mea va fi apăsată de și mai multe morți. Deja era o povară teribilă. Cu-adevărat, soarta trebuie să mă urască.

— Nu cred că avem să-ți aducem vreun reproș personal. Eu sunt Morton, el este Rob.

— Mulțumesc, domnilor, apreciez că m-ați salvat. Vă sunt recunoscător.

— Plăcerea mea, mârâi Rob.

— Cine ești? întrebă Morton.

Bărbatul zâmbi, dezvelindu-și dinții însângerați.

— Simon Rand. Eu am întemeiat paradisul acesta.

* * *

Peștera era o ascunzătoare bună, admise Morton în gând. Avuseseră nevoie de o oră să ajungă până acolo, mergând în patru labe peste bolovanii de pe malul lacului, alteori traversând golfulețe adânci în care se revărsau torentele montane.

Trei oameni își așteptau liderul. Erau disperați să afle ce se întâmplase când se declanșaseră bombele.

David Dunbavand fusese grav rănit într-un raid anterior. Un picior îi fusese zdrobit și carnea avea acum o culoare pestriță, negru-albăstruie, iar din tăieturi îi supura un fluid cenușiu brânzos. Degetele de la picioare arătau și miroseau deja a cangrenă. Alte câteva oase îi fuseseră fracturate în lupta scurtă. Transpira permanent și părul ud îi era lipit de țeastă.

Îl îngrijea o fată pe nume Mandy; arăta epuizată și izbucnea frecvent în plâns. Nu putea face mare lucru, decât să-i schimbe pansamentele și să-i dea să mănânce o fiertură chioară pe care o gătiseră din rații de hrană. Fata era îmbrăcată în câteva pulovere de lână cu multe măsuri mai mari și o pereche de pantaloni impermeabili verzi, din material semiorganic. Cârlionți de păr umed îi atârnau de sub căciula neagră din lână.

Georgia fusese cea care ieșise în fugă din peșteră, plescăind prin bălțile puțin adânci, pentru a-l întâmpina pe Simon care șchiopăta dureros spre refugiul său.

— Una dintre primele mele partizane, rosti el cu greu când o prezentă lui Morton și Rob. Georgia a fost alături de mine la construirea autostrăzii.

Femeia îi zâmbi brav și-i cuprinse mijlocul cu brațul, pentru a-l ajuta să parcurgă ultimii metri de rocă alunecoasă. Chipul îi avea o frumusețe aspră, reîntinerit la adolescență, cu maxilar pătrat și pometi proeminenți. Purta un costum scump

de designer peste mai multe tricouri și pantaloni termici; țesătura semiorganică era mânjită cu murdărie acumulată în săptămâni, totuși oferea un grad de protecție înaintea atmosferei umede din peșteră și a aerului rece care se infiltra de afară. Părul roșcat, cândva coafat stilat, fusese tuns scurt cu foarfecele și era acum acoperit de o eșarfă din mătase, înfășurată ca un turban.

Morton îi urmă pe Simon și Georgia, cățărându-se pe un pervaz de piatră, care-i purtă în sala principală. Era iluminată de câteva becuri solare, din genul celor care puteau fi cumpărate în orice magazin dintr-un camping. Nu fuseseră reîncărcate de mult și produceau doar o strălucire galbenă palidă, care n-ajungea nici măcar până la plafonul peșterii. Exista însă suficientă lumină pentru a zări cele trei corpuri sigilate în plastic de lângă peretele îndepărtat.

David se ridică în coate, contorsionându-și chipul de efort.

— Unde-s ceilalți?

Privea îndurerat intrarea, știind deja răspunsul.

— Îmi pare rău..., rosti Simon.

Mandy se gârbovi și începu să plângă.

— Tyrone? întrebă Davis.

— Nu. A doborât totuși un Dyson. A luptat până la capăt.

— Unul! exclamă amar rănitul. Unul dintr-un milion. N-ar fi trebuit să fi rămas aici. Ar fi trebuit să plec cu Lydia și copiii. Noi n-avem absolut nicio importanță. Suntem pur și simplu exterminați. Uitați-vă la noi! Mai suntem doar patru — atât! Ce rost are?

Se lăsă înapoi pe salteaua subțire, înfiorându-se de durere și gâfâind sonor.

— Câți ați fost la început? întrebă Morton.

— Optsprezece am decis să rămânem aici, zise Simon și se așeză greoi. Făcu un gest vag cu mâna în jurul peșterii: Asta-i tot ce-a mai rămas. Aș fi vrut să spun c-am dus zeci de extratereștri cu noi în infern, dar din păcate eforturile ne-au fost în cel mai fericit caz mediocre. Ei sunt soldați excelenți și bine echipați. Să fiu sincer, n-am reușit mare lucru... decât să murim.

Începu să-și scarpine pansamentele plastoderme pe care Rob i le aplicase peste răni în timpul întoarcerii. Georgia se așeză

lângă el, cu genunchii adunați sub bărbie. Se cuprinseră reciproc cu câte un braț după mijloc.

— Optsprezece, murmură Morton.

Nu voia să se intereseze de detalii; totul părea o irosire teribilă. Asta nu însemna că Ghearele Pisicii s-ar fi descurcat mult mai bine. Nu încă...

— Te rog, spuse Mandy și ridică ochii rugător la el, ștergându-și lacrimile. Ne poți readuce în Commonwealth?

Morton fu mulțumit că avea casca și fata nu-i putea zări expresia feței.

— Nu sunt sigur. În mod normal, noi urma să fim recuperați abia după șase luni. Bineînțeles, voi anunța Marina că sunteți aici. Probabil că va încerca să deschidă o gaură-de-vierme pentru voi.

Ea plecă fruntea.

— Aveți posibilitate de comunicare? croncăni David Dunbavand.

— Da. Marina deschide în mod regulat o gaură-de-vierme pentru a ne recepta mesajele. Vă putem anunța familiile că trăiți.

— Aș prefera să n-o faceți.

Rânjetul bărbatului se preschimbă iute în tuse.

— Dă-mi voie să mă uit la tine, zise Rob.

Își scoase casca și îngenunche lângă rănit. Trecu o matrice de diagnoză peste piciorul și trunchiul său.

— La tabăra de bază avem echipamente medicale bune. Trebuie să existe și ceva care să te ajute.

— Un calmant ar fi bun pentru început, spuse David. Le-am terminat până și pe-alea. Spitalul a fost izolat înapoia câmpului de forță pe care l-au generat Dysonii. De atunci a trebuit să ne descurcăm cu ce-am putut găsi prin ferme. Niciodată n-a fost mare lucru și a părut egoist să nu-i dăm sărmanului Napo puținul pe care-l aveam, chiar până în ultima clipă.

Indică unul dintre cadavre.

— Nicio problemă, rosti Rob și scoase din raniță un mic tampon aplicator.

David scoase un suspin audibil când îi fu apăsat de gât.

— La dracu', niciodată nu crezusem c-o să-mi placă să mă simt amorțit. Este foarte amabil din partea ta, prietene.

— Plăcerea mea. Acum stai nemișcat și lasă rutina medicală a e-majordomului meu să vadă ce putem face cu tine.

— Ce lățime de bandă poate accepta gaura-de-vierme pe care-o folosiți pentru comunicații? întrebă David. Avem memoriile unui prieten — măcar pe ele le puteți trimite?

— Aveți o stocare de siguranță aici? se minună Morton.

— Protejarea lor este principala noastră grijă, spuse Simon. De fiecare dată când unul dintre noi se aventurează afară, ne transferăm ultimele memorii într-o matrice palmară. Cei care rămân au jurat să le ducă înapoi în Commonwealth. După câte vedeți, avem încredere unul în celălalt. Prietenia în momentele acestea teribile a făurit o legătură îndeajuns de puternică pentru a ne da tăria să privim pierderea corpului cu încredere și siguranță.

Morton nu era convins că în Ghearele Pisicii ar fi existat cineva căruia să-i încredințeze memoriile sale.

— Ar fi un transfer lent, rosti el precaut. Gaura-de-vierme nu rămâne deschisă mult timp. Doar câteva secunde.

— Înțeleg, spuse Simon. Am supraviețuit până acum, așa că încă câteva luni n-ar trebui să reprezinte o problemă, mai ales cu armele voastre care să ne ajute.

Morton își scoase în cele din urmă casca. După aerul filtrat pe care-l respirase, mirosurile din peșteră i se păreau excepțional de puternice. Era ceva ce nu putea să identifice: carne crudă, dar cu un iz dulceag. Era ciudat...

— Ce-i asta?

— Mirosul? făcu Mandy. E chestia cu care poluează Trine'ba. De câteva săptămâni a devenit și mai rău.

— Aveți idee ce poate fi? Am văzut rafinăria pe care-au construit-o.

— Am luat câteva eșantioane în primele zile, zise David. Sunt ca un fel de alge. Bioformează Trine'ba.

— Cred că este primul pas în convertirea acestei planete în una care să găzduiască exclusiv urmașii lor biologici, vorbi Simon. În tot cazul, ei nu arată niciun interes sau respect pentru orice organisme deja existente. Este un imperialism care pare să se extindă descendent la nivel celular.

Rob luă două fiole din trusa medicală și le introduse în tamponul aplicator.

— După asta, o să pun piciorul într-o teacă de plastodermă, îi spuse lui David și lipi aplicatorul de coapsa decolorată a bărbatului. Nu pot aranja oasele așa cum trebuie, însă teaca și bioviroticele ar trebui să te stabilizeze, până te putem trimite la un spital din Commonwealth.

David tuși. Pe buze îi apărură stropi minusculi de sânge.

— Sper că Lydia mi-a plătit la zi asigurarea medicală.

— Vei supraviețui, David, ți-o promit, rosti Simon calm. Dacă va fi nevoie, te voi duce eu însumi în spinare la gaura-de-vierme.

Amuți, auzind pași care plescăiau, apropiindu-se de crăpătura de intrare.

Pisica apăru și-și scoase casca. Părul ei cu vârfurile firelor vopsite în purpuriu era transpirat și se ridica într-o sumedenie de țepi micuți. Rânji larg și ochii ei mari albastru-oțeliu inspectară toată peștera dintr-o privire.

— Frumos, remarcă ea. Salut, băieți, mi-ați simțit lipsa?

— Ca voma stătută, spuse Rob și reveni asupra piciorului lui David, înlăturându-i bandajele vechi.

Pisica înaintă în mijlocul peșterii.

— Ei bine, dragii mei, primele șase ore au fost foarte impresionante, nu? Doi dintre noi au murit. N-am salvat doi supraviețuitori. Am declanșat niște nucleare care n-au făcut niciun fel de stricăciuni. Iar majoritatea discurilor noastre senzor s-au dus. Mai vorbim despre realizarea unui impact?

— Și tu ai fost de mare ajutor, zise Morton.

— Mi-ai auzit cuvintele. Ai optat să le ignori.

* * *

Deși costumul blindat îi venea ca o mănușă, Morton fu încântat să-l scoată. Își frecă fiecare părticică a corpului la care putea ajunge, liniștindu-și pielea care-l mânca și mușchii înțepeniți. Combinezonul din fibre semiorganice pe care-l purta pe dedesubt respingea umezeala rece din peșteră, menținându-l rezonabil de uscat. Nu putea să facă absolut nimic pentru a opri mirosul.

După ce săptămâni întregi trăiseră numai cu rații găsite prin gospodăriile abandonate, supraviețuitorii din Randtown salutară cu entuziasm mâncarea adusă de Ghearele Pisicii.

— Terci produs în cantități de masă, plin de zaharuri, gene modificate și aditivi toxici, comentă Georgia îndesând în gură un pesmet din pește și cartofi luat direct din plicul autoîncălzitor. Doamne, ce gust minunat are!

— Modul nostru de viață s-a terminat cu adevărat, spuse Simon.

Acceptă o lasagna vegetariană de la Pisică și înclină recunoscător din cap.

— Nu-i de la o fermă industrială 15Mari, îi zise femeia. N-aș băga în mine căcaturile alea.

Morton îl zări pe Rob deschizând gura. Ochii li se întâlniră, apoi Rob se întoarse cu spatele.

— Trebuie să decidem cum să procedăm, rosti Morton. Cred că prioritatea noastră este să vă evacuăm.

— Ce facem cu David? întrebă Simon.

Dunbavand fusese înfofolit în sacul de dormit ultrauşor al lui Morton, pentru a proteja plastoderma împotriva umezelii dătătoare de mucegai a peșterii. Dormea adânc, în vreme ce medicamentele și bioviroticele făceau ce puteau pentru a stopa infecțiile.

— Îl putem încărca într-o bulă și s-o pilotăm cu telecomanda, scoțându-l de aici, zise Morton. Veți fi mai în siguranță sus, în Dau'sing.

— Da, spuse Simon, Dysonii par centrați în jurul lui Randtown și a văilor din imediata apropiere a lui Blackwater Crag. Pe teren înalt n-ar trebui să avem probleme.

— Ce facem cu misiunea noastră? întrebă Rob. Ar fi trebuit să le facem viața intolerabilă Dysonilor.

— O vom face, răspunse Morton. Avem șase luni.

— Detest să vă contrazic, interveni Simon, dar ați văzut noile generatoare de câmp de forță pe care le construiesc. Când vor fi operaționale, bănuiesc că nici chiar voi nu le veți mai putea avaria instalațiile primare. Aceasta este a treia expansiune și modernizare protectoare pe care au făcut-o de la sosire. De fiecare dată câmpurile de forță sunt mai mari și mai puternice.

— La început am încercat să intrăm, zise Georgia. Cinci dintre noi au fost prinși în canalizare. N-au avut nicio șansă. Probabil că extratereștrii se așteptau că vom încerca să ne infiltrăm în stația lor. Nu sunt idioți. Iar bietul Napo a condus

o echipă de scufundători care trebuia să urmeze o rută subacvatică prin vechiul acvariu. Nimic nu merge. Au acoperit toate traseele.

— Nu mai există trasee, nu mai există nimic, încuviință Mandy. Mesteca absent un sandviș cu șuncă. Ei sunt deja în exteriorul vechilor limite ale orașului. De acum toate tunelurile utilitare și canalele colectoare se află în interiorul câmpului de forță.

— Măi băieți, voi nu gândiți, rosti Pisica.

Glasul ei răsună limpede în toată peștera, cu ton batjocoritor. Morton o fulgeră cu privirea. Femeia își făcea exercițiile de yoga, cu o labă a piciorului adusă îndărătul gâtului.

— Ai o soluție? întrebă el.

— Este evidentă.

— Vrei să ne-o împărtășești?

— Să-i radem cu nuclearele. Asta-i tot ce putem face.

— Nu putem. Nu putem ajunge la ei.

Ea închise ochii, își aduse mâinile în postura Lumina Zorilor și inspiră profund.

— Trebuie să existe o cale de intrare, spuse Rob. Ce-i cu peșterile?

— Nu, clătină Simon din cap. Înainte de a începe să construim Randtown, am efectuat un sondaj seismic complet. Nu doream ca după ce ne instalasem să ne confruntăm pe neașteptate cu probleme de subsidență, care ar fi fost prea costisitoare.

— Berăria Marquis a săpat niște beciuri adânci, zise Georgia. Nu știu sigur cât se extindeau, dar prin mijlocul lor curgea un canal cu apă. Foloseau apa aceea la producerea berii: izvoarele naturale Dau'sing. Făcea parte din sloganul lor.

— Eu am coborât acolo o dată, rosti Mandy. Eram pe atunci prietenă cu adjunctul lor. Nu erau niște beciuri chiar așa mari și aveau doar o singură intrare.

— Canalul acela poate că era drenul.

— În cazul ăsta, Dysonii l-au ticsit cu senzori.

— Eu cred că berăria este mult prea în interiorul câmpului de forță, reflectă Simon. Oricum, Dysonii au ras clădirile. Ar fi imposibil să ieșiți la suprafață, chiar dacă ați ajunge în beci.

— N-aveți nimic care să poată săpa sub câmpul de forță? întrebă Georgia.

— Răzbunătorul Alamo, murmură Rob surâzând în barbă.

— Nu, răspunse Morton. Nu am venit echipați pentru a lansa un atac frontal. Ar trebui să hărțuim și să sabotăm, să-i determinăm să cheltuiască timp și bani, pentru a privi întruna peste umăr.

— Teoria este frumoasă, spuse Simon, însă sunt o specie foarte centralizată. Activitatea din vale este susceptibilă la genul de campanie despre care vorbești, dar mă îndoiesc că ar avea cine știe ce efect final asupra lor. Pentru a-i afecta, trebuie să loviți structurile din interiorul câmpului de forță.

— Va trebui să ne apropiem pe sub apă, observă Rob fără chef. Chiar dacă sub apă nu funcționează plasele-absorbante, trebuie să existe o cale de intrare. O deschidere în recif, o conductă de admisie... Orice!

— Oh, este dureros! exclamă Pisica. Își retrase laba piciorului dindărătul cefei. Morton, crezusem c-ai fost manager executiv de clasă. Ce s-a-ntâmplat cu discursurile alea corporative de tipul „nu descărcați defecte, ci încărcați soluții", de care sunteți atât de mândri?

— Te rog, rosti el obosit, mulțumește-te să ne spui ce idee ai.

— Dysonii extind întruna zona pe care o dezvoltă în jurul rafinăriei, da? Atunci amplasăm o bombă nucleară în exteriorul câmpului de forță existent și la interiorul graniței viitorului câmp de forță. Când ei își activează noul câmp de forță, bomba nucleară se va afla în interiorul defensivei lor și va declanșa. Întrebări?

Lui Morton îi veni să-și dea palme, într-atât de evidentă era soluția. Puse absența gândirii limpezi pe seama șocului pierderii lui Parker și Doc.

— Simon, Dysonii dezactivează vechile câmpuri de forță interioare după ce câmpurile noi au fost activate?

— Da. Cel puțin până acum așa au făcut.

— Vai de mine, băieți, da' nu cumva o să folosim mica mea idee?

Pisica dădu repede din pleoape, cu un aer surprins.

— Ba da, făcu Rob. Crezi că te-ar încânta să stai cu bomba și s-o detonezi după ce ne-asigurăm că totu-i perfect la interior?

* * *

Explozia cauzată de ultima acțiune a lui Parker împotriva avionetelor îngreuna situația. Practic pe dealurile de deasupra și din spatele orașului nu mai rămăsese niciun loc care să poată sluji ca acoperire. Asta însemna că trebuiau să încerce pe latura estică, unde terenul mai puțin înalt fusese parțial protejat de suflul exploziei. Chiar și acolo toți arborii fuseseră culcați la pământ și incinerați. Petice întinse de iarbă MG arseseră mocnit, înainte ca zloata permanentă și burele de ploaie să le stingă flăcăruile firave.

Acolo fuseseră construite câteva case mari, cuibărite în ondulații izolate ale reliefului. Fusese una dintre zonele în care se stabiliseră bogătașii, întrucât oferea o priveliște splendidă spre Trine'ba. Toate suferiseră de pe urma primului atac asupra lanțului Regent și a urmărilor ecologice ale invaziei, având acoperișurile sparte, strâmbe și pereții înclinați. Grădinile cândva perfecte fuseseră reduse la mlaștini înnoroiate, unde plantele se înmulțiseră sălbatic pentru scurt timp, înainte de a fi distruse de modificarea climei.

Morton și Pisica se strecurau încetișor printr-o asemenea grădină. Proprietarul ei fusese colecționar avid de varietăți de bambus. Grupuri de tulpini fuseseră dispuse în modele lungi, curbe, care, privite din văzduh, ar fi reprezentat o orhidee gigantică. Acum frunzele erau cafenii și fleșcăite de apă, iar mugurii noi putrezeau în mâl.

— Încă două sute de metri, zise Morton, ș-ar trebui s-ajungem la punctul optim.

Grădina era o depresiune puțin adâncă, parțial naturală, pe care o mică armată de agriboți o extinsese după aceea în panta lină a dealului. Urmau să plaseze încărcătura nucleară tactică exact la marginea ei, unde bambușii lăsau loc dunelor de trandafiri, punând arma în linie de vizare directă cu rafinăria gigantică de pe malul lacului. Din cauza norilor permanenți ce ocultau lumina stelelor și a zloatei care cădea întruna, în grădină era beznă ca în spațiul interstelar. Chiar și la amplificare maximă, senzorii de spectru vizual ai lui Morton aveau dificultăți în producerea unei imagini. El depindea majoritar de infraroșii, ceea ce conferea un aspect amenințător vegetației înalte și muribunde din jur.

— Sunt pe felie, încuviință Pisica folosindu-și tonul ușor disprețuitor și plin de fals entuziasm.

Lui Morton nu-i păsa. O alesese drept tovarăș, fiindcă nu avea încredere s-o lase în locul lui Rob. Ca rezervă secundară, deciseseră ca o a doua încărcătură nucleară tactică să fie plasată pe fundul lacului. Discul lor senzor și releele de comunicații nu funcționau sub apă și asta însemna că cineva trebuia să acționeze singur. Îl scotea din sărite să lucreze alături de Pisică, dar cel puțin putea să fie cu ochii pe ea. Se întrebă ce progres realizase Rob. Ei nu făcuseră foarte multe antrenamente subacvatice.

Roiul de spioboți care cerceta zona din jur ajunse la casa din mijlocul grădinii. Era o structură lungă din dranițe, cu un etaj, cu garaj cu trei uși și balcon care se întindea pe toată lungimea peretelui ce dădea către Trine'ba. Undele de șoc ale celor două explozii nucleare o strâmbaseră mult, iar scândurile spintecate atârnau parțial desprinse sub toate unghiurile. Panourile solare de pe acoperiș se topiseră pe jumătate din cauza temperaturii și curseseră precum ceara în jurul grinzilor de rezistență, astfel că apa de ploaie picura constant înăuntru, saturând interiorul. Toate geamurile dispăruseră, lăsând cioburi ce zdrențuiau perdelele care fluturau, reducându-le la fâșii îmbibate de apă, ce se legănau leneș sub zloată.

Spiobotul 411 detectă o sursă de infraroșii în interior, la parter.

— Salut, salut, murmură Pisica.

— Alt supraviețuitor? speculă Morton.

Sursa de căldură avea aproape aceeași intensitate ca un om.

— Poate fi o vacă sau o oaie mare.

— Mai zi, mai zi...

Hiper-carabina Pisicii se extinse din antebrațul ei și proiectilele „vulpi" de înalt voltaj glisară în tuburile de lansare înapoia omoplaților femeii. Mine-șobolani îi coborâră iute pe picioare și dispărură la adăpostul bambușilor deși.

Cinci spioboți avansară precaut spre casă. Escaladară zidurile pe jumătate năruite și trecură ușor peste pervazurile ferestrelor. Sursa de căldură nu se clintea și se afla în livingul larg.

Un șir de simboluri verde fosforescent se ridicară în vederea virtuală a lui Morton.

— Activitate electrică.

— Nu prea mare. Seamănă c-o matrice palmară în mod standby.

Un spiobot trecu iute prin fața unei uși deschise și baleie livingul cu antenele. În mijlocul încăperii mari stătea un Dyson. Nu purta costum blindat. Apa ce se infiltra prin crăpăturile tavanului cădea în picături pe pielea sa alburie. Pe măsuța de cafea de alături era o matrice palmară Commonwealth. Un cablu optic era cuplat la unitatea mică și șerpuia până la un dispozitiv electronic compact care fuziona cu extremitatea bulbucată a uneia dintre cele patru tije superioare ale extraterestrului.

— Căcat! șuieră Morton. Unde-s ceilalți? Întotdeauna merg câte patru. (Le comandă spioboților din jurul casei să-și extindă cercetarea.) Ce dracu' face?

— O clipă, să-mi activez circuitul de amplificare al puterilor psihice. Aoleu, se pare că nu funcționează! De unde pizda mă-sii să știu ce face, idiotule?

— Nu ești de ajutor. Din nou.

— Trec în revistă informațiile disponibile. Nu-i niciuna dintre emisiile obișnuite de semnale. Și nu-i înarmat. A... ia stai!

O tijă subțire de pe creștetul Dysonului se aplecă, orientându-se către spiobotul care ieșise puțin dinapoia canatului ușii. Bulbul cărnos din capăt purta o emisferă din material activ electronic, ținută locului de două benzi elastice.

— Ce-s ăia, ochelari pentru vedere pe timp de noapte? întrebă curioasă Pisica.

Morton nu mai apucă să-i răspundă. Spiobotul raportă că recepționa o transmisie bazată pe protocoale standard de cibersferă Commonwealth. Era un semnal foarte slab, care n-ar fi putut fi detectat de nimeni din exteriorul casei ruinate. E-majordomul i-l afișă pe vederea virtuală.

Mă predau. Vă rog, nu trageți.

Un fior rece și neplăcut străbătu umerii lui Morton.

— Hopa! făcu Pisica. Și-acum?

— Habar n-am.

Îi ceru e-majordomului să utilizeze un protocol corespondent și-și folosi mâna virtuală pentru a scrie un răspuns pe care spiobotul îl expedie: Cine ești?

Un prieten. După cele de azi-noapte, m-am gândit că vă veți întoarce. Casele astea oferă camuflaje bune și sunt aproape de Randtown. Era logic să veniți aici. V-am așteptat.

Ce vrei?

Să vin cu voi.

Unde crezi că mergem?

Înapoi în Commonwealth. Dețin informații care să vă ajute în lupta împotriva lui LuminăDimineațăMunte.

Ce este LuminăDimineațăMunte?

Extraterestrul Dyson.

Tu ești unul dintre extratereștrii cu care luptăm.

Nu sunt. Mintea mea este omenească. Sunt Dudley Bose.

* * *

Cressat era superbă. Mark fusese surprins. Se așteptase la ceva ca Elan, o planetă pe care peisajul natural de vegetație sărăcăcioasă era lent îmblânzit și adus la standardul uman al esteticii și pragmatismului. Marile domenii ar fi fost oaze de frunziș verde luxuriant, înconjurate de terenuri agricole și păduri, care să se extindă lent peste câmpii, lăsând munții în starea lor sălbatică.

În loc de așa ceva, trăia în cel mai perfect parc din lume. Nigel Sheldon alesese Cressat pentru botanica ei. Steaua de clasă G și lipsa unui satelit mare ca Luna Pământului îi conferea planetei un mediu meteorologic pasiv. Existau zonele climaterice standard și anotimpurile, însă furtunile erau rare. Era o planetă pe a cărei stabilitate te puteai bizui.

Cu un mediu atmosferic atât de consecvent, evoluția produsese plante spectaculoase. Toți copacii creșteau înalți, de două sau trei ori decât brazii și stejarii de pe Pământ, etalând flori uriașe, viu colorate. Vara, iarba nativă se schimba din verdele ei obișnuit, aproape terestru, într-un alb de lebădă pâlpâitor; vaste prerii de tulpini alburii unduitoare eliberau nori de spori cu arome melifere ce argintau văzduhul deasupra

continentelor. În păduri, abundau lianele și plantele agățătoare, ale căror impozante flori conice creșteau pentru a oferi ciorchini grei de fructe micuțe dintre care unele erau comestibile.

Biewn, îngrămădirea de dormitoare ridicată în grabă în care fuseseră ei găzduiți, se afla la patruzeci de kilometri de Illanum, orașul unde ieșea gaura-de-vierme. Cuibărit printre vâlcele unduitoare, cu orizontul vestic mărginit de îndepărtați munți încununați de zăpezi ce reaminteau familiei Vernon de Dau'sing, așezarea se adresa exclusiv influxului mare de tehnicieni și experți care lucrau la proiect.

Pădurea de pe o latură a sa se ridica mult deasupra pâlcului de case fără etaj, ce semănau cu niște zgârie-nori arboricoli. Râulețe șerpuiau pe terenul ondulat, traversate de poduri construite o dată cu extinderea continuă a rețelei de drumuri. Mai multe case soseau zilnic, aduse pe platforme late remorcate de camioane. Ar fi putut să fie rulote pentru locuit, totuși Biewn nu era ca parcurile de rulote pentru angajații mercenari ce înfloriseră în jurul gărilor TSC pe toate planetele noi în primii lor ani. Avea propriile sale școli, restaurante, baruri, magazine și centru civic; modulele pre-echipate ale noului spital erau asamblate ca un zid din cărămizi masive. Totul se făcea pentru a-i oferi lui Biewn aceleași dotări de care se bucura Illanum.

Imaginea era stricată doar de fabrici. Șiruri lungi de structuri cubice simple și masive fuseseră construite pe latura opusă față de pădure a lui Biewn, iar zidurile lor maro-monoton, rezistente la intemperii, avansau în peisajul virgin ca un cancer mecanic de neoprit. Altele erau ridicate întruna, cu asamblarea desfășurându-se non-stop. Dispozitivele cibernetice soseau cu o viteză la fel de impresionantă.

De îndată ce autobuzul lor ocolise marginea pădurii și pornise pe ultimul kilometru al noii autostrăzi către așezare, Mark știuse că se va încadra perfect acolo. Era de parcă a două șansă financiară pe care o primise îi fusese în mod magic extinsă la stilul său de viață. Își imaginase că Biewn era genul de loc spre care ar fi evoluat finalmente Randtown — sănătos și prosper. Avea însă industrie în loc de agricultură. Și în loc de Trine'ba, aici exista pădurea, căreia locuitorii îi spuneau deja Codrul Curcubeului, după florile sale uimitoare. Își păstra totuși

coeziunea comunității de orășel. La mai puțin de o oră după ce se mutaseră acolo — într-o casă la fel de mare precum cea din Valea Ulon — , trei vecini îi vizitaseră pentru a se prezenta și a întreba dacă aveau nevoie de ajutor. Sandy și Barry se grăbiseră să plece cu un grup de copii, pentru a explora locul.

Unicul său regret era că nu văzuse niciuna dintre legendarele vile fabuloase pe care membrii Dinastiei Sheldon le construiseră pentru ei înșiși. Niciunul dintre domeniile lor de mărimea unor țări nu se găseau în apropiere de Illanum.

În felul acesta, nu-i mai rămânea decât slujba. Lucra în fabrica 8. În cursul de orientare, învățase că aceasta conținea trei hangare de asamblare și i se păruse ceva destul de banal, după care aflase care le erau dimensiunile: cilindri cu diametrul de douăzeci și cinci de metri și înalți de treizeci și cinci de metri. Erau dotate cu o sută de brațe-instrumente din plastic pliabil și douăzeci de manipulatoare grele; în orice moment, în interiorul lor puteau fi utilizați până la o sută cincizeci de mecanoboți. Operațiunile de construcție erau supravegheate de o matrice încărcată cu software de nivel IR.

— Construiți nave stelare, îi spuse Liz când reveni acasă după primul lui schimb, epuizant, de douăsprezece ore. Toți din oraș spun asta.

— Da, dar navele nu sunt pentru Marină. Hangarele de asamblare montează compartimente complete, de aceea sunt atât de largi și complexe. Sunt ca niște sfere cu șase ecluze. Ajunge să le stivuiești pe o secțiune de hiperpropulsie și poți avea orice mărime de navă îți dorești. Este conceptul suprem de design modular.

— Și ce-i în compartimente?

— Fabrica 8 construiește cuve de suspensie.

— La naiba! Fac pariu că sunt nave pentru evacuare. Azi m-au sunat de la oficiul de plasare și m-au întrebat dacă aș vrea să lucrez într-o echipă care proiectează laboratoare ultramoderne de genetică agricolă. Știi ce-nseamnă asta?

— Modificarea culturilor terestre pentru a crește în sol extraterestru.

Liz își mușcă buza inferioară.

— Dacă pierdem războiul, Sheldon o să plece, rosti ea cu o admirație încruntată. Probabil că-și va lua cu el majoritatea Dinastiei. Câte cuve de suspensie sunt în compartimente?

— Câte o sută în fiecare. Primim toate subcomponentele majore deja integrate; cu excepția carcasei exterioare și a sistemelor de susținere biotică, cele mai multe sunt hardware standard, disponibil comercial. Hangarele de asamblare doar montează piesele laolaltă. În chestia asta s-a investit multă dezvoltare. Chiar cu software avansat de design, trebuie să fi durat destul. Cred că plănuise totul înainte de Invazie.

— Câte o sută în fiecare compartiment? reflectă femeia. Va fi o navă mare.

— *Foarte* mare. Fabrica 8 asamblează șase compartimente complete pe săptămână. Unele dintre celelalte fabrici ambalează pur și simplu dispozitive cibernetice pentru stocare pe termen lung. Ai văzut ce multe camioane folosesc autostrada; ele livrează undeva toate compartimentele terminate.

— Șase pe săptămână, într-o fabrică? Asta-nseamnă... Închise ochii pe jumătate, calculând iute. Să fiu a naibii! Cât de mari sunt navele alea? Înseamnă că intenționează să ia cu el o întreagă planetă.

— Dacă vrei să pornești de la zero o civilizație de înaltă tehnologie, ai nevoie de foarte multe echipamente și de o bază de populație decentă.

Liz își trecu brațul în jurul bărbatului.

— Poate ne iau și pe noi?

— Nu știu.

— Trebuie să aflăm, iubitule. Trebuie neapărat s-aflăm.

— Haide, haide; asta nu-i decât paranoia unui bogătaș. Commonwealthul mai are mult până să cadă în fața Dysonilor.

Mark o mângâie pe spate, coborându-și cu blândețe degetele pe șira spinării, așa cum îi plăcea femeii.

— Atunci ar trebui să devenim și noi paranoici. Dacă vom fi învinși, ce se va întâmpla cu Sandy și Barry? Noi i-am văzut pe Dysoni, Mark. Îi doare-n cur de oameni; pentru ei, nu suntem nici ultimele scursori.

— Bine, o să mă interesez. Cineva de la fabrică ar trebui să știe. Apropo, oare ți-am spus? Moș Burcome este unul dintre manageri. Probabil că el o să-mi spună.

— Mulțumesc, iubitule, știu că uneori sunt a naibii de sâcâitoare.

— Niciodată. O trase mai aproape de el: Nu știu unde asamblează navele astea. Trebuie s-o facă pe orbită, dar n-am văzut nimic aici. Nici nu m-am uitat foarte atent, însă orice de dimensiunile astea, ar trebui să apară cât un satelit.

— Poate fi oriunde pe o rază de o sută de ani-lumină. Ce naiba, asteroidul lui Ozzie era un loc perfect de utilizat ca șantier naval, ultrasecret și locuibil! Acolo ai putea găzdui un oraș întreg și abia să-i vezi pe locuitorii săi.

* * *

Norii se îndesiseră în munții Regent, aducând cu ei o abundență de zloată, amestecată cu măzăriche. Morton auzea cum grăunțele de gheață îi loveau costumul blindat — un răpăit permanent care se adăuga zgomotului făcut de picioarele sale ce plescăiau prin noroiul lipicios.

Suișul pe munte, spre șa, era lent. Toți supraviețuitorii din Randtown mergeau în bule, care puteau ataca ușor terenul, în timp ce Ghearele Pisicii mergeau pe jos în costume. Rămânea astfel extraterestrul care pretindea că ar fi Dudley Bose. Nu avea niciun fel de îmbrăcăminte care să-i protejeze pielea deschisă la culoare. Bose spunea că trupul său putea funcționa și în condiții de frig, dar cu dificultate. De aceea fuseseră nevoiți să-l învelească în pături și zdrențe de haine, apoi să-l acopere cu folii de plastic, care să-l protejeze de intemperiile mai violente. Chiar și așa însă, creatura nu putea sui repede pe panta noroioasă.

Avură nevoie de aproape toată noaptea ca să ajungă abia la nivelul norilor, iar asta alegând o rută directă din peșteră. După aceea urmaseră izohipsa până la șaua unde își depozitaseră echipamentele.

Detectară avionete ce patrulau în jurul lacului de dedesubt, dar niciuna nu se aventură în apropierea munților și ai periculoșilor săi curenți de aer descendenți și microvârtejuri.

Când ajunseră în cele din urmă la șa, se adăpostiră în una dintre crevasele adânci.

Rob deschise câteva pachete aduse de Parker și Doc.

— Încercați-le pe-astea, se adresă el celor trei refugiați din Randtown care stăteau în picioare și le întinse haine. Sunt în mare parte semiorganice, așa că se vor modela după corpurile voastre.

— Mulțumim, rosti Simon grav. Regret că n-am apucat să-i cunoaștem pe prietenii voștri.

— Da... în sfârșit...

Rob se întoarse și îngenunche lângă David Dunbavand. Bărbatul își revenise considerabil în decursul călătoriei cu bula; pielea își recăpătase din culoare, iar sudoarea febrilă se diminuase.

— Cum merge?

— E bine. Urcușul a fost interesant, cel puțin porțiunile pe care mi le reamintesc. După bioviroticele astea te simți de parcă ai fi băut o găleată de cocteiluri de șampanie.

— Piciorul ți se stabilizează, rosti Rob deplasând matricea de diagnoză în sus și în jos peste el. Arată bine.

— Mulțumesc.

— Și tu? îl întrebă Morton pe mobilul Bose.

— Corpul reacționează cu întârziere, însă este funcțional. Mobilii Dysoni suferă un grad de degradare în frig, totuși sunt mai rezistenți decât oamenii.

Polietilena și pătura care-l înveleau erau acoperite cu un strat subțire de zloată murdară. Acum își scotea fâșiile lor, una câte una, ca pe niște scutece, și le arunca pe podeaua stâncoasă. În cleștii unui braț ținea matricea prin intermediul căreia vorbea.

— Pot mânca, te rog?

— Sigur că da.

Cei trei membri ai Ghearelor Pisicii suiseră pe munte cu recipiente din plastic pline cu apă din lac. Bose spusese că apa abunda în celule de bază, hrana principală a extratereștrilor. Aduseseră de asemenea containere pline cu niște pesmeți vegetali, care semănau cu algele. În anticiparea repatrierii, Bose își strânsese un depozit măricel în casa ruinată.

Pe durata ascensiunii, toți îi ascultaseră povestea. Cum el și Verbeke fusese capturați în Foișor; întemnițarea și moartea lor, descărcarea memoriilor sale într-o unitate stabilă. Oferi o imagine fascinantă a naturii amenințării cu care se confrunta

Commonwealthul. Una pe care Morton și ceilalți o găseau incredibil de tulburătoare. Faptul că erau invadați exclusiv în scopul genocidului. Faptul că LuminăDimineațăMunte era incapabil din punct de vedere psihologic să înțeleagă conceptul de compromis, cu atât mai puțin să partajeze universul cu altă formă de viață. *Poate că Doc Roberts și Parker au urmat calea cea bună*, gândi Morton. *Asta-i o luptă până la moarte.*

— De-acum n-ar mai trebui să fie mult până să te ducem la un spital, îi spuse Rob lui David. Marina va deschide o gaură-de-vierme imediat ce va afla că-l avem pe Bose cu noi.

Morton se întoarse și-i privi pe toți.

— Nu sunt sigur c-ar trebui să anunțăm Marina, rosti el.

Pisica râse încântată.

— Ce-i asta — o glumă? făcu Rob.

— Nu.

— Bun, atunci vrei să ne spui de ce să n-o anunțăm?

— Mellanie a spus că în Marină nu se poate avea încredere. Se pare că în Senat se duce o înfruntare politică mare, cu Dinastiile și Marile Familii.

— Ce mai căcat..., se strâmbă Rob.

— Te referi la Mellanie Rescorai? întrebă Simon. Reportera?

Mandy pufni cu un aer neîncrezător.

— Aia!

— Da, aprobă Morton.

— Și în ce fel vom ajuta Commonwealthul, dacă nu anunțăm Marina? întrebă Simon.

— Nu spun să n-o anunțăm niciodată, replică Morton. Vreau doar ca înainte s-o facem să știm care sunt implicațiile.

— Și cum — exact — propui să le aflăm? se interesă Rob pe un ton periculos.

— Mellanie a aranjat ca în înregistrările pe care le expediez pentru emisiunile lui Michelangelo să fie incluse mesaje codificate. Ea ne va putea spune dacă-i sigur să anunțăm Marina.

— „Dacă-i sigur"! mârâi Rob. Frate, ești paranoic!

— Eu zic că o zi în plus sau în minus n-o să conteze, vorbi Morton cât mai rezonabil. Aici suntem în siguranță perfectă. Oricum trebuie să așteptăm până la extinderea câmpului de forță al lui Randtown. Așa că vă rog să m-ascultați.

— Căcat! făcu Rob și o privi furios pe Pisică. Tu ce zici?

— Eu? Eu cred că-i culmea amuzamentului. Fă-o, Morty, trage-i-o Marinei! Ai votul meu.

— Eu am încredere în Mellanie, anunță Simon.

— Cum poți avea încredere? se răsti Mandy. Jigodia aia ne-a distrus orașul și tot ce apăram noi, idealurile *tale*. Tot Commonwealthul ne-a urât din cauza ei.

— Ne-a salvat însă, nu? rosti blând Simon. Eu zic că asta-i ispășire suficientă.

— Aici s-a întâmplat ceva, vorbi mobilul Bose și toți se întoarseră către el. Aici LuminăDimineațăMunte s-a întâlnit cu IC, unicul moment în care ei s-au confruntat în decursul invaziei. De aceea am ales Randtown ca punct de revenire în Commonwealth; aici IC are un fel de prezență.

— A avut, preciză Morton. A avut o prezență. Mellanie lucrează pentru IC.

— Aha, încuviință Simon și pentru prima dată după multe săptămâni izbuti să surâdă. Mereu mă întrebasem cum a reușit tot ceea ce a făcut.

— Prietena ta-i un fel de agentă pentru IC? se holbă Rob, nevenindu-i să creadă. Cu... cu... curvulița aia?

— Ia vezi! mârâi Morton.

Pisica rânji din nou.

— Oh, dar este fabulos. Mulțumesc tare mult, Morty!

Morton îl privi în ochi pe Rob.

— Deci anunț sau nu Marina?

Rob se uită pe rând la toți, după care se întoarse spre mobil și-l privi pe îndelete.

— Ce pizda mă-sii... Morton, deocamdată fă ce vrei. Însă după ce declanșăm nucleara, ar fi bine ca gagica ta să ne ofere un motiv al dracu' de bun pentru a nu-i spune Marinei ce avem aici. Ăla-i tot timpul de care dispune.

— O să-i zic.

* * *

Mark și Liz petrecură seara în living, împărțind o sticlă de vin și accesând momentele finale din Randtown. Vinul provenea din Valea Ulon. Programul de căutare al e-majordomului bărbatului găsise un furnizor pe Lyonna care mai avea câteva sticle; prețul era scandalos și se adăuga în plus taxa de livrare în

aceeași zi a curieratului expres. Dar ce altceva ai fi putut bea, în timp ce priveai o explozie nucleară care îți nimicea complet orașul în care locuiseși cândva?

Pentru știrea aceea, Mellanie i se alăturase lui Michelangelo în studio. Subliniase sobrietatea ocaziei, purtând o rochie neagră, lungă, cu șliț mare ce-i punea în evidență picioarele frumoase. Își strânsese părul la spate, într-o coadă unduitoare. Michelangelo stătea la biroul său ca un zeu grec într-un costum albastru perfect croit. Tensiunea sexuală dintre ei era atât de intensă, încât oricine folosea IST de bandă completă pentru accesarea emisiunii aproape că putea percepe feromonii pe care amândoi îi pompau în aerul din studio.

În tot cazul, lui Mark îi trezea amintiri inconfortabile despre ziua în care o întâlnise pe femeie la blocada din munții Dau'sing.

— Ai fost acolo în decursul evacuării, spunea Michelangelo. Care este reacția ta față de cele întâmplate?

— A fost inevitabil. Timpul pe care l-am petrecut în Randtown mi-a făcut realmente plăcere. Locuitorii erau nițel excentrici, o știm cu toții, însă imaginile celor făcute de Dysonii cu orașul și cu Trine'ba m-au devastat pur și simplu. Au căpătat ceea ce au meritat. Sper doar ca și celelalte grupe ale Marinei să fie la fel de eficiente.

— Ai amintit de eficiență, totuși ei și-au pierdut doi membri chiar la prima acțiune. Această înregistrare remarcabilă, pe care o difuzăm în exclusivitate, denotă situația foarte dificilă cu care trupele Marinei noastre se confruntă pe teren.

Transmisiunea din studio comută pe imaginea granulată a unui versant muntos în toiul nopții, un compozit de mai multe fluxuri de senzori ce producea o imagine monocrom. Era centrată pe Randtown, al cărui câmp de forță strălucea ca o perlă fosforescentă deasupra liniei familiare a țărmului. Bomba nucleară tactică declanșă, inundându-i interiorul cu lumină. Pentru o secundă, câmpul rezistă, ținând explozia înăuntru. Apoi cedă și norul-ciupercă sui dintr-un lac clocotitor de beznă.

— Acum realmente nu se mai poate vorbi despre întoarcere, declară Mark solemn.

Liz ridică paharul.

— Să nu mai privim în urmă.

— Amin!

Mai accesară o vreme emisiunea, ascultând-o pe Mellanie care glorifica trupele trimise de Marină. Morton făcuse și alte înregistrări. Cercetarea lui Randtown și extratereștrii... Ultima înfruntare eroică a lui Doc Roberts și Parker cu avionetele... Simon Rand și ceilalți supraviețuitori... După aceea, Mellanie și Michelangelo începură să discute despre strategia Marinei.

E-majordomul lui Mark îl anunță că cineva se apropia de ușa din față.

— La ora asta? se miră Liz.

Matricea casei arătă imaginea Gisellei Swinsol care se oprise în fața ușii.

— Iisuse, se plânse Mark, ce mai vrea acum?

Îl încercau gânduri idioate în legătură cu toate întrebările insistente pe care le pusese la muncă.

Giselle intră direct în living și refuză paharul care-i fusese oferit. Nici nu se așeză.

— Ai pus foarte multe întrebări, Mark, începu ea.

Tonul fusese acuzator.

Mark decisese să nu se lase intimidat de personalitatea ei de femeie dură și afurisită.

— Lucrez la un proiect fascinant și este firesc să fiu curios. Pot înțelege însă faptul că Nigel Sheldon nu vrea ca proiectul să fie cunoscut de Commonwealth. Vă puteți bizui pe discreția mea.

— Bravo, Mark! Răspunsul la întrebările tale teribil de lipsite de subtilitate este: da, tu și familia ta aveți dreptul la un loc în bărcile de salvare, dacă ne vom confrunta cu anihilarea aici.

— Mulțumesc.

Însoțise cuvântul de un suspin atât de adânc, încât se simți imediat rușinat. O dată în plus, Giselle se dovedise mai puternică.

Buzele strălucitoare ale femeii se ridicară foarte puțin, recunoscându-și statutul.

— Ca atare, acum avansezi la nivelul al doilea.

— Ce-nseamnă asta? întrebă Liz suspicioasă.

— Înseamnă că Mark a făcut o treabă atât de bună aici, încât considerăm că abilitățile lui sunt mai potrivite pentru alte secțiuni, mai importante ale proiectului nostru.

— Ce secțiuni? nu se putu abține bărbatul.

— Asamblarea navei stelare. Strângeți-vă lucrurile. Autobuzul vă va lua mâine dimineață la ora opt.

— Ne mutăm? întrebă Liz alarmată. Dar copiii abia s-au obișnuit cu școala.

— Următoarea lor școală este la fel de bună.

— Unde-i? întrebă Mark. Unde sunt construite navele de evacuare?

— Strict secret. Giselle surâse superior către Liz: Partea asta o să-ți facă plăcere. Este exact genul tău.

— Scârbă! șuieră Liz după plecarea femeii.

Mark privi în jurul livingului... sticla aproape goală, adâncitura din sofa unde se cuibăriseră amândoi... Se simțise realmente confortabil în casa aceasta.

— Nu cred că dup-aia ne vor mai muta iarăși.

— Doar de cealaltă parte a galaxiei, iubitule.

* * *

Morty, nu informa Marina că-l aveți pe mobilul care conține memoriile lui Bose. Orice informații despre LuminăDimineațăMunte sunt prea importante pentru a risca posibila lor alterare.

Îl am cu mine pe Bose re-viat. El ar trebui să primească memoriile, fiindcă așa le va putea interpreta în succesiunea corectă. După aceea putem decide cum să procedăm.

Voi aranja să fiți recuperați de pe Elan. Până atunci, aveți grijă de mobilul Bose și de supraviețuitori.

Mellanie.

* * *

— Am fost re-viat? întrebă mobilul Bose.

— *Ea* va aranja recuperarea noastră? rosti Rob neîncrezător.

— Mellanie ne-a mai deschis și înainte o gaură-de-vierme, spuse Simon. Probabil că o poate face din nou.

— „Probabil" nu-i suficient, prietene. Rob arătă spre mobilul Bose: Ăsta-i biletul nostru de ieșire de aici.

— În ce direcție? întrebă Morton. Dacă ea are dreptate în privința Marinei, nu vom ajuta Commonwealthul dacă-i oferim informația asta.

— Tu-auzi ce vorbești? Marina Commonwealthului este *omul rău*? Trezește-te! Marina este unica noastră speranță. Gagică-ta încercă să devină celebră prin urmărirea de fantome. I-o afurisită de reporteră, unul dintre cei mai mari căcați din galaxie! La următoarea deschidere a găurii-de-vierme, anunță Marina că-l avem pe Bose. Scoate-ne de-aici!

— Mellanie lucrează pentru IC și o poate face. Ai încredere în ea.

— Căcat!

— Întrebare, rosti Pisica. Stătea pe fundul crevasei în postura Diamantul Complet, îmbrăcată doar într-un combinezon simplu, aparent imună la frig. Morton, când ți-ai trimis mesajul încriptat, ai menționat numele LuminăDimineațăMunte?

— Nu.

Pisica trecu în postura Cobra Regală printr-o simplă mișcare mlădioasă. Când o făcu, îi surâse viclean lui Rob:

— Cum i-a aflat singură numele, dacă nu-i decât o psihopată obsedată de conspirații?

Expresia sfidătoare a bărbatului se boți.

— Oh, futu-i maica mă-sii, norocosul de Rob o pune iarăși! Întotdeauna eu capăt misiunile de căcat. Întotdeauna! O s-o facem, așa-i?

— Da.

— Am fost re-viat? repetă mobilul Bose.

— Da, spuse Morton.

— Și sunt amantul unei reportere tinere și frumoase?

— Da, așa se pare.

— Morty, scumpule, dar spune-i totul, rânji Pisica. Mellanie este o adevărată nimfomană.

— Mi-ar face mare plăcere s-o-ntâlnesc.

* * *

Sistemul stelar se afla la hotarul dintre spațiile de fază I și II, la opt ani-lumină de Granada, planeta 15Mari. TSC îl examinase o dată, după care trecuse imediat mai departe. Steaua de clasă M prezida peste un domeniu sărăcăcios de două planete: una mică, solidă, nu mai mare decât Luna Pământului, iar cealaltă o gigantă gazoasă de tip Saturn, cu o duzină de planetoizi. În privința caracterului locuibil, obținea zero fără dificultate. Nimeni nu mai revenise vreodată aici.

Nava stelară *Moscova* ieși din hiperspațiu la patru sute de mii de kilometri deasupra gigantei gazoase. Gaura ei de vierme i se închise îndărăt cu o strălucire efemeră de radianță indigo.

Fixat în cușeta sa din înghesuitul segment operațional al cabinei, căpitanul McClain Gilbert reexamină datele senzorilor navei. Al treilea satelit natural al gigantei gazoase se găsea la douăzeci de mii de kilometri depărtare, o sferă stâncoasă cu diametrul de trei mii de kilometri presărată de o mulțime de cratere. Nu exista atmosferă. Un profil al suprafeței se clădi, pe măsură ce era scanată de senzorii vizuali. Fu dezvăluită o topografie recognoscibilă de „mări" selenare și dealuri, care data de la originea satelitului. Regolit mat, cafeniu ca turba, era presărat în strat subțire peste straturile de roci cenușiu-închis și negru. Mii de cratere distruseseră pantele netede ale dealurilor, smulgând bucăți vaste și neregulate de piatră ce formau metereze verticale de stâncă. Lungi fisuri în zigzag se crăpaseră, doar pentru a fi deformate și străbate de ulterioare seisme de impact. De-a lungul eonilor, bombardamentul cometelor scuturase lent regolitul de pe platourile înalte și boțite, astfel că plutise în râpele ca niște brazde și se adunase pe fundul craterelor. Din depărtare semăna cu un lichid sepia vâscos ce umplea terenurile cele mai joase ale planetoidului.

În cele două sute de ani de când divizia explorări a TSC-ului efectuase scanarea sa rapidă nu apăruse nicio modificare.

— Arhivele de explorare se verifică, anunță Mac și se întoarse către Natașa Kersley aflată în cușeta de alături. Nu există nicio formă de viață pe-aici. Asta doreai, Doc?

— Arată bine, încuviință femeia.

— Pot să-ncep lansarea sateliților?

— Da, te rog.

Mac expedie o serie de comenzi spre IR a navei. Tuburile de lansare pentru proiectile modificate din secțiunea frontală a *Moscovei* se deschiseră și scuipară afară optsprezece sateliți de senzori. Rachetele lor ionice îi împinseră într-o formațiune circulară pe orbita planetoidului fără nume, pentru a acoperi simultan toată suprafața. După ce stabileau acoperirea, aveau să poată determina puterea exactă a distrugătorului cuantic pe care veniseră să-l testeze aici.

— Deocamdată e bine, murmură bărbatul.

— Absolut. Să sperăm că nu vom avea un moment Fermi.

— Un „ce"?

Lui Mac nu-i plăcuse deloc incertitudinea din glasul Natașei.

— În timpul testării Trinity pentru prima bombă atomică, Fermi s-a întrebat dacă nu cumva detonația va aprinde atmosfera Pământului. Înțelegi — ei nu puteau ști amănuntul ăsta. Noi credem că dislocarea cuantică nu se va propaga. Dacă se propagă, întregul univers va fi convertit în energie.

— Grozav... mulțumesc că mi-ai spus.

Mac se uită realmente îngrijorat la planetoidul sortit pieirii.

— Este foarte, foarte improbabil, spuse Natașa.

Abia după două ore, Mac fu satisfăcut că sateliții fuseseră corect amplasați și că releele lor de comunicații erau conectate reciproc.

— Gata, Doc, poți începe!

Natașa trase iute aer în piept, apoi introduse codul de lansare în focosul prototip al distrugătorului cuantic. O pulsație magnetică puternică propulsă proiectilul din tubul său de lansare. Când ajunse la zece kilometri de nava stelară, motorul de fuziune i se activă, accelerându-l puternic spre planetoid.

— Toate sistemele sunt funcționale, raportă Natașa. Țința reperată. Autorizez activarea.

Trimise alt cod și primi confirmarea.

— S-o ștergem de-aici!

— Abia aștept, mormăi Mac.

Moscova deschise o gaură-de-vierme și se strecură rapid înăuntru. După cinci secunde și la două milioane de kilometri de satelit, nava stelară reveni în spațiul real.

— Primim date de la sateliți, anunță Mac când antena de comunicații receptă semnalul. Comut la înregistrarea de capacitate mare.

— Două minute până la impact, rosti Natașa. Toate sistemele sunt operaționale.

— O să putem vedea de aici, nu?

Bărbatul realinia senzorii navei către planetoid.

— Dumnezeule, sigur că da! Câmpul distrugătorului cuantic va inițializa imediat înainte ca proiectilul să lovească suprafața. Asta ar trebui să ne ofere o intersecție peste câteva sute de metri din masa planetoidului, ceea ce înseamnă un volum substanțial.

— Și toată chestia se schimbă pur și simplu în energie?

— Toată materia din interiorul câmpului, da. Teoria afirmă că efectul distruge complet coeziunea la nivel cuantic. Radiația descărcată va fi la o scară ce n-a mai fost văzută niciodată.

— „Radiația descărcată", rânji Mac. Vrei să spui, explozia.

Femeia îi surâse nervos.

— Exact.

Mac își întoarse toată atenția asupra imaginii de spectru vizual care îi era proiectată în față. Planetoidul era un cerc negru, simplu, încadrat de stele. Toți sateliții senzoriali urmăreau cu atenție. Arătau o scânteie alb-purpurie micuță ce cobora spre suprafață.

Mac adusese *Moscova* din hiperspațiu de cealaltă parte a planetoidului față de zona-țintă. Dacă arma Proiectului Seattle funcționa așa cum se lăudaseră, atunci radiațiile exploziei ar fi fost letale chiar și la două milioane de kilometri. Commonwealthul ar fi avut o armă decisivă pe care s-o folosească împotriva Dysonilor.

— Crezi că vor negocia? întrebă el.

— Dacă vor vedea arma în acțiune, ar fi cu-adevărat nebuni să n-o facă, zise Natașa. Nu-mi pasă cât de bizare le-ar fi motivele, dar dacă folosim asta împotriva lor, atunci se confruntă cu extincția. Vor fi de acord să-ncepem discuțiile.

Mac dorea cu disperare ca femeia să aibă dreptate. După felul cum ajunsese în linia întâi a Marinei, era aproape sigur că va sfârși cu misiunea de a duce un distrugător cuantic la Dyson Alfa.

Verifică din nou planetoidul, întrebându-se despre „momentul Fermi". Proiectilul era la câteva secunde depărtare de suprafața împestrițată cu maro și negru. *Ar fi trebuit să fi poziționat* Moscova *de cealaltă parte a gigantei gazoase...*

Distrugătorul cuantic își activă câmpul de efect. Lumina se învăpăie în jurul planetoidului și creă un halo perfect alb. Era ca și cum străvechea sferă de piatră ar fi eclipsat o stea pitică albă. Marginile începură să i se dizolve, pe măsură ce strălucirea se revărsă peste suprafața acoperită de cratere, aidoma unui tsunami care avansa. Fisuri orbitoare apărură și se transformară în vulcani ce irupseră la sute de kilometri în spațiu. Câmpiile prăfoase se prăbușiră, separându-se greoi de platourile din jur.

Lent și inexorabil, planetoidul se dezintegră în interiorul coconului său de lumină stelară lugubră.

— Dumnezeule, Doc! lătră Mac. Trebuia doar să-l scoateți pe amărât de pe orbită!

* * *

Giselle Swinsol însăși stătea pe locul din față al autobuzului când sosi să-i ia. Era un Ford Landhound cu cincizeci de fotolii de lux și o chicinetă în fața cubiculumurilor pentru spălat. Alte două familii se aflau deja înăuntru, părând pierdute și vag temătoare. Mark le recunoscu expresia. O văzuse el însuși în oglinda băii în dimineața aceea.

Giselle așteptă până ce servoboții încărcaseră toate bagajele și cutiile Vernonilor în compartimentul din spate al vehiculului.

— Nu vă temeți, spuse ea, nu va fi o călătorie lungă.

Mark și Liz schimbară priviri, după care încercară să-i potolească pe copiii surescitați.

Autobuzul porni pe autostrada spre Illanum. Se alătură unui convoi de vehicule, în spatele unui trailer cu zece osii care transporta un compartiment terminat al navei stelare și în fața a trei camioane cu containere standard, goale după ce-și lăsaseră încărcăturile la o fabrică. După ce trecuseră de Codrul Curcubeului, trailerul coti pe un lung drum secundar curbat, iar autobuzul îl urmă. Drumul făcea legătura cu altă autostradă cu trei benzi, îndeajuns de lată pentru transportoare. După opt

kilometri, i se alătura alt drum secundar, care aducea și mai multe trailere uriașe.

— Nu știusem că pe Cressat mai erau și alte orașe, comentă Mark.

— Aici sunt cinci centre de asamblare, răspunse Giselle. Biewn și încă două răspund de sistemele de susținere biotică și cargouri, unul fabrică hiperpropulsiile, iar cel din urmă asigură sistemele generale — coloana vertebrală a navei stelare, dacă vrei să-i spui așa.

Mark începu să reevalueze proiectul... încă o dată. Scara era mult mai mare decât își imaginase. Același lucru se putea spune și despre scara temporală, fiindcă toate acestea trebuiseră să fi început cu mult înaintea invaziei Dysonilor. Cât despre costuri...

Autostrada se îndrepta direct către baza unui deal scund, de unde strălucea spre ei un cerc de lumină trandafirie caldă. Mark simți furnicătura ușoară a unui ecran baric, când autobuzul trecu dincolo. Apoi el, Liz și copiii se lipiră cu nasurile de ferestre, nerăbdători să vadă noua planetă.

Ieșiseră undeva sus în munți, de unde puteau să vadă peste o câmpie netedă lată de sute de kilometri. Avea aflorimente ciudate de rocă galbenă și un canion vulcanic zimțat care se îndepărta în diagonală de munți. Solul era complet sterp, acoperit doar cu un strat subțire de nisip sur-maroniu risipit peste piatra întunecată. Pe orizontul îndepărtat se distingeau pete negre neregulate, care ar fi putut să fi fost alți munți; din cauza nuanțelor albastru-purpurii ale cerului, era greu de precizat.

Se găseau pe o șosea de centură lată, care înconjura așezarea omenească ale cărei clădiri noi și imaculate săreau în ochi aidoma unor negi argintii pe fundalul peisajului împestrițat cu maroniu. În jurul așezării exista un inel de fabrici, similare cu cele în care Mark lucrase în Biewn, câteva blocuri de cazare în stil condominium și cinci cartiere rezidențiale largi. Șantierele de construcții, care roiau de boți, acopereau o treime din suprafața aceea. Un generator de găuri-de-vierme și patru centrale moderne de fuziune dominau peisajul dincolo de poartă, în direcția lui Cressat.

Mark nu zări pe terenul de lângă șoseaua de centură absolut niciun fel de vegetație; era realmente un deșert. După aceea se uită din nou la peticele de topaz mânjite pe câmpia de sub ei. Inițial presupusese că ar fi fost niște formațiuni stâncoase neobișnuite; toate erau circulare — acum, când le privi mai atent, văzu că erau perfect circulare. Prezentau ondulații radiale accentuate, ca încrețiturile unei flori origami. Inserțiile lui retinale transfocară, îngăduindu-i e-majordomului să calculeze. Aveau diametrul de douăzeci și cinci de kilometri. Din centrul fiecăreia se ridica un trident care ajungea la opt sute de metri înălțime.

— Ce dracu-s alea? întrebă el.

— Noi le spunem forme de gigaviață, răspunse Giselle. Planeta aceasta este acoperită cu plante de sol. Au multe culori, dar toate cresc aproximativ la înălțimea asta. În zonele tropicale am văzut și unele mai mari. Există apoi o varietate de plante acvatice, care plutesc pe mări, deși sunt alcătuite dintr-o plasă de lujeri, nu dintr-o singură folie așa cum sunt cele de aici. Pe planetă nu există alte forme de viață.

— Nimic? se miră Liz. Pare o rută evolutivă neobișnuită.

— Ți-am spus că va fi exact ce-ți place ție, comentă Giselle mulțumită. Formele de gigaviață n-au nicio legătură cu evoluția. N-am glumit când am spus că aici nu mai există nimic altceva. N-am găsit niciun fel de urme de bacterii sau microbi, cu excepția celor aduse de noi. Planeta aceasta a fost tehnoformată în mod specific cu o atmosferă oxigen-azot și oceane cu apă dulce, pentru a le oferi un loc în care să crească. Până acum douăzeci de mii de ani, era doar un bolovan inert din spațiul cosmic. Cineva a adus aici atmosfera și apa oceanelor, probabil prin intermediul unor găuri-de-vierme gigantice; am găsit dovezi că un satelit al unei gigante gazoase locale a fost exploatat pentru gheața din scoarța sa.

— Știți cine a făcut-o?

— Nu. Noi i-am denumit Plantatorii, fiindcă n-au lăsat în urmă decât formele de gigaviață. Probabil că sunt un gen de opere de artă, deși nu putem fi siguri nici în privința aceasta. Este principala teorie, fiindcă nu le-am găsit nicio aplicație practică, iar Dinastia le cercetează de peste un secol.

— De ce? întrebă Liz. Asta-i o descoperire fabuloasă. Sunt organismele cele mai extraordinare pe care le-am văzut vreodată. De ce nu anunțați Commonwealthul despre descoperire?

— Din cauza aplicațiilor comerciale. Formele de gigaviață nu-s chiar viață biologică autentică. Cei care le-au creat au depășit principiul incertitudinii lui Heisenberg; în celule operează un gen de sistem de fabricație nanonic. Uitați-vă la turnurile centrale — sunt realizate dintr-un pilon conic din fibre de carbon suprarezistente pe care le extrudează celulele. Folia-frunză îl învelește pur și simplu. Formele de gigaviață sunt o fuziune de procese biologice comune și mecanică la nivel molecular, pe care deocamdată n-am reușit s-o duplicăm. Implicațiile, dacă putem descifra proprietățile nanonice, sunt incalculabile. Am obține totul, de la von neumannism real, la corpuri capabile de autoreparații; nemurirea umană ar deveni integrată, n-ar mai fi dependentă de rudimentarele tehnici actuale de reîntinerire.

Liz strâmbă dezaprobator din nas.

— În cât timp cresc planetele de sol?

— Nu suntem siguri. Structurile actuale au vechimea de cinci mii de ani și se autoîntrețin. N-am văzut niciuna în stadiul de creștere. Câteva decad mai rapid decât poate face față procesul de regenerare. Din nou, nu știm dacă ele mor realmente, sau dacă este un ciclu. Ar putea fi ca bulbii terestri și să-și reîncarce miezurile pentru ciclul următor.

— Vrei să spui că nu produc semințe?

— Cine poate ști? Au un miez de mărimea unui bloc cu douăzeci de etaje. Ipoteza acceptată deocamdată este că au fost produse și amplasate de Plantatori. Dacă au fost create ca semințe, cum s-ar putea răspândi? Ar avea nevoie fie de roți, fie de rachete.

— O observație corectă, recunoscu Liz.

— Le puteți mânca? se interesă Barry.

— Nu. N-am găsit niciuna cu proteine comestibile pentru oameni. Desigur, deocamdată n-am testat decât un procentaj infim. Folosim tehnici de investigare nedistructive și de aceea progresul nostru este mai lent decât ar dori unii din Dinastie. Însă atât Nigel, cât și Ozzie au fost de acord că nu ne-am dori

ca Plantatorii să revină și să descopere că am stricat ceva. Mai bine să nu iriți speciile care dețin asemenea bază de cunoaștere.

— Știi foarte multe în privința asta, observă Liz.

— Am fost directoarea biroului de cercetări ale formelor de gigaviață.

— Ah...

Giselle zâmbi spre Mark.

— Acum vine și partea cea mai frumoasă. Uitați-vă acolo. Sus, pe cer. Prima va răsări dintr-o clipă în alta.

Arătă către vest, peste câmpie.

Lui Mark nu-i plăcu tonul femeii, era prea superior, totuși se uită în direcția indicată. Crezuse că va zări o platformă de asamblare a navei stelare și era într-adevăr doritor s-o vadă. Posibilitatea de a lucra pe orbită îl incita.

Nu era o platformă de asamblare și bărbatul se holbă nevenind să-i creadă ochilor, când un satelit se ridică deasupra orizontului. Se mișca repede și era *imens*.

— Nu-i posibil, șopti el.

Toți copiii din autobuz țipau și arătau încântați într-acolo.

Satelitul era un glob magenta, pe a cărui suprafață șerpuiau nenumărate cute negre subțiri. Era de câteva ori mai mare decât Luna Pământului. Prea mare, știu Mark instinctiv; ceva atât de mare și aflat atât de aproape ar fi produs forțe mareice, ce ar fi dezintegrat continentele și ar fi stârnit un tsunami permanent care ar fi dat ocol planetei în siajul său. Acesta însă nici măcar nu tulbura puținele fuioare de nori de altitudine mare. După aceea bărbatul începu să-i înțeleagă textura. Multitudinea de cute negre erau de fapt fisuri, ai căror pereți erau din același material magenta care colora suprafața. Doar în adâncul lor, acolo unde nu puteau ajunge razele soarelui, erau negre. Satelitul acesta nu era mare, ci doar într-o orbită joasă... în plus, nu era nici solid, ci doar un ghemotoc gigantic, folii de material subțire, purpuriu, ce fuseseră boțite unele lângă celelalte.

— Oh, nu, rosti Mark și privi de la satelitul purpuriu la planta gigaviață topaz de pe sol, apoi îndărăt. Nu se poate...

— Ba da, încuviință Giselle. A treia varietate de forme de gigaviață: floarea-spațială. Plantatorii au amplasat cincisprezece asteroizi pe o orbită de două mii de kilometri, după care au pus câte un miez pe fiecare. Niciuna nu are masa peste o sută

de milioane de tone. Va fi interesant de văzut ce se va întâmpla când miezul nu va mai avea materie primă pe care s-o transforme. Unii dintre noi cred că atunci se vor întoarce Plantatorii.

— Au sculptat sateliți, rosti Mark uluit.

— I-au crescut, îl corectă Giselle. În esență, avem o planetă cu niște verze uriașe ca sateliți naturali. Cine a zis că extratereștrii n-au simțul umorului?

* * *

Imediat ce ușile Comitetului se deschiseră, Justine se grăbi afară. Ieșirea ei fu urmată de expresii surprinse. Nu era tocmai cuvenit pentru un senator s-o ia la goană.

Izbuti să ajungă la timp în toaleta pentru femei și vomită în vasul de porțelan. În afara ușii separeului se auzi o tuse discretă.

— Vă simțiți bine, doamnă? întrebă femeia de serviciu.

— Da, mulțumesc. Am mâncat azi-dimineață ceva care mi-a căzut greu.

Icni din nou. Fruntea îi era umedă de sudoare și se simțea teribil de încinsă. Tensiunea care domnise în timpul ședinței Comitetului nu-i ajutase defel stomacul delicat.

Când ieși în cele din urmă, Ramon o aștepta afară.

— Ceva din spusele noastre? ridică el o sprânceană.

— Ceva ce am mâncat, răspunse femeia și ronțăi încă o tabletă de antiacid.

— Sper să nu fie așa ceva. Cu toată paranoia din jur, oamenii vor crede că asasinii încearcă să te otrăvească.

— N-ar fi rău. Poate că unii colegi senatori ar mai reduce din cantitățile de mâncare pe care le înfulecă aici.

— Astea chiar că sunt visuri fără acoperire.

Ea îi privi pieptul. Ramon purta un costum de afaceri foarte modern, croit special pentru a-i ascunde abdomenul. În mod normal el era precaut și purta roba tribală în Clădirea Senatului. Pe de altă parte, Comitetul de Supraveghere a Securității nu îngăduia participarea mass-media.

— Văd că-ți respecți realmente dieta.

Ramon oftă.

— Nu-ncepe...

— Scuze, făcu Justine pe un ton de căință.

— Acum știu că ceva-i realmente în neregulă.

— Nu, nu este. O să supraviețuiesc. Și mulțumesc că m-ai susținut înăuntru.

— Comunitatea africană nu se conformează în mod automat dorințelor Halgarthilor și, de fapt, niciunei Dinastii.

— Dar a Marilor Familii?

Bărbatul surâse larg.

— Depinde ce ni se oferă.

— Rammy, trebuie să te-ntreb ceva.

— Personal, sau afaceri?

— Afaceri, suspină ea. În ziua de azi nu mai există altceva decât afaceri.

El întinse mâna și o mângâie afectuos pe obraz.

— Thompson se va-ntoarce în curând.

— Nu suficient de repede. Își termină tableta de antiacid și porniră împreună pe coridorul larg și pustiu spre recepția principală a Clădirii Senatului. În weekendul acela de la Sorbonne Wood, cine a venit de fapt cu ideea dezvoltării paralele partajate între Anshun și Îngerul Înalt?

Ramon se opri și o privi cu atenție.

— De ce vrei să știi?

— Trebuie să limpezim anumite aspecte legate de înființarea Marinei.

— Care aspecte?

— Grupările, Rammy, ce naiba! Trebuie să recunoști că pentru o acțiune de dimensiunile alea, totul s-a derulat remarcabil de lin.

— Mulțumesc. Dacă-mi amintesc bine, a fost un weekend Burnelli.

— Noi ne făceam griji că s-ar putea să fim contrați de manevrele altora.

— Ha! Așa ceva chiar c-ar fi fost o noutate. Știu foarte bine cum operează Gore. Nimic nu-i lăsat la voia întâmplării.

— Altcineva a manipulat weekendul acela. Suntem siguri în privința asta.

— Ce s-a-ntâmplat? Ați ratat vreun contract baban?

— Nu, însă Îngerul Înalt a fost un beneficiar important, și astfel și comunitatea africană. Ne ești dator pentru asta.

— Probabil că da. Mi se pare că ideea a fost a lui Kantil. Pe atunci era foarte dornică să obțină susținere pentru Doy.

— Ți-a zis-o chiar Patricia... sau Isabella?

— Justine, surâse bărbatul, ești geloasă?

— Te rog! Este un detaliu foarte important. Isabella ți-a spus că ideea era a lui Kantil, că Doy va aproba cheltuielile?

— Să fiu sincer, nu-mi mai amintesc exact. Isabella a făcut sugestia, așa că, firesc, am bănuit că provenea din partea lui Kantil. Deși este delicioasă, Isabella nu-i decât la prima viață. De ce — te gândești că s-ar fi putut s-o fi făcut altcineva?

— Isabella este o Halgarth, rosti Justine.

— Haide zău! ridică el brațele exasperat. Ne-am întors la moțiunea votării în cazul Myo?

— Nu-i vorba despre moțiune.

— Mie așa mi se pare. Ai luat-o ca pe un afront personal. Recunoaște!

— Așa este, Valetta m-a luat prin surprindere. Thompson nu i-ar fi îngăduit-o niciodată. Începe să pară că n-am aptitudinile lui pentru postul ăsta.

— Prostii! Ești cât se poate de capabilă. I-ai dejucat excelent planurile lui Valetta și ai câștigat timp ca să clădești susținere pentru votare. Eu zic că ești făcută pentru așa ceva.

— Mie nu mi se pare. Îl urăsc pe Columbia, fiindcă mi-a forțat mâna așa. La următoarea ședință a Comitetului o să fie o adevărată înfruntare. Nici măcar nu-s sigură că pot învinge.

— Ai votul meu.

— Da, așa-i, mulțumesc.

— Problema asta te obsedează realmente și nu-i prima dată că te-ai ciocnit de Halgarthi și de aliații lor. De ce nu declari pur și simplu război deschis și trimiți Marina să atace Solidade?

— Fiindcă-i flota lor, Rammy.

— Deci asta era! Gore e șucărit că i-au deturnat proiectul favorit.

— Marina nu-i un proiect, ci este esențială pentru supraviețuirea noastră. Suntem în război, ne luptăm pentru existența noastră ca specie, iar Halgarthii preiau întreaga politică defensivă a Commonwealthului. Nu-i deloc sănătos.

— Nu te lăsa orbită de certurile din Senat. Comanda finală îi aparține lui Sheldon. Grație TSC-ului, Dinastia lui va avea

mereu ultimul cuvânt. Iar Kime continuă să fie amiral și el este omul lui Sheldon, în alianță cu Los Vada. Cu Columbia, Halgarthii controlează doar defensivele planetare. Este o împărțire tipică între Dinastii. Structurile de putere se echilibrează.

— Bine, încuviință femeia și încercă să afișeze o expresie convinsă de dragul lui Ramon.

— Așa-i mai bine. Auzi, ce-ai zice să luăm prânzul împreună? Doar noi doi... și fără discuții de afaceri?

— Ca pe timpuri, comentă ea cu durere. Îmi pare rău, Rammy, trebuie să mă-ntorc la cabinet. Trebuie să-ncep să dau telefoane.

Expresia lui de speranță fu înlocuită de una de melancolie.

— Înțeleg. Sfatul meu este să-l apelezi pe Crispin. El n-a fost niciodată omul Halgarthilor.

Justine îl sărută scurt pe buze.

— Mulțumesc. Ne mai vedem.

* * *

Cabinetul era al lui Thompson. Designul interior era tot după gustul lui: tonuri puternice de roșu și mobilier din lemn galben-maroniu. Justine nu întreprinsese nici măcar o modificare; nu avea dreptul respectiv. Când el avea să se întoarcă, se putea așeza înapoia biroului vast și-și putea continua activitatea ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Dacă lumea va mai exista până atunci...

Justine le făcu semn asistenților să plece și se așeză pe scaunului fratelui ei, ignorând dosarele urgente de informare.

Prin urmare, Isabella nu afirmase în mod explicit că ar fi fost sugestia Patriciei. Asta nu însemna mare lucru, deși îi adâncea suspiciunile că și Patricia era manipulată, ca ei toți.

— Mi-ar fi prins realmente bine sfatul tău, Tommy, vorbi femeia către încăpere.

Clinica de reîntinerire deținută și utilizată de familia ei se găsea imediat lângă Washington, la vreo douăzeci de kilometri în linie dreaptă de Clădirea Senatului. În chiar clipa aceasta, fetusul clonă al lui Thompson creștea acolo într-o cuvă-uter, având deocamdată lungimea de zece centimetri.

Justine își coborî ochii asupra propriului ei abdomen și-l atinse ușor cu palma. Continua să-i fie perfect plat, în ciuda faptului că nu mai trecuse de câteva săptămâni pe la sala de gimnastică.

— O să te naști înaintea unchiului tău, murmură ea. Să vezi ce surprins va fi!

Alături de foarte, foarte mulți alții.

Menținând mâna reală deasupra fătului, atinse iconul Paulei Myo cu o mână virtuală.

— Da, doamnă senator.

Oare nu doarme niciodată?

— Am niște vești neplăcute, pe care trebuie să le afli. Tocmai am fost atacată în Comitetul de Supraveghere a Securității. Senatoarea Valetta Halgarth a cerut retragerea ta imediat din Securitatea Senatului.

— Pe ce baze?

— Foarte șubrede. Din fericire. A amintit de imixtiuni în operațiunile Contrainformațiilor Marinei și a susținut că deturnezi fonduri guvernamentale în urmărirea unor scopuri personale.

— Supravegherea Alessandrei Baron.

— Exact. Am izbutit să amân votarea, invocând un aspect procedural. Este însă doar o amânare. Columbia se pare că este pornit rău de tot pe tine.

— Știu asta. Mulțumesc că mi-ai luat apărarea.

— Voi sta de vorbă și cu ceilalți senatori și-mi voi reclădi susținerea strategică în Comitetul acela. Ar trebui să pot atrage majoritatea de partea mea. În clipa asta există persoane care nu sunt mulțumite de Halgarthi; ei nu sunt aliații naturali ai Familiei mele, dar ar trebui să-i pot convinge.

— Înțeleg. Ar putea fi o acțiune foarte revelatorie.

— De ce?

— Ai vreo indicație privind felul în care intenționează să voteze Sheldonii? Rămânerea mea în Securitatea Senatului ar fi împotriva intereselor lui Starflyer.

— Asta-i o observație corectă. Voi încerca să aflu.

* * *

Pe LuminăDimineațăMunte îl *iritau* oamenii. Știuse că vor contracara după incursiunea sa preliminară în Commonwealth; o asemenea mutare era inevitabilă. Mai puțin plăcută era maniera răspunsului. Se așteptase ca deasupra planetelor capturate să se deschidă găuri-de-vierme, din care să se reverse nave și proiectile care să-i asalteze noile instalații. De aceea se pregătise conștiincios pentru scenariul respectiv, construind cele mai puternice generatoare de câmp de forță pe care le avea pentru a proteja fabricile și rafinăriile pe care le clădea pe planetele noi și amplasând pe orbite mii de nave, dotate cu armament greu.

Mulțumită cunoștințelor pe care le colectase despre Commonwealth și capacitățile sale, LuminăDimineațăMunte era convins că atâta ar fi fost suficient pentru a respinge atacul oamenilor. Printre ruinele orașelor abandonate rămăsese un volum uimitor de informații: cristale de stocare ce conțineau enciclopedii întregi, teorii și cercetări științifice, proiecte inginerești, statistici economice și industriale despre toate planetele Commonwealthului și cantități realmente nesfârșite de „divertisment". Pentru prima dată, LuminăDimineațăMunte era recunoscător că animase memoriile Bose; fără acea măruntă înțelegere a gândirii umane, i-ar fi fost foarte dificil să facă deosebirea între realitate și *ficțiune*. Iar oamenii produceau un volum uimitor de ficțiune cu care să se amuze.

Spre dezamăgirea sa, informațiile disponibile despre IC erau puține. Pe niciuna dintre cele 23 de planete pe care le anexase nu existau dovezi verificabile cu privire la poziția exactă a lui Vinmar. După ce planetele Commonwealthului aveau să fie convertite la viață Primă, trebuia să investigheze toate sistemele stelare pe o rază de două sute de ani-lumină în jurul Pământului. Unele fișiere speculau că IC nu mai avea de acum o bază fizică, ci se transformase într-o entitate energetică. LuminăDimineațăMunte nu putea decide dacă și acelea erau tot *ficțiuni*.

Dispunea de asemenea de oameni din care să extragă informații. Zeci de mii de corpuri zăceau îngropate sub sfărâmături sau prinse în interiorul unor vehicule distruse. Extragerea inserțiilor celulelor de memorie era o operație simplă. Mai multe necazuri oferea oamenii vii, care se zbăteau

și se luptau cu soldații mobili. În cele din urmă, LuminăDimineațăMunte îi împușcă pur și simplu pe toți, apoi le recuperă inserțiile celulelor de memorie. Află că în unitățile acelea personale erau înregistrate foarte puține informații utile, deoarece conțineau numai amintiri, iar pe mințile umane nu se putea bizui. După ce animă câteva în interiorul unor stabili izolați, descoperi că majoritatea erau chiar mai instabili ca Bose. O surpriză și mai mare fu faptul că puțini erau la fel de informați precum fostul astronom. LuminăDimineațăMunte presupusese dintotdeauna că Bose era un specimen inferior de om.

Pe măsură ce accesă tot mai multe baze de date, imaginea pe care și-o formă despre Commonwealth se contură mai precis, clădindu-se pe interpretarea originală lacunară provenită de la memoriile Bose. LuminăDimineațăMunte începu să utilizeze și să modifice sistemele cibernetice de fabricație ale oamenilor, transformându-le pentru a produce componente și mașini proiectate de sine. Clădirile fură refăcute pentru a-i găzdui facilitățile, șoselele fură utilizate pentru vehicule. Podurile fură reconstruite.

Unicul segment de tehnologie umană la care renunță fu electronica. LuminăDimineațăMunte nu avea încredere în procesoarele și programele disponibile. Existau sute de mii de fișiere ce detaliau aplicații subversive încorporate în matrice și software. Se părea că încă de la prima rețea de comunicații de pe Pământ, oamenii își dedicaseră un volum colosal de timp și eforturi pentru a derula atacuri subversive unul împotriva altuia între granițele virtuale. Ei subminau activitățile rivalilor, renegații lansau atacuri virtuale doar ca să *se distreze*, iar elemente infracționale furau de la oricine avea defensive de criptare mai slabe, într-o variantă electronică masivă a conflictelor teritoriale pe care le avuseseră constant stabilii Primi. După secole de dezvoltare, abilitatea lor în acest domeniu era ucigătoare. Atacurile electronice împotriva soldaților mobili ai lui LuminăDimineațăMunte în decursul raidului inițial le dovedeau superioritatea digitală. El nu avea experiența sau capacitatea de a detecta și a se proteja împotriva unor asemenea duplicități digitale. De aceea îndepărtă de-a dreptul matricele din echipamentele umane și se inseră pe sine în circuitele de

comandă. Substituirile respective absorbiră un volum important de capacitate de gândire. Una dintre prioritățile sale pe noile planete fu de a înființa grupuri de stabili care să exploateze ingineria oamenilor.

Progresul în domeniul acesta și în altele avansa bine. Iar apoi Commonwealthul contraatacă. Găuri-de-vierme se deschiseră deasupra celor 23 de planete noi. Bineînțeles din ele se revărsară proiectile. LuminăDimineațăMunte își trimise navele să le intercepteze. Deținea un avantaj imens, pentru că oamenii șovăiau în utilizarea bombelor de fuziune, temându-se de *distrugerile ecologice colaterale* ale acestora. O trăsătură pe care o învățase atât de la Bose, cât și de la alte animații ale unor personalități umane, dar și din analiza proclamațiilor lor politice. Toate armele pe care le trimise să respingă atacul fură de natură nucleară.

După aceea apărură și mai multe găuri-de-vierme, de data aceasta pe sol, ivindu-se și dispărând întruna. LuminăDimineațăMunte se strădui să țină evidența materializării lor. O dată în plus, oamenii aveau succes în subminarea comunicațiilor sale interne. Avionete fură trimise în toate locurile respective și întâmpinară oarecare rezistență, când apărură *aeroboți* care le angajară în luptă. Mașinile automate erau iuți, totuși nu îndeajuns de puternice pentru a învinge avionetele care le copleșeau numeric. Iar superioritatea numerică era avantajul specific lui LuminăDimineațăMunte.

După șaptesprezece ore, atacul se încheiase. LuminăDimineațăMunte învinsese. Suferise unele pagube, însă nicio înfrângere strategică. Mobili și mașini fură direcționate pentru a repara sistemele afectate. După ce studie șablonul atacului, începu să-și întărească și modifice în concordanță sistemele defensive. Commonwealthul era mai slab decât pronosticase.

Multe ore mai târziu, începură perturbările. Pe cele 23 de planete noi existaseră mereu confruntări scurte cu oameni înarmați. Fuseseră uciși câteva sute de mobili, un număr atât de mic, încât abia dacă fu înregistrat în rutinele principale de gândire ale lui LuminăDimineațăMunte. Defensivele îndeajuns de puternice pentru a rezista bombardamentelor strategice din spațiul cosmic erau mai mult decât adecvate pentru a face față

oricăror arme cu care i-ar fi putut ataca oamenii rămași pe planete.

Poduri se prăbușiră, cu stâlpii de susținere detonați de explozibile, când convoaie trecură peste ele.

Soldați mobili aflați în patrulare încetară să mai comunice și nu mai reveniră niciodată la baze.

Incendii izbucniră în fabrici.

Generatoare de fuziune suferiră instabilități inexplicate ale câmpului restrictiv. Incintele lor magnetohidrodinamice cedară și răbufniră sulițe de plasmă care incinerară tot ce întâlniră în cale.

Oameni în costume blindate fură detectați în proximitatea câmpurilor de forță, dar dispărură inexplicabil.

Echipamente din exteriorul câmpurilor de forță încetară să mai funcționeze. Investigațiile descoperiră componente avariate în mod deliberat sau mici încărcături explozive.

O bombă cu fuziune detonă în exteriorul câmpului de forță Randtown, distrugând cincisprezece avionete.

Mobili agricoli erau uciși permanent, împușcați din depărtare. Echipamente agricole fură sabotate. Recolte întregi fură pierdute.

O bombă cu fuziune detonă în interiorul câmpului de forță Randtown, distrugând întreaga instalație.

Oameni în costume blindate fuseseră de acum detectați pe toate planetele. Erau imposibil de prins; când erau încolțiți, se luptau până la moarte, survenită de obicei prin declanșarea de bombe de fuziune.

Găuri-de-vierme microscopice începură să apară deasupra tuturor celor 23 de planete noi, materializându-se numai pentru câteva secunde. Nu constituiau nicio amenințare.

Bombe cu fuziune se declanșară pe Olivenza, Sligo, Whalton, Nattavaara și Anshun.

Noi exploatări minere de suprafață fură vaporizate.

Sabotajele nu cauzau suficiente avarii pentru a opri extinderea lui LuminăDimineațăMunte pe cele 23 de planete noi. Totuși instalațiile distruse trebuiau reconstruite. Mobilii înlocuiți. Șoselele reparate. Culturile replantate.

Apoi oamenii în costume blindate reapăreau ca din senin și le avariau iarăși. LuminăDimineațăMunte reconstrui de fiecare

dată, încorporând defensive mai puternice, a căror realizare dura mai mult. Aduse zeci de mii de mobili soldați suplimentari de pe planeta sa natală, iar toți trebuiau hrăniți și îngrijiți, diminuându-i resursele pe cele 23 de planete noi. Tactica de subminare utilizată de oameni era extrem de *iritantă*. LuminăDimineațăMunte nu știa cum să-i stopeze. Pe planeta sa natală, conflictele se luptau pe față, cu ambele tabere încercând să cauzeze pierderi maxime. Aici era altfel. Din animarea personalităților umane, LuminăDimineațăMunte știa că nu oamenii nu vor înceta niciodată această hărțuire de *gherilă*. Istoria lor abunda în acțiuni de asemenea natură. Fanatici *luptători pentru libertate* învinseseră în repetate rânduri armate convenționale.

Aveau să înceteze doar când nu aveau să mai existe oameni care să acționeze în stare de libertate. LuminăDimineațăMunte începu să dedice mai multe resurse atingerii acelei sarcini.

* * *

Escala intermediară detectă unde de distorsiune cuantică superluminică ce baleiau prin sistemul stelar. Punctul lor de origine era o amprentă de distorsiune care corespundea unui motor de navă stelară umană, aflată la trei ani-lumină depărtare. Nava se îndepărta deja de escala intermediară.

LuminăDimineațăMunte știa ce va face Marina Commonwealthului după ce va descoperi poziția escalei intermediare. Va ataca, utilizând tot armamentul de care dispunea.

Mii de grupuri de stabili analizaseră defensivele care puteau fi utilizate împotriva unui atac relativist precum cel folosit de oameni la Anshun. Mașinile complexe ce aveau să-i modifice generatoarele găurii-de-vierme începuseră deja să fie construite. LuminăDimineațăMunte declară completarea aceea ca fiind principala prioritate și începu să transfere primele componente la escala intermediară. Începu de asemenea să-și asambleze noua flotilă de nave de război. Când soseau navele Marinei, slăbind apărarea Commonwealthului, avea să inițieze a doua etapă de expansiune în spațiul Commonwealth, invadând alte 48 de planete.

7

Patricia Kantil și Daniel Alster părăsiră împreună Clădirea Senatului și merseră cu același expres pe Kerensk. McClain Gilbert îi aștepta în gara porții, ca să-i escorteze. Cei trei luară o navetă a Marinei până la Atolul Babuyan, un zbor de douăzeci de minute.

— În ciuda muncii pregătitoare pe care-am desfășurat-o, tot nu-mi vine să cred c-am ajuns în etapa asta, zise Patricia. Nu m-ascund să vă spun că Președinta este foarte neliniștită.

— Toți suntem, încuviință Mac. S-ar putea realmente ca acesta să fie punctul de răscruce.

— Amiralul crede că avem destule nave? întrebă Daniel.

— O să vă spună chiar el, spuse Mac și indică ferestrele groase din plafonul cabinei. După cum se vede, n-am pierdut timpul.

Spațiul din jurul Îngerului Înalt începuse să se aglomereze. Existau acum trei porturi în imponderabilitate legate cu Kerensk, care aduceau pasageri și mici module de încărcătură la navetele ce le transportau la noile facilități ale Marinei și la stațiile industriale ale arhipelagului. Platformele de asamblare ale celor nouă nave de război erau mult mai mari decât modelele originale utilizate la construirea primei generații de nave-cercetaș. Fiecare avea pentru fabricație cinci sfere uriașe din metmal, dispuse în jurul unei secțiuni-poartă centrale cu o gaură-de-vierme ce ducea înapoi pe Kerensk. În prezent, secțiunile din carcase și componentele erau trimise direct la sistemele cibernetice avansate care urmau să le asambleze.

Pe platforma patru, o sferă de metmal era deschisă, dezvăluind una dintre noile nave de război din clasa *Moscova*, care

se pregătea să se elibereze de acolo. *Londra* avea lungimea de o sută cincizeci de metri, iar fuzelajul ei ruginiu era format din două globuri, cu cel anterior mai mic decât cel posterior, și șapte radiatoare termice aidoma unor lame de sabie desprinzându-se din zona centrală. De data aceasta nu existase nicio preocupare vizavi de aerodinamică; clasa *Moscova* era proiectată pur și simplu ca navă pentru armament. Funcțiile îi fuseseră reduse la minimum. Globul posterior era secțiunea de inginerie, găzduind zece trape d-zero și o hiperpropulsie capabilă să o aducă la viteza de patru ani-lumină pe oră. În zona centrală, echipajul de cinci oameni se înghesuia într-o singură cabină circulară, cu puțin mai mare decât cușetele lor de zbor. În felul acesta globul anterior rămânea în totalitate ca spațiu de stocare pentru proiectilele relativiste Douvoir.

— Arată impunător, comentă Patricia.

— În oricare dintre ele există armament suficient pentru a distruge orice planetă din sistemul solar al Pământului, inclusiv Jupiter, spuse Mac. Pentru prima dată, avem avantajul puterii de foc.

— Sper că aveți autoprotecții care să prevină lansările neautorizate, rosti Daniel.

— Proiectilele Douvoir, explică Mac, au coduri de armare formate din trei părți, iar pentru autorizarea unei lansări sunt necesari trei membri ai echipajului.

— Ce se-ntâmplă dacă o navă este avariată și rămân numai doi membri de echipaj? întrebă Patricia.

— Nu se va-ntâmpla asta, o asigură Mac. Dacă există ceva atât de puternic încât să treacă prin câmpul de forță care protejează o navă din clasa *Moscova*, atunci va distruge întreaga navă.

— Am înțeles.

Patricia reveni cu privirea la masiva navă stelară extraterestră de care se apropia naveta.

* * *

Amiralul Kime își primi musafirii cu căldură, când intrară în cabinetul său din vârful Pentagonului II. În Atolul Babuyan era noapte, astfel că vastul dom de cristal era limpede. Icalanise se vedea ca o semilună subțire, galbenă precum

cadmiul, care cobora spre marginea cu parcuri. Restul spațiului vizibil deasupra capului era ticsit cu formele argintiu-strălucitoare ale arhipelagului, ale cărui laboratoare de cercetare și macrobutuci pâlpâitori fuseseră suplimentate de noile stații și platforme ale Marinei. Sute de navete roiau între ele, iar rachetele lor ionice creau fuioare rarefiate aidoma unor nebuloase albastru-fosforescent.

După ce-i salută pe Kime și Columbia, Patricia se așeză lângă Oscar.

— Felicitări!

— Mulțumesc. Bărbatul îi surâse stins. Scuză-mă că nu mă ridic. Gravitația mă face să mă simt foarte slăbit și ametit în clipa asta.

— Te rog, nu-ți mai cere scuze.

— Mă irită faptul că am respectat cu strictețe programul de exerciții care ne-a fost dat și am luat toate biogenicele. Nu contează absolut de loc. Urăsc de-a dreptul imponderabilitatea!

— Președinta m-a rugat să-ți transmit ție și întregului echipaj mulțumirile ei personale. Descoperirea accesului la Poarta Iadului este elementul vital care ar putea schimba soarta întregii campanii.

— Nu ne-am făcut decât datoria, bolborosi Oscar.

Mac veni înapoia vechiului său prieten.

— Modestia este de asemenea un subprodus al expunerii la imponderabilitate. Nu te teme, se va vindeca până vom ajunge la ceremonia de acordare a medaliilor. Crezi că vicepreședintele îl va decora personal pe Oscar? întrebă el cu chip inexpresiv.

Patricia izbucni în râs.

— Dacă stau să mă gândesc bine, bunul nostru vicepreședinte Bicklu n-a manifestat obișnuita lui jovialitate din Cabinet, când ți-a fost menționat numele.

Oscar izbuti să schițeze un surâs.

Wilson îi rugă pe toți să fie atenți. Dimitri Leopoldovici, care discutase încetișor cu Rafael, se așeză lângă Anna, în timp ce Mac stătu de cealaltă parte a lui Daniel. Din punct de vedere oficial, acesta era Consiliul Strategic al Marinei, dar Wilson îl considera pur și simplu o întâlnire între principalii săi consilieri și Executiv, reprezentat prin Patricia și Daniel. Sarcina lor era de a stabili o politică pe care s-o înainteze Cabinetului de Război.

— Vom începe cu datele cunoscute, zise Wilson. Poziția Porții Iadului.

Un portal holografic de pe biroul lui proiectă o hartă stelară simplă. Sistemul stelar în care Oscar detectase gigantica gaură-de-vierme se afla la trei sute de ani-lumină dincolo de Elan.

— Ați văzut toți jurnalul senzorilor, vorbi Oscar. Nu-i nicio eroare — ei sunt.

— Posibilitate redusă, zise Dimitri, însă trebuie să ne gândim dacă nu este o țintă falsă.

— Ar fi enorm de scumpă, interveni Mac. Știm că Dysonii nu au judecata noastră economică, totuși duplicarea Porții Iadului ar însemna o investiție considerabilă de resurse. Și în ce scop? În cazul cel mai bun, le-ar câștiga un răgaz de două luni.

— Poate c-au construit o a doua gaură-de-vierme gigantică, propuse Dimitri voios. De ce numai una? Știm că ei sunt cvadripartiți și ar fi prudent să presupunem situația cea mai defavorabilă.

— Așa faci mereu, comentă încet Patricia.

Chipul palid al lui Dimitri afișă un surâs de regret.

— Asta mi-e meseria.

— Sugerezi că ar trebui să amânăm atacul? întrebă Rafael.

— Nu. Eu și Institutul de Studii Strategice recomandăm continuarea zborurilor de cercetare. De fapt, ar trebui să mai efectuăm un zbor la Dyson Alfa, care ne-ar spune cu certitudine dacă acolo mai operează alte găuri-de-vierme gigantice.

— Riscant, observă Wilson.

— Riscul este egal cu al atacării Porții Iadului, replică Dimitri. Indiferent ce defensive ar fi dezvoltat Dysonii, puteți fi siguri că ei nu le vor restricționa la sistemul lor natal. Poarta Iadului este vitală pentru ei și va fi apărată cu tot ce au mai bun.

— În mod cert, vom continua zborurile de recunoaștere, rosti Wilson. Avem nevoie de cât mai multe informații despre intențiile lor.

— Intenția este necunoscuta permanentă în cazul lor, zise Dimitri. Așa cum a spus căpitanul Gilbert, modelul lor economic nu urmează niciunul pe care să-l înțelegem. Oricum am privi-o, invazia Commonwealthului nu este eficientă din punctul de

vedere al costurilor. Concluzia noastră este că ei pregătesc un fel de cruciadă religioasă.

— Ridicol! pufni Daniel.

— Scuze, dar nu-i deloc ridicol. Desigur, noi nici măcar nu știm dacă au zei sau religie, însă principiul fundamental rămâne valabil. Nu există o bază logică, prin urmare este implicat un grad de fanatism. Cruciadele sunt echivalentul omenesc, indiferent dacă punctul lor de pornire este religia sau ideologia. De-a lungul istoriei noastre, am avut parte de destule.

— Este un aspect relevant în stabilirea strategiei noastre de atac asupra Porții Iadului? întrebă Patricia.

— Ar trebui examinate implicațiile, răspunse Dimitri. Noi expediem ceea ce sperăm că va fi o lovitură importantă împotriva unui inamic enorm de puternic. Dacă motivația lor pentru invadarea Commonwealthului se bazează pe o premisă ilogică: că „Dumnezeul" lor sau liderul politic a decis că oamenii trebuie stârpiți din galaxie, ei nu vor fi împiedicați. Va fi un recul, nu un sfârșit al campaniei lor. Vor contraataca. Trebuie să fim pregătiți pentru eventualitatea respectivă.

— Fără Poarta Iadului, vor avea nevoie de mult timp s-o reconstruiască și să ne atace, spuse Rafael. Toate navele de pe orbitele 23Pierdute, toate instalațiile pe care le-au construit în Commonwealth vor fi vulnerabile în fața noastră. Le putem elimina complet, înainte de sosirea oricăror întăriri.

— Scuză-mă, amirale, interveni Dimitri, dar planetele 23Pierdute au primit un nume foarte potrivit din partea mass-media. Ele sunt într-adevăr pierdute pentru noi — definitiv. În clipa de față, trupele pe care le-am desfășurat acolo absorb o mare parte din resursele Dysonilor, însă în eventualitatea în care reușim să distrugem Poarta Iadului, 23Pierdute devin irelevante. Nu ar trebui să ne desfășurăm navele în bătălii ce vor duce la pierderi.

— Eu votez pentru, rosti Mac sarcastic. Atacăm numai atunci când știm că nu vom căpăta nicio zgârietură. Îi azvârli lui Dimitri un zâmbet scurt, aproape compătimitor: Așta-i războiul; este sângeros și *vom suferi* pierderi. Trebuie să accepți asta.

— Ne găsim în procesul dezvoltării de arme ce vor garanta victoria, replică Dimitri. Așteptați până sunt construite, apoi

utilizați-le. Nu încercați să rupeți câte o bucățică, pe rând, din Dysoni. Ei sunt prea mari. N-o putem face.

Nu-i răspunse nimeni. Wilson le cercetă pe rând fețele tulburate. Toți cei prezenți știau despre distrugătorul cuantic Seattle, totuși era ultima cale, arma apocaliptică pe care te rugai, oricăror divinități în care credeai, să nu fii nevoit s-o utilizezi vreodată. Cu certitudine, nu era prima armă pe care să pui mâna.

— Unicul mod în care arma Seattle poate fi utilizată pentru a ne obține garanția respectivă este dacă o vom folosi pentru genocid împotriva Dysonilor, zise el.

— Și ce crezi, amirale, că ne-ar face Dysonii? Am accesat rapoartele de la grupele desantate pe 23Pierdute. În absolut toate ocaziile în care refugiații și supraviețuitorii s-au întâlnit cu Dysoni, au fost exterminați. Nu le putem atribui logică și motivații omenești; nu faceți eroarea de a presupune că le pasă de noi. Vor să ne omoare și să ne înlăture. Toate analizele Institutului s-au încheiat printr-o alternativă simplă: ei, sau noi.

— Utilizarea armelor Proiectului Seattle este o decizie politică ce va fi luată de Cabinetul de Război, spuse Rafael. Aspectul acesta a fost deja agreat. Nu face parte din strategia pe care o discutăm azi.

— Atunci noi v-am recomanda s-o introduceți în strategia respectivă, rosti Dimitri. Broboane de sudoare sclipeau pe fruntea lui palidă când se aplecă în față, pentru a-l aborda direct pe Wilson: N-o spun cu inima ușoară, dar noi ne-am arătat deja forțele. Ceea ce a făcut *Desperado* a fost realmente magnific, a încetinit înaintarea Dysonilor și astfel a permis evadarea a milioane de oameni. Însă Dysonii au văzut de acum aplicarea respectivă a tehnologiei hiperpropulsiei. Vor fi capabili s-o duplice. În plus, vor concepe contramăsuri — ei știu că și noi facem la fel. Dacă lovim Poarta Iadului cu arme relativiste, nu există nicio garanție că ele vor avea succes.

— Într-un război nimic nu este sigur, replică Wilson. Asta nu înseamnă că vom ceda.

— Nu spun că ar trebui să cedăm. Spun că ar trebui să repurtăm o victorie completă.

— Navele Dysonilor au început să plece de la Dyson Alfa la o oră după dispariția barierei, spuse Oscar. Acum sunt în

univers, ca geniul evadat din clondir. Asta-i baza de la care trebuie să pornim în abordarea lor.

Dimitri își dădu peste cap câteva șuvițe de păr inerte.

— Îmi pare rău, totuși noi, cei de la Institutul StPetersburg, nu credem că există altă modalitate decisivă în care să-i abordăm. În mod clar, cei care i-au întâlnit înaintea noastră au avut o părere similară și de aceea a fost ridicată bariera. Noi nu dispunem de luxul respectiv.

— Mulțumesc, Dimitri, rosti Wilson. Opiniile Institutului vor fi prezentate în fața Cabinetului de Război. Deocamdată, plănuim un atac convențional împotriva Porții Iadului. Anna?

— Producerea navelor de clasa *Moscova* se accelerează, spuse femeia. Acum, când producem în masă pe 15Mari toate secțiunile fuzelajelor și componentele, asamblarea unei nave de la zero durează cam două săptămâni. Procesul este mult mai modular decât a fost chiar și cu navele-cercetaș. În prezent douăsprezece sunt operaționale, dar situația se va schimba rapid. A noua platformă de asamblare este completă; se fabrică secțiuni pentru platformele de la zece la cincisprezece, iar peste o lună ar trebui să fie funcționale. Legarea directă a platformelor de Kerensk prin intermediul găurilor-de-vierme a însemnat un salt real pentru iuțirea construirii. În decursul procesului respectiv, am călcat-o pe picioare pe Președinta Gall, însă a fost îndeajuns de diplomată pentru a păstra tăcerea; înțelege că în situația actuală Îngerul Înalt nu poate insista asupra monopolului. În plus, majoritatea echipelor din stațiile de andocare își au dormitoarele acolo.

— Câte nave putem trimite împotriva Porții Iadului? întrebă Patricia.

— Până la sfârșitul săptămânii curente, cincisprezece. Dacă mai așteptăm o săptămână, douăzeci și două. Dacă mai așteptați încă o săptămână, ar trebuit să avem peste patruzeci, iar după aceea vom fabrica câte patruzeci și cinci la fiecare două săptămâni.

— De câte aveți nevoie pentru un asalt de succes, care să ducă la închiderea Porții Iadului?

— Estimăm că ar fi nevoie de minimum douăzeci, răspunse Mac. Dysonii au un grad de ocupare masiv în sistemul acela stelar. Poarta Iadului este doar o parte, fiindcă acolo se află toate

generatoarele pentru găurile-de-vierme ce duc la 23Pierdute, care continuă să transfere un volum colosal de echipamente în Commonwealth. Estimăm că în timpul invaziei au trimis împotriva noastră peste patruzeci și cinci de mii de nave. Dacă plănuiesc o a doua invazie, trebuie să presupunem că actualmente acolo sunt staționate cel puțin tot atâtea. Probabil mai multe.

— Douăzeci de nave ale noastre împotriva a patruzeci de mii? făcu Patricia pe un ton îngrijorat.

— Nu le vom angaja direct, așa cum am făcut deasupra celor 23Pierdute, zise Wilson. Clasa *Moscova* va sta deoparte și-și va lansa proiectilele Douvoir de la marginea sistemului stelar Poarta Iadului. La ele nu va ajunge nicio navă cu viteză subluminică.

— Douăzeci de nave? repetă Patricia.

— Minimum, spuse Mac.

— Bine încă o săptămână este acceptabil.

— Trebuie mai mult timp, rosti Dimitri. Nu puteți arunca spre ei tot ce avem, trebuie să existe și o rezervă. Dysonii vor contraataca în mod *cert*.

Patricia îl privi iritată.

— Dimitri are dreptate, încuviință Rafael. Acțiunea aceasta trebuie balansată corect. Oricât de mult aș detesta s-o spun, va trebui să luăm în calcul și posibilitatea eșecului. Deoarece sunt responsabil pentru apărarea planetelor din Commonwealth, trebuie să solicit alocarea de nave în scopuri defensive.

— Wilson? întrebă Daniel.

— Sunt de acord, acesta este cursul prudent. Știu că oamenii sunt nerăbdători să ne răzbunăm, dar nu este o acțiune pe care s-o periclităm pentru oportunitate politică. Războiul de gherilă înaintează bine. Putem să profităm de ocazie și să creștem numărul trupelor de pe 23Pierdute, în timp ce continuăm fabricarea de nave. Știm că strategia aceea funcționează bine, iar intensificarea ei ar trebui să-i țină ocupați pe Dysoni.

— Cât timp? întrebă Patricia.

— Două săptămâni, răspunse Anna. În felul acesta vom avea douăzeci de nave pentru fiecare dintre misiuni. Asta ar trebui să fie suficient.

— Bine. Îi voi prezenta totul Președintei.

* * *

Oscar rămase în locul său când ceilalți își luară rămas bun și părăsiră cabinetul. Agitația îi răscolea stomacul cu o senzație mult mai neplăcută decât oricare dintre post-efectele expunerii la imponderabilitate. Nu-i plăcea ideea de a-l minți pe Wilson doar pentru a-și acoperi spatele, în niciun caz cu o problemă atât de serioasă. Totuși Wilson trebuia neapărat să afle și probabil că el avea să deducă cine mai era implicat.

Mac și Anna plecară ultimii. Oscar o zări pe femeie ridicând scurt din umeri spre Wilson, înainte ca ușa să se închidă.

— Bei ceva? întrebă amiralul.

— Da, mulțumesc. Whisky cu gheață, fără apă.

Wilson îl privi ușor surprins, dar traversă cabinetul alb până la barul sferic.

— În tot cazul, să știi că m-ai făcut curios. O întâlnire protocolară și privată.

— Avem o problemă, rosti Oscar.

Wilson surâse distant, pe când turna whiskyul într-un pahar masiv de cristal.

— Houston...

— Poftim?

— Nimic, scuză-mă. Continuă!

Oscar acceptă băutura, disprețuindu-se pentru că avea nevoie de curaj lichid.

— Cu puțin timp în urmă am fost abordat de cineva care avea suspiciuni privind diverse aspecte ale misiunii *A doua șansă*.

— Și tu... da?

— Au vorbit și cu tine?

Lui Oscar i se părea incredibil.

— Să zicem doar că pe-aici sunt o mulțime de intrigi și sforării. Ce voia de la tine acel „cineva"?

— Este mai ușor să-ți arăt. Fii atent!

Îi ceru e-majordomului să acceseze înregistrările de jurnal direct din baza de date protejată a Marinei. Portalul de pe biroul lui Wilson proiectă înregistrarea din navetă când își începu călătoria spre Foișor.

— Vezi antena principală? întrebă Oscar oprind derularea pe un stop-cadru. Cineva trimitea semnale către planeta natală a Dysonilor.

— Nenorocitul dracului! Wilson se trânti în scaun, privind fix imaginea care îi umplea jumătate din cabinet. Ești sigur?

— Amândoi știm că antena n-ar fi trebuit să fie activată în etapa aceea a misiunii. Am efectuat niște calcule aproximative de aliniere și asta-i direcția spre care indică.

— Nenorocitul *dracului*! Cine-a fost?

— Nu știu. Înregistrările noastre sunt destul de comprehensive, însă cel care a comandat activarea antenei a ocolit în mod clar programele noastre de management. Asta-i cam singura dovadă pe care o avem că s-ar fi întâmplat vreodată.

— Nu înțeleg... un trădător? De ce? Ce motiv posibil ar putea exista?

— În unisferă există o mulțime de teorii destul de nebunești, rosti precaut Oscar. Noi n-am înțeles niciodată de ce a dispărut bariera imediat după sosirea noastră. Și cred că acum putem fi destul de siguri despre ce anume ne-a parazitat comunicațiile cu Bose și Verbeke.

— Cineva din echipaj..., murmură Wilson șocat. Dar eu i-am ales pe toți... *noi* i-am ales. Tu și eu.

— Da, aprobă Oscar jalnic.

— Hristoase! Wilson continua să se holbeze la imaginea antenei, ca și cum ar fi fost o amenințare fizică. Este lipsit de sens. Nimeni nu beneficiază de pe urma unui război. În tot cazul, nimeni nu știa ce se afla în interiorul barierei.

— Probabil că Silfenii știau.

— Nu. Nu ei. Nu cred așa ceva. Se răsuci la Oscar, mijind ochii: Cine te-a rugat să investighezi asta?

Oscar nu-și feri privirea.

— Păzitorii Individualității. Contactul a fost o persoană pe care o știam de mult.

— *Căcat*, Oscar! Nenorociții ăia au încercat să distrugă *A doua șansă*.

Oscar dădu din cap către imagine.

— S-ar putea să fi avut un motiv perfect întemeiat.

— Extraterestrul Starflyer în care cred ei? Nu-mi vine să cred că vorbești serios.

— Poate că nu, rosti Oscar obosit. Nu știu. Totuși cineva de la bord a acționat împotriva noastră în cel mai terifiant mod imaginabil. Luptăm un război din cauza expediției acelea, un război pe care l-am putea pierde, alături de tot ce va atrage pentru noi ca specie. Așa cum ai spus: care-i motivul? Nu-i unul politic.

— Nu, ai dreptate, nu este politic. Trebuie să existe o influență din exterior. Cel care a făcut asta ne trădează ca specie. Nenorocitul dracului, îmi vine atât de greu s-accept!

— Știu.

— I-ai anunțat pe Păzitori despre asta?

— Nu, bineînțeles că nu. Uite ce-i, o să ușurez lucrurile pentru tine — o să demisionez.

— Pe dracu'! Trebuie s-aflăm ce pizda mă-sii se-ntâmplă și s-o facem iute. Suntem pe punctul de a ne trimite flota la Poarta Iadului și să ne ferească Dumnezeu dacă va merge prost!

— Doar nu crezi...

— Cineva ne-a trădat în vreme ce zburam cu *A doua șansă*. Dacă mai este pe-aici, o poate face din nou și probabil c-o va face.

— Să dea dracu', la asta nu m-am gândit! Ce ai de gând?

— Să caut ajutor. Paula Myo știe tot ce-i de știut despre Păzitori. O să mă consult cu ea.

* * *

Mellanie își încălcă promisiunea. Nu se cazară într-un hotel luxos din LA, ci într-un apartament ieftin cu trei camere, în spatele lui Venice Beach. Clădirea era veche și dărăpănată, cu parterul ocupat de prăvălioare ce vindeau tricouri, bijuterii lucrate manual, boți casnici de mâna a doua, skateboarduri cu motor și vestimentație sportivă, și urlau muzică metalică până târziu în noapte. Ferestrele celor două etaje de deasupra aveau obloane din lemn și șiruri de aparate vechi de aer condiționat care șuierau și fâsâiau sub arșița soarelui. Pe exterior fuseseră desenate cu spray-uri fresce colorate, pe care aerul sărat al Pacificului începuse să le erodeze lent. La fiecare câțiva ani era aplicată o frescă nouă. Ilustrația curentă, în stilul realismului retro-sovietic, creată cu granule de refracție holografice moderne, era veche de peste cinci ani, iar bășicile ei lungi și cu aspect topit se decojeau și dezvăluiau straturile

deceniilor trecute, aidoma inelelor unui arbore, care expuneau mode și curente de scurtă durată ce fuseseră îmbrățișate de generațiile anterioare.

Apartamentul vecin cu al lor era ocupat de un cuplu care se certa de fiecare dată când schimburile lor de lucru făceau să fie împreună acasă. La etaj, o prostituată își aducea pe furiș clienții pe scara de incendiu pentru a le oferi o oră de divertisment non-IST la volum maxim.

În propriile lor camere, alimentarea cu apă funcționa neregulat. Termostatul frigiderului se înțepenise la poziția maximă, astfel încât congela orice ar fi pus înăuntru. Mobilierul era mai vechi de cincizeci de ani. Iar podeaua vopsită în purpuriu scârțâia îngrozitor.

Proprietarul clădirii era mai mult decât încântat să fie plătit cu bani-gheață. Nu exista nicio consemnare a prezenței lor acolo.

În mod straniu pentru un ambient atât de jalnic, Dudley era mai destins ca niciodată de când ei doi trăiau împreună. Când revenea de la studioul lui Michelangelo, Mellanie îl găsea adesea gătind mâncăruri complicate sau stând în fața clădirii cu o bere și urmărind scena străzii care se derula pe lângă el. Ea bănuia că mulțumirea aceea era asociată cu faptul că Morton se afla la două sute de ani-lumină depărtare și nu putea fi contactat.

În seara după ce primise înregistrarea distrugerii lui Randtown, Mellanie îmbrăcă un tricou simplu și plecă pe plajă. Își ținu pantofii de sport într-o mână și merse pe nisip către pontonul Santa Monica.

Când mâna ei virtuală activă adresa de unică folosință, Adam Elvin răspunse instantaneu.

— N-am izbutit să găsesc nicio urmă a celor trei avocați de la Bromley, Waterford și Granku, îi spuse femeia. În tot cazul, nu și-au contactat familiile. Programele de monitorizare instalate de prietenul meu ar fi detectat așa ceva.

— Nu fi prea aspră cu tine însăți, zise Adam. Commonwealthul este mare. Întregul episod dovedește că Starflyer a finanțat observațiile lui Bose. Nu trebuie să mai investigăm.

— Totuși trebuie să existe vreo conexiune cu Baron. Vreau s-o găsesc!

— Îți apreciem intenția, însă Baron este mai relevantă pentru tine decât pentru noi.

— Crezusem că vreți să depistați agenții lui Starflyer și rețelele lui. Nu contează unde și cine?

— În cele din urmă, nu.

— Bine atunci.

Trecu pe lângă una dintre zonele marcate pentru volei. Reflectoarele de pe stâlpii înalți fuseseră aprinse și proiectau o lumină galbenă peste două meciuri. Un bărbat o strigă și o imploră să se alăture echipei lor. Mellanie îi surâse cu regret.

— Tot nu te putem ajuta cu în privința asta, spuse Adam.

— Bine, atunci fii atent aici: prietenul meu Morton a stabilit contact cu un Dyson care are memoriile lui Dudley Bose din perioada cât a fost în *A doua șansă*.

— Ei, pe dracu', vorbești serios?

— Foarte.

— Ne poți obține acces?

— Nu direct, nu. IC nu mă va ajuta să-i evacuez de pe Elan, iar eu nu știu cum să mă-ntorc de una singură în asteroidul lui Ozzie. Bănuiesc că n-aveți un generator de găuri-de-vierme funcțional, nu?

— Nu, îmi pare rău.

— Așa credeam și eu. Dacă aveți întrebări pentru Bose, voi fi încântată să le transmit mai departe.

— O să iau imediat legătura cu Johansson. Marina știe despre asta?

— Încă nu. L-am rugat pe Morty să păstreze totul secret. Deocamdată... mai exact.

— Faci o treabă extraordinară, Mellanie!

— Nu pare totuși să mă ducă prea departe. Mă simt ca o țintă expusă, așteptând ca oamenii lui Baron să tragă-n mine.

— Sunt sigur că putem pune totul cap la cap înainte să se întâmple așa ceva. Ai vorbit recent cu Myo?

— Nu. N-am nicio informație pe care s-o pot folosi pentru troc; cu excepția lui Morty, iar ce-i acolo este ilegal. Am fost ocupată încercând să dau de urma avocaților și făcând reportaje pentru Michelangelo. Apropo de asta, aveți ceva informații de interior despre bogătașii care-și construiesc nave de salvare, mai ales despre Sheldoni?

— Doar zvonurile din unisferă. Se spune că biletul cel mai ieftin va costa un miliard de dolari pământeni. Te gândești să ne părăsești, Mellanie?

Un miliard de dolari? Hristoase, oare Paul Cramley chiar crede că eu merit atât de mult? Ideea era extraordinar de măgulitoare.

— Nu încă, îi răspunse. Încă vreau să mai ajut.

— Apreciem asta. Trebuie să știi de existența altor trei agenți Starflyer: Isabella Halgarth și părinții ei, Victor și Bernadette. Dacă-i vezi pe vreunul dintre ei, ferește-te.

— Mulțumesc. De unde știți?

— Bradley s-a ocupat de shotgunul care susținea că Doy este agent Starflyer. N-a fost unul dintre ale noastre. Isabella a ajutat la realizarea lui. Ea a dispărut actualmente, ceea ce este un semn sigur că va deveni mai activă. Am înființat echipe mici care să-i supravegheze părinții; dacă va observa orice care te poate ajuta cu problemele tale, o să te-anunț imediat.

— Mulțumesc. Am... mă simt singură în cea mai mare parte a timpului.

— Probabil că eu înțeleg asta mai mult decât majoritatea oamenilor. Sunt decenii de când trăiesc non-viața asta paranoică.

— Și cum faci față?

— Cred că nu prea bine; ăsta-i răspunsul ușor. Obișnuiam să cred în ceea ce făceam și duceam o adevărată cruciadă pentru idealurile mele. În prezent m-am lăsat pur și simplu purtat de evenimente. Sunt ca tine, Mellanie, aștept ca totul să se rezolve. Dacă te ajută cu ceva, nu cred că de-acum va mai dura mult.

— Sper să ai dreptate. Noapte bună, Adam.

— Pentru mine e aproape în zori. Ceea ce-i păcat — aici, noaptea este o frumusețe.

Mellanie închise cu o ușoară undă de regret. Se întrebă unde se afla bărbatul, ca să fie atât de frumos. De câte ori stătea de vorbă cu Adam, se simțea mai puțin izolată. Ei nu se întâlniseră niciodată și probabil că nici nu aveau să se-ntâlnească, dar discuțiile despre problemele acelea îi ajutau enorm încrederea în sine. Adam era un profesionist, care acționa din convingere și dedicație; aprecia eforturile ei și-i oferea mici sfaturi. Totul

se finaliza într-un soi straniu de prietenie, însă femeia avea încredere în el, într-un mod bizar, mai mult decât în oricare altă persoană care exista acum în viața ei.

În față, luminile multicolore țipătoare ale pontonului Santa Monica se întindeau peste apă, o dată cu cerul care se întuneca în spatele său. Mellanie privi scurt și cu tânjală instalațiile de divertisment, după care se întoarse și porni înapoi peste nisip. Dudley avea să se neliniștească dacă ea lipsea prea mult. Venice Beach era locul unde trăiau și-și pierdeau timpul liber muncitorii extraplanetari din LA. Accesul pe plajă era gratuit, magazinele erau ieftine și barurile tot ieftine. Locul era mereu animat și chiar ușor la modă, într-un fel mai kitsch. Mellaniei îi plăcea realmente plaja și-i plăcea la fel de mult să hoinărească printre tarabe pentru diversitatea culturală și prostioarele la mâna a doua pe care le ofereau. Zărise chiar și niște cópii inferioare ale propriilor ei designuri printre tricouri, pălării de soare și matrice palmare piratate. Proprietarii de tarabe strigau în graiuri pe care ea nu le recunoștea, vânzând fructe și legume fie extraterestre, fie masiv modificate genetic.

Deși nu prezenta bogăția prevalentă în restul Los Angelesului, continua să fie un loc sigur. Cu condiția ca femeia să rămână în spațiile publice. Unele cluburi de pe plajă se trezeau la viață după ce soarele coborâse după ocean, iar muzica și proiecțiile holografice se revărsau prin ușile lor. O părticică a minții ei își dorea să vină acasă la cineva ca Adam Elvin. Asta nu însemna că *ar fi avut nevoie* de vreun bărbat, de orice bărbat. Însă Adam ar fi însemnat mai puțină muncă grea decât Dudley cu nesiguranțele, paranoia și geloziile lui. Își imagina că Adam ar fi fost mai calm și liniștitor; un om cu care ar fi putut vorbi despre problemele ei cu Starflyer și despre temerile de a fi deconspirată. El ar fi avut răspunsuri și soluții, strategii pentru a face față.

Dudley stătea pe treptele de piatră din fața blocului lor de apartamente. Zâmbi când o văzu și se ridică iute.

— Am întreprins niște cercetări, anunță el înflăcărat.

— Asta-i bine, răspunse Mellanie în mod reflex.

Proiectoarele rotitoare dinapoia logourilor holografice ale prăvăliilor trimitea peste chipul lui viermi zvârcolitori de lumină trandafirie și chihlimbarie. Se încruntă.

— Dudley, ăla-i un COtatuaj nou?

El rânji și se trase de lobul urechii.

— Îhî. Mi l-am gravat într-o clinică de pe plajă.

Femeia îi mângâie vârtejurile roșii și aurii cu vârfurile degetelor, iar inserțiile și programele ei examinară circuitele organice. COtatuajul era un booster senzorial foarte ieftin, cu funcții IST suplimentare, care-i extindeau interfața cibersferă cu un spectru întreg de software personalizat. În rutinele de management nu existau active ascunse sau coduri încriptate. Pielea i se înroșise deja în jurul spiralelor complicate, o infecție care era semnul sigur al unei aplicări neprofesioniste.

— Era un brand verificat? Ai văzut licența înainte de a fi aplicat?

— Mellanie, tu ești prietena mea, nu maică-mea! Am avut destule COtatuaje la viața mea ca să știu ce fac.

— Bine, spuse ea și porni să suie scările. Ce ai cercetat?

— Nave spațiale.

Surâse cu toată mândria unui școlar ce-și întinde tema despre care este sigur că va obține nota 10.

— Din care?

Dudley deschise ușa apartamentului și-i făcu semn să intre, dar nu înainte de a trage cu ochiul pe palierul pustiu.

— Augusta are câteva fabrici orbitale pentru electronice și materiale exotice micro-*g*. Au avioane spațiale și, cel mai important, remorchere inter-orbitale.

— Și?

— M-am uitat la specificații și am făcut niște calcule. Am fost încântat să-mi folosesc pregătirea de astronom pentru ceva practic. Dacă am închiria un remorcher din alea inter-orbitale și am umple tancurile de masă reactive, fără să transportăm niciun fel de cargo cu excepția noastră, ne-ar putea duce la giganta gazoasă exterioară din sistemul Regulus.

— Și de ce am dori să mergem acolo? întrebă ea.

Perechea de alături se certa iarăși violent. Din fericire, la etaj era liniște.

— Acolo ar trebui să fie asteroidul lui Isaacs, spuse Dudley. Un asteroid de mărimea aceea este foarte neobișnuit. Crede-mă, este mai probabil să fie un satelit natural.

Mellanie fu pe punctul de a se lansa în obișnuita ei mustruluială, totuși dacă l-ar fi lăsat în pace să lucreze la o nouă obsesie și-ar fi redus propriile-i griji despre ce mai intenționa bărbatul. De aceea, preferă să spună cu glas precaut:

— Nu știu...

— Sunt convins că-i în sistemul Regulus. Poziția ar oferi acces facil la Augusta, de unde provin probabil sistemele de construcție. În mod automat, toți presupun că TSC și Augusta aparțin exclusiv Dinastiei Sheldon. Ei uită că și Isaacs a fost cofondator și că are o parte egală.

— Bănuiesc că așa stau lucrurile. Pe de altă parte, mă-ndoiesc că ne putem permite închirierea unei nave. Nu dispun de genul ăla de bani.

— Ar trebui să plătească emisiunea lui Michelangelo. O dată ce ajungem la habitat, putem obține acces la gaura-de-vierme a lui Isaacs. Îi putem lua pe Morton și pe mobil de pe Elan.

Iar ăsta-i de fapt scopul tău, știa Mellanie. Încă de când auzise despre straniul mobil Dyson, Dudley clocotise de nerăbdarea de a-l întâlni. Femeia era recunoscătoare faptului că el disprețuia Marina și nu avea pic de încredere în amiralul Kime, pentru că altfel s-ar fi dus direct acolo, cerând recuperarea mobilului.

— Pentru ca să mă finanțeze cu genul ăsta de bani, ar trebui să fie realmente o propunere foarte bună, îi spuse. Ar trebui să fii foarte sigur cu privire la performanțele navei.

— Sunt! O putem face. Dudley își atinse urechea. Alte câteva modernizări de-astea, niște implanturi de memorie practică și voi putea s-o pilotez și singur.

— Bine. Dacă-mi prezinți niște cifre... niște cifre foarte detaliate, o să mă mai gândesc.

— Este! Bărbatul lovi cu un pumn în palma celeilalte mâini și rânji larg. M-apuc imediat.

Mellanie își coborî baretele tricoului de pe umeri și-l lăsă să lunece pe dușumeaua veche.

— Nu știusem că Ozzie deține jumătate din TSC.

— Oh, da. Dudley se holba la ea, de parcă nu-i mai văzuse trupul până atunci. Ei au început compania împreună. Sheldon a fost mereu directorul, jumătatea comercială a parteneriatului.

De-aia, publicul și mass-media îl văd mereu pe el dând declarații. Este un fel de asociație.

— Interesant...

Își descheie sutienul.

Fu semnalul pentru ca Dudley să-și scoată iute cămașa, străduindu-se disperat să o tragă peste cap și încurcându-se în ea din cauza grabei.

— Știi că n-a mai fost văzut de mult timp?

— Cine? Ozzie?

— Da. Am aflat asta pe când m-am documentat. Deși nu-i ceva neobișnuit. Călătorește mereu prin Commonwealth. Se spune c-a vizitat toate planetele și c-are câte un copil pe fiecare.

Mellanie își scoase slipul și intră în baie. Deschise dușul, recunoscătoare că apa era pe jumătate călduță.

— Dacă-i atât de important, e ciudat că n-a declarat nimic despre Dysoni. Asupra lui Baron au fost exercitate multe presiuni ca să nu menționeze în emisiune habitatul asteroid. Mă-ntreb ce s-a-ntâmplat cu el...

— Ăsta-i Ozzie: un tip țicnit.

Dudley încerca să-și scoată pantalonii; ca să nu cadă, fu nevoit să se prindă de canaturile ușii.

— Mi-ar plăcea să fiu ca el.

— Dacă-i pe atât de rebel pe cât susțin toți, s-ar fi putut să ne lase oricum să-i folosim gaura-de-vierme.

— Mai întâi ar fi trebuit să-l găsim.

— O să-ntreb prin redacție. Poate că cineva de-acolo știe unde este.

Dudley își scoase în cele din urmă pantalonii și se grăbi spre duș.

— Stop! rosti Mellanie tăios și el se opri în mijlocul băii mici.

Femeia începu să-și frece pe corp gelul gros, spumant.

— Mai întâi, mă privești. O să-ți spun când mi te poți alătura.

Dudley își supse buza inferioară și scânci.

* * *

Nigel își urmă cei trei bodyguarzi prin poarta găurii-de-vierme. În giganticul asteroid cav al lui Ozzie era ziuă, iar aerul umed și răcoritor care se revărsa peste el purta mireasma dulce

a vegetației înflorite. Deasupra porții se arcuia o tendă lată din prelată albă, care le îngăduia vizitatorilor să se aclimatizeze cu straniul peisaj curbat, pe măsură ce ieșeau de sub ea. Nigel înaintă și îi fu relevată o parte mai mare din caverna cilindrică: două aripi verzi ce se întindeau într-o parte și cealaltă și deveneau tot mai abrupte, până începeau să se arcuiască deasupra. O lumină albă strălucea din podul rulant din axă, ocultând terenul aflat direct deasupra acestuia. De jur împrejur, munți înalți, impresionanți, se ridicau din peisajul curb sub toate unghiurile, producând dezorientare în perspectiva lor fantastică. Adăugată câmpului gravitațional de rotație, imaginea aceea producea o senzație trecătoare de rău de mișcare, care făcu să-i tremure picioarele. Un bodyguard chiar se împletici și căzu în genunchi. Colegii săi îl ridicară, încercând să nu chicotească.

— Pe-aici, spuse Nigel și coborî pe cărarea cu pietriș ce pornea de la stânca în care era înglobată poarta.

Nu departe, cântau păsări. Interiorul era aproape așa cum și-l reamintea. Arborii se schimbaseră și erau toți maturi acum, sporind eleganța panoramei. Lui Nigel nu-i plăcea să se gândească câte decenii ar fi fost necesare să producă un asemenea interstițiu între ultima sa amintire despre locul acesta și ziua prezentă; judecând după înălțimea și desimea pădurilor, ar fi putut să fie cel puțin un secol.

Câțiva grădinoboți trebăluiau pe iarbă, îngrijind tufele de rododendroni și pâlcurile de mesteceni argintii. Nu exista niciun semn că mii de oameni curseseră pe aici ca un torent la vale; nici gunoaie, nici plante călcate în picioare.

La capătul potecii, bungalow-ul micuț era exact așa cum și-l reamintea. În grădină, un singur șezlong stătea sub un fag roșcat uriaș, așteptând întoarcerea proprietarului său.

Iconul de apelare al lui Daniel Alster i se materializă în vederea virtuală. Bărbatul suspină și deschise o conexiune.

— Îmi cer scuze, domnule, începu Daniel, dar a apărut ceva despre care cred că ar trebui să știți.

— Dă-i drumul, încuviință Nigel, știind că trebuia să fie important.

Avea încredere că Daniel putea filtra majoritatea outputului dinspre conducerea politică a Dinastiei.

— Halgarthii tocmai i-au atacat deschis pe Burnelli în Comitet.

— Hmmm... care comitet?

— Supravegherea Securității.

— Serios?

Ca întotdeauna, Daniel avusese dreptate. Comitetul de Supraveghere a Securității era în mod normal imun față de obișnuitele manevre politice și conflicte dintre facțiunile Senatului, iar în momentul acesta ar fi trebuit să fie complet sacrosanct. Era ceva realmente serios, ca în ședințele sale să apară disensiuni.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Azi dimineață, Valetta Halgarth a încercat s-o elimine pe Paula Myo din Securitatea Senatului.

Nigel deveni brusc foarte interesat. Dinastia îi fusese îndatorată Investigatoarei nu numai o dată; după un caz, el chiar îi mulțumise personal. Asta nu pentru că femeia ar fi urmărit pe cineva din motive politice. Nigel aproape că se implicase direct când conducerea politică îl anunțase că Rafael Columbia fusese artizanul îndepărtării ei din Contrainformațiile Marinei; după aceea însă intervenise Gore și nu mai fusese necesar.

— Ce-a făcut de i-a enervat pe Halgarthi?

— Nu suntem tocmai siguri; probabil că-i ceva în curs de desfășurare. Burnelli sunt îngrijorați de faptul că Halgarthii își sporesc baza de putere în interiorul ierarhiei Marinei.

— Nu sunt singurii... Zi mai departe.

— Motivul oferit de Valetta a fost că Myo intervine în operațiunile Contrainformațiilor Marinei. Aparent, Myo a făcut o solicitare oficială către vechiul ei birou din Paris pentru a o pune sub observare pe Alessandra Baron.

— Ce crede ea c-ar fi făcut Baron?

— Nu știm.

— Probabil că nimic relevant nici pentru Halgarthi. Așa cum spui și tu, asta-i o luptă directă pentru putere. O să vorbesc cu Jessica; cred că trebuie să-ncepem să fim mai atenți la Halgarthi și la planurile lor pentru Marină.

— Da, domnule.

Convorbirea luă sfârșit și Nigel se opri, gândindu-se la cele tocmai aflate. Bodyguarzii așteptau respectuoși. Onestitatea Paulei Myo era singurul lucru pe care-l știa în mod cert despre femeie; ea n-ar fi pus-o pe Baron sub observație din motive pur politice, indiferent cât de mult ar fi insistat Burnelli. Mai exista apoi asasinarea șocantă a lui Thompson, care rămăsese nesoluționată. Reapariția ucigașului în LA Galactic fusese de asemenea nesatisfăcător explicată. La un nivel care afecta Dinastiile și Marile Familii se petrecea ceva și, spre considerabila lui nemulțumire, nu știa despre ce putea fi vorba. Era în sine o situație aproape nemaiauzită. Mâna lui virtuală atinse iconul lui Nelson.

— Am o misiune de culegere de informații pentru tine, îl anunță pe șeful securității Dinastiei.

* * *

Nigel știu că bungalow-ul era pustiu chiar înainte să fi trecut pe sub arcada deschisă care constituia intrarea. Atmosfera de casă neocupată se adresa direct subconștientului uman. Cu toate acestea, strigă:

— Ozzie, ești pe-acasă, nenică?

După aceea intră în living. După o investigație extinsă, nu găsi absolut nimic. O surpriză în sine. Nigel se pregătise pentru vestea că Ozzie se stabilise temporar pe una dintre 23Pierdute, deși ultima urmă pe care o putuse găsi departamentul lui Nelson fusese un bilet către Silvergalde. O echipă de agenți de securitate ai Dinastiei intrase în Lyddington pentru a căuta orice puteau descoperi. Orașul era în haos din cauza refugiaților ce se revărsau spre Silvergalde, cu convingerea că Silfenii își vor apăra planeta de Dysoni. Și nu existau niciun fel de arhive electronice care să poată fi examinate. În felul acesta se bizuiseră pe bani și alcool, care să dezlege limbile și amintirile nesigure. Ozzie fusese în oraș — proprietarul unui grajd susținea că-i vânduse un cal și un lontrus. Nu rămăsese mult. Proprietarul unei taverne spusese că ar fi pornit pe potecile Silfene din adâncul pădurii. În tot cazul, nimeni din Lyddington nu-l mai văzuse revenind. Din punctul de vedere al legendelor despre Ozzie, era credibil, potrivit ca mit și epos. Nigel nu era la fel de sigur. Ozzie simulase dezinteresul față de bariera Dyson

Alfa, dar acela era stilul lui obișnuit. Nigel verificase și fusese singura ocazie în care Ozzie apăruse vreodată la o ședință a Consiliului ExoProtectorat. În mod clar, prietenul lui se dădea în vânt după artefactele misterioase și enigmatice. De aceea era dificil de înțeles dispariția lui într-o pădure plină de elfi.

Inserțiile lui Nigel percepură activarea câtorva matrice în living. Un portal holografic proiectă o imagine naturală a lui Ozzie chiar în fața lui, îmbrăcat într-un tricou galben murdar și un șort mototolit; după ochii injectați, se părea că tocmai se trezise mahmur.

— Hai noroc, Nige! rosti el. Îmi pare rău că ești aici. Bănuiesc că trebuie să fi lipsit cam multișor și că ai intrat la griji. Ei bine, asta-i o înregistrare pe care-am făcut-o ca să te liniștesc că sunt bine. Îmi place ideea c-o să construiești o navă stelară, nenică, o să fie supermarfă. Auzi, fac pariu că până la urmă o să pleci cu ea, o să găsești tu vreun pretext.

— Greșit, șopti Nigel către imaginea prietenului său.

— Eu am plecat în direcția cealaltă ca să aflu ce se-ntâmplă. Mă știi pe mine, nu? Toată chestia aia cu sfera Dyson este ciudată, nu? Iar Silfenii trebuie să știe ceva despre ea. Eu n-am pus niciodată botu' la toate căcaturile alea mistice. Ei sunt inteligenți și există de mult timp. Așa c-o să fac niște explorări personale. O să le urmăresc potecile și-o să aflu ce-i în mijlocul pădurilor lor. Fac pariu că-i ceva ca micuța și lunecoasa noastră IC. Sper c-o să aibă niște răspunsuri. Așa că nu-ți face griji despre mine și-o să te caut când mă-ntorc. Îmi pare de două ori mai rău, dac-aveai nevoie de mine ca să rezolv vreo problemă mare, ca pe timpuri. Deocamdată, așteaptă.

Imaginea se dizolvă.

— Futu-i maica mă-sii, Ozzie, rosti Nigel cu glas îndurerat. Cap de miel ce ești!

* * *

Paula privi scurt în jurul cabinetului mare și opulent; din câte putea vedea, nimic nu se schimbase. Fiecare piesă de mobilier maroniu-aurie se afla acolo unde își amintea. Până și asistenții erau aceiași. Ceea ce sporea și mai mult stranietatea faptului că Justine se găsea acum înapoia biroului mare,

încadrată de o fereastră prin care se zăreau clădirile înalte ale Washingtonului.

— Mulțumesc pentru că ți-ai găsit timp să mă vezi, rosti Paula când senatoarea se ridică s-o întâmpine.

Ceva din mișcările Justinei o făcu pe Paula s-o studieze mai mult decât era strict politicos.

— Nicio problemă. Pun pariu că ai atras câteva priviri când ai suit.

— Câteva, admise Paula.

Se așezară pe una dintre sofalele mari de piele. O asistentă le pregătise deja un serviciu de cafea din argint. Justine îi turnă Paulei o ceașcă de Jamaica aurie nemodificată. Ea se mulțumi să bea apă.

— Tatăl tău a descoperit o cantitate uriașă de iregularități financiare în conturile Bromley, Waterford și Granku. Compania pare să fie un punct de distribuție pentru mai multe persoane și organizații care nu au o existență verificabilă. Mulți bani sosesc prin diverse conturi de client nelistate și apoi dispar imediat. De asemenea, un volum de activități ilegale de aceeași mărime pare să se fi derulat la Denman Manhattan, care se ocupă de conturile firmei Bromley, Waterford și Granku.

— Excelent! Așa ceva este ușor pentru Gore — le făcea înainte să mă fi născut eu, ce naiba! Așadar, care-i următoarea ta mișcare?

— Analiza noastră preliminară arată că Bromley, Waterford și Granku acționa în calitate de centru de distribuție financiară pentru rețeaua de agenți Starflyer. Desigur, ei știu că au fost depistați și de aceea au dispărut Seaton, Daltra și Pomanskie. Finanțarea rețelei a fost comutată la alt centru de distribuție. Gore va informa totuși Directoratul de Reglementări Financiare, unde se pare că are multe contacte. Directoratul va supune unor evaluări juridice contabile firmele Bromley, Waterford și Granku, și Denman Manhattan. Vor fi considerabil mai amănunțite decât orice ar putea rula Securitatea Senatului. Există posibilitatea să poată identifica atât sursa acestor bani negri, cât și pe unii dintre indivizii temporari către care au fost canalizați. Va fi dificil — cei care au pus totul la cale știau ce făceau și, bineînțeles, conturile de unică folosință rămân blestemul aplicării legii.

— Sunt sigură că Bromley, Waterford și Granku a fost închisă, dar cunosc DRF-ul — va avea nevoie de luni de zile, dacă nu de ani pentru a-și termina ancheta.

— Și eu gândesc la fel, încuviință Paula. Însă aspectul anchetei poate fi în curând irelevant și tocmai de aceea am venit aici personal.

— N-ai încredere în apelurile încriptate?

— Mă aflam oricum pe Coasta de Est pentru a-l vedea pe tatăl tău și este ceva foarte important. Wilson Kime a luat legătura cu mine. M-a rugat să vizitez Îngerul Înalt ca să trecem în revistă niște informații. Mesajul lui a fost foarte scurt, dar se pare c-a descoperit o anomalie care a avut loc în timpul misiunii *A doua șansă*.

— Asta chiar că-i o surpriză, murmură Justine.

— Exact. Convingerea lui Wilson Kime că ceva este în neregulă ar putea fi un moment de cotitură pentru noi. Iar în cazul acesta, va trebui să știm cât de puternică este susținerea noastră politică. Înregistrezi vreun progres?

— Mai mare decât m-aș fi așteptat. În tot cazul, pot învinge în votarea împotriva ta din Comitet, atunci când Valetta Halgarth va readuce cazul pe ordinea de zi. Totuși o votare în plenul Senatului este cu totul altceva. Dacă va fi să lansăm o investigație oficială asupra lui Starflyer, trebuie să am dovezi foarte solide nu numai că există, ci și că face exact ceea ce susțin Păzitorii și că-i manipulează pe politicieni. Iar noi două știm că colegii mei senatori nu vor privi cu simpatie o asemenea declarație, mai ales Halgarthii.

— Și Sheldonii?

— Încă nu le-am determinat intențiile. Îmi pare rău.

— Aș dori să sugerez o strategie, începu Paula precaut.

Era o idee pe care o discutase cu Gore la întâlnirea lor, deși nu tocmai genul de tactică aprobată de ea — manevrarea cuiva într-o poziție precară. Mai ales ținând seama de ceea ce suspecta despre actuala stare fizică a senatoarei. Vremurile erau însă neobișnuite, reflectă Paula, și nu constituia nicio ilegalitate din partea lor, ceea ce era singura linie pe care n-ar fi încălcat-o niciodată — nici chiar pentru a-l ataca pe Starflyer. *Cu toate că în momentul de față este o linie foarte încețoșată.*

— Potrivit Păzitorilor, Starflyer va reveni pe Far Away după ce Commonwealthul va fi distrus.

— Nu știusem asta.

— A fost amintit în mai multe dintre shotgunurile lor. De-a lungul deceniilor, le-am studiat intens conținutul și Johansson pare destul de convins în această privință. De fapt eu suspectez că are foarte mare legătură cu echipamentele neobișnuite pe care, recent, ei au încercat să le aducă prin contrabandă pe Far Away.

— Bun, așadar Starflyer vrea să revină pe Far Away. În ce fel ne ajută asta pe noi?

— Complexa conexiune dublă de găuri-de-vierme cu Far Away este subvenționată de Commonwealth. Ar trebui să sugerezi retragerea finanțării, închizând efectiv găurile-de-vierme și oprind întoarcerea lui Starflyer.

— Hopa! Justine surâse răutăcios spre paharul ei. Asta-i va irita pe unii.

— Așa se și intenționează, mai ales pe Halgarthi și Sheldoni. Reacția lor va fi informativă. În tot cazul, ne va arăta care le sunt aliații politici.

— Aș putea s-o includ ca pe o clauză adițională în bugetul de finanțare al Marinei care va fi prezentat săptămâna viitoare. Este justificabilă, deoarece va devia bani de la Far Away la Marină. Lasă-mă să vorbesc cu Crispin — el s-a împotrivit mereu subvenționării lui Far Away.

— Mulțumesc. Ar trebui să adaug că poate să implice un nivel considerabil de risc pentru tine. Fratele tău Thompson a fost ucis pentru că a intervenit în aranjamentele de transporturi către Far Away. Poate că ar fi bine să-i ceri senatorului Goldreich să propună el clauza, ținând seama de... starea ta.

Îi fu imposibil să-și stăvilească îmbujorarea care i se ridică în obraji, deși o fixa cu privirea pe Justine.

— La ce *stare* te referi?

— Cred că ești însărcinată, doamnă senatoare. Anumite semne sunt evidente. Și mi-ai spus că-i vei oferi lui Kazimir singurul cadou pe care i-l mai poți oferi. Bănuiesc că acela a fost motivul real pentru care corpul i-a fost dus la clinica familiei voastre din New York.

Justine plecă ochii.

— Da. Ai dreptate în toate privințele. Aș dori însă, te rog, să păstrezi asta pentru tine.

— Bineînțeles, doamnă senator. Totuși riscul... ai fi realmente momeala.

— Presupun că tu și tata ați ținut seama de asta.

— Securitatea ta personală va fi modernizată și instalată înainte să faci propunerea legată de Far Away. Securitatea Senatului are câțiva agenți operativi wetcablați la un nivel capabil de a-i face față asasinului lui Starflyer.

— Să mă plimb în parc, atunci.

— Nu tocmai.

— O să-mi programez o întâlnire cu Crispin. Poți începe să-mi modernizezi securitatea.

— Mulțumesc, doamnă senatoare.

* * *

Justine rămase pe canapea mult timp după plecarea Investigatoarei. Posibilitatea ca Wilson Kime să accepte existența lui Starflyer era o reușită fenomenală. Deși, cu cât considera mai mult implicațiile, cu atât devenea mai îngrijorată. În momentul acela era complet singură în Senat în convingerea ei, ceea ce o făcea foarte vulnerabilă. Introducând posibilitatea ca Starflyer să fie autentic, ea avea să se expună distrugerii politice de către Halgarthi, posibil împreună cu Sheldonii. Înainte de a face totul public, aveau realmente nevoie de dovezi incontestabile.

Dar, la urma urmelor, asta a fost dintotdeauna problema.

Iconul ce reprezenta codul pe care Kazimir i-l trimisese când murise continua să fie un punct azuriu strălucitor la marginea vederii virtuale. O ispită permanentă. Degetul ei virtual se ridică și-l atinse. Dădu vina pe hormoni.

* * *

După cum se cuvenea pentru liderul comunității africane, cabinetul lui Ramon DB era de fapt mai mare ca al lui Thompson. Pe pereți atârnau scuturi străvechi și blănuri; hologramele reprezentau peisaje vaste de pe toate planetele africane. Chiar în mijloc, imaginea cea mai mare era o vedere panoramică a lui Kilimanjaro, făcută cu un secol în urmă, când

gheţarii de pe vârf se extinseseră din nou, readucând muntele colosal la gloria sa anterioară. Alături era o fotografie mai mică, cu Ramon pe vârful vulcanului, îmbrăcat în haine termice groase de drumeţie, stând lângă marginea gheţarului şi surâzând mândru spre obiectiv.

Justine lăsă capul pe un umăr şi o examină.

— Ştii, aş fi putut să jur că fusesem alături de tine când a fost făcută. Ce ciudat, trebuie să fi suit iarăşi acolo sus fără mine! Şi în aceleaşi haine...

— Eu... ă-ă-ă... Acesta este un cabinet politic, vorbi bărbatul stingher. Tot ce-i aici trebuie să-mi simbolizeze electoratul, pe cei pe care-i reprezint, pe cei care au nevoie de ajutorul meu.

— Şi ce-ar putea fi mai simbolic decât o soţie albă? Uniunea dintre două culturi şi rase. Clădirea unei punţi. Un parteneriat de iubire. Care să arate că toţi suntem mai presus de conflictele trecutului. Crearea unui Commonwealth de egalitate şi corectitudine. Un Commonwealth în care culoarea pielii pur şi simplu nu...

— Bine, bine! Am înţeles ideea. Dumnezeule, femeie!

— Deci o s-o schimbi? N-o să mai fiu o non-persoană?

Cumva, Justine izbuti să se abţină să nu râdă. Era dificil, fiindcă Ramon arăta teribil de vinovat şi-i punea în evidenţă aspectul de vulnerabilitate pe care femeia îl adora. Ea se distrase întotdeauna tachinându-l.

— Bineînţeles, o voi supune mai întâi unei deliberări, rosti el simulând demnitatea.

— Vai, dar mulţumesc, domnule senator! Vă puteţi baza pe votul meu.

— Există vreun motiv pentru care ai venit aici, cu excepţia celui de a mă lua peste picior?

Amuzamentul dispăru de pe faţa ei.

— Da. Am nevoie de un sfat foarte serios.

— Şi ai venit la mine? Sunt măgulit. Acest sfat *serios* este de natură politică sau personală? Ştiu că nu poate fi vorba de ceva corporativ, îmi amintesc opiniile lui Gore faţă de ideologia mea. Cum obişnuia să-mi spună?

— Un încuiat stângist plângăcios care n-are habar cum funcţionează lumea adevărată este probabil singura exprimare pe care o pot repeta într-un cabinet atât de simbolic ca acesta.

Ramon râse și-o sărută pe obraz. Justine fu neliniștită de răceala pielii lui și de pelicula subțire de transpirație de pe frunte.

— Așa că nu trebuie să-ți faci griji, nu intenționez în niciun caz să-ți solicit un sfat de natură politică, rosti ea după ce se așezară pe o banchetă lungă din lemn de tec sculptată cu siluete de antilope.

Își simți stomacul răscolindu-se din nou și-și duse mâna la gât. Nu putea face absolut nimic pentru a opri fiorul care-i străbătu corpul.

— Nu te simți bine? întrebă Ramon cu fața încruntată de grijă autentică.

— Sunt oricum mai bine ca tine. Îi zâmbi slab. Mult mai bine.

Ridică palma la gură, când stomacul i se răzvrăti încă o dată.

Ramon o cerceta cu atenție. Se aplecă puțin mai aproape, de parcă nu-i venea să creadă ceea ce vedea.

— Doamne Dumnezeule, ești gravidă!

— Da.

— Eu... Asta-i... Felicitări!

— Mulțumesc, Ramon.

Fu îngrijorată că va începe să plângă. *Ai naibii hormoni.*

— Ești într-adevăr gravidă. Trebuie să fie un bărbat realmente extraordinar. N-ai făcut asta nici pentru mine. Copilul nostru a fost crescut într-un uter artificial.

Nu putea face absolut nimic ca să se oprească. Lacrimile i se rostogoleau întruna.

— E mort, icni ea. Mort definitiv, Rammy! Și nu-i decât vina mea!

— Mort? Brațele bărbatului o cuprinseseră, alunecând cu ușurință în vechea poziție confortabilă, cu capul Justinei pe umărul lui și obrazul lipit de gât. Vorbești despre băiatul acela din LA Galactic?

— Da.

— De-aceea te pedepsești în felul ăsta?

— Nu. Este copilul nostru. Vreau ca el să fie în securitate. În felul ăsta pot să fiu sigură.

— Te cunosc eu, rosti Ramon liniștitor. Asta-i penitența la care te supui.

— Poate. Nu știu.

— Trebuie să fi fost un bărbat cu totul deosebit.

— A fost. Iar eu am fost o idioată că m-am implicat. Se retrase și smârcâi din nas, ștergându-se cu palma la ochi. Totu-i atât de-al naibii de complicat...

— A fost un tânăr care credea într-o cauză. Toți cei mai bătrâni de un secol invidiază asta. Poate că suntem în stare să cumpărăm corpuri tinere prin reîntinerire, dar integritatea și intensitatea tinereții rămân de-a pururi amintiri tot mai șterse.

— Nu-nțelegi. El a fost realmente ucis de Starflyer.

Ramon se încordă ușor și o fixă cu privirea.

— Nu cred că vorbești serios.

— Ba da. De-aia am venit aici. Unii dintre noi sunt convinși că Starflyer există cu adevărat și că Păzitorii au dreptate.

— Justine, nu se poate! Nu trebuie să faci asta. Este o reacție față de pierderea pe care-ai suferit-o, la fel ca sarcina. Vrei să crezi în ceea ce credea el.

— Nu-i vorba numai despre mine, Rammy. Mulți dintre noi avem aceeași părere; și în curând ni se va alătura un jucător foarte important.

— Ar trebui să discuți asta cu taică-tău. El ar pune capăt rapid oricăror rahaturi. Asta-i ocupația lui.

— Gore a crezut-o înaintea mea.

— *Gore* crede asta?

— Da.

— Dumnezeule! Deci despre asta voiai un sfat?

— Bineînțeles. Cum anume să prezint Senatului ideea că unii dintre membrii săi sunt trădători ai speciei umane?

Ramon se lăsă pe spate și un surâs amuzat i se lăți lent pe chip.

— Cu atenție. Cu foarte, foarte multă atenție! Deci ăsta-i realul subiect legat de Paula Myo? Lupta dintre tine și Halgarthi?

— Da.

— Înțeleg... O să-mi împărtășești vreunele dintre dovezile tale?

— Multe sunt circumstanțiale. Ca să le apreciezi așa cum se cuvine, trebuie să fii de partea receptoare. (În clipa când rosti cuvintele acelea, își dădu seama cât de slab sunau.) În vreo două zile, ar trebui să am dovezi absolute. De aceea pregătesc terenul.

— Tocmai Păzitorii au acuzat-o pe Doy că ar fi agent Starflyer. Pe Președintă însăși!

— Ea nu-i agent Starflyer. Justine își reamintea conversația pe care tocmai o avusese cu Bradley Johansson. Shotgunul acela a făcut parte dintr-o campanie de dezinformare pentru a-i discredita pe Păzitori.

Bărbatul pocni din degete.

— Interesul tău față de reluarea weekendului din Sorbonne Wood face parte tot din asta.

— Am fost manipulați.

— Ca să ne aducă pe picior de război. Da, acum înțeleg. Exact așa cum susțin Păzitorii.

— O spui cu atâta scepticism...

— Și tu ai urmat orbește convingerea tatălui tău?

— Nu, recunoscu ea.

— Atunci dă-mi voie, te rog, să judec singur faptele. Iar pân-acum nu mi-ai oferit nimic.

— Dacă o voi face, dacă-ți arăt dovezi indiscutabile, atunci o să m-ajuți în Senat?

— Justine... Cea mai scumpă dintre toate soțiile mele... Detest să te văd suferind în halul ăsta. Mai întâi, șocul cu Thompson. Actualmente, vinovăția legată de uciderea iubitului tău. Tu ai fost acolo și te crezi responsabilă.

— *Sunt* responsabilă.

— Toate astea te fac vulnerabilă emoțional. În astfel de momente te agăți de cea mai nebunească speranță de izbăvire. Cei ca Păzitorii știu cum să exploateze asta. De-a lungul secolelor sectele și-au rafinat operațiunile de recrutare, până au devenit maestre în extragerea devotamentului și banilor de la adepți în schimbul propriei lor viziuni a mântuirii.

— Îți mulțumesc, scumpule, singură n-aș fi dedus niciodată toate astea. Îi aruncă o privire exasperată: Rammy, m-am ferit de vânătorii de zestre și escrocii în investiții, înainte să se fi întâlnit străbunicii tăi. Din așa ceva nu se pot câștiga bani. Nu-i o escrocherie. Nu-i o religie deformatoare. Este cea mai periculoasă amenințare cu care s-a confruntat specia umană și în același timp cea mai evazivă.

— Nu ți-am putut rezista niciodată când ai fost supărată pe mine.

— Termină!

El își țuguie buzele.

— Rammy, nu contează dacă crezi c-am luat-o razna din cauza durerii. (Palma ei coborî încet pe abdomen.) Ținând seama de starea mea, este perfect scuzabil. Ai putea cel puțin să-mi cânți în strună. Ar fi o terapie bună. Vrei să mă refac, nu?

— Femeie diabolică! Nu pot să câștig niciodată cu tine, este?

— Căsătoria a fost victoria ta. Cea mai mare.

— Aoleu, cât te urăsc.

— Rammy, te rog, concentrează-te; dacă dovada aceasta există, mă vei ajuta?

— Ar trebui s-o văd înainte de a mă decide măcar dacă să-ți ofer un răspuns. Și, Justine, va trebui să fie o dovadă absolută. Trebuie să-l văd pe Starflyer violând-o pe fiica minoră nelegitimă a Papei; toată înregistrarea IST *in flagrante*. N-o să accept nimic altceva. Nici chiar atunci nu voi garanta nimic.

Ea îi răspunse printr-un surâs larg.

— Așadar este altă blondă înaltă?

— Femeie rea! O strânse iarăși cu blândețe în brațe. Acum vreau să-mi promiți ceva.

— Ce?

— Dacă dovada aceea nu va apărea, o să mergi la cineva care te poate ajuta cu suferința asta?

— Cred că glumești. La psihiatru? Eu?

Bărbatul o țintui ferm cu privirea.

— Este greu să-mi promiți? Știi doar că ai dreptate, așa că nu va fi nevoie niciodată s-o faci.

— Te-am învățat bine, este?

El strânse modest din umeri.

— Îți dai cuvântul?

— Da.

— Mulțumesc. Se aplecă și o sărută pe frunte: Iar dacă ai nevoie de cineva care să fie lângă tine la naștere...

— Oh, Rammy. (Lacrimile amenințau să revină.) N-aș putea apela la altcineva.

* * *

Justine tocmai ajunsese la elevatoarele din capătul lungii aripi estice a Clădirii Senatului, când se declanșă alarma. Ea

se întoarse și văzu toate ușile deschizându-se pe coridorul larg, cu personalul privind în jur derutat. O lumină stroboscopică chihlimbarie pulsa deasupra ușii care ducea la apartamentele lui Ramon DB.

— Nu! icni femeia.

Șocul îi transformase mușchii în gheață; nu se putea clinti. *El este! Asasinul. Este aici.*

— Apel prioritar de la senatorul Ramon DB, o anunță e-majordomul.

— Autorizare, murmură ea cu greu din cauza mușchilor parcă paralizați ai gâtului.

— Justine...

— Rammy! Rammy, ce s-a-ntâmplat?

— Ah, futu-i, ce mai doare...

— Ce este? Te-a-mpușcat?

— Să mă-mpuște? Pieptul meu. Doamne... M-am lovit la cap când am căzut. Văd sânge...

— Pieptul?

— Da. Mitchan încearcă să mă facă să beau apă. Prostul!

— Lasă-l să te-ajute.

— N-o să-l las, dacă scoate defibrilatoarele.

Justine începu să alerge, împingându-se printre nenumăratele persoane care se revărsaseră în coridor. Parcursese jumătate din distanță, când trei paramedici ieșiră din liftul pentru marfă, strigând tuturor să se dea la o parte, iar o targă automată pentru urgențe se repezi după ei, urmată de doi medboți.

— A sosit echipa de prim-ajutor, Rammy. O s-ajungă imediat.

— Ah, bine... În sfârșit, niște analgezice decente.

— Cum de-ai putut lăsa lucrurile s-ajungă pân-aici? Ți-am spus, te-am avertizat să-ți supraveghezi regimul. De ce n-asculți niciodată?

— Țț, țț, țț. Nu-i chiar așa de rău. Cel puțin mi-am amintit să-mi copiez memocelula azi dimineață.

Paramedicii năvăliră prin ușa care ducea la apartamentele lui Ramon. Justine îi urmă, grăbindu-se prin anticamere unde asistenți juniori și interni îngrijorați stăteau transfigurați în prag, cu chipurile încremenite în expresii înspăimântate.

Ramon se afla pe podea în fața banchetei din lemn de tec pe care abia stătuseră. Când căzuse, se lovise cu capul de un braț al banchetei. Sângele dintr-o tăietură deja învinețită de sub ochi îmbibase covorul. Mitchan, principalul lui consilier, îngenunchease lângă el cu ochii umezi de lacrimi neliniștite. Un pahar fusese răsturnat și apa dilua pata de sânge.

Un paramedic îl împinse pe consilier în lături. Roba lui Ramon fu desfăcută. Paramedicii începură să-i aplice module din plastic pe piele. Brațe mici se descolăciră din medboți și porniră să apese duze și ace în carnea bărbatului.

Justine rămase în spatele târgii automate, străduindu-se din puteri să nu pară neliniștită. Putea să vadă cât de greu îi era lui Ramon să respire. Se crispa la față de fiecare dată când pieptul i se ridica în tremurături superficiale. Pe obraz îi curgea o dâră de salivă plină de băsicuțe. Ochii li se întâlniră.

— Toniea Gall va prelua șefia comunității africane, șuieră el chinuit.

— Nu vorbiți, domnule senator, rosti un paramedic și-i acoperi fața cu o mască de oxigen.

El o împinse la o parte.

— Fii atentă la ea, spuse privind-o insistent pe Justine.

Masca de oxigen fu apăsată înapoi, ferm. Paramedicul îi fixă mâinile.

— Domnule senator, ați suferit încă un infarct.

— „Încă unul"! chițăi Justine.

Era furioasă pe el și în același timp speriată.

Ramon o privi trist pe deasupra măștii.

— Vă vom seda, domnule senator, rosti paramedicul. De data aceasta va trebui să vă supuneți reîntineririi. Inima nu vă mai poate susține. Medicul v-a spus-o deja.

În vederea virtuală a Justinei apăru text. **Gall nu este o aliată. Nu pentru tine. Ea vrea președinția. Nu se va implica în controversă, nu la scara asta.**

— Înțeleg, spuse ea încet.

Îmi pare rău, Justine. Te-aș fi ajutat, știi asta. Du-te la Crispin, dar fii atentă, este un porc bătrân și viclean.

— Da, o să fiu atentă, Rammy.

Un medbot îi înfipse un ac în artera carotidă. Bărbatul clipi iute.

Vino și vizitează-mă când sunt iarăși tânăr.

— În fiecare zi, îți promit.

Asta-i bine. O să economisesc o avere cu onorariile la Lumea Tăcerii.

Ea râse, chiar în vreme ce lacrimile îi șiroiau pe obraji. Ramon aruncă o ultimă privire confuză spre cabinetul său, apoi închise ochii.

Ne vedem peste optsprezece luni.

* * *

Petrecu o zi și jumătate ca să se infiltreze în matricele uriașului bloc cu apartamente de pe Park Avenue. De unul singur n-ar fi reușit niciodată, așa că fusese nevoit să utilizeze câteva cohorte mai pricepute în manipularea sistemelor electronice omenești. Oamenii bogați își priveau cu foarte multă seriozitate securitatea și utilizau pentru protecții cele mai avansate și sofisticate matrice.

După ce datele false fuseseră introduse, sosi la bloc cu un taxi. Doi portari stăteau afară, de o parte și cealaltă a intrării largi cu marchiză, purtând livrele tradiționale, cu haine lungi cu nasturi din alamă și mănuși albe vârâte sub epoleți. Îl salutară când trecu prin ușa rotativă și intră în recepția vastă din marmură în stil Art Deco. Recepționerul sobru dinapoia biroului mare și curb nu era la fel de primitor. Fu nevoit să-i spună identitatea sa curentă și pe cine ar fi trebuit să viziteze, după care fu verificat pe lista zilei respective. Când legitimitatea îi fu confirmată, recepționerul își permise un surâs scurt, înainte de a-l conduce la unul dintre lifturi.

După ce ușile incrustate cu oglinzi se închiseră, el puse iute mâna pe i-punct și modifică instrucțiunile ascensorului. Îl duse până la ultimul etaj, al patruzecilea.

Ușa de la apartamentul senatoarei Justine Burnelli fusese cel mai dificil de infiltrat de către cohorte. Marea ei Familie își instalase propriile sisteme în apartament, iar acestea erau chiar mai sigure decât ale blocului. Stătu în fața ușii și așteptă răbdător să fie scanat de senzor. Ușa clicăi și se deschise.

Trecu prin camerele vaste, cu mobilele și obiectele de artă ce-i confereau aspectul de muzeu. Când ajunse în sufrageria întunecată în care exista o masă de mahon veche de cinci sute

de ani, fembotele își începură rutina zilnică de curățenie. Zeci de dispozitive ieșiră din nișele situate în debaraua utilitară de lângă bucătărie și începură să aspire, să lustruiască și să dezinfecteze. Îl ignorară, mișcându-se în jurul picioarelor sale, pe când își continuă inspecția. În reședință nu exista niciun personal de monitorizare; senatoarea îl aducea întotdeauna cu ea din conacul rural al Familiei din Rye. Adesea, ea înnopta singură aici.

Când apărea, era însoțită de câțiva bodyguarzi, fie ai Familiei, fie ai Securității Senatului. Aceștia urmăreau orice amenințare din exterior. El trebuia să aștepte pur și simplu până ce toți se pregăteau de culcare.

În cele din urmă decise că dormitorul senatoarei era locul cel mai bun în care s-o aștepte. Se așeză pe pat și-și începu veghea.

* * *

Așteptase mai bine de douăzeci și patru de ore, când matricea de management a apartamentului receptă un ordin încriptat din partea senatoarei de a permite accesul unei echipe de suport tehnic de la Securitatea Senatului. Aceasta sosi peste alte două ore: trei bărbați, fiecare cu câte două valize ticsite cu echipamente suplimentare de securitate. Îi privi prin senzorii blocului de apartamente când opriră în parcarea subterană a clădirii și apoi luară liftul de serviciu.

Pe când suiau spre etajul patruzeci, el intră în bucătărie. Frigiderul era încastrat în perete: un cabinet metalic înalt de doi metri, cu uși duble. Le deschise repede, scoase mâncarea afară și demontă rafturile, rezemându-le de un perete. Toate pachetele cu alimente le așeză pe fundul frigiderului. În felul acesta avea loc destul înăuntru. Își activă câmpul de forță la nivelul minim pentru a-și menține temperatura corpului și se așeză pe mormanul de mâncare, închizând ușile în urma lui.

Auzi echipa intrând în apartament, cu valizele rulând în urmă.

— Hristoase, ia uite-aici! exclamă unul. E cum ar fi avut împărații de pe timpuri.

— Ia uite la panoramă!

— Frate, eu nu-mi pot permite nici măcar IST-uri cu ceva de felu-ăsta.

— Ai dracu' bogătani, toți sunt la fel.

— Hai, băieți, am venit aici să facem o treabă, da? Mai puțină superioritate morală și mai multă muncă.

— Vorbești ca unul dintre ei.

— Mai exact ca unul dintre asistenții lor. Senatorii pe care i-am cunoscut realmente nu sunt foarte nasoi.

— Mă scârbesc absolut toți. Știi că Piallani are câte patru fete pe săptămână? Curve cu tot felul de ciudățenii reprofilate, pe care le-aduce din spațiul de fază III. Figurează chiar pe nota ei de plată — cheltuieli pentru divertisment. Contribuabilii achită notele de plată.

— Faci mișto de noi?

— Puritanii sunt cei mai naspa. Ai văzut cum își tratează Danwal personalul?

Membrii echipei avansară în apartament, făcând evaluări și schițând o schemă de instalare. Avură nevoie de șapte ore pentru a consolida securitatea. Matrice suplimentare fură acordate cu cele existente și senzori suplimentari fură cablați în rețeaua apartamentului. Software-ul fu actualizat.

Doi membri ai echipei folosiră dozatorul pentru apă rece al frigiderului în timp ce lucrară în bucătărie. Din fericire, duza acestuia era montată la exterior.

El nu-și putu utiliza senzorii activi pentru a determina natura specifică a hardware-ului pe care-l instalau, dar auzi destule ca să înțeleagă parametrii de bază ai sistemului. Fișierele de date personale ale oricărei persoane ce folosea ascensoarele ar fi fost examinate instantaneu de Securitatea Senatului. Păsările care zburau pe lângă ferestre aveau să fie observate. Până și musafirii urmau să fie monitorizați constant când se deplasau prin apartament.

Noile scanere erau modele active și doar învelișul metalic al frigiderului îl proteja de ele. Dacă ar fi ieșit, alarma s-ar fi declanșat imediat. Nu se putea conecta la un nod al cibersferei, pentru a-și anunța cohortele despre ce se întâmplase, întrucât sistemul ar fi detectat emisia, iar noul software ar fi direcționat orice apel prin IR a Securității Senatului.

Nu putea decât să stea în frigider. Nu-i păsa, ajunsese în locul unde trebuia, era ascuns și avea alimente pentru câteva zile. Fostul Bruce McFoster se instală cât mai bine pentru a-și aștepta ținta.

* * *

În dimineața aceea, majoritatea emisiunilor de știri anunțară că senatorul Ramon DB fusese supus pe neașteptate tratamentului de reîntinerire. Alic Hogan o afișă pe Alessandra Baron pe unul dintre ecranele de pe tăblia biroului său, cu sonorul la minimum. Femeia invitase în studio trei analiști din Washington și discuta despre implicațiile politice. Analiștii era prudenți; deoarece Senatul era mai mult sau mai puțin unificat în răspunsul său față de amenințarea Dysonilor, politica socială și economică fusese practic trecută pe linie secundară. Principala speculație era legată de numele celui care avea să preia conducerea comunității africane. În mod clar, Toniea Gall era principala favorită, deși Dinastia Mandela nu se proclamase public în favoarea ei.

Tarlo ciocăni la ușă și intră fără să aștepte un răspuns.

— Șefu', am ceva ce te-ar interesa s-auzi.

— Mulțumesc, încuviință Hogan.

E-majordomul lui tăie sonorul Alessandrei Baron. De când Securitatea Senatului introdusese solicitarea de supraveghere, Alic se obișnuise s-o acceseze ori de câte ori avea emisiune. Deocamdată nu izbutise să priceapă motivul pentru care Paula Myo dorise să fie monitorizată. Emisiunea lui Baron era chiar excelentă, cu reporteri investigatori de teren, dar și cu bârfele mondene standard, și era limpede că femeia avea contacte politice la nivel foarte înalt. Documentariștii ei erau la fel de tenaci ca orice detectiv al poliției atunci când simțeau vreun iz de scandal sau escrocherii financiare. Însă nimic din toate astea nu-i oferea lui vreun temei pentru misiunea de supraveghere. În ciuda faptului că se bucura de confidența amiralului, care afirmase că solicitarea fusese o provocare deliberată inspirată de Burnelli, Alic pur și simplu nu putea să creadă așa ceva. Paula Myo nu era genul de persoană care să acționeze din răutate. Acesta era de altfel unul dintre motivele pentru care el menținuse supravegherea. În ciuda politicii murdare, s-ar fi

putut ca de aici să iasă ceva; dacă așa avea să se întâmple, dorea ca biroul Paris să primească recunoașterea care i se cuvenea. Dacă s-ar fi dovedit o falsă alarmă, nu putea fi învinuit pentru alocarea de resurse.

Tarlo se așeză în fața biroului și pe chipul său bronzat se lăți un surâs.

— Avem un rezultat de la mandatul Shaw–Hemmings. De data asta s-ar putea să fie o pistă mai substanțială. Banii au sosit prin intermediul unor obligațiuni guvernamentale RDNG, care sunt ca niște bancnote de un milion de dolari; le poți lua peste tot, totuși pentru a le onora ai nevoie de un cod de autorizare. Au fost livrate manual la birourile companiei finanțatoare pe Tolaka. Potrivit arhivelor de acolo, codul de autorizare a fost descărcat după aceea la biroul managerului lor.

— Nu știam că oamenii mai utilizează asemenea metode.

— Șefu', industria financiară are mai multe moduri clandestine de a mișca banii decât orice dealer de armament de pe piața neagră.

— De ce nu s-a folosit un cont de utilizare unică?

— Fiindcă astea rămân curente și noi le putem accesa cu mandat. Deci, fii atent — obligațiunile RDNG au fost emise acum treizeci de ani.

— Așadar este o urmă rece?

— Păzitorii credeau că-i de-a dreptul înghețată, ceea ce-i o mare eroare. Trezoreria RDNG este notorie pentru lipsa de cooperare în acordarea de acces la arhivele sale. Dar în climatul actual... Va trebui să contactezi direct trezoreria, ceea ce poți face prin ministrul lor de Finanțe. M-am gândit că ar putea-o face oficiul amiralului. De asemenea, ne-am putea interesa dacă au vândut alte obligațiuni aceluiași cumpărător.

— Bine, o s-aranjez lucrurile.

Privi ecranul care o arăta pe Baron. Femeia îl adusese în studio pe senatorul Lee Ki pentru un interviu; amândoi arătau relaxați și nepăsători, de parcă ar fi ieșit la o cafea.

— Cât crezi că va dura această vânătoare a comorii?

Tarlo strânse din umeri.

— Să fiu sincer, nu-mi pot reaminti ca până acum să fi trecut vreodată de primele trei verigi din lanț. Poate c-o să avem noroc cu obligațiunile. Este prea devreme ca să ofer un răspuns.

— Bine.

Alic dorise să audă că erau pe punctul de a da marea lovitură, că întreaga structură financiară a Păzitorilor va fi demascată și că-i vor neutraliza complet. *Copilării*, își spuse el iritat. Privi către biroul deschis, încercând să vadă echipele. Mai bine de jumătate din mese erau goale.

— Renne cum se comportă?

— Haide, șefu', doar știi că-i cea mai bună Investigatoare din biroul ăsta.

— Bine. Apreciez loialitatea. Alic îi zâmbi cu simpatie bărbatului. Ia zi, se înregistrează vreun progres în cazul marțian?

— Din păcate, nimic. Nimeni nu-și poate imagina pentru ce ar fi avut nevoie Păzitorii de datele alea. Am înaintat problema echipei tehnice pe care am înființat-o pentru a-ncerca să găsească vreun sens echipamentelor interceptate pe Boongate. Cele două cazuri ar trebui să fie legate, nu? Poate că datele marțiene îi vor ajuta să deducă ceva din componentele alea stranii de generatoare de câmpuri de forță.

— Asta-i o idee bună.

— Renne a sugerat-o, rânji Tarlo.

— Bine, surâse Hogan acceptându-și relaxat înfrângerea. Haide, acum șterge-o înapoi la treabă! Până la sfârșitul zilei, o să te-anunț despre arhivele trezoreriei RDNG.

— Mersi, șefu'.

Felul în care spusese *șefu'* aproape că-l făcu pe Alic să-l creadă.

* * *

Străduța era într-un cartier scăpătat al Parisului. Îngustă și ponosită, deloc diferită de alte zece–unsprezece aflate pe o suprafață de un kilometru pătrat în jur. Clădiri comerciale înalte se ridicau de ambele părți, cu fațadele acoperite de ferestre zăbrelite și cu obloane metalice coborâte și încuiate peste ușile de acces pentru încărcare. La jumătatea străzii exista o ușă mai mică decât restul, din scânduri solide de nuc vopsite în gri, e-protejată pe dinăuntru. În timpul zilei lăsa impresia că s-ar putea deschide în vreo magazie veche, deși era permanent închisă. De fapt, era intrarea unui club. Pe afară nu exista

nicio firmă, niciun indicator. Dacă trebuia să întrebi, însemna că nu erai suficient de trendy ca să intri.

La ora două și jumătate noaptea, coada celor care sperau să pătrundă acolo se întindea pe cealaltă jumătate a străduței înguste și murdare. Fermecătorii, importanții, faimoșii și cei doar bogați se foiau laolaltă, se plângeau de frig și lipsa de demnitate, ingerau, inhalau și infuzau o mare varietate de substanțe narcotice, urinau pe ziduri și așteptau o minune măruntă, care să le ofere intrarea. Era însă zadarnic. Ușa gri banală era păzită de două gorile uriașe, dezbrăcate până la brâu pentru a-și putea etala crustele de crom bulbucat stilate ale implanturilor metalice de amplificare musculară, aidoma unor cyborgi retro-futuriști.

Paula parcurse străduța până ajunse în fața cozii, stârnind murmure în egală măsură de uimire și ostilitate. Una dintre gorile zâmbi politicos și ridică șnurul de catifea, lăsând-o să treacă.

— Distracție plăcută, domnișoară Myo, îi spuse într-o șoaptă care bubui ca tunetul.

— Mulțumesc, Petch, rosti femeia când trecu pe lângă bodyguardul de două ori mai înalt ca ea.

Muzică atât de sonoră, încât se apropia de limita durerii; pereți, podea și plafon negre, producând o beznă care ducea la mijirea ochilor, până ce instalația de deasupra DJ-ului mastermix înflorea în impulsuri holografice orbitor de intense; corpuri atât de strâns apropiate, încât simțeai transpirația celorlalți ștergându-se pe tine când înaintai; căldură de Sahara; băuturi cu prețuri disprețuitor de mari; un ring de dans așa de ticsit că nu puteai face altceva decât să te unduiești într-o imitație a sexului — cu excepția celor cinci oameni din mijloc, care nu imitau nimic. Nimeni nu părea să aibă peste douăzeci și cinci de ani: băieți în costume șic și fete în crâmpeie de vestimentație de firmă.

Paula își croi drum agresiv spre bar. Din fericire nu trebuia să răcnească până la răgușeală ca să comande ceva de băut. Barmanul încuviință în chip de salut și-i amestecă imediat un cocteil „peach sunset".

Femeia sorbi din pahar, după care se ridică pe vârfurile picioarelor, ca să privească peste coafurile bizare și scumpe.

Printre toate hainele de ultimă modă, uniforma lui Tarlo sărea imediat în ochi. Alte două minute de îmbrânceli și ajunse lângă el.

— Bună! țipă ea.

Negresa înaltă de care se freca Tarlo îi aruncă o privire de ucigaș în serie. Nu părea la locul ei pe chipul remarcabil de frumos.

— Șefa! surâse Tarlo, surprins și încântat.

— Trebuie să vorbim.

Bărbatul o sărută senzual pe negresă și-i zbieră ceva direct în ureche. Ea aprobă fără chef, îi trimise Paulei o ultimă căutătură de vendetă sângeroasă, apoi se îndepărtă unduindu-se pe tocurile înalte.

Merseră împreună la capătul barului și Paula mai comandă un cocteil. Aproape că simțea cum se deshidratează. Aici era întotdeauna infernal de cald.

— Ce mai faci? urlă Tarlo.

— Îl irit pe amiralul Columbia.

Tarlo ridică o sticlă frapată de bere braziliană și o duse la buzele zâmbitoare.

— Cea mai bună slujbă din galaxie.

— Pe-aproape. Am nevoie de-o mică favoare.

— Șefa, știi doar... orice.

— Este un caz vechi în care vreau s-arunci o privire pentru mine. Mai ții minte spargerea de la Dudley Bose? A fost înainte de zborul lui *A doua șansă*.

— Vag...

— Pe-atunci am verificat-o și n-a părut să fie nimic. Acum nu mai sunt la fel de sigură. Este implicată o fundație de caritate, Cox Educational, care ar putea fi un paravan pentru spălare ilegală de bani. Cred c-a fost utilizată de mafioți cu conexiuni politice.

— Ești sigură?

— Trei dintre administratorii ei au dispărut după ce am început investigațiile. Ai putea să revezi pentru mine conturile fișate în biroul Paris?

— Ce-ar trebui să caut?

— Orice discrepanțe. Am angajat un expert financiar din exterior să examineze fișierele actuale, dar trebuie să știu ce

vechime are totul. Ar putea exista falsificări de înregistrări oficiale. Dac-așa stau lucrurile, cele fișate în Paris sunt singurele noastre dovezi.

— În regulă. Mâine ți le-am scos.

— Mulțumesc.

— Ce te-a pus pe pista asta dup-atâta timp?

— Am primit un indiciu de la un informator; ăsta-i și motivul pentru care ne focalizăm pe Baron.

— Baron e implicată?

— Informatorul meu afirmă că ea ar fi făcut parte din mușamalizare. Noi nu suntem siguri. Nu încă. Și, Tarlo, te rog nu le spune lui Hogan și celorlalți. Columbia a mai încercat deja să mă blocheze o dată în privința asta. Trebuie să obțin dovada fără să mi se bage bețe-n roate.

— Hogan habar n-are ce se-ntâmplă la birou. Nu-ți face griji, te poți bizui pe mine.

Paula îl sărută pe obraz, aidoma unei surori.

— Mulțumesc. Acum cred c-ar fi bine să revii la prietena ta. Poate c-așa o să pot supraviețui până dimineață.

Îl privi strecurându-se înapoi în îmbrățișarea transpirată a mulțimii, către locul unde fata îl aștepta cu nerăbdare iritată. Simți cum un nod de tensiune interioară se destinse în ea. Tarlo părea să fi înghițit vechea momeală a favorului. Ori asta, ori era un actor superb. De acum n-avea să mai treacă mult până s-o știe cu certitudine.

8

Paula folosise aproape toate tipurile de sisteme de transport pe care le inventase rasa umană, însă modulele de călătorie din Îngerul Înalt o descurajaseră întotdeauna. Felul în care deveneau transparente dinspre interior, viteza enormă și câmpul gravitațional perfect menținut se combinau într-o dezorientare insidioasă de *montagne russe*. Acum știa că trebuia să țină ochii ferm închiși din clipa în care suia și până ce un *ping* discret o anunța că ajunsese la destinație.

Când coborî din modul, era așteptată de doi membri ai trupelor de securitate ai Marinei, în costume blindate, care o salutară milităros.

— Amiralul vă așteaptă, doamnă Investigator, spuse unul dintre ei.

Paula încuviință și ridică ochii. Se afla la baza Pentagonului II. Prin domul complet opac de deasupra difuza o lumină crem. Îngerul Înalt era în conjuncție majoră deasupra lui Icalanise, cu Atolul Babuyan orientat direct spre steaua locală. Nu putea să zărească absolut nimic afară.

Gărzile o escortară în lift. Când ajunse la ultimul etaj, fu luată în primire de Anna.

— Mă bucur să te revăd, îi spuse ea.

— Mulțumesc. Cum este viața de femeie măritată?

— Ocupată.

Întinse o mână, arătându-i inelele.

— Frumos, aprobă Paula.

— Te așteaptă. Oscar e cu el.

Paula nu se așteptase la așa ceva.

— Bine.

Din cauza luminii albe și uniforme a domului de afară, era greu de precizat dacă ferestrele din cabinetul lui Wilson erau sau nu transparente. Ținând seama de faptul că aceasta ar fi trebuit să fie o întâlnire ultraprotejată, Paula bănui că erau etanșate. Ea nu ceruse lucrul acesta; în mod destul de evident, își făcuse apariția în toiul unei certe.

Wilson stătea îndărătul biroului său, cu trăsăturile prelungi încordate de enervare. Oscar era în fața lui, în picioare, cu mâinile în șolduri, pironindu-l cu privirea.

— Probleme? întrebă femeia.

— Una singură, dar uriașă, răspunse Oscar. Furia îi dispăru de pe chip și se trânti moale în scaunul cel mai apropiat: Futu-i maica mă-sii!

— Ce se întâmplă? întrebă Paula.

— Te-am invitat aici, deoarece am avut dovada unei trădări foarte serioase petrecute în timpul expediției *A doua șansă*, rosti Wilson. (Părea tot iritat și degetele îi răpăiau pe tăblia biroului.) Aveam nevoie de sfatul tău în privința Păzitorilor. Iisuse, dacă ei au dreptate...

— Ați *avut* dovada? întrebă Paula.

Nu-i plăcuse cum accentuase Wilson cuvântul acela.

— Să-ți arăt, zise Oscar.

Pe o secțiune lată a peretelui cabinetului începu să fie proiectat zborul navetei între nava stelară și Foișor. În timp ce micul vehicul își părăsi hangarul, Oscar comentă, explicând orientarea antenei și direcția în care fusese ațintită. Paula privi totul, fascinată. Era realmente o dovadă concretă, nu circumstanțială, că cineva acționa în mod activ împotriva intereselor speciei umane. Unul dintre agenții lui Starflyer se găsise la bordul lui *A doua șansă*.

— Mulțumesc, rosti ea cu sinceritate discretă. Este exact ceea ce aveam nevoie.

Reacția emoțională față de revelație era mai puternică decât se așteptase, ca și cum ar fi fost ușor amețită de alcool.

— Nu, nu este, zise Wilson scurt. Și asta-i problema dracu'! Asta-i o înregistrare pe care Oscar a făcut din înregistrările noastre principale.

— Am trecut în revistă datele din *A doua șansă* când am fost la bordul *Apărătoarei*, explică Oscar. Un Păzitor mă contactase

și spusese destule ca să-mi trezească unele dubii. Am început să răscolesc prin înregistrările vechi și am găsit asta.

— Cunoști un Păzitor? întrebă Paula.

Oscar privi precaut spre Wilson. Amiralul se uita drept înainte, inexpresiv.

— Susținea că-i reprezintă pe Păzitori, preciză Oscar. Vreau să spun că n-au ecusoane sau legitimații de membri. Practic n-am de unde să știu dacă spunea adevărul.

— Înțeleg. Continuă.

— Amiralul vrea să sublinieze că asta — Oscar flutură din braț către imaginea încremenită a antenei — este o copie neoficială a înregistrărilor protejate ale navei.

— Și? întrebă Paula.

— Dă-mi voie să-ți rulez înregistrarea oficială a aceluiași senzor, spuse Wilson.

Imaginea încremenită pâlpâi și dispăru. Apoi înregistrarea reîncepu, prezentând suprastructura lui *A doua șansă* care creștea în cadru, pe măsură ce naveta părăsea hangarul. Jeturi de poziționare scuipară vapori de sulf, rotind vehiculul. Porni spre Foișor, lăsând în urmă gigantica navă stelară. Imaginea încremeni.

— La dracu'! rosti Paula.

— Acum două zile am stat împreună aici, privind exact aceeași nenorocită de înregistrare oficială, zise Oscar. Arăta antena orientându-se exact cum face în copia mea. Când am rulat-o azi...

Izbi puternic cu pumnul în brațul scaunului. Principala antenă de comunicații de pe *A doua șansă* continua să fie pliată în nișa ei de pe fuzelaj.

Paula își plimbă privirea de la un bărbat la celălalt.

— Cine mai știa?

Wilson își drese glasul stângaci.

— Doar noi doi.

— Oscar, le-ai spus Păzitorilor ce-ai găsit? întrebă femeia.

— Nu. De când am revenit din misiunea de cercetare, n-a mai existat niciun alt contact.

— Există un jurnal de acces la înregistrările oficiale ale navei?

— Da, răspunse Wilson cu glas obosit. Bineînțeles, acesta a fost primul lucru pe care l-am verificat. Nimeni n-a accesat înregistrarea aceasta în cele două zile care au trecut de când am vizionat-o noi. În același timp însă...

— În jurnal nu există nicio intrare a copiei făcute de Oscar, ghici Paula.

Oscar își lăsă capul în palme.

— Fusesem contactat de Păzitori. De Păzitori! Și făcusem cópii ilegale ale unor date strict secrete ale Marinei drept în mijlocul Pentagonului II, ce mama dracului!

— Ai șters jurnalul de accesări.

— Da. Cu codul meu de autoritate nu-i greu. Știu câteva șmecherii...

— Ca noi toți, încuviință femeia. Probabil că eu aș fi putut face o treabă mai bună ca tine. Dar cel puțin asta dovedește că cineva poate să intre și să iasă fără a lăsa urme din înregistrările voastre protejate.

— Care „cineva"? izbucni Wilson. Suntem numai noi doi.

— Trei, îl corectă Paula. Îngerul Înalt vede tot ce se întâmplă în interiorul lui. Ridică ochii la plafonul alb și lipsit de trăsături și arcui o sprânceană: Dorești să comentezi?

Iconul colorat al Îngerului Înalt îi apăru în vederea virtuală.

— Bună dimineața, Paula, rosti el.

Wilson făcu o grimasă. În mod evident, uitase cât de pătrunzătoare era atenția navei stelare extraterestre. Oscar se înroșise la față de vinovăție.

— Știi cine a modificat înregistrarea oficială? întrebă Paula.

— Nu. Eu văd în interiorul meu, dar sistemele voastre electronice sunt independente și puternic încriptate, mai ales rețeaua Marinei. Nu dețin niciun mod prin care să știu cine a accesat înregistrările oficiale.

— Ai vizionat înregistrarea oficială pe care Oscar și amiralul au rulat-o aici acum două zile?

— Am văzut imaginile produse de proiectorul vostru holografic. Nu pot garanta în privința provenienței lor din interiorul rețelei voastre.

Un răspuns foarte juridic, gândi Paula, totuși gigantica navă stelară extraterestră avea dreptate. Nu putea să dovedească originea imaginilor.

— Mulțumesc.

— Și-atunci ce ne spune asta? întrebă Oscar cu glas tânguitor. Am belit-o rău de tot.

Paula avu nevoie de un moment ca să-și adune gândurile.

— Prima opțiune și cea mai simplă: acest cabinet nu este total protejat, iar un agent Starflyer a aflat despre descoperirea voastră. Înregistrările au fost modificate ulterior pentru a elimina orientarea antenei. A doua opțiune: unul dintre voi doi, domnilor, este un agent Starflyer și a modificat înregistrarea oficială. Opțiunea respectivă înseamnă practic tu, amirale.

— Ia stai dracului...

— A treia opțiune, urmă apăsat femeia. Împreună, voi doi ați conspirat pentru a produce o înregistrare falsă ca mă discreditați atât pe mine, cât și pe oricare alții ce se opun lui Starflyer.

— Dacă ar fi așa, rosti Oscar, de ce ți-am mai fi spus că ceea ce am văzut a fost modificat pe înregistrarea oficială?

Paula încuviință cumpătat.

— O observație corectă. Le-am enumerat în ordinea probabilității.

— Ei bine, mai adaug eu una, zise Oscar. Dysonii, Starflyer — dacă el există — și Îngerul Înalt conspiră toți laolaltă împotriva rasei umane.

— Da, aprobă Paula. Dacă așa stau lucrurile, atunci avem necazuri mai mari decât crezusem. Mult, mult mai mari.

Toți tăcură, așteptând să vadă dacă Îngerul Înalt avea să contrazică afirmația. Nu scoase niciun cuvânt.

— Trebuie să fie prima opțiune, spuse Oscar. Știm că Starflyer s-a infiltrat în Marină din capul locului. Futu-i maica mă-sii, oricare dintre noi poate fi agentul lui!

— Însă noi nu suntem rosti Paula. Nu te lăsa cuprins de paranoia. Privește situația așa: tu știi că nu ești agent Starflyer.

— Și cu ce-ajută asta?

— Este un început. Trebuie să pornești de la ipoteza că nu tot ceea ce faci poate fi sabotat. Plănuiește-ți acțiunile cu foarte multă grijă.

— Perfect, atunci reparăm înregistrarea oficială, rosti Oscar privindu-l sfidător pe Wilson.

— Nu pot să permit așa ceva, anunță amiralul. Compromite declarația noastră.

— Are dreptate, zise Paula.

— Dar trebuie s-o facem, spuse Oscar. Este unica dovadă pe care-o avem. Copia mea este înregistrarea autentică. Nu-l poți lăsa pe Starflyer să scape pe baza unui detaliu de procedură invocat de un avocat șmecher. Ce pizda mă-sii, vorbim aici despre viitorul nostru ca specie!

— Tu știi în mod cert că copia este reală, rosti Paula. La fel și amiralul, întrucât el a văzut înregistrarea oficială înainte să fi fost falsificată. Eu însă n-o știu în mod sigur. Bănuiesc că ar putea fi reală, totuși asta nu-i suficient.

— Nu-mi vine să cred ce-aud! Am o dovadă veritabilă că un nenorocit de trădător a fost la bordul lui *A doua șansă* și n-o pot folosi? Înregistrarea originală a fost modificată. Îi aruncă lui Wilson o privire imploratoare. Tu știi asta! N-am face altceva decât să reparăm sabotajul lui Starflyer.

— Dacă sursa este falsificată, dovada este invalidă, spuse Paula.

— Să fiu al dracu', doar nu poți să vorbești serios! Cu chestia asta-l putem face praf pe Starflyer. Toți ar ști că el există cu-adevărat.

— Nu aș accepta substituirea unei înregistrări, indiferent cât de nobile ți-ar fi intențiile, anunță Paula. Ar trebui să informez autoritățile cărora te-ai prezenta că înregistrarea respectivă nu este autentică.

— Amândoi, așadar..., mormăi Oscar posomorât.

Pentru Paula nu fu greu să deducă ce gândea el. Opțiunea a cincea: el era unicul inocent.

— Starflyer n-a avut pe de-a întregul succes în această acțiune, spuse ea. Poate că a evitat să fie prins, dar noi avem acum o dovadă suplimentară a autenticității sale.

— La ce pizda mă-sii ajută asta? se strâmbă Oscar. Ai zis chiar tu că n-o putem folosi.

— N-o putem folosi în mod public.

— O dovadă suplimentară? repetă Wilson. Știai deja?

— Suspectam destul de puternic și încă de mult timp. Acumulasem multe dovezi circumstanțiale, însă, din nou, problema este că nu sunt suficiente pentru a le prezenta tribunalului.

— De aceea ai dorit să urmăresc cazul Marte?

— Da, amirale. Femeia îl privi deschis pe Oscar: M-ar fi putut aduce mai aproape de Păzitori. Eu nu am nici acum vreo rută de acces la ei. Dacă aș avea și am partaja informațiile, atunci ei m-ar putea ajuta să dau de urma lui Starflyer.

— Când mă vor mai contacta, le voi spune, încuviință Oscar înfrânt.

— Probabil că nu vor dori să vorbească cu mine, urmă Paula. Încearcă totuși să-i convingi. Încearcă cât poți de insistent. Este foarte important să conlucrăm la cazul acesta.

— Sigur că da.

— Și eu ce dracu' fac cu Marina între timp? întrebă Wilson. Suntem complet compromiși.

— Nu cred că pot fi făcute prea multe. În mod evident, va trebui să sporești securitatea, dar este imposibil ca Starflyer să poată împiedica acțiunile majore pe care le întreprinzi. Inerția politică, fiscală și fizică dinapoia Marinei este mult prea mare.

— Însă trădătorul le poate spune Dysonilor totul! L-am văzut deja comunicând cu ei.

— Chiar dacă Dysonii ar ști ora exactă la care navele Marinei trebuie să sosească la Poarta Iadului, crezi că va conta câtuși de puțin? Realmente? Ei știu că-i vom ataca acolo la un moment dat. Apărările lor vor fi pe atât de puternice pe cât le pot construi. Ne-au văzut tehnologia militară în acțiune. Nu s-a schimbat absolut nimic.

— Puterea stă în detalii, spuse Wilson. Dacă Dysonii știu cu exactitate ce putem face, vor fi în stare să contracareze.

— Ei știu ce facem pe 23Pierdute și totuși campania aceea de insurgență pare să aibă un succes remarcabil.

— De acord, însă aici folosim o armă de tip unic. Dacă o neutralizează, am belit-o.

— Nu poți schimba prea mult graficul temporar al atacului, asta este clar. Acum trebuie să controlezi cât mai bine restul conflictului. Informațiile trebuie compartimentate. Procedurile de securitate internă trebuie întărite, începând cu rețeaua și cu matricele voastre. Porniți de la ipoteza că toate informațiile vor

fi aflate finalmente de Dysoni. Între timp, voi încerca să-i identific pe trădători.

— Crezi că Columbia lucrează pentru Starflyer? întrebă Wilson.

— Deocamdată nu sunt sigură. În tot cazul, acțiunile lui sunt în detrimentul meu personal, dar asta nu-l face vinovat de nimic altceva decât de faptul că este un politician.

Wilson își trecu mâinile prin păr.

— La dracu'! Tot nu pot să cred că cineva ar fi în stare să-și trădeze propria specie.

— Din câte am înțeles, acțiunea respectivă nu este voluntară. Starflyer exercită un fel de control mental asupra agenților săi. Încă nu știu natura lui. În prezent sunt pe urmele câtorva asemenea agenți. După ce-i vom aresta, poate că vom reuși să determinăm metodologia.

— Știi deja identitatea unor agenți Starflyer? întrebă Wilson.

— Am câțiva suspecți, da.

— Sunt asociați cu Marina?

Paula examină întrebarea cu atenție. Sosise aici pregătită să împărtășească multe informații, totuși modificarea înregistrărilor protejate ale Marinei era o surpriză extrem de neplăcută. Nu exista niciun mod prin care să spună câtă încredere putea avea realmente în Wilson și Oscar. Până nu era absolut sigură, trebuia să privească opțiunea trei ca fiind foarte probabilă, ceea ce însemna limitarea oferirii de informații.

— Am motive să cred că o firmă de avocatură și o bancă din New York au acționat drept centru de distribuție financiară pentru Starflyer. Specialiștii pe care i-am angajat pentru a le examina conturile au ajuns la o conexiune interesantă. Un anume Seaton, care este unul dintre avocații pe care încercăm să-i localizăm, a fost director non-executiv în consiliul de administrație al companiei Bayfoss.

— Asta se ocupă de fabricarea sateliților-senzori, spuse repede Oscar. Le-am utilizat modelele de explorare de sol în divizia TSC de explorare pentru cartografierea noilor planete.

— Aceeași companie a fabricat și sateliții de clasă Armstrong care i-a avut *A doua șansă*, spuse Paula. Asta înseamnă că hardware-ul integrat în sateliți trebuie considerat suspect.

— Futu-i maica mă-sii..., șopti Wilson. El și Oscar schimbară o privire îngrozită. Câți am pierdut în Cetatea Neagră?

— În total, nouă, răspunse Oscar. Patru dintre ei au fost din clasa Armstrong.

— Și imediat după aceea, bariera a dispărut.

— Starflyer știa cum s-o dezactiveze?

— Depinde, zise Paula. Dacă acceptați ipoteza Păzitorilor că acest război a fost declanșat în mod deliberat de Starflyer, atunci este foarte probabil ca unul sau mai mulți dintre sateliții aceia să fi conținut un dispozitiv capabil să dezactiveze bariera.

— Iar trădătorul de la bord a declanșat blestemăția în timp ce noi eram acolo, rosti Oscar și închise ochii parcă de suferință. Deci noi am anulat bariera și i-am lăsat pe Dysoni să iasă. Doamne Dumnezeule!

— Nu *noi*, nu oamenii, precizează Paula. Am fost însă manipulați pentru a produce rezultatul dorit.

— Dar de unde știa Starflyer? întrebă Wilson derutat. Dacă a plănuit toate astea cu decenii în urmă, atunci trebuia să fi știut că Dysonii se aflau în interiorul barierei și să fi știut de asemenea în ce fel putea să dezactiveze bariera. Cum?

— Asta este cu certitudine ceva ce intenționez să-l întreb când voi pune finalmente mâna pe el, zise femeia. Deocamdată însă vă sugerez să vă concentrați asupra acestei informații ca un exercițiu de limitare a daunelor. Cred că Bayfoss mai furnizează și acum echipamente Marinei, nu? În tot cazul, raportul către acționari susține că se descurcă bine cu vânzările militare.

— Da, încuviință Wilson. Este o companie specializată în astroinginerie și apelăm extensiv la ea.

— Pentru componente esențiale?

El dădu încet din cap.

— Da, au contracte ca furnizori la câteva proiecte strict secrete.

— Poate că ar fi bine să vă uitați mai îndeaproape la componentele acelea.

* * *

Ozzie se trezi când razele subțiri de lumină solară puternică îi trecură peste chip. Partea lor din Insula 2 se rotise iarăși către

soare, după ce timp de nouă ore fusese învăluită în propria-i umbră. Aici, în haloul de gaze, „noaptea" nu era deloc atât de întunecată pe cât ar fi fost pe o planetă, totuși le oferea o pauză rezonabilă de la strălucirea nemiloasă a soarelui. Își controlă ceasul; într-adevăr, dormise nouă ore. Corpul lui avea nevoie de mult timp ca să recupereze după zilele petrecute în imponderabilitate.

Deschise fermoarul sacului de dormit și se întinse leneș. Un fior prelung îi străbătu tot corpul; în sac, nu purtase decât șortul și ultimul lui tricou decent. Era suficient cât timp sacul era închis, dar temperatura aerului de aici se situa la nivelul începutului de toamnă. Ozzie bănuia că Insula 2 se afla actualmente într-un curent de convecție care revenea în circuit de la secțiunea exterioară a haloului de gaze spre căldura marginii interioare. Bâjbâi în jur, căutându-și pantalonii de velur uzați și peticiți, apoi își trase cămașa cadrilată, privind îngrozit cum alte cusături pocniră în lungul mânecii. Vechea blană de oaie, acum cenușiu-închis, împiedica frigul să-i ajungă la piept.

În mod normal, o dimineață răcoroasă petrecută în aer liber ar fi fost destul de revigoratoare. Puse cap la cap, perioadele pe care le petrecuse cu drumeții și campinguri pe planetele din Commonwealth depășeau de acum un secol. În același timp însă Ozzie nu avea încredere în recif și eterna sa orbită prin haloul de gaze, iar în prezent frigul nu făcea decât să declanșeze amintiri ale planetei Citadelei de Gheață.

Sacul său de dormit se găsea într-o parte a micului adăpost pe care-l improvizaseră din segmentele rupte ale bunei și bătrânei *Găsitoarea-potecii*. Lemnele de pe punte și flotoare fuseseră adaptate în pereți scunzi, iar vela veche și zdrențuită fusese întinsă deasupra pentru a înjgheba acoperișul. În găurile cele mai mari, îndesaseră mănunchiuri de frunze uscate de la arborii locali, ajutând la menținerea unui paravan rezonabil, cu toate că razele soarelui pătrundeau prin sute de locuri. Nu-l construiseră pentru a-i feri de elementele naturii, ci doar pentru a le oferi puțină intimitate. După spațiul extrem de limitat în care se înghesuiseră pe *Găsitoarea-potecii*, un loc privat numai al tău juca un rol remarcabil pentru moral.

Își trase bocancii, care deși zdreliți, erau încă în stare destul de bună. Din păcate nu același lucru se putea spune despre

șosete; avea nevoie realmente de o sesiune prelungită de cârpire. În mod miraculos, nu-și pierduse pachetul cu ac și ață. Îl regăsise cu o zi în urmă, când își examinase conținutul rucsacului. În asemenea momente începeai să apreciezi ce însemna adevăratul lux.

Pregătit să înfrunte o nouă zi, Ozzie împinse în lături perdeaua-ușă grosolană. Orion reaprinsese deja focul din tăciunii de ieri. Cănile lor metalice ponosite erau echilibrate deasupra flăcărilor pe un ciob de polip asemănător unei ardezii, încălzind apă.

— Au mai rămas cinci cuburi de ceai, anunță Orion. Și două ciocolate. Ce vrei?

— Ce dracu', hai să ne trăim nițel viața, nu? Ciocolată!

Băiatul surâse larg.

— Și eu.

Ozzie se instală pe una dintre proeminențele rotunjite de polip negru-abanos și maroniu pe care le utilizau ca scaune. Făcu o grimasă când întinse piciorul.

— Cum merge cu genunchiul? se interesă Orion.

— Mai bine. Trebuie să fac niște exerciții, să-și dea drumul. E-nțepenit după ziua de ieri.

Cu o zi în urmă merseseră până în vârful recifului, unde copacii se terminau brusc și polipul sterp și cenușiu ca o stridie se îngusta și se prelungea într-o excrescență subțire și lungă. Înaintaseră cu prudență pe segmentul triunghiular, simțindu-se expuși în mod inconfortabil. Cu cât se îndepărtau, atracția gravitațională se reducea. Ozzie estimase că va dispărea complet cam la cinci sute de metri după sfârșitul pădurii. Se întorseseră, revenind la adăpostul arborilor.

Ozzie decisese că excrescența era o platformă de asolizare, echivalentul aerian al unui ponton. Dacă un Silfen zburător dorea vreodată să viziteze locul, ar fi coborât pur și simplu pe capătul îndepărtat al excrescenței, după care ar fi mers în salturi prelungi către partea principală a recifului, cu greutatea sporindu-i pe măsură ce înainta.

În rest, atracția gravitațională era constantă pe Insula 2. În a treia zi după ce *Găsitoarea-potecii* ajunsese la recif, ei călătoriseră pe partea opusă a acestuia, care era practic un duplicat al părții pe care asolizaseră. Marginea sa era o stâncă

curbată și îngustă, acoperită cu tufișuri mici și smocuri de iarbă înaltă, asemănătoare cu bambușii. Gravitația se curbase alarmant când începuseră să traverseze stânca, lăsându-le senzația verticalității pe toată durata tranziției.

La jumătatea drumului, Ozzie privise îndărăt și văzuse că stătea perpendicular față de poziția pe care o avusese cu o sută de metri în urmă. Acceptarea fenomenului era chiar mai deconcertantă decât autoorientarea în imponderabilitate.

În timp ce Orion puse cuburile de ciocolată în căni, Ozzie începu să descojească unul dintre fructele mari sur-albăstrui pe care le culeseseră din junglă. Pulpa lor avea o textură granulată și gust de măr aromat cu scorțișoară. Era unul dintre cele opt fructe comestibile pe care le descoperiseră deocamdată. Ca toate celelalte ambienturi spre care duceau potecile Silfene, reciful era perfect capabil să întrețină viață.

Tochee ieși din junglă, cu manipulatoarele înfășurate în jurul containerelor pe care le umpluse cu apă. Un pârâiaș curgea peste solul de polip neregulat la cincizeci de metri de adăpostul lor, iar apa din el era atât de curată încât utilizarea filtrului era aproape inutilă.

— Bună dimineața, prietene Ozzie, rosti extraterestrul prin intermediul matricei palmare.

— 'Neața.

Ozzie sorbi din ciocolata caldă.

— Echipamentele mele nu au detectat niciun fel de activitate specifică unor circuite electrice. Extraterestrul masiv ridică doi senzori pe care-i luase cu el: Probabil că mașinăriile se află foarte adânc în recif.

— Mda, probabil c-ai dreptate.

Chiar și după atâta timp petrecut împreună, Tochee nu ținea minte că lui Ozzie îi plăcea ca la micul dejun să aibă tihnă și liniște.

— Unde-ai mers? întrebă Orion în vreme ce Ozzie mesteca stoic din fruct.

— Cinci kilometri în direcția aceea.

Tochee formă un tentacul din excrescența manipulatoare și indică.

— Cred că mijlocu-i într-acolo, arătă Orion aproape perpendicular pe tentaculul lui Tochee.

— Ești sigur?

— Nu știu. Unde-i, Ozzie?

Ozzie indică scurt cu degetul mare peste umăr.

— La nouă kilometri, încolo.

— Îmi cer scuze, spuse Tochee. Instrumentele mele nu posedă o funcție de navigare ca a ta.

— Ai văzut ceva interesant? întrebă Orion.

— Mulți copaci. Niște creaturi zburătoare mici. Niciun fel de forme de viață mari sau înzestrate cu rațiune.

— Păcat...

Băiatul tăie cu briceagul o felie mare dintr-un fruct purpuriu și mușcă din ea cu poftă. Sucul i se scurse pe bărbie, încurcându-se în tuleiele bărbii.

— Vreo peșteră, ceva?

— N-am văzut niciuna.

— Trebuie să existe pe undeva o cale de acces spre nucleu. Mă-ntreb dacă nu-i chiar în vârful excrescenței? În lungul axei nu poate să existe gravitație, fiindcă acolo se echilibrează totul. Așa zice Ozzie. Eu fac pariu că nu-i decât un tunel pe toată lungimea chestiei ăsteia.

— Logica ar dicta distanța cea mai scurtă. Un pasaj de acces spre nucleu ar începe cu siguranță la suprafață, în mijloc.

— Mda... Pun pariu că-s o grămadă de peșteri și chestii de-astea. Cred c-acolo trăiesc locuitorii recifului, ca morlocii.

Ozzie sorbi iarăși din ciocolată, evitând contactul vizual. Deja regreta că-i spusese povestea aceea.

— Tu mai crezi că aici locuiește ceva, prietene Ozzie? întrebă Tochee.

— Altfel care ar fi scopul recifului?

— N-am mai văzut nici urmă de vreo creatură mare.

— Nu, pentru că sunt în subteran.

Ozzie își termină ciocolata și-și legă din nou părul cu un șiret din piele, ca să nu-i intre în ochi.

— Nu sunt în subteran, rosti el. Nu construiești insule într-o chestie ca haloul ăsta de gaze pentru ca dup-aia să le populezi cu specii de troglodiți. Aici nu locuiește nimeni.

— Ce-i un troglodit? întrebă Orion.

— Cineva care trăiește sub pământ.

— Iartă-mă, prietene Ozzie, rosti Tochee, dar haloul acesta de gaze este în sine complet ilogic. Încă este posibil să găsim forme de viață în subsol. Altfel de ce ar fi construit insule în cer?

— Ca absorbitoare de carbon, răspunse Ozzie. Totu-i o chestiune de scară, ceea ce, recunosc, este greu de cuprins. Până și eu am dificultăți serioase când mă uit în sus și văd că cerul se-ntinde la nesfârșit. Noi știm însă că în haloul ăsta de gaze zboară foarte multe forme de viață. Fiindcă-i un amestec oxigen-azot standard, putem spune fără să greșim că toate respiră oxigen și expiră bioxid de carbon sau alt produs rezidual. Eu unul sunt sigur c-ar fi necesare miliarde de ani pentru ca formele astea de viață să vicieze ceva atât de gigantic ca haloul de gaze, totuși se va întâmpla... dacă nu este activ procesul opus. O poți face fie artificial, cu mașinării, fie ecologic, cu plante. Și asta-i reciful — o parte a ecosistemului. Probabil că-n același timp joacă rolul de livadă cu pomi fructiferi și sursă de apă potabilă. Echivalentul unei oaze dintr-un deșert aerian.

— Ai spus că la interior sunt mașinării, rosti Orion pe un ton acuzator.

— Nenică, sigur că există un fel de generator gravitațional și tot el are probabil și funcția de cârmire; sunt aproape sigur c-a fost pus pe curs de interceptare cu noi. Toate celelalte sunt însă biologice.

— Da' ce rost are, dacă pot curăța aerul cu mașinării?

— Bănuiesc c-au construit totul de-a dreptul ca amuzament, ca să se bucure că trăiesc în ceva atât de fantastic. Eu unul știu c-aș fi făcut-o, dacă aș fi putut. Am făcut deja ceva în felul ăsta, la o scară minusculă însă, acasă.

— Serios?

— Da, da-ți repet: la o scară foarte mică.

— Cum?

— Este un ambient artificial; nimic special și lipsit de importanță. Motivul pentru care mă interesează să localizez generatorul gravitațional din reciful ăsta este c-aș putea înțelege cum să-l folosesc ca să-l dirijăm undeva. Ridică o mână ca să-i oprească pe ceilalți doi: Nu, băieți, nu știu deocamdată unde-i, dar un grad de control ar fi util la momentul ăsta, nu credeți? Realmente, nu mai avem nicio opțiune.

— Așa ai zis și pe insula de apă.

Rânjetul lui Orion era dovada purei lipse de respect.

— Asta dovedește cât de puține știu. Haidem, probabil că Tochee are dreptate și gura de vizitare este în apropierea centrului. Să mergem și să vedem dacă n-o putem găsi.

* * *

Complexitatea junglei recifului îl fascina pe Ozzie; era o operă de artă. Între sol și primul nivel de ramuri, exista un interstițiu aproape uniform de vreo patru metri. Perfect pentru oameni sau Silfeni să umble confortabil în gravitația redusă fără să se lovească cu capul de ramuri. De fapt, dacă se întâmpla să te împingi prea energic în tălpi, rețeaua de crengi și rămurele era îndeajuns de densă pentru ca o simplă lovitură cu palma să te ajute la a-ți diminua curbura mersului-lunecat. Practic se putea vorbi despre o plasă de siguranță amplasată deasupra capetelor. Ozzie avea convingerea că era o construcție deliberată. De aceea, dacă arborii nu erau nici curățați de uscături și nici scurtați de crengi, iar el nu văzuse nicio dovadă în acest sens, fuseseră probabil configurați genetic ca să crească în felul acesta. Chiar și pentru o societate cu resursele necesare construirii haloului de gaze, așa ceva însemna foarte multă muncă.

Exista de asemenea o abundență de varietate; întinzându-se de la copacii care ar fi putut proveni în mod direct din pădurile oricărei planete U-congruente, până la bizarele tuburi purpurii de forma unor hornuri, alături de o mulțime de specii extraterestre, așa cum era rețeaua globulară flexibilă în care aterizase Orion. Pe jumătate, Ozzie se așteptase să vadă și un mahon crescând prin tot exotismul acela.

Straturile de polip acoperite cu un strat subțire de lut prezentau o diversitate la fel de mare: benzi mate alb-cenușii ca scrumul, angrenate cu bulbi maronii și ghemotoace intestinale crem, funii cu noduri de culoarea gențianei și conuri castanii deschise la vârf, la baza cărora erau băltoace de apă rece. Proeminențele castanii împestrițate cu albastru în formă de ciupercuțe erau frecvente, însă toate aveau diametrul de peste doi metri.

Ozzie se gândi că Johansson avusese dreptate să numească „recife" creațiile acestea. Arborii, așa cum înțeleseseră iute,

trăiau în simbioză perfectă cu polipul. Nu exista un strat gros de sol care să susțină rădăcinile, ci copacii erau alimentați cu apă și substanțe nutritive chiar de către coral. La rândul său, aceasta trebuia să absoarbă lent lutul format din frunzele lor căzute și putrezite pentru a se autoregenera.

Existau poieni, petice largi în care nu creșteau copaci și unde lumina soarelui era orbitoare. În solul subțire și nisipos de acolo, puținele smocuri de iarbă, sau plante încâlcite lăsau impresia stranie de lipsă de viață în mijlocul junglei luxuriante. De fiecare dată când cei trei ajungeau într-un asemenea loc, se mențineau în apropierea lizierei de arbori, parcă temători de cerul deschis.

Ozzie era aproape sigur că știa de unde provenea incertitudinea respectivă. În haloul de gaze putea să existe orice... care să coboare asupra lor fără avertisment din întinderea albastră, infinită.

— Crezi c-aici există poteci? întrebă Orion. Ai spus că Johansson a revenit în Commonwealth de pe un recif.

— S-ar putea, admise Ozzie.

De altfel își purta permanent rucsacul cu el, pentru eventualitatea în care nimereau peste începutul unei poteci; insistase ca băiatul și Tochee să-și poarte mereu asupra lor obiectele esențiale. Aveau atât de puține echipamente și rezerve rămase, încât pur și simplu nu-și puteau permite să piardă mai multe. În adâncul sufletului, Ozzie spera că în mijlocul unei asemenea expediții vor începe într-adevăr drumul cel lung care să-i scoată de pe recif. Dorința aceea era o reacție directă la circumstanțele sale. În prezent nu se mai concentra decât asupra simplei supraviețuiri. Călătorise atât de mult până acum, încât drumurile îl oboseau teribil. Cu siguranță, nava stelară a Commonwealthului zburase deja până la Perechea Dyson și se întorsese. Îl deprima gândul că răspunsul avea să-l aștepte la revenirea acasă, o succintă notă istorică în unisferă.

Se irita când se surprindea îngăduindu-și asemenea speculații nostalgice. După ce îndurase atâtea, *merita* să descopere comunitatea Silfenilor adulți.

— Am început să știu când suntem pe o potecă, zise Orion. O pot simți.

— Cred că pot împărtăși această conștientizare, rosti Tochee. Știința respectivă nu are nicio logică, ceea ce este dificil pentru mine, dar uneori descopăr o certitudine interioară.

Ozzie, care fusese conștient de mai mult timp de trăsătura respectivă, rămase tăcut. Chestia realmente grozavă a ajungerii acasă avea să fie abandonarea lui Orion și Tochee într-un hotel decent și plecarea *cât mai departe* de constanta și înnebunitoarea lor pălăvrăgeală.

Matricea palmară anunța că se apropiau de centrul geometric al recifului. Punctul exact era greu de definit într-o zonă cu diametrul de două sute de metri, deși în mod sigur ei se găseau la jumătatea distanței dintre vârfurile ambelor extremități ale recifului. Un indiciu vizual bun îl reprezenta mărimea arborilor, care deveneau mult mai înalți. *De ce, totuși? Oare centrul este partea cea mai bătrână? Asta n-ar fi tocmai rațional.* Trunchiurile lor erau însă masive aici, largi de câțiva metri, astfel că solul aflat imediat dedesubt era arid și prăfos. Polipul înconjurător crăpase și solzii de mult morți se ridicau aidoma unor colți neregulați în jurul scoarței. Deasupra, plafonul de ramuri și frunze era atât de dens, încât lumina se reducea la nivelul unei strălucriri palide și uniforme.

— Mai în față e mai multă lumină, spuse Orion.

Raze strălucitoare de lumină solară se filtrau pe lângă trunchiuri. Merseră într-acolo, mijind ochii după atâta timp petrecut în tăcerea crepusculară a copacilor masivi.

Lumina provenea de la o poiană largă de mai bine de un kilometru. De data aceasta o pătură de verdeață acoperea solul, o plantă la fel de tenace ca piciorul-caprei, dar cu frunze verde-jad subțiri și înalte până la gleznă, care fosneau precum foița de calc. Un gard din tuburi de polip purpuriu forma un perimetru precis, ridicându-se deasupra copacilor groși și curbându-se mult deasupra lor, astfel încât extremitățile le erau aliniate orizontal peste recif.

— Sunt hornuri! declară Orion.

Vapori albi supurau din ele, spiralând apoi deasupra vârfurilor copacilor. Ozzie își reaminti panglicile de nori bizar de asemănătoare cu niște râuri pe care le văzuseră când se apropiaseră.

Orion se întinse imediat pe jos și-și lipi urechea de sol.

— Prietene Orion, ce faci? întrebă Tochee.

— Ascult după zgomote de mașinării. În peșterile din adânc trebuie să existe fabrici.

— Nu detectez nicio activitate electrică sau magnetică, spuse Tochee.

— Calmează-te, nenică, zise Ozzie. Ia întreabă-te: fabrici care să producă... ce?

Orion îl privi derutat, după care strânse din umeri.

— Habar n-am.

— Bine, atunci. Să nu ne pripim cu concluziile.

— În mijlocul poienii este ceva, anunță Tochee.

Ozzie își folosi inserțiile pentru transfocare. În centrul mării de frunze foșnitoare se afla un pilon negru, scund.

— Așa mai vii de-acasă...

Orion ajunse acolo primul, sărind, plutind câte trei–patru metri prin văzduh cu fiecare pas. Ozzie efectua pași mai prudenți, menținând o privire precaută asupra cerului de deasupra, iar Tochee glisa cu o viteză modestă.

Pilonul era înalt de trei metri și se ridica dintr-un petic larg de polip albăstrui, lipsit de sol sau plante. La jumătatea înălțimii sale fusese gravat un cerc de simboluri, formate din linii lungi și subțiri ce se curbau sub toate unghiurile, cu câteva puncte orbitale. Șanțurile și indentațiile fuseseră umplute cu un cristal transparent. Ozzie le scană cu matricea palmară și fluieră când citi rezultatul.

— Diamant! Asta-i o protecție anticoroziune a naibii de scumpă!

— Ce fel de rune sunt? întrebă Orion.

Simbolurile aveau o oarecare similitudine cu ideogramele, dar nu erau în nicio limbă omenească.

— E ca un fel de indicator pentru poteci?

— N-am nicio referință, răspunse Ozzie. Tu, Tochee?

— Regret, însă nu am nici eu nimic.

Ozzie începu să scaneze solul, care era destul de solid. Niciunul dintre senzorii lui nu putu detecta vreo cavitate sub pilon. Nu se înregistra de asemenea nicio activitate electrică, niciun circuit îngropat imediat sub suprafață. Privi enervat pilonul, în vreme ce Orion îi dădea surescitat ocol, urmărind cu degetele liniile tuturor simbolurilor. După aceea, Ozzie privi

înapoi peste întinderea deschisă a poienii și o concluzie neplăcută îi răsări în minte.

— Căcat! scuipă el brutal. Căcat, căcat, căcat!

Trase un șut în baza pilonului. Degetul mare îl duru, așa că expedie alt șut, și mai tare.

— Au!

Șută cu celălalt picior.

— Nu-mi vine să cred, în pizda mă-sii, nenică!

Răbufnea toată frustrarea, toată furia care se acumulase în el; se descărca pe acest unic și simplu artefact. Îl ura pentru ceea ce era, pentru tot ce reprezenta.

— Ce s-a-ntâmplat, Ozzie? întrebă încet Orion.

Băiatul îl privea neliniștit.

— Ce s-a-ntâmplat, în pizda mă-sii? O să-ți spun în pula mea ce s-a-ntâmplat! Izbi iarăși pilonul cu piciorul, totuși nu la fel de tare. Am petrecut luni de zile în sălbăticie, mâncând fructe de căcat, când nu-mi doream decât o friptură cu niște cartofi prăjiți; de fapt, nu numai că le doresc, le *visez*. Umblu în zdrențe de parc-aș fi din Epoca de Piatră. N-am mai făcut sex de... nici nu mai știu dac-am făcut vreodată. Nu m-am mai îmbătat de-atâta timp, încât ficatul mi se simte sănătos. Mi s-a tras apa cu un ocean cu tot, în cea mai mare bășcălie cosmică de-a existat vreodată. Dar am acceptat tot căcatu' ăsta, fiindcă știu că tu — da, TU! — te uiți și mă ghidezi și manipulezi potecile, astfel ca-n cele din urmă să ne-ntâlnim. Da', nu se poate, tu trebuie să mai faci una ca să mă simt umil, trebuie să te mai distrezi o dată cu așa-zisul tău umor de tot căcatu'. Împunse cu un deget spre pilon: Eu *nu cred* că-i deloc distractiv! Ai înțeles? Suntem clari ce-nseamnă „nu" aici?

Orion privi timid în jurul luminișului.

— Ozzie, cu cine vorbești? Nu mai văd pe nimeni cu excepția noastră.

— Ne urmărește. Zi, nu ne urmărești?

— Cine? insistă băiatul.

— Comunitatea de adulți. Adevărații Silfeni.

— Da?

— Bineînțeles.

Orion reveni către pilon.

— Și-atunci ăsta ce-i?

Ozzie expiră prelung și șuierător printre dinții încleștați și se strădui să se calmeze. Era greu. Dacă nu-și lăsa furia să ardă, știa că avea să sfârșească ghemuit ca un fetus și plângând de frustrare reală.

— Nimic. Nimicul cel mai stupid și mai nesemnificativ de pe tot blestematul ăsta de recif. Pân-acum îl respectasem pe gagiu' care-a conceput haloul de gaze... vreau să zic că-i *impresionant*. Acum cred că-i idiotul cel mai cretinoid din toată galaxia. Vrei să știi ce-i ăsta? De ce-i așa complet vizibil, stând aici izolat, cu soarele strălucind pe el ca pe nu știu ce celebritate? E numărul de serie al recifului, în pizda mă-sii, nenică!

* * *

LuminăDimineațăMunte detectă navele ce se apropiau, încă de la cincisprezece ani-lumină depărtare. Douăzeci veneau spre escala intermediară cu patru ani-lumină pe oră; erau cele mai rapide nave ale oamenilor pe care le observase deocamdată. Asta era de așteptat, ei nu aveau alternativă decât să-și trimită cele mai bune nave împotriva escalei intermediare.

O parte din principalele sale rutine de gândire observă că de fiecare dată când o parte din el se întâlnea cu nave stelare ale oamenilor, acestea erau întotdeauna mai rapide decât fuseseră data anterioară. Viteza cu care oamenii își dezvoltau și-și avansau baza tehnologică era atipică pentru societatea lor ca un tot, care părea foarte dezorganizată, cu numeroase instanțe de *corupție* a clasei conducătoare și clasei administrative. Studierea datelor extrase și animațiile personalităților umane pe care le rulase arătaseră că anumite grupuri mici de indivizi erau capabile de organizare la nivel ridicat în interiorul unor domenii specializate. În decursul frecventelor izbucniri de războaie în timp ce erau încă restricționați pe planeta lor originală, grupurile de „savanți pentru armament" țineau întotdeauna cont de clasa conducătoare și primeau resurse disproporționate pentru a-și încheia sarcinile.

Decise că clasa conducătoare trebuia să fi revenit la vechiul ei șablon comportamental și îngăduise clasei savanților pentru armament un acces superior la resurse. Dezvoltarea aceea trebuia urmărită cu atenție; cu imaginația lor nebunească, oamenii puteau fi în stare să producă riscuri foarte periculoase

la un nivel strategic, în loc de nivelul tactic în care se angajaseră deocamdată. Din fericire, LuminăDimineațăMunte avea încă arme capabile să devasteze întregi sisteme stelare, pe care deocamdată le ținuse în rezervă. Deoarece pregătirile pentru a doua sa incursiune erau aproape terminate, acum erau gata de a fi utilizate împotriva sistemelor stelare din Commonwealth. De data aceasta, rezistența oamenilor ar fi fost foarte mică. Radiațiile i-ar fi ucis pe toți, lăsându-le intacte clădirile și instalațiile industriale.

LuminăDimineațăMunte rafină și analiză datele senzorilor săi, învățând tot ce putea despre distorsiunile generate de fiecare navă și despre natura procesului de manipulare a energiei. Începu să-și pregătească defensivele, stopând fluxul de materiale și nave către cele 23 de planete noi. Șapte sute șaptezeci și două de generatoare de găuri-de-vierme de pe cei trei asteroizi originali rămași pe orbita găurii-de-vierme interstelare începură să-și ajusteze configurația; la fel procedară cele cinci sute douăzeci de generatoare completate până acum pe cei patru asteroizi noi pe care se stabilise. Câmpurile de forță fură ranforsate în jurul tuturor așezărilor ce conțineau grupuri de imobili. Instalațiile de armament fură pregătite de luptă. Navele de atac se deplasară spre pozițiile de pornire.

Navele stelare omenești începură să încetinească. Se opriră la douăzeci și cinci unități astronomice depărtare de gaura-de-vierme interstelară și se materializară în spațiul real. LuminăDimineațăMunte deschise instantaneu douăzeci de găuri-de-vierme în jurul fiecăreia. Șase sute de proiectile fură lansate prin fiecare, urmate de patruzeci de nave. După aceea modifică din nou găurile-de-vierme, pentru a încerca să împiedice navele stelare să scape prin propriile lor găuri-de-vierme, o tehnică perfecționată în prima etapă a expansiunii sale în spațiul Commonwealth.

Imediat ce navele stelare ale oamenilor își închiseră sistemele de propulsie superluminice, el deveniră imens de dificil de detectat. Proiectilele nu se puteau fixa pe nicio țintă. Senzorii din toate navele lui LuminăDimineațăMunte se străduiră să recepteze emisiile de radiații; radarele erau complet ineficiente. Doar găurile-de-vierme în sine puteau oferi oarecare ghidare, deoarece undele lor de distorsiune dezvăluiau

urme vagi de ecouri, deși până și acelea erau evazive, neoferind niciodată de două ori același șablon de reflecție. Întregul asalt se poticnea.

Apoi apăru un nou punct de distorsiune. Și încă unul. Alte cinci. În douăzeci de secunde, trei sute de mici vehicule omenești se apropiară de gaura-de-vierme interstelară cu viteza de patru ani-lumină pe oră. Așa cum prezisese LuminăDimineațăMunte, oamenii utilizau aceeași procedură de atac pe care o folosiseră cu atâta eficiență deasupra lui Anshun.

Mii de roiuri de grupuri de imobili începură să modifice structura energetică a găurilor-de-vierme bazate pe asteroizi, aliniindu-le deschiderile asupra proiectilelor superluminice, interferând cu propriile lor structuri de energie exotică. Rafale aleatorii de radiație irupseră în lungul traiectoriilor proiectilelor, când distorsiunile incompatibile se ciocniră și suprapunerile lor se scurseră înapoi în continuumul spațio-temporal.

Uriașa operațiune de deviere înregistră succes, abătând și perturbând zborul proiectilelor, îndepărtându-le de gigantica gaură-de-vierme interstelară și de masivul său ansamblu suplimentar de asteroizi, echipamente și instalații. Pe măsură ce interferențele sporiră, proiectilele oamenilor abandonară vitezele superluminice la milioane de kilometri depărtare de țintă, gonind cu nouăzeci la sută din viteza luminii. La viteza aceea, până și rarefiatele particule ale vântului solar aveau un impact cinetic letal. Sfere furioase de plasmă se revărsară în jurul tuturor punctelor de ieșire, mult mai luminoase decât steaua locală.

A doua salvă de o sută de proiectile superluminice țâșni spre gaura-de-vierme interstelară. De data aceasta, LuminăDimineațăMunte avu mai mult succes în localizarea coordonatelor originii lor. Propriile sale proiectile fură redirecționate. Mii de explozii de fuziune saturară spațiul în locurile unde bănuia că pândeau navele stelare omenești. Vârtejuri întunecate se iscară în interiorul mareelor de particule elementare. Senzorii le testară, căutând cauza.

Trei proiectile omenești izbutiră să se apropie de gaura-de-vierme interstelară înainte ca interferența lui LuminăDimineațăMunte să le silească afară în continuumul spațio-temporal. Irupseră instantaneu în sulițe de plasmă relativistă, care

împroșcară radiații dure ce arseră toți senzorii aliniați către ele. O zonă de vânt solar largă de peste un milion de kilometri străluci purpuriu slab, alimentată cu energie. Câteva nave explodară, supraîncărcate de talazul pârjolitor. Câmpurile de forță ce protejau secțiuni ale asteroizilor se tensionară sub efortul de a rezista colosalului input energetic. Avură loc zeci de străpungeri localizate, care permiseră fasciculelor de raze X și gama să spintece echipamentele și mașinăriile de dedesubt. Patru generatoare de găuri-de-vierme fură vaporizate pe loc. Mii de imobili fură iradiați și muriră instantaneu. Opt roiuri de grupuri fură pierdute. Gaura-de-vierme interstelară rămase neafectată, cu câmpul de forță rezistând în fața vijeliei electromagnetice. Lent, nebuloasa purpurie se întunecă și dispăru.

La marginea sistemului stelar, LuminăDimineațăMunte expedie sute de nave care să gonească spre micii noduli trădători din interiorul plasmei nucleare pe care o dezlănțuise, trăgând cu armele cu fascicul și lansând salvă după salvă de proiectile de mare viteză. Navele stelare omenești se retraseră în găurile lor de vierme autogenerate. LuminăDimineațăMunte reuși să submineze trei dintre ele, lăsându-le expuse la furia completă a navelor sale atacatoare. Câmpurile lor de forță erau excepțional de puternice, dar nici măcar ele nu puteau face față asaltului direct pe care-l orientă asupra lor.

Trei explozii noi înfloriră, aproape neobservate în potopul de particule elementare ce sfârtecau secțiunea aceea a spațiului. Senzorii de unde cuantice ai lui LuminăDimineațăMunte observară că cele șaptesprezece nave stelare omenești supraviețuitoare zburară înapoi în vid. Monitoriză mult timp, pentru a vedea dacă va urma un al doilea val. Alte nave stelare nu mai apărură.

Mai multe rezerve și echipamente sosiră prin gaura-de-vierme interstelară de la sistemul său natal. LuminăDimineațăMunte își reluă pregătirile pentru următoarea etapă a extinderii în Commonwealthul oamenilor.

* * *

Barry și Sandy erau atât de surescitați, încât abia dacă mâncară ceva la micul dejun; nici chiar omleta cu crustă de

brânză și pește produsă de 'botul bucătar. Panda li se alătură și lătră fericită, dând din coadă pe când ocolea masa, cerșind vreo bucățică.

— Ne poți duce la navele stelare, tati? întrebă Barry când Liz îi așeză farfuria în față.

Sandy icni și deveni foarte atentă.

— Îmi pare rău, fiule, nu azi. Platformele orbitale nu sunt deschise pentru vizitatori.

— Eu nu sunt un vizitator, replică băiatul indignat. Ești tatăl meu și te voi însoți.

Existau momente în care devotamentul simplu și absolut al lui Barry aducea un nod în gâtul lui Mark.

— O să mai discut cu șeful, promise el. Poate că-ntr-o zi reușesc să te strecor.

— Și pe mine! insistă Sandy.

— Normal.

Liz îi aruncă o privire acuzatoare peste masă. Bărbatul știa exact ce gândea ea: *Cum o să-ți respecți promisiunea asta?*

— Nu mai face așa, îl admonestă Liz pe Barry.

— Ce? protestă băiatul, afișându-și fața de inocență rănită, care le era de acum foarte familiară.

— Te-am văzut dându-i Pandei pâine prăjită.

— Haide mă, mamă! Am scăpat-o, ce naiba!

— Avea unt pe ea, interveni afectat Sandy. Și i-ai dat-o din mână.

— Pârâcioaso!

— Terminați, amândoi, rosti Mark.

Încercă să nu mai zâmbească, în timp ce parcurgea știrile ce se derulau pe ziarecranul său echilibrat pe ceașca de cafea. Îi venea greu; acesta era un adevărat mic dejun în familie, din genul pe care-l îndrăgise când locuiseră în Valea Ulon, dar un eveniment tot mai rar în ultima vreme. Nu putea spune că viața ar fi fost dificilă aici, ba chiar dimpotrivă. Casa cu etaj în care locuiau era construită din secțiuni strălucitoare din compozit de oțel-carbon, asamblate de construboți. Deși privită din exterior părea de buget redus, interiorul era spațios și dotările de lux. Numai bucătăria în sine costa probabil mai mult decât bătrâna lui camionetă Ables pe care o avusese în Randtown, cu toate gadgeturile automatizate cunoscute în Commonwealth, cu

suprafețele meselor și dulapurilor din marmură de Ebbadan și ușile din stejar franțuzesc maron-auriu. Toate celelalte încăperi erau la fel de bine dotate; iar dacă ți se părea că-ți lipsea ceva, puteai comanda orice ai fi dorit de la un site-catalog din unisferă, iar oficiul de personal al proiectului îți aranja furnizarea. Același lucru era valabil pentru haine și alimente.

Nu, viața de familie era ușoară, însă munca în sine îi înghițea tot timpul și-l ținea departe de copiii săi. Mai puțin azi. Aceasta era ziua lui liberă, prima după mult timp. Aranjaseră ca nici copiii să nu meargă la școală, pentru ca toți s-o poată petrece împreună.

— Acum putem merge? imploră Barry. Tati, te rugăm, noi am terminat!

Mark încetă să mai citească articolul despre bătălia politică pentru conducerea comunității africane din Senat. O privi pe Liz, așteptându-i permisiunea. Femeia își ținea cu ambele mâini cana mare de ceai; majoritatea pâinii prăjite franțuzești îi rămăsese neatinsă pe farfurie.

— Bine, încuviință ea.

Copiii chiuiră și ieșiră în goană din odaie.

— Nu uitați de gelul de dinți! strigă femeia în urma lor. Și costumele de baie!

Panda lătră fericită.

Mark și Liz schimbară zâmbete între ei.

— Ne găsim ceva timp și pentru noi diseară? întrebă el, străduindu-se să sune nepăsător.

— Da, scumpule, și mie mi-ar plăcea să facem sex. Dacă nu suntem dărâmați după ziua de azi, fără doar și poate.

Împărtășiră alte surâsuri, mai intime și mai jucăușe.

Liz își înfulecă ultima porție.

— Hmm, cam mult piper... Va trebui să modific rețeta 'botului.

Bărbatul se uită la fereastra uriașă dinapoia ei și verifică vremea. Liz stătea întotdeauna cu spatele la fereastră, indiferent în care odaie din casă s-ar fi găsit.

— Urăsc peisajul ăsta! anunțase ea în a treia lor zi în oraș. Este cadavrul unei lumi, o planetă-vampir.

— Pare a fi o zi frumoasă, rosti Mark voios privind soarele ce strălucea pe piatra și regolitul nisipos de afară. Lacul ar trebui să fie îndeajuns de cald ca să se poată înota.

— Mda...

— S-a-ntâmplat ceva?

— Nu. Ba da! Locul ăsta... Mă scoate realmente din pepeni, scumpule.

El ridică ziarecranul. Știrile continuau să se deruleze în jos.

— Indiferent ce s-ar întâmpla, n-o să mai fim multă vreme aici. Dintr-o zi în alta, flota Marinei ar trebui s-ajungă la Poarta Iadului.

Liz aruncă o privire către ușa deschisă și-și coborî glasul:

— Și dacă asta nu-i suficient?

— Va fi.

— Atunci Sheldon de ce mai construiește flota asta?

— Fiindcă a avut o paranoia sănătoasă la momentul când a început totul. Oricum probabil că va folosi navele stelare chiar dacă o să-i alungăm pe Dysoni până pe planeta lor natală.

— Să te-audă Dumnezeu!

— Commonwealthul este tot ce au oamenii; noi suntem toți laolaltă într-un grup mare. N-ar fi fantastic dacă am putea porni altă civilizație umană de cealaltă parte a galaxiei? Ar fi probabil complet diferită de asta. Acum știm în ce fel să ne evităm greșelile, să construim ceva nou. Ar exista destui voluntari ca să devină viabil; uită-te numai câți oameni au colonizat locuri stranii ca Far Away și Silvergalde!

— Mda... Liz se lăsă pe spate și-l privi cu atenție: Iar aici ne-am include și pe noi?

Entuziasmul lui Mark cunoscu un picaj neplăcut.

— Nu știu. Tu ce părere ai?

— Părerea mea fermă este să ne creștem copiii în siguranța și securitatea Commonwealthului, cu condiția ca acesta să supraviețuiască. După ce ei vor fi mari, și îndeajuns de responsabili pentru a lua singuri decizii, pot începe să se gândească dacă doresc să umble haihui prin sălbăticii.

— Ăăă, da, sigur. Pe mine însă m-atrage.

— Îmi dau seama, scumpule. Și voi fi încântată să discutăm despre asta ceva mai târziu, să zicem peste vreo cincisprezece ani.

— Ah... Bine, nu cred că asta va fi unica tentativă de colonizare intergalactică. Cred că ne dezvoltăm spre atingerea unei autentice epoci de aur. S-ar putea ca atacul Dysonilor să fi fost lucrul cel mai bun care ni s-a petrecut vreodată, deoarece ne-a scuturat din automulțumire. Ia gândește-te — flotile întregi care zboară în necunoscut! Pun pariu că într-o bună zi vom ajunge și în alte galaxii. Asta ar fi chestia supremă, nu crezi?

Liz îi zâmbi tolerant.

— Uit întruna cât de tânăr ești.

— Vrei să zici că tu n-ai merge? întrebă Mark, surprins și ușor tulburat.

— Nu m-am gândit la așa ceva, scumpule, îți mărturisesc cinstit. Fă-mi totuși un hatâr și nu mai pomeni despre asta copiilor; și-așa lumea lor este destul de agitată fără să mai introducem asemenea idei nebunești.

— Ce fel de idei? întrebă Barry.

Stătea în prag și târa după el haina, ținând-o de o mânecă.

— O să-ți zic mai târziu, replică Mark în mod reflex și apoi îi făcu cu ochiul. Când nu-i mama de față.

— Să nu-ndrăznești, mârâi Liz.

Barry chicoti încântat.

— Sigur că da, tati. Reveni către casă: Suri, eu știu ceva ce tu nu știi!

—Ce? chițăi Sandy.

— Nu-ți spun.

— Porcule!

Liz surâse și dădu ochii peste cap.

— O să fie o zi foarte lungă.

* * *

Mark aranjase să împrumute de la garaj un Ford Trailmaster7. Se înghesuiră toți în vehicul, cu Panda în spate, și el porni de pe domeniul lor mare către simulacrul de șosea de centură care ocolea așezarea. Toate lucrările de construcții civile fuseseră încheiate acum și orașul avea mărimea maximă, adăpostind douăsprezece mii de tehnicieni, savanți și ingineri care se ocupau cu asamblarea navelor stelare în docurile orbitale, însă și echipajele ce aveau să le deservească.

Soarele puternic strălucea de pe cerul purpuriu-deschis, reflectându-se pe alocuri orbitor de pe clădirile din materiale compozite ale orașului. Între acestea, solul era nisip cu grăunțe mari, presărat cu roci ce clivau ca mica. Nicăieri nu creștea nici măcar o singură buruiană. Nimeni nu avea grădini. Flora U-congruentă nu era permisă aici. Sute de grădinoboți modificați patrulau permanent orașul, pulverizând nisipul cu inhibitori biologici ce împiedicau creșterea oricăror plante. Apele de canalizare de la clădiri erau pur și simplu cumulate în rezervoare ce erau expediate pe Cressat și de acolo pe Augusta, ca și toate gunoaiele. Nu se îngăduia ca nimic să polueze mediul virgin.

Liz strâmbă din nas spre oraș, în timp ce goneau pe șoseaua de centură.

— Locul ăsta seamănă cu Gaczyna, declară ea când trecură de o franciză Bab's Kebabs de la capătul unui mall comercial.

— Ce-i aia?

— Un loc din Rusia unde erau antrenați spionii în timpul Războiului Rece. Se spunea că avea printre altele copia perfectă a unui oraș american, astfel ca agenții să se poată familiariza cu viața în Occident. La fel e și planeta asta — o copie a Commonwealthului. Tot ce asociem cu viața cotidiană se găsește aici, dar de fapt nu-i real.

— Dinastia face tot ce poate pentru a ne fi confortabil.

— Da, scumpule, știu. N-a fost un reproș, ci doar o observație.

Mark încuviință și se concentră asupra șofatului. Liz începea să-l îngrijoreze. Proiectul navelor de salvare stârnise în ea o melancolie la care el se adapta cu greu. În mod firesc, ea era firea optimistă, pe care bărbatul se baza pentru simț practic și încredere pozitivă. Ținând seama de ce apucase el să-i spună azi la un moment dat, criticile și proasta ei dispoziție nu erau semne bune. Pe de altă parte, Mark înțelegea ce voise să spună despre Gaczyna. El nu mai fusese niciodată într-un loc cu atâția 'boți. Unicele persoane pe care Dinastia le accepta aici erau cele implicate în construirea navelor de salvare. Nu exista o economie de servicii, ci 'boții se ocupau de toate treburile casnice; până și Bab's Kebabs, alături de toate celelalte magazine din mall, erau automatizate. Când un 'bot se defecta, nu era reparat

aici, ceea ce ar fi necesitat o industrie secundară și oameni care să nu fi avut legătură cu proiectul navelor de salvare. Mark văzuse camioane întregi pline cu 'boți defecți care erau expediați pe Augusta pentru depanări. Era un mod costisitor de organizare, însă unicul posibil pentru menținerea nivelului de securitate asupra căruia insista Nigel Sheldon.

Ieșiră de pe șoseaua de centură pe un drum de pământ, care ducea în dealurile de deasupra orașului, dincolo de centralele de fuziune. Lui Mark îi făcea realmente plăcere să stea la volan și să șofeze manual. Pe planetă nu existau alte drumuri cu excepția străzilor din oraș și a grilei sale întinse de clădiri industriale. Toate drumeagurile de aici fuseseră făcute de rezidenții care exploraseră vecinătățile. Bărbatul coti la stânga la prima bifurcație, apoi la dreapta, urmând un traseu despre care i se povestise. Cauciucurile Fordului ridicau mult praf și adânceau făgașele lăsate de roți.

După o oră ajunseră la lăcușor. Cu kilometri în urmă, nisipul lăsase loc stâncilor goale. De jur împrejurul lor se zăreau pantele abrupte și unduite ale lanțurilor muntoase ce se întrepătrundeau. Nu se vedeau nici albii secate, nici făgașe de eroziune; atmosfera planetară nu existase de suficient timp pentru începerea acestor trăsături geologice, deși ploile transportau cu regularitate nisip de regolit către zonele mai joase, de unde avansa constant în oceanele puțin adânci. Aici, la altitudine, apa șiroia peste neregularitățile reliefului în pânze neîntrerupte până găsea bazine și adâncituri în care să colecteze. Lăcușorul era lung și oval, cu apă până aproape de marginea superioară. În timpul ploilor, se revărsa printr-o despicătură adâncă de granit negru în extremitatea estică.

— Ce limpede este! exclamă Barry, când se opriră pe margine.

Pe lângă undele minuscule ce reflectau cerul de catifea, nu se zărea absolut nicio mișcare. Puteau vedea perfect fundul de piatră care cobora lent în centru.

— Exact ca Trine'ba, surâse el larg.

— Pe-aproape, aprobă Liz. Haideți să ne schimbăm.

Cei patru intrară după aceea în apă, scoțând exclamații înaintea răcelii lacului. Glasurile răsunau clar prin aerul de

munte, ricoșând în ecouri din pantele înalte și neuniforme din jur.

— Mi-e dor de pești, mărturisi Sandy pe când înota precaut, îndepărtându-se de mal.

Mark insistase să poarte aripioarele pneumatice fixate de spatele costumului de baie și, de data aceasta, fetița nu protestase.

— Nici pești, nici alge, comentă el spre Liz.

Era straniu, de obicei asociase apa cu viața, în vreme ce aici situația era complet invers.

— Vor veni și ele, zise femeia. De fiecare dată când cineva înoată aici, lasă bacterii în urmă. Peste o sută de ani, lăcușorul acesta va fi cea mai mare cuvă naturală de cultură a planetei și, de fiecare dată când va ploua, va trimite gândăcei noi peste planetă.

— Întotdeauna ne lăsăm urma pe unde trecem, așa-i?

— Cam așa-i. Cred că asta-nseamnă evoluția la nivel galactic. O planetă care produce viață îndeajuns de inteligentă ca să inventeze zborul interstelar își va răspândi ADN-ul printre stele. Iar evoluția este un câmp de bătălie al naibii de dur.

— Asta sună cam ca teoria Gaia.

— Dusă la extrem, bănuiesc că este. Mă-ntreb dacă Dysonii o recunosc la un nivel instinctiv. În tot cazul ei erau decișI să transforme Elan. Mai ții minte imaginile cu biorafinăria de la marginea lui Randtown pe care le-a trimis Morton?

— Așadar, cei care au construit barierele știau de ce erau capabili Dysonii?

— Da. Bariera era un gard anti-iepuri de dimensiuni stelare, așa cum au fost cele construite în Australia după ce au început imigrările. Iar noi am apărut cu cleștii tăietori de sârmă. Să dea dracii, da' tâmpiți mai suntem! Poate că ăsta-i modul prin care evoluția ne anunță că suntem depășiți.

Mark se ridică în picioare pe piatra alunecoasă și porni către margine.

— Nu suntem tâmpiți, ci avem principii. Sunt mândru de asta, sunt mândru de ceea ce suntem în mod colectiv.

— Sper să ai dreptate, scumpule. Liz ieși o dată cu el și se înveli repede cu un prosop mare. Mai aveți cinci minute! strigă ea spre copii.

Aceștia se aflau acum la câțiva metri de mal și se stropeau cu Panda. Barry flutură din braț către ea.

— Poftim!

Mark răsuci sigiliile a două cutii cu ciocolată fierbinte și-i întinse una chiar în clipa când începuse să aburească.

— Mulțumesc, spuse femeia și-l sărută.

— Mă mută, zise el scurt.

— Unde?

— În altă parte a proiectului.

Bărbatul ridică ochii. Unul dintre sateliții flori-spațiale luneca deasupra orizontului. Chiar și acum masiva formă de gigaviață îi dădea fiori. Când te gândeai că în univers exista o societate care-și putea îngădui să producă așa ceva pur și simplu ca divertisment! Asta era inspirator. Era genul de acțiune spre care ar fi trebuit să năzuiască o nouă civilizație umană, nu constanta cursă comercială urmărită și preamărită de Commonwealth.

— Ce vrei să spui? întrebă Liz și glasul ei avea o urmă de oțel.

— Dinastia nu construiește acolo doar nave de salvare. O flotă atât de mare, care călătorește printr-un spațiu cosmic despre care nu știm nimic, are nevoie și de protecție.

— Iisuse! scuipă ea disprețuitor. Trebuia să-mi fi dat seama: construiesc nave de război.

— Fregate, da. Este un design nou, mai mic și mai rapid decât clasa *Moscova*. În plus, propulsia are ceva diferit. Nu știu ce anume. Și nimeni nu suflă un cuvânt despre armamentul din dotare.

— Mare surpriză! Ce le-ai răspuns?

Mark sorbi fără grabă din ciocolata fierbinte, ordonându-și gândurile. Detesta momentele când aveau controverse. În primul rând, Liz era mult mai pricepută ca el la argumentații...

— Asta nu-i genul de slujbă la care îți alegi postul. O știm amândoi.

— Bine, încuviință ea. Cred c-așa-i. Atât că nu-mi place ideea ca tu să lucrezi pentru armamente.

— Nu lucrez pentru armamente. Vor să pun pe picioare sistemul de asamblare. La navele de salvare, se utilizează altă metodă, cu secțiuni pre-asamblate. Hangarele de asamblare ale

fregatei sunt combinate cu docul orbital. Componentele individuale sunt trimise direct pe orbită și tot acolo sunt integrate.

— Ura, alt uriaș progres tehnologic!

— Liz, rosti el acuzator, suntem în război. Din câte aud, s-ar putea să nu-nvingem. S-ar putea realmente ca acesta să fie adevărul.

Ea se așeză pe un bolovan mare și-și privi deznădăjduită cutia de ciocolată caldă din mâini.

— Știu. Iartă-mă că-s atât de afurisită. Atât doar că... mă simt realmente neajutorată.

— Alo, făcu bărbatul și se apropie de ea, cuprinzând-o cu brațul după umeri. În cazul în care ai uitat, convenisem că tu trebuie să mă susții pe mine.

Ea îi surâse fără putere și-l strânse de mână.

— N-a existat niciodată o asemenea convenție, scumpule.

— Deci n-ai nimic împotriva chestiei ăsteia?

— Nu. Cred că nu.

— Mulțumesc. Să știi că pentru mine asta-nseamnă totul.

Liz îl trase mai aproape de ea.

— Sunt atât de fericită că te am! În clipa de față, nu mi-aș dori să fiu cu nimeni altcineva.

— Nici eu n-aș fi putut face față la așa ceva fără tine. Arătă spre copii: Și fără ei. Însă fregatele sunt capătul drumului. De când am plecat de pe Elan, alergăm întruna. Gata! Alte surprize nu vor mai exista pentru noi.

— Sper să ai dreptate, scumpule. Sper din toată inima.

* * *

Duzele dușului proiectau apa cu o viteză ce lovea pielea Mellaniei până aproape de punctul durerii. Ea nici măcar nu trebuia să se răsucească, întrucât jeturile o izbeau din toate părțile, iar duzele baleiau în sus și în jos. Spuma îi curgea pe corp, când matricea de management adăugă săpun aromat. Altă apă, mai rece, îndepărtă spuma și temperatura ei învioră femeia după căldura care o făcuse să se destindă. Jeturile se opriră și aer cald și uscat răbufni prin fante dispuse de jur împrejurul cubiculumului mare din marmură, îndepărtându-i umezeala pielii și uscându-i părul.

Mellanie se înfășură într-un prosop uriaș purpuriu și crem și reveni în dormitorul apartamentului de serviciu. Michelangelo nu se ridicase de pe patul mare. O privi leneș, în timp ce se îmbrăca.

— Să fiu al dracu' dacă nu mă bucur c-ai plecat de la Baron! îi spuse. Te-ai fi ratat la ea — i-o jigodie fără suflet.

Mellanie îi aruncă un surâs fugar și afurisit.

— În vreme ce noi avem o relație profundă și importantă.

— Ești bună la pat. Amândoi știm asta. Super-excitantă!

— Și tu ești un profesor bun.

— Da?

Era aproape ca și cum el ar fi fost cel sfios, care căuta o asigurare din partea femeii.

— Doar mă-ntorc la tine, nu? zise ea. Și amândoi știm că mă descurc destul de bine la emisiune ca să nu mai fiu nevoită, de fapt, să mi-o pun cu tine. Da-mi place, îmi place foarte mult.

Dinspre pat se auzi un mârâit. Bărbatul se rostogoli de pe saltea și-și dădu pe spate părul lung, cu șuvițe. Mellanie nu-și putu opri ochii să nu-i întârzie pe corpul lui. Era ca un Apollo tânăr, care revenise din nou printre muritori.

— Să dea dracu'... nu te-nțeleg, se plânse Michelangelo. De fapt, ce vrei?

Ea zâmbi larg, străduindu-se să intre în bluza asimetrică.

— Postul tău.

— Știi ceva, dacă orice altă reporteră de vârsta ta mi-ar fi spus chestia asta, aș fi râs pur și simplu și aș fi dat-o uitării, ca fiind lamentabil de naivă. Dar în cazul tău... nu-i nimic de râs.

— Ai grijă pe cine jignești azi, pentru că ar putea fi chiar cel căruia mâine îi duci cafeaua!

— Am reținut.

— Haide recunoaște — am făcut o treabă bună cu reportajul despre navele de salvare, nu?

— N-am văzut în viața mea un Halgarth senior atât de băgat în corzi. Felicitări!

— Deci, cafeaua o vreau tare și numai cu o bucățică de zahăr.

— Ei, făcu el o grimasă, nu ești chiar așa de bună. Nu încă.

— Știu. Vreau s-ajung la navele de salvare ale Sheldonilor. Ăla chiar c-ar fi un reportaj de senzație cât timp așteptăm navele stelare să se-ntoarcă de la Poarta Iadului.

El o privi gânditor.

— Și celălalt subiect-bombă cum merge?

— Scandalul financiar de la New York? Mellanie suspină. Nu prea grozav. Toate pistele sunt stinse și reci. În plus, autoritățile și-au băgat și ele nasul. Unde-i impactul ineditului, când toată gașca știe despre ce-i vorba? Exclusivitatea este țelul și Dumnezeul nostru, așa cum, pe bună dreptate, mi-ai spus când am început lucrul aici. Vezi că n-am uitat?

— Mda, încuviință el lent.

— Poftim? Mellanie cunoștea bine ezitarea aceea; bărbatul detesta să cedeze până și cel mai mic avantaj. Care-i problema?

— Bine — scurt îndrumar: nu analizezi corect și complet problema. Încerci să dai de urma a trei avocați destul de cunoscuți care au fost implicați în afaceri financiare necurate, da?

— Da.

Ea nu spusese nimănui de reportajul despre Starflyer. Nu încă. *Acela* avea să-i atragă o emisiune proprie, probabil și un studio propriu.

— Tu-ncerci să pleci pe urmele lor. Greșit! Asta va face poliția, dar ei sunt niște tipi care au fugit, care sunt pregătiți pentru așa ceva și care vor avea grijă să-și acopere urmele. Orice vânător de Doamne-ajută va veni spre prada sa din direcția din care ea se-așteaptă cel mai puțin. Așa că tu ar trebui mai degrabă să te-ntrebi unde s-ar fi dus ei?

O privi întrebător.

— O mafie care-i poate proteja?

— Pe-aproape. Ai nevoie de un loc unde să-ți poți schimba complet identitatea. Și nu mă refer doar la niște modificări decente în registrele de date, la o ștergere de memorie și un chip nou. Dac-au furat pe atât de mult pe cât spui tu, atunci Directoratul Reglementărilor Financiare îi va urmări prin tot Commonwealthul în următoarele zece secole. Ei trebuie să fie liberi pentru a-și toca noua avere în totală siguranță, fără să-și petreacă restul vieții uitându-se întruna peste umăr. Pentru asta însă nitică reprofilare celulară nu-i suficientă. ADN-ul lor este cunoscut și DRF-ul îi va putea identifica oricând. Ca atare,

principala lor grijă trebuie să fie o modificare de bază a ADN-ului.

— Ce-i asta?

— Să fiu al dracu', dacă știu vreodată dacă glumești sau nu. Ăsta-i un tratament similar reîntineririi, în care clinica îți modifică ADN-ul din toate celulele. Persoana care iese din cuvă nu mai este, literalmente, aceeași care a intrat. După ce ai făcut asta, alături de noul tău certificat de naștere, un trecut fabricat decent și toți banii lipsiți de surse de proveniență, ești liber ca pasărea cerului. Poți să trăiești unde vrei, ba chiar să fii vecin cu propria ta fostă familie fără ca ei s-o știe vreodată.

— Și unde ar merge ca să-și facă așa ceva?

— Dacă n-ai propria ta facilitate medicală biogenetică, există un singur loc: Illuminatus. Acolo funcționează o mulțime de clinici specializate și ultradiscrete care oferă asemenea servicii.

— Trebuie neapărat să merg acolo.

— Știam c-o să zici asta. Chiar dacă ai merge însă, habar n-ai unde sunt clinicile. Ele nu-și fac reclamă pe unisferă.

— O să le găsesc.

Michelangelo oftă în mod exagerat.

— Acum o săptămână, trei persoane s-au internat la clinica Saffron de pe strada Allwyn: doi bărbați și o femeie. Nu le știu numele, dar cadrul de timp concordă. Ținuie buzele sfidător: Am și eu contactele mele. Te rog, nu uita — eu sunt încă *numero uno* aici!

— Mulțumesc, zise ea sincer.

— Mellanie, ai grijă. Illuminatus nu-i locul cel mai sigur din Commonwealth.

* * *

Ozzie se trezi când razele subțiri de lumină solară puternică îi trecură peste chip. Icni demoralizat în clipa deșteptării. Dezamăgirea de ieri continua să-i răscolească mintea, agitându-l. Stătea confortabil în sacul de dormit și putea simți aerul răcoros pe față. Scularea însemna un efort.

— La dracu'!

Să zacă aici, simțindu-se indispus, nu era o opțiune. Aducea prea mult cu înfrângerea, pe care nu intenționa s-o admită. Nu încă.

Deschise fermoarul sacului de dormit și se întinse leneș, înainte de a se cutremura. Nu purta decât șortul și ultimul lui tricou decent. Pipăi pe podea în căutarea pantalonilor de velur, pe care-i îmbrăcă. Când își trase cămașa cadrilată, se auzi un pârâit și cusături pocniră în lungul mânecii.

— Nu iarăși!

Când examină cămașa, sfâșietura nu părea foarte rea. Îmbrăcă vechea blană de oaie, acum cenușiu-închis de murdărie, pentru a opri frigul în timp ce se încălța. Degetele îi ieșiră prin găurile din vârful șosetelor. Astăzi trebuia realmente să-și dedice ziua cârpelilor. Își privi cu atenție degetele de la picior. Vânătăile se estompaseră. Ba chiar, dispăruseră complet. Nu-și putea reaminti să fi aplicat vreun unguent după ce lovise cu atâta patimă în pilonul cu numărul de serie.

În afara micului adăpost, Orion reaprinsese deja focul din tăciunii de ieri. Două căni metalice erau echilibrate deasupra flăcărilor pe un ciob de polip aidoma unei ardezii, încălzind niște apă.

Orion ridică ochii și-i aruncă un surâs de binețe.

— Au mai rămas cinci cuburi de ceai. Și două ciocolate. Ce vrei?

— Ce dracu', hai să ne trăim nițel... Ce?

— Ceai sau ciocolată?

— Crezusem c-am terminat ciocolata ieri.

Orion scotoci prin diversele pachețele pe care le-ntinsese în jurul lui și ridică într-o palmă cuburile înfășurate în folie: cinci argintii și două aurii cu dungi verzi.

— Nu. Bournville Rich, cu frișcă dublă. Preferata ta.

— Da. Scuze. Da, nenică, ciocolata-i bună.

Ozzie se așeză pe ciotul de polip. Făcu o grimasă când întinse piciorul.

— Cum merge cu genunchiul? se interesă Orion.

Nu se poate-n pizda mă-sii!

— Tot mă ține, răspunse el încetișor. Unde-i Tochee?

— S-a dus să ia niște apă. Aseară a făcut niște investigații, căutând vreun semn al mașinăriilor cu care funcționează locul ăsta.

— De ce?

— Cum adică „de ce"? Chiar tu ai zis c-ar trebui să-ncercăm să descoperim generatorul gravitațional.

— Dar știm că pe recif nu există niciun fel de activitate electrică. Nimic ce putem noi detecta.

— N-am căutat chiar foarte în detaliu. În plus, tu i-ai spus lui Tochee să-și folosească gadgeturile senzoriale când intra în junglă.

— Am făcut-o cu două zile în urmă, totuși acum nu prea mai are rost, nu? Vreau să spun că dacă la numărul de serie nu exista nimic, atunci cu siguranță n-o să existe nimic nici printre copaci.

Orion se opri din desfăcutul foliei de pe al doilea cub de ciocolată.

— Exact, încuviință Ozzie sarcastic. Pilonul cel mare și negru din poiană... Criza mea de nervi... Ți-ai amintit?

— Ozzie, despre ce vorbești?

— Ieri... Pilonul...

— Ozzie, ieri am mers pe excrescența de la capătul recifului.

— Nu, nenică, nu, aia a fost alaltăieri. Ieri am găsit numărul de serie.

— Pe excrescență? N-ai zis nimic.

— Nu, fir-ar al dracu'! Ieri! Pilonul din poiană... Ce-i cu tine?

Orion îl privi îmbufnat și-și țuguie buzele.

— Eu am fost ieri pe excrescență. Nu știu unde-ai fost tu.

Ozzie făcu o pauză; băiatul nu obișnuia să se prostească în asemenea momente și, în tot cazul, părea destul de sincer.

Tochee ieși din junglă, cu manipulatoarele înfășurate în jurul containerelor pe care le umpluse cu apă.

— Bună dimineața, prietene Ozzie, rosti el prin intermediul matricei palmare.

— N-ai găsit nimic, așa-i? întrebă Ozzie. Echipamentele tale n-au detectat nicio activitate electrică. Și ai mers cam cinci kilometri în direcția aia, arătă el cu brațul.

— Așa este, prietene Ozzie. De unde știi?

— Am bănuit corect.

Ozzie îi ceru e-majordomului să-i afișeze fișierele din ziua anterioară. Lista care îi apăru în vederea virtuală era alcătuită din înregistrările vizuale și senzoriale ale excursiei lor pe excrescența de la capătul recifului.

— Arată toate fișierele înregistrate în ultimele cinci zile, îi ceru e-majordomului.

Nu exista nimic asociat pilonului cu numărul de serie.

— La dracu'!

Își descheie bocancul, îl scoase, apoi începu să-și apese degetul mare care ar fi trebuit să fie învinețit. Nu simțea nici cea mai mică durere.

— Să punem lucrurile la punct, rosti el precaut. Niciunul dintre voi nu-și amintește să fi mers până la mijlocul recifului?

— Nu, spuse Tochee. Eu n-am fost acolo, deși cred că dacă am merge, s-ar putea să avem ceva succes în găsirea unui tunel de acces spre mașinăria care se află în nucleul acestui recif. Ar fi distanța cea mai scurtă.

— Ai perfectă dreptate, nenică. Haideți să mergem atunci, da?

Își încălță bocancul și se sculă.

Orion îi întinse cana metalică ponosită.

— Nu-ți bei ciocolata?

— Ba da. Auziți, de când am venit aici n-ați avut ceva vise mai ciudate?

— Nțț. Doar visele obișnuite. Orion se strâmbă posomorât: Fete și chestii de-astea...

Ozzie îi conduse cu pas iute. Urmă ruta pe care o producea funcția de navigație a matricei sale palmare, conducându-l către mijlocul recifului. Ca și înainte, arborii erau tot mai înalți pe măsură ce se apropia de zona afișată de vederea virtuală. Astăzi nu existau raze de soare care să se strecoare orizontal printre trunchiurile groase și bătrâne.

— Trebuie să fie pe-aici, pe-undeva, rosti el cu glas tare când începură a treia examinare a regiunii centrale.

— Ce anume? întrebă Orion.

Băiatul îl privise cu ușoară îngrijorare încă de când porniseră la drum.

— Chiar în mijloc i-o poiană.

— De unde știi?

Fiindcă am fost ieri aici, la fel ca voi.

— Am văzut-o înainte de asolizare.

Se opri și-i ceru e-majordomului să afișeze toate fișierele vizuale din ultimele două ore înainte ca *Găsitoarea-potecii* să

fi coborât pe recif. Când le examină, jungla din mijlocul recifului era neîntreruptă. Nu exista niciun luminiș central.

Ozzie rămase nemișcat la baza unui copac-glob ca de cauciuc, rezemându-se de ramurile elastice. Acum însă nu se mai îndoiau prea mult, fiindcă erau foarte bătrâne și aproape rigidizate. *Bun, atunci fie că am halucinații, fie că un hacker excepțional mi-a spart matricea palmară. Nu, Orion și Tochee nu-și amintesc. Prin urmare a fost o halucinație. Sau o viziune. Dar de ce aș fi fost condus într-aici?*

Privi cu multă atenție în jur prin jungla crepusculară, cu polip fisurat și sol prăfos. Pe stratul subțire de pământ nu se vedeau urme. Nimic nu se mișca, nimic nu trăia aici. Își activă toți senzorii și descrise un cerc complet. Nu înregistră nimic pe niciun spectru.

— Nu mă prind, rosti el cu glas tare.

Aproape că se așteptase ca un glas de bas să-i răspundă din vârfurile copacilor.

— Prietene Ozzie, nu pot vedea nicio poiană.

— Nici eu. Probabil că fișierele au fost afectate la asolizare. Matricea a-ncasat destule lovituri.

— Acum ne putem întoarce? întrebă Orion. Nu-mi place-aici, totu-i sumbru și mort.

— Așa-i.

Era mult mai voios decât ar fi avut dreptul să fie. *Se-ntâmplă ceva. Atât doar că nu-mi dau seama ce anume.*

* * *

Era o misiune mizerabilă, însă Lucius Lee se obișnuise deja cu așa ceva. Cu trei luni în urmă primise cu grad de probă rangul de detectiv 3 în districtul NorthHarbour, iar de atunci nu făcuse altceva decât să sorteze un volum imens de fișiere de date și rapoarte pentru cei doi detectivi seniori cărora le fusese repartizat pe durata anului de probă. Când cei trei ieșeau din birou, el trebuia să facă toate acțiunile plictisitoare de rutină, precum catalogarea scenelor delictelor, direcționarea 'boților criminalistici și intervievarea martori secundari și terțiari; de asemenea, Lucius căpăta schimbul de noapte în supravegheri. Ca acum. Stătea într-un Ford Feisha vechi și ponosit, într-o parcare subterană de sub clădirea Chantex la ora

patru și douăzeci dimineața, și privea afară în caverna din beton iluminată de benzi polifoto verzui care ar fi trebuit să fi fost înlocuite cu ani în urmă. La același nivel mai erau parcate alte cincisprezece vehicule; de acum putea spune că le știa pe toate în detaliu.

Nu știa de ce dracu' nu puteau folosi un senzor de supraveghere decent pentru misiunea asta. Marhol, detectivul-sergent care îi era mentor oficial, îi spusese că era o „experiență bună". Mânca căcat cu polonicul.

Problema reală era îndeajuns de veche ca să fie o glumă: o bandă de golani se ocupa de furtul mașinilor de lux din NorthHarbour și — o greșeală majoră! — una dintre ele aparținuse prietenei bogate a fiului unui consilier municipal. Municipalitatea dorea Rezultate. Sistemele automate nu puteau face asta, în niciun caz repede. Așa că aștepta actualmente un pont de la unul dintre informatorii dubioși ai lui Marhol, care erau mai degrabă tovarășii de băutură ai detectivului.

Marhol îl luase pe Lucius la bar pentru întâlnire, probabil ca să poată fi martor decontul cheltuielilor. Stătuse acolo, în vreme ce informatorul ăla, care era un zero barat de nici douăzeci de ani cu grave probleme de narcodependență, susținuse că mașinile erau de fapt furate de banda Stuhawk din SouthCentral. El o știa cel mai bine fiindcă era pe felie cu JiK-ii care practic *dețineau* NorthHarbour și nu era mâna lor. Stuhawkii se treziseră că le erau datornici unor mafioți care le dăduseră un mecanic și o listă. Ei făceau investigațiile și puneau la dispoziție mușchii, dar se ocupau de mașini din NorthHarbour, nu din propriul lor district. Era un război teritorial.

Pentru căcaturile alea, contribuabilii din Tridelta trebuiau să deconteze berile lui Marhol pe o săptămână.

Ora patru și douăzeci și unu de minute. Ușile liftului se deschiseră și apăru un bărbat. Era mai scund decât se obișnuia într-o epocă în care reîntinerirea putea adăuga centimetri la statura oricui fără niciun cost suplimentar. Și slăbănog; cămașa cu mâneci scurte arătau niște brațe aproape scheletice. Mâinile totuși îi erau disproporționate: mari și murdare. Prima impresie era a unui tip la prima viață, în jur de cincizeci

de ani. Apoi însă Lucius începu să-l privească cu mai multă atenție. Individul dovedea încredere în sine, traversând betonul de parcă ar fi fost șeful unei Dinastii care intră în harem. În același timp era perfect treaz; în niciun caz cineva care să fi lucrat într-un schimb de noapte.

Lucius începu să respire mai precipitat. Era imposibil ca bărbatul acela să fi făcut parte dintr-o bandă de derbedei. De fapt, Lucius era sigur că nu era nici la prima viață; siguranța de sine, aerul degajat nu aparțineau cuiva mai tânăr de o sută de ani. Poate că informatorul avusese dreptate. Stuhawkii erau mușchii unor mafioți. Brusc, Lucius deveni foarte interesat.

Mecanicul se apropie de un Mercedes FX 3000p negru ca noaptea, o limuzină nou-nouță cu preț de catalog de peste o sută de mii de dolari pământeni. Prețul acela includea un sistem de securitate superb, iar programul matricei de pilotare era practic o IR în sine. N-ar fi îngăduit nimănui să preia controlul fără acceptul proprietarului.

Lucius avea să aștepte până ce bărbatul încerca să deschidă portiera mașinii și atunci avea să întreprindă arestarea; în gând, mulțumi cerului că nu era însoțit de vreun Stuhawk. O arestare urmată rapid de o interogare de succes ar fi fost genul de acțiune polițienească activă pe care ar fi dorit s-o vadă consilierul municipal. Deși Lucius nu avea să capete niciun credit pentru arestare, care ar fi fost neîndoios trecută în contul lui Marhol.

Mecanicul descrise un cerc lent în jurul vehiculului sclipitor, privindu-l cu aprobare respectuoasă. Lucius era uluit de îndrăzneala lui. Doar nu intenționa realmente să ia Merțanul? Apoi își aminti de o alertă la nivel de Commonwealth primită cu ceva vreme în urmă despre un mecanic de grad A care sosea în districtul lor. În tot cazul, bărbatul acesta era de grad A, măcar ca aroganță. Îi ceru e-majordomului să găsească fișierul.

Mecanicul se pregătea să pună mâna pe i-punctul portierei din față a Mercedesului, când încremeni brusc. Lucius își ținu răsuflarea. Individul privi prin parcarea subterană aproape goală până zări Fordul Feisha. Buzele i se ridicară într-un surâs lipsit de veselie și porni într-acolo.

— Căca-m-aș..., murmură Lucius.

Era imposibil ca un om să poată vedea prin parbrizul protejat al Fordului, indiferent de calitatea inserțiilor sale retinale, dar, cumva, mecanicul îl reperase. Își scoase pistolul ionic și trase piedica. În clipa aceea înțelese că probabil se dăduse de gol prin utilizarea unisferei. Chiar dacă criptarea poliției era perfect sigură, din mașina lui fusese emis un mesaj electronic. Într-o parcare pustie. În toiul nopții.

— Grozav, Lucius, își spuse el cu amărăciune, ai făcut o treabă absolut grozavă!

Pentru a-l indispune și mai mult, e-majordomul îi afișă fișierul cerut. Contrainformațiile Marinei îl căutau pe Robin Beard, un delincvent cunoscut specializat în infracțiunile cu automobile. O sumedenie de date biografice se derulară pe vederea virtuală a lui Lucius, însoțite de câteva imagini. Cu puține deosebiri banale, acestea se potriveau cu bărbatul aflat acum la numai trei metri de capota Fordului.

Deocamdată Beard nu scosese nicio armă. Lucius își strânse și mai tare pistolul.

Beard zâmbi către parbrizul din sticlă neagră non-reflectivă și puse palma pe i-punctul mașinii. Întregul antebrat îi străluci verde și roșu, când COtatuajele i se activară.

Un *clang* neplăcut reverberă în interiorul automobilului și Lucius tresări. Toate încuietorile fuseseră activate. Trei leduri roșii porniră să pâlpâie pe bord. Se simțea un iz neplăcut de ars.

— Dac-aș fi în locu' tău, rosti Beard, aș fi foarte atent ce-aș atinge pe-acolo. Bateria supraconductoare a mașinii tale s-a stricat și trimite energia direct în șasiu. Așa că nu pune mâna pe nimic metalic. Ah, și încă ceva: orice ionizează aerul va acționa ca mediu conducător. Un exemplu la-ntâmplare: o salvă de pistol ionic trasă prin parbriz. Cine ar ține pistolu-ăla ar fi carbonizat în descărcare. Ai văzut vreodată pe cineva lovit de trăsnet? Se zice că-ți fierb ochii-n cap și limba și se transformă-n cărbune.

Pistolul ionic căzu dintre degetele amorțite ale lui Lucius și zăngăni pe podea. El tresări.

Robin Beard surâse auzind sunetul slab.

— Nu-ți face griji, bateria nu mai are multă energie. Ar trebui să se descarce până la amiază.

Se răsuci pe un călcâi și reveni spre Mercedesul negru.

Un avertisment roșu se derulă pe vederea virtuală a lui Lucius, anunțându-l de încetarea conexiunii lui cu unisfera. Privi prin parbriz cum Beard puse palma pe i-punctul Mercedesului. Nu fu surprins când portiera se deschise. După nici treizeci de secunde, limuzina mare și elegantă lunecă lin pe rampa de ieșire din parcare și sui în noaptea superbă de pe Illuminatus.

* * *

În ziua când navele stelare urmau să ajungă la sistemul stelar al Porții Iadului, Marina își spori monitorizarea asupra planetelor 23Pierdute. Wilson stătea în cabinetul său alb și trecea în revistă informațiile pe măsură ce soseau. Anna era cu el și juca rolul de ofițer de comunicații; Oscar participa în calitate de ofițer superior, iar Rafael completa contingentul Marinei. Justine Burnelli asista din partea Senatului, stând cât mai departe cu putință de Rafael, iar Patricia Kantil reprezenta Executivul, deși Președinta Doy menținea o conexiune ultraprotejată în timp real, la fel ca Nigel Sheldon, care, probabil, ținea legătura cu ceilalți lideri ai Dinastiilor — Wilson nu întrebă nimic. Dimitri Leopoldovici sosi câteva minute mai târziu și se așeză alături de Patricia, ignorând primirea rece din partea ofițerilor Marinei.

Marina începu să deschidă deasupra planetelor 23Pierdute găuri-de-vierme de același tip cu cele utilizate pentru comunicarea cu trupele de insurgenți ce operau împotriva instalațiilor Dysonilor. De data aceasta, se deschiseră la o depărtare considerabilă de planetă, la sute de milioane de kilometri, departe de puternicele linii defensive orbitale ale Dysonilor. Senzorii ieșiră în continuumul spațio-temporal și scanară, căutând amprentele de distorsiuni cuantice ale găurilor-de-vierme. Detectară opt sute șaizeci și patru de găuri-de-vierme ce legau 23Pierdute de sistemul stelar Poarta Iadului.

— Crezusem că trupele noastre detonaseră câteva porți de pe planete, observă Patricia.

— Douăzeci și șapte până în prezent, confirmă Rafael. În medie, Dysonii au nevoie de trei zile pentru a le redeschide și asambla un nou mecanism-poartă.

— Care sunt pierderile noastre?

— O sută șaptesprezece decese raportate, rosti mândru Wilson. Este mult mai bine decât modelul estimat de noi. Îi lovim zdravăn.

— Blocăm resurse, comentă Dimitri. Nu aș putea spune că le provocăm realmente pagube.

Rafael îl privi extrem de tăios.

Cu o oră și jumătate înainte de momentul stabilit pentru atac, șapte sute șaptezeci și două de găuri-de-vierme Dyson se închiseră.

— Să fiu al dracu'! exclamă Oscar.

Se ridică pe jumătate din scaun, ca și cum s-ar fi putut apropia mai mult de datele pe care portalul holografic le proiecta peste jumătate din încăpere. Chipul lui Wilson se lumină într-un surâs larg.

— Prea devreme ca să deschidem șampania? întrebă încetișor Rafael și zâmbi spre amiral.

— Am reușit? întrebă Patricia încântată.

— Nu, răspunse ferm Dimitri care studia datele din displayul mare. Pe fiecare planetă au rămas exact câte patru găuri-de-vierme. Știm că Dysonii utilizează baza patru, așadar este ceva deliberat. Ei mențin comunicarea cu noile lor colonii. Prin urmare, ei au închis celelalte găuri-de-vierme, nu noi.

— Nu poți să știi asta, zise Oscar.

— Dacă atacul nostru ar fi avut într-atâta succes încât să fi distrus peste șapte sute de generatoare de găuri-de-vierme, atunci le-ar fi distrus și pe celelalte. Aceasta a fost o decuplare organizată, nu rezultatul loviturilor proiectilelor Douvoir.

Wilson ar fi dorit să-i spună lui Dimitri să tacă dracului din gură. Speranțele lui crescuseră o dată cu dispariția găurilor-de-vierme și avea nevoie teribil de un asemenea imbold după șocul veștii că în Marină existau trădători. Totuși cuvintele strategului de la StPetersburg aveau o logică inconfortabilă. *Nu-mpușca mesagerul.*

— Când vom ști cu certitudine? întrebă Președinta Doy.

— Nu peste mult timp, răspunse Wilson, calm la exterior; era o minciună politicoasă.

Peste cinci ore, toate găurile-de-vierme se redeschiseră. Un geamăt făcu înconjurul cabinetului.

— Care-i interpretarea ta? îl întrebă Justine pe Dimitri.

— Au respins atacul, spuse bărbatul palid. Pentru prima dată părea nervos și-și tampona cu batista transpirația de pe frunte: Am spus din capul locului că vor utiliza tot ce pot pentru a apăra escala intermediară.

— Așa este, încuviință Rafael.

— Și acum? rosti Președinta Doy, părând confuză.

— Trebuie să aflăm ce s-a-ntâmplat, zise Wilson.

— Ne-au bătut, vorbi Patricia cu glas furios și speriat. Gesticulă agitat către display: Măcar asta-i al dracu' de evident!

— Ne trebuie detaliile tehnice, spuse Wilson. Cum au făcut-o? Asta-i important, pentru a formula o strategie coerentă de răspuns.

— Va dura minimum cinci zile până ca navele să reintre în raza de comunicații, atrase atenția Nigel.

— Dacă a mai rămas vreo navă, zise Dimitri.

— Te rog să-ncetezi, i se adresă Rafael aprins.

Wilson ridică o mână spre colegul său.

— Știu că este dificil, că cei de acolo ne sunt prieteni și colegi, dar trebuie să fim realiști.

— Nu ne putem permite cinci zile, rosti Dimitri. Doamnă Președintă, este imperativ să ne înarmăm celelalte nave stelare cu armele de tip distrugător cuantic ale Proiectului Seattle. Dysonii păstrează capacitatea de a lansa un atac imediat împotriva noastră. Acum ei nu mai au niciun motiv pentru a întârzia lucrurile.

— Da, spuse Doy, ți-am citit recomandările anterioare. Amirale Kime?

— Da, doamnă Președintă?

— În treizeci de minute, vom ține o întrunire completă a Cabinetului de Război pe linie ultraprotejată. Te rog să fii pregătit să-ți prezinți planurile de utilizare a distrugătorului cuantic Seattle în apărarea Commonwealthului și orice alte alternative.

— Am înțeles, doamnă Președintă.

— Anunțăm mass-media de eșecul atacului nostru împotriva Porții Iadului? întrebă Justine.

— Nu, răspunse imediat Patricia. Nu știm ce s-a întâmplat. Oamenii se vor teme de tot ce poate fi mai rău și nu vom putea să oferim niciun detaliu care să-i liniștească.

— Emisiunile de știri așteaptă măcar un comentariu.

— Ghinionul lor. Anunțăm pur și simplu că nu suntem siguri în privința rezultatelor și așteptăm revenirea navelor stelare.

— Vor ști că ceva n-a mers bine, observă Justine. Dacă atacul ar fi avut succes, am fi țipat din toți rărunchii.

— Dispunem de cinci zile până ce va trebui să recunoaștem că ceva nu-i bine, spuse Patricia. Pentru mine înseamnă destul timp ca să pregătesc terenul. Dacă dorim să împiedicăm panica, trebuie să acționăm perfect.

* * *

Lui Wilson îi fu imposibil să-l privească pe Oscar, în timp ce toți, cu excepția lui Rafael și Justine, părăsiră cabinetul. Dimitri susținuse că Dysonii vor dezvolta o contrareplică la proiectilele Douvoir, fiindcă ei știau deja că oamenii erau capabili de asemenea aplicații. *Și dacă li s-a spus, dacă au căpătat detaliile exacte? Știam că suntem trădați și n-am făcut nimic. Totul de teama de a nu arăta ca un prost.*

— Vreau să știți amândoi, li se adresă el lui Rafael și Justine, că voi recomanda utilizarea distrugătoarelor cuantice, așa cum a sugerat Dimitri.

Și mă voi ruga cerului să menținem o minimă integritate în privința lor.

— Căcățelu' ăla, scrâșni Rafael.

— Are dreptate mereu, zise Wilson. Și-și face doar meseria. Ce dracu', dacă l-am fi ascultat și am fi echipat navele cu distrugătoare cuantice pentru atacarea Porții Iadului, poate că n-am fi ajuns în poziția asta.

— La nivelul ăsta, nu ne putem juca cu *ce-ar fi dacă*, rosti apăsat Rafael. Trebuie să ne concentrăm asupra amenințării imediate.

— Dac-am fi utilizat distrugătoarele cuantice, n-ar mai exista o amenințare imediată.

— Nu știm nici măcar asta, observă Rafael. În tot cazul, n-o știm cu certitudine.

— Nu tehnologia ne-a trădat, ci propria noastră voință. Suntem prea civilizați ca să apăsăm butonul genocidului.

— Eu mă bucur, interveni Justine. Pregetul de a extermina orice creatură care poate fi o problemă dificilă pentru noi ne definește ca specie. Noi nu operăm la nivelul lor. Asta trebuie să merite ceva.

— Nu merită absolut nimic, când ești mort! se răsti Wilson furios.

Știa că era realmente speriat și încerca să-și camufleze teama, ceea ce era patetic în sine. Totuși eșecul distrugerii Porții Iadului îl șocase profund, iar implicațiile puteau fi chiar și mai rele. Dimitri avea dreptate: acum trebuiau să reflecteze la lucrurile improbabile.

— Crezi că Doy va autoriza utilizarea lor? spuse Justine.

— Sheldon o va face, zise Rafael. El este un tip realist. Și știu că Dinastia Halgarth îl va susține; ca și marea majoritate a celorlalte. Nimeni nu se aștepta ca atacul de azi să eșueze atât de complet. Încă suntem șocați de cele întâmplate, dar în curând implicațiile vor pătrunde adânc... și nu numai în gândirea noastră. Clătină din cap într-o acceptare lipsită de entuziasm: Dimitri și echipa lui de analiști au avut dreptate. N-am fost îndeajuns de pragmatici, n-am vrut să recunoaștem pericolul cu care ne confruntam de fapt, deoarece era prea înspăimântător.

Wilson fu cât pe aici să-i spună despre trădarea de la bordul lui *A doua șansă*, despre existența lui Starflyer. Își păstrase totuși suficient instinct politic ca să tacă. *Lașule*, se batjocori el, însă avea nevoie de susținerea deplină a lui Rafael în următoarele zile; pur și simplu, *trebuiau* să acționeze împreună. Rasa umană nu putea îngădui încă o greșeală. Gândul îi trimise un fior îngrozitor pe spinare.

* * *

Cabinetul de Război avu nevoie de cincisprezece minute pentru a vota. Decizia unanimă fu de a permite Marinei să-și înarmeze toate navele stelare cu arme de distrugere cuantică, care să fie pregătite pentru orice atac ulterior al extratereștrilor Dysoni.

9

Cu două sute de ani în urmă, în ziua când divizia de explorare TSC deschisese o gaură-de-vierme deasupra lui Illuminatus, imaginile ce se materializaseră șocaseră și amuțiseră întregul Centru de Operațiuni. Ei crezuseră că nimeriseră peste civilizația cea mai dezvoltată tehnologic cu putință, una care urbanizase fiecare kilometru pătrat de sol. Direct dedesubtul deschiderii găurii-de-vierme, planeta plutea în bezna spațiului, cu emisfera întunecată către privitori și în mod normal ar fi fost dificil de văzut din poziția aceea. Multitudinea de spectre a senzorilor electronici o puteau însă preciza cu ușurință; dar ochiul omenesc, privind prin sticla incasabilă din centrul de comandă, peste incinta restrictivă pustie și protejată de câmpul de forță al găurii-de-vierme, avea probleme în a distinge un cerc negru în spațiul interplanetar. De data aceea fusese altfel.

Toate continentele străluceau acvamarin pâlpâitor de la un țărm la celălalt, scânteind lin în unduiri prelungi, în vreme ce nori rarefiați pluteau deasupra. Numai munții și calotele polare erau lipsite de lumină.

Directorul de Operațiuni extinsese o antenă comunicațională prin gaura-de-vierme și încercase să emită semnale spre ocupanții orașului planetar. În mod straniu, benzile electromagnetice rămaseseră tăcute, cu excepția armonicelor distorsionate ale ionosferei care era împroșcată de vântul solar. Apoi datele complete dinspre senzori începuseră să se cumuleze, oferind o analiză provizorie. Lumina nu avea o origine tehnologică, ci era pur biologică.

* * *

De fiecare dată când vizita Illuminatus, Adam uita să-și împacheteze cămăși subțiri cu mânecă scurtă. Era vechea lui mentalitate de băiat de oraș; nu se așteptase niciodată la un climat atât de umed într-o zonă urbană. Nimeni nu construia orașe în mijlocul unei jungle. Nu era nici civilizat și nici viabil din punct de vedere comercial. Aici însă era o excepție.

Ieșirea din recepția cu aer condiționat a hotelului Conomela constituia altă reamintire neplăcută a neinspirației cu care-și făcuse bagajul. Căldura și umiditatea de pe stradă atinseseră deja niveluri de saună, iar asta în condițiile în care tenda stacojiu-țipător în formă de semilună a hotelului îl proteja de razele directe ale soarelui. Fibrele semiorganice ale costumului alb al bărbatului căpătară o nuanță argintie, străduindu-se să respingă căldura de la corpul său. Adam își făcu vânt cu pălăria panama autentică. Un portar în livrea făcu semn unui taxi Lincoln maroniu, care opri în față și deschise portiera.

— Senor Duanro, rosti portarul și atinse respectuos cozorocul șepcii cu mâna înmănușată în alb.

— Mulțumesc.

Adam se grăbi în interiorul climatizat, răcoros și uscat, fără să se mai oprească pentru a se gândi la egalitatea tuturor oamenilor și la lipsa de demnitate și servilitatea pe care piața o impunea portarului. Astăzi accepta orice persoană a cărei slujbă era de a-l aduce cât mai repede în confort răcoros.

Își comunică destinația matricei de pilotare și Lincolnul pătrunse agresiv în fluxul traficului. Strada era ticsită de vehicule; majoritatea erau dube și camionete aflate în drum spre locurile de livrare ori staționate pe jumătate pe borduri, astfel că mașini furioase, motociclete și autobuze erau înghesuite pe puținele benzi rămase. Taxiul lui înainta cu treizeci de kilometri pe oră, claxonând la fiecare treizeci de secunde, când era ocolit de pietoni, bicicliști și skateboarduri cu motor. Așa era permanent în orașul Tridelta; douăzeci și patru de milioane de oameni înghesuiți pe un petic de sol cu raza de nici cincizeci de kilometri generau un volum serios de presiune de trafic.

Exista o rețea de metrou monorai, întinsă ca o plasă perfectă de păianjen peste străzile orașului, ba chiar trecând direct prin fundațiile unor zgârie-nori mari, dar fusese proiectată cu o sută de ani în urmă, când Tridelta avusese doar un sfert din

populația actuală. Înghesuiala din vagoane atingea niveluri periculoase pentru sănătate. Metroul era utilizat doar de pauperi și turiști. În ideea de a-i descuraja pe oameni să folosească automobile, municipalitatea cerea 2.000 de lire-I pe an pentru autorizația de circulație. Anual elibera trei milioane de asemenea autorizații.

După opt kilometri parcurși de la hotel și după douăzeci și trei de minute, taxiul opri lângă Turnul Anau, un zgârie-nori cilindric cu două sute cincizeci de etaje. Ferestrele sale mari, argintiu-metalic, erau dispuse într-un șablon de trepte piezișe, astfel încât se părea că învelișul turnului era răsucit în spirală în jurul cadrului structural.

Adam luă liftul expres până la etajul o sută cincizeci, la nivelul de andocare al vehiculelor aeriene, apoi comută pe un lift local, cu care sui la etajul o sută șaptezeci și opt. Birourile Agentului se aflau pe latura estică a turnului: trei camere modeste decorate cu blocuri reci de granit negru. Recepționista era un eseu de intimidare vizuală. Costumul simplu gri-cărbune îi era mulat pe corp, ilustrând amplificările pe care le primise, cu câteva rânduri de mușchi învelindu-i structura originală. Adam bănui că o mulțime de arme wetcablate pândeau printre dubioasele celule musculare suplimentare și stratul epidermic supraextins. Gâtul ei era un con neted de carne ce se contopea direct cu obrajii. Nu exista bărbie, doar o pereche de buze bizar de atrăgătoare, pe care fusese aplicat gloss vișiniu. Buzele se țuguiară într-un zâmbet pentru Adam, când el își prezentă identitatea Silas Duanro către matricea recepției.

— Puteți intra direct, senor Duanro, graseie ea cu voce înaltă și plăcută. Vă așteaptă.

Agentul surâse în semn de salut dinapoia biroului de granit. Era un bărbat înalt, care-și păstra zvelțețea prin cheltuirea unui volum impresionant de energie nervoasă. Nasul ca un plisc îi cobora aproape până la buza superioară. Dintr-un motiv necunoscut, nu-și modificase foliculele scalpului; începutul de calviție era doar parțial camuflat de o tunsoare foarte scurtă.

— Senor Silas Duanro? Hmm... Zâmbi amuzat: Cu mine poți să folosești numele vechi. După atâția ani, măcar cu încredere ne-am ales, nu?

— Sunt sigur.

Adam nu mai vizitase Tridelta de câțiva ani, totuși Agentul îl recunoscuse. Ultima dată, el arătase foarte diferit, mai bătrân și mai durduliu. Acum își metamorfozase fața în a unui bărbat de patruzeci de ani, cu obraji rotunzi, ochi verzi și păr des, roșcat-castaniu. Pielea era groasă și presărată cu ciupituri ca de vărsat, deoarece începuse finalmente să protesteze față de numărul uriaș de reprofilări celulare neprofesioniste, ieftine și făcute în grabă. Trebuia deja să-și aplice cremă hidratantă în fiecare dimineață și seară; chiar și așa, avea senzația că de fiecare dată când vorbea supunea la eforturi un țesut cicatrizat. Din cauza stării jalnice a capilarelor care fuseseră constant reajustate, în ultima vreme își simțea obrajii permanent reci. Există o limită a numărului de reprofilări pe care-l putea suporta un om și Adam știa că se apropia rapid de momentul când trebuia să înceteze.

Dar nu deocamdată.

Identitatea Silas Duanro implicase de asemenea îndepărtarea multor straturi de grăsime și dotarea cu amplificări musculare suplimentare. De mult nu mai fusese atât de puternic și cu o asemenea formă fizică; deși erau necesare geno-proteine foarte sofisticate pentru a-i menține inima și alte organe la un nivel la care să poată susține mușchii adăugați. Trebuise în plus să-și corecteze corpul pentru diabetul de tip II care se declanșase în ultimii doi ani. El era însă decis să intre în horă oricând ar fi sosit apelul pentru începerea acțiunii pe care o pregătea pentru Johansson. În niciun caz nu avea de gând să asiste din culise, strigând sfaturi prin unisferă. Se aștepta complet să fie cântecul lui de lebădă.

— Bei ceva? întrebă Agentul.

Făcea parte din ritualul lor.

— Ce ai de băut?

Agentul zâmbi și se apropie de perete. Un bloc lung de granit pivotă silențios în exterior și dezvălui un bar luminat puternic.

— Ia să vedem... N-o să ne deranjăm cu vinuri Talotee, deși sunt ultima modă. Ce zici de Impiricus-albastru? Este o copie locală, dar în umila mea opinie mai bună ca originalul.

— Bagă!

Agentul oferi un întreg spectacol din turnarea lichiorului purpuriu și vâscos într-un păhăruț tăiat din cristal și prefrapat.

— Și unul pentru mine...

Reveni la birou și împinse păhărutul peste tăblia mesei, spre Adam.

— Salut!

— Salut!

Adam goli paharul dintr-o singură înghițitură. O senzație de văpaie rece îi arse gâtlejul.

— Oh-ho, mormăi el și simți cum i se înlăcrimează ochii. Bună chestie...

Glasul îi era răgușit, de parcă avea guturai.

— Știam c-o să-ți placă. Ai clasă — ceva ce majoritatea clienților mei le lipsește, din păcate. Am de-a face cu o mulțime de gangsteri, care nu știu altceva decât arme și mai mari și viruși și mai afurisiți. Tu însă... am fost foarte mândru să văd numele care au fost citate în tribunal după atacul asupra lui *A doua șansă*, știind că eu le asigurasem pe cele mai multe. Aceea a fost cu adevărat o operațiune stilată, condusă cu vervă. În ultima vreme nu prea mai avem parte de așa ceva.

— Totuși nava a supraviețuit.

— Din păcate, da. Însă visarea înseamnă să zbori peste crestele înalte, fie numai și-n gând.

— Keats?

— Manby. Așadar, ce pot face acum pentru tine? întrebă Agentul.

— Am nevoie de ajutoare pentru un proiect nou pe care-l pregătesc.

— Bineînțeles.

— În majoritate, trupe de șoc.

Adam îi ceru e-majordomului să transfere fișierul-listă în matricea-desktop a Agentului.

— Niciun specialist tehnic? Păcat... Sigur că da, o să văd ce pot face ca să-ți găsesc personalul necesar. Ar trebui să-ți spun că jumătate din lista mea este înrolată actualmente în Marină și acționează înapoia liniilor inamice. Nu toți au fost scoși din starea de suspendare a vieții, mulți s-au oferit voluntari. Este genul de acțiune care le gâdilă instinctele fundamentale. Se vor întoarce acoperiți de glorie și de medalii, decișI să fie cetățeni model, dar peste doi ani îmi vor ciocăni la ușă pentru o slujbă.

Până atunci însă voi fi stânjenit de sărăcia inventarului meu. Nu-ți poți amâna cumva proiectul?

— Nu, nu-l pot amâna în mod nedefinit. Dacă-i o chestiune de bani...?

Agentul păru realmente șocat.

— Doamne Dumnezeule, nici vorbă! Pentru tine, voi sfârși probabil prin a renunța la comisionul meu. Apreciez problemele pe care mi le-ai oferit de-a lungul anilor și faptul că mi-ai adus multe afaceri de calitate. Sunt convins că mă pot ridica o dată în plus la nivelul așteptărilor. Este vorba despre mândria profesională și toate celelalte...

— Înțeleg.

Adam își afișă cel mai bun zâmbet fals și simți cum i se dilată mult-abuzata piele facială. În cazul Agentului, *întotdeauna* totul se reducea la bani; delincvenții erau cei mai afurisiți capitaliști.

— Voi oferi obișnuita obligațiune de asigurare pentru re-viere în eventualitatea unei pierderi premature a corpului.

— Mă bucur să aud asta. Actualmente clinicile din Commonwealth sunt asediate de cereri de proceduri de re-viere din partea familiilor victimelor de pe 23Pierdute. Porcii solicită onorarii de extorcare. Mă tem că piața joacă după cum îi cântă vânzătorii.

— După revoluție, o să-i punem cu spatele la zid și-o să-i împușcăm, este?

— Absolut. Voi fi fericit să fac parte în mod gratuit din plutoanele de execuție. Până atunci...

— Până atunci, întocmește-mi lista și trimite-mi nota de plată. În fișier există un cod de adresă de unică folosință.

— Te-ai gândit la un termen?

— Ai la dispoziție o săptămână. (Lui Adam nu-i păsa cât de mare era dezavantajul pe care și-l asuma.) La livrare, voi plăti o bonificație frumoasă.

Agentul ridică sprâncenele.

— Îmi plac întotdeauna stimulentele, totuși, ținând seama de starea actuală a Commonwealthului, s-ar putea să fie nițel cam dificil.

— O săptămână.

— Văd că nu te lași convins. Perfect, o aspirație nobilă este propria sa răsplată. Nu te voi abandona.

Se aplecă brusc în față și întinse mâna.

Adam i-o strânse, încercând să nu lase rictusul de dezgust să-i apară pe chip.

— Excelent!

Agentul reveni la barul deschis și turnă alte două păhărele de Impiricus-albastru. Flutură din mână și zece lespezi înalte de granit pivotară nouăzeci de grade, pentru a dezvălui îndărătul lor o fereastră cât un stat de om.

— Să știi că aici suntem mai în siguranță decât multă lume, urmă el. Un oraș bogat este lesne de apărat, iar municipalitatea a cheltuit o mulțime de bani pentru a ne moderniza câmpurile de forță, pe lângă defensivele Marinei. Însă îndoielile mă rod. Sunt binecuvântat să trăiesc în mijlocul unei frumuseți pe care numai Dumnezeu și natura o pot crea.

— Ce îndoieli? întrebă Adam.

Privea pe lângă Agent spre panorama extraordinară de dincolo de fereastră. Tridelta tremura ușor sub lumina soarelui de la mijlocul amiezii: o insulă plată, asanată, care fusese cândva zona inundabilă în care se uneau trei râuri, Logrosan, Dongara și Monkira de Sus, fiecare larg în sine, din a căror confluență rezulta impresionantul torent de apă Monkira de Jos, care pornea apoi într-o călătorie de cinci sute de kilometri până la ocean.

Înainte ca oamenii să fi sosit pe Illuminatus, zona deltei triple era o mlaștină nisipoasă inundată de cinci–șase ori pe an, câte ori nivelul râurilor creștea, cu torentele de apă dezrădăcinând orice vegetație care încolțise printre dunele scunde după ultimul potop. Întrucât Consiliul Commonwealthului impusese un ordin de conservare absolută a pădurilor și junglelor de pe Illuminatus, împiedicând orice formă de defrișare, acesta era unicul petic de sol, cu excepția munților, pe care nu creșteau copaci. TSC construise în centru un dig de colmataj protector lat de trei kilometri și își clădise gara planetară în arșița și umezeala tropicală. Pe măsură ce sosiseră mai multe echipe de constructori și companiile de turism începuseră să investească serios, fuseseră construite diguri suplimentare. Pompe uriașe asanaseră și stabilizaseră nisipul mlăștinos, iar sol nou fusese

fie dragat din râuri, fie adus cu trenurile pentru a ridica nivelul insulei artificiale. Fuseseră fundații adânci și fuseseră asamblate blocuri masive cu apartamente. De la începutul acela, Tridelta se dezvoltase impresionant, mai întâi în exterior, iar după aceea, după ce se ajunsese la limitele mlaștinii inundabile, în sus.

Oriunde ar fi privit, Adam vedea zgârie-nori; turnuri de beton, metal, materiale compozite și sticlă ce produceau un peisaj gotic de turle ascuțite ce se ridicau din conurbația mai întunecată de clădiri scunde. Majoritatea depășeau înălțimea de un kilometru, dar zgârie-norii recenți suiau chiar mai sus în cețurile văzduhului. Turnul Kinoki, deocamdată doar o piramidă masivă, totuși zveltă, de schele pe malul estic al Logrosanului, urma să le depășească pe toate, ajungând la trei kilometri. Aproape toți zgârie-norii aveau andocat un aparat de zbor; în general, existau mai multe, la diverse niveluri. Toate aparatele erau mari, lungi de peste două sute de metri și cu punți de observație pe toată lungimea părții ventrale. Niciunul nu zbura în timpul zilei, ci stăteau la extremitățile brațelor-macarale de andocare, legănându-se ușor în rafalele de ceață ce se învolburau peste oraș.

Înălțimea la care se aflau birourile Agentului le îngăduia să vadă peisajul aflat de cealaltă parte a râurilor clocotitoare ce înconjurau orașul. Munți unduitori acoperiți cu frunzișul magenta și negru-albastru neîntrerupt al junglei se întindeau până la orizontul îndepărtat. Pâcle rarefiate de albeața lebedelor șerpuiau prin văile dintre ele, oglindind rețeaua vastă de afluenți de sub coronamentul substanțial. Constelații de nori mai întunecați lunecau peste crestele muntoase, eliberându-și ploaia în rafale torențiale. Era panorama pentru care bogătașii din apartamentele pe câte două niveluri aflate la ultimele etaje plăteau o avere. Până și în timpul zilei era impresionant.

— Eu mă ocup cu partea inferioară a civilizației, spuse trist Agentul, rămânând cu spatele la Adam, astfel ca să poată privi pe fereastră. Mă uit zilnic la orașul meu și văd cât de inspirator de sus putem urca, dar din aceeași încăpere văd cât de mult putem coborî ca specie. Nu mă implic niciodată — înțelegi? —, ci doar supraviețuiesc prin aranjamentele pe care le fac. În exterior, trăiesc viața pe care o doresc. Am incitarea constantă

care este geamăna pericolului; există bani, femei, fiorul implicării la niveluri de politică și dușmănie corporativă despre care cetățenii obișnuiți nici măcar nu știu că există. Iată-te însă pe tine, independent de toate astea, plănuind un necunoscut act de violență pentru Păzitorii Individualității. Mă trezesc întrebându-mă dacă nu cumva, de data aceasta, ar trebui să mă implic?

— Dacă-mi ceri sfatul: n-o face. Există posibilitatea ca niciunul dintre noi să nu se mai întoarcă.

— Un răspuns cinstit. Dilema mea este însă următoarea: tu ai mai atacat Marina, dar iată-ne acum, așteptând cu disperare întoarcerea navelor stelare. Știai că guvernele au fost sfătuite să-și treacă sistemele defensive pe alerta de gradul doi? La gradul unu, sunt activate. Iar Marina n-a vrut să spună dacă a înregistrat vreun succes.

— N-are cum să știe până nu revin navele.

— Greșești aici și o știi foarte bine. Dacă atacul împotriva Porții Iadului ar fi fost încununat de succes, toate găurile-de-vierme deschise în spațiul Commonwealthului s-ar fi închis. Dar ele sunt tot deschise, iar noi am primit avertismentul confidențial de a ne pregăti. Și acum apari tu, dorind trupe într-o săptămână. Trebuie să mă întreb dacă este o simplă coincidență. Voi face multe lucruri pentru bani, totuși printre acestea nu s-ar număra și trădarea speciei mele.

— Asta nu-i trădare, ci tocmai contrariul.

— Ideologia ta susține că suntem manipulați de extratereștri. Corect?

Adam fu surprins să constate că transpira, în ciuda climatizării discrete. Nu se gândise niciodată că Agentul ar putea fi o problemă, și cu atât mai puțin la un nivel moral. Pentru prima dată, nu avea planuri de rezervă. *O idioțenie.*

— Corect, însă nu-i ideologia mea. Eu nu sunt un Păzitor, ci ocazional, lucrez ca agent pentru ei. Iar Marina nu exista atunci când a fost atacată *A doua șansă*. Gândește-te la următorul aspect: dacă am fi reușit să distrugem *A doua șansă*, atunci n-ar mai existat zborul care a declanșat la rândul său colapsul barierei.

Agentul se întoarse de la fereastră și ridică un păhărel.

— Dacă n-ar fi fost atunci, avea să fie mai târziu. Surâse din nou: Îți înțeleg logica. Îți dai cuvântul tău, atunci?

— Suntem în aceeași tabără.

— Pentru o asemenea veste și adulții plâng.

Adam luă păhărelul și dădu peste cap jumătate din lichior. Fu convins că arsura fusese mai tare de data aceasta.

— Tu crezi pe cineva *pe cuvânt*?

— Sunt mândru de faptul că reprezint un anacronism. Te surprinde? Știu cum mă judeci. Gândește-te la asta ca la o mică retribuție.

— Noroc! își termină Adam băutura.

— Ne părăsești? Eu cred cu adevărat că orașul acesta este sigur înaintea asalturilor. Industria noastră de armament este mică prin comparație cu una dintre 15Mari, dar suntem foarte sofisticați.

— Un fort singuratic care face față hoardei barbarilor? Nu cred că mă-ncântă așa ceva. Încearcă vreodată să accesezi înregistrările din asediul Leningradului și-ntreabă-te cine a câștigat de fapt acolo?

— Vreți să vă găsiți sfârșitul într-o văpaie de glorie?

— Nu. De fapt, asta-ncercăm să-mpiedicăm.

— Bravo! Și, întâmplător, unul dintre motivele principale pentru care îți accept cuvântul dat este faptul că știu realmente pe cine reprezinți. Mă îngrijorează faptul că în ultima vreme pe străzile din Tridelta umblă indivizi ciudați.

— I-auzi!

— Ah, ironia — dreptul naivilor de pretutindeni. Senor Duanro, noi suntem un microcosm al Commonwealthului. Dacă vă uitați la noi, vă vedeți pe voi.

— Bine, m-ai convins. Ce fel de indivizi ciudați?

— Asta-i problema... în ciuda tuturor eforturilor mele și, pentru a fi lipsit de modestie pentru un moment, ele nu sunt neînsemnate, nu pot descoperi pentru cine lucrează. Cu certitudine nu aparțin niciunei mișcări Izolaționiste și nici, din câte pot determina, vreunei mafii. Au totuși bani suficienți pentru a câștiga exclusivitate în unele dintre cele mai secrete clinice ale noastre. În ultimele luni, mulți dintre clienții mei au fost scoși de pe liste de așteptare, pentru ca afiliații acestor indivizi

noi să poată primi wetcablare de armament și alte servicii. Luați ca grup, sunt o forță considerabilă.

— Mulțumesc pentru avertisment.

Agentul ridică paharul în semn de salut și-l goli dintr-o înghițitură.

Adam se sculă ca să plece. Nu se putu abține să nu mai privească pentru ultima dată pe fereastră. Agentul avea dreptate în privința Trideltei; din punctul de vedere al etnicității, era aproape cel mai cosmopolit oraș din Commonwealth. De aceea guvernul lui era atât de fracționat și de radical independent. Disprețul față de legile Commonwealthului și ura vizavi de „intervențiile" Senatului figurau întotdeauna proeminent pe agenda oricărui politician al municipalității. Din această cauză, relocarea pe Illuminatus a serviciilor și laboratoarelor de cercetare specifice era foarte atractivă pentru companiile care puteau profita de legile mai liberale. Economia sa creștea la fel de accelerat ca populația, o atmosferă în care mafiile locale înfloreau. Consternarea din Senat față de acest „centru infracțional" în dezvoltare era altă cauză de antagonism. Culminase cu șaptezeci de ani în urmă într-o campanie locală pentru Izolare. Deși nu avea mare respect pentru legile Commonwealthului, populația Trideltei respecta însă din plin banii Commonwealthului. Illuminatus rămânea integrată.

— Ai conexiuni suspuse în rândul clasei politice de aici, spuse Adam. Mă întreb dacă ți-aș putea cere o favoare...

— M-ar interesa s-o aud.

— În Commonwealth au fost demarate multe proiecte de tipul „nave de salvare".

— Da, am văzut emisiunea lui Michelangelo de săptămâna trecută. Reportera aia tânără a făcut o treabă excelentă. Îmi place întotdeauna să văd membri ai Dinastiei foindu-se în public.

— Dacă auzi că vreo companie de pe Illuminatus le-ar furniza Sheldonilor componente pentru navele de salvare, mi-ar plăcea să primesc de veste.

— Este cu siguranță o favoare pe care aș fi încântat să ți-o ofer. Mă voi interesa, special pentru tine.

— Mulțumesc. Ca întotdeauna, a fost o plăcere să mă întâlnesc cu tine.

* * *

Adam nu revenise în hotelul Conomela de nicio jumătate de oră, când îl apelă Jenny McNowak.

— M-am gândit că ai vrea să știi că tocmai am sosit în gara TSC din Tridelta, spuse femeia.

— Ce faceți aici?

— O urmărim pe Bernadette Halgarth. A luat expresul direct din EdenBurg. Suntem, pe treptele de la intrarea de pe strada Dalston și ne uităm după taxiul ei care pleacă. Kanton încearcă să-i spargă matricea, ca să vadă la ce hotel a tras.

— Bun... dar ce caută Bernadette aici?

— Cine poate ști? Avea o agendă completă pentru toată săptămâna; prânzuri, petreceri, showuri, ședințe de comitete, chestiile pe care le face de obicei. Pe Illuminatus nu era programat nimic. Și n-a spus nimănui că vine, ci doar a lăsat pur și simplu baltă totul și a suit în tren. În clipa de față, ar fi trebuit să fie la un cocteil în Galeria Metropolitană Rialto cu o droaie de mondenități minore din Dinastii.

— Bun, țineți-vă după ea și anunțați-mă ce se-ntâmplă.

— O să ne străduim, totuși nu suntem decât doi. Există vreo posibilitate să căpătăm ceva întăriri? O să fie greu s-o urmărim într-un oraș ca ăsta.

— O să văd ce pot face; în momentul de față, suntem destul de rarefiați. Jenny, însă, atenție — sunteți numai pentru supraveghere, ați înțeles? Nu vreau să fiți implicați în vreun incident. Doar observați și raportați.

— Știu. Auzi, Kanton zice că taxiul merge spre Octavious de pe Wharfside Avenue, pe Monkira de Jos.

E-majordomul lui Adam afișă datele unisferei locale despre Octavious. Era un hotel de trei stele de mărime medie, vechi de o sută cincizeci de ani. În niciun caz genul de loc în care să fi stat cineva ca Bernadette.

— Într-adevăr interesant, comentă bărbatul. O să fac tot ce pot să vă găsesc niște ajutoare. Între timp, în niciun caz să nu vă cazați în Octavious. Nu știm ce-i acolo și tocmai am auzit că-n orașul ăsta sunt wetcablați care nu aparțin mafiilor locale.

— Fă ce poți, spuse Jenny și sfârși convorbirea.

Adam închise ochii și încercă să se gândească pe cine ar fi putut realoca de la alte operațiuni aflate în derulare. Nu mințise

când spusese că erau rarefiați. În cele din urmă îl anunță pe Kieran McSobel să ia primul expres către Illuminatus împreună cu Jamas McPeierls și Rosamund McKratz, pentru a-i ajuta pe Jenny și Kanton. Apoi îl apelă pe Bradley.

— Mă bucur că mica noastră investiție în Bernadette pare să dea rezultate, spuse Bradley. A fost o chestie cu șanse reduse.

— În scurt timp vom ști cu siguranță. N-ar fi plecat în felul ăsta de pe EdenBurg, dacă nu era ceva foarte urgent.

— Exact. Cred că momentul ales spune multe. S-ar părea că atacul Marinei asupra Porții Iadului s-a confruntat cu unele dificultăți. Emisiunile de știri din unisferă încep să întrebe dacă găurile-de-vierme Dyson de pe 23Pierdute s-au închis.

— Dacă s-ar fi închis, Marina ne-ar fi anunțat; în caz contrar, Doy va face un anunț oficial în fața Senatului.

— Timpul nu-i de partea noastră, Adam. Au mai rămas doar două zile până ce navele vor intra, teoretic, în raza de comunicare a Commonwealthului. Dacă veștile sunt pe atât de rele pe cât au început toți să prezică, s-ar putea ca unica noastră fereastră de oportunitate să apară foarte rapid.

— Crezi că Starflyer va pleca?

— Dacă n-am reușit să distrugem Poarta Iadului, Dysonii vor acționa fără îndoială pentru a anexa mai multe planete din Commonwealth. Omenirea va contraataca pe cât de viguros va fi în stare. După aceea, războiul nu se va sfârși până ce una dintre tabere nu va fi eliminată din existență, iar cealaltă va fi serios afectată. Acesta este țelul lui Starflyer. O dată ce evenimentele finale au pornit, rezultatul va fi inevitabil; Starflyer nu are niciun motiv pentru a mai rămâne în mijlocul zonei de război. Am construit deja arme cu putere enorm de distrugătoare — proiectilele relativiste Douvoir —, iar ele sunt doar cele despre care Marina ne-a oferit informații. Pe planșeta de proiectare vor mai fi și altele, întotdeauna se-ntâmplă așa.

— Stai puțin, vrei să spui că războiul se va desfășura oricum? Crezusem că eliminarea și deconspirarea lui Starflyer va sfârși totul.

— Eu n-am promis niciodată așa ceva, Adam. Nu aveam habar că Dysonii vor fi atât de intransigenți, atât de brutali. Nu văd cum ar putea fi opriți.

Adam privi pe fereastra hotelului, peste orașul asupra căruia cobora amurgul. Un soare superb roz-auriu atingea deja vârfurile clădirilor întunecate, trimițându-și ultimele raze portocalii prin straturile de ceață și nori, pentru a mângâia acoperișurile și zgârie-norii. Cuvintele lui Johansson îl izbiseră ca o încărcătură paralizantă foarte volatilă, secându-i toată energia din membre și lăsând în urmă doar furnicături ascuțite.

— Dar... pentru ce pizda mă-sii mai facem noi asta?

— Pentru dreptate, Adam. Starflyer a ruinat o planetă care a fost cândva plină de viață și de potențial. Starflyer a redus Far Away la condițiile unui deșert de megaflamă, pentru a putea semnaliza spre stele. De asemenea, ne-a adus și pe noi în pragul ruinei. Doar nu crezi că ar trebui să-i îngăduim să plece neatins? Dintre toți oamenii, tu, Adam, deții un simț real al dreptății, al justiției.

— Nu, gemu Adam.

Se așeză greoi pe marginea patului, respirând anevoios. Pentru o clipă crezu că suferea un accident cardiovascular; corpul îi era complet inert, iar el revedea trenul de pasageri deturnat care gonea prin gara Abadan, încercând să recupereze întârzierea avută pe StLincoln. Nu ar fi trebuit să fi fost pe linia aceea, nu la ora aceea. Explozia...

— Asta nu-i justiție. Fără justificare, morțile nu sunt decât crime.

— I-ai explicat asta lui Kazimir? Oare satele Păzitorilor care sunt atacate acum pe Far Away ar aprecia nobila și elitista ta raționalizare?

— Sate?

Adam se încruntă și scutură din cap, pentru a-și readuce focalizarea asupra lumii.

— Mercenarii Institutului fac raiduri în toate satele de clanuri pe care le pot găsi. Nu doar în forturile de pe hotare, nu doar asupra celor cu armament și luptători. Ei ne atacă fermierii și ciobanii. Mamele cu copii. Starflyer și-a asmuțit gangsterii în uniforme asupra slăbănogilor și bătrânilor noștri, sperând că ne vom repezi în ajutorul lor. Se întoarce, Adam, revine pe Far Away! Robii lui îi pregătesc calea.

— Dar ce va pune capăt războiului? Trebuie să existe ceva!

— Dacă nu mă crezi, apelează-l pe Stig. El a rămas în Armstrong City, unde sunt aruncate bombe incendiare și lunetiștii lovesc nevăzuți. Însă mișcă-te iute! Institutul îi oferă Guvernatorului ajutor în restabilirea „ordinii civile". În curând, vor controla poarta. Vom fi blocați.

— Nu sunt sigur că mai pot face asta.

— Bietul de tine! Crezuseși mereu că ești cel brav, că binele va triumfa până la urmă. Nu-i întotdeauna așa. Universul nu s-a clădit pe integritate. În fața slăbiciunii, forța poate să triumfe și o va face. Tu poți doar să alegi cine mânuiește forța aceea. Noi sau Starflyer? Nu abandona acum, Adam. Ai ajuns foarte departe.

— Căcat!

Își șterse sudoarea rece de pe frunte și-și privi cu surprindere mâna umedă. *Ar fi trebuit să fi știut că nu exista un răspuns clar. Poate c-am știut. Poate că nu m-am oprit, tocmai fiindcă asta-i tot ce-a mai rămas din mine.*

— Adam, rosti Bradley ferm, fără asta nu mai există realmente nicio speranță. Trebuie să-i îngăduim planetei să se răzbune.

— Bine. Bărbatul se ridică și privi în jos, spre orașul întunecat. Bine, fir-ar al dracului.

— Pregătește trenul pentru străpungerea blocadei. Va fi magnific! Călătoria aceasta va intra în legendă.

După ce convorbirea se încheie, Adam nu se clinti, ci rămase uitându-se pe fereastră până ce noaptea cuceri Tridelta și putu să vadă pentru ultima dată jungla în toată măreția ei.

— În legendă — căcat! râse el.

Glasul aproape că i se frânse, totuși nu-i mai păsa. Îi ceru fembotei să-i împacheteze bagajul și comandă un taxi care să-l ducă la gara TSC. E-majordomul îi rezervă un bilet la primul tren către Kyushu.

* * *

Sublocotenenții Gwyneth Russell și Jim Nwan îl urmară pe Tarlo afară din taxi și în interiorul secției din NorthHarbour. Toți își lăsaseră uniformele la biroul din Paris, fiindcă aici, în Tridelta, ar fi sărit imediat în ochi. Tarlo purta un tricou albastru-deschis cu mâneci scurte și destrămate și blugi vechi,

cu mocasini și o salbă din mărgele pe un șiret de piele. Gwyneth îi invidie ținuta pe durata drumului scurt spre recepția secției; costumul ei crem mai protocolar și bluza gri se umeziseră până ajunse la aerul condiționat dinăuntru, iar soarele cobora deja înapoia clădirilor cele mai înalte.

Sergentul-detectiv Marhol și detectivul stagiar Lucius Lee îi așteptau lângă biroul de procesare.

— Destul de neplăcut, i se adresă Jim lui Lucius când ei cinci luară liftul până la nivelul al cincisprezecelea unde detectivii își aveau birourile.

— I-am spus că supravegherile sunt o experiență bună, hohoti din toată inima Marhol și-l pocni zdravăn pe Lucius între omoplați.

Era supraponderal, cu un pântec care i se rostogolea peste centură. Purta haine scumpe.

O expresie fugară de dispreț licări peste chipul detectivului stagiar, când se legănă înainte sub lovitură.

— Individul căutat de voi era bun, zise el. Am discutat cu cei de la Mercedes despre FX 3000p și au refuzat să creadă că sistemul de securitate poate fi spart așa rapid. Au spus că trebuie să fie vorba despre o înscenare a proprietarului, ca să încaseze asigurarea.

— Ai vorbit și cu Fordul despre securitatea bateriei de la Feisha? râse Marhol din nou.

Gwyneth se gândi că râsetul acela ar fi obosit-o foarte rău, și foarte repede.

Echipele de detectivi ale secției aveau birouri identice în lungul unui coridor central, înșiruite aidoma unor cutii de sticlă. Era sfârșitul schimbului de zi și toți își strângeau lucrurile. Destui detectivi zăboviră pe coridor, privind după echipa de barosani din Marină, care se îndreptă către una dintre sălile de ședințe protejate. Doi îl întâmpinară pe „Lucius-șocatul" cu rânjete și ovații. Tânărul detectiv stagiar le făcu față cu surâsuri strâmbe.

— Deci ce anume, exact, aveți pentru noi? întrebă Tarlo după ce se instalaseră în sala de ședințe.

Peste ferestrele ei înalte fuseseră trase obloane și protecții pe care Gwyneth le detesta; până atunci nu văzuse niciodată noaptea pe Illuminatus.

— Hoțul de Merțane se potrivește perfect cu tipul căutat de voi, zise Marhol.

Un portal holografic proiectă o imagine a bărbatului din parcarea subterană. Fusese luată de inserțiile retinale ale lui Lucius și-l arăta pe Beard apropiindu-se de Fordul Feisha. Lângă el se derulau diverse comparări de fișiere.

— Așa se pare, acceptă Gwyneth.

— Pe plan local există cineva în stare de așa ceva? întrebă Tarlo.

— Unul sau doi indivizi, răspunse Marhol. Poate... După cum zice și Lucius, un Mercedes e greu de spart.

— Niciunul dintre mecanicii locali nu se potrivește profilului fizic, adăugă Lucius. E clar că-i omul vostru.

— Mulțumim. Din clipa aceasta, este un caz sub jurisdicția Marinei. Tarlo introduse în matricea sălii de conferințe fișierul despre atelierul mobil al lui Beard: Te rog, încarcă-l în matricele de management al traficului metropolitan. Vreau ca toate vehiculele care seamănă măcar pe departe cu el să fie oprite și examinate de patrulele de poliție.

— Uau, asta-nseamnă o grămadă de muncă! se strâmbă Marhol. O să ne plătească Marina pentru asta?

Tarlo rânji larg.

— Marina o să bage-n suspensie pentru o sută de ani pe oricine o să belească chestia asta. Vrei să mai faci pe deșteptu' cu mine, sau vrei să supraviețuiești următoarele douăzeci și patru de ore?

— Hai sifon, băi, șmecherie! Noi v-am rezolvat cazu', așa c-ați putea măcar să fiți nițel recunoscători.

— Nu prea am motive să fiu recunoscător. V-am trimis alerta asta pentru Robin Beard cu săptămâni în urmă și voi ați trimis un singur stagiar la o urmărire care se potrivea perfect cu profilul lui de operare. Apropo, îmi place costumu' tău. A costat ceva, este? Ți s-a făcut recent vreun audit pentru impozite? S-ar putea să fie naspa rău când Trezoreria Centrală îți scoate dosarul. Așa a pățit un vechi prieten de-al meu — când programele contabile i-au luat la puricat arhiva financiară, s-au întors mulți ani înapoi. Din cauza stresului a intrat în reîntinerire înainte de termen.

— Crezi că dacă m-amenințI o să faci treabă pe-aici?

— Prietene, nu te amenințe, ci-ți cer cooperarea. Până acum, am vorbit cu frumosul.

— Exact ce anume vreți? întrebă Lucius.

— Pe informatorul vostru. Vreau să vorbesc imediat cu el.

— Nu lucrează după program, spuse Marhol. Durează până stabilim o-ntâlnire.

— Dura până acum, interveni Gwyneth. Azi o va stabili foarte rapid. Putem să-i etichetăm adresa de unisferă cu o localizare fizică și să trimitem o echipă înarmată să-l aresteze când primim semnalul, putem face un raid asupra locuinței lui cu și mai multă putere de foc, sau ne putem întâlni în barul pe care-l alege el.

— Putem ridica pe toți Stuhawkii pe care-i găsim, sugeră Jim Nwan. Îi băgăm în interogare neuroblocată, poate chiar în citire de memorie, și-n felul ăsta extragem datele despre Beard.

Tarlo aprobă apreciativ.

— Asta-mi place. Are cea mai mare probabilitate de succes.

— Doar nu puteți ridica o bandă-ntreagă-n pizda mă-sii! protestă Marhol.

— De ce nu? întrebă grosolan Tarlo.

— Toate celelalte bande din oraș ar declara război poliției, spuse Lucius. În clipa de față, cu agitația cauzată de navele Marinei și Poarta Iadului, nu mai avem nevoie de alte tulburări.

Gwyneth strânse din umeri.

— Nu-i problema noastră.

— Bine, bine, mormăi Marhol fără chef. Omului meu îi place să bea în barul Illucid de pe Northgate.

— Mersi. Tarlo se sculă: Haidem! Vreau să stau de vorbă cu Robin Beard în mai puțin de douăzeci și patru de ore.

* * *

Mellanie închiriase un apartament micuț într-un bloc monolitic de patruzeci de etaje de pe Royal Avenue, la niciun kilometru de malul Logrosanului. Era mult mai întunecat decât cel pe care-l lăsase în urmă în Venice Beach, unica fereastră nu dădea spre râu, ci spre oraș, dar aerul condiționat funcționa, ceea ce conta cel mai mult din punctul ei de vedere. Umiditatea în Tridelta era incredibilă.

După apusul soarelui, ceru ecranului mural să acceseze emisiunea lui Michelangelo, iar ea se pregăti pentru seară. Michelangelo îi avea în studio pe senatorii Valetta Halgarth și Oliver Tam, pe care-i întreba ce se întâmplase cu atacul asupra Porții Iadului. Deși era obișnuită cu eschivările experte ale politicienilor profesioniști, Mellanie fu impresionată de modurile variate și inventive prin care senatorii nu răspunseră la întrebare.

Femeia făcu duș, pentru a îndepărta senzația de năclăială după o zi petrecută pe străzile Trideltei. Se șterse, apoi îmbrăcă o bustieră simplă din bumbac alb, peste care purta un micro-tricou fără mâneci din lână albă pufoasă într-o țesătură cu ochiuri largi, cu doar puțin mai mare decât bustiera, astfel ca să-și poată arăta liniile zvelte ale mușchilor abdominali și rubinul care-i scânteia în ombilic. Își trase după aceea o mini-fustă albă; nu purta ciorapi, deoarece petrecuse o jumătate de oră masându-și ulei pe picioare și conferind pielii o strălucire incredibilă. Niciunul dintre obiectele de vestimentație nu avea etichetă de designer și nici nu era copia vreunuia la modă; adică aproape tot ceea ce vindeau magazinele din Tridelta în goana lor nesățioasă după tatuajele de credit ale turiștilor. Din oraș, Mellanie cumpărase doar bijuterii, salbe lungi din mărgele de lemn și cochilii cristaline cu tente de lavandă, pe care le purta în jurul gâtului.

— Totuși de ce ar fi dorit Marina să pună embargo pe toate informațiile despre atacul asupra Porții Iadului? întrebă perfect rezonabil Michelangelo. Sunt convins că Dysonii știu dacă i-am atacat sau nu. Singura concluzie logică este că navele noastre au dat greș și că Executivul încearcă să evite panica.

Mellanie se întoarse pe jumătate, ca să audă răspunsul.

— Din motive evidente, replică prompt Oliver Tam, capacitățile noastre de culegere a informațiilor trebuie să rămână secrete. Sunt sigur că deținem posibilitatea de a vedea dacă găurile-de-vierme ale extratereștrilor Dysoni de pe 23Pierdute sunt deschise sau nu. Nu se poate aștepta din partea Marinei să ne expună activele sale, pur și simplu pentru a face mass-media fericite. Vom afla totul cu exactitate imediat ce navele stelare vor intra în raza de comunicații. Michelangelo, este posibil să nu poți suporta să nu știi? Oare mass-media au

devenit prea arogante în presupunerea lor că toate secretele trebuie violate pentru a vă satisface setea de rating, indiferent care ar fi costul pentru noi, ca specie?

— Aceasta a fost o glumă? întrebă Michelangelo, care părea jignit de moarte de insultă.

Furia unui individ atât de masiv și care degaja senzația de forță era impresionantă. Oliver Tam se străduí pe cât putu mai bine să nu pară speriat.

Mellanie zâmbi către grotesca înfruntare de forțe din studio, apoi se examină în oglindă. Părul îi era acum negru ca pana corbului și plin de viață, grație unor onduleuri scurte care-l făceau să se înfoieze în jurul capului. Și-l prinse spre spate, de ambele părți, cu benzi ieftine din țesătură oranj și galbenă. După ce reflectă puțin, își aplică rujul cu nuanța cea mai închisă de purpuriu pe care o găsi. Mulțumită unei genoproteine dermice, fața îi era acoperită acum de pistrui; o făceau să arate atât de drăgălașă, că-i venea să vomite. În loc s-o facă, își lipi palmele de obraji și-și trimise o sărutare prelungă.

Personajul perfect!

Chipul din oglindă nu-i aparținea în niciun caz Mellaniei Rescorai, reporter investigativ de vârf pentru emisiuni de maximă audiență din unisferă, un chip cunoscut tuturor celor din galaxia civilizată. Aceasta era o adolescentă ingenuă la prima viață, plină de prospețime și dorința de a fi parte din incitanta scenă a petrecerilor din oraș... însă neștiind tocmai bine cum să procedeze. Aveau să existe destui voluntari dispuși să-i arate. Bărbații se dădeau în vânt după tinerețea aceea entuziastă și cu cât erau mai vârstnici și mai cinici, cu atât le plăcea mai mult. Mellanie știuse asta chiar înainte să-l fi cunoscut pe Morty.

* * *

Când Mellanie părăsi blocul de apartamente, aerul de afară era considerabil mai răcoros, cu o briză modestă plutind de deasupra apei. Avea un efect narcotic asupra pietonilor animați, care împărtășeau aceeași vervă voioasă în căutarea ofertelor barurilor și cluburilor. Mellanie porni spre vest pe bulevardul larg, îndreptându-se către râu. Îi era imposibil să-și șteargă surâsul fericit de pe chip. Străzile de aici erau concentrate

asupra mimetismului fotonic țipător al eleganței de dincolo de apă. Pe primii zece metri pe verticală de la pavajele din beton sudat enzimatic, clădirile erau practic zidite în holograme intense și scânteietoare de neon, și de văpăile constante ale iluminărilor cu polifoto. Reglementările orașului nu permiteau extinderea pe o înălțime mai mare a poluării luminoase. Când privea în sus, Mellanie vedea o imagine stranie, ca și cum strada ar fi căpătat un plafon negru-stealth. Când nu erau ocultate de zdrențele norilor de peste zi, stelele cele mai puternice pâlpâiau direct deasupra capului, dar pereții de canion ai zgârie-norilor de pe caroiajul orașului erau invizibili, întrucât ferestrelor din sticlă le era interzis să trimită lumină dinăuntru și astfel să afecteze panorama altora.

Femeia putea zări doar o singură imperfecțiune: puntea de observație, sclipitor iluminată, a unei nave aeriene, care se desprindea de andocarea ei de un zgârie-nori. Se îndrepta în sus, pentru a pătrunde în văzduhul senin de deasupra turnurilor Trideltei, iar de acolo să traverseze râul, începându-și zborul lung de o noapte peste junglă.

Mellanie ajunse la intersecție și se îndreptă către cheiul sudic al Logrosanului, acolo unde andocau feriboturile. Ultimul bulevard scurt care ducea la mal se deschise lent, cu clădirile reducându-și treptat înălțimile. Un flux masiv de oameni se îndrepta spre feriboturi, înghesuindu-se într-o atmosferă de carnaval. Femeia începu să încetinească pasul, când văzu ce era în față. În mulțimea din jurul ei, aproape toți turiștii care își petreceau prima noapte în oraș se opriseră ca să se holbeze.

Înaintea ei, râul Logrosan era lat de peste un kilometru și jumătate, o întindere de unduiri negre ce bolboroseau degajând forță tăcută pe când gonea la periferia orașului. Pe malul opus, jungla acoperea munții ondulați. Toți arborii străluceau de splendoare opalescentă.

Spre deosebire de plantele terestre care se întrec în producerea de flori mai mari și mai colorate pentru a atrage insecte, vegetația de pe Illuminatus evoluase bioluminiscența pentru ademenirea insectelor locale. Frunzele întunecate care absorbiseră lumină solară tot timpul zilei radiau acum energia într-o sclipire pâlpâitoare și dulce. Întrucât fiecare copac din junglă avea propriul său nimb de iridescență, jungla era

îndeajuns de luminoasă pentru a rivaliza cu razele somnoroase ale soarelui din zori.

Vrăjită, Mellanie se grăbi către cheiul cu șirul lung de pontoane piezișe. Feribotul ei era *Goldhawk*, o ambarcațiune mare și veche din metal, care traversa apa din oră în oră, zi și noapte. La bord, femeia se înghesui alături de ceilalți două sute cincizeci de pasageri, ca să prindă un loc cât mai bun la prova, când porniră spre Crossquay. În decursul scurtei traversări, alte trei nave aeriene, încă și mai masive, trecură mult deasupra lor. Mellanie flutură prostește din brat către ele, râzând singură de naivitatea gestului, însă pur și simplu se simțea surescitată și fericită.

Imaginile junglei pâlpâitoare din față îi îngăduiau să se relaxeze. Ultimele patruzeci și opt de ore, în care investigase clinica Saffron, fuseseră petrecute într-o stare de surescitare nervoasă. Michelangelo avusese dreptate, era un loc discret. Dimineața, Mellanie se mutase între diversele cafenele în aer liber de pe strada Allwyn, pentru a avea permanent în fața ochilor Turnul Greenford. Era un con înalt de un kilometru din oțel lustruit și sticlă purpurie, care găzduia magazine, fabrici, birouri, hoteluri, baruri, centre balneare și apartamente. Ultimul nivel era un doc pentru nave aeriene; un ovoid mare și întunecat plutea pasiv la capătul brațului macaralei sale. Aflată departe de stradă, în propria ei piațetă, baza lui Greenford se compunea din ferestre înalte și arcuite ce se înălțau până la etajul al cincilea. Fiecare reprezenta o intrare spre altă secțiune. Ținând seama de obiectivul ei, Mellanie nu le putea lua pe toate la rând, încercând să afle care aparținea clinicii. De aceea, băuse ceaiuri de plante și apă minerală sub tendele cafenelelor, în timp ce programele și inserțiile i se infiltrau lent în rețeaua internă a Turnului Greenford.

Cu software-ul mulgând date de la matricele de management de la fiecare etaj, Mellanie găsise repede clinica Saffron, întinsă pe șapte niveluri, pornind de la etajul treizeci și opt. Când primise informația, lăsase capul pe spate ca să vadă ferestrele de acolo, iar vederea virtuală îi evidențiase panourile respective de sticlă în contur verde-fosforescent. Era pe cât de aproape putea să ajungă, vizual sau electronic. Accesul la matri-

cele clinicei era puternic protejat și ea nu dispunea de talentele de hacker necesare.

O examinare a planurilor structurale oficiale ale Turnului îi arătase că clinica avea propriul ei garaj la nivelul al treilea al uriașului garaj subteran pe cincisprezece niveluri al clădirii. Exista și o intrare din stradă, prin una dintre arcadele înalte de pe latura vestică, care ducea la o recepție privată și un lift. Mellanie se mutase la un bar de pe o străduță lăturalnică, imediat lângă Allwyn, de unde avea o vedere îngustă a intrării. Acolo descoperise unica slăbiciune a protecției electronice a clinicii; software-ul de securitate al Turnului identifica și aproba tot personalul autorizat care intra prin ușa laterală în recepția Saffron, înainte ca respectivii să fi ajuns la sistemele de securitate internă, moderne, ale clinicii.

Femeia se destinsese în scaun și-și comandase încă o ciocolată fierbinte. În piațeta lui Greenford existau câteva fântâni arteziene mari, cu jocuri de apă, iar jeturile lor rostogolitoare de spumă îi acopereau ocazional vederea spre ușița clinicii, dar în rest îi vedea perfect pe toți cei care veneau și plecau. De fiecare dată când ușa se deschisese, inserțiile ei înregistraseră imaginea persoanei respective, catalogând-o cu informații și numele culese din matricea de securitate a Turnului. După trei ore, Mellanie înclinase capul pe un umăr, când o siluetă mătăhăloasă ieșise către sfârșitul după-amiezii. Ca o ironie a sorții, tocmai timpul pe care-l petrecuse cu Alessandra Baron îi oferise cea mai mare pătrundere a oamenilor, învățând-o să recunoască rapid ce erau. *Stereotipie instantanee*, o denumise Michelangelo în mod superficial, însă Mellanie știuse instinctiv că aceea era persoana pe care o căuta. Pe când datele din matricea de securitate i se derulaseră în vederea virtuală, identificându-l pe bărbat ca fiind Kaspar Murdo și confirmând unele dintre lucrurile pe care ea le bănuise deja, Mellanie se ridicase de acum, lăsând două bancnote de 10 lire-I pe masă. Începuse să-l urmărească pe Kaspar Murdo pe stradă, eliberând o sumedenie de programe de monitorizare în matricele publice din jurul său în vreme ce mergea.

* * *

Mulțimile erau și mai dense pe Southern Crossquay, care era doar o fâșie lată de beton sudat enzimatic care despărțea fluviul de junglă pe lungimea de cincizeci de kilometri. În secțiunea centrală, vizavi de Tridelta, optzeci de pontoane din piatră și beton se întindeau în apă, orientate pieziș spre îndărăt pentru a oferi ambarcațiunilor amarate la ele un grad de protecție împotriva curentului. Mellanie merse pe bulevardul lat de deasupra, căutând pontonul unde staționa *Cypress Island*. În stânga, Tridelta se vedea ca o bandă îngustă de lumini țipătoare imediat deasupra râului, încununată de turnuri negre ce se profilau distinct pe strălucirea junglei aflată dincolo de oraș. În dreapta, copacii se înălțau maiestuos deasupra drumului, proiectând o radiantă palidă și mereu mișcătoare peste chipurile admiratoare ale turiștilor care căutau pontoanele.

Cypress Island era una dintr-o duzină de ambarcațiuni de croaziere nocturne amarate la același ponton; mai lungă și mai zveltă decât feriboturile care traversau râul dinspre oraș, avea o punte superioară plată și deschisă, cu un bar în centru. La interior, cele două punți superioare pentru pasageri aveau pereții transparenți, astfel încât clienții restaurantului și ai cazinoului se puteau bucura de imagini excelente ale junglei; doar a treia punte, unde era instalată scena, avea bordaj normal. Mellanie sui schela de acces scurtă în mijlocul unui cârd de clubberi cu puțin mai vârstnici decât ea. Câțiva băieți îi aruncară zâmbete încurajatoare, pe care trebui să le ignore. Îi părea rău — toți puștii de aici arătau extraordinar și erau foarte atenți la ceea ce purtau și la stilul pe care-l abordau.

Când sui la bord, Mellanie își prezentă biletul stewardului, care o măsură cu o privire rapidă și expertă.

— Ești sigură că vrei să fii aici? o întrebă cu un surâs ușor îngrijorat. Mai târziu, va fi destul de multă zarvă. S-ar putea să nu-ți placă, dacă nu ești obișnuită. Dacă dorești, *Galapagos* îți va accepta biletul; este aceeași companie și transportă pasageri mai cuviincioși.

— N-o să pățesc nimic, replică ea exersând un chicotit ascuțit.

În secret, fu încântată de reacția bărbatului.

— Cum vrei, îi făcu el semn să treacă.

Prima băutură era gratuită. Mellanie luă o bere *light* importată din München și-și croi drum către balustrada punții superioare.

Cypress Island porni peste douăzeci de minute. După ce ieși de la adăpostul pontonului, motoarele împinseră nava împotriva curentului rapid, producând o mișcare de legănare pronunțată. Călătoria deveni mai lină după doi kilometri și jumătate în amonte, când intrară pe unul dintre sutele de afluenți ce alimentau Logrosanul. Ovații se ridicară de pe ambarcațiune, când apa se domoli și Tridelta dispăru înapoia cotului din urma lor. Zgomotul motorului se diminuă la nivelul unui murmur discret.

Pe celălalt mal al afluentului, arborii creșteau chiar până lângă apă, cu încurcătura de rădăcini mari și expuse strângând ca în cușcă solul care se năruia. În ciuda licărului slab al fiecărei frunze, între copaci era întuneric, ceea ce conferea junglei o aură de mister. Pe pământ nu se vedea nicio mișcare; pe Illuminatus nu evoluase nimic mai mare decât insectele locale.

— Ai fi crezut c-ar fi plin de Silfeni...

Mellanie se întoarse și văzu unul dintre puștii din grupul cu care suise schela de acces la bord.

— Serios?

— E genul lor de loc. Apropo, eu sunt Dorian.

Ea șovăi.

— Saskia.

Era destul de arătos, înalt, cu o ușoară moștenire orientală în trăsături. Mici COtatuaje stacojii îi înconjurau gâtul: dragoni și șerpi ce se urmăreau între ei. Fibre semiorganice fuseseră împletite în părul lui negru, trimițând mărgeluțe de lumină să-i pâlpâie prin cârlionții romani eleganți.

— Pot să-ți aduc încă o bere, Saskia?

Inserțiile Mellaniei înregistrară o transmisie de la el direcționată spre nodul cibersferă al ambarcațiunii. În mod obișnuit, n-ar fi deranjat-o — un alt puști care se lăuda prietenilor rămași în oraș despre cucerirea sa. Însă transmisia era puternic încriptată.

— Nu chiar acum, mulțumesc.

El încercă să-și camufleze expresia rănită.

— Sigur că da... Sunt disponibil pentru toată noaptea.

— O să țin minte.

Mesajul pe care-l trimisese o deranja pe Mellanie. Ea tot nu dispunea de talentul de a-l decripta cu ajutorul inserțiilor și nici nu avea o matrice palmară cu care să poată lucra. Pentru o clipă se gândi să-l scaneze pe Dorian, ca să vadă pur și simplu cu ce inserții era dotat. Bineînțeles, dacă avea vreun wetcablaj serios, el i-ar fi detectat scanarea.

De ce ar trebui să fie wetcablat? Dumnezeule, devin paranoică! Atunci de ce să nu-l scanez?

Dorian revenise la bar și zâmbea cu grupul lui de prieteni. Probabil că-l tachinau fiindcă fusese respins.

Afluentul se îngustă, ramificându-se de câteva ori de ambele părți. Peste apă începură să se arcuiască arbori, iar cei mai înalți dintre ei se atingeau deasupra mijlocului albiei, cu crenguțele începând să se îmbine. *Cypress Island* continuă printr-un tunel de coronament splendid.

Mellanie coborî pe puntea restaurantului și se îndreptă către barul în stil bufet. Înăuntru luminile erau mult reduse, îngăduind clienților să privească jungla de afară. Biletul ei nu-i permitea o masă lângă pereții transparenți, așa că reveni cu farfuria pe puntea superioară și se așeză pe o banchetă din fața barului, privind țesătura complicată de ramuri de peste râu. Unii copaci aveau o luminescență care tindea spre ultraviolet, astfel că bustiera ei albă strălucea.

Își coborî ochii către țesătura din lână pentru un minut, fără să-și dea realmente seama ce anume vedea.

— La dracu'! murmură în cele din urmă și mâna ei virtuală, din platină și purpură, atinse iconul IC.

— Salut, Mellanie.

— Mă îngrijorează cineva de la bord. Vreau o decriptare de mesaj.

— Perfect.

Se așteptase ca IC să-i fi cerut explicații. Acordul o luă prin surprindere. Deschise fișierul pentru IC.

— În traducere aproximativă, a spus: „Identitate confirmată. Ea este."

— Doamne! icni Mellanie.

Gorilele Alessandrei mi-au dat de urmă! Privi în jur, aproape panicată, dar Dorian nu se mai zărea nicăieri pe puntea superioară.

— Ai vreo armă cu tine? întrebă IC.

— Nu. Ce-i cu inserțiile tale? Pot folosi ceva din ele?

— Nimic foarte sigur. Aș putea să încarc software kaos în wetcablajul lui, presupunând că are așa ceva. Să alertez poliția Tridelta? În câteva minute, poate să ajungă la tine cu un elicopter.

Mellanie ridică ochii spre arcada radiantă de lumină pe sub care navigau.

— Cum vor coborî la noi?

Legătura ei cu unisfera încetă.

La dracu'! Nu acum! Trimise un pachet investigator în cea mai apropiată matrice de la bord pentru a afla care era problema. Rutinele de management ale rețelei raportară că nodul nu mai era alimentat energetic și că fusese avariat fizic.

Nodul nostru de cibersferă suferă o întrerupere temporară, expedie matricea punții pe toate frecvențele. **Vă rugăm, nu vă alarmați. O nouă conexiune va fi stabilită în scurt timp. Până atunci, managementul companiei își cere scuze pentru orice neplăceri cauzate.**

Mellanie începu să tremure imediat ce textul i se derulă pe vederea virtuală.

— Hai vino la mine..., șopti ea în noaptea fluorescentă. Haide... în Randtown ai venit.

Un groaznic glăscior interior îi spunea că Randtown nu fusese niciodată atât de izolat de cibersfera planetară, pentru că avea linii terestre și rețea. Aceasta însă era o ambarcațiune izolată, în mijlocul unei planete cu un singur oraș.

Femeia încleștă mâinile în pumni și-i apăsă de coapse, silindu-se să-și oprească tremuratul. *Gândește! Nu-l pot învinge singură.* Așteptarea poliției nu constituia o opțiune serioasă. Nu știa nici măcar dacă IC o apelase. Își ridică mâna care nu mai tremura până în dreptul ochilor și-și privi brațul cu curiozitate. *Încă este aici.*

Scană rapid cu inserțiile în jur și depistă în spatele barului una dintre matricele ambarcațiunii. Mellanie se grăbi într-acolo și se aplecă sub tejghea.

— Hei! strigă un barman. Accesu-i interzis aici.

Ea îi fulgeră un surâs neatent, în vreme ce-și trecea mâna peste rafturi. Degetele agitate găsiră matricea, pitită îndărătul

cutiilor cu snackuri; era micuță, utilizată pentru încasările barului, dar avea un i-punct. Își apăsă palma pe el.

— O clipă, îi spuse barmanului. O punem dup-aia.

Bărbatul rămase cu gura căscată. Nu știa dacă fusese o glumă sau nu.

Mâinile virtuale ale Mellaniei activară o sumedenie de inserții și introduseră codul. Subrutina IC se decomprimă și trecu prin i-punct în mica rețea a ambarcațiunii.

— Capacitatea de procesare disponibilă este sub nivelul optim, anunță subrutina IC. Operez în stare redusă. De ce mă aflu aici?

— Sunt urmărită de un asasin. Probabil că-i wetcablat cu armament.

Se ridică și privi din nou în jur, așteptându-se pe jumătate să-l vadă pe Dorian venind după ea. Barmanul se apropie.

— Vorbești serios? întrebă el în șoaptă.

— Da, ce dracu', da' mai târziu. Mellanie se retrase din bar și-i făcu cu ochiul. Te apelez eu.

— Sugerez să anunți poliția, spuse subrutina IC.

Gura femeii se strâmbă într-un geamăt de frustrare.

— Nu pot. De-asta te-am decomprimat. Am nevoie de-ajutor.

— Ai vreo armă?

— Nu. Află dacă există arme la bord.

— Pe declarația de încărcătură a navei nu figurează arme.

— Poți să infiltrezi software kaos în armamentele wetcablate ale asasinului?

— Nu am fișiere kaos în director.

— Futu-i! Ce să fac?

— Îți sugerez să părăsești nava.

Mellanie căzu pe gânduri. Afluentul nu era o problemă și cu certitudine ea putea să înoate până la mal, ori să ia o bărcuță de salvare. După aceea însă ar fi rămas singură în junglă, la kilometri depărtare de orice ajutor. Dacă ar fi sărit peste balustradă, oamenii ar fi zărit-o. Căpitanul s-ar fi oprit. Dorian ar fi urmat-o printre copaci.

— Gândește-te la altceva.

— Activez analiza. Capacitatea de procesare disponibilă nu va rula la nivel optim rutinele de comparare a opțiunilor de evadare.

Mellanie își pierdea rapid încrederea în subrutina IC. Aici n-avea să fie ca în Armstrong City, unde plutise în jurul ei ca un înger păzitor. *Am nevoie de-o armă, de ceva care să-mi ofere o șansă.* Îi revenise însă calmul pe care-l avusese când tratase cu Jaycee, blocând practic tot ce se petrecea în jurul ei. De fapt, la bord exista un loc unde să găsească ceva util. Atât doar că trebuia să ajungă acolo. Numai Dumnezeu știa de unde o pândea Dorian. Era în tot cazul cu o clasă peste genul de mardeiași ieftini care fuseseră trimiși după Paul Cramley. Cumva, ăsta era un compliment.

Porni calmă spre scara ce cobora sub punte. *Cred că n-o să mă-mpuște în public.* Nu putea totuși fi sigură. Kazimir McFoster fusese în mijlocul lui LA Galactic, ce mama dracului!

— Poți detecta comunicări locale încriptate? o întrebă pe subrutina IC.

— Nu. Căpitanul a ordonat o evaluare a rețelei de la bord, pentru a vedea de ce funcțiile ambarcațiunii au căzut la starea prestabilită pentru urgențe. Software-ul de diagnosticare interferează cu rutinele mele de comparare a opțiunilor.

— Aș putea face rost de o armă. Încorporează posibilitatea asta în analiza ta.

— Ce fel de armă?

— Nu știu. Nimic foarte puternic.

— Am înțeles.

— Și continuă să urmărești comunicările încriptate. Vreau să știu unde-i tipul.

Restaurantul era ticsit de pasageri care mâncau; cozi lungi șerpuiau în interior, pornind de la barurile de tip bufet. Cu toate inserțiile senzoriale activate, Mellanie nu putea detecta niciuna dintre amprentele energetice care ar fi indicat wetcablare activă. Coborî pe scară pe puntea cazinoului. Aici se găseau doar câțiva jucători înrăiți; majoritatea meselor erau pustii, iar ea nu dorea asta. Valuri de aer cald se ridicau pe casa scării dinspre puntea a treia. Mellanie se grăbi către club.

— Dă-mi un plan al nivelului, îi ceru subrutinei IC. Există rute pentru evacuări de urgență? Pot ajunge la bărcile de salvare?

— Anulez analiza comparării opțiunilor de evadare.

Mellanie scrâșni furioasă din dinți. Planurile ambarcațiunii i se afișară după aceea în vederea virtuală.

— Accesul la bărcile de salvare este posibil de pe toate punțile, spuse subrutina IC.

— Pot lansa vreo barcă fără știința echipajului?

— Pot să blochez alertele de lansare.

— Grozav!

— Reiau compararea opțiunilor de evadare.

La piciorul scării, un indicator holografic pâlpâia ca un stroboscop defect, anunțând-o că peste douăzeci de minute trupa de dansatori hermafroditi Death By Orgy avea să-și înceapă primul spectacol. Exact asta căuta ea. Muzica heavy rock o izbi imediat ce trecu prin intrarea ecranată, îndeajuns de sonoră pentru a-i vibra oasele. Clubul era practic o masă compactă de oameni aflată într-un loc absurd de obscur. Holoscântei zburau prin aer aidoma unor comete distorsionate, oferind unicele fulgere de iluminare în vreme ce-i ocoleau pe cei care se contorsionau pe minusculul ring de dans. Femeia trebui să-și comute inserțiile retinale la modul de amplificare maxim al luminii pentru a vedea pe unde mergea.

Clubul căpătă brusc o focalizare verde-cenușie. Echipamentele fetișiste erau majoritare. Costume semiorganice puneau în evidență organe genitale straniu modificate, pe când Mellanie se strecura prin menajeria de bizarerii. Membrele suplimentare erau la modă, iar unii clubberi aveau mâini de prunci grefate în jurul zonei pubiene. Reprofilările celulare specializate produseseră o mulțime de animaliști; brațe îmblânite bâjbâiau după șiruri de mamele, urechi ascuțite tresăreau când erau linse de limbi șerpești, zâmbetele lascive dezvăluiau colți ascuțiți.

În hainele ei albe de adolescentă, Mellanie se simțea ca o virgină care se îndrepta către altarul de sacrificiu. Toți o priveau de parcă ar fi împărtășit același gând.

Inserțiile îi detectau numeroase surse energetice. Cele mai multe erau prea mici ca să-i fie utile, simple baterii pentru jucării perverse. Dacă dorea să aibă șanse reale de succes, avea nevoie de adevărații sado-masochiști.

Aceștia erau la bar: un grup de corpuri masive purtând curele negre, lanțuri strălucitoare și glugi. Kaspar Murdo era și el acolo, la un capăt al tejghelei, îmbrăcat în robe de inchi-

zitor spaniol, cu lanțuri de fier ruginit în jurul gâtului de care atârnau diverse instrumente medievale.

Mellanie detectă cea mai puternică sursă energetică din club și vederea virtuală o încadră între paranteze drepte albastre; din fericire se afla în capătul opus al barului față de Murdo. Era un baston cu șocuri electrice, unul dintre numeroasele elemente atârnate la centura lată din piele a unei bizare femfeline. Blana neagră și lucioasă de pe țeasta acesteia îi cobora până la linia sprâncenelor, unde nasul modificat, roșu-maroniu și strălucitor, ieșea proeminent în afară; mustăți lungi erau înrădăcinate de o parte și cealaltă a fantelor nărilor. Purta un costum din piele neagră fără mâneci, mulat, care-i punea în evidență brațele și picioarele îmblănite. Coada lungă zvâcnea neglijent într-o parte și alta, în timp ce vorbea cu alte două fete-pisici cu modificări mai reduse și cu un băiat sclav în togă și lanțuri largi, pe chipul căruia se zărea o expresie îngrijorată.

Mellanie își croi drum până în fața femfelinei.

— Am nevoie să-mprumut bastonul tău! strigă ea pentru a acoperi rockul asurzitor.

Femfelina urlă la un volum care crescu fără efort peste al muzicii. Ridică un braț și extinse degetele labei în fața Mellaniei. Ghearele de onix lustruit care-i înlocuiseră vârfurile degetelor ieșiră lin din teci, oprindu-se la un centimetru de ochii femeii.

— Pisi zice să-mi lingești puiuții, cățelușă de pripas.

Tovarășii ei râseră miorlăit.

Cineva cu un wetcablaj formidabil, complet activat, pătrunse prin intrarea ecranată a clubului.

— N-am timp, spuse Mellanie.

Încremeni. Puncte argintii îi apărură pe brațe și pe chip, ca și cum ar fi transpirat mercur. Petele se întinseră iute, acoperindu-i pielea. Software-ul se revărsă din ea, preluând controlul circuitelor organice care administrau adaptările femfelinei.

Femfelina tresări surprinsă, când propria ei coadă se ridică și i se înfășură în jurul gâtului. Începu s-o strângă. Ghearele i se retraseră.

— Iau bastonul, anunță Mellanie și i-l smulse de la brâu.

Femfelina rânji, excitată.

— Da, stăpână, o să-ți fiu o pisi bună. Limba îi țâșni afară ca o coardă lungă, obscen de flexibil, de carne umedă. Grăbește-te-napoi!

Mellanie se împinse cu putere prin corpurile înghesuite, creând un val de agitație. Îndărătul ei, Dorian îl remarcă și porni să-și facă drum spre ea.

— Poți înlătura protecțiile de securitate de pe baston? o întrebă pe subrutina IC. Are capacitate energetică mare. Dacă l-aș putea folosi într-o unică rafală, ar fi letal.

— Anulez analiza de comparare a opțiunilor de evadare. Examinez sistemele bastonului.

Mellanie ajunse la ușa ecranată din partea laterală a scenei.

— Deschide-o! comandă ea.

Ușa glisă în lături. Pe coridorul din față se înșiruiau cabine private mici. Femeia auzi gemete, unele de plăcere, altele de durere. Un bici pocni puternic. Cineva țipă. Se auziră mârâituri.

— Sistemele de protecție ale bastonului au fost șuntate. Rata de descărcare a bateriei a fost setată la nelimitat.

Mellanie privi agitată în jur după ce ușa glisase și se închisese. Majoritatea cabinelor erau ocupate. În capătul opus al coridorului exista o singură trapă de evacuare pentru situații de urgență.

— Cum l-aș putea lovi cu ăsta? N-o să mă lase să m-apropii.

— Rulez analiza comparativă a opțiunilor de atac electric.

— La dracu'!

Mellanie se repezi la trapa de evacuare.

* * *

Dorian distruse circuitele de zăvorâre a ușii printr-o singură salvă a maserului înglobat în încheietura sa. Un cerculeț din materialul compozit dur fumegă și făcu bășici. El împinse cu putere, aplicând forța musculaturii sale amplificate. Se auzi un trosnet, pierdut în muzica urlătoare. Ușa se deschise brusc. Trecu prin ecranare și intră în liniștea relativă a coridorului. Imediat, senzorii de scanare îi fură asediați de o cascadă de interferențe. Voci țipau și gemeau îndărătul ușilor închise de pe ambele părți. În capătul opus al coridorului, Mellanie izbutise să deschidă trapa de evacuare. Femeia se întoarse iute. Jumătate din pielea ei era argintie, inserții și COtatuaje ce

direcționau interferențele către el. Dorian scană cu interes cât putea știind că și Mellanie făcea același. Ea era mai eficientă, însă el văzu imediat ce-l interesa.

— Nicio armă. Curios...

— Am un mesaj pentru Alessandra.

Dorian făcu un pas înainte.

— Ce anume?

Inserțiile ei transmiseră un semnal criptat spre matricea mică a coridorului. Sistemul de stingere a incendiilor se declanșă deasupra lui. Apa începu să țâșnească și alarma să sune.

Dorian o privi compătimitor pe femeie, în timp ce potopul îi îmbiba cămașa și pantalonii.

— Nimeni nu poate s-audă asta.

De cealaltă parte a perdelei de apă, Mellanie surâse.

Bastonul de șocuri electrice aflat pe podea la picioarele lui Dorian se descărcă. Apa permise întregii încărcături de curent să-l izbească cu putere pe bărbat. Trupul i se convulsionă și aburi i se ridicară din haine și păr. Își arcui spinarea, urlând scurt când ochii i se bulbucară și limba îi ieși din gură. Fibrele optice care-i erau țesute în păr se topiră. Linii negre îi apărură pe piele când circuitele organice arseră, cu fuioare subțiri de fum ce se amestecară cu aburii și apa. Carnea se rupse vulcanic în locurile unde erau implantate celulele energetice ale armamentului. Sângele și țesuturile organice împroșcară pereții.

Bateria bastonului de șocuri electrice se goli în cinci secunde. Când curentul se opri, cadavrul tremurător al lui Dorian se prăbuși pe podea. Subrutina IC opri sistemul de stingere a incendiilor de pe coridor.

Mellanie se apropie și privi în jos către corpul din care se înălțau aburi. Picioarele mai zvâcniră de două ori.

— O să i-l transmit chiar eu, rosti femeia.

* * *

Kaspar Murdo savura seara. În clubul de la bordul lui *Cypress Island* erau clienți de calitate. Pe mulți dintre ei îi cunoștea și apăruseră niște nou-sosiți promițători. Toți spuneau că Death By Orgy erau marfă. Abia aștepta să-i vadă evoluând.

După aceea un *vis* într-o bustieră albă pufoasă și minifustă se așeză la bar, la numai doi metri de el, și ceru o bere. După

cum arăta, era la prima viață. Părea ușor zguduită, de parcă ar fi fost șocată de ceea ce vedea și se străduia să nu se trădeze. Asta însemna că era curioasă și nu instantaneu dezgustată — o vulnerabilitate de care bărbatul știa exact cum să profite. Avea s-o poată încuraja la început, apropiind-o, liniștind-o până căpăta încredere în el. Apoi, după ce încrederea era instaurată, îi putea începe instruirea.

Corpul său masiv îi îngădui să înainteze cu ușurință prin nerăbdătorii animaliști autoritari și bizarii care se adunau ca norii de furtună în jurul prăzii lor neștiutoare. Își fulgeră concurența din priviri, mârâind la un caninom care lătră la el.

— Cu asta fac eu cinste, rosti când fata întinse barmanului o bancnotă de lire-I. Insist! Asta înseamnă că nu pot exista argumentații.

Ea încuviință cu recunoștință nervoasă, privindu-i instrumentele de la capetele lanțurilor.

— Mulțumesc.

— Kaspar, zise el.

— Saskia.

El surâse larg într-o manieră paternală, prietenoasă și-și ridică un lanț pentru a-i arăta dispozitivul grosolan din fier și piele din capăt.

— Niște nebunii, este? o întrebă într-un stil care o invita să-i împărtășească gluma.

Fata zâmbi sfios. Și seara lui Kaspar deveni cea mai bună după mult, mult timp.

* * *

Era miezul nopții locale când expresul din Paris se opri în gata TSC Tridelta. În secret, Renne era încântată de momentul sosirii, fiindcă însemna că aveau să poată vedea jungla.

— Găsește-ne un hotel pe malul râului cât mai aproape de Octavious, îi ceru lui Vic Russell.

— Absolut, aprobă el entuziast.

— Cel mai apropiat și cel mai ieftin, Vic.

— Bine, bine...

— Nu mergem direct la echipa Halgarth? întrebă Matthew Oldfield.

— Ei pot face față cu restul schimbului din seara asta, zise Renne. Warren mă va anunța dac-a apărut vreo schimbare de statut.

— Bine.

— În felul ăsta avem și noi posibilitatea de a ne trage răsuflarea înainte de a vedea ce intenționează Bernadette. Nu vrei să vezi jungla?

— Ba bine că nu!

— Perfect, atunci. Îi ceru e-majordomului să-l apeleze pe Tarlo. Unde ești? întrebă când bărbatul îi răspunse.

— Aștept într-un garaj de pe strada Uraltic. Un informator al poliției cu care-am discutat mai devreme a spus că Beard va veni aici diseară.

— Sper că porți șosete de cauciuc. Bateriile alea de automobile au mult curent în ele.

— Foarte amuzant. Ce vrei?

— Sunt în gara TSC.

— În Tridelta?

— Da.

— De ce? Te-a trimis Hogan să mă dublezi?

— Nu. O urmăresc pe Bernadette Halgarth, mama Isabellei.

— Ce faci?!

— Nu te teme. Îi am cu mine pe Vic și Matthew.

— Hogan știe? Ce dracu', Renne, crezusem c-ai renunțat la toată chestia cu Isabella!

— Așa făcusem, dar Christabel Halgarth i-a pus pe Bernadette și Victor sub supraveghere ca pe o favoare pentru mine... nici măcar nu i-o cerusem. Amândoi au primit și trimis mesaje încriptate — nimic suspicios —, însă azi Bernadette și-a lăsat pur și simplu baltă tot programul și a venit aici. Securitatea Halgarth o supraveghează la hotelul Octavious, care este, de asemenea, o alegere bizară pentru o mondenă ca Bernadette. Mâine dimineață ne-alăturăm echipei lor.

Îl aștepta pe Tarlo să-i răspundă.

— Am găsit un hotel, anunță Vic încântat. Nu foarte ieftin, îmi pare rău.

El și Matthew schimbară rânjete. Renne le făcu semn din mână să tacă. Vederea ei virtuală arăta că legătura continua să fie activă.

— Tarlo?

— Da, aici sunt, scuze. Ai nevoie de-ajutor?

— Nu încă. Dac-o să fie nevoie, o să țip după tine. Și reciproc.

— Bineînțeles. Mersi. Bine, baftă.

— Și ție.

* * *

— Paula, se dezvoltă o situație foarte interesantă.

— Ce anume, Hoshe?

— Sunt cu Nadine și Jacob pe Illuminatus și rulăm supravegherea electronică a lui Tarlo care a plecat după Beard. Acum ni s-au alăturat Gus și Isaiah, care o monitorizează pe Renne.

— Deci ambele ținte sunt pe Illuminatus?

— Da. Renne a sosit acum douăzeci de minute, urmând-o pe Bernadette Halgarth. După ce a ajuns aici, l-a apelat pe Tarlo, iar după alte cinci minute, Tarlo a apelat-o pe Bernadette. A fost un mesaj încriptat și direcționat printr-o adresă de unică folosință, însă am avut și noi în sfârșit noroc; înfiltrasem software de urmărire în nodul hotelului Bernadettei, imediat ce Warren m-a anunțat că ea era acolo. Încă n-am reușit să-l decriptăm, dar ea a primit mesajul trimis de Tarlo. Se pare că a avertizat-o că-i supravegheată. Alt motiv nu există.

— Tarlo... La dracu'!

— Îmi pare rău, Paula.

— Nu-i vina ta. Știam că trebuia să fie unul dintre ei.

— Ce vrei să fac?

— Fii cu ochii pe el și pe Bernadette. În două ore, sosesc și eu.

— O să-i spui lui Renne?

— Posibil. Prioritatea noastră trebuie să fie arestarea lui Tarlo. Nu vreau însă nici s-o sperii pe Bernadette, până nu contactează persoana pentru care a venit acolo. Asta este prima noastră șansă reală de a penetra rețeaua de agenți Starflyer. Sincronizarea va fi esențială.

— Tarlo va fi wetcablat. Probabil că și Bernadette.

— În mod clar. Nu te teme, echipa mea va fi înarmată.

* * *

Încăperea nu arăta deloc special: un cub simplu cu pereți cenușii și mochetă uzată. Două benzi polifoto de pe tavan o

făceau mai luminoasă decât ar fi fost neapărat nevoie. Deasupra ușii din metmal, susura silențios o singură grilă de aer condiționat. Nu exista niciun senzor vizibil, dar aceștia trebuiau să fie pe undeva.

Robin Beard stătea pe un scaun ieftin din plastic, cu picioarele ridicate pe masa fixată de podea în centrul camerei. Nu părea foarte îngrijorat fiindcă fusese arestat. Pe de altă parte, gândi Lucius, fusese arestat de atâtea ori, încât era familiarizat cu rutina. Taci din gură și-ți aștepți avocatul.

Lucius îl urmă pe Tarlo în camera de interogatoriu. Surferul blond îi zâmbi prietenos lui Beard.

— Tu nu ești avocat, zise Beard.

— Isteț, comentă Tarlo. Îmi place. Va fi de folos pentru amândoi.

— O s-o pățiți tare rău pentru chestia asta, zise Beard. Treceam printr-un garaj și m-ați reținut fără niciun motiv valid, folosind abuzul de forță. Nici măcar nu mi-ați citit drepturile.

— Asta pentru că n-ai niciunul, spuse Tarlo.

Beard zâmbi.

— Așază-te ca lumea, rosti Tarlo.

Zâmbetul ezită pe chipul lui Beard.

— Sunt...

Pumnul lui Tarlo țâșni rapid, zdrobind nasul omulețului. Se auzi un trosnet de os rupt, iar scaunul se răsturnă pe spate, trântindu-l pe podea fără să mai fi avut timp să-și atenueze căderea cu brațele. Capul i se lovi sonor.

— Băga-mi-aș pula! se tângui Beard.

Se ținea de nas cu o mână printre ale cărei degete sângera abundent, iar cu cealaltă mână își pipăia ochii. Îi erau scăldați în lacrimi.

Lucius schițase un pas înainte, după care se oprise, nesigur privind felul în care ar fi trebuit să procedeze. Se uită către colțul din tavan unde era ascuns un senzor vizual. Nimeni nu-l apelă.

Tarlo rânji și se lăsă pe vine lângă mecanic.

— Întotdeauna doare ca dracu', este? Mi l-am belit și eu de vreo două ori pe placă, așa că știu.

Beard privi disperat la Lucius.

— Ai văzut ce-a făcut. Mi-ești martor.

Lucius izbuti să-și desprindă ochii de la el. Tarlo îl avertizase să nu scoată niciun cuvânt, dar nu se așteptase la așa ceva.

— Nu l-am putut găsi pe polițaiul bun, ca să jucăm sceneta asta așa cum trebuie, zise Tarlo. Toți patrulează străzile, pentru a-i ajuta pe cetățenii decenți în momentele astea grele. Așa că vom recurge la duetul polițistul rău/polițistul și-mai-rău. Știi ceva? Băieții din birouri au pus pariuri cât timp poți să reziști la bătaie până să cedezi. Eu am mizat cincizeci de lire pe zece minute, da' o să fiu cinstit cu tine, amice, n-am de gând s-aștept atâta.

Scoase dintr-un buzunar o dermă medicală infuzoare subțire.

— Golanii de pe stradă au fel de fel de nume pentru asta. Ai auzit vreodată de răsfutai? Nu? Da' de antianestezic?

Beard clătină din cap, privindu-l îngrozit.

— I-o chestie exact pe dos ca un anestezic, urmă Tarlo. Înrăutățește progresiv durerea. E realmente, mult, mult mai nasol. Vreau să-ți zic c-am văzut oameni zbierând de agonie de la o unghie ruptă, când au căpătat așa ceva. Așa că-ți poți imagina ce-o să-ți facă nasul ăsta, mai ales după ce Lucius o să-nceapă să ți-l altoiască.

— Ce pula mea vrei? urlă Beard.

Ochii săi holbați priveau îngroziți derma infuzoare.

— Noi nu suntem poliția, zise Tarlo. Noi suntem Marina. Așa că n-ai cum să ne dai în judecată, indiferent cât de nasol va fi pentru tine și indiferent câte drepturi îți vom încălca. N-o s-apară niciun avocat să te salveze. Ai priceput?

Mecanicul înghiți un nod uriaș și încuviință.

— O să faci așa cum îți spun eu. Ia zi acum, vrei să-ți bag o doză periculoasă din asta pe gât? Numai așa o să cooperăm?

Beard clătină din cap. Sângele îi curgea direct pe cămașa murdară și de acolo picura pe podea.

— Nu, domnu'.

— Hopa! Tarlo rânji larg spre Lucius. Nu mi s-a mai zis „domnu'" de multă vreme. Ce părere ai? Omu' ăsta știe ce-i respectul. Îmi place. Reveni la Beard: Lipesc derma?

— Nu. Nu, domnu', o să cooperez.

— Băiat deștept.

Tarlo îi întinse mâna. Beard o privi cu suspiciune, dar în cele din urmă îi îngădui să-l ajute în picioare.

— Ai prezentat un amic de-al tău, Dan Cufflin, unui agent care furnizează oameni pentru activități ilegale, spuse Tarlo. Corect?

Beard se încruntă, străduindu-se să se concentreze.

— Da, mi-l amintesc pe Dan.

— Cum îl chema pe agent?

— Nu știu. Toți îi zic Agentul.

— Unde-i?

— Cred c-aici, pe Illuminatus. De obicei, aici ne-ntâlnim.

— Unde?

— Nu știu. M-am întâlnit cu el numai de două ori și-a fost în locuri diferite: baruri. De obicei folosim unisfera.

— Azi îl vei întâlni din nou, personal, pe Illuminatus. Aranjează. Acum.

* * *

Jenny McNowak se cazase împreună cu Kanton în hotelul Grialgol Intersolar de pe Wharfside Avenue, pe Monkira de Jos, de cealaltă parte a străzii față de Octavious și la două intersecții depărtare. După aceea nu mai avu mare lucru de făcut, decât să încarce programe de urmărire în matricele din Octavious și din jurul său. Matricea de înregistrare era ușor de spart și aflară că Bernadette se găsea în camera 2317; rulară toată lista oaspeților hotelului prin baza lor de date.

Ieșiră apoi pe acoperișul lui Grialgol și poziționară un senzor care putea transfoca pe fereastra Bernadettei de la nivelul douăzeci și trei. Deja se făcuse întuneric; de acum nu mai puteau decât realmente să aștepte.

Kieran McSobel sosi după două ore, aducându-i pe Jamas McPeierls și Rosamund McKratz. Spațiul era suficient pentru toți; Jenny ocupase un apartament întreg în Grialgol. După săptămâni petrecute în camerele de austeritate bugetară din Rialto și supravegherile îndelungate când se înghesuiseră în automobile ieftine închiriate, apartamentul cu dotările lui de lux, mai ales în baie, reprezenta un interludiu plăcut. Femeia simțea o satisfacție enormă să stea într-o cameră mai scumpă decât a Bernadettei, pe care Jenny ajunsese s-o invidieze și s-o

dispreţuiască pentru ostentaţia cu care trăia pe EdenBurg. Abia aştepta să testeze meniul room-service din Grialgol.

— Nimic important, anunţă ea când nou-sosiţii începură să-şi instaleze matricele specializate pe care le aduseseră în salonul principal octogonal al apartamentului.

Ea şi Kanton veniseră practic numai cu rucsacurile standard de operare pe teren. Plecarea de pe EdenBurg a Bernadettei îi luase pe toţi prin surprindere.

Jamas stabili un e-sigiliu pe perimetrul salonului, după care activă un impuls de bruiere nervoasă, pentru eventualitatea în care existau insecte modificate care să spioneze în încăpere.

— Suntem curaţi, anunţă el.

— N-a avut niciun musafir, raportă Jenny. Şi din câte ştim nu i-a fost adus nimic în cameră.

— Ceva vizual? întrebă Kieran indicând din cap micuţul ecran al matricei palmare, care afişa imaginile cenuşii granulate primite de la senzorul de pe acoperiş.

— A lăsat fereastra ecranată, spuse Kanton. Este un model standard, vechi de douăzeci de ani, totuşi îndeajuns de eficient ca să stopeze scanările pasive.

— Prin urmare, nici măcar nu ştim dacă ea este sau nu înăuntru? spuse Kieran.

— Am accesat senzorii civili din jurul hotelului, răspunse Jenny pe un ton de apărare. Nimeni cu profilul ei vizual n-a părăsit clădirea, altfel ar fi observat-o programele noastre de recunoaştere a caracteristicilor.

— Am înţeles. Se întoarse către Jamas şi Rosamund: Asta-i prima voastră prioritate — încercaţi să stabiliţi dacă ea mai este acolo.

— Suntem pe treabă, îl asigură Rosamund dintr-un fotoliu capitonat cu piele.

Ochii i se închiseră pe jumătate, pe măsură ce informaţiile i se derulau pe vederea virtuală. Mici blocuri holografice de date apăreau din matricele răspândite în jurul ei. Mâinile şi degetele îi tremurară infim, când începu să manipuleze programe, infiltrându-le în sistemele Octavious.

— Baza noastră de date n-a etichetat niciun alt rezident, spuse Jenny. Nu cunoaştem niciun nume.

— Ar trebui poate să rulăm o comparație și să vedem dacă vreunul se potrivește cu profilul Isabellei.

— Bună idee! Avem câteva ore de imagini de la videocamerele civile. N-ar trebui să dureze prea mult până...

— Aici mai este cineva, anunță Rosamund.

— Ce vrei să zici? întrebă Kieran și un pistol ionic îi apăru în mână.

— În matricele din Octavious, spuse Rosamund. Am găsit un al doilea set de programe de urmărire. Camera 2317 mai este supravegheată de cineva.

— Jamas, rosti apăsat Kieran, examinează matricea hotelului ăsta și vezi dacă nu suntem supravegheați.

Deschise baza unei valize mari, dezvăluind o colecție impresionantă de arme. Jenny alese o carabină cu impulsuri gama, iar Kanton un autolansator de grenade cu plasmă. Ei trei se deplasară imediat pentru a-i acoperi pe Rosamund și Jamas.

— Rosamund, zise Kieran, poți să vezi unde-și trimit informațiile celelalte programe de urmărire? Și dacă te-au detectat?

— Îmbracă un costum cu câmp de forță, îi spuse Jenny lui Kanton.

— Niciun program anormal nu se află în matricele de pe acest etaj, anunță Jamas. Extind scanarea spre exterior.

— Ce-i cu emisiunile de la sistemele non-rețea?

— Nimic detectabil. Însă dacă-i Marina, n-o să putem vedea genul de sisteme pe care le folosește împotriva noastră. În unisferă se zvonește c-a modificat o insectă care-i imună la impulsurile de bruiere nervoasă.

Kanton îmbrăcă un costum din câmp de forță asemănător unui schelet, pe care-l purta peste haine. Benzile late se autoajustară pentru a-i acoperi în mod echilibrat corpul, apoi un strat subțire de aer tremură în jurul său când activă câmpul de forță. Încuviință din cap și Jenny scoase din valiză alt costum; se mișca silențios, de parcă simplele zgomote ar fi putut declanșa asaltul unei echipe înarmate a Marinei.

— Kieran? șopti ea.

— Nu încă. Îi făcu semn să se îndepărteze și-și băgă pistolul ionic în toc. Kanton, deschide ușa.

Încuietoarea se deblocă și Kieran ieși pe coridor, ținând cu un gest nepăsător un baston senzorial.

Jenny trebui să aștepte într-o stare de agitație febrilă, în vreme ce bărbatul verifica. Reveni în mai puțin de un minut.

— Unele dintre camerele ocupate au activate e-sigiliile integrale, rosti el și ridică micuțul baston senzorial. N-am putut afla ce-i înăuntru, în niciun caz fără să declanșez alarma. Oricum, dacă se pricep la acțiunile de teren, nu vor fi la etajul acesta.

Jenny expiră încet. Kieran privea deja plafonul cu suspiciune.

— Plecăm, anunță el. Pe jos. Jenny, alege un hotel aleatoriu. Înainte de a ne caza, vom stabili un perimetru de protecție.

— Bine, zise femeia.

Puse carabina înapoi în valiză și-i ceru e-majordomului o listă cu hotelurile de pe o rază de cinci străzi.

Kieran își scotea cămașa și pantalonii.

— Din clipa asta suntem pe alertă maximă. Toți poartă costumele de câmp de forță pe sub haine. Rosamund, ce se aude?

— Este posibil ca programele noastre să fi fost detectate. Dacă eu pot să le văd pe ale lor, cu siguranță și ei pot face același lucru.

— Poți spune unde își au ceilalți baza?

— În niciun caz — au utilizat o redirecționare foarte sofisticată.

— Ce-i cu Bernadette? Este înăuntru?

— Camera ei consumă energie pentru lumini, aer conditionat și baie. Consumul energetic a fluctuat de când s-a cazat, ceea ce este un indicator al ocupării. Nici încuietoarea ușii n-a fost folosită. Asta-i tot ce pot determina.

— Perfect. Tu și Jamas vă îmbrăcați costumele pe rând, apoi plecăm de-aici. Jenny, ai vreo idee cine ar putea fi rivalii noștri?

— Cu excepția Marinei, nu știu. Dar de ce ar urmări-o Marina pe Bernadette?

— Nu știu. Glasul lui Kieran suna îndoielnic când își încheie cămașa peste benzile întunecate ce-i închideau pieptul ca într-o cușcă. Mellanie Rescorai a fost avertizată despre Isabella și părinții ei. S-ar putea să fie echipa vreunei emisiuni de știri.

— Sau noi am fost reperați de securitatea Halgarth, rosti Jamas pe când își punea costumul de câmp de forță. Haide s-o recunoaștem — operăm pe terenul lor.

— Dacă o supraveghează pe Bernadette, asta ar sugera că sunt împotriva lui Starflyer, zise Jenny.

Kieran întinse ultimul costum lui Rosamund și închise valiza.

— Nu-ți paria viața pe-asta.

* * *

Pe Illuminatus era spre sfârșitul nopții. Gwyneth Russell, care nu se adaptase complet nici măcar cu fusul orar parizian, era perfect trează și se relaxa în cada din complexul hotelier Almada, cu bule spumegând încetișor împrejurul ei. Tocmai fusese apelată de Vic, care era cazat în alt hotel la numai cinci kilometri depărtare. Discutaseră despre posibilitatea de a petrece două ore împreună, dar asta n-avea să se întâmple. Amândoi erau în serviciu activ și puteau fi chemați în orice clipă. În principal, conversația lor se concentrase asupra coincidenței de a fi pe Illuminatus. Vic nu credea că era o coincidență, deși niciunul dintre ei nu avea vreo idee despre felul în care Bernadette Halgarth ar fi putut să aibă vreo conexiune cu Agentul. Gwyneth sugerase că legătura ar fi fost Isabella și că Bernadette sosise aici doar pentru a-și vedea fiica. Bineînțeles, asta nu lămurea ce făcea Isabella cu Agentul.

Gwyneth suspină și-și examină mâinile. Pielea începuse să i se umfle după atâta stat în apă. Ar fi trebuit realmente să încerce să se odihnească nițel în vederea zilei de mâine. Pentru prima dată i se părea că progresau realmente cu cazul acesta. Beard stabilise întâlnirea cu Agentul pentru seara următoare. În secret, ea admirase până și cacealmaua trasă de Tarlo pentru a-l face să coopereze; faptul că surferul californian putea realmente să lovească pe cineva fusese o mică surpriză, dar în tot cazul produsese un rezultat. Acum se apropiaseră mult de soluționarea cazului Păzitorilor. În birou, asta devenea rapid o mantra; aveau atât de multe informații, încât nu le mai trebuia decât *acel noroc* care o ocolise pe Paula Myo vreme de o sută treizeci de ani. Buzele i se ridicară într-un zâmbet de fată afurisită, fiindcă norocul fusese nasul fracturat al lui Beard.

E-majordomul o anunță că era apelată de Paula Myo. Gwyneth mormăi surprinsă și acceptă apelul.

— Gwyneth, vrei, te rog, să constați certificatul meu de autoritate?

Iconul unui fișier cu sigiliul Securității Senatului apăru în vederea virtuală a femeii. Mâna ei virtuală în culorile vechiului drapel național galez se ridică și-l atinse. Nici în ruptul capului, nu înțelegea ce făcea Paula. Fișierul se deschise și conținea autorizarea acesteia, verificată de Securitatea Senatului.

— E-n regulă, spuse Gwyneth. Ce-a fost chestia asta?

— În mod oficial, te realoc echipei mele de interdicție, spuse Paula. Începând din clipa asta.

Gwyneth se ridică iute în capul oaselor și apa se revărsă peste marginile căzii mari.

— Ce echipă de interdicție?

— Securitatea Senatului îl urmărește pe Tarlo de mai multă vreme. Tocmai a avertizat-o pe Bernadette Halgarth că echipa lui Renne o supraveghează.

— *Ce* a făcut?

— Este un trădător, Gwyneth.

— Nu! Nu se poate...

— Mă tem că n-am timp să argumentez asta cu tine. Îl vom aresta pe Tarlo.

— Ești aici?

Gwyneth ieși din cadă, luându-și prosopul.

— Da. Îți solicit ajutorul. În cameră cu el mai este cineva?

— Nu. Nu cred. Toți ar trebui să ne odihnim. Beard este închis la secție și abia diseară trebuie să ne-ntâlnim cu Agentul.

— Perfect. Îți sugerez să îmbraci costumul de câmp de forță. Nu-l activa. El este alături și probabil că te va simți comutându-l.

— Eu cred că glumești...

— Nu. După ce ai îmbrăcat costumul, te rog să-l apelezi. Nu te va suspecta și asta ne va permite să-i verificăm poziția. În același timp, este posibil ca apelul să-l distragă.

— Dumnezeule...

Femeia se grăbi înapoi în dormitor, unde valiza îi rămăsese pe pat. Costumul schelet de câmp de forță era un maldăr încurcat de benzi, greu de pus pe corpul gol și ud.

— Nu se poate să fie Tarlo, el ne-a adus foarte aproape de Păzitori.

— Gwyneth, știu că este dificil. Te rog doar să ai încredere în mine pentru alte câteva minute.

Dacă ar fi fost oricine, *oricine* altcineva, poate că ea s-ar fi îndoit și s-o ia dracu' de Securitatea Senatului! Dar nu Paula Myo...

— Bine, zise Gwyneth.

Benzile costumului o rodeau neplăcut, însă erau toate pe poziție și comutate pe standby. Nu-i plăcea să se gândească în ce fel arăta. Ce naiba, n-ar fi avut timp să-și pună măcar lenjeria?

— Sunt în costum.

— Lasă canalul acesta deschis și apelează-l.

— Ce să-i spun?

— Nu contează, avem nevoie doar de câteva secunde.

Gwyneth inspiră adânc, calmându-se. Mâna ei virtuală se ridică și luă iconul lui Tarlo din grila ei.

— Salut, șefu'. Mă bag în pat și voiam să te-ntreb dacă a mai apărut ceva.

Urmă o pauză lungă.

— De ce porți costumul de câmp de forță? întrebă Tarlo.

Gwyneth întoarse brusc capul și se holbă la peretele dintre camere.

— Căcat!

Mâna ei virtuală lovi iconul de activare al costumului, în aceeași clipă în care femeia se aruncă la podea.

Mijlocul peretelui explodă într-un val de plasmă alb-orbitoare. Flame ionice prelungi pârjoliră camera. Una dintre ele o linse pe Gwyneth. Câmpul de forță nu era încă perfect instaurat și se înflăcără purpuriu în jurul ei, îngăduind ca o rafală slabă de atomi plini de energie să-i scrijelească pielea dezgolită. Femeia urlă de durere și se zvârcoli în timp ce câmpul de forță se stabiliză, deviind restul rafalei. Din mobilier și mochetă țâșniră flăcări.

Camera vibră sub mugetul de bas al altor arme ce trăgeau. O lumină orbitoare scânteie prin peretele dărâmat. Gwyneth se rostogoli, cu lacrimile începețoșându-i ochii. Riscă o privire în jos, către flancul cuștii ei toracice unde pătrunsese fasciculul de ioni. Carnea îi era înnegrită și avea fisuri roșii ce se crăpau și supurau sânge și fluide. Agonia era atât de intensă, încât practic o anestezia. Știa că avea să vomite. Duzele sistemului de

stingere a incendiilor se activară și împroșcară o spumă albăstruie cleioasă, cu duzele orientându-se în mod automat după punctele fierbinți și direcționând spuma spre toiul focarului. Aburi și fum se învolburară în aer, încețoșând camera.

Se auziră și mai multe explozii. Una produse realmente un cutremur al podelei, care o răsturnă pe femeie. Plafonul se curbă și rămășițele peretelui ruinat colapsară complet. Gwyneth încercă să se ridice, dar, cumva, membrele nu-i răspundeau. Izbuti doar să se rostogolească într-o poziție ghemuită. O alarmă urla.

Trei siluete în costume blindate se materializară din fumul gros. Două îndreptară către ea arme butucănoase.

— Nu clinti, doamnă.

Gwyneth aproape că izbucni în râs.

A treia siluetă o ocoli cu precauție și întinse o palmă ridicată spre ușa băii. Se auzi o bufnitură surdă și o undă de presiune o răsturnă iarăși pe Gwyneth, care gemu când simți junghiul nou de durere din flanc. Ușa băii dispăruse, împreună cu cea mai mare parte a canaturilor.

— Curat, anunță silueta în costum.

— Ai văzut unde-a plecat?

Gwyneth clipi derutată. O galaxie de lumini colorate ce nu făceau tocmai parte din universul acesta pâlpâiau către ea prin smog.

— Gwyneth! Sunt Paula. L-ai văzut? A trecut prin camera ta?

— Eu... Nu. Încleștă dinții în efortul de a se concentra. Nu, a fost doar grenada cu plasmă. N-a venit pe-aici.

— În regulă, ține-te bine. Avem o echipă medicală în standby. Va sosi imediat.

— Nu-ți face griji despre mine. Sunt în regulă, rosti Gwyneth și leșină.

* * *

Soarele era îndeajuns de sus pe cer pentru ca să trimită o lumină palidă pe străzile lungi și rectilinii din Tridelta, când taxiul lui Alic Hogan opri în exteriorul cordonului ce fusese stabilit în jurul hotelului Almada. Coborî din vehicul însoțit de locotenentul John King și privi scena cu un sentiment tot mai

accentuat de stupefacție. Alic nu era un individ religios, ba nici chiar superstițios, dar în unele zile i se părea realmente că biroul din Paris fusese blestemat.

Cinci mașini mari de pompieri staționau lângă edificiul modern din beton și sticlă. Pompboții suiseră pe ziduri până la nivelul al cincilea, trăgând furtunurile după ei, și erau adunați în jurul unor găuri sfâșiate prin mozaicul regulat de ferestre și panouri de beton. Bărbatul le recunoscu ca fiind produse de rafale de arme. Marginile erau topite, cu prea puțină funingine mânjind peretele de deasupra, ceea ce însemna că plasma răbufnise orizontal afară. Asta o confirma și volumul de sfărâmături ce acoperea strada de sub ele. Apa și spuma supresoare albăstruie mânjiseră zidul pornind de sub găuri, după care se revărsaseră pe trotuar și curseseră prin rigole. Pe stradă se zăreau și două cratere puțin adânci, unde loviseră grenade cu plasmă, plus gropi provocate de impulsurile ionice.

În exteriorul zonei cu mașinile-cisterne, în care pompierii îmbrăcați în câmp de forță supravegheau operațiunea de stingere totală, poliția amplasase un cordon pe care-l consolida cu ofițeri înarmați și patrulboți. Mașini de patrulare blocau strada până la prima intersecție de la hotel, cu girofarurile roșii și albastre pâlpâind strălucitor în zorii plumburii. Pe stradă mai staționau și alte vehicule, automobile și câteva dube de livrări matinale, care se opriseră când matricele de management al traficului citadin injectaseră comenzile de oprire de urgență. Cei vreo două sute de rezidenți ai hotelului erau strânși laolaltă la un capăt al clădirii, în pijamale, cămăși de noapte sau mult mai dezbrăcați. Mulți erau desculți. Polițiștii treceau printre ei, ascultându-le întrebările și protestele. Copiii plângeau.

Două ambulanțe și un autobuz medical erau oprite înapoia mașinilor de pompieri.

— Dumnezeule..., murmură Alic.

— Era hotărât să nu se lase prins, este? rosti John King.

— Da.

Alic nu se putea gândi decât la posibila reacție a amiralului.

Prima persoană pe care Hogan o întâlni când un polițist îi conduse în recepție fu Paula Myo. Bărbatul încleștă maxilarele când o zări. Purta costum blindat integral de asalt, cu casca sub un braț. Chiar și în costumul acela masiv și întunecat, izbutea

să arate aranjată, cu părul strâns la spate într-o bandă albastră. Membrii echipei ei din Securitatea Senatului erau poziționați în jurul încăperii, tot în costume blindate, cu câmpurile de forță activate și carabinele în poziție de luptă.

Doi paramedici se ocupau de Gwyneth, care zăcea pe o targă cu rotile, acoperită cu un cearșaf medical verzui. Vic o ținea de mână și chipul bărbatului voinic era palid de griji și furie. Renne era de asemenea acolo, ca și Jim Nwan, ambii menținându-se la o depărtare politicoasă de targă, totuși privindu-și colega rănită. Căpitanul secției de poliție discuta încet cu Paula; lângă ei se învârtea un sergent-detectiv pe nume Marhol.

Alic trase aer în piept și se apropie de targă.

— Care-i situația? îl întrebă pe paramedic.

— Arsuri grave pe flancul unde a lovit-o plasma. Va trebui să fie supusă regenerării, însă starea nu-i critică. Am curățat rănile și le-am izolat în plastoderme.

— Deci nu va păți nimic?

— Câteva zile în spital, apoi două săptămâni de convalescență. A avut noroc.

— Grozav!

Se aplecă peste targă, străduindu-se să nu privească petele și solzii de piele carbonizată.

— Salut, șefu', rosti Gwyneth.

Era foarte palidă și avea fruntea îmbrobonată de sudoare.

— Salut, salut. Când te-ntorci, primul lucru pe care o să-l fac va fi să te trimit la un curs de reîmprospătare a reflexelor de plonjat.

— Perfect, din partea mea.

Surâsul ei visător se datora în majoritate calmantelor.

— Mergi cu ea la spital, îi spuse Alic lui Vic. Poți rămâne acolo cât dorești.

— Mă-ntorc imediat, zise Vic. O să fac parte din echipa de arestare, când îl urmărim pe nenorocit.

— Bine.

Alic nu intenționa să argumenteze în public, dar în niciun caz nu avea să accepte participarea lui Vic la caz. În clipa de față prioritatea lui era să-l îndepărteze de aici pe bărbatul mătăhălos.

În cele din urmă se întoarse către Paula și-i surâse ca un procuror.

— Vrei să mă informezi acum și pe mine, te rog?

— Bineînțeles.

Femeia îi mulțumi căpitanului de secție, care se îndepărtă cu Marhol. Rămăsese numai echipa Paris, adunată în grup.

— Tarlo este un trădător, spuse ea sec.

— Sper din toată inima să poți demonstra asta.

Paula privi cu subînțeles prin recepție, apoi prin ușile uriașe din sticlă la scena de afară. Alic se învăpăie la față, însă nu comentă.

— Am rulat operațiuni-capcană de eliminare asupra lui Tarlo și Renne, zise Paula.

— Asupra mea? chițăi Renne.

— Desigur, replică Paula politicos. Observările noastre au fost atât vizuale, cât și electronice. Imediat ce Tarlo a fost informat că Renne o supraveghea pe Bernadette Halgarth a apelat-o pe aceasta. I-am interceptat apelul. Când am intervenit pentru a-l aresta, s-a luptat și a reușit să ne scape. Armele lui wetcablate nu sunt declarate. Data viitoare vom alcătui o echipă de arestare mai bine dotată.

Alic știa răspunsul, totuși trebuia să pună întrebarea, pentru consemnarea oficială.

— Pentru cine crezi că lucra Tarlo?

— Pentru Starflyer.

— La dracu'! Amiralul nu acceptă că Starflyer este real.

— Nu-ți face griji, rosti Paula cu mai multă înțelegere decât se așteptase Alic. Va trebui să admită că Tarlo a fost un trădător. Statutul tău n-a fost compromis. Tarlo are o vechime de peste două decenii în biroul Paris. În clipa de față, prioritatea ta este să lansezi o reexaminare a cazurilor la care a lucrat el, ca să vezi ce anume a fost compromis.

— Da.

Alic nici nu voia să se gândească ce volum de muncă ar fi implicat așa ceva și nici de unde va căpăta resursele necesare. Probabil că trebuia adus alt birou al Contrainformațiilor Marinei pentru investigare și probabil că toți cei din Paris, inclusiv el, urmau să fie reexaminați.

— De ce era supravegheată Bernadette? o întrebă pe Renne. Crezusem că am convenit pentru închiderea aspectului respectiv al cazului.

— Christabel Halgarth a pus-o pe ea și pe Victor sub observație ca pe o favoare făcută mie, vorbi Paula înainte ca Renne să fi putut răspunde.

Judecând după expresia lui Renne, ea nu știuse asta.

— Așadar Bernadette lucrează pentru Starflyer? zise Alic.

— Așa s-ar părea. Iar în cazul acesta, trebuie să presupunem că și Victor este agentul lui Starflyer. Am informat-o pe Christabel despre incident. Ea va strânge plasa în jurul lui Victor, dacă nu s-a dat deja la fund.

— Și Isabella? întrebă Renne.

— Implicarea ei este încă și mai probabilă, explică Paula. Ai făcut treabă bună cu investigarea respectivă. Aș zice că shotgunul Doy a fost dezinformare din partea lui Starflyer pentru a-i discredita pe Păzitori.

— Bine, încuviință Alic. (Dorea pur și simplu să tragă linie sub cazul arestării ratate. Cel puțin aceea era responsabilitatea Paulei.) Ce recomanzi? o întrebă. Ce să facem în continuare?

— Evident, principala mea prioritate este arestarea lui Tarlo. Ofițerii de securitate TSC din gara Tridelta vor cerceta toți pasagerii. Am trimis deja acolo o grupă înarmată. În rest, cazurile care sunt pe rol trebuie menținute deschise.

— O s-o arestezi pe Bernadette? întrebă Jim Nwan.

— Da, zise Paula, dar este o chestiune de sincronizare.

— Acum, când știm că agenții lui Starflyer sunt wetcablați cu arme, vom avea nevoie de o putere de foc superioară, rosti John King.

— Mai multe grupe de luptă ale Securității Senatului au pornit deja încoace, spuse Paula. În chiar clipa de față, Bernadette este unicul agent Starflyer de a cărui poziție suntem siguri. Nu trebuie să i se permită să evadeze.

— În cât timp îți sosesc întăririle? întrebă Alic.

— În cincisprezece minute.

— Perfect atunci, să-i dăm drumul.

Paula își mută casca sub celălalt braț.

— Nu. Ea știe că a fost deconspirată și mai știe că o supraveghem și că avem trupe înarmate în Tridelta.

— Și?

— De ce n-a încercat atunci să scape de sub supraveghere imediat după ce Tarlo a fost depistat?

Alic se gârbovi și-și șterse fruntea cu dosul palmei.

— Așteaptă ceva...

— Exact.

— Însă cu cât așteaptă mai mult, cu atât mai strâns o putem încadra. Nu se poate să nu-nțeleagă asta.

— Da. Prin urmare, lucrul sau evenimentul necunoscut pentru care ea a venit aici trebuie să fie foarte important pentru Starflyer. Ea va încerca să ne scape de sub observație, fie cu forța, fie prin viclenie. Trebuie s-o lăsăm să creadă că a reușit, fiindcă așa ne va conduce la lucrul pentru care a venit aici.

— Dacă ai nevoie de resurse, poți apela la biroul Paris, spuse Alic.

— Pentru continuitate, zise Paula, aș dori ca Bernadette să fie supravegheată tot echipa lui Renne. Îmi poți da pe cineva care să-l înlocuiască pe Vic?

— Sigur că da. Se întoarse către John King: Tu vei fi acela.

— Am înțeles, domnule, rosti John.

— Așa este bine, spuse Paula. Avem echipa Paris, Securitatea Halgarth și Securitatea Senatului. Dacă ne poate păcăli pe toți, atunci, sincer vorbind, merită s-o pierdem.

— Cum rămâne cu întâlnirea cu Agentul? întrebă Jim Nwan. Totul e pus la punct.

— Acela este al doilea obiectiv al nostru, zise Paula. Agentul este ocazia pe care o așteptam. El ne poate duce direct la Păzitori. Întâlnirea din seara asta trebuie să se deruleze așa cum a fost planificată. Nu știu cum să vă subliniez cât de importantă este arestarea lui.

— Mă voi ocupa eu de operațiunea aceea, spuse Alic.

Era genul de intercepție legală ce figura pe agenda amiralului. Iar un succes acolo s-ar fi reflectat bine asupra conducătorului operațiunii. S-ar fi putut chiar să diminueze restul acestui dezastru oribil.

— Bine. Îți dai seama că Tarlo va fi de asemenea acolo, dacă nu-l prindem până diseară?

— Ești sigură?

— Cel care-l prinde pe Agent va avea acces la informații esențiale despre Păzitori și operațiunile lor. Starflyer are nevoie de ele în aceeași măsură ca și noi; de peste un secol, Păzitorii au fost unicii lui adversari.

— Așadar... continuăm să avem ca obiectiv distrugerea Păzitorilor? întrebă Renne.

Alic nu văzuse niciodată o expresie atât de tulburată pe chipul Paulei, nici chiar în ziua când fusese demisă de amiral.

— Sunt implicați foarte mulți factori politici, răspunse ea fără grabă. Pot spune doar că aliații mei vor trebui să gândească foarte atenți următoarea noastră mișcare după ce l-am arestat pe Agent și am aflat ce știe el.

— Bine, rosti ferm Alic. Știm toți ce să facem. Vom solicita biroului orice echipamente de care vei avea nevoie; mai ales costume de teren de câmp de forță, ținând seama de cele știute despre capacitățile lui Tarlo. Paula, putem discuta puțin între patru ochi, te rog?

Ei doi se îndepărtară de ceilalți.

— Știi că nu-mi pot permite să-ncărunțesc până la prinderea Păzitorilor, rosti el. Când îl arestăm pe Agent, va trebui să acționăm în mod pozitiv pe baza oricăror informații pe care le deține el. Păzitorii rămân clasificați drept grupul terorist numărul unu.

— Înțeleg. Trădarea lui Tarlo îl va face pe amiral să cadă pe gânduri. El nu-i absurd. Dacă informațiile sunt utile, atunci aliații mei vor putea schimba politica din Commonwealth.

Alic fluieră apreciativ.

— Da' ai niște aliați tare serioși! Baftă pentru restul zilei!

— Și ție. Sfatul meu ar fi să întărești paza lui Beard. El este unica rută cunoscută spre Agent. Dacă Tarlo vrea să evite confruntarea de diseară, aceea ar fi metoda evidentă.

— Perfect, atunci.

Alic aprobă din cap și porni către detectivii agitați.

* * *

Mellanie își petrecu dimineața întinsă pe singurul pat al odăiței, cu perdelele trase, accesând știrile din Tridelta. Toate emisiunile prezentau incidentul din timpul nopții din hotelul Almada. Nivelul violenței îi surprinsese pe reporteri, iar poliția

nu era prea cooperantă prin declarațiile seci. Nimeni nu menționă descoperirea unui corp înghesuit în culoarul de acces spre bărcile de salvare de la puntea inferioară a vaporașului *Cypress Island.*

Femeia nu înțelese motivul, dar treptat se relaxă. După o vreme, anulă știrile și-l apelă pe Dudley.

— Bună, scumpa mea, rosti el. Te-ntorci?

— Nu azi.

— Da' când? Mi-e dor de tine. Te vreau.

Familiaritatea nevoii lui era liniștitoare. Tâmpitul de bătrân-tânăr Dudley! O constantă universală.

— În curând. Poate mâine.

— Sper din toată inima. Am lucrat mult la călătorie.

— Care călătorie?

— Către asteroid.

— Ah, da... Mellanie uitase. Cum merge?

— Foarte bine. Acum calculez posibile orbite Hohmann de transfer. La sosire trebuie să ne rămână suficient combustibil pentru a explora orbita gigantei gazoase la interiorul și exteriorul inelelor ei. Deși mă aștept ca asteroidul-habitat să aibă o emisie infraroșie importantă. Ar trebui să fie destul de ușor de localizat.

— Bravo, Dudley! O să mă uit la toate când mă-ntorc.

— Pe cuvânt că te doresc.

— Dudley! Poți accesa oricând *Seducție ucigașă.*

— Nu. O urăsc! Acolo-i altcineva care face sex cu tine. Nu mai pot simți din nou asta. Este oribil pentru mine. N-ar fi trebuit să faci niciodată IST-ul ăla.

— Bine, Dudley. Voiam doar să știu dacă ești bine.

— De ce n-aș fi?

— M-am gândit că s-ar putea să fiu urmărită de cineva. Nu te panica, fiindcă nu-s sigură. Ai văzut pe cineva-nvârtindu-se în jurul apartamentului în ultima vreme?

Era sigură că oamenii Alessandrei o reperaseră pe Pământ, urmărind-o fără îndoială de la studiourile Michelangelo. Așa că aveau să știe în mod cert unde se găsea Dudley. Probabil că aveau să se concentreze asupra lui, ca mod de a o regăsi pe ea.

— Nu. Vrei să ies și să verific?

— Nu, Dudley, stai liniștit. Sunt obosită... n-am fost chiar sigură, sigură.

— Bine-atunci. Ce faci azi? Nu i-ai găsit încă pe-avocații ăia?

— Nu încă. M-am angajat însă într-o slujbă care ar trebui să m-aducă aproape de ei.

— Ce fel de slujbă?

— Femeie de serviciu la clinică.

Imaginea chipului extrem de prietenos al lui Kaspar Murdo, acționând ca protector și mentor în cluburile de sub punți, îi umplu mintea. Cuvintele prefăcute și surâsul mieros... Conversația profundă pe care o smulsese de la ea, după ce reveniseră pe puntea superioară, când *Cypress Island* pornise spre casă la orele mici ale dimineții, ascultând plin de simpatie ambițiile Saskiei, admirând felul în care plecase de acasă pentru a-și croi singură drum în viață. Mellanie văzu că era foarte priceput; mulți tineri ar fi căzut în mrejele rolului acela de guru interesat de soarta lor.

Când *Cypress Island* reintrase pe Logrosan, el spusese că va încerca să-i caute o slujbă și se oferise să-i închirieze camera lui liberă. Ultimul lui chiriaș „tocmai" plecase și el nu cerea deloc mult. Mellanie acceptase după un spectacol convingător de incertitudine. Când aveau să-și dea seama ce se petrecuse cu Dorian, oamenii Alessandrei i-ar fi supravegheat apartamentul de pe Royal Avenue și reprezentau o complicație de care ea nu avea realmente nevoie.

Apartamentul lui Murdo din blocul Barbican Marina era surprinzător de mare, cu pereți exteriori curbați construiți din cărămizi de sticlă, ceea ce-l făcea foarte luminos și conferea senzația de înălțime. Mobilierul în stil scandinav era vechi, însă de calitate excelentă, și toate camerele erau imaculat de curate. Existau două dormitoare și încă o cameră, care era încuiată și protejată cu un generator comercial de e-sigilii.

Bărbatul fusese gentlemanul perfect, oferindu-i un halat uriaș din prosop, astfel ca să poată folosi baia. Întâmplător avea și alte haine aproape de măsura ei, un tricou și niște blugi, pe care le putea folosi până își recupera propria îmbrăcăminte. Îi spusese apoi noapte bună și intrase în dormitorul său. Intra în tură abia la șase după-amiaza.

Mellanie făcuse duș și COtatuajele îi detectaseră senzori de jur împrejurul cubiculumului placat cu calcar. Erau activi, îngăduindu-i lui Murdo să cerceteze fiecare milimetru al trupului ei gol din sanctuarul dormitorului său. După duș, când reveni în camera pe care o primise, constată că în plafon era incrustat un cerc de holocamere de înaltă calitate. Era limpede că lui Murdo îi plăcea să fie cu ochii pe posesiunile sale.

— Cum naiba ai căpătat slujba aia? întrebă Dudley.

Ea surâse în semiîntuneric, întrebându-se ce ar fi înțeles Murdo din asta.

— M-am împrietenit cu un paznic.

* * *

Urmărirea Bernadettei Halgarth era un adevărat coșmar. Jenny McNowak își putea aminti cazurile cele mai oribile de instruire prin care o trecuseră Adam și ceilalți Păzitori, în care își supraveghease ținta desemnată prin orașe dense și peisaje rurale pustii de pe o duzină de planete diferite, cu toți jucând pe rând rolul urmăritului, astfel ca să poată simți procedurile și din capătul celălalt al acțiunii. Prin comparație cu situația de acum, acelea fuseseră plimbări relaxante prin parc.

Primul lucru în privința căruia ea și Kieran căzuseră de acord fusese că Bernadette știa că era urmărită. Când ieșise în cele din urmă din Octavious, după ora zece dimineața, femeia se lansase direct într-o serie de manevre clasice de debarasare de urmăritori. Unicele clădiri în care intra erau malluri aglomerate cu ieșiri multiple, sau zgârie-nori cu vaste niveluri subterane, conectate de structuri vecine ce aveau alcătuiri la fel de complexe. Când mergea pe străzi, nodurile cibersferei și matricele civile sufereau atacuri kaos ce afectau orice sisteme care le-ar fi accesat la momentul respectiv. Bernadette lua taxiul pentru a merge doar între două intersecții, după care trecea în alt taxi când matricele de management al traficului local cădeau sub atacuri kaos. Monoraiul era un favorit al ei, deoarece aștepta până în ultima secundă dinainte de închiderea ușilor pentru a sări sau nu înăuntru.

Drept urmare, ei trebuiau să se mențină cât mai aproape, ceea ce nu-și prea puteau permite, fiindcă ar fi însemnat să fie observați de echipa Marinei, care era mai mare și mai bine

echipată. În două rânduri, Jenny fu sigură că întrezărise aeroboți mici, plutind staționar la câteva sute de metri deasupra unei străzi animate. Dacă văzuse doi, asta însemna că exista o escadrilă întreagă care fusese desfășurată pentru a patrula cerul deasupra caroiajului de străzi al orașului. Aeroboții îngăduiau echipei Marinei să stea la distanță mare, în vreme ce propria ei echipă trebuia să reducă distanța de fiecare dată când Bernadette ieșea pe străzi. Altă manevră din cauza căreia era foarte posibil să fie descoperiți de Marină.

— Până acum nu i-am văzut niciodată folosind atâția oameni, spuse Kieran pe când se deplasau în jurul parcului Haben.

Bernadette mergea pe pajiștile întinse și deschise, ocolind aleile. În mijlocul parcului exista o stație pentru monorai, despre care erau convinși că o va utiliza. Jamas bântuia în preajma intrării, pregătit s-o șteargă pe peron înaintea femeii, dacă ar fi fost cazul.

— Este neobișnuit pentru ei să aibă oameni pe sol, când aeroboții acoperă zona, urmă Kieran.

— Nu pot trimite aeroboții într-o clădire după ea.

— Nu, dar după cum se desfășoară ai zice că aproape doresc să fie văzuți.

Jenny etichetase temporar doi membri ai echipei Marinei, care se deplasau de asemenea pe periferia parcului.

— Se transformă într-o farsă, pufni ea. Chiar dacă Bernadette nu ne remarcă, ne vor sesiza ei. N-o putem urmări așa toată ziua. Chiar dacă nu ne observă, Marina ne va detecta traficul criptat. Noi suntem antrenați în evitarea echipelor de observare, nu în a deveni o asemenea echipă.

— Ai dreptate, spuse bărbatul când Jamas trecu pe lângă o femeie pe care o suspectau că făcea parte din Marină. Către toată lumea — desprindeți-vă de obiectiv! Schimbăm tactica.

— Ce faci? întrebă Jenny.

— O să-i urmăresc pe urmăritori. Este opțiunea logică.

Jenny se abținu de la orice critică. Era o decizie riscantă, însă realmente nu mai puteau continua așa. O privi pe Bernadette schimbându-și brusc direcția și grăbindu-se spre escalatorul ce suia la peronul superior. Era o stație-nod, din care monoraiul putea pleca în patru direcții diferite. Femeia despre

care bănuiau că era din Marină se afla pe al doilea escalator al stației.

— Rosamund, Jamas, îl urmărim pe ăsta! (Kieran le expedie fișierul vizual al unui bărbat care se plimbase cam la o sută de metri în fața lor.) De cincisprezece minute, a făcut parte din încadrarea Marinei. Acum îl vor roti.

Era considerabil mai ușor să-i urmărească pe agenții de teren ai Marinei decât pe Bernadette. Kieran avusese dreptate; după ce Bernadette porni pe peronul monoraiului, bărbatul își schimbă direcția de înaintare și luă un taxi. Păzitorii îl urmară în trei taxiuri separate, înaintând cu greu prin aglomerarea din timpul zilei din Tridelta.

Marina folosea drept cartier general secția de poliție Dongara Harbour. Plimbarea în jurul clădirii poliției adăuga un oarecare fior la operațiunile echipei Păzitorilor, totuși în zonă existau destule baruri și restaurante. Stătură cu rândul la mesele de afară, scanând secția cu inserțiile retinale.

Pe la jumătatea după-amiezii, Jenny îl apelă pe Adam.

— Ia ghici cine tocmai a intrat în garajul secției?

— Spune-mi.

— Paula Myo.

— Serios? Cu ea și cu incidentul din hotelul Almada, aproape că-mi pare rău c-am plecat.

— În tot cazul, trebuie să fie ceva important. Marina urmărește un agent Starflyer. Trebuie să știe de existența lui.

— Paula face parte din Securitatea Senatului, nu din Marină, însă ai dreptate, eșaloanele superioare ale clasei politice din Commonwealth trebuie acum să fie măcar conștiente asupra posibilității. O să-l informez pe Bradley.

— Ce vrei să facem?

— Rămâneți în apropierea echipei Marinei fără a vă deconspira și observați cât puteți de mult. În mod clar, deja nu mai există niciun mod prin care să puteți pătrunde în rețeaua de agenți a lui Starflyer prin intermediul Bernadettei, totuși aș dori să știu ce face ea pe Illuminatus. Bănuiesc că planeta este locul unde sunt wetcablați mulți dintre agenții lui Starflyer; ce naiba, noi înșiși o folosim destul de frecvent! Dacă Myo deconspiră una dintre celulele lor, poate fi doar în avantajul nostru.

— Bine, o vom urmări în măsura în care putem. Kieran ne-a închiriat niște mașini.

— S-aveți baftă în traficul ăla.

Soarele începuse să coboare îndărătul orizontului, când opt mașini mari ieșiră din garajul secției, deplasându-se în convoi rapid. Nu activaseră sirenele sau girofarurile, dar matricele de management al traficului civil îndepărtau în mod evident automobilele și camioanele din fața lor.

Jenny scurse ultimele picături de ice tea.

— Haideți! le spuse celorlalți.

* * *

Era din nou o seară caldă, deși soarele care dispărea părea să ia cu el și umiditatea. Mellanie merse cu Murdo în monorai până la o stație aflată la o jumătate de intersecție depărtare de Turnul Greenford. Barurile și cluburile de pe strada Allwyn abia deschideau pentru activitatea de noapte și aveau puțini clienți. Până și traficul părea mai relaxat ca de obicei.

Murdo o conduse peste piațeta Greenford, în care fântânile arteziene își azvârleau jeturile sus de tot în cerul pornit către întunecare. Mult deasupra lor, aparatul de zbor andocat de vârful Turnului se pregătea să decoleze; luminile de pe puntea de observare sclipeau strălucitor, în vreme ce servoboții și chelnerii puneau mesele pe care aveau să fie servite cine de stele Michelin pe când zburau peste junglă.

Ușa privată a clinicii Saffron se deschise pentru Murdo imediat ce puse palma pe senzor. La interior exista o recepție mică, îngustă, cu un singur lift.

Mellanie activă câteva inserții, în timp ce suiau spre etajul treizeci și opt, pentru a trece în revistă mediul electronic prin care se deplasa. Liftul avea mai multe sisteme, niciunul nou sau complex, datând de la ultima modernizare a rețelei Turnului petrecută în urmă cu cincisprezece ani. Deasupra ei putea simți e-protecția sofisticată și puternică a clinicii. Își dezactivă toate COtatuajele și inserțiile, cu excepția celor mai elementare; IC îi spusese că sistemele sale erau foarte greu de detectat când erau inerte.

Liftul trecu prin e-protecție. Se opri și ușile glisară, deschizându-se. Mellanie se trezi brusc în centrul unei scanări

profunde. Afară era un hol banal, cu conducte în lungul pereților și benzi polifoto strălucitoare pe plafon. Doi paznici umani plictisiți, ambii înarmați, stăteau la o masă lângă ușile ascensorului.

— Cine-i asta? întrebă scurt unul dintre ei, arătând-o din cap pe Mellanie.

Nu se sinchisi să se scoale. Scanarea profundă nu dezvăluise nimic despre ea.

— O angajată nouă, răspunse Murdo. Am căpătat aprobarea personalului azi după-amiază.

— Tu ești Saskia? mârâi paznicul.

— Da, răspunse ea cu glas speriat.

— Bine. Împinse peste masă o matrice palmară: Pune-ți palma pe ea, avem nevoie de biometrice. Încă n-ai aprobare la nivelurile medicale, ai înțeles? Nu ieși de pe etaju' ăsta.

— Da.

— Dacă-ncerci să sui la alt etaj, te-mpușcăm. Nu discuți cu nimeni de-afară nimic din ce vezi aici. Dac-o faci, te-mpușcăm. N-aduci în clinică nimic altceva decât hainele de pe tine. O să capeți o uniformă. Dac-aduci altceva, de pildă un senzor, te-mpușcăm.

Mellanie încuviință cu un aer neliniștit. Paznicii rânjiră între ei.

— Ignoră-le rahaturile-astea jalnice, zise Murdo. Cap-de-miei ăștia n-ar putea nimeri un zgârie-nori nici de la douăzeci de pași.

Paznicul schiță un gest viguros dintr-o mână strânsă în pumn.

Murdo îi oferi la rândul său imaginea degetului mijlociu, pe când se îndepărta cu Mellanie pe coridor. O conduse într-un vestiar în care trei infirmiere se îmbrăcau pentru a intra în tură. Se opriră când îl văzură pe Murdo și una dintre ele făcu o grimasă.

— Majoritatea personalului, rosti bărbatul, își schimbă hainele aici. Cu excepția medicilor și a managementului, care își poartă propriile costume. Merse în lungul unui șir de dulăpioare: Ăsta-i al tău. Pune degetul mare pe scaner, ca să-l deschizi. Cretinii de la intrare trebuie să fi actualizat rețeaua de acum.

Mellanie apăsă degetul mare pe o plăcuță de scanare și dulăpiorul se deschise. Era gol.

— Crezusem că voi căpăta o uniformă.

— O să cer una de la magazie. Așteaptă un minut.

Se îndepărtă și dispăru după șirul de dulăpioare.

Mellanie privi pe îndelete în jurul vestiarului, în timp ce Murdo se schimba el însuși, și-și activă inserțiile una câte una. Nu exista niciun senzor activ, ci doar două videocamere pe tavan. Introduse un program de urmărire în matricea vestiarului și examină cu precauție structura rețelei interne a clinicii. Găsi un număr impresionant de sisteme și programe de securitate, mai ales la etajele superioare. Toate erau protejate de porți încriptate pentru care nu avea abilitatea de a le ocoli. Totuși matricea recepției, cu conexiunea ei deschisă către cibersfera Illuminatus, era lesne de accesat. E-majordomul Mellaniei intră pe un transfer financiar troian și începu să examineze înregistrările de internare cu câte cinci zile înainte și după data la care Michelangelo spusese că veniseră avocații.

Cele trei infirmiere plecară. Mellanie instrui programul de urmărire să le monitorizeze și să înregistreze tot ce putea din protocoalele de securitate pe măsură ce suiau la etaj.

— Hai, Saskia, vino-ncoace, ți-am găsit uniforma, rosti Murdo. Știam c-aveam una-n plus pe-undeva.

Mellanie fu intrigată de felul în care el așteptase plecarea infirmierelor. Ridică mâna, cu palma spre exterior, către ușile dulăpioarelor, când trecu în lungul lor. Scanarea ei simplă dezvălui niște obiecte foarte interesante depozitate înăuntru.

Murdo purta o salopetă roșu-închis cu numele său pe buzunarul de pe piept.

— Îmbrac-o, rosti el.

Într-o mână ținea o rochiță dintr-o țesătură neagră, lucioasă, iar în cealaltă avea un șorț alb din dantelă.

Uniforma Cameristei Franțuzoaice, își dădu seama Mellanie. Aproape că pufni în râs. Murdo nu era doar stereotip, ci o colecție de clișee absolute.

— Am localizat trei posibili internați compatibili cu parametrii de căutare, o anunță e-majordomul.

Fișierele îi apărură în vederea virtuală. Nu exista nicio referire la natura tratamentelor pe care le primeau, ci doar

costul, care o surprinse. Fiecare fișier includea numărul rezervei în care în care fusese internat pacientul, în vederea facturării.

— Haide, scumpo, rosti Murdo pe un ton rezonabil, asta poartă toate femeile de serviciu de-aici.

Mellanie activă un al doilea lot de COtatuaje, apoi infiltră un ordin restrictiv în matricea încăperii, împiedicând orice utilizare a funcției de comunicare a acesteia.

— Hmmm... Nu cred.

Femeia pocni din degete. Unul dintre dulăpioarele pe lângă care tocmai trecuse se deschise brusc.

* * *

Spectaculoasa stație de funicular se afla în extremitatea estică a malului Northern Crossquay. Alic, Lucius Lee și Marhol îl escortară pe Robin Beard prin sala de bilete, apoi pe peronul de îmbarcare. Nu-l îmbrânceau și nici nu-i adresau vreun cuvânt, dar Beard se găsea mereu în mijlocul micului triunghi format de ei. Dacă Agentul era pe atât de bun pe cât susținea Beard, ar fi avut observatori în mulțimile ce se îndreptau către restaurantul Treetops.

Peronul era ridicat cu câțiva metri deasupra lui Northern Crossquay: o rețea metalică simplă peste care treceau cablurile, lipită de un arbore imens ale cărui ramuri se curbau deasupra. Privind în urmă, Alic zări Tridelta strălucind la trei kilometri depărtare pe celălalt mal al râului. Aici Dongara se unea cu Monkira de Sus, producând un curent de apă rapid și turbulent care avea în scurt timp să se contopească cu Logrosanul într-un maelstrom înspumat la marginea estică a orașului, formând vastul Monkira de Jos. Feriboturile continuau să traverseze fluviul, aducând turmele zilnice de clienți la ambarcațiunile de croaziere nocturne amarate la pontoane. Deasupra erau vizibile câteva aparate de zbor ce lunecau prin norii joși și zdrențuiți.

O telecabină apăru din jungla radiantă și se opri scurt pe peronul de debarcare de vizavi, unde coborâră doi membri ai personalului de întreținere. După aceea telecabina dispăru în sala mașinilor care se înălța deasupra stației, înainte de a reapărea peste câteva secunde, oprindu-se în fața grupului mic

de pasageri. Când ușa glisă deschizându-se, încă se legăna într-o lentă mișcare de pendul. Apoi stewarzii îi îndemnară pe toți să intre.

În jurul pilonului de rezistență central, cele zece locuri pentru pasageri erau dispuse în cerc. Alic îl ocupă pe cel mai apropiat de ușă. Beard se așeză alături.

După ce toate scaunele fură ocupate, stewardul închise ușa și ridică degetul mare în sus. Rotilele purtătoare angajară cablul cu un mormăit sonor și cabina se balansă, după care pătrunse în junglă.

Grupările ecologiste locale protestaseră vehement când operatorii de funiculare solicitaseră autorizații de funcționare. Neintervenția în junglă făcea de altfel parte din Constituția planetei Illuminatus și indiferent cât de mult ar fi deformat alte legi, cetățenii din Tridelta își respectau mediul unic. O plantă nativă de pe Illuminatus era foarte greu de crescut oriunde altundeva, din cauza complexelor bacterii de sol de care arborii aveau nevoie pentru a înflori. Pentru botaniștii entuziaști se vindeau lăstari în ghivece în vitrine etanșe, dar nimeni n-avea să poată reproduce vreodată jungla pe altă planetă. De aceea ecologiștii nu doreau ca mașinăriile uriașe de construcții să reteze arborii pentru a monta pilonii funicularului și să ciopârțească ramurile pentru a îngădui cabinelor să treacă prin coronamentele gigantice.

După un deceniu de înfruntări legislative, operatorii își obținuseră autorizațiile, după ce demonstraseră evaluarea de impact minim asupra mediului. După ce funicularul fusese instalat și începuse să funcționeze, ecologiștii trebuiseră să recunoască, fără chef, chiar o reducere a impactului asupra mediului. Oamenii care obișnuiau să iasă în mod ilegal de pe Crossquay și să intre în junglă, rupând crenguțe și călcând pe lăstari, din dorința obținerii unei experiențe directe, luau acum telecabina. Era ieftin și le permitea să ajungă mult mai aproape de junglă și într-un confort incontestabil. După un secol de distrugeri și abuzuri, jungla ce se învecina atât cu Northern Crossquay, cât și cu Southern Crossquay, începuse să se îndesească iarăși.

Ferestrele telecabinei nu aveau geamuri și Alic vedea frunzele strălucitoare trecând la nici un metru depărtare. Se

strădui din răsputeri să nu se holbeze la panoramă, asigurându-se că la fiecare treizeci de secunde trăgea cu ochiul la Beard. Primea de asemenea actualizări de le echipa de polițiști rămasă pe Northern Crossquay care raporta toate persoanele ce plecau cu telecabina după ei. Niciunul nu corespundea cu descrierea făcută de Beard Agentului. Mai devreme în cursul după-amiezii, Alic văzuse ruta funicularului prin junglă, când el și restul echipei veniseră la Treetops pentru a investiga locul și a-și stabili pozițiile. Jim Nwan conducea echipa de arest formată din cinci membri, toți ofițeri de Marină în costume complet blindate. Chiar dacă Agentul ar fi venit cu bodyguarzi wetcablați, era imposibil să poată face față la nivelul acela de putere de foc. Și nici n-ar fi avut unde să fugă. Traseul spectaculos al funicularului era lung de zece kilometri.

Avură nevoie de douăzeci și cinci de minute ca să ajungă la Treetops. Telecabina lor trase lângă un peron identic cu cel de pe care plecaseră din Northern Crossquay, iar pasagerii surâzători coborâră grăbiți. Restaurantul și barul erau construite din lemn importat: bârne masive de stejar din pădurile europene, prinse laolaltă astfel încât să formeze o platformă lungă la patru metri deasupra solului. Nu exista acoperiș, ci toți clienții stăteau direct sub coronamentul junglei. De o parte se afla barul, iar cealaltă jumătate era ocupată de restaurantul ale cărui mese erau rezervate cu săptămâni în avans.

Așa cum conveniseră, Beard se duse la o masă liberă din secțiunea barului și comandă o bere. Alic, Lucius și Marhol stătură pe taburete la tejgheaua mică a barului ce înconjura una dintre tulpinile mai largi. Marhol comandă cea mai scumpă bere de import existentă. Alic îl ignoră pe detectivul necioplit și sorbi o apă minerală.

O apelă pe Paula și o anunță:

— Am ajuns. Beard așteaptă contactul. Elicopterele poliției sunt în standby, pentru a ne evacua imediat ce facem arestarea. Vic este cu ele — nu i-a convenit, însă i-am subliniat clar că alternativa era întoarcerea în Paris.

— Bun. Se pare că sunteți organizați. Bernadette tocmai a intrat în Turnul Greenford. Acolo există o clinică foarte scumpă, Saffron, care oferă printre altele wetcablare și modificări ADN de bază. Dacă nu cumva se îmbarcă în aparatul de zbor

din vârful turnului, credem că aceea poate să-i fie destinația; probabil fie pentru a-i modifica identitatea, fie pentru a se întâlni cu cineva care a fost supus tratamentului.

— Știe c-o mai urmăriți? întrebă Alic.

— Nu cred. La ora trei după-amiază, am revenit la observarea de la distanță. Din câte își dă ea seama, a scăpat de noi.

— Bine. Te apelez imediat ce-l arestăm pe Agent.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Marhol.

Conversațiile din jurul barului amuțeau rapid. Oamenii aveau expresii de surprindere pe chipuri.

E-majordomul lui Alic îl anunță asupra unui eveniment-știre prioritar. Bărbatul nici măcar nu trebui să-l acceseze. Barmanul comută portalul dinapoia tejghelei pe un flux direct de la emisiunea Alessandrei Baron. Wilson Kime stătea pe un podium și făcea o declarație în fața corpului de presă din Pentagon II.

— Flota de nave stelare de clasa *Moscova* care a fost trimisă pentru a ataca gaura-de-vierme cunoscută ca Poarta Iadului s-a întors acum și este în raza de comunicare a Commonwealthului. Vă anunț cu regret că atacul nu a fost încununat de succes. Proiectilele noastre n-au izbutit să-și atingă țintele. Poarta Iadului a rămas intactă și complet funcțională, la fel ca găurile-de-vierme subsidiare ce o leagă de planetele 23Pierdute.

— Căca-s-ar câinii! mârâi Marhol.

— Dysonii au dezvoltat o metodă de a ne devia proiectilele relativiste Douvoir încă din timpul zborului, spunea Wilson. Trebuie să subliniez că nereușita aceasta nu este defel esențială pentru campania noastră, deoarece Marina păstrează capacitatea de a combate orice alte agresiuni ulterioare ale Dysonilor.

— Căcat!

Alic regretă că nu-l putea contrazice pe Marhol.

— Domnule, rosti încet Lucius, ăsta este?

* * *

Agentul traversă barul pe când toți priveau știrile. Purta un costum din piele subțire cu o suprafață care sclipea ca țițeiul neprelucrat sub lumina pală a arborilor. Fata de la brațul lui era îmbrăcată într-o rochiță crem cu tiv cu ciucurași; era înaltă și afișa musculatura unei maratoniste.

— Robin, rosti Agentul pe un ton plăcut, mă bucur să te revăd.

Beard se întoarse de la imaginea proiectată a amiralului. Chipul i se posomorî într-o expresie îndepărtată.

— Scuze, fu singura sa replică.

Buzele Agentului se subțiară în dezaprobare aristocratică. Câmpul de forță i se activă, distorsionând undele întunecate ce-i unduiau peste țesătura costumului. Fata întinse ambele brațe și țevi mici, butucănoase îi ieșiră prin carnea încheieturilor. COtatuaje albastre și verzi i se aprinseră pe față și gât, apoi extinseră linii subțiri strălucitoare, ce șerpuiră în jos pe sub rochie. Începu să se rotească lent, acoperind toți clienții. Cei mai apropiați de ea icniră și se lipiră cât mai mult de spătarele scaunelor lor.

— Acțiune! comandă Alic către echipa de arestare.

Propriul său câmp de forță se activă, înconjurându-l într-un nimb de scintilații discrete.

— Venim și noi, șefu'? întrebă Vic.

— Așteaptă.

Fata se răsuci *extrem de* rapid și aținti ambele brațe asupra lui Alic. Pielea de pe antebrațe începu să-i unduiască în șabloane stranii. Oamenii de la mesele dintre ei doi săriră grăbiți, deschizând un coridor larg, pustiu.

— La o parte, le murmură Alic ofițerilor de poliție.

În două secunde, rămăsese singur la bar. Amiralul Kime continua să vorbească înapoia sa, cu nivelul glasului redus la un bâzâit monoton.

— N-ai pe unde ieși, rosti Alic spre Agent. Mai bine ca nimeni să nu pățească nimic. Dezactivează-ți armele. Bodyguarzii tăi pot pleca. Tu vii cu noi.

— Ce-a fost asta, un stimulent? întrebă Agentul și tonul vocii sale sună realmente intrigat.

— Îi pot tăia fără probleme prin protecție, anunță fata. I-un costum banal de dotare guvernamentală, slab ca pișatul.

Zâmbi și-și dezgoli un șir lung de colți ab-argintii.

— Mi se pare rezonabil, încuviință Agentul.

Jim Nwan ateriză cu un bufnet răsunător pe podeaua din lemn a barului. Era în costum blindat integral și avea o carabină cu plasmă. Laserul ei de țintire proiectă un punctuleț roșu pe

fruntea Agentului. Surâsul sofisticat al acestuia dispăru. Alți doi membri ai echipei de arestare săriră în bar din pozițiile pe care le ocupaseră afară, în junglă. Armele le erau îndreptate către fată.

De la o masă aflată la câțiva metri de Beard care tremura ca varga, trei bărbați se ridicară, învăluiți în câmpuri de forță, și ațintiră echipa de arestare cu arme wetcablate. Ultimii doi membri ai echipei de arestare sosiră în bar. Și încă un băutor singuratic se roti pe taburetul său pentru a-i ținti pe detectivi, care-și activaseră câmpurile de forță. Restul barului amuți complet, când fu brăzdat în toate direcțiile de firele subțiri și rubinii ale laserelor. Oamenii erau ghemuiți în scaunele lor, cu expresii îngrozite pe chipuri; perechile se încleștau unii în brațele altora.

— Cred că asta-i ceea ce se numea „impasul mexican", rosti Agentul. Nu credeți c-ar fi mai bine ca toți să plecăm pur și simplu și să ne gândim la ceea ce-a anunțat amiralul? În clipa de față există probleme mult mai grave, nu?

— Nu, răspunse Alic.

Îi era imposibil să-și oprească mușchii să se încordeze. Nu cunoscuse niciodată o asemenea spaimă; în timpul unei lupte, teroarea de a nu fi împușcat dura maximum câteva secunde. Situația de acum se prelungea la nesfârșit și el nu întrevedea vreun mod prin care s-o încheie în mod clar. Nenorocitul de Agent refuza să înțeleagă logica. În clipa aceasta se putea întreba doar cu cât timp în urmă își copiase memoria într-o stocare de siguranță; dacă toți deschideau focul, era imposibil ca memocelula să-i supraviețuiască. Chiar și așa însă, retragerea nu reprezenta o opțiune.

— Șefu', spuse Vic, avem puterea de foc pentru a te susține. Putem fi acolo în două minute.

— Nu. Nu puteți trage cât timp suntem în Treetops, ar fi un masacru.

— Lasă-ne s-ajungem la voi.

— Așteaptă.

Zâmbetul Agentului era constant.

— Când se va trage cu armament de această putere, te poți aștepta la minimum optzeci la sută victime în rândul civililor, rosti el. Dorești să-ți asumi responsabilitatea asta?

— Nu puteți pleca, zise Alic. Există doar un funicular și este controlat de noi.

— Dă-o-n pizda mă-sii, frate! strigă un bărbat. Fii cu capu' pe umeri! Ne-omori pe toți!

— Sunt cu capul pe umeri, mârâi Alic.

— Pentru mine există multe căi de ieșire, zise Agentul. Voi începe acum să mă retrag din fața voastră. Dacă încerci să mă oprești, vei fi răspunzător pentru masacrul care va urma. Gândește-te la asta ca angajat responsabil al guvernului.

Pentru o fracțiune de secundă, Alic se gândi s-o apeleze pe Paula și s-o întrebe ce dracu' ar fi trebuit să facă. *Nu! Nu pe ea.*

— Șefu', vorbi Jim. Ce facem?

— Dacă te clintești, eu trag primul, rosti Alic.

— Să știi că dacă nu ți-aș fi văzut panica din ochi, aș fi fost gata să...

Agentul se încruntă și privi în sus.

Alic auzi un vuiet surd și gros, al cărui volum creștea rapid. Puținele inserții senzoriale pe care le avea nu-i puteau detecta originea.

— Jim? Poți să vezi ce este?

— Trei surse mari de energie, direct deasupra noastră.

Alic riscă o privire în sus la plafonul fosforescent de frunze ce fâlfâiau.

— Elicoptere? Vic, tu ești?

— Nu, șefu'.

— Coboară prea repede, observă Jim. Alea nu-s elicoptere.

— Vic, vino-aici! ordonă Alic.

— Am pornit.

O salvă de plasmă lovi de sus în Treetops, distrugând acoperământul fragil de ramuri și frunze, pentru a izbi podeaua de lemn între Alic și Agent. Platforma din stejar detonă instantaneu, producând un nor de așchii letale cât palma. Câmpul de forță al lui Alic străluci purpuriu, când șrapnelele din lemn îl asediară, iar impactul lor îl proiectă în bar. Flăcări se învolburară de jur împrejur, stârnind trombe de fum negru. Podeaua se înclină brusc într-atât de mult, încât bărbatul se prinse disperat de tejghea, izbutind să se agațe cu degetele.

Atât echipa de arestare, cât și bodyguardul Agentului traseră simultan în sus, în cerul nopții, spre intruși. Clienții barului

urlară, pe jumătate din cauza șocului, pe jumătate din cauza rănilor, când secerile de lemn se implântară în carnea neprotejată. Alte salve de plasmă izbiră platforma și o frânseră în secțiuni cu marginile zdrențuite. Oameni și mobilier fură aruncați în toate părțile de undele de șoc. Frunzele și crengile de deasupra începură să ardă, revărsând fum în jos.

Alic îl văzu pe Agent răsturnat pe spate, pe măsură ce podeaua continua să se încline cu trosnituri violente, căscând un hău larg între ei. Văpăile le lingeau marginile. Agentul privi în jos printre picioare, calculând o săritură pe solul întunecat de dedesubt.

— Nici să nu-ți treacă prin cap! strigă Alic și-și îndreptă către el pistolul ionic.

Agentul începu să râdă. Două lasere roșii jucară peste ochii lui Alic.

— Omorâți-l! răcni Agentul.

Salve gemene de plasmă izbiră câmpul de forță al lui Alic. Un vifor de vapori clocotitori albi și purpurii îl scrijeli. Minuscule suprasarcini localizate îngăduiră tentaculelor de electroni fierbinți să-i taie hainele și pielea. Împunsăturile rapizi erau incredibil de dureroase, făcându-l să se zvârcolească neajutorat. Dădu drumul tejghelei și se prelinse pe podeaua periculos de înclinată. Vuiete asurzitoare izbucniră de jur împrejurul său, când echipa de arestare deschise focul asupra bodyguarzilor.

Alic își dădu seama că era încolăcit în jurul bazei unui taburet de la bar. Inserțiile sale retinale filtrară lumina, diminuând-o, și i-l arătară pe Agent care se ținea strâns de propria sa bucată din podea, în timp ce se răsucea pentru a privi în sus și înapoi...

Trei siluete în costume blindate străpunseră infernul dezlănțuit deasupra restaurantului distrus. Purtau aparate de zbor personale, ale căror jeturi reactoare țiuiau cu energia armelor sonice. Două aterizară de o parte și cealaltă a Agentului. Salve de plasmă și ioni le izbiră simultan, expediind serpentine incandescente ca niște șfichiuiri de bici, care mușcară mesele și scaunele distruse. Fum și mănunchiuri de flăcări răbufniră din punctele de contact. Câteva șfichiuiri arzătoare se prelinseră peste câmpul de forță al Agentului, transformându-l în purpuriu-închis. Un costum blindat se

aplecă și trânti cu violență o plasă-absorbantă pe spatele Agentului. Acesta se străduí să se ridice, dar un bocanc blindat îl călcă pe umeri, trimițându-l înapoi. O pată întunecată se lățea prin câmpul său de forță, pe măsură ce plasa-absorbantă se extindea.

— Jim, îi poți opri? întrebă Alic.

E-majordomul îi afișa pe vederea virtuală o listă de avarii ale inserțiilor și COtatuajelor — totul în mod bazic de text verde.

— Ce să opresc?

Alic trase cu pistolul ionic în costumul blindat de deasupra Agentului. Nici măcar nu reuși să-i încarce câmpul de forță.

— Unde ești?

— Pe sol.

Alic trase din nou, țintind de data aceasta lemnul pe care stătea silueta în costum. Scândurile se rupseră și costumul se prăbuși prin gaură, fluturând agitat din brațe.

— Unu-i la nivel cu tine, rade-l! spuse Alic.

Celălalt costum îndrepta către el un lansator de grenade.

— Mike, Yan, Nyree, are cineva linie de foc spre costumul de lângă Agent?

— Sunt pe ei, răspunse Yan.

O explozie îl rostogoli pe Alic în sus pe podeaua înclinată, până se izbi cu capul de baza tejghelei barului. Câmpul de forță absorbi doar parțial impactul și bărbatul aproape că-și pierdu cunoștința de durere. Ruina în flăcări a lui Treetops se roti în jurul său. De pe secțiunile platformei rămase întregi, oamenii săreau în spațiul negru de dedesubt; erau în flăcări și lăsau văpăi în noapte și scântei portocalii ce sfârâiau în urma lor. Zbieretele străpungeau văzduhul, copleșite în mod repetat de salva altei carabine, ori de detonarea unei grenade cu plasmă. Unul dintre arborii mari în jurul căruia era construit Treetops începu să se încline, o mișcare greoaie care se iuțea.

Câmpul de forță al Agentului pâlpâi și muri. Flăcările pârjoliră direct prin haina sa elegantă de piele. Bărbatul urlă când propria epidermă îi fu arsă. Costumul blindat de deasupra lui ridică un braț și Alic zări un cuțit cu lamă armonică sclipind în lumina sumbră a incendiilor.

— Yan! răcni Alic. Înc-o dată!

Lama armonică coborî. O rafală de salve de plasmă răpăi pe silueta blindată în clipa în care aceasta îl decapită pe Agent. Alic urlă oripilat când căpățâna Agentului se rostogoli peste scândurile deformate ale podelei, cu sângele țâșnind din gâtul retezat și cu părul scurt pârlit și fumegând. N-avea să uite niciodată expresia de uluială întipărită pe fața Agentului, când țeasta i se dădea de-a dura pe platformă.

Atacatorul blindat fusese împins într-o parte de salvele de carabină, își pierduse echilibrul și căzuse înapoi pe podeaua înclinată. Spiralele răsucitoare de energie care acopereau solul se înălțară prin bârnele de stejar fracturate. Viscolul miniatural de fulgere se metamorfoză brusc pentru a se ridica, când uriașa greutate a copacului ce colapsa bubui pe pământ. Costumul blindat, platforma și cadavrul Agentului dispărură sub o masă învolburată de flăcări ce distruse restul barului. Alic simți scândurile cedând finalmente și căzu prin aer, fluturând disperat din brațe și din picioare. Lovi violent pământul, iar câmpul de forță se umflă în jurul lui ca un airbag și absorbi o parte din forța coliziunii, totuși bărbatul simți câteva coaste crăpându-i și începu să vomite, neajutorat. Țeasta Agentului ricoșă lângă el pe solul umed, cu pielea arsă jupuindu-se de pe osul înnegrit. În ciuda durerilor și a greții, Hogan știu că trebuia să-l înhațe. Ținea cu grijă sub braț obiectul dezgustător, când un costum blindat apăru deasupra sa.

— Jim?

— Mă tem că nu, șefu', bubui glasul lui Tarlo prin vacarm.

O carabină cu plasmă coborî și capătul țevii ei se opri la cinci centimetri de fața lui Alic.

— Futu-te-n gură de trădător, mârâi el.

O grenadă declanșă chiar lângă ei, aruncându-i pe amândoi în aer într-un nor de pământ și fragmente de copac. Alic se izbi de trunchiul unui arbore, la doi metri deasupra solului, și căzu ca o piatră. Câmpul de forță îi pâlpâia în jurul corpului pe punctul prăbușirii totale, îngăduind aerului supraîncălzit să-i lunece torturant peste răni; textul verde din vederea virtuală se transformă în mâzgăliturі orizontale pe fundalul infernului portocaliu. Printr-o pâclă de durere, văzu sfera neagră și fumegătoare care era țeasta Agentului, rostogolindu-se peste solul din care se înălțau aburi și îndepărtându-se de el.

Tarlo porni într-acolo. Alic se chinui să se ridice. Nu-și mai simțea absolut deloc partea stângă.

— Yen! Jim! Ajutor, cineva!

Tarlo luă capul de jos. Jetpackul costumului său scuipă două sulițe de flăcări albastre aproape invizibile și dispăru în sus, în conflagrația orbitoare ce mistuia coronamentul junglei. O cascadă de scântei albe și albastre uriașe răbufni în siajul său.

— Vic, doboară-l, doboară-l din aer, nu-l lăsa să-l ia, memocelula este încă-năuntru! Vic, e Tarlo! Vic?

Glasul i se stinse într-un scâncet. Se rostogoli pe spate ca să-și îndrepte pistolul ionic către penajul coborâtor de scântei al dispariției lui Tarlo, pregătit să tragă. Mâna îi era însă goală, cu pielea ruptă și sângerând, cu două degete îndoite spre înapoi, acolo unde articulațiile îi fuseseră rupte.

— O să te găsesc, hârâi el către volbura de văpăi când valul fierbinte îl copleși. O să te găsesc eu, futu-te-n oase de nenorocit!

* * *

Mellanie ajunsese la etajul al treilea al clinicii Saffron, înainte de a observa că ceva era în neregulă. Programele de urmărire pe care le infiltrase cu atâta grijă în matricele celor două niveluri de sub ea nu mai răspundeau. De fapt, întreaga rețea de pe etajele respective era acum o pată neagră.

Se opri și trecu în revistă volumul redus de date pe care îl putea accesa. Deocamdată se infiltrase numai în trei matrice de la etajul acesta și programele ei nu-i ofereau absolut nicio informație. Clinica nu declanșase totuși alarme, ceea ce era foarte straniu. Programele de management ar fi trebuit să sesizeze oprirea rețelei. Nu le putea însă interoga.

Până acum nu întâlnise decât doi membri ai personalului din tura de noapte, niște tehnicieni adânciți în conversație. Nu-i acordaseră nici cea mai mică atenție. Uniforma de infirmieră pe care o îmbrăcase juca rolul unui costum stealth. Pe coridor nu mai era nimeni altcineva; femeia privi în lungul lui, neștiind ce să facă în continuare. Una dintre rezervele pe care o căuta se găsea chiar în capătul lui, la nici treizeci de metri depărtare.

Secțiuni ale rețelei de pe etajul ei începură să se dezactiveze.

— Fir-ar a dracu'! șuieră Mellanie.

Altcineva se infiltra în electronicele clinicii și era mult mai priceput decât ea. Închidea totul, procesor cu procesor.

La trei metri în spate exista o scară. Mellanie privi pentru ultima dată cu părere de rău spre Apartamentul Nicholas din capătul opus al coridorului. Era atât de aproape... unul dintre avocați era de cealaltă parte a ușii. În același timp însă era perfect posibil ca prin clinică să se furișeze cel mai recent grup de gorile ale Alessandrei. Și dacă respectivii știau că ea se afla aici, i-ar fi anunțat pe avocați.

De ce ar trebui să se furișeze cineva care lucrează pentru Alessandra? Toți sunt în aceeași tabără.

Mellanie se grăbi către ușa care dădea în casa scării. Apăsă ivărul de blocare. Nu se auzi nicio alarmă, fiindcă toate circuitele din jurul ei erau moarte. Ușa se deschise și dezvălui o sursă vastă de energie electromagnetică în casa scării. Mellanie scoase un icnet șocat, când o siluetă în costum blindat îi lipi o armă de frunte.

— Nu mișca, rosti încet un glas masculin. Nu țipa și nici nu-ncerca să alertezi pe cineva de prezența noastră aici.

Mellanie produse niște lacrimi — nu era greu.

— Te rog, nu trage...

Îi tremurau picioarele. O a doua siluetă blindată trecu pe lângă prima, urmată iute de încă cinci.

Dacă sunt ai Alessandrei, atunci realmente nu riscă nimic.

— Întoarce-te, spuse bărbatul în costum blindat. Adu mâinile la spate și încrucișează-le.

Blindații avansau pe coridor. Mellanie nu avusese habar că niște costume atât de masive se puteau mișca așa silențios. Apoi o coardă subțire de plastic i se strânse în jurul încheieturilor.

— Au!

— Taci, altfel folosesc un paralizant nervos.

Mellanie era pe jumătate sigură că inserțiile ei ar fi putut devia așa ceva. Ar fi trebuit însă să le activeze... și chiar dacă ar fi nimerit corect secvența, ce ar fi făcut după aceea?

— Scuze, murmură ea.

— Treci aici.

O trase în casa scării.

— Numele?

— Ă-ă-ă... Lalage Vere, sunt infirmieră în unitatea specială de dermatologie.

Simți un obiect care-i apăsă mâna.

— Numele figurează în fișierul angajaților, dar ea nu corespunde cu biometricele clinicii.

— Nici n-ar putea, rosti un glas feminin.

Mellanie știu cui aparținea vocea aceea. Chiar în clipa în care expiră prelung și ușurată, îi fu imposibil să nu facă și o grimasă. O mănușă dură o prinse de umăr și o răsuci. În casa scării se aflau alte zece persoane blindate, dintre care una mult mai scundă.

— Bună seara, Mellanie, spuse costumul blindat scund.

— Bună seara, Investigator Myo. Sunt surprinsă să te văd aici.

Era pură bravadă din partea ei. Încercă să nu se bosumfle pentru iuțeala cu care Paula văzuse dincolo de părul negru și pistruii ei.

— L-am găsit mai jos pe șeful paznicilor, zise Paula. Era legat de o banchetă din vestiar, deși n-ar mai fi fost nevoie, fiindcă are atâta narcotic în sânge încât nu mai știe în ce univers se găsește.

— Serios? Au lăsat asemenea oameni să lucreze aici? Sunt uluită.

— Mellanie, mă interesează mai degrabă motivul prezenței tale aici.

— Reportajele au devenit o meserie prea agitată. M-am gândit să-mi schimb profesiunea.

— Mellanie, în seara asta, aici, sunt în joc viețile unor oameni. Multe vieți. O să te mai întreb încă o dată: de ce te afli aici?

Mellanie oftă. N-avea cum să scape.

— Am dat de urma avocaților. E bine? Nu-i o infracțiune. Ei sunt delincvenții și amândoi știm ce au comis.

— Te referi la Seaton, Daltra și Pomanskie?

— Da.

— Ei sunt aici?

— Păi... da. Tocmai am spus-o.

— Când au sosit?

— Ah, nu știți? făcu Mellanie cu un aer superior. Păi primesc tratamente aici cam de când au șters-o din New York.

— Ce fel de tratamente? Au primit wetcablare de armament?

— Nu sunt sigură, pentru că tocmai m-ați întrerupt. Bănuiesc că-i noua chestie ADN. Indiferent ce-o fi, nu-i defel ieftină.

— În ce rezerve sunt?

— Unu-i în Apartamentul Nicholas de la etajul ăsta, iar ceilalți doi în Apartamentul Fenay de la etajul cinci.

— Bine, Mellanie. Mulțumesc, de acum încolo ne ocupăm noi.

— Poftim?! Nu puteți pur și simplu...

— Grogan, du-o jos la Renne.

Mănuși îi prinseră partea de sus a brațului și degetele de metal se închiseră dureros în jurul lui.

— Au! Hei, eu i-am găsit, ai putea cel puțin să mă lași să fac un reportaj cu arestarea lor.

— Nu te sfătuiesc. Mediul acesta nu este sigur.

— Mă descurcam foarte bine până n-ați apărut voi.

Se opri. Dacă Myo nu știuse că avocații erau în clinică, ce...?

Grogan o trase către scară. Bărbatul blindat era prea puternic pentru ca Mellanie să i se poată împotrivi.

— Myo, trebuie să-mi dai ceva!

— O să discutăm mai târziu. Avem multe de discutat.

Mellaniei nu-i plăcu promisiunea aceea.

* * *

— Actualizare tactică, informă Paula echipele de arestare. Avem alți trei ostili confirmați în clădire, în afară de Bernadette. Posibilele poziții: unul în Apartamentul Nicholas, doi în Fenay. Atenție, s-ar putea să fie mai mulți, acesta pare a fi locul în care agenții Starflyer își primesc wetcablările.

Harta din vederea ei virtuală afișă pozițiile costumelor blindate. Le adaptă rapid rolurile interdictive, alocând câte trei oameni pentru fiecare avocat.

— Hoshe, poți examina matricea pe care am sechestrat-o? Aș dori confirmarea spuselor Mellaniei.

— Chiar asta făceam acum. Nu știam că tipa-i atât de pricepută.

— Mellanie începe să mă intereseze în cea mai mare măsură, dar mai întâi va trebui să ne ocupăm de clinică.

— Rețeaua etajului trei a fost închisă, anunță Hoshe. Ne instalăm programele în patru și cinci și pregătim inserția în șase.

— E bine. Paula examină harta. Warren, treci la etajul patru.

— Am înțeles.

— Renne, când Mellanie ajunge la echipa ta, vreau s-o ții în stare de arest, însă separată de personalul clinicii; n-o lăsa să apeleze pe nimeni. Asta-i foarte important.

— Am înțeles.

— Starea perimetrului?

— Compactă și se menține. Se pare că jumătate din poliția orașului este aici.

— La dracu', exact de asta îmi era frică. Cineva de-aici o să observe ce facem.

— Se confirmă cele trei internări de persoane care corespund avocaților, anunță Hoshe. Mellanie a spus adevărul.

— Am fost remarcați, transmise Warren Halgarth. Patru membri de personal și un pacient au apărut în fața noastră. Nu-i pot reține pe toți.

Paula înjură, deși ajunseseră mult mai departe decât se așteptase cu incursiunea lor incognito.

— Toată lumea-n stare de alertă. Se știe că suntem aici. Găsiți-mi-o pe Bernadette.

Se trase într-o parte, îngăduind echipei de la etajul al treilea să se desfășoare din casa scării.

— Căcat! exclamă Warren. Pacientul este wetcablat cu arme. Ne-amenință.

— Este unul dintre avocați?

Harta Paulei se actualiza. Echipele se desfășurau pe fiecare etaj. Matthew Oldfield conducea cinci polițiști spre Apartamentul Fenay, în timp ce John King se apropia de Nicholas. Nicio treime din personalul clinicii nu fusese dus la echipa lui Renne, unde avea să fie în siguranță.

Paula auzi o explozie surdă. Particule de praf se desprinseră de pe conductele ce suiau pe betonul casei scării. Urmară alte explozii. Se auziră țipete. Hoshe utiliză infiltratori agresivi și preluă complet controlul rețelei clinicii.

Paula își scoase carabinele cu plasmă și ieși pe coridor. Oameni deschideau ușile, priveau afară, zbierau. Uși se trânteau și se încuiau. Blindații le loveau, doborându-le și trăgeau afară personalul și pacienții îngroziți. John King și cei doi colegi ai săi detonară ușa Apartamentului Nicholas. O salvă de plasmă țâșni afară. Strigătele de pe coridor atinseră un crescendo.

— Dezactivează-ți armele și ieși! bubui difuzorul costumului lui John.

În Apartamentul Nicholas răsună o explozie puternică. Sfărâmături și fum se revărsară pe coridor.

— A făcut o gaură în podea, raportă John. A sărit la nivelul doi.

— Am înțeles, spuse Marina. Ne desfășurăm

Echipa lui John năvăli în apartament. Paula le făcu semn celorlalți membri ai echipei de la etajul al treilea să înainteze pe coridor, purtând practic pe sus pacienții și personalul.

— Nu lăsați niciunul neînsoțit, avertiză ea. Mai întâi trebuie verificați de medicii criminaliști.

— Am contact vizual cu Bernadette, anunță Warren. Angajăm contactul.

Paula se răsuci și sprintă către casa scării. Altă explozie stinse toate luminile. Acum vedea clinica prin microradar și infraroșu. Sistemele de stingere a incendiilor se declanșară și alarmele de incendii înnebuniră. Plafonul se curbă în jos chiar în fața ei și crăpături lungi se multiplicară pe pereți de ambele părți.

— Nu vrea să se predea, spuse Warren. I s-a alăturat alt ostil. Amândoi sunt wetcablați.

— O poți scoate din funcțiune? întrebă Paula.

— Nicio șansă.

Paula ajunse la casa scării în clipa în care o rafală de explozii se reverberă prin puțul din beton. Se aprinseră luminile galben-intens de avarii, ce străpungeau smogul sur și lipicios care se învolbura în jos prin spațiul larg. Un convoi lung de

siluete în costume blindate îi escorta pe scară pe prizonierii care tremurau. Își croi drum pe lângă ei.

— Am angajat contactul cu doi ostili, raportă Matthew. Erau în Apartamentul Fenay.

— Dacă puteți, capturați-i vii, îi ceru Paula.

— Fac tot ce pot.

— Sfărâmăturile au ajuns până aici, interveni Renne. Cioburile de sticlă cad în toată piațeta.

— Corpuri? întrebă Paula. Dacă au câmpuri de forță foarte bune, ar putea încerca să sară.

— Deocamdată nimic.

— Fiți atenți.

Exploziile și zgomotele salvelor de plasmă se sfârșiseră până ce Paula ajunse în goană la etajul al patrulea al clinicii. Aici nu mai exista nici coridor și nici săli elegante de tratamente, deoarece jumătate din pereți dispăruseră, deschizând întregul nivel. Peste tot erau împrăștiate sfărâmături, dintre care unele încă fumegau, iar restul erau saturate cu apă și spumă albastră de suprimare. Majoritatea plafonului se prăbușise de asemenea, expunând principalele grinzi de rezistență ale Turnului Greenford. Din fericire, păreau intacte. Apa răbufnea din câteva conducte groase și forma bălți mari și murdare pe podea. Toate ferestrele din sticlă fuseseră sparte.

Câteva corpuri zăceau printre resturi.

— Să fiu a dracu'! exclamă Paula.

— Scuze, replică Warren, dar a trebuit să-i lichidăm.

— Bine. Unde sunt cadavrele? Trebuie să rulăm o confirmare ADN.

— Aici.

Bărbatul sui peste movile de moloz, conducând-o în jurul miezului Turnului. Câteva costume blindate erau ocupate cu extragerea supraviețuitorilor răniți.

— Credem că astea două sunt.

La interiorul căștii, Paula strâmbă din nas înaintea scenei. Cele două corpuri fuseseră arse rău de tot, apoi strivite de grinzi de oțel și secțiuni de beton. Apa murdară clipocea în jurul extremităților lor carbonizate. Bucăți de țesătură înnegrite, resturi de haine le fuseseră înfășurate în jur. Paula recunoscu un fragment din pantalonii bleumarin pe care Bernadette îi

purtase când o urmăriseră prin Tridelta pe majoritatea zilei. Părți din trup îi erau neatinse, corespunzând benzilor unui schelet de câmp de forță inserat. Brațele prezentau rupturile despre care Investigatoarea știa că erau cauzate de autoaprinderea acumulatoarelor energetice interne din clasa celor utilizate pentru alimentarea armelor. Scoase o micuță unitate lector de ADN și-i atinse acele scurte și groase de un segment nedistrus al epidermei.

— Ea este, rosti când datele îi rulară pe vederea virtuală.

Celălalt cadavru era ceva mai mare. Probabil un bărbat. Paula îl examină. Toate rănile vizibile ale membrelor sale fuseseră cauzate de forțe externe. Cu certitudine, nu avusese un câmp de forță. Straturile exterioare carbonizate erau inutile pentru lectorul ADN. Femeia strânse din maxilare și apăsă mai cu forță acele ascuțite, pentru a putea ajunge la organele interne.

— Nu pare să fi fost wetcablat, comentă ea.

După aceea observă zdrențele hainelor; țesătura era roșu-închis, la fel ca toate uniformele clinicii Saffron. ADN-ul nu figura în baza de date a Securității Senatului. Îi ceru e-majordomului să acceseze fișierele poliției și civililor din Tridelta.

— Ești sigur că ăsta-i al doilea? întrebă ea.

— Nu tocmai, răspunse Warren. Ăsta-i locul de unde provenea rezistența.

— Dar ești sigur că în voi trăgeau două persoane?

— Absolut.

— John, tu ți-ai nimerit ținta?

— Da. ADN-ul este straniu; am obținut specimene diferite în locuri diferite ale corpului, totuși unele îi corespund lui Daltra.

— Mulțumesc. Matthew, tu cum stai?

— Doi ostili doborâți. O identificare certă: Pomanskie. Încercăm să salvăm al doilea corp. N-a mai rămas mare lucru din el.

Paula coborî ochii la corpul neidentificat.

— Bernadette stabilea contact cu patru ostili. Atunci cine-i acesta?

Dădu să se întoarcă, însă se opri aproape instantaneu. În miezul Turnului, la cinci metri depărtare, era o crăpătură largă.

Doi senzori vizuali se ridicară din suporturile de pe costumul Investigatoarei și pătrunseră în deschiderea întunecată.

— La dracu', ăla-i un lift!

Senzorii îi arătau că puțul liftului urca alte șaizeci de niveluri, iar toate ușile de acces spre etaje erau închise. La douăzeci de etaje mai jos, puțul era blocat de cabine unui ascensor. Paula coborî ambii senzori. Chepengul din capacul cabinei fusese smuls. Senzorii trecură pe lângă metalul contorsionat și pătrunseră înăuntru. Fundul cabinei era găurit și pe acolo se zărea restul puțului, care ducea în subsolul Turnului Greenford.

— Atenție toată lumea, avem o străpungere! O persoană, poate mai multe. Cadrul temporal, maximum șapte minute. Asta-i suficient pentru a scăpa. Renne, consolidează perimetrul.

* * *

Renne clocotise când primise misiunea asigurării perimetrului. După câte trecuse în ultima vreme în biroul Paris, ea și-ar fi dorit să-mbrace un costum blindat și să tragă niște șuturi serioase. Totuși misiunea ei nu se rezuma exclusiv la instalarea baricadelor și menținerea legăturii cu poliția locală. Toți cei aduși din clinică trebuiau examinați și identificați. Mulți dintre ei era delincvenți de un tip sau altul, la urma urmelor clinica se adresa acestei categorii de persoane, ceea ce însemna că exista o bună probabilitate de a fi wetcablați cu arme. Paula insista întruna pentru menținerea perfectă a perimetrului. Era bine să lucreze iarăși cu șefa, totuși Renne regreta că nu făcea parte din forțele de asalt. Nu putea să decidă dacă primise rolul actual din cauza suspiciunilor anterioare ale Paulei. O șocase de altfel faptul că figurase pe lista suspecților. Așa lucra însă șefa, era logică până la ultimul detaliu infim. De asemenea, Renne continua să fie zguduită de descoperirea trădării lui Tarlo. Ei doi se cunoșteau de aproape cincisprezece ani.

Încăperile pentru reținere pe care le aveau în subsol începeau să se umple cu cei aduși din clinica Saffron. Luptele se terminaseră. În piațetă nu mai cădeau năruituri, deși apa se scurgea pe fațada Turnului Greenford din ferestrele căscate.

Renne ocoli baricadele poliției și privi în sus, spre cerul întunecat. Etajele clinicii erau ușor de distins. Fără geamuri,

ferestrele sparte străluceau chihlimbariu-închis pe restul formei negre a Turnului. Erau unicele lumini din oraș aflate mai sus de zece metri.

Polițiști și patrulboți păzeau baricadele, ținând la depărtare cetățenii curioși. Femeia fu încântată să vadă cât erau de vigilenți, în ciuda veștilor despre navele stelare.

— Aici jos nu-i nimeni, șefa! o anunță pe Paula. Vrei ca echipele de polițiști să înceapă investigarea etajelor inferioare?

— Nu încă. Hoshe decuplează toate etajele. Va trebui să sigilăm întregul Turn și să-i scanăm pe toți, pe măsură ce ies.

— O să fie-o noapte lungă.

— Așa se pare.

— Ai auzit că s-au întors navele? Atacul a eșuat.

— Asta nu-i bine.

— Prin urmare, Starflyer a fost implicat în chestia aia?

— Nu știu. Va trebui să-l întreb pe amiralul Kime.

— Îl cunoști pe amiral?

— Da.

Renne știa că n-ar fi trebuit să fie surprinsă. Totuși dacă șefa îl cunoștea pe Kime, cum se face că fusese concediată de Columbia? Sau n-o concediase, de fapt? Să fi fost totul o înscenare, menită să-i relaxeze vigilența trădătorului? Cu șefa, orice era posibil. Ea nu renunța niciodată la un suspect.

Renne se întoarse pentru a reveni în Turnul Greenford, unde Hoshe stabilise postul de comandă al operațiunilor. O persoană care se îndepărta de mulțimea dinafara baricadelor îi atrase atenția. Se încruntă. Era o fată cu o coamă de păr blond, care coborâse de pe trotuar și acum traversa strada Allwyn. Nu părul fusese cel care o determinase pe Renne s-o urmărească cu privirea, ci mersul. Fata mergea aproape țanțoș, cu capul sus, nesinchisindu-se să privească traficul, care se oprise pentru ea. Genul acela de aroganță aparținea unui răsfățat dintr-o Dinastie, ori unui boem dintr-o Mare Familie. Era genul de aroganță integrală pe care Isabella Halgarth îl deținea din plin.

Renne sări peste baricadă și se împinse printre spectatori, după care ieși pe trotuarul pustiu din spatele lor. Fata se îndepărta pe trotuarul opus. Avea înălțimea corespunzătoare. Hainele îi erau scumpe, dar sport, un pulover roșu și o fustă

scurtă și mulată de culoarea ametistului, cu clipsuri subțiri din metal și cizme negre, înalte.

— S-ar putea să am nevoie de niște întăriri aici.

— Ce-ai găsit? se interesă Hoshe.

— Nu sunt sigură. Cred că-i posibil s-o fi văzut pe Isabella Halgarth.

— Unde?

— Strada Allwyn, lângă intersecția cu Lanvia Avenue.

— Stai pe loc, te rog. Accesez senzorii civili.

Renne privi atentă traficul și ieși repede pe stradă. Claxoane țipară furioase la ea, când mașinile frânară. Un biciclist răcni obscenități, clătinându-se pe lângă femeie.

— Intră într-un taxi.

Fata dispăru într-un vehicul verde și albastru, apoi portiera se închise.

— Numărul? întrebă Hoshe.

— Nu-l pot vedea, fir-ar al dracu'! Logoul este o trompetă oranj... e pe toate portierele.

Făcu ea însăși semn unui taxi.

— A pornit spre vest, adăugă Renne când un Ables-Puma maro și roșu opri lângă ea. Mergi spre vest, i se adresă matricei de pilotare.

— Bine. Filtrez matricele de control al traficului ca să găsesc o corespondență, spuse Hoshe. Logoul ăla cu trompeta aparține taxiurilor Murray.

— Renne, interveni Paula, ai nevoie de susținere. Nu te apropia de ea. Este extrem de periculoasă.

— N-o să m-apropii. Își activă costumul-schelet de câmp de forță. Doar supraveghez.

— Un echipaj de poliție pleacă chiar acum din garajul Greenfield, anunță Hoshe.

Renne se lipise practic de parbrizul din față al taxiului ei, scotocind cu inserțiile retinale prin trafic, în căutarea automobilului Ables verde și albastru. COtatuajele o anunțară că era baleiată de o scanare foarte sofisticată și identificară aproape imediat sursa. Se întoarse iute și o zări pe Isabella Halgarth pe trotuar, privind-o direct. Brațul drept al fetei era ridicat și ațintit asupra taxiului.

— Futu-i! rosti Renne și închise ochii.

Maserul lovi acumulatorii energetici ai taxiului, care explodară cu destulă violență pentru a ridica la trei metri deasupra solului automobilul ce se dezintegra. Câmpul de forță al lui Renne fu copleșit în chiar prima secundă. Oferi totuși destulă protecție pentru ca, atunci când paramedicii începură să strângă bucățile din corpul femeii ce fuseseră proiectate pe o rază uriașă, să-i găsească intactă memocelula. După procedura de re-viere, Renne avea să-și poată aminti propria moarte.